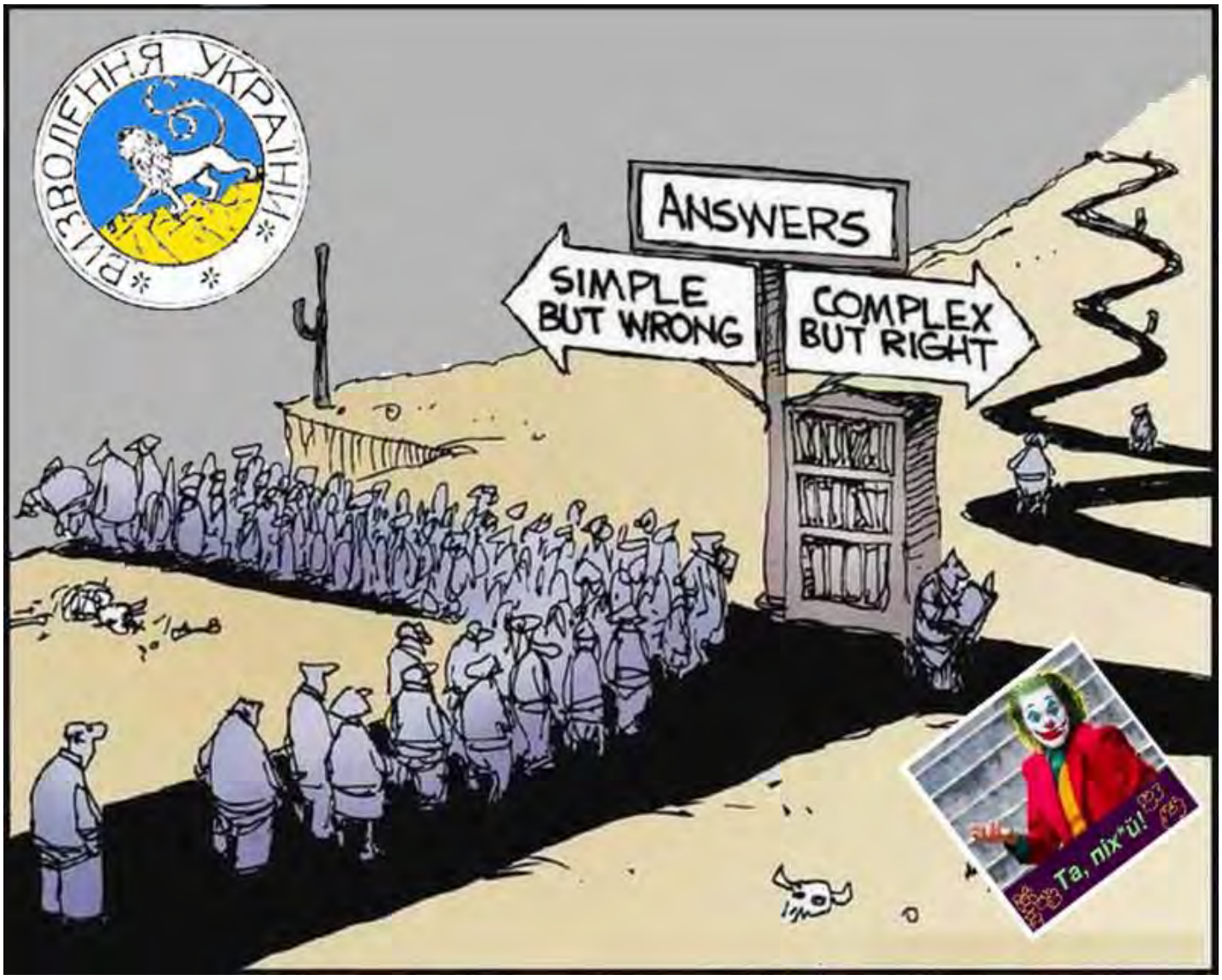
«КУЛЬТУРНА-ДЕРЖАВА»
Громадська організація

Чуріков Ю.І.
04071, м. Київ, вул. Верхній вал, 62, к.18
+380-098-043-57-52
E-mail: y_churikoff@ukr.net
код ЕДРПОУ 44952541

Тиж Ю.О.
Сертифікат на проектні роботи
Серія АА № 004182 виданий 21.12.2018 р.
www.kyiv-heritage.com
www.kyiv-heritage-guide.com
www.kyiv-landuse.com

Україна: ВИЗВОЛЕННЯ

Дайджест. Том 1

Книга 1. Статті та новини, № 1-200

Київ - 2024

1. АНОТАЦІЯ

1. Дайджест (преса)

Дайджест (англ. *digest* — стислий виклад, резюме) — інформаційний продукт (видання, стаття, *підбірка*), що містить виклад творів у вигляді витягів з оригіналу чи у формі його вільного перекладу або добірку у повному чи скороченому вигляді найцікавіших творів, вибраних з інших видань.

Як правило, до такого передруку систематично вдаються провінційні друковані газети, які мають слабку кореспондентську мережу і відчувають брак інформації й поповнюють її недостачу за рахунок столичних видань. Наявність великої кількості дайджестів — ознака низького фахового рівня видання. Свідченням журналістської майстерності є наявність у газеті чи журналі значної кількості ексклюзивних матеріалів, тобто таких, що виготовлені саме для цього видання його кореспондентами та оглядачами.

Але навіть авторитетні газети з глибокими традиціями сьогодні не обходяться без передруків найбільш цікавих матеріалів з інших видань, вміщуючи їх у рубриках «Наші передруки», «Дайджест» тощо. Для читачів такі рубрики цікаві, оскільки в них часто із скороченням малоістотних частин уміщуються сенсаційні, непересічні твори та праці, які збагачують читача новими знаннями, несподіваними інтерпретаціями фактів.

Первісно дайджестами називалися адаптовані для масового читання твори світової класики. Великі за обсягом романи стискувалися до розміру брошурки, що потребувала невеликого часу для ознайомлення й дешево коштувала. За допомогою такого видання можна було за півгодини «пройти» «Сагу про Форсайтів» Д. Голсуорсі чи «Війну і мир» Л. Толстого. Зрозуміло, що такі дайджести могли дати тільки псевдознання і аж ніяк не знайомили читачів ні з реальною філософською концепцією, ні з образним світом творів. Тим паче, що будь-який переказ обов'язково містить у собі елементи вибірковості, а, отже, й інтерпретації.

2. Моніторинг ЗМІ

Підготовка дайджестів публікацій є однією з найбільш поширених послуг у галузі ***професійного моніторингу*** засобів масової інформації. Її зміст полягає у створенні **добірки найважливіших матеріалів за визначеною тематикою та за визначений період**. Такий інформаційний продукт надає змогу відслідковувати головні новини у певному напрямку, отримувати експертні оцінки та прогнози розвитку галузі, відстежувати діяльність конкурентів тощо. **Перевагою цього виду отримання даних є відсутність *«інформаційного шуму»*.**

2. ПЕРЕДМОВА

«Платонівська печера» (про реальну політологію)

Будь-яка філософська система несе в собі політичний вимір. Немає ніякої автономії політики від філософії. Тому вся політична історія є всього-на-всього зрізом історії філософії, яка повністю залежить від неї.

За великим рахунком

- людина, яка не знає філософії, політикою займатися не може.

Творцем першої повноцінної філософської системи в історії був Платон. Саме він найбільш повно сформулював той філософський порядок денний, яким ми користуємося до сьогодні.

Відправною точкою для осягнення філософії політики є його праця Πολιτεία - де він в найбільш зрозумілій формі показує нам що «світ вічних ідей» має безпосереднє відношення до того, що є політикою в реальності.

В ній він описує не просто якийсь план чи проект, який можна або не можна реалізувати - він закладає фундамент того, на чому має основуватися вся політична діяльність в усіх її конкретних втіленнях.

Він хотів привести все різноманіття конкретних форм політики до єдиної матриці. І він з цим впорався. Тому Πολιτεία Платона є найбільш реалістичним твором в усій історії політики.

Звернемося до образу «печери» в діалозі між Сократом і братом Платона – Главконом. (Πολιτεία. Сьома книга).

Історія, яку розповів нам Платоном є такою:

1. В глибині печери сидять люди і дивляться на стіну, по якій рухаються тіні. І їх увага повністю прикута до тіней. Вони вважають, що це і є справжнє життя.

2. Але обернувшись назад, відділившись від інших людей, які продовжують споглядати тіні, можна побачити, що на узвишші якісь люди в процесії несуть статую. Всі інші продовжують дивитися тільки на їх тіні, які відображаються на стіні.

3. Направившись до цієї процесії та пішовши ще далі - можна побачити джерело світла, яке спрямовує на них свої промені, а процесія, в свою чергу, відкидає на стіну тіні. Так можна добратися до входу в печеру і вперше побачити світло.

4. Таким чином, робиться три кроки:

> **1) повертаєш голову, 2) приєднуєшся до процесії і нарешті, 3) виходиш з печери та бачиш реальний світ, споглядаючи безліч ідей.**

5. **Це і є, за Платоном, «фундаментальним сходженням до гори»** - переходу від тіней до дійсності, а від дійсності до прообразів.

6. Але **далі йде «фундаментальне сходження до низу»** (до тих, хто споглядає тіні) - і **починаєш відкривати їм очі**, кажучи:

> **— «свобода краще, ніж рабство, що розумність краще, ніж дурість, що істина набагато цікавіша і солодша, ніж омана, що світло набагато більш змістовне і захоплююча, ніж ця гра тіней в вічних сутінках, що дихати справжнім повітрям буття незрівнянно приємніше, ніж задихатися в цьому кошмарному смороді печерного дна»…**

«Мінімум , що вам потрібно – це поглянути правді в очі, озирнутися та подивитися в іншому напрямку».

Так ось, Платон змальовує нам весь зміст політичної діяльності:

> **1) — піднятися, 2) — спуститися, щоб не залишати людей, і 3) — повести за собою вже всіх інших - тих, кого ще можна розбудити.**

Тому що справжня політика - це дії, які орієнтують всіх громадян на їх духовне пробудження.

Все інше є узурпацією політики, нахабною брехнею та служінням злу.

***

3. ВСТУП

SARCASTOSAURUS

Dreamland

SARCASTOSAURUS

OCT 17, 2024

Hello everybody!

The last few days, several readers (interestingly: all of them from ‘the West’) have asked me for something like ‘softening’ of my critique of the Ukrainian political leadership, the Commander-in-Chief (CinC) of the Ukrainian Armed Forces, and the Ukrainian General Staff (GenStab-U) in particular.

Have thought of this, and then a lot. My conclusion is rather simple: sorry, I can’t.

It’s not that I’m unkind, or want to disappoint, or must be a maverick, or know better, or whatever of that sort, but: I simply can’t.

I’ve learned – and very early in my life, at that – that the only way forward is through never-ending process of critical reviews. That’s the way I’m analysing warfare, too. I’ve learned to prefer realism to any kind of science fiction, wishful thinking or modelling reality. So much so, I couldn’t any other while I was still working with dozens of different daily newspapers, or specialised magazines. Which, eventually, led to me quitting to work with all of them, over a decade ago.

I do not say everything I ‘report’, and every of my analysis is ‘right on money’. Far from that. But, I can always say my conscience is clear and I haven’t left myself get corrupted by outside influences: I do strive to objectively assess intentions and capabilities through maintaining the necessary dose of objectivity and realism.

To become capable of doing that, I’m taking care to understand the backgrounds and context first; I’m constantly updating my insights in this regards; and, I’m constantly constantly cross-checking, and re-cross-checking again, learning new things and adapting my conclusions correspondingly. Sorry but: results of this process are the way they are.

I understand, this is often making me appear as if playing the ‘Devil’s advocate’, even ‘taking sides for the enemy’ etc. But, that’s the part of my way of thinking:

after all, one of crucial things about modern warfare is to understand how is what party ‘ticking’.

Point is: I never know what are the results of my analysis going to be. I’m ‘spontaneous’ in this regards and thus can never ‘promise’ somebody, ‘OK, henceforth, I’m going to analyse and draw conclusions enthusiastically’, or ‘sure, I’m now going to write nicely about person XY’ – because when I sit down to analyse and write, I nave have no idea if there is going to be a reason to do so.

Thus, sorry: I can’t help if the results of my analysis are something somebody does not like, nor am I going to fiddle with my conclusions and model them to what somebody might ‘like’.

Is that confusing some of readers? Obviously: it is. Especially people expecting to read what they want to read; at least as often for people jumping to conclusions, not reading at all, gauging by titles, or not comprehending what they read. They’re going to remain confused for the time of their life. Those having problems with my sarcasm – even more so. But then, please keep in mind: if you want somebody lying to you, so you would feel better, or whatever: sorry, there’s nothing to read on this blog.

***

I’ve started with this ‘disclaimer’ because the last few days have had a few chats with several friends, colleagues, and contacts about the war in Ukraine. The following is something like an attempt at putting resulting conclusions – their and mine – to a paper. Right now, it’s no perfectly organised feature: rather ‘lots of food for (additional) thoughts’. It might even have a ‘hole’ (or few more) in different places, too.

Call it a ‘working paper’ if you like: I do think it’s going to do relatively well in explaining what went well – and the mass of things that went wrong in this war, so far.

1. For the Start…

As of February 2022, the peace-time ZSU had about 200,000 personnel assigned to combat formations of its ground forces. One can now argue about how many of them were professionals, how many recruits, if they were better trained, or not, and sufficient or insufficient for facing the Russian onslaught.

However, that was not the actual problem: the actual problem of the ZSU in February 2022 was a government that stubbornly refused to accept reality, and thus ‘didn’t believe’ the Russians would invade. Almost until it was too late. Correspondingly, the mobilisation of reserves and bringing units into position was launched too late and, except along the former ‘Line of Control’ (LOC; the frontline

frozen since 2014-2015), the Russian invasion caught the ZSU in same fashion it caught the PSU (Air Force and Air Defence Force): unprepared.

What's worse, Generals like Sodol have screwed up in the south, letting the Russians secure Kherson and Melitopol, reach Mykolaiv and then try reaching Odesa, while driving into the rear of the defences of Mariupol. Thus, large parts of Ukraine fell without much fighting, Mariupol was besieged in a matter of days, the ZSU and the PSU lost at least two-, if not four or five brigades worth in troops without much fighting, and they suddenly had to operate along a frontline of nearly 1,500km.

Arguably, the first mobilisation was initiated on 19 February, activating the Operational Reserve I and, three days later, the Operational Reserve II. Already by the end of March, this beefed the total to around 400,000 troops. Is also the reason why the Russians began losing ground (for example in the Mykolaiv area), and then withdrew from Kyiv, Chernihiv and Sumy. Fact is: by around May 2022, the ZSU had more troops than the VSRF in Ukraine.

However, because both its field commanders (i.e. brigade- and battalion commanders, but especially lower ranks) and troops were skilled and eager to fight, they did much better than anybody would have ever expected. For the first four months of the Russian invasion, they largely operated in flexible fashion. Except in north-western Kyiv, and in Mariupol, they rarely engaged in trench warfare: instead, they were constantly manoeuvring around the Russian flanks, ambushing and/or counterattacking where the Russians expected this the least. Of course, one could say that the ZSU was 'trading terrain for time', but: it worked. Regardless if in Chernihiv, Sumy, central and then western Luhansk, eastern Kharkiv, in the Izyum-Lyman-Siversk area, or in Kherson and Mykolaiv, the Ukrainians were causing the VSRF immense losses, while losing relatively few of own troops.

2. Show Battles

Sole exceptions from this rule were areas where the ZSU received an order from above *not* to withdraw. See 'political decisions', resulting in 'show for the zombie idiots in the West'- and 'no step back'-type of orders and battles.

For example, Kyiv in late February and early March 2022. Whether Zelensky or any of his advisors, not sure right now, considered it 'better' to defend Moshchun at any price, than to let the Russians become bogged down while trying to reach the city. Zaluzhny, the CinC ZSU, didn't complain against this order (if at all, he was always complaining post-factum), nor did Syrsky (at the time, commander of ground forces), do so. Result: they had no options but the leave the 72nd at its own devices. As a result, the brigade had to hold out in Moshchun 'regardless the price', losing one infantry battalion and most of its artillery while trying to halt assaults by two divisions of the VDV.

Not that the 72nd didn't put up a fight: oh yes, it did, and what for one. Between others, it smashed at least three regiments of the 'crack' VDV. However, what actually saved the day in Moshchun was flooding by mining a dam on the Dnipro Reservoir – which, actually, could've been done right at the start of the war, on a timely order from the top of the ZSU and thus avoiding losses of the 72nd - but, was repeatedly botched up.

The third pontoon bridge spanned by the Russians to cross the Irpin River near Moshchun, as seen while in the process of bering swept away by flooding caused by the final mining of the dam connecting that river to the Dnipro Basin. Less obvious are several BMDs and lots of Russian VDV troops being swept away, too…

3. No Step Back

The leadership in Kyiv didn't learn its lessons from this.

On the contrary. For generals in Kyiv it didn't matter how well their troops have fought; it didn't matter what kind of clever ideas for counterattacks their field commanders might have; nor what opportunities were the Russians offering by their headless assaults (usually ordered by Putin in person). They only cared about how many battalions they've had, and how many of troops, vehicles, and supplies they could throw upon the Russians. Because 'material battles' and 'battles of attrition' was the only way they could think.

Therefore, the top brass in Kyiv could never consider the original 200,000 ZSU troops for enough, now could it come to the idea that a total of 400,000 troops available through mobilisations of the Operational Reserves I and II, might be enough. They had to have much more.

Moreover, and tragically, feeling himself 'confirmed' that his 'no step back'-orders are 'working', Zelensky continued issuing ever more of the same. For example, at the time in the Izyum-Lyman-Siversk area the ZSU continued 'dancing around the

Russians' (that was through April, May, and June 2022), mauling one of their combined arms armies (not just BTGs) after the other, in the case of Popasna, Severodonetsk and Lysychansk, Zelensky ordered 'no step back'.

With this, he's enabled the Russians to pin down multiple ZSU brigades and subject them to weeks-long air strikes, artillery and flanking attacks. Result: the involved ZSU units – starting with the 24th Mech (in Popasna) – were fully exposed to the Russian fire-power, and defeated. One after the other. What's worse: actually, in each of these cases, the ZSU losses were never 'heavy' until the last 2-3 days of each of these battles, when troops were forced to – belatedly – withdraw from 'cauldrons', created when the Russians broke through around their flanks.

So, instead of learning a host of other lessons about the ZSU (like that it's not going to 'collapse', as widely expected, and regardless to what pressure is it subjected), both the political and the military leadership learned wrong lessons again. They've learned to order units to hold positions no matter what, and then they've learned to 'wash their hands in innocence' – because the final decision to withdraw was taken by local commanders, through 'disobeying orders'. Any kind of complaints about commanding style were explained away with 'after the war'… because they fell for an illusion that the war will soon be over…

Actually: at least by that point in time, the ZSU – i.e. Zaluzhny (CinC ZSU at the time), Syrsky, and the GenStab-U – should have learned that 'no step back' is the worst idea, alone because the Russians could always continue wasting dozens of thousands of troops to get this or that place, or around it, and because such 'last ditch operations' were exposing the ZSU to all the fire-power the Russians could put together.

Instead, until today I do not know about a single case of anybody there within the ZSU going to Zelensky and telling him how ridiculous are his orders.

Worst of all: because the GenStab-U has never adapted its procedures (i.e. doctrine), the ZSU has no practice of 'learning lessons' (i.e. reviewing its combat experiences in after-action de-briefs), and such lessons were ignored even internally. Because already Zaluzhny was hesitant (and/or became exhausted) with explaining what he wants (he did excel in complaining what he did not want, but always post-factum), while the ground troops were already under the command of 'yes-sayer' Syrsky, the ZSU continued following Zelensky's pointless and counterproductive 'no step back' orders.

Still much under-reported, the Russian break-through in the Popasna area, between 24 April and 7 May 2022, was the first successful break through of the ZSU's fortifications along the old LOC. Ultimately, it resulted in the Ukrainian defeats in Severodonetsk and Lysychansk - and massive losses during withddrawals from there.

4. Accidental Successes

As next, both Zelensky and Syrsky made their next mistake: probably because of Zelensky's ideas about 'impressing the West by showing how keen are Ukrainians to fight', in early September 2022 they've launched an offensive.

In Kherson.

Nowadays, that operation is something like, 'oh, please switch to another topic; I do not want to talk about that' – for the Ukrainian leadership. Therefore, it's not discussed even by the media.

Preparing his plan in best traditions of Soviet military arts (thus making it easily predictable for the Russians), Sodol enthusiastically sent several inexperienced brigades to assault well-fortified VDV and combat experienced DPR and LPR troops. Sure, there were some adaptations of the tactics, on basis of early experiences but, in grand total: Supported by plentiful artillery and everything the VKS could provide, the Russians smashed much of this effort. What a surprise that after 2-3 days this proved to be a bloody fiasco. However, the offensive was not stopped: instead, Syrsky and Sodol continued bolstering a failure by repeated attempts to break out of the Davidiv Bryd bridgehead…

M113 armoured personnel carrier of the ZSU, knocked out during one of several early - and failed - attacks on northern Kherson, around 4 September 2022.

…and then they, belatedly, ‘continued that offensive’ with help of M142 HIMARS and long-range artillery, until the Russians couldn’t keep their troops on the right bank of Dnipro resupplied any more, and decided to withdraw, in November of that year.

…which is why that offensive ‘ended in success’, and Kherson (city) was liberated.

Meanwhile, to the luck of Ukraine, and rather by accident that design, somebody (I have a feeling, until today it remains unclear who) came up with that idea for a counteroffensive in eastern Kharkiv. What worked there was the fact that the Keystone Cops moved the mass of their reserves to Kherson, and were dumb enough to leave no intervention formations behind their frontline. Thus, an attack by only a few of Ukrainian motorised battalions ripped open the Russian lines and then led to their collapse. In a matter of two weeks, the Ukrainians were already east of Oskil River, and the 1st Guards Tanks Army encircled and forced to fall back from Izyum while leaving most of its heavy equipment behind. As much as this was great, after three weeks of ‘racing east’, the involved ZSU units then literally run out of steam: they were completely exhausted, because Syrsky/

GenStab-U were slow in feeding reinforcements to this sector: they were still busy bolstering Sodol's failure in Kherson.

All of which was playing straight into the Russian hands, because Pudding launched a mobilisation and the Keystone Cops in Moscow promptly began throwing dozens of thousands of poorly-trained *mobiks* in the way of the Ukrainian advance into western Luhansk. Unsurprisingly, the latter stopped short of reaching Svatove and Kremina, which would have been decisive…

5. Obsession with Battalions

All through my career as analyst of modern warfare, I've encountered a lot of what I call 'obsession with battalions'. See: no matter where, the mass of strategists and commentators seem to be obsessed with battalion-sized formations. Especially professional military officers are frequently ignoring the number of divisions or brigades: all they care about is how many battalions are around. Goes so far there is a saying like, 'one crisis (or battle) – one battalion'… Have experienced quite a lot of such behaviour, time and again, and regardless in what armed force. Me thinks, Syrsky (and the GenStab-U) very much belong to such officers: they're 'fighting this war in battalions', and nothing else matters to them.

This might appear 'not related' at first, but it is explaining a lot of what happened as next.

The mobilisation of the Ukrainian Operational Reserves I and II resulted in the majority of ZSU brigades growing very large. Already by June-July 2022, several had up to 20 or even more infantry/rifle battalions. And if not, they were 'beefed up' through addition of multiple battalions of Territorial Defence. Furthermore, early successes in Kyiv, Chernihiv, Sumy, and then in eastern Kharkiv have resulted in the capture of so many Russian tanks, artillery pieces and other heavy arms, that these brigades were also properly armed. Nicest part of it: as long as all elements of one brigade were kept together, the chain of command was working at least 'reasonably well'.

However, the GenStab-U couldn't care less about brigades, or (de-facto) divisions. It only cared about the number of battalions. It also never came to the idea to grant any of such 'big brigades' the time necessary to transfer their know-how to new, recently mobilised and inexperienced troops. Instead, it began 'cannibalising' them: it began establishing new units through a combination of combat-experienced cadre (indeed, often 'the best' officers and other ranks) drawn from existing battalions and brigades, with mobilised troops, the mass of whom was never properly trained. What's worse: because it had 'lots of surplus generals and colonels' left over from the Soviet times (the Soviet Army was 'colonel/general-heavy' precisely because it had to have a huge number of these, so it could command lots of units when fully mobilised) it began appointing these in command of newly-created battalions and brigades. 'By sheer accident', of course, many of newly-appointed commanders

were (and still are) Syrsky's buddies whom he owned different favours. If not, they were then 'parked': assigned to headquarters of 'Groups of Forces', nominally in control over dozens of brigades (see 'OSGs' and 'OTGs' like Tavriya, and Odesa), but actually having no executive powers at all.

As a result, existing units – already weakened by losses they have suffered while slowing down and then stopping multiple early Russian offensives – were weakened even more. Already by autumn 2022, many of them were down to 30-40% of their nominal strength. They still had to hold the same sectors of the frontline like before, though. What a surprise a number of such brigades never recovered until this very day: they're existent in something like '2-3 battalion' strength and, literally, 'vegetating at different corners of the frontline'. At most, we get to hear about them when their incompetent novice commanders screw up, and then the Russians punch at some unexpected sector…

6. Home-made Illusions

For a while at least, this appeared as 'doesn't matter'. Because of their collapse in eastern Kharkiv, followed by – relatively – 'easy' liberation of Lyman, and then the withdrawal from Kherson, the Russians appeared so weak, that the illusion was created that 'if the Ukrainians give them another hard push, they're collapse and run away'. Indeed, the illusion was created that the war could be ended with one, big push. That's what led to the idea for a 'big offensive in 2023'.

Zelensky then convinced different of zombie idiots in 'the West' about this idea and, as of late 2022 and early 2023, 'the West' pledged what appeared to be 'some serious amounts of heavy weaponry', necessary to equip yet additional new units, which would then be deployed in such an operation.

However, while Zelensky and (at least) Syrsky (not sure about Zaluzhny, or how much was he a 'factor' any more) were planning in short terms, Pudding and the Keystone Cops in Moscow began planning in long terms.

1.) Shocked by the loss of eastern Kharkiv, in September 2022 Pudding launched mobilisation in Russia. From that time onwards, the situation was that of a 'race against the time', the essence of which was: can the ZSU kill more VSRF troops per month, than the VSRF was mobilising and deploying to the front. Already the fighting in the Lyman area of October 2022 has provided a crystal-clear answer in this regards: yes, the ZSU liberated the place, but couldn't continue advancing on Svatove and Kremina because the Russians were pumping literal dozens of thousands of troops into its way, and sending these in ever additional counterattacks.

2.) Meanwhile, realising the ZSU's superiority in mobile warfare, Surovikin launched the construction of deep minefields and massive fortifications to prevent another 'eastern Kharkiv', and, finally,

3.) Pudding ordered the Wagner PMC to assault Bakhmut, to buy yet more time for his mobilisation to start having serious effects.

7. Distorted Reality

With other words, and as absurd as this is likely to sound at first: whether they admit it or not, but, from September-October 2022, Pudding and his Keystone Cops *started* considering Ukraine and the ZSU a 'serious opponent'. They took corresponding decisions (indeed, the Keystone Cops went as far as to start adapting not only their doctrine and strategy, but even tactics, through introduction of new tactical manuals for their field officers).

And that around the same time Zelensky and the ZSU *de-factostopped* considering the VSRF for a 'serious opponent'. At least for a while…

Moreover, with hindsight, it cannot but be concluded that the GenStab-U's idea for creating dozens of new brigades was a bad one. Indeed, Bakhmut fell precisely because of a problem resulting from that idea: an experienced brigade was rotated out of heavily fortified Soledar (where it held out for half a year) and was replaced by an inexperienced one. The Russians hit at the moment of rotation and the new brigade run away. Then the ZSU squandered several battalions in belated counterattacks…and with the fall of Soledar the way for the Russians into Bakhmut was open…

What happened as next can only be described as the worst imaginable combination of Zelensky's illusions (especially the one about 'keeping the zombie idiots in the West happy'), his 'no step back' politics, and Syrsky's practice of 'patching up the frontline by single battalions'. Yes, sure, the ZSU was smashing Wagner PMC's convicts by hundreds, all over Bakhmut. However, it could've done much better, wasn't it for Syrsky feeding ever additional battalions from entirely different brigades into the garrison (instead of sending complete brigades there) – in turn creating a complete chaos, in which ZSU units were often shooting at each other, or marching into positions already taken by the Russians because of miscommunications.

This was little else but a recipe for another disaster: once it was clear the town was lost, Zelensky ordered some of best remaining ZSU brigades into Bakhmut. Once again, and just like in Popasna, in Severodonetsk, and in Lysychansk, the ZSU suffered its worst losses during the final days of the battle, while trying to withdraw survivors out of the resulting cauldron…

8. Usual Excuses

As usually, official explanation was on hand: 'had to be done, otherwise the Russians would drive to Chasiv Yar and then…well… all the way to Kyiv'…

Actually, this was nonsense: by the end of the Battle of Bakhmut, Wagner PMC's convicts were spent and had to be replaced by VDV. With other words: somebody there - probabyl the SBU - didn't do his/her homework: Kyiv thus did not know that because so much of the VDV was mauled early during the war, the Keystone Cops became extremely reluctant in wasting such units for assault purposes (except for such 'interventions', like in this September, when trying to slow down the Ukrainian push directly on Glushkovo).

Nevertheless, decisions based on delusions and wishful thinking just went on.

As next, on Zelensky's order, Syrsky and the GenStab-U set in motion the plan for the 'big counteroffensive (to Tokmak and then the Azov Sea)'. Worst of all: the plan for this was drawn in autumn 2022, around the time Lyman was liberated. At that time, it is likely that it would have worked, too, because the VSRF in southern Zaporizhzhya was in tatters and had no fortifications nor anything like 'defence in depth'. Plus, the mass of Russian reinforcements (especially VDV) were in Kherson.

However, this plan was not adjusted over the following 8-9 months: no idea if it was the SBU or the ZSU's own field intelligence that screwed up, or that perfect combination of incompetents in Kyiv, but: nobody within the top brass of the ZSU took into consideration the extension of minefields and fortifications meanwhile constructed on Surovikin's order. Moreover, the West failed to deliver the artillery rockets and shells it pledged it would deliver. Thus, the ZSU was not able to prepare the coming offensive by striking Russian headquarters and supply depots on time (before the actual assault), nor by 'softening' their defence lines: it started doing that only 2-3 weeks into the offensive…

…and, in the months before that offensive, the ZSU has lost some of its best troops in Bakhmut, too…

9. Bolstering a Failure

The 'big' Ukrainian offensive in the south was initiated on basis of an obsolete plan; it received minimal air- and artillery support, and then involved newly-established, inexperienced brigades. What a surprise the latter were mauled, one after the other. Several were heavily hit by the Russians just while organising themselves for their assaults, still kilometres behind the frontline. And that's not to talk about the losses they all have suffered while grinding through 10-15km deep minefields.

As it turned out ever since, it was in a matter of two days after that offensive was launched that Syrsky – and thus Zaluzhny and Zelensky – knew the offensive was a failure.

What did they do?

Against the most fundamental principle of warfare (see: ‘never bolster a failure’), they’ve all decided to continue bolstering a failure: have switched over to infantry attacks, ‘instead’, and continued doing that even once they must have known they can’t achieve anything at all. Indeed, Zelensky continued insisting on ever additional assaults well into September and then into October 2023, by when even the second and then the third ‘wave’ of newly-established units was completely exhausted…

Arguably, the ZSU mauled a total of some six Russian divisions in the process. However, it didn’t manage to breach the Russian frontline and, in grand total, the number of Russian losses didn’t matter in the long term, because after initial chaos the Russian mobilisation was ‘producing’ more troops every month than the ZSU could kill. With other words: even after all the losses in summer the last year, the VSRF came out stronger than before…

What a surprise then, the VSRF was capable of stopping Zelensky’s tragicomedy with its own offensive on Avdiivka.

10. NATO’s Business Model

Interestingly, the Russian offensive on Avdiivka was launched just around the same time the USA completely stopped shipping artillery ammunition to Ukraine and the Trio Fantasticus in the White House – and that despite a clear decision of all of NATO from September last year – entirely re-focused on ‘saving Israel’. For the next six months Ukraine got next to nothing from the USA.

And what the EU was sending was simply not enough, because the zombie idiots in Brussel, Berlin, Paris and similar places do not comprehend the importance of this war until this very day. Like for Americans, for them, it’s a ‘business model’: get rid of old arms by making Ukraine happy; let your buddies earn some money through overhauling that old stuff so the Ukrainians get ‘something operational’; but, and even more so, let your buddies and sponsors earn much more money though buying super-turbo new equipment for own armed forces… which is then explained with such ridiculous ideas like ‘*Pudding ante portas*… in 2030 or who knows when’…

With other words: ‘the West’ began bolstering its own failures, too – which ‘the West’ can afford, as obvious from that ‘the West’ remaining unimpressed even by the loss of every single war it fought, the last 20+ years. Because losing wars is also a business model in ‘the West’. See: fight wars for profit, not to win, and then so to squander trillions of taxpayers money by laundering this into pockets of ‘sponsors’, and that for years.

…and then, faithfully along Zelensky’s ‘no step back’ doctrine, the 110th Mech in Avdiivka held out, and held out, and held out, and held out, and held out… for months without respite. What was Syrsky’s sole solution? Re-deploy the 47th

Mech, already battered from trying to ram through the Russian fortifications in the south, to this sector. Once again, serious reinforcements were deployed to Avdiivka only once it became crystal clear that what was left of the garrison has to withdraw. And, once again, the ZSU suffered its worst losses in that battle only during the last few days.

….and, as usually, nobody in Kyiv learned any kind of lessons. At most, Zelensky fired Zaluzny and replaced him precisely by the general who was screwing up all the time: Syrsky.

In Avdiivka, it was on the 3rd Assault to ‘box’ the survivors of the garrison out of the Russian encirclement because, once again, the order to withdraw was issued too late. The ‘show’ and the illusion about ‘impressing the zombie idiots in '“the West”’ were more important than military realities.

11. From Hero to Zero

When one puts all of this together, results are not the least surprising. ‘The West’ was meanwhile ‘deeply impressed’ by Ukraine – but because Zelensky was promising a lot, announcing even more, but ‘didn’t deliver’. Because he had no other strategy but to milk Washington, Berlin, London, and Paris for more weapons. Alas, his ‘driving the Russians into the Sea’ didn’t work. And because of Syrsky’s resistance to any kind of advice. For zombie idiots in ‘the West’, that’s equal to ‘betrayal’: for them, the two characters in Kyiv are meanwhile marked as ‘incompetent babblers that can’t’, which is ‘bad for our standing in the pools’.

(And, please mind, dear Ukrainians that might come to complain now: whether there are so many incompetent, defeatist, even pro-Pudding generals in NATO, as there are in Ukraine – simply does not matter. The countries in question are already members in that ‘exclusive club’, and therefore the quality of their top brass is irrelevant. On the contrary: ‘Ukraine first must prove itself’. And, thanks to its leadership, it’s continuously failing to do so.)

What a surprise, ‘the West’, de-facto, stopped paying attention at ever additional of Ukrainian requests for more arms, for permission to strike into Russia with Western weapons etc. Why should they follow advice and support requests from characters that ‘can’t’? Since around March this year, Ukraine can only expect limited financial support from the EU, and on/off deliveries of artillery shells – also from the USA. And yes, multiple EU-members of NATO are going to junk their F-16s and Mirage 2000s upon it. …and even that, solely because the EU has concluded that this is the cheapest way of ‘supporting’ Ukraine, while its business model is working so nice. This time thanks to providing interests from the Russian money frozen on western banks – in form of loans, which Kyiv then has to pay back.

12. Absurdities

Meanwhile, establishing ever additional battalions and organising these into ever new brigades became one of most-eagerly-pursued hobbies of Syrsky and his GenStab-U. Because ever more of buddies are happy, favours returned, and – the more buddies are involved – there is ever more opportunity for pocketing bribes and favours.

If they’ve created some 40+ brigades through 2022 and into 2023, over the last year they’ve created at least 20, perhaps even 30 additional ones – and that although meanwhile fully aware of the fact there is no trace of chance newly-established units might ever be properly equipped. Indeed: it’s out of question that ‘the West’ might ever deliver heavy arms necessary to equip all of new brigades (even less so all the artillery and other ammunition necessary).

(…in other cases, the West pledged to deliver, then didn’t, then did deliver some, but months later than announced… and so it happened, for example, several new

brigades were established as ‘Mechanised’, then re-designated as ‘Infantry’, and then, finally, emerged at the frontlines as ‘Mechanised’…)

Actually, not only all the newly-established units, but even the existing ones are all critically short already on utility vehicles (see: SUVs). Not to talk about armoured vehicles and artillery. Sure, many laymen are going to point out their ‘mechanised’ components have received lots of Western MRAPs. And, no doubt, MRAPs are relatively cheap vehicles, offering reasonable doses of protection, while easy to manufacture in big numbers – especially by companies of different ‘buddies’ of ‘VIP’ zombie idiots. As a result, nowadays, they represent the mass of ‘armoured’ vehicles supplied to Ukraine by ‘the West’, or even made in Ukraine.

However, MRAP stands for ‘mine-resistant, ambush-protected’ – but not for ‘armoured personnel carrier’, especially nor for ‘infantry fighting vehicle’, and surely not for ‘tank’. Of course, their manufacturers are praising their MRAPs, but, ask people who have designed such vehicles and the first thing they are going to emphasise is that these are not made for more but to provide protected transportation for infantry, or to haul ammo and supplies to the troops engaged in combat. MRAPs are not made to be used as assault vehicles. Neither in offensive nor in defensive operations. That’s why they are MRAPs, no IFVs, not even APCs.

With other words: all of these newly-established ‘mechanised’ (battalions and) brigades of the ZSU can, at best, be described as ‘motorised’, but surely not ‘mechanised’.

Foremost, the mass of such units are sent into trenches, to defend Ukraine from relentless Russian assaults. Into scenarios in which their MRAPs are of little use. Both these newly-established-, and the few re-built old brigades are not deployed for manoeuvring warfare. Because of Zelensky’s ‘no step back’ orders, the ZSU is nowadays spending 99% of its time fighting battles of attrition against an opponent who can afford attrition.

…and this process is repeated, and repeated, and repeated, again and again…and impression is like if nobody could explain why, nor has a solution on hand…

With other words: this cannot but be described as another process of bolstering a failure. Indeed: bolstering failures to absurd levels.

13. …and yet more Absurdities

As if all of this would not be enough, the latest ‘gem’ is this Zelensky’s ‘peace plan’. Turned out this is based on all the possible ideas NATO has already turned down. See: Ukraine joining NATO, NATO permitting strikes deep inside Russia by Western-made weapons, joint air defence of the Ukrainian skies, etc.

I mean: what idiot must anybody there in Kyiv be to come up with precisely the set of ideas that have already been turned down, and then expect NATO to change its

mind? Where is such a decisionmaker coming from? The Dreamland? This is would be ridiculous even if anybody would try to use it as a script for some TV-comedy…

14. Conclusions

Back in 2022, the ZSU was not successful in smashing the Russian all-out invasion because of 'brilliant and beloved' Zaluzhny, but because its 200,000, then 400,000 troops were still led by officers that knew their job and were free to act along their experiences. Correspondingly, they were also free to let their troops fighting the Russians the way they best can: with skill and gusto. 'These people' have destroyed the VSRF: they've achieved something no Ukrainian generals, and certainly no Zelensky has achieved. However, up to 50% of 'these people' are manwhile gone: either killed or invalided out of service.

Since 2023, the ZSU is unsuccessful precisely because of its generals, and because of Zelensky. Because its 'leaders' are no 'leaders' but a gang of incompetents lacking ideas and solutions – but experts in staging TV- and social media appearances, in 'disciplining' and micromanagement. This is going so far that considering all of the incompetence, failures, illusions, fantasies, corruption and nepotism in Kyiv, one might be surprised the ZSU is 'still holding out'. However, it still is - thanks to skills of some of its lower-ranking commanders, and hundreds of thousands of its troops that continue fighting, no matter what.

Conclusions are therefore on hand (indeed: 'crystal clear'):

1.) Ukraine needs political leadership that is mercilessly objective, super-critical of itself, capable of reforming itself and the country through developing and applying realistic and reasonable doctrines and strategies. The current one is none of that: the current one is living in illusions and overdependent on help from abroad (which is never going to be provided). As such, it is more likely to, literally, sell the country (or indebt it for about a century in advance) than anything else.

2.) The ZSU needs military leadership that's not after doing favours to the political leadership, or each other, establishing and securing own positions and pocketing bribes, but having innovative solutions making it capable of fighting and winning this war through operating with less troops, less arms, and less supplies than the opponent. Foremost: that leadership must be capable of starting by reforming its current structures to the bone, and then the entire force: developing a new doctrine to re-train the officer corps and complete units, and of finding and adapting modern technologies. The current one is none of that: the current Ukrainian military leadership is proven as unable of doing anything but what the Soviet Army generals were doing 40-80 years ago.

3.) Ukraine needs both political- and military leadership that is accountable, where 'heads are rolling' (i.e. people get fired) when one or both bodies are screwing up as much as they are screwing up since early 2023. Pronto. On the spot

and without any of (meanwhile) usual excuses, ‘official investigations’, hesitance or delays. Currently, it has none of that. The Zelensky Admin is unaccountable to anybody but several oligarchs that brought it in power, while the CinC is accountable to Zelensky only, but the latter is holding him in position because he’s saying yes to every of president’s illusions (probably falling for the same, too). Thus, and essentially, they are accountable to each other, instead to ‘the people’ of Ukraine.

4.) Excuses like ‘Ukraine has too few men in age 19-21’ to mobilise and send to war are BS. It has enough to defeat Russia (and it has not only men, but also women of that age) – provided these are properly trained, equipped and – especially – properly commanded. The issue is of mobilising, motivating, and then properly deploying the available ‘manpower’: that’s within responsibility of a government - provided this would be doing its job, which it isn’t. *Vice versa*: with current leadership, Ukraine couldn’t win this war even if mobilising 10 million of troops. Because its current leadership has no idea how to mobilise and organise the entire society and economy, nor is it interested in finding commanders that can win this war. The current leadership has only managed to ruin even its reputation for begging for help from the West, while its generals are excelling in squandering meagre resources in massive battles of attrition (or failures they have created, and then bolstered), getting rid of unpleasant subordinates through ordering them into idiotic frontal counterattacks, and pocketing bribes at every opportunity.

Overall (and I’m the first to be ‘unhappy’ by this ‘unpleasant’ conclusion): sorry, but, Ukraine needs new leadership, and a complete, top-to-bottom reform of its governance and armed forces.

***

Країна мрій

Том Купер, австрійський аналітик

17 ЖОВТНЯ 2024

Привіт усім!

Останніми днями кілька читачів (цікаво, що всі вони із "Заходу") звернулися до мене з проханням щось на зразок "пом'якшити" мою критику на адресу політичного керівництва України, головнокомандувача Збройних Сил України та Генерального штабу ЗСУ, зокрема.

Я роздумував над цим, і досить довго. Мій висновок досить простий:

— вибачте, але я не можу.

Не тому, що я нещадний, або хочу розчарувати когось, або що я якийсь одинак чи вважаю себе розумнішим за всіх, чи щось у цьому роді, але: я просто не можу.

Я дуже рано в житті засвоїв, що **єдиний спосіб рухатися вперед – це ніколи не припиняти критичного аналізу**. Так само я аналізую і війну. Я віддаю перевагу реалістичному погляду на речі, ніж будь-якому науково-фантастичному баченню чи моделюванню реальності. Саме так я звик працювати, коли співпрацював із десятками різних газет або спеціалізованих журналів. Зрештою, це мало наслідком те, що понад десять років тому я припинив працювати з усіма ними.

Я не стверджую, що все, про що я повідомляю, чи кожен мій аналіз завжди "влучає в ціль". Геть не завжди. Але я можу чесно сказати, що маю чисту совість, і я не дав себе корумпувати зовнішнім впливам. Я намагаюся об’єктивно оцінювати наміри та можливості, зберігаючи необхідний рівень об'єктивності та реалізму.

Щоби бути здатним на це, я прагну спочатку зрозуміти передумови та контекст; постійно оновлюю свої знання в цьому плані; і постійно перевіряю та переперевіряю все знову, вивчаю нові речі та відповідно адаптую свої висновки. Вибачте, але результати цього процесу є такими, якими вони є.

Я розумію, що це часто змушує мене поводити так, ніби я граю роль "адвоката диявола", або, навіть, "стаю на бік ворога" тощо. Але це частина мого способу мислення: врешті-решт, однією з ключових речей у сучасній війні є розуміння того, як мислить інша сторона.

Суть полягає в тому, що я ніколи не знаю, якими будуть результати мого аналізу. Я "спонтанний" у цьому плані й, відповідно, ніколи не можу пообіцяти комусь: "Ось, із цього моменту я аналізуватиму та робитиму висновки з ентузіазмом", або "звісно, тепер я писатиму добре про персону XY" – бо коли я сідаю аналізувати та писати, я не маю жодного уявлення, чи буде для цього якась підстава, чи ні.

Тож вибачте: **я не можу допомогти, якщо результати мого аналізу не подобаються комусь, і я не маю наміру підлаштовувати свої висновки, щоб вони відповідали тому, що хтось хоче почути.**

Чи це збиває з пантелику деяких читачів?

Вочевидь так.

Принаймні тих людей, які очікують прочитати те, що хочуть прочитати; часто-густо тих, що роблять висновки, навіть не читаючи повністю текст, ґрунтуючись лише на заголовках, або не розуміючи того, що читають. Вони залишатимуться збентеженими впродовж усього життя. Ті, хто мають

проблеми з моїм сарказмом – ще більше. Але тоді, будь ласка, майте на увазі: якщо ви хочете, щоб хтось вам брехав, щоб вам стало краще, чи що там у вас – вибачте, тут нема що читати.

Я розпочав із цього "дисклеймера", тому що останніми днями я мав кілька розмов із друзями, колегами та контактами щодо війни в Україні. Далі наведено щось на кшталт спроби викласти на папері висновки – їхні та мої. Зараз це не цілком структурований матеріал: радше "купа їжі для (подальших) роздумів". Можливо, там навіть є "прогалина" (чи кілька) у різних місцях.

Назвіть це "робочим документом", якщо хочете: я вважаю, що це буде досить корисно для пояснення того, що пішло добре – і того, що пішло не так у цій війні.

1. СПОЧАТКУ…

Станом на лютий 2022 року, у мирний час Збройні Сили України (ЗСУ) налічували приблизно 200 тисяч військовослужбовців у бойових частинах Сухопутних військ. Тепер можна сперечатися, скільки з них було професіоналів, скільки новобранців, чи були вони краще підготовлені, чи ні, і чи достатньо їх було для протистояння російській навалі.

Однак це не було головною проблемою:

> **— справжньою проблемою ЗСУ в лютому 2022 року була "влада" [у Купера – уряд], яка вперто відмовлялася приймати реальність і, відповідно, "не вірила" в "широкомасштабне вторгнення" Росії.**

Майже до останнього моменту.

Відповідно,

> — мобілізація резервістів і приведення частин до бойової готовності почалося занадто пізно, і, за винятком колишньої "лінії розмежування" (фронту, замороженого з 2014–2015 років), російське вторгнення застало ЗСУ зненацька – так само як і ПСУ (Повітряні Сили та Сили Протиповітряної Оборони) – неготовими.

Що ще гірше,

> — генерали – такі, як ***Содоль***, на півдні припуститися помилки [тут Купер йде проти своїх попередніх висновків у назві того, що трапилося на півдні], давши змогу російським військам захопити Херсон і Мелітополь, [майже впритул] наблизитися до Миколаєва, а далі зробити спробу дістатися Одеси, водночас прориваючись у тил обороні Маріуполя.

Отже, **великі частини України опинилися в руках росіян без якогось серьйозного спротиву**,

—.Маріуполь опинився в облозі за лічені дні,

— ЗСУ та ПСУ втратили як мінімум дві, а то й чотири або п'ять бригад без великих боїв, і вони раптом опинилися на передовій, яка простяглася майже на 1500 км.

Мобілізацію резерву була розпочато 19 лютого, що дало незабаром змогу залучити оперативний резерв першої черги, а за три дні – оперативний резерв другої черги.

— Уже до кінця березня це довело загальну чисельність військ приблизно до 400 тисяч осіб.

Це також було причиною того, чому росіяни почали втрачати позиції (наприклад, у районі Миколаєва), а потім відступили з Києва, Чернігова та Сум. Фактом є те, що до травня 2022 року ЗСУ мало більше військовослужбовців, ніж російські війська в Україні.

Однак завдяки тому, що як польові командири (тобто командири бригад і батальйонів, а особливо молодших чинів), так і війська були досвідченими й рішучими до бою, вони діяли набагато краще, ніж хтось міг би очікувати.

— Перші чотири місяці російського вторгнення вони в основному діяли гнучко.

За винятком північно-західної частини Київщини та Маріуполя, вони вкрай нечасто брали участь у "траншейній війні":

— натомість постійно маневрували навколо російських флангів, влаштували засідки та/або контратакували там, де цього найменше очікували росіяни.

Звичайно ж, можна сказати, що ЗСУ "обмінювали територію на час". Але – це спрацювало.

Незалежно від того, чи в Чернігові, Сумах, у центральній, а потім західній частині Луганщини, у східній Харківщині, у районі Ізюм-Лиман-Сіверськ, чи на Херсонщині та Миколаївщині, українці завдавали величезних втрат російським військам, втрачаючи порівняно небагато власних солдатів.

2. ПОКАЗОВІ БИТВИ

Єдиним винятком із цього правила були райони, де ЗСУ отримали наказ від вищого командування не відступати.

Це ті самі "політичні рішення", які призвели до "шоу для зомбі-ідіотів із Заходу" та наказів по типу "ані кроку назад".

Наприклад,

1) — на ***Київщині*** наприкінці лютого – на початку березня 2022 року.

Чи то Зеленський, чи хтось із його радників, точно не скажу, вирішив, що "краще" захищати Мощун за будь-яку ціну, ніж дозволити росіянам зав'язнути, намагаючись дістатися міста.

Залужний, головнокомандувач ЗСУ, не скаржився на цей наказ (якщо взагалі скаржився, то завжди постфактум), як і ***Сирський*** (на той час командувач сухопутних військ).

Результат:

2) — вони не мали іншого вибору, як **залишити 72-гу бригаду сам на сам.**

Як наслідок

3) – **бригада мала триматися в Мощуні "попри все", втративши один батальйон піхоти та майже всю артилерію, намагаючись зупинити наступ двох дивізій ПДВ** (повітряно-десантних військ Росії).

Не можна сказати, що 72-га бригада не чинила спротиву: звісно, чинила, і ще і як. Зокрема, вона розгромила щонайменше три "елітних" полки ПДВ.

Однак, що насправді врятувало ситуацію в Мощуні, так це затоплення після підриву дамби на Дніпровському водосховищі – що насправді можна було зробити на початку війни, отримавши своєчасний наказ від командування ЗСУ, у такий спосіб уникнувши втрат 72-ї бригади.

Проте це неодноразово зривалося.

[Фото: Третій понтонний міст, зведений росіянами для переправи через річку Ірпінь біля Мощуна, як видно в процесі змивання його затопленням після підриву дамби, що з'єднує цю річку з басейном Дніпра. Менш очевидними наслідками є кілька бойових машин десанту (БМД) та багато російських повітряних десантників, яких також змило водою…]

3. АНІ КРОКУ НАЗАД

Керівництво в Києві не винесло уроків із цього.

Навпаки.

Для генералів у Києві не мало жодного значення,

— як добре воювали їхні війська; не мало значення, які розумні ідеї для контратак мали їхні польові командири; і навіть які можливості надавали росіяни своїми безглуздими атаками (на які зазвичай віддавав накази Путін особисто).

Вони дбали лише про кількість батальйонів, які мали, і скільки солдатів, техніки та постачання могли кинути на росіян.

Бо "матеріальні бої" та "бої на виснаження" – це єдине, про що вони могли думати.

Тому верховне командування в Києві не вважало початкові 200 тисяч солдатів ЗСУ достатніми для війни, і не могло припустити, що загалом 400 тисяч військовослужбовців, яких було мобілізовано з першої та другої черги оперативних резервів, може бути достатньо.

Вони потребували набагато більше.

Ба більше, і що найтрагічніше,

— **відчуваючи, що його накази "ані кроку назад" "спрацьовують", Зеленський почав видавати дедалі більше таких наказів**.

Наприклад,

1) — у той час, коли в районі Ізюм-Лиман-Сіверськ ЗСУ весь час "танцювали" навколо росіян (це було у квітні, травні та червні 2022 року), громлячи одну з їхніх армій (не лише батальйонні тактичні групи, а цілі армії), як було у Попасній, Сєвєродонецьку та Лисичанську,

2) — **Зеленський наказав: "ані кроку назад"**.

Цим він дав змогу росіянам затиснути кілька бригад ЗСУ та піддати їх багатотижневим авіаударам, артилерійським обстрілам та фланговим атакам.

Результат:

3) — залучені частини ЗСУ – починаючи з 24-ї механізованої бригади (у Попасній) – зазнали значних втрат. Одна за одною.

Що ще гірше:

4) — фактично, у кожному із цих випадків втрати ЗСУ були незначними до останніх 2–3 днів кожної із цих битв, коли війська змушені були – із запізненням – відступати з "котлів", які утворилися після того, як росіяни прорвалися на флангах.

Тому, **замість того, щоб винести цілу низку інших уроків про ЗСУ** (наприклад, що вона не "розвалиться", як широко очікувалося, і незалежно від

того, під яким тиском вона перебуватиме), **і політичне, і військове керівництво зробили неправильні висновки знову.**

> **1) — Вони навчилися видавати накази утримувати позиції за будь-яку ціну,**
>
> **2) — а потім "умивали руки", оскільки остаточне рішення про відступ ухвалювали місцеві командири, "які не підкорялися наказам".**

Будь-які скарги щодо стилю командування отримували у відповідь:

> — **"після війни"… бо впали в ілюзію, що війна закінчиться вже незабаром.**

Насправді принаймні на той момент, ЗСУ – тобто Залужний (на той час головнокомандувач ЗСУ), Сирський та Генштаб ЗСУ – мали б усвідомити, що "ані кроку назад" – найгірша ідея, хоча б тому, що росіяни могли й далі втрачати десятки тисяч військовослужбовців заради досягнення тієї чи іншої позиції, і тому, що такі "бойові операції останнього шансу" наражали ЗСУ на всю потужність вогню, яку росіяни могли зібрати.

Проте донині **я не знаю жодного випадку, коли хтось у ЗСУ прийшов до Зеленського і сказав йому, наскільки абсурдними є його накази**.

Найгірше:

> 1) — через те, що Генштаб ЗСУ так і не адаптував свої процедури (тобто доктрину), ЗСУ бракує практики "вивчення уроків" (тобто огляду бойового досвіду на післяопераційних розборах), і такі уроки ігнорувалися навіть внутрішньо.

Тому що вже тоді ***Залужний*** вагався (і/або був виснажений) пояснювати, чого він хоче (він дійсно відзначився скаргами на те, чого він не хоче, але завжди постфактум),

> 2) — **тоді як сухопутні війська вже були під командуванням "сірого кардинала" *Сирського*, ЗСУ й далі виконували безглузді накази Зеленського "ані кроку назад".**

[Фото: Хоч це і досі мало висвітлюється, прорив російських військ в районі Попасної з 24 квітня по 7 травня 2022 року став першим успішним проривом укріплень ЗСУ вздовж старої лінії розмежування. Зрештою, це призвело до відступу Сєвєродонецька та Лисичанська, а також до значних втрат під час відступів з цих міст.]

4. ВИПАДКОВІ УСПІХИ

Далі, і ***Зеленський***, і ***Сирський*** припустилися наступної помилки:

> — **ймовірно, через ідеї *Зеленського* про те, щоб "вразити Захід, продемонструвавши готовність українців до бою", на початку вересня 2022 року вони розпочали наступ.**

На ***Херсонщині***.

> — Нині ця операція – це щось на кшталт: "о, будь ласка, перемикаємося на іншу тему; я не хочу про це говорити" – для українського керівництва. Тому її навіть не обговорюють у ЗМІ.

Плануючи операцію за найкращими традиціями радянського воєнного мистецтва (що зробило її легко передбачуваною для росіян), ***Содоль*** із захопленням відправив кілька непідготовлених бригад на штурм добре укріплених позицій російських Повітряно-десантних військ та досвідчених у боях бійців із так званих ДНР та ЛНР. Звичайно ж, були певні тактичні адаптації на основі попереднього досвіду, але в загальному підсумку: за підтримки чималої кількості артилерії та всього, що могли надати Повітряно-космічні сили Росії (ПКС), росіяни розбили цю спробу.

Не дивно, що **за 2–3 дні це виявилося кривавим фіаско**.

Проте наступ не припинили:

> — замість цього ***Сирський*** та ***Содоль*** і далі підкріплювали провал, раз за разом повторюючи спроби прориву з плацдарму в ***Давидовому Броді***.

[Фото: M113 – бронетранспортер ЗСУ, знищений під час однієї з перших – і невдалих – атак на північ Херсонської області, приблизно 4 вересня 2022 року]

А потім, із запізненням,

> "наступали й далі" за підтримки ракетних систем M142 HIMARS та далекобійної артилерії, поки російське [командування] вже не могло тримати свої війська на правому березі Дніпра й дало наказ на відступ у листопаді того ж року.
>
> … що, власне, і стало причиною того, що наступ "був успішним", а місто Херсон було звільнено.

Тим часом на щастя для України, і швидше випадково, ніж за планом, хтось (і досі не зрозуміло, хто) запропонував ідею контрнаступу на сході Харківської області.

Те, що там спрацювало, полягало в тому, що

— "безпорадні поліціянти" (Keystone Cops) перекинули основну частину своїх резервів на Херсонщину й виявилися настільки дурними, що не залишили за своєю лінією оборони жодних резервів.

Отже, **атака всього кількох мотопіхотних батальйонів ЗСУ розірвала російські лінії оборони, що мало наслідком їхній обвал.**

За лічені тижні українці вже були на схід від річки Оскіл, а 1-ша гвардійська танкова армія була оточена та змушена відступити з Ізюма, залишивши більшу частину своєї важкої техніки.

Хоча це було чудово, за три тижні "гонитви на схід" підрозділи ЗСУ буквально видихнулися:

— **вони були цілком виснажені,** оскільки ***Сирський*** та ***Генштаб*** ЗСУ повільно перекидали підкріплення на цей сектор, бо все ще підтримувала провал ***Содоля*** на ***Херсонщині***.

Усе це було на руку росіянам, оскільки Путін розпочав мобілізацію, і безпорадні поліціянти" в Москві негайно почали кидати десятки тисяч погано підготовлених мобілізованих вояків на напрямок українського просування на західній ***Луганщині***.

Не дивно, що підрозділи зупинилися перед узяттям ***Сватового*** та ***Кремінної***, що могло б стати вирішальним етапом у війні.

5. МАНІЯ БАТАЛЬЙОНІВ

Упродовж усієї моєї кар'єри аналітика сучасної війни я зустрічав багато того, що я називаю "одержимістю батальйонами".

Бачите:

— неважливо де, маса стратегів і коментаторів, здається, одержимі формуваннями розміром у батальйон.

Особливо професійні військовослужбовці часто ігнорують кількість дивізій або бригад:

— усе, що їх цікавить, це скільки батальйонів залучено.

Це зайшло так далеко, що навіть з'явився вислів: "одна криза (або битва) – один батальйон".

Я багато разів стикався з такою поведінкою, знову і знову, і незалежно від того, у якій армії.

На мою думку, Сирський (і Генштаб ЗСУ) маютьб саме таке мислення:

— вони "ведуть цю війну батальйонами", а все інше для них не є важливим.

На перший погляд, це може здатися "не пов'язаними речами", але це пояснює майже все з того, що сталося далі.

Мобілізація українських оперативних резервів першої та другої черги мало наслідком те, що більшість бригад ЗСУ значно зросли.

Уже в червні-липні 2022 року кілька бригад мали до 20 або навіть більше піхотних/стрілецьких батальйонів.

— Якщо ні, то їх було "посилено" додаванням кількох батальйонів Територіальної оборони.

Також, ранні успіхи на Київщині, Чернігівщині, Сумщині, а потім на сході Харківщини мали на захоплення такої кількості російських танків, артилерійських систем та іншої важкої зброї, що ці бригади також були добре озброєні.

Найприємніша частина цього:

— доки всі елементи однієї бригади залишалися разом, ланцюг командування працював хоча б "порівняно непогано".

Однак Генштаб ЗСУ не дбав про бригади чи (де-факто) дивізії.

Його очільників цікавила лише кількість батальйонів.

1) — Вони також ніколи не думали про те, щоб надати будь-якій із таких "великих бригад" час, необхідний для передавання своїх знань новим, нещодавно мобілізованим та недосвідченим солдатам.

2) — Натомість вони почали "канібалізувати" їх: вони почали створювати нові підрозділи завдяки комбінуванню досвідчених кадрів (дійсно, часто "найкращих" офіцерів та інших чинів), набраних із наявних батальйонів та бригад, з мобілізованими військовослужбовцями, більшість із яких ніколи не мали належної підготовки.

Що ще гірше:

3) — через те, що залишилося "багато зайвих генералів і полковників" із радянських часів (радянська армія була "перевантажена полковниками/генералами", тому що в них мало бути багато таких, щоб командувати підрозділами під час повної мобілізації), їх почали призначати на командні посади в новостворених батальйонах і бригадах.

"Випадково", звісно, багато новопризначених командирів були (і залишаються) друзями ***Сирського***, яким він був зобов'язаний.

4) — Якщо ні, то тоді їх "припарковували" – призначали до штабів "груп військ", номінально відповідальних за десятки бригад (див. "ОСГ" та "ОТГ" Таврія та Одеса), але які фактично не мали жодних виконавчих повноважень.

Наслідком було те, що

5) — **наявні підрозділи, уже ослаблені втратами, яких вони зазнали, стримуючи й зупиняючи кілька ранніх російських наступів, було послаблено ще більше.**

Уже восени 2022 року багато з них мали лише 30-40 % своєї номінальної чисельності.

Однак вони все одно мали утримувати ті ж самі ділянки фронту, як і раніше.

Не дивно, що низка тих бригад так і не відновилися до сьогодні:

— вони мають у складі кілька батальйонів і, буквально, "вегетують у різних куточках фронту".

У найкращому випадку про них згадують, коли їхні недосвідчені командири припускаються помилок, а росіяни завдають удару на якомусь несподіваному напрямку.

6. ІЛЮЗІЇ, ЯКІ СТВОРЕНО ВЛАСНОРУЧ

На якийсь час здавалося, що це "не має значення". Через свій провал на сході Харківщини, за яким пішло – "відносно легке" визволення Лимана, а потім визволення Херсона, росіяни здавалися настільки слабкими, що виникла ілюзія, що "у разі, якщо українці ще трохи натиснуть, вони (росіяни) впадуть і втечуть".

Дійсно,

1) — було створено ілюзія, що війну можна закінчити одним великим ударом.

2) — Це і призвело до ідеї "великого [контр]наступу 2023 року".

Зеленський переконав купу "зомбі-ідіотів" на Заході в цій ідеї, і наприкінці 2022 – на початку 2023 року Захід пообіцяв, здавалося б, "чималу" кількість важкої зброї, яка є необхідною для озброєння нових підрозділів, які планувалося залучити до цієї операції.

Однак, тоді як

1) — ***Зеленський*** і (принаймні) ***Сирський*** (не впевнений щодо Залужного, чи він тоді ще був "чинником", кий на щось впливав) планували на короткий термін,

2) — Путін і "безпорадні поліціянти" в Москві почали планувати війну на довший період.

1. Шокований втратою східної Харківщини, у вересні 2022 року Путін розпочав мобілізацію в Росії.

З того часу ситуація перетворилася на "гонку за часом", сутність якої полягала в тому, чи зможе ЗСУ знищити більше російських військ на місяць, ніж Росія мобілізує і направляє на фронт. Уже бої в районі Лимана в жовтні 2022 року дали чітку відповідь на це питання: так, ЗСУ звільнили цей населений пункт, але вже [не мали сил] наступати й далі на Сватове та Кремінну через те, що росіяни кидали в постійні контратаки буквально десятки тисяч бійців на напрямок наступу ЗСУ.

2. Тим часом **усвідомивши перевагу ЗСУ в маневреній війні, генерал *Суровікін* розпочав будівництво глибоких ліній оборони – мінних полів та масивних [фортифікаційних] укріплень, щоб запобігти повторенню сценарію "східної Харківщини"**. І, нарешті,

3. Путін дав наказ приватній військовій компанії "Вагнер" штурмувати ***Бахмут***, щоб виграти більше часу для мобілізації.

7. СПОТВОРЕНА РЕАЛЬНІСТЬ

Іншими словами, і як би це не звучало абсурдно, на перший погляд:

— чи визнають вони це, чи ні, але з вересня-жовтня 2022 року Путін і його "безпорадні поліціянти" почали вважати Україну та ЗСУ серйозним супротивником.

Вони **ухвалили відповідні рішення (дійсно, "безпорадні поліціянти" зайшли так далеко, що почали адаптувати не лише свою доктрину і стратегію, а навіть тактику, запровадивши нові тактичні настанови для своїх польових командирів).**

А в той самий час Зеленський і ЗСУ де-факто перестали вважати російські війська серйозним супротивником.

— Принаймні на певний час…

Ба більше, озираючись назад, можна дійти висновку, що **ідея Генштабу ЗСУ про створення десятків нових бригад була хибною**.

Дійсно, ***Бахмут*** **упав саме через проблему, яка виникла внаслідок цієї ідеї:**

1) — досвідчену бригаду вивели з міцно укріпленого ***Соледара*** (де вона трималася пів року) і замінили недосвідченою.

2) — **Росіяни вдарили в момент ротації, і нова бригада втекла.**

Тоді ЗСУ втратило кілька батальйонів у запізнілих контратаках… і з падінням ***Соледара*** для росіян відкрився шлях до ***Бахмута***.

Те, що сталося далі, можна описати як найгірше можливе поєднання

1) — ілюзій Зеленського (особливо тієї, що "зомбі-ідіоти на Заході будуть задоволені"),

2) — його політики "ані кроку назад" і

3) — практики Сирського щодо "латання фронту поодинокими батальйонами".

Так, звісно, ЗСУ знищувало сотнями бійців ПВК "Вагнер" повсюдно в Бахмуті. Однак ЗСУ

— могло б діяти набагато краще, якби ***Сирський*** не кидав у Бахмут додаткові батальйони з різних бригад (замість того, щоб відправляти туди цілі бригади), що призводило до хаосу, коли підрозділи ЗСУ часто обстрілювали один одного або заходили на позиції, які росіяни захопили через неправильну комунікацію.

Це було нічим іншим, як рецептом для чергової катастрофи:

— коли стало ясно, що місто втрачається, ***Зеленський*** наказав відправити до ***Бахмута*** деякі з найкращих бригад ЗСУ, що залишилися.

І знову ж таки, як і в ***Попасній***, ***Сєвєродонецьку*** та ***Лисичанську***, ЗСУ **зазнало найбільших втрат упродовж останніх днів бою, намагаючись вивести тих, хто вижив, з котла, що було [штучно] створено.**

8. ЗВИЧНІ ВИПРАВДАННЯ

Як завжди, влада тримала напоготові пояснення:

— "Ми мали це зробити, інакше росіяни б пішли на Часів Яр, а потім… ну, й аж до Києва".

Насправді це був нонсенс:

— наприкінці битви за Бахмут бійці ПВК "Вагнер" були виснажені та змушені поступитися своїм місцем повітряному десанту.

Іншими словами, хтось там – імовірно, СБУ – не виконав своєї домашньої роботи:

— Київ не знав, що через те, що багато російських підрозділів ПДВ було розбито на початку війни, росіяни стали надзвичайно неохоче використовувати такі підрозділи для штурмових дій (за винятком таких "інтервенцій", як у вересні, коли вони намагалися сповільнити український наступ безпосередньо на Глушкове).

Всупереч цьому, **рішення, які ґрунтувалися на ілюзіях і хибних уявленнях, тривали й надалі**.

Далі, за наказом ***Зеленського***, ***Сирський*** і Генштаб ЗСУ розпочали реалізацію плану "великого контрнаступу (на Токмак, а потім на Азовське море)".

Найгірше полягає в тому, що

— цей план було розроблено аж восени 2022 року, приблизно в той час, коли було звільнено Лиман.

Тоді, ймовірно, він міг би спрацювати, тому що російські війська на півдні Запоріжжя були розбиті й не мали укріплень чи чогось подібного до "ешелонованої оборони". До того ж, основну масу російських підкріплень (ПДВ насамперед) було залучено до оборонних боїв на Херсонщині.

Однак цей план не було скориговано впродовж наступних 8–9 місяців:

— чи то це був прокол СБУ, чи польової розвідки ЗСУ, чи ідеальне поєднання некомпетентних рішень у Києві, але:

— ніхто у вищому командуванні ЗСУ не врахував, що за цей час за наказом Суровікіна було встановлено мінні поля і збудовано укріплення.

Щобільше,

— Захід не зміг надати артилерійські ракети та снаряди, які він обіцяв.

Отже,

— ЗСУ не змогло підготувати наступ завчасно, завдаючи ударів по російських штабах та складах боєприпасів (перед самим наступом) або "розм’якшуючи" їхні лінії оборони:

— це почалося лише за 2–3 тижні після початку наступу…

… а до цього моменту ЗСУ втратило низку найкращих підрозділів у Бахмуті.

9. «ПІДКРІПЛЕННЯ ПРОВАЛУ»

"Великий" український [контр]наступ на півдні

1) — було розпочато на підставі застарілого плану;

2) — він отримав мінімальну авіаційну та артилерійську підтримку,

3) — до нього було залучено тільки-но створені, недосвідчені бригади.

Не дивно, що ці бригади одну за одною було розбито. Кілька з них зазнали серйозних втрат ще під час організації своїх атак, коли вони перебували за кілька кілометрів від лінії фронту. І це ще не говорячи про втрати, яких вони зазнали, пробиваючись через мінні поля глибиною 10–15 км.

Виявилося, що

— за два дні після початку цього наступу ***Сирський*** – а, отже, і ***Залужний***, і ***Зеленський*** – уже знали, що наступ зазнав невдачі.

Що вони зробили?

Всупереч найосновнішому принципу війни ("ніколи не підкріплюй провал"), вони всі вирішили й далі підкріплювати невдачу:

1) — перейшли на піхотні атаки "замість" і потім робили це навіть тоді, коли мали розуміти, що неможливо досягти будь-чого.

Мало того,

2) — ***Зеленський*** раз за разом наполягав на подальших атаках навіть у вересні та жовтні 2023 року, коли й друга, а потім і третя "хвиля" новостворених підрозділів вже були цілком виснажені.

Можна констатувати, що **ЗСУ під час ["контрнаступу"] розбили вщент 6 російських дивізій.**

Однак **їм так і не вдалося прорвати російську лінію фронту**, а загальна кількість російських втрат у довготривалій перспективі не мали значення, оскільки після початкового хаосу російська мобілізація "виробляла" більше військ щомісяця, ніж ЗСУ могло вбити. Іншими словами: навіть після всіх втрат улітку минулого року російська армія вийшла із цього ще сильнішою, ніж раніше.

Не дивно, що російські війська змогли зупинити трагедію Зеленського своїм власним наступом на Авдіївку.

10. Бізнес-модель НАТО

Цікаво, що російський наступ на Авдіївку було розпочато приблизно тоді, коли США повністю припинили постачання артилерійських боєприпасів Україні, а "фантастична трійця" [Байден, Салліван та Блінкен] – і це попри чітке рішення всього НАТО від вересня минулого року – повністю перемикнулася на "порятунок Ізраїлю".

Протягом наступних шести місяців Україна не отримала від США майже нічого.

Те, що надсилала ЄС, було просто недостатнім, оскільки "зомбі-ідіоти" в Брюсселі, Берліні, Парижі та подібних місцях досі не розуміють важливості цієї війни.

Як і для американців, для них це – "бізнес-модель":

1) — позбутися старої зброї, зробивши Україну щасливою;

2) — дозволити своїм друзям заробляти гроші, модернізуючи це старе обладнання, щоб українці отримали "щось, що [хоча б] працює";

3) — але, на додачу, дати можливість своїм друзям та спонсорам заробляти набагато більше грошей, купуючи суперсучасне нове обладнання для своїх збройних сил… що пояснюється такими безглуздими ідеями, як "Путін біля воріт… у 2030-му або коли-небудь пізніше".

Іншими словами:

— "Захід" також почав підкріплювати власні невдачі – що "Захід" може собі дозволити.

Це виходить із факту, що "Захід" не заворушився навіть після програшу в кожній війні, яку він вів останні 20+ років.

Тому що програвати війни – це також бізнес-модель на "Заході".

Тобто:

— війни ведуться для отримання прибутку, а не для перемоги, і є витрачанням трильйонних сум коштом платників податків, через відмивання їх до кишень "спонсорів". І це триває багато років.

… а потім, вірно дотримуючись доктрини Зеленського "ані кроку назад", 110-та механізована бригада в Авдіївці трималася, трималася і трималася… місяцями без відпочинку.

Яким було єдине рішення ***Сирського***?

— Перекинути 47-му механізовану бригаду, уже вкрай пошарпану від спроби пробитися через російські укріплення на півдні, до цього сектору.

І знову ж таки,

— серйозні підкріплення було спрямовано до ***Авдіївки*** лише тоді, коли стало абсолютно ясно, що залишки гарнізону доведеться виводити.

І, знову ж таки, ЗСУ зазнали найбільших втрат у цій битві лише впродовж останніх кількох днів.

… і, як зазвичай, ніхто в Києві не виніс жодних уроків.

Щонайбільше,

— ***Зеленський*** звільнив ***Залужного*** й замінив його саме тим генералом, який весь час помилявся: ***Сирським***.

[Фото: В Авдіївці 3-й штурмова бригада мала завдання вивести тих, хто залишився в оточенні, оскільки, як завжди, наказ на відступ було видано занадто пізно. "Шоу" та ілюзія про можливість чимось вразити зомбі-ідіотів на Заході були важливішими за військову реальність.]

11. ВІД ГЕРОЯ ДО "ПОВНОГО НУЛЯ"

Коли все це складається докупи, результати зовсім не дивують.

"Захід" тим часом "глибоко вражений" Україною [тим, що відбувається]

– але через те, що ***Зеленський*** забагато обіцяв, анонсував ще більше, але "не зміг виконати".

Бо

— в нього не було іншої стратегії, крім як "вичавлювати" з Вашингтона, Берліна, Лондона та Парижа дедалі більше й більше зброї.

На жаль, його обіцянки "загнати росіян у море" не спрацювали.

І через впертість ***Сирського*** щодо будь-яких порад.

Для "зомбі-ідіотів" на Заході це рівнозначно "зраді":

— для них двоє керманичів у Києві нині стали "нездатними балакунами", бо це "погано впливає на наші рейтинги".

(І, будь ласка, шановні українці, які можуть зараз поскаржитися: чи є в НАТО стільки ж некомпетентних, поразницьких, навіть проросійських генералів, як в Україні – абсолютно неважливо. Згадані країни вже є членами цього "ексклюзивного клубу", і тому якість їхнього вищого командування не

має значення. Навпаки: "Україна має спершу себе довести". І завдяки своєму керівництву вона постійно не справляється із цим завданням).

Не дивно, що "Захід" де-факто припинив звертати увагу на дедалі нові прохання України про зброю, про дозвіл на удари по Росії західною зброєю тощо.

Чому вони мають слідувати порадам і підтримувати прохання персонажів, які "не спроможні"?

Приблизно з березня цього року Україна може розраховувати лише на обмежену фінансову підтримку з боку ЄС і періодичне постачання артилерійських снарядів – також із боку США.

І так, кілька країн-членів НАТО з ЄС відправлять свої старі винищувачі F-16 та Mirage-2000 на утилізацію в Україну.… і навіть це тільки тому, що ЄС вирішив, що це найдешевший спосіб "підтримати" Україну, водночас його бізнес-модель працює дуже добре.

Цього разу завдяки наданню відсотків із заморожених на Заході російських грошей як кредитів, які Київ має повернути.

12. АБСУРДНІСТЬ

Тим часом створення нових батальйонів і формування з них нових бригад стало одним із найбільш охоче підтримуваних "хобі" ***Сирського*** і його Генштабу ЗСУ.

Тому що

— чим більше друзів залучено, тим більше послуг повертається, і чим більше друзів – тим більше можливостей для отримання хабарів та вигод.

Якщо вони

— створили приблизно 40+ бригад у 2022 році та на початку 2023-го, то

— за останній рік вони створили щонайменше 20, а можливо, і 30 додаткових бригад

– і це попри те, що добре знали, що нові підрозділи навряд чи будуть озброєні належним чином.

І дійсно, важко уявити, що "Захід" коли-небудь доставить всю необхідну важку техніку, щоб оснастити всі нові бригади (ще менше – всю необхідну артилерію та боєприпаси).

(… в інших випадках Захід пообіцяв надати, потім не надав, потім усе ж-таки надав "щось", але за багато місяців пізніше, ніж було оголошено… і так сталося, що кілька нових бригад було створено як "механізовані", потім їх перекваліфікували в "піхотні", і, зрештою, вони з'явилися на фронті як "механізовані").

Насправді

> — не тільки новостворені підрозділи, а й наявні бригади критично відчувають нестачу звичайних транспортних засобів (тобто, позашляховиків).
>
> Не кажучи вже про бронетехніку та артилерію.

Звісно, багато хто вважає, що їхні "механізовані" підрозділи отримали багато західних MRAP (машини із захистом від мін та засідок). І безсумнівно, що MRAP є порівняно дешевими транспортними засобами, які забезпечують певний рівень захисту та які можна легко виготовляти великими партіями – особливо компаніями "друзів" VIP-персон. Як результат – саме вони наразі є "броньованими" транспортними засобами, які надані Україні Заходом або виготовлені в Україні.

Однак MRAP розшифровується як "машина із захистом від мін і засідок" – але не як "броньований транспортер", і вже точно не як "бойова машина піхоти", і, безумовно, не "танк".

Звичайно, виробники хвалять свої MRAP, але запитайте людей, які розробляли такі машини, і перше, що вони підкреслять, – це те, що **ці машини призначені для перевезення військовослужбовців або доставлення боєприпасів та припасів, але не для штурму ворожих позицій**. MRAP не призначені для використання як штурмові машини, ані в наступальних, ані в оборонних операціях. Ось чому вони – MRAP, а не БМП і не навіть не БТР.

Іншими словами:

> — усі ці новостворені "механізовані" батальйони та бригади ЗСУ можна, у кращому випадку, назвати "моторизованими", але аж ніяк не "механізованими".

Найгірше те, що більшість цих підрозділів скеровуються в окопи для відбиття постійних російських штурмів. У таких сценаріях їхні MRAP майже не є корисними.

Як ці новостворені бригади, так і кілька відновлених старих не використовуються для маневреної війни.

Через накази Зеленського "ані кроку назад" ЗСУ сьогодні витрачає 99 % свого часу на бої на виснаження проти противника, який може дозволити собі втрати.

> … і цей процес повторюється знову і знову… створюється враження, що ніхто не може пояснити чому, ані має на це відповідь.

Іншими словами:

> **— це можна описати як ще один процес підкріплення провалу.**

Дійсно: **підкріплення провалів до абсурдних масштабів**.

13. … І ЩЕ БІЛЬШЕ АБСУРДУ

Наче цього всього було недостатньо, останньою "перлиною" стала так звана "мирна угода" Зеленського.

Як виявилося, **вона ґрунтується на всіх можливих ідеях, які НАТО вже відхилило.**

Ну, насправді:

> — 1) — вступ України до НАТО, 2) — дозвіл НАТО завдавати ударів вглиб Росії за допомогою західної зброї, 3) — спільна протиповітряна оборона українського неба тощо.

Я маю на увазі:

> **— яким дурнем треба бути, щоб вигадати саме ті ідеї, які вже відкинули, а потім сподіватися, що НАТО змінить свою думку?**

Звідки з'явився такий політик? З країни мрій?

Це виглядало б смішно, якби хтось намагався використати це як сценарій для телевізійної комедії.

14. ВИСНОВКИ

Повертаючись до 2022 року, ЗСУ не змогли не розгромити повномасштабне російське вторгнення не через "блискучого та улюбленого" Залужного, а через те, що її 200 тисяч, а потім і 400 тисяч вояків усе ще очолювали Офіцери, які знали свою справу й мали свободу діяти відповідно до свого досвіду.

Відповідно, вони також мали свободу дозволяти своїм військам воювати з росіянами так, як вони вміють найкраще: з майстерністю та запалом.

Саме ці люди знищили російські війська: вони досягли того, чого не досяг жоден український генерал, і вже точно не Зеленський.

Однак до 50 % із цих "людей" уже не залишилося: їх або убили, або вони стали інвалідами й вийшли з ладу.

З 2023 року ЗСУ не досягає успіху саме через своїх генералів і через Зеленського.

Тому що

> **— їхні "лідери" є групою некомпетентних осіб, які не мають ідей та рішень – але є експертами в організації телевізійних шоу, виступів у соціальних мережах, "дисциплінуванні" та мікроменеджменті.**

Це зайшло так далеко, що з огляду на тотальну некомпетентність, невдачі, ілюзії, фантазії, корупцію та непотизм у Києві, можна лише дивуватися, як ЗСУ досі тримаються.

Проте вони тримаються – завдяки майстерності деяких молодших командирів і сотень тисяч військовослужбовців, які б'ються попри все.

Отже, висновки очевидні:

1. Україні потрібне політичне керівництво, яке буде безжально об'єктивним, надзвичайно самокритичним, здатним реформувати себе і країну за допомогою розроблення та впровадження реалістичних і розумних доктрин та стратегій. Наявне керівництво таким не є: воно живе в ілюзіях і надмірно залежить від допомоги з-за кордону (яка ніколи не буде надана достатньою мірою). Як таке, воно швидше "продасть" країну (або зажене її в боргову яму на століття), ніж зробить щось інше.

2. ЗСУ потрібне військове керівництво, яке не прагне виконувати послуги для політичного керівництва або один для одного, забезпечувати свої позиції або брати хабарі, а керівництво, яке здатне на інноваційні рішення та на перемогу в цій війні, оперуючи меншою кількістю військ, зброї та ресурсів, ніж противник. Перш за все, це керівництво має бути здібним розпочати повну реформу нинішньої структури ЗСУ, розробити нову доктрину для перенавчання офіцерського корпусу та підрозділів, а також знайти й адаптувати сучасні технології. Нинішнє керівництво геть неспроможне це зробити: воно довело свою неспроможність робити щось інше, ніж те, що робили радянські генерали 40–80 років тому.

3. Україні потрібне як політичне, так і військове керівництво, яке буде підзвітним, де "полетять голови" (тобто певних осіб буде звільнено), коли одна або обидві структури припустяться стільки ж помилок, скільки вони робили з початку 2023 року. І негайно, без будь-яких із (тепер уже звичних) виправдань, "офіційних розслідувань", вагань чи зволікань. Наразі цього немає. Адміністрація Зеленського ні перед ким не несе відповідальності, окрім кількох олігархів, які привели її до влади, тоді як головнокомандувач

підзвітний лише Зеленському, але той утримує його на посаді, оскільки він погоджується з кожною ілюзією президента (і, ймовірно, сам їм вірить). Отже, вони підзвітні лише один одному, але не народу України.

4. Виправдання на кшталт "Україні не вистачає чоловіків віком 19–21 року", щоб мобілізувати їх і відправити на війну, – це брехня. В Україні достатньо людей, щоби перемогти Росію (і є не лише чоловіки, а й жінки цього віку) – за умови, що вони будуть належним чином підготовлені, оснащені й – насамперед – матимуть правильне командування. Проблема в мобілізації, мотивації, а потім правильному використанні наявних людських ресурсів: це відповідальність уряду – за умови, що він виконує свої обов'язки, чого він не робить. І навпаки: з нинішнім керівництвом Україна не виграє цю війну навіть за умови мобілізації 10 мільйонів військовослужбовців. Тому що її нинішнє керівництво не має уявлення про те, як мобілізувати та організувати все суспільство й економіку, і не зацікавлене в пошуку командирів, спроможних виграти цю війну. Нинішнє керівництво лише спромоглося зіпсувати свою репутацію, просячи допомоги на Заході, тоді як його генерали відзначаються марнотратством мізерних ресурсів у масових боях на виснаження (або провалах, які вони створили, а потім підкріпили), позбуваючись неприємних підлеглих відправленням їх на безглузді фронтальні контратаки й отримуючи хабарі за кожної нагоди.

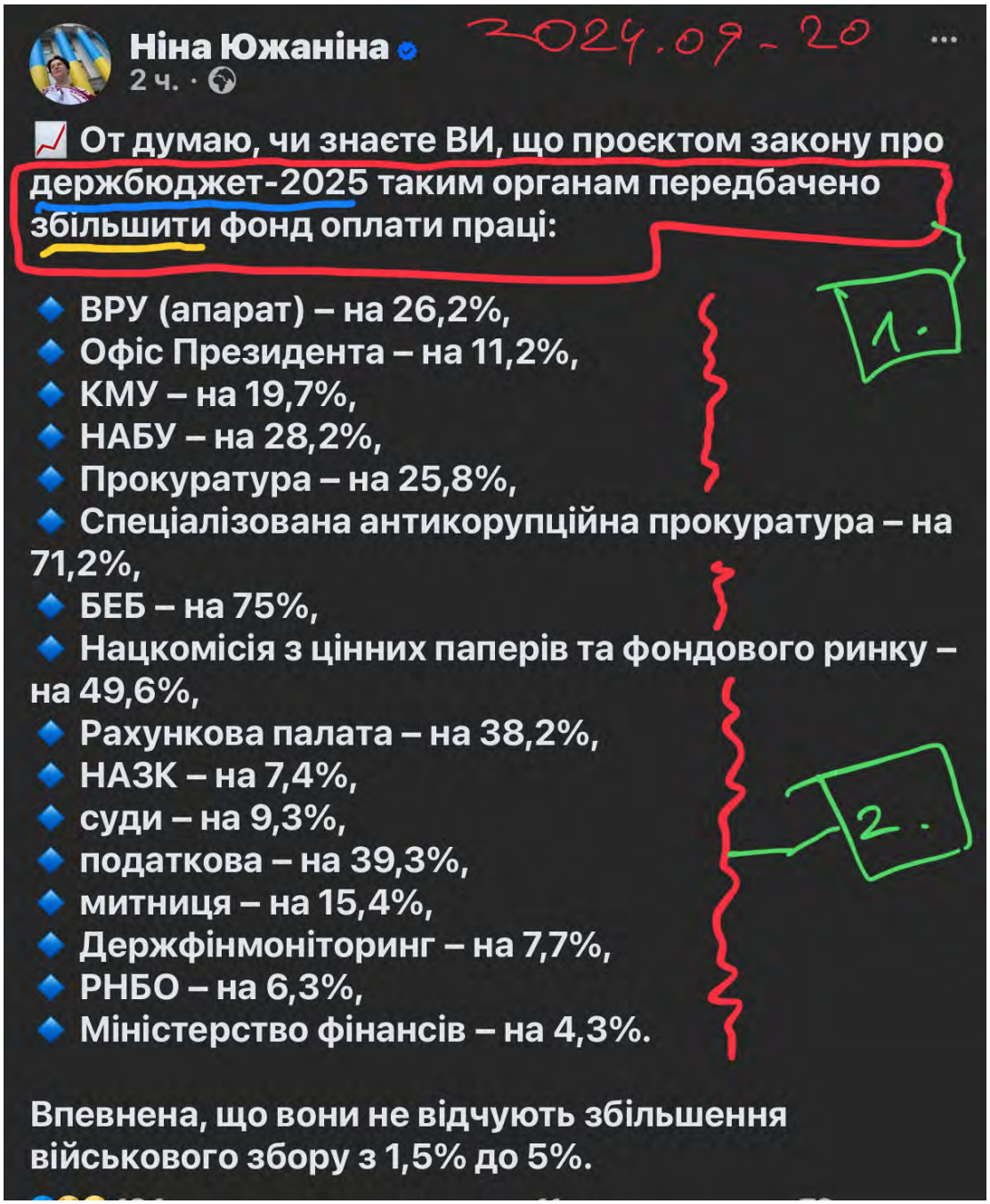
Загалом (і я перший, хто страждаю через такий "неприємний" висновок): вибачте, але

Україні потрібне нове керівництво й повна реформа її уряду та збройних сил зверху донизу.

***

ДАЙДЖЕСТ

№ 1

***

№ 2

Чому Захід боїться деколонізації РФ?

2024-09-20

Пекар

Щоб це зрозуміти, треба розібратися з термінологічною плутаниною.

Лише один ключовий фактор невизначеності, який бачить Захід, -- сила чи слабкість влади в Москві -- породжує два сценарії: консолідація імперії чи її колапс (обведено червоним на схемі). У західній одновимірний моделі інших факторів (отже, й інших сценаріїв) нема.

Два ключових фактори невизначеності, які бачимо ми, -- сила чи слабкість влади в Москві та сила чи слабкість влади в регіонах -- породжують 4 сценарії:

> **— 1) консолідація імперії, 2) колапс, 3) контрольована дезінтеграція, 4) перебалансування влади.**

Перебуваючи в пастці москвоцентризму, Захід (як аналітики, так і політики й дипломати) не бачать чи не визнають другий, регіональний фактор невизначеності.

Це, по-перше,

1) **— зациклює їх на двох сценаріях, обмежуючи рамку лише поганими сценаріями;**

по-друге,

2) **— породжує розбіжність в розумінні термінології.**

Для нас деімперіалізація, деколонізація -- це посилення регіонів (обведено зеленим на схемі), а далі вже або керована дезінтеграція, або перебалансування (рефедералізація).

Для них деімперіалізація, деколонізація -- це хаотичний колапс, якого вони бояться понад усе.

Саме тому ми використовуємо у спілкуванні з Заходом (де не визнають народів та регіонів і відтак мають одновимірну модель) термін "рефедералізація", бо всі інші слова мають різні значення в нашій двовимірній моделі та в їхній одновимірній.

А між собою, у спілкуванні з національними рухами, з нашими однодумцями на Заході, Сході й Півдні -- з тими, хто розуміє двовимірну модель, яка ґрунтується на визнанні існування російських регіонів, — ми можемо сміливо використовувати будь-які терміни.

***

№ 3

Огляд... вихідні, відповідно, сьогодні буде коротка інформація з категорії "Різне"...

2024-09-14

Машовець

1. На Курському операційному напрямку

командування противника продовжує свої спроби зупинити на окремих ділянках та напрямках просування передових підрозділів ЗСУ зі складу їх тактичної групи військ, яка діє на території Курської обл. ри-фи...

З цією метою до складу угрупування "Курск" (входить до складу УВ "Север"), противник ввів додаткові сили й засоби, зокрема:

(1) - по напрямку на м.Коренево фіксується ще один, окрім 56-го десантно-штурмового полку (дшп) зі складу 7-ї десантно-штурмової дивізії (дшд) та 173-го орб 106-ї пдд, полк (51-й парашутно-десантний\пдп) зі складу 106-ї повітряно-десантної дивізії (пдд).

(2) - по напрямку на с.Большое Солдатское у бій введені підрозділи 30-го мотострілецького полку (мсп) зі складу 72-ї мотосрілецької дивізії (мсд)

Таким чином, загальна чисельність вже зосереджених та розгорнутих підрозділів ви-си ри-фи, а також інших силових відомств ри-фи, рівня "батальйон - окрема рота" у складі угрупування "Курск", включаючи Глушковский район, міста - Рыльск, Льгов, Курчатов та власне - сам Курский район обороны, досягла позначки у 62 підрозділа, загальною чисельністю особового складу(о\с) у 35.5 тис. в\сл.

Командування противника також проводить активні заходи із розгортання угрупування "Курск" у двоешелоний бойовий порядок, принаймні, на

найбільш важливих та ключових напрямках та облаштуванню батальйонних районів оборони.

В першу чергу це стосується комунікацій та прилеглих до них ділянок місцевості...

(1) - Дорога Суджа - Курск (Р-200)

(2) - Дорога Суджа - Рыльск

Отже можемо констатувати, що нестачу власних сил й засобів УВ "Север" для організації та ведення інтенсивних та масштабних бойових дій на Курському операційному напрямку противник компенсує ДОДАТКОВИМ перегрупупуванням на цей напрямок підрозділів та частин зі складу високомобільного компонента свого війська, а саме частин та підрозділів повітряно-десантних військ та морської піхоти.

На даний момент, у складі угрупування "Курск" ВЖЕ фіксуються, в тому чи іншому обсязі, частини та підрозділи зі складу:

(1) - 810-ї окремої бригади морської піхоти (обр МП)

(2) - 155-ї окремої бигади морської піхоти (обр МП)

(3) - 106-ї повітряно-десантної дивізії (пдд)

(4) - 7-ї десантно-штурмової дивізії (дшд)

(5) - 11-ї та 83-ї окремих десантно-штурмових бригад (одшбр)

2. Військово-політичне керівництво Білорусі (ЛукашенкА та компанія) продовжує "гратися у війну" на вимогу кремля.

У складі основної далекобійної складової сухопутних військ своїх збройних сил (336-ї реактивної артилерійської бригади\реабр) сформовано й вже розгорнуто ще один підрозділ - 79-й окремий реактивний артилерійський дивізіон (реадн), у складі 4-х-6-и бойових машин (МПУ) 301-мм реактивної системи залпового вогню (РСЗВ) типу В-300БМ "Полонез-М"...

Таким чином, загальна кількість дивізіонів в цій бригаді досягла позначки - 4 реадн... з яких 2 - на 300-мм РСЗВ типу 9К58 "Смерч", а ще 2 (77-й та 79-й реадн) - на 301-мм РСЗВ типу В-200БМ\В-300БМ "Полонез"\"Полонез-М").

Хто забув, то нагадаю... одна зведена батарея (реактивна артилерійська батарея\реабатр), зі складу 336-ї реабр, розгорнута білоруським командування у складі оперативно-тактичного угрупування (ОТУ) "Викинг" в районі с.Зябровка (Гомельская обл.)...Ймовірно, це - 3-4 МПУ типу В-200БМ зі складу 77-го реадн цієї бригади.

Навіщо "воно" там...?

Здогадайтеся самі...

Трохи для розуміння...

> **— РСЗВ "Полонез" початково (розробка з 2013-го р., перший зразок з'явився у 2015-му) являла собою китайські ракети типу А-200, А-300 зі складу комплексу GATSS, адаптовані на білоруському шасі типу МЗКТ-7930 «Астролог» у вигляді МПУ В-200БМ... й літали вони приблизно на 180-200 км. Для армії республіки Білорусь (РБ), на той час, це було цілком прийнятно...**

Однак, ЛукашенкА... вирішив невдовзі стати "значимым в региональном отношении" (до чого, його так ненав'язливо підштовхували, свого часу, самі китайці) й вирішив, що цього замало...

Тому, віддав наказ - модернізувати "Полонез" й збільшити "длинную руку" білоруського війська.

Так, з'явився "Полонез-М"... В-300БМ.

> Стверджується, що у цій РСЗВ, замість китайських ракет, застосовуються власні, білоруські ракети типу В-200 та В-300, які літають вже на 300 км, хоча кількість їх на одній МПУ залишилась незмінна - 8 штук...

Передбачається, що це є такий собі аналог української "Вільхи" чи американських М142, або М270... із керованими дальнобійними ракетами у якості ерзац-ОТРК.

Білоруси стверджують, що ракети ці мають комбіновану систему наведенн (інерційна із супутниковою корекцією) й відхиляються від цілі не більше ніж на 30-50 м "по колу"...

Як воно є насправді, ніхто не знає, бо білоруси дійсні результати випробування цього РСЗВ\ОТРК (жовтень 2017-го року)... ретельно приховують, публічно стверджуючи, що "реальные тактико-технические характеристики комплекса полностью соответствуют заявленным"

На даний час, цей ОТРК перебуває на озброєнні збройних сил РБ у тих самих двох реадн 336-й реабр, про які я писав вище (ймовірно, у складі 77-го реадн 6 одиниць МПУ типу В-200БМ "Полонез" й у складі 79-го реадн десь до 4-х\можливо, що й до 6-и одиниць МПУ типу В-300БМ "Полонез-М").

Ще один дивізіонний комплект (на 6 МПУ) типу В-200БМ "Полонез", ймовірно перебуває на озброєнні армії Азербайджану (ходили плітки, що

саме ним, свого часу, азербайджанці вдарили по Степанакерту, під час останньої "війни за Карабах")...

Й ось тепер, ці лайби, ЛукашенкА притягнув, судячи зі всього, під наш кордон в район авіабази (АБ) Зябровка в Гомельской обл. на Чернігівському напрямку (відстань до нашого кордону - 20-21 км)...

Наскільки я розумію, ця байда повинна нас "сильно напугать" й в разі потреби "підмінити собою" російські "Искандер-М" на цьому напрямку...

3. Південна операційна зона...

На даний час, на Придніпровському операційному напрямку продовжуються інтенсивні бойові дії передових підрозділів ЗСУ із російськими окупаціними військами на островах в дельті р.Дніпро... зокрема - на островах Мілкий, Козацький, Білогрудий та ряду інших...

Фіксується участь в цих боях підрозділів противника зі складу:

(1) - 144-ї окремої мотострілецької бригади (омсбр)

(2) - 205-ї омсбр

(3) - 337-го десантно-штурмового полку (дшп) 104-ї десантно-штурмової дивізії (дшд)

(4) - 28-го мотострілецького полку (мсп) 70-ї мотострілецької дивізії (мсд)

(5) - 126-ї окремої бригади берегової оборони (обрбо)

(6) - 61-ї окремої бригади морської піхоти (обр МП)

Сенс цих боїв зводиться до прагнення тотально витіснити наші підрозділи на правий берег річки й отримати можливість повністю контролювати основне русло Дніпра на всій протяжності його дельти...

У зв'язку з цим, хітки й "сміливі" допущення, щодо підготовки однією зі сторін якогось масштабного форсування Дніпра в ту чи іншу сторону, тут - явно недоречні...

Як на мене, жодна зі сторін до цього поки не готова...

4. Судячи зі всього, командування російського чф-у вирішило, поки що, обмежити використання свого корабельного складу для нанесення ударів крилатими ракетами морського базування (КРМБ) типу "Калибр" виключно підводними силами (3 одиниці дизель-електричних підводних човнів\депч пр. 636.3 "Варшавянка" у боєготовому стані в пункті базування\ПБ - Новороссийск)... облаштувавши для здійснення можливих бойових пусків відповідний позиційний район у 15-20 мілях південно-західніше м. Мысхако.

Нещодавно, в цьому районі фіксувався маневруючий депч пр.636.3 "Великий Новгород" (бортовий номер Б-268)...

Очевидно, таке рішення продиктоване тим, що депч склідніше й довше виявляти ніж надводний бойовий корабль. Відповідно, ймовірність нанесення випереджального удару українським надводним\підводним безекіпажним швідкісним катером-брандером безпосередньо у морі, у випадку з депч, значно менша...

Варто зазначити, що цей район все одно знаходиться неподалік від захищенного ПБ Новороссийск...

Очевидно, метод застосування російських депч для бойових пусків буде заключатися в тому, щоб "приховано вийти з бази, прийти в район, запустити "КалибрУ" й знову швиденько забігти в базу, поки не виявили й не запустили брандера на перехоплення"...

***

№ 4

Огляд... декілька слів "за Курскую волость"

2024-09-21

Машовец

Думаю, вже не для кого не є таємницею той факт, що російське командування готує на осінь (жовтень - можливо листопад) "окончательное решение Курского вопроса"...

В цьому контексті варто зазначити, що командуванню противника для цього потрібно буде розгорнути на Курському операційному напрямку не "підручний" конгломерат нашвидкоруч зібраних бригад та батальйонів повітряно-десантних військ та морської піхоти, здатних вирішувати обмежане коло завдань, а цільне структуйоване угрупування військ... основу якого повинні складати мотострілецькі та танкові війська.

Тобто, противнику необхідно протягом найближчого часу провести оперативне розгортання на цьому напрямку визначеного комплекту (угрупування) військ (сил), здатного вирішити завдання із витіснення ЗСУ за межі державного кордону.

Більше того, в рамках підготовки до цих дій, росіянам доведеться достатньо серьйозно переформатувати й свою систему бойового та оперативного управління на цьому напрямку. Вже сьогодні, достатньо очевидно, що існуюча, просто є нефективною. А я би, навіть, сказав - неадекватною...

Сенсом цього переформатування, як на мене, повинно бути - виокремлення зі складу УВ "Север" самостійного й "незалежного" командування УВ "Курск" із прямим подпорядкуванням командуванню всієї "Объединённой группировки вс рф на юго-западном твд", або взагалі - ге-ша ви-си ри-фи.

Все це передбачає реалізацію цілого комплексу заходів підготовчого характеру - від облаштування майбутніх районів зосереджання та розгортання військ, до розгортання системи матеріально-технічного забезпечення та логістики майбутнього немаленького угрупування військ противника.

Й варто зазначити, що противник ВЖЕ активно готує та облаштовує належним чином район своїх майбутніх наступальних дій на Курському напрямку.

Наприклад, після ураження (критичного пошкодження) мостових переходів через р.Сейм в районі Званное та Глушково, він знову навів понтонні переправи в цих районах та навіть зумів відновити мостовий перехід в районі с.Званное...

Вже на сьогоднішній момент загальна чисельність російського угрупування, яке діє по тактичному напрямку "Суджа", складає до 40.5 тисяч в\сл й поступово продовжує зростати...

Лише протягом цього тижня противник перемістив до складу угрупування "Курск" (угрупування прикриття кордону):

(1) - ще два полки 106-ї повітряно-десантної дивізії (пдд) - 137-й парашутно-десантний полк (пдп) з Краматорського напрямку й 119-й пдп зі складу оперативного резерву

(2) - до 2-х гаубичних артилерійських батарей зі складу зведеного гаубичного артилерійського дивізіону 52-ї окремої артилерійської бригади, який діє на Харківському операційному напрямку...

А також ряд окремих підрозділів рівня "батальйон", "рота"...

В контексті тих сил й засобів, які противник може залучити до складу такого роду угрупування військ, варто, в першу чергу, звернути увагу на ті резерви, які він формує та розгортає у складі "Ленинградского военного округа" (ЛенВО), адже саме його війська(сили) складають основу діючого на цьому напрямку УВ "Север" (в тому числі, угрупування "Курск")...

На даний момент, "для Курска" командування ЛенВО у перспективі (тобто, приблизно у 2-х місячний термін) може виставити резерви загальним обсягом до 14-15 тисяч військовослужбовців.

У цьому сенсі, в першу чергу, мова йде про 71-у мотострілецьку дивізію, яка формується на матеріально-технічній базі та у ППД (Печенга\кол.Петсамо - Лоустарі) 200-ї окремої мотострілецької бригади (омсбр) 14-го армійського корпусу...

Орієнтовна організаційно-штатна структура 71-ї мсд

(1) - управління (штаб + КП\ПУ)
(2) - 126-й мотострілецький полк (мсп)
(3) - 127-й мсп
(4) - 27-й окремий танковий батальйон (отб)
(5) - 87-й самоходний артилерійський полк (сап)
(6) - 37-й окремий протитанковий артилерійський дивізіон (оптадн)
(7) - 53-й окремий зенітний ракетний дивізіон (озрдн)
(8) - 57-й окремий розвідувальний батальйон (орб)
(9) - 9-й окремий інженерно-саперний батальйон (оісб)
(10)- 43-й окремий батальйон зв'язку (обз)
(11)- 129-й окремий батальйон матеріального забезпечення (обмз)
(12)- 4-й окремий медично-евакуаціоний батальйон (омеб)

Загальна чисельність дивізії планується на рівні - 10.8 - 11 тисяч військовослужбовців.

Як бачимо, це достатньо "урезанный вариант" по чисельності у порівнянні із класичною радянсько-російською мотострілецькою дивізією у 14-15 тисяч в\сл...

Замість 3-х "лінійних" полків - 2, замість танкового та зенітного-ракетного полків - відповідно батальйон та дивізіон... у протитанковому дивізіоні, очевидно - тільки гармати...

Станом на зараз, частини та підрозділи дивізії лише формуються. В ній існує суттєвий некомплект особового складу та штатного озброєння й військової техніки (ОВТ).

Ситуацію могла би виправити сама 200-а омсбр, якщо б її використали для доукомплектування 71-ї мсд, але на даний час 200-а омсбр ВЖЕ знаходиться частково на Курському напрямку, частково на Краматорському, а майже всі її підрозділи втягнуті у бої, тому задіяти її для цих цілей - не вдасться...

Тому, дивізія формується достатньо повільно та поступово, її частини та підрозділи на цьому шляху "долають шлях" зовсім нерівномірно...

На даний момент, найбільш близько до повного укомплектування та закінчення процесу бойового злагодження, тобто набуття повноцінних бойових спроможностей наблизився 127-й мотострілецкий полк (мсп) цієї дивізії.

Тому, як на мене, ймовірно... вся 71-а мсд, у повному штатному складі навряд чи з'явиться під Курськом. Скоріш за все, буде сформована дивізійна тактична група на основі 127-го мсп + арт-група з 87-го сап-у, а також + якійсь мінімум з дивізійного комплекту, у вигляді приданих рот\батарей\взводів зі складу вищевказаних батальйонів та дивізіонів...

По суті, ймовірно буде як з 27-ю мсд, що формувалася на основі 21-ї омсбр, зі складу 2-ї загальновійськової армії (ЗВА), яка зараз рветься на Покровськ. Спочатку приїде одним полком + підрозділи підсилення, а потім, вже у процесі операції, доїдуть два інших...

Так й тут, вірогідно у "вирішенні Курської проблеми" спочатку прийме участь лише частина 71-ї мсд, така собі "зведена бригада", а решта - буде доїзжати по мірі формування...

Також, очевидно, в рамках підготовки до масштабних наступальних дій в Курской обл. ри-фи противник намагається діями ВЖЕ розгорнутого на цьому напрямку угрупування створити собі зручні умови для подальшого зосередження та розгортання військ, тобто взяти під свій контроль визначені рубежі та райони.

Зокрема:

(1) - Очевидно силами передових підрозділів 810-ї обр МП намагається прорватися по напрямку Журавли - Кремяное, витіснив наші війська з с.Журавли

(2) - Діючи, ймовірно, силами 51-го парашутно-десантного полку (пдп) 106-ї повітряно-десантної дивізії та 56-го десантно-штурмового полку (дшп) 7-ї десантно-штурмової дивізії (дшд), намагається прорватися по напрямкам Снагость - Любимовка, а також Обуховка - Дарьино, вийшов в район західніше с.Дарьино... намагається взяти повністю під контроль с.Любимовка.

Також, противник атакував по напрямкам:

(1) - Снагость - Обуховка (ймовірно, 51-й пдп)

(2) - Александровка - Ветрено, 810-а обр МП

(3) - Хитровка - Погребки, а також Камышевка - Погребки, ймовірно 200-а омсбр, при підтримці окремих підрозділів 11-ї одшбр

(4) - Борки - Плехово, можливо 155-а обр МП, при підтримці одного батальйону 488-го мсп, діючого вздовж р.Псьол

Однак, успіху в цих випадках - не мав...

Підсумуємо...

Очевидно, військово-політичне керівництво ри-фи... так чи інакше буде вимушене "зайнятися проблемою Курської області". Нехай, навіть, не прямо зараз... а трохи згодом...

Й це напряму пов'язано із операціями російських військ у всій Східній операційній зоні. В першу чергу, стосовно використання резервів, ситуація з якими у росіян, не така вже й радісна, як здається декому у нас...

Зрозуміло, що **зупиняти, поки успішний для себе, наступ на Покровському, Торецькому, Курахівському та Куп'янському напрямках російське командування не бажає й навряд чи стане, принаймні, найближчим часом. Й ймовірно, основна частина оперативних та стратегічних резервів противника приготована саме для цього.**

Однак, у цьому сенсі воно буде вимушене рахуватися із наступними факторами:

(1) - Якщо "Курську проблему", так би мовити "запустити", то вона може набути цілком неочікуваних форм та наслідків. Зволікати з її вирішенням... це явний стратегічний ризик для кремля...

(2) - Очевидно, результати Вовчанського "прориву на 7км" та Курська "неожиданность" явно не передбачались стратегічним планом російського командування на весну - літо 2024-го року. Принаймні, у тій формі, яка

існує на даний момент... Й так, це ВЖЕ забирає війська та ресурси (а головне - резерви), які повинні були бути використані зовсім в інших місцях...

(З) - Ну й з математикою у російських пАлкоВВодцев... явно, щось не те... ну або з усвідомленням основних принципів оперативного мистецтва. У цьому відношенні, я ще раз рекомендую їм прочитати спогади генерала Гудеріана.

Якщо ви збираєтесь кудись прориватися, особливо у сенсі "глибоко", то вам важливо мати перевагу у силах та засобах не тільки у сам момент прориву, а й бути спроможним ПІДТРИМУВАТИ цю перевагу протягом всього строку ведення операції...причому, принаймні, на ділянках та відтинках де ви, власне, й прориваєтесь...

У цьому сенсі, наполегливе бажання наступати ОДНОЧАСНО на 3-х-4-х операційних напрямках... ну дуже "дискусійне" рішення.

***

№ 5

Підводні рифи бюджету-2025. Хитрий перерозподіл, реальне зниження соцстандартів і витрат на оборону

2024-09-15

Куц

Уряд схвалив проєкт державного бюджету на 2025 р. За яким кошторисом нам пропонують жити наступний рік?

Суттєве скорочення економічної бази для формування державного бюджету матиме негативний вплив на формування його дохідної та витратної частин.

1. Час прочитання

Варто почати з того, що між першим проєктом держбюджету на наступний рік, який має бути подано до парламенту не пізніше 15 вересня, та остаточним Законом України про Державний бюджет іноді існує справжнє провалля: закладені показники часом зазнають величезної трансформації спершу у парламентському комітеті, а потім — у сесійній залі. Як правило, в цей сутінковий період державного бюджетування в кошторисі країни виринають численні схеми, лобістські "плюшки" та "хотєлки" депутатів. Принаймні так було до війни. Як буде цього разу — побачимо під час дискусій у парламенті.

Утім, проєкт бюджету, **затверджений урядом, вже зараз можна розглядати як ескіз майбутнього головного кошторису країни.**

2. Ескіз майбутнього: основні параметри кошторису

Для початку проаналізуємо макропоказники, на базі яких було розраховано проєкт бюджету — 2025.

Макропоказники

Показник	2024 (очікуване)	2025 (прогноз)
ВВП номінальний, млрд грн	7 484,7	8 466,3
% до попереднього року	103,5	102,7
Індекс споживчих цін, грудень до грудня попереднього року, %	107,9	109,5
Середньомісячна заробітна плата, грн	20 581	24 389
Обмінний курс гривні до дол. США, у середньому за період (прогноз Мінекономіки)	40,8	45,0
Експорт товарів і послуг, % р/р	104,7	107,0
Імпорт товарів і послуг, % р/р	106,3	103,7

ВВП зросте с 7,48 трлн до 8,47 трлн грн; у номіналі — майже на 1 трлн грн, або 13%. Проте суттєво загальмуються темпи реального економічного зростання (з урахуванням інфляції): з планових 3,5% у поточному році до 2,7% у наступному.

Про що свідчить цей показник?

Передусім про те, що **уряд не розглядає можливість завершення війни у наступному році** та, відповідно, початок динамічного відновлення економіки. Або розглядає замороження війни без опції динамічного відновлення.

Тут треба трохи озирнутися назад.

У 2022 р. ВВП України впав на 28,8%, зараз економіка перебуває значно нижче потенційно можливого тренду розвитку, приблизно на рівні 70-75% від показників передвоєнного року. Для виходу на довоєнні показники українська економіка має додавати щонайменше по 8-10% на рік. Гальмування темпів зростання з досить низьких 3,5% до 2,7% у цьому контексті слід сприймати як глибоке "закуклення" масштабів економічного руйнування.

Важливо, що уряд прогнозує зростання інфляції з 7,9% до 9,5%, тобто наближення до зони двозначних показників.

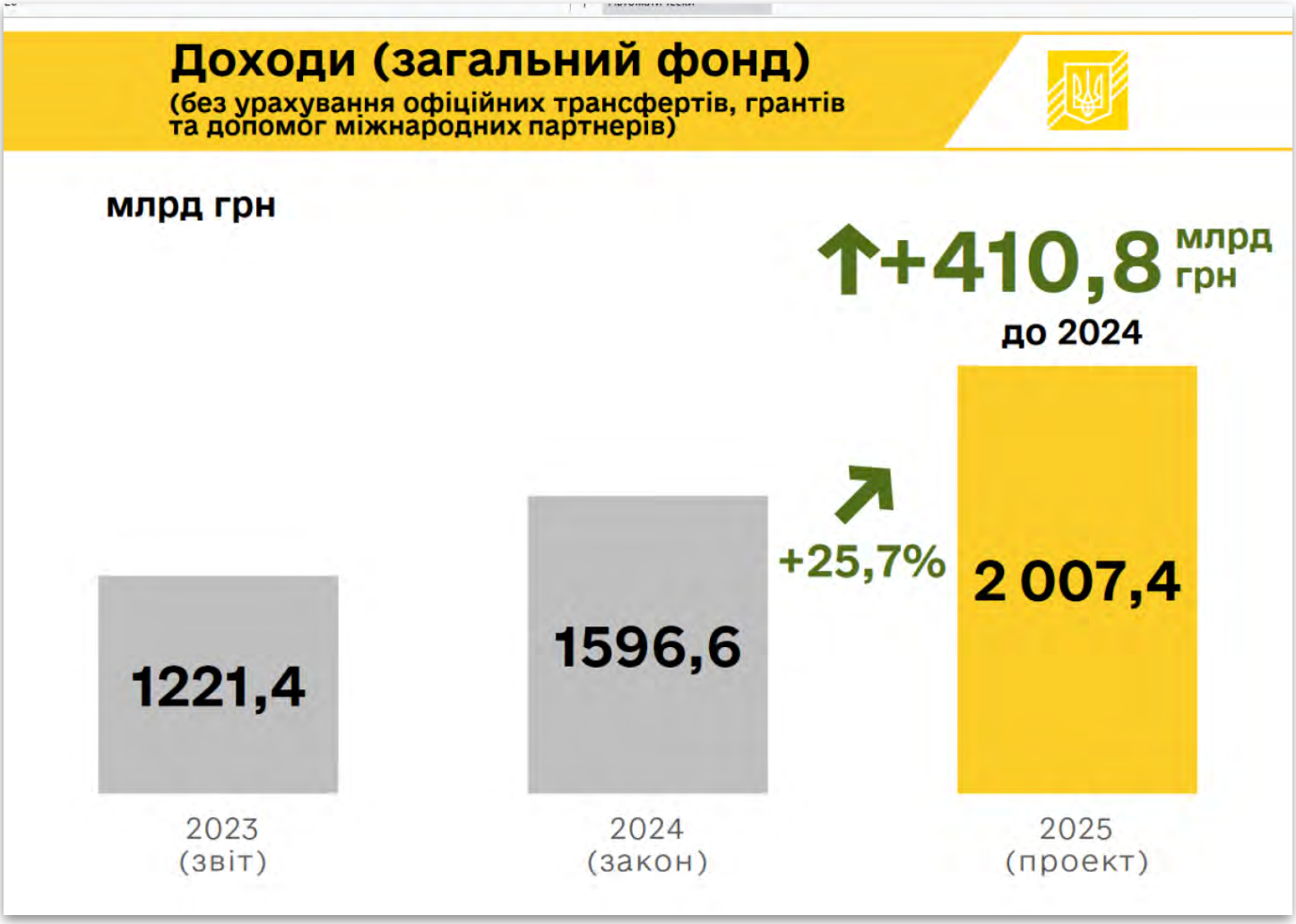
На тлі різкого гальмування відновлювального зростання економіки очікується збільшення рівня середньої заробітної плати з 20,58 тис. грн до 24,4 тис. грн. Це стане наслідком подальшої тінізації та кризи приватного сегменту ринку праці та відповідного збільшення бюджетного сектору (фактор заробітних плат в секторі оборони).

— Девальвація гривні запланована на рівні понад 10% — з 40,8 до 45 грн /$.

Уряд розраховує на прискорення темпів зростання експорту з 4,7% до 7%. Тут можна припустити зростання світових цін на продовольство або покращення портової логістики. Проте темпи імпорту прогнозовано загальмуються з 6,3% до 3,7% (рік до року). Зокрема, очікується скорочення імпорту подвійного призначення, який опосередковано використовується під час війни. Сказане також означає, що не планується старт масштабного відновлення економіки, який передбачав би зростання, а не падіння імпорту (передусім технологічного).

Загалом слід констатувати суттєве "скукоження" економічної бази для формування бюджету, і негативні впливи цього ми побачимо далі, аналізуючи показники бюджетних доходів та витрат.

3. Доходи: більше вилучень з економіки і перекладання між кишенями

На тлі суттєвого скорочення темпів економічного зростання уряд планує стрімке збільшення доходів загального фонду державного бюджету на 25,7%, або на 410,8 млрд грн, тобто з 1596,6 млрд грн до 2007,4 млрд грн.

Вказані доходи визначені без урахування офіційних трансфертів, грантів та міжнародної допомоги.

Тобто це переважно податкові надходження.

Отже, відбувається постійне збільшення податкових вилучень з економіки:

з 18,7% у 2023 р. до 21,3% у 2024 р. та 23,6% у 2025 р.

Це буде ще більше пригнічувати економічне зростання,

адже

— **система державних витрат не формує в економіці точки зростання, а отже, ефект мультиплікатора майже не працює.**

У структурі доходів найбільше зростання щодо попереднього року в абсолютних числах дасть ПДФО (+150 млрд грн), хоча сам цей податок не відіграє ключової ролі у формуванні центрального бюджету (354 млрд грн). Зростання надходжень від нього обгрунтовується підвищенням середньої заробітної плати. У зв'язку з цим прогнози збільшення середньої зарплати можуть бути суто технічними — для завершення верстки бюджету з необхідними показниками загальних доходів.

Враховуючи бюджетний характер показника середньої зарплати, значна частина цих коштів буде звичайним перерозподілом фінансових потоків всередині самого бюджету. Тобто це перекладання з однієї кишені в іншу: спершу виплатять зарплати бюджетникам (бюджетні витрати), потім з цих доходів будуть утримані податки (доходи бюджету). Крім того, це може свідчити про наміри уряду збільшити перерозподіл ПДФО на користь центрального бюджету за рахунок доходів місцевих бюджетів.

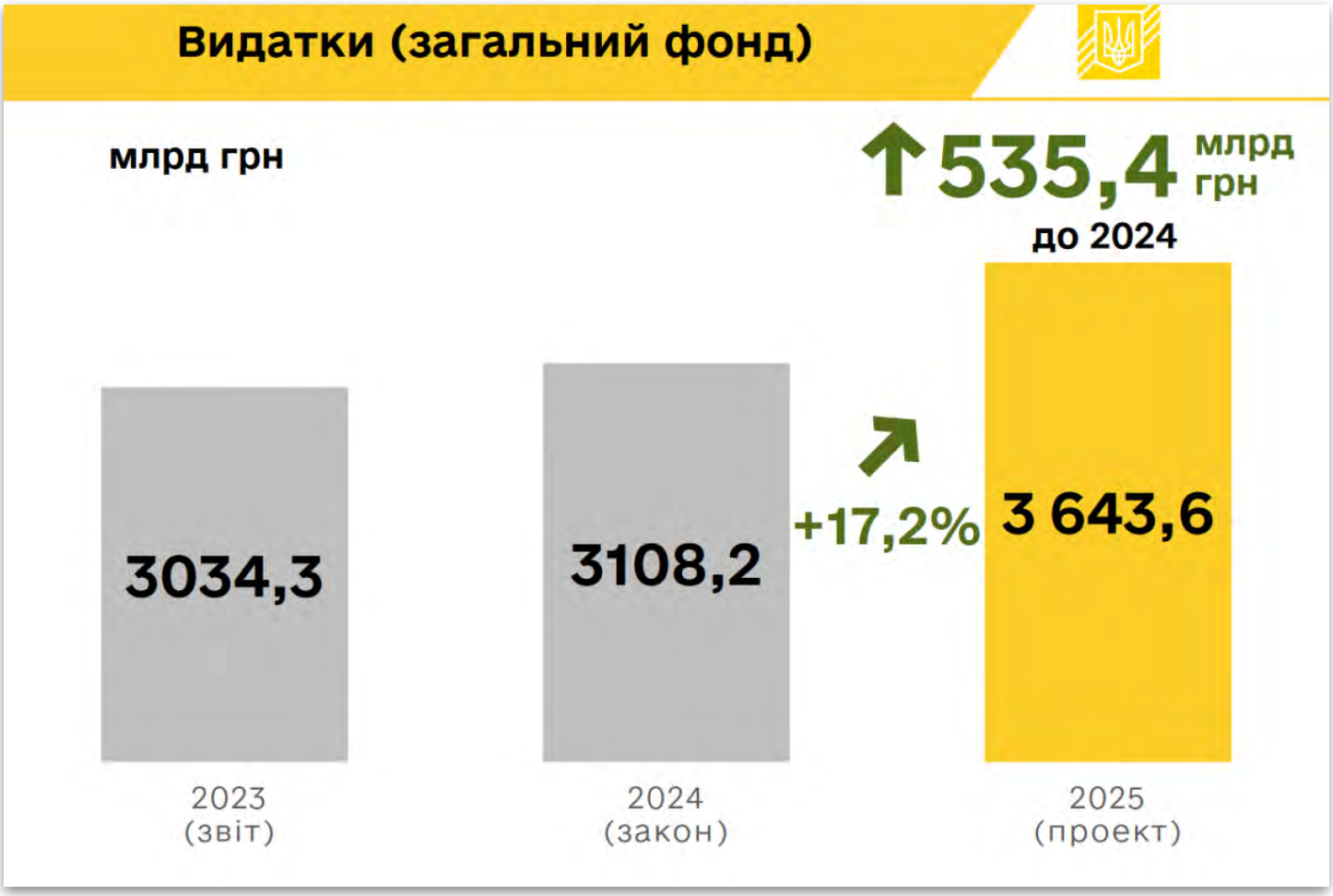
Ключовим податком для наповнення бюджету залишається ПДВ, нарахований на вартість товарів, ввезених на митну територію нашої країни.

Це дасть майже 594 млрд грн. Ще 318 млрд грн принесе "внутрішній" ПДВ, який зросте менш як на 10% — всього на 28,9 млрд грн, що свідчить про затухання економічної активності (по суті зростання планується лише на рівень інфляції). Водночас ПДВ на імпорт зросте на 19%, що вказує на

посилення імпортозалежності країни, хоча, нагадаємо, динаміка зростання імпорту в наступному році очікується значно нижчою, ніж у поточному році (3,7% проти 6,3%).

Постає питання: за рахунок чого очікується таке стрімке зростання ПДВ на імпорт? Завдяки детінізації митниці й підвищенню її ефективності? Бажано, але малоймовірно. Через девальвацію гривні на 12,5%? Це вже більш імовірно. Зростання споживчого попиту населення таким драйвером, очевидно, не стане.

4. Видатки: коли "більше" означає "менше"

Збільшення витрат заплановане на 535 млрд грн, тоді як зростання доходів — на 411 млрд грн. Тобто частина витрат буде забезпечуватися за рахунок розширення дефіциту бюджету.

Розрив між доходами та витратами (дефіцит) прогнозовано становитиме 1,6 трлн грн, або $35-36 млрд в еквіваленті за курсом 45 грн/$, що певною мірою відповідає минулому досвіду. Дефіцит бюджету, як і в попередні роки, сягатиме 20% ВВП.

Видатки на безпеку і оборону на 2024-2025 роки (державний бюджет)

млрд грн

Показник	2024 (на 01.01.2024)	2024 (з урахуванням змін з/п №11417)	2025 (проект на 12.09.2024)
ВИДАТКИ – ВСЬОГО:	**1 692,6**	**2 176,7**	**2 223,0**
Оплата праці з нарахуваннями	**1 071,1**	**1 149,0**	**1 158,4**
Озброєння та військова (спеціальна) техніка, з них:	447,7	704,9	737,2
Мінстратегпром (розвиток ОПК)	51,0	39,8	54,6
Держспецзв'язку (закупівля БПЛА)	43,3	43,3	46,9
Держгарантії	**30,0**	**30,0**	**30,0**
Інші видатки	**173,8**	**322,8**	**327,4**

Ключові видатки бюджету — на сектор оборони, і це цілком виправдано і логічно.

Загальний ресурс сектору — 2,2 трлн грн (плюс 47 млрд грн порівняно з минулим роком).

При цьому інфляційне знецінення витрат на сектор оборони становитиме понад 217 млрд грн. Тобто реально у нас буде скорочення витрат на цей сектор в 2025 р. з урахуванням інфляції: мінус 170 млрд грн, або майже 8%.

52% цих витрат піде на виплату грошового утримання військовим.

Витрати на технічне озброєння становитимуть 33%, або $16 млрд в еквіваленті. Якщо взяти вартість переозброєння чи озброєння однієї військової бригади на рівні $250 млн, то цих коштів вистачить на приблизно 60 бригад.

Витрати на закупівлю БПЛА майже не зміняться і становитимуть 46,9 млрд грн (майже мільярд доларів). На розвиток ОПК в системі Мінстратегпрому буде направлено 54,6 млрд грн.

Це свідчить, що

— **майже 80% закупівель техніки буде відбуватися за рахунок імпортних поставок, а не власного виробництва.**

До речі, витрати на озброєння порівняно з планованими на 2024 р. наступного року мають зрости на 65%: з 447 млрд до 737 млрд грн, або на 250 млрд грн.

Це свідчить про поступове скорочення зовнішніх поставок озброєння і переорієнтацію на внутрішні джерела, які, як ми побачили вище, поки що в рази поступаються зовнішнім партіям озброєння.

На соціальний захист пропонується направити 419 млрд грн, з яких трансферт на покриття дефіциту Пенсійного фонду зросте до 238 млрд грн.

Допомога на потреби ВПО та соціально незахищених осіб — 128 млрд грн.

На комунальні субсидії — 42 млрд грн (що свідчить про подальше замороження основних тарифів, крім вартості електроенергії та водопостачання).

Соціальний захист осіб з інвалідністю — 6,7 млрд грн.

Підтримка ветеранів війни — 5,6 млрд грн, що явно недостатньо враховуючи масштаб проблем.

Наприклад, якщо взяти кількість таких ветеранів з особливими потребами на рівні 100 тис. осіб (гіпотетично), це означає 56 тис. грн на одну особу в рік. Охорона здоров'я — 210 млрд грн, освіта — 169 млрд грн, культура — 9,6 млрд грн.

Тобто витрати бюджету на соціальний капітал становитимуть майже 800 млрд грн, або 22%.

За попередньою інформацією, прожитковий мінімум та мінімальна заробітна плата в 2025 р. підвищуватись не будуть. Це означатиме, що в реальному вимірі (з урахуванням інфляції) соцстандарти знизяться.

5. Тенденції і загальна оцінка проєкту бюджету

Загальна структура проєкту бюджету відповідає попереднім кошторисам, але **є й нові тенденції.**

Економіка втрачає імпульс відновлення, який був очевидним ще в 2023-му (зростання на 5,3%) і який почне вичерпуватись у 2025-му (зростання лише на 2,7%).

Певним чином тут впливає і втрата такого фактору статистичного зростання як низька база порівняння (після глибокого спаду у 2022-му).

Тобто

— економіка занурюється в тренд «слабкого зростання».

На цьому фоні посилюється негативний ефект податкових вилучень з економіки,

а

значний розмір дефіциту бюджету за непевних зовнішніх джерел фінансування починає тиснути і

1) на курс національної валюти, і 2) на інфляцію.

Питома вага соціальних витрат з урахуванням інфляції скорочуються, теж саме можна сказати і про сектор оборони.

Нездатність фінансувати базові витрати з урахуванням індексації на рівень інфляції, свідчить про відсутність в економіці ефекту мультиплікатора (значна частина ресурсів йде просто на оплату імпорту і не впливає на економічне зростання).

Закладені у бюджеті витрати на ОПК не можуть сформувати в економіці активну точку зростання, передовсім через свій незначний обсяг (трохи більш як $1 млрд в еквіваленті).

Соціальний захист населення фінансується в недостатньому обсязі, виходячи навіть з мінімальних потреб. Планується **замороження ключових соціальних стандартів.**

Дохідна частина бюджету розрахована, виходячи із нереалістичних очікувань податкових надходжень, що ще більше вплине на обсяг бюджетного дефіциту.

Значну роль починають відігравати міжбюджетні операції (перекладення трансфертів з правої кишені у ліву) — мова про ПДФО бюджетників, який формується за рахунок бюджетних витрат та одночасно збільшує бюджетні доходи (із перерозподілом між центральним бюджетом та місцевими).

Загалом проєкту бюджету — це

1) — відображення *стагнуючої економіки*, яка скочується в рецесію через *проблеми* з 1) *енергетикою* та 2) *ринком праці* (мобілізація), а також

2) — через *нездатність уряду запустити масштабні програми промислового розвитку*, зокрема ОПК.

***

№ 6

Розконтрабанднення країни

Частина 1

2024-09-18

Плінський

П’ять років тому, в липні 2019, нещодавно обраний Президент Зеленський розпочав свій перший наступ на корупційну митницю.

Зібравши на Закарпатті керівників західних митниць, він показово їх «розіп’яв», звільнив та влаштував небачене до цього шоу, яке сповна задовольнило запит суспільства на покарання митників-корупціонерів.

Але не це було головне. Найважливішим був публічний меседж від Президента, що корупційні схеми на митниці йому цікаві лише в контексті їх викорінення, що тепер не треба передавати «на Київ» щомісячну касу, а ОП не збирається будувати свій «офіс контрабанди», як це було за часів Порошенка.

І всі повірили, адже саме за це українці і голосували на виборах.

Ініціатива «розконтрабанднення» країни мала великі шанси на успіх, так як перемога Зеленського співпала в часі з набуттям митницею суб'єктності.

Наскрізь корумповану ДФС навесні 2019 розділили на митницю та податкову, провели прозорі конкурси (під наглядом партнерів, звісно), і Головою ДМСУ став хоч і далекий від митниці, але близький до розуміння що красти у держави не можна, батько-засновник майданчику ПРОЗОРО - Макс Нефьодов.

Але попри ці ідеальні умови, дуже швидко все пішло не так і не туди. Президент потроху втратив цікавість до теми, керівники митниці почали змінюватись як шкарпетки, їх було вже чи шість чи сім з прізвищами, які ми вже не згадаємо, а серед владної команди швидко з'явились люди, котрі знають як все має «працювати» та як на цьому заробляти.

Тому за кілька років митниця не просто повернула собі контрабандно-корупційний статус-кво, а навіть вийшла на новий рівень, що відображалось і в публічних новинах:

(1) - касира Волинської митниці затримує ДБР по дорозі на Київ з касою у 700 тисяч доларів;

(2) - НАБУ викрило схему продажу посад керівників Західних митниць за мільйон доларів;

(3) - введені санкції РНБО проти «ТОП контрабандистів» ніяк не впливають на рівень контрабанди;

(4) - міністр фінансів Марченко відкрито визнає, що не впливає на роботу митниці.

Підвели риску під п'ятирічною боротьбою влади проти контрабанди українці, які в серпні 2024 віддали митниці перше місце і 51% голосів в рейтингу найбільш корумпованих державних структур.

Але на шостий рік керування країною влада заходить на нове коло реформ та вчергове обіцяє перезавантаження митниці, прозорі конкурси та остаточну перемогу над контрабандою.

Точкою відліку має стати прийняття законопроекту №6490-д, який так і називається «про перезавантаження митниці».

Звісно, всі ми зовсім не проти, щоб так і сталося, але на мою власну думку, на відміну від 2019 року, вікно можливостей для якісної зміни в роботі митниці та «розконтрабандення» країни вже зачинено.

Чому?

Бо п’ять років тому нова влада легко могла виносити схеми та людей «попередників», а тепер боротися доведеться вже зі своїми людьми, з побудованими вже власними схемамита особисто відмовлятись від вже звичних тіньових заробітків. А це, як кажуть, дві великі різниці.

Давайте спробуємо провести невеличкий аудит боротьби чинної влади проти схем на митниці, окреслити головні проблеми та розібратися чому, попри особисту та незмінну позицію Президента Зеленського, ліквідувати схеми та корупцію на митниці їм ніяк не вдається.

***

Розконтрабанднення країни

Частина 2

Попит народжує пропозицію.

Контрабанда – це лише частина великої тіньової економіки країни, і вести боротьбу проти неї, не блокуючи інші ланцюги та етапи, – безперспективно.

Фундаментальна проблема не в тому, що давши митнику 20 000 $ кешем, фуру німецьких холодильників можна ввести як порожню, а в тому, що в середині країни ці холодильники можна продати. При цьому держава (в особі податкової) ніколи і не дізнається, що ці холодильники в країні були і що на них хтось заробив, але не сплатив жодної копійки податків.

Саме можливість збуту всередині країни товарів, які не пройшли митне очищення, або були занижені в своїй вартості – і є наріжним каменем корупції на митниці.

Озирніться.

Більшість товарів, які продаються навколо вас, – опинились в країні та реалізуються з ухиленням від сплати податків. Турецькі кросівки на базарі, або брендові сумочки в бутіках, Айфон в якомусь ябкосторе, або робот пилосос Сяомі, електронні сигарети та парфуми, майже все це приймає участь в великій контрабандно-податковій грі.

Великі та іменити мережі магазинів подріблені на тисячі ФОПів, яких відкрили на продавців замість їх працевлаштування, штовхають в яскравих торгівельних центрах товар ввезений контрабандою через так звані CARGO компанії, що належать контрабандистам.

Зазирніть в «куточок споживача» будь-якого магазина в ТЦ. З вірогідністю у 90% там будуть документи на якийсь ФОП, який не має ніякого юридичного відношення до вивіски магазина і імпорту товарів, що він продає.

І все це на поверхні.

> **— Чи йшла останні п'ять років боротьба з тіньовою економікою, дробленням бізнесу та можливість збувати контрабанду? Більш декларативно та дуже точково.**

По-факту все лише розвивалося.

Віце-прем'єр ***Свириденко*** констатує, що

> **— на сьогодні 40% економіки в тіні. І митниця є невід'ємною частиною цього явища, тому подолати окремо контрабанду, на яку всередині країни просто шалений попит, – нереально.**

Неможливо зупинити контрабанду Айфонів, обсяг яких сягає 75% ринку, так як їх продажу всередині країни ніхто не заважає.

Дослідження групи «ТЕСТ» яке показало, що 10 з 10 куплених Айфонів – нелегальні.

Саме тому, коли ми говоримо про боротьбу з контрабандою, то розглядати це необхідно виключно в контексті глобальної детінізації економіки країни.

***

Розконтрабанднення країни

Частина 3

Контрабанда як суспільно-політичний договір.

Парадокс контрабанди в тому, що українці дуже не люблять коли тему корупції на митниці повертаєш обличчям до них, та показуєш що саме витрачені ними гроші при купівлі напівлегальних товарів конвертуються в будинки митників та автівки їхніх коханок.

Аргумент приблизно такий: «Не заважайте людям купувати дешевше!»

Саме тому більшості українців, справжня боротьба з контрабандою, якщо вона почнеться, зовсім не сподобається.

Але владі така позиція громадян дуже підходить, так як прийняття населенням податково-митних схем на митниці в обмін на «побутові» знижки відкриває чиновникам можливості реалізації на цьому фундаменті вже власних схем.

Такий собі «Суспільно-корупційний договір». Ви купуєте контрабандні турецькі джинси та китайські телефони, ми запускаємо на базі цього велике корупційне колесо вже своїх тем.

Фокус цієї «співпраці» в тому, що товар та документи на нього в Україні можуть жити окремим життям.

Імпортований із заниженням вартості товар йде в продаж за кеш або на ФОПів, а документи та сплачений на кордоні ПДВ (податковий кредит) перепродається на фірми скрутки й перетворюється на бітум для доріг, цеглу для будинків і шпали для УЗ. Взагалі на будь-що, де витрачаються бюджетні гроші, або просто в комерційний сектор, де потрібен фіктивний ПДВ для податкової «оптимізації», або ухилення від сплати податків.

Фактично це замкнена екосистема, в якій саме контрабандисти формують той первинний фіктивний ПДВ та обсяг документальних (безтоварних операцій), які далі живлять більш складні корупційні процеси в країні. І це всім вигідно.

— Громадяни отримують дешеві товари, чиновники можливість вимивати бюджет, правоохоронці контролювати потік товарів через кордон та їх збут.

Яка ж при таких умовах може бути боротьба, коли це потрібно буквально всім.

***

Розконтрабанднення країни

Частина 4. "Інституційна неспроможність"

Попри заяви у 2019 році про суб’єктність та незалежність новоствореної ДМСУ, все вийшло навпаки.

Те, на що перетворилась митниця як інституція за останні п’ять років, викликає будь-які емоції, окрім поваги, гордості або страху.

— Повна відсутність суб’єктності, жалюгідні умови роботи (зарплата у 12 тисяч), відсутність права на позицію та рішення,

а головне

– зовнішній вплив на роботу всіх кого-завгодно, але не митників.

Від силовиків та криміналу до чиновників з урядового кварталу.

Телефонне право в найяскравішому його прояві, коли одним дзвінком з печерських пагорбів можна організувати як кадрове призначення, так і прохід кількох фур контрабанди.

П'ятирічна еволюція керівництва митниці призвела до селекції не державників та професіоналів, а пристосуванців.

> — Людей, які в роботі та рішеннях відштовхуються не від вимог митного кодексу, а від вказівок та розпоряджень тих, хто знаходиться на зовнішньому контурі. Головний критерій відбору – покірність та слухняність, а не компетенції. ₽^

На мою власну думку,

> — останній керівник митниці з позицією, реальним розумінням механіки процесів на митниці, був Анатолій ***Макаренко***, який за свою принциповість встиг навіть посидіти у в'язниці, так як владі Януковича дуже не сподобались певні митні рішення.

Більше системних людей з глибоким розумінням справи не було, що і призвело до глибокої інституційної кризи.

(1) Сьогодні банально немає кому боротися за потрібні митниці зміни в законах, немає кому захистити митника на посту в «Ягодині», який відмовляється пропустити буси місцевого кримінального авторитетам, немає кому вирішити питання з зарплатою та формою.

(2) Немає лідера, який може прийти в Уряд або Парламент та, не згинаючись, вести розмову на рівних. Пояснювати те, що окрім нього ніхто не розуміє.

(3) Немає цього, а від цього немає митниці як інституції. Вона перетворилась на додаток по обслуговуванню схем. Така собі митниці в чиємусь смартфоні.

І схоже, що такий формат її роботи, на якомусь рівні, визнано чомусь правильним. Звісно, такою митницею простіше керувати, але в перспективі п'яти років це призвело лише до катастрофи.

Як я вже казав, реальною надією на зміни був 2019 рік, коли ДМСУ отримала суб'єктність, а очільником митниці став Макс ***Нефьодов.***

> 1) — Але його запал на зміни швидко загасили давши зрозуміти що суб'єктність митниці нікому не цікава.
>
> 2) — На цьому реформа митниці і надії на її відродження і закінчились.

Хто за останні роки керував митницею? Хто завгодно, тільки не митники.

— Директор аеропорту, прикордонник, Голова Держслужби морського та річкового транспорту, клєрк з Мінфіну. І це не повний перелік.

Як, чому та на підставі яких якостей саме вони обиралися головами митниці – не знає ніхто, але результати їхньої роботи, як кажуть, «на табло».

Але навіть коли хтось з цих очільників і намагався починати вести самостійну гру (а раптом вийде) та формувати свою команду, йому це фізично блокувалось.

Неможливо призначити незалежного та сильного очільника, наприклад, Львівської митниці. Можливо призначити лише того, кого тобі погодять в Мінфіні. А погодять тобі того, хто когось влаштовує. Проста гра зі зрозумілими правилами.

І роль Міністра фінансів Сергія Марченка в цих комбінаціях – вирішальна.

(1) Мінфін може місяцями, без пояснень, тримати «на підписі» призначення десятків професійних людей, поки Голова митниці не зрозуміє що від нього хочуть, та не подасть на якусь митницю кандидатуру потрібної комусь людину. Тоді всіх пакетом і узгоджують.

(2) Мінфін став кадровими воротами для всіх злочинних угрупувань, чиновників та груп впливу наближених до влади, які хотіли мати свій метр кордону.

Масштаб проблеми такий, що в законопроекті №6490-д, «про перезавантаження митниці», окремими пунктом прибирається інструмент кадрових узгоджень з боку Мінфіну.)

Саме тому, кавалерійські атаки та серії гучних звільнень, які були реалізовані Зеленським в перші місяці правління, дуже швидко показали свою неефективність, адже одних корупціонерів просто змінювали іншими, яких потім змінювали на третіх. І на кожному кроці чужих до влади людей на митниці ставало дедалі менше, а своїх – все більше.

Для ілюстрації наведу кілька прикладів.

Перший – призначення у 2020 начальником Одеської митниці Дениса Пудрика. Ця особа – донецький митник часів Януковича наближений до кримської влади тих часів та людина з потужним корупційним шлейфом.

(1) Після революції 2014 року він був люстрований, втік на турецьке узбережжя, де має нерухомість, та повернувся в Україну лише навесні

2019. Менше ніж за рік після повернення він через суд скасував люстрацію, миттєво поновився на митниці та за один день був погоджений Міністром фінансів Марченком на посаду очільника Одеської митниці. І це при тому що Мінфін по 3-4 місяці може не погоджувати призначення.

(2) З чого Пудрику таке щастя?

(3) Секрет простий. Батько дружини Дениса Пудрика – радник Голови ОП Сергій Куніцин, який можливо і допоміг зятю через Мінфін повернутися на улюблену роботу та ще й стати на найбільш корупційну митницю.

(4) Але оскільки на Одеській митниці Пудрик дуже швидко проявив свої «здібності», то вже за рік його прибрали. Настільки відкрито обслуговувати контрабандистів не можна навіть під «дахом» такого поважного тестя.

Ще один приклад – повернення «символу корупції на митниці» Руслана Черкаського у 2021 році, який за таким самими швидким погодженнями став заступником Голови ДМСУ, з фактичними правами керування усієї митниці.

(1) Вже потім, у 2023, ми всі дізналися про його статус мультимільйонера, нерухомість в Дубаї, продаж посад на митниці за мільйон доларів та причетності до всіх митних схем та гучне звільнення.

(2) Але це все було потім. Первинно був факт його інтеграції в систему на найвищому рівні.

І таких Пудриків та Черкаських за ці роки було кілька десятків. І всі вони були вже не чужі для влади, а свої. Тому поганих новин Президенту про митницю та корупційні кадри вже не приносили. Митниця крок за кроком починала працювати як треба і кому треба. Тільки не державі.

***

Розконтрабанднення країни

Частина 5. "Силовики на митниці"

Почнемо цю частину цитатою Міністра фінансів Сергія ***Марченка*** в інтерв'ю «Радіо Свобода».

«Найбільший вплив на митницю мають представники правоохоронних органів, я не буду їх називати. Можете перелічити всі, от ви можете перелічити всі правоохоронні органи України – всі вони мають безпосереднє відношення до митниці».

І це одна з ключових проблем, яку Зеленському не вдалось вирішити. Більш того, вплив силовиків, який і до цього був суттєвим, посилився та став вирішальним.

> **— Ніхто вже не пам'ятає момент, коли замість боротьби з контрабандою та нечесними на руку митниками правоохоронці почали інтегруватися в митні схеми та контролювати контрабанду зсередини. Але такий момент точно мав бути.**

На сьогодні ситуація доведена до абсурду, так як будь-який контрабандист, перед тим як запустити в роботу свої компанії, які будуть возити товар з заниженням митної вартості, первинно погоджує формат роботи та тариф з силовиками.

Що він буде везти, скільки красти та де оформлювати. Якщо силовики дають своє погодження, то можна йти домовлятись на митницю.

Без попереднього погодження когось з СБУ, ДБР, БЕБ + Прокуратура + Держприкордонслужба + під час війни додалась військова адміністрація, запуск схем системної контрабанди неможливий і на митниці тебе навіть не приймуть.

Звісно є різні комбінації та формати «роботи», але в загальних рисах виглядає все саме так.

Ніхто не сує 100$ в вікно на митниці. Це все історії «на лоха».

У керівництва митниці є переліки компаній, які закріплені за тими чи іншими «органами» або «групами людей», товар яких їде «по програмі». Митники чітко знають що вони везуть та як їх треба оформлювати.

Сплачують контрабандисти за ці вантажі щомісячно по кількості машин. Якщо все ОК, пролонгація на наступний місяць автоматична.

Над всією цією конструкцією і стоять силовики, що і підтвердив Марченко.

> 1) — Звісно що нічого нового тут немає, так працювало все і до 2019 в «Офісі контрабанди Порошенка», але
>
> 2) — з приходом «Слуг» подолати це явище, попри позицію Президента, так і не змогли, а лише **розширили лінійку правоохоронців новоствореними органами.**

Як би нам не хотілося це змінити, але левова частка тіньових бюджетів правоохоронних структур формується саме за рахунок митниці та податкової.

Тому **боротися з цим не лише складно, а ще й небезпечно для самих борців.**

> **— Митники перетворились на обслуговуючий персонал схем, які в разі відмови обслуговувати «підконтрольні» фірми отримують від силовиків «торпеду» та справу про хабар.**

Історія з життя.

(1) На Одеській митниці правоохоронці налетіли на пост з обшуками та закинули за комірець митнику двісті доларів які потім урочисто вилучили як хабар. Потім виявилось що він там щось не хотів пропускати фури впливових людей з «переворотом», а проводив переогляди. Був не правий. Більше ці фури ніхто не перевіряв.

(2) Ще раз. Мало що нового в цих проблемах, але за останні п’ять рокі вони не віршуються, а посилюються.

Яскравий приклад – оголошений в розшук бригадний Генерал СБУ Андрій Наумов, який виявився державним зрадником-втікачем.

У 2020-2021 він особисто взяв під контроль всю митницю, а його представник-контрабандист Олександр Акст став касиром, який збирав гроші з бізнесу та митниць поки разом з Наумовим не втік з України напередодні вторгнення.

Приписують вплив на митницю і екс-керівнику першого управління ГУ контррозвідувального захисту економіки СБУ Миколи Беззубенка, який зараз в статусі радника Голови ОП.

Ну а вершиною впливу є прямі кадрові призначення керівниками митниць замість митників співробітників спецслужб.

Київською митницею сьогодні керує екс-СБУшник Сергій Силюк, а Львівською – Андрій Кузнік, який до митниці 17 років працював в СБУ.

В СБУ взагалі існує окреме «4» управління, яке відповідає виключно за митницю. Офіційна задача – боротьба з економічними схемами на митниці, котрі шкодять державі. Неофіційно – все те, що я описав вище.

Як підсумок цієї частини. **Вплив силовиків на митницю – великий виклик для влади, який поки і залишається викликом.**

***

Розконтрабанднення країни

Частина 6. (фінал та висновки)

"Контрабандні клани та феодалізація регіональних митниць."

В боротьбі проти цього явища не допомогли навіть санкції РНБО, які хоч і були інструментом сумнівної законності, але як радикальний крок виглядали яскраво. Проте ефективність вийшла нульова.

Контрабанда - це достатньо закритий клуб професіоналів потрапити в який новачку складно, якщо не сказати неможливо.

Будь-яка спроба сторонніх людей почати займатися ввезенням товарів повз сплату податків призведе до формування на їх затриманні статистики ефективної боротьби силовиків та митників.

В цьому закритому клубі вже десятиліттями працюють одні й ті самі люди та групи, які мають потужні зв'язки з правоохоронними структурами, митниками та політиками, а деякі навіть мають власних митників рівнем до заступників Голови ДМСУ та керівників профільних департаментів які проштовхуються цими групами на потрібні посади.

Посади банально купуються під обслуговування тих чи інших контрабандних груп.

Це, до речі, не ті митники, які живуть на 12 тисяч гривень з/п, а ті митники, про статки яких журналісти роблять розслідування.

Найяскравіший приклад – Закарпатська митниця та її фактичний власник, фігурант санкційного списку РНБО контрабандистів, Валерій Пересоляк.

(1) Окрім по-суті митниці, він володіє футбольним клубом «Минай», гравці якого, і це факт, з його подачі масово призначались на посади Закарпатської митниці та ставали старшими змін та керівниками постів, обслуговуючи контрабандні потреби шефа.

(2) Як таке можливо? А отак.

(3) Просто у Пересоляка була фактично феодальна влада в регіоні, а ще кум-прокурор, кум-нардеп, кум-один з керівників митниці. Це комбо і дозволило йому багато років монопольно контролювати Закарпатську митницю та змушувати Київ рахуватися з його впливом.

(4) І таких «Пересоляків» вистачає в кожному регіоні.

Чернівецьку митницю останні роки контролювала Група Слона/ Кушніра,

Одеську Альперіна/Шермана, Львівська була розбита на пункти пропуску та навіть зміни митників, які умовно з 7.00 – 21.00 обслуговували одні контрабандні клани, а з 21.00 до 7.00 інші.

Окрім глобальних груп впливу є контрабандисти за напрямками.

Наприклад

— схемне ввезення фруктів/овочів багато років, монопольно, контролює група «Лампочки» і ніхто його не може зловити, велосипедів та мотоблоків – Прузовського і т.д.

Що з цим робити та як побороти – не знає ніхто, адже

— взаємопроникнення контарбандистів/силовиків/митників на місцевому рівні настільки глибинне, що дуже часто в Києві не розуміють, що відбувається в регіонах, які в прямому сенсі «косили гроші на кордоні».

Кадрові ротації та експедиції силовиків з Києва не давали результату.

Феодалізація кордону. Це найкращий термін, який описує цей процес.

Радикальним стало рішення у 2021 про персональні санкції РНБО проти майже двох десятків контрабандистів.

(1) Окрім цього було звільнено понад 100 працівників митниці, з них 17 керівників.

(2) Підхід до формування списків контрабандистів вже тоді викликав питання, так як виглядав вибірковим, але всіх запевнили що це лише початок, боротьба буде системною, а перемога над контрабандою остаточною.

(3) Тодішній Голова СБУ Іван ***Баканов*** обіцяв членам РНБО, що вже за кілька місяці по всім фігурантам будуть завершені кримінальні справи з доказами та притягненням до відповідальності.

Але пройшло вже чотири роки, жодного вироку або підозр по контрабандистам ми так і не побачили, а більшість з сотні звільнених руками РНБО митників відновились через суд.

На цьому все.

Чи був ефект від санкцій в контексти зменшення потоку контрабанди? Так, але дуже короткостроковий та скоріше шоковий ніж системний.

Буквально за кілька тижнів система адаптувалася.

(1) Чи перестала через Чернівці їхати контрабанда з Туреччини? Ні.

(2) Чи зупинився потік «італійських бусіків» через Закарпаття? Ні в якому разі.

(3) Хтось перестав тягнути машини, запчастини та Айфони через Волинську митницю? Теж ні.

Економіст Олексій ***Кущ*** математично розклав, що обіцяних від боротьби з контрабандою 300 млрд грн бюджет так і не побачив.

> — Навіть 100 млрд додатково не прийшло, а це означає, що персоналізована боротьба проти системної проблеми – теж виявилась неефективним інструментом.

Сьогодні чітко можна констатувати, що

> **— результатом санкцій став лише перерозподіл впливу на митниці, перезмінка контрабандних груп та кланів, посилення ролі силовиків та оновлені правила гри для тих контрабандистів, які проскочили санкційні списки.**

Все.

Навіть

> — Вадим ***Альперін***, якого ***Зеленський*** особисто назвав «Хрещеним батьком контрабанди» та який далі знаходиться під санкціями РНБО, кількома справами НАБУ та позбавлений громадянства, за даними моїх джерел, під час війни причетний до організації експорту схемного зерна через порти Одеси. Як таке можливо – я не знаю.

Звісно, як я сказав на самому початку, позиція Президента Зеленського в питанні контрабанди незмінна з 2019 року, а саме її повне викорінення.

І це підтверджується його особистими діями в 2019, нестандартними кроками РНБО у 2021, підписаним законом про криміналізацію контрабанди у 2023 та підтримкою концепції перезавантаження митниці у 2024.

Але як ми бачимо, попри все це, **за п’ять останніх років якісно змінити роботу митниці та зменшити потік контрабанди так і не вийшло.**

Не вийшло, бо багато чого залежить не лише від бажання Президента, а від конкретних дій його команди.

Що з цим всім робити? В мене особисто єдиної відповіді немає.

Але вона має бути в тих, хто сьогодні береться за чергову реформу митниці, оголошуючи що проведення прозорого конкурсу на Голову ДМСУ під контролем міжнародників та позбавлення Мінфіну кадрового впливу вирішить всі проблеми.

Хочу помилятися, але враховуючи всі описані проблеми та пункти – не вийде.

Зовнішній вплив силовиків, відсутність інституційної незалежності, інтеграція контрабандних кланів та бажання конкретних людей з урядового кварталу заробляти на митниці – ось головні виклики боротьбу з якими, на жаль, в законопроєкті не припишеш.

Це вже десь на рівні самосвідомості влади.

Вона або відмовляється від всього цього, або ні.

***

№ 7

"Могилізація" VS "Бусифікація"

СУБОТА, 21 ВЕРЕСНЯ 2024

МИХАЙЛО ДУБИНЯНСЬКИЙ

Рівно два роки тому, 21 вересня 2022-го, в Росії було оголошено мобілізацію. Перша мобілізація із часів Другої світової війни. Мобілізація, яку Кремль відтягував до останнього, і без якої таки не зміг обійтися.

Російську мову відразу збагатив красномовний неологізм – "могилізація". Ворожу державу охопила паніка. Сотні тисяч росіян поспішили виїхати за кордон. Численні скандали спалахували по всій Російській Федерації: від Дагестану, де місцеві жителі перекрили федеральну трасу на знак протесту проти мобілізації односельців; до Усть-Ілімська, де 25-річний хлопець відкрив стрілянину у військкоматі та поранив начальника призовної комісії з обрізу.

Доволі точну картину "могилізаційних" заходів у РФ змалював радник Банкової Михайло ***Подоляк***:

> "Мобілізація по-російськи: 1. Кілометрові черги на виїзд. 2. Людей забирають з дому. 3. Протести у нацреспубліках. 4. Стрілянина у військкоматах. 5. Тисячі скарг на незаконний призов, відсутність екіпірування/підготовки".

Тоді, у вересні 2022 року, ми могли від щирого серця потішатися над російською "могилізацією". Тому що в той період обличчям ЗСУ були високомотивовані добровольці. Громадяни, які стали на захист своєї

Батьківщини за покликом серця. Люди, яких не доводилося силою заганяти до армії.

Але, на жаль, два роки по тому згадувати ворожу мобілізацію з колишньою зловтіхою вже не виходить:

— забагато проблем встигла породити наша власна мобілізація.

За ці два роки в Україні народився свій іронічний неологізм – "бусифікація".

— Замість кілометрових черг на виїзд ми отримали численні випадки нелегальної втечі за кордон. Наших військовозобов'язаних нерідко забирають до армії просто з вулиць.

Зафіксовано і протести обивателів на місцях, і прецеденти збройних нападів на працівників ТЦК. І скарг на незаконну мобілізацію в нас також вистачає.

Ну а тому ж Михайлу ***Подоляку*** доводиться пояснювати мобілізаційні ексцеси в Україні людським фактором:

— "**Це рішення людини, яка займається цією роботою і може використовувати інструменти, які здаються їй нормальними**".

Щоправда,

— позаминулої осені щось подібне можна було сказати і про ворожих військкомів – вони теж використовували інструменти, які здавались їм нормальними…

Звісно, неприємно усвідомлювати, що українська мобілізація не стала еталоном цивілізованості на російському фоні: хоча саме Україна воює за праве діло.

Ймовірно, схожі почуття відчував антифашист Джордж ***Орвелл*** в республіканській Іспанії:

"Ми захищаємо демократію від фашизму, ми на справедливій війні, а нам доводиться терпіти таке скотство та приниження, наче ми у в'язниці".

Ще неприємніше бачити певну подібність між нами та нашим лютим ворогом – хоча для такої подібності є об'єктивні передумови.

Скільки б ми не розмірковували про генетичне російське рабство та про вроджену українську волелюбність; але і сучасна Росія, і нинішня Україна вийшли з однієї радянської колиски.

Росія пишається своїм радянським походженням і силкується наслідувати покійний СРСР. Україна соромиться безславного радянського минулого та

намагається розпочати нове життя. Проте в деяких ситуаціях загальний генезис таки дається взнаки: і необхідність масової недобровільної мобілізації стала саме таким випадком.

Правовий нігілізм; свавілля державної машини щодо своїх громадян; прагнення виконати план будь-якими засобами – ці радянські прикмети тією чи іншою мірою супроводжують мобілізацію і в РФ, і в нас.

А **ціннісні відмінності між двома країнами частково розмиваються**.

> — **Тридцятирічний досвід конкурентної демократії не врятував Україну від випадків незаконної "бусифікації".**

Але

> — й два десятиліття авторитаризму не надто полегшили проведення "могилізації" в Росії: серед слухняних путінських підданих вона виявилася вкрай непопулярною.

Фактично **різницю між мобілізацією російською та мобілізацією українською зумовили не так ціннісні, як демографічні й економічні чинники.**

(1)

По-перше, **мобілізаційний ресурс РФ значно більший.**

> Саме це дозволило російському режиму провести ***мобілізацію з відкритими кордонами***.

Логіку Кремля було неважко зрозуміти:

> — **краще безперешкодно випустити незадоволених громадян із країни, аніж накопичувати їх усередині Росії та створювати потенційне джерело проблем**.

Київ не пішов тим самим шляхом через побоювання, що в разі виїзду всіх невмотивованих громадян наш мобілізаційний ресурс скоротиться надто сильно.

Втім, найневдоволеніші чоловіки призовного віку все одно залишили країну в 2022–2023 роках, коли нелегальний виїзд з України був ще порівняно доступною опцією.

(2)

По-друге, **в РФ більше фінансових ресурсів.**

— Тому, поквапом заткнувши дірки на фронті, Кремль вважав за краще пригальмувати непопулярну "могилізацію" – і зосередився на купівлі нових солдатів. Переваги такого підходу є очевидними. І річ не тільки в тому, що, на відміну від "чмобиків", контрактники воюють добровільно.

Не менш важливим є те, що середньостатистичного російського "чмобика" таки чекають удома – і коли він гине на чужій землі, це негативно відбивається на настроях у російському тилу.

А від ворожого контрактника вдома чекають на гроші: зокрема зароблені ціною його життя. І скільки б контрактників не загинуло під час м'ясних штурмів на Донбасі, це не сильно стимулює антивоєнні настрої в Росії.

Але проблема в тому, що навіть в убогій російській провінції немає нескінченної кількості охочих продати себе на гарматне м'ясо.

З травня 2024 року в РФ спостерігається показова тенденція: одноразові виплати контрактникам у російських регіонах доводиться різко підвищувати. Подекуди вони виросли одразу у 2–2,5 рази, а в Карачаєво-Черкесії – аж у 13 разів. І причина такої щедрості очевидна: знаходити нових добровільних найманців стає дедалі важче.

Цей метод поповнення російської армії поступово заходить у глухий кут – і, мабуть, вже не задовольняє потреби агресора в живій силі.

Отже, незабаром російський режим опиниться перед вибором:

—.або відмовитися від активних наступальних операцій в Україні, або розпочати нову "могилізацію".

Але якщо Кремль все-таки зважиться на "могилізацію 2.0", то вона виявиться ще жорсткішою та непопулярнішою, ніж попередня (наприклад, військовозобов'язаних росіян навряд чи продовжать випускати з країни). Вона створить серйозні ризики для внутрішньоросійської стабільності, й Україна охоче цим скористається.

Якщо зараз російські спецслужби намагаються зірвати мобілізацію в нашій країні, то в разі "могилізації 2.0" аналогічний козир з'явиться у вітчизняних спецслужб.

Якщо зараз ворожа пропаганда смакує приклади жорсткої мобілізації в Україні, то в разі "могилізації 2.0" численними відео з РФ оперуватимуть наші пропагандисти. І якщо зараз повідомлення про порушення законності в наших ТЦК намагаються оголошувати "російськими ІПСО", то в разі "могилізації 2.0" брехати про "українські ІПСО" доведеться вже росіянам.

А для українського суспільства "могилізація 2.0" стала б своєрідною моральною сатисфакцією за вітчизняну "бусифікацію".

1) — Підтвердженням того, що в деспотичній Росії справи ще гірші, ніж у нас.

2) — І навіть якщо українська мобілізація далека від ідеалу, то вороже населення страждає від беззаконь та свавілля ще більше.

Михайло Дубинянський

***

№ 8

2024-09-20

Президент України Володимир Зеленський має намір 26 вересня представити План перемоги Президенту США Джозефу Байдену. Про це Глава Української держави повідомив під час спільної пресконференції з Президенткою Європейської комісії Урсулою фон дер Ляєн.

Володимир Зеленський зазначив, що він не розкриває деталей Плану перемоги, адже спершу має обговорити його із Джозефом Байденом. За словами Президента України, реалізація деяких пунктів Плану залежить лише від рішення США. Глава Української держави розраховує на підтримку з боку Президента Сполучених Штатів і швидке втілення Плану спільно з партнерами.

«План розрахований на рішення, які повинні статися, починаючи вже із жовтня й до грудня. І не затягувати ці процеси. Ми б дуже так хотіли. Тоді ми вважатимемо, що План спрацює», – додав Володимир Зеленський.

Рис1

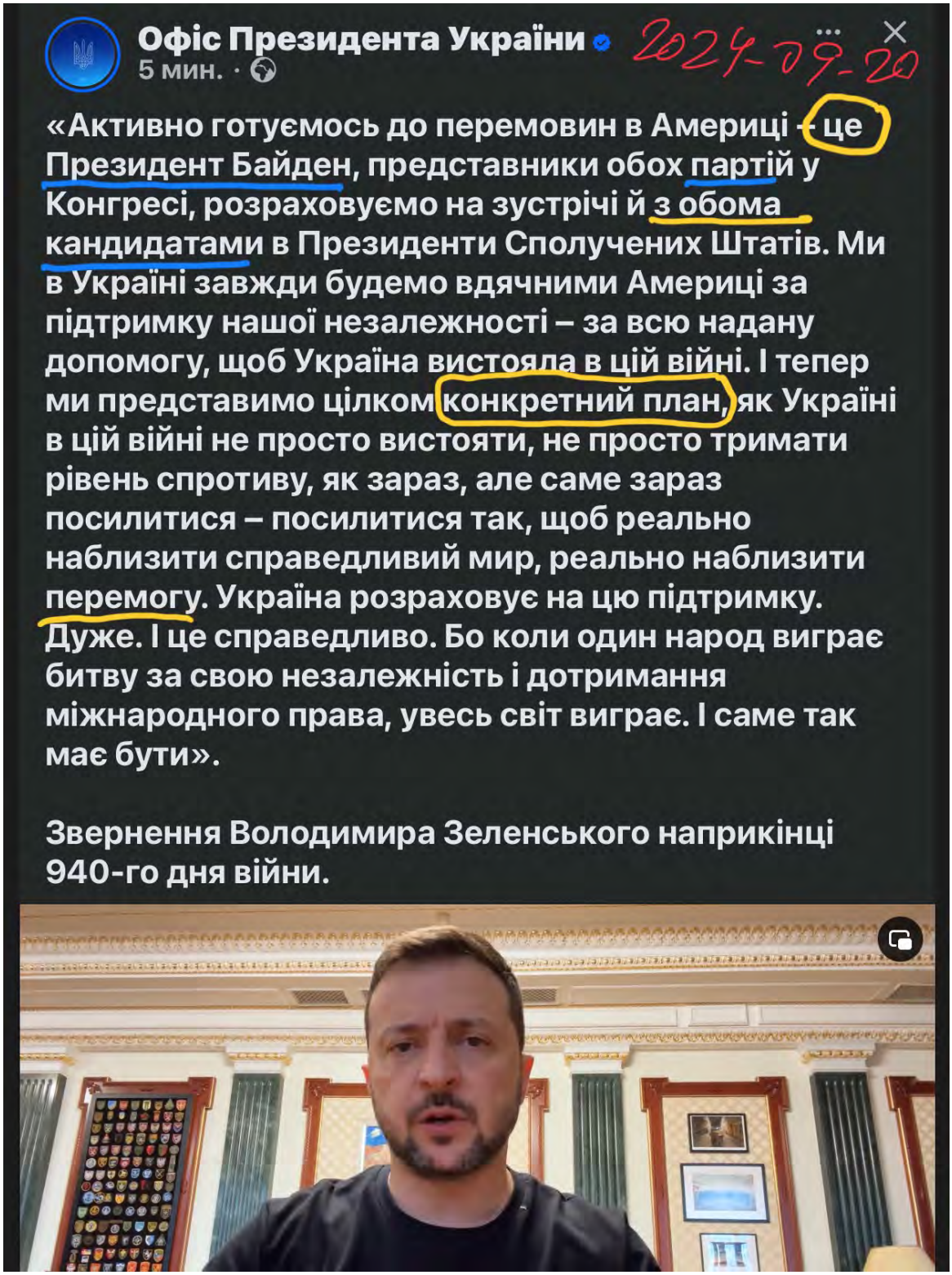

Офіс Президента України
5 мин. ·
2024-09-20
«Активно готуємось до перемовин в Америці – це Президент Байден, представники обох партій у Конгресі, розраховуємо на зустрічі й з обома кандидатами в Президенти Сполучених Штатів. Ми в Україні завжди будемо вдячними Америці за підтримку нашої незалежності – за всю надану допомогу, щоб Україна вистояла в цій війні. І тепер ми представимо цілком конкретний план, як Україні в цій війні не просто вистояти, не просто тримати рівень спротиву, як зараз, але саме зараз посилитися – посилитися так, щоб реально наблизити справедливий мир, реально наблизити перемогу. Україна розраховує на цю підтримку. Дуже. І це справедливо. Бо коли один народ виграє битву за свою незалежність і дотримання міжнародного права, увесь світ виграє. І саме так має бути».
Звернення Володимира Зеленського наприкінці 940-го дня війни.

Рис2

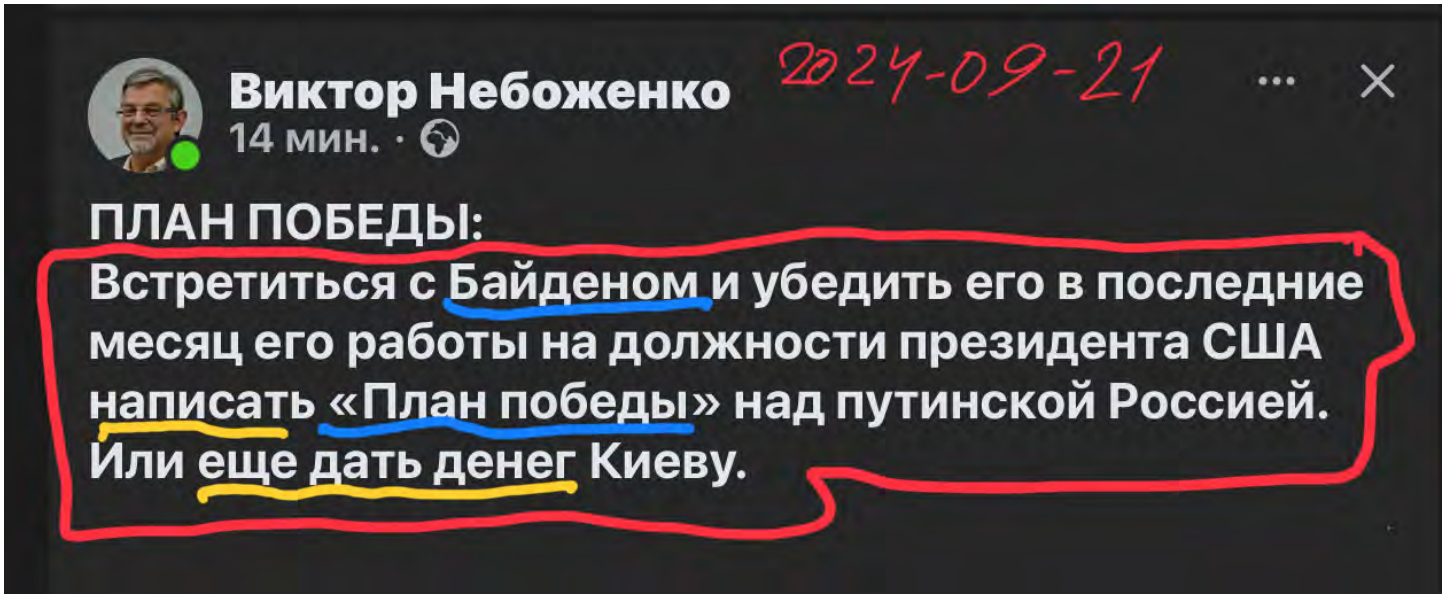

Виктор Небоженко
14 мин. ·
2024-09-21
ПЛАН ПОБЕДЫ:
Встретиться с Байденом и убедить его в последние месяц его работы на должности президента США написать «План победы» над путинской Россией.
Или еще дать денег Киеву.

Рис3

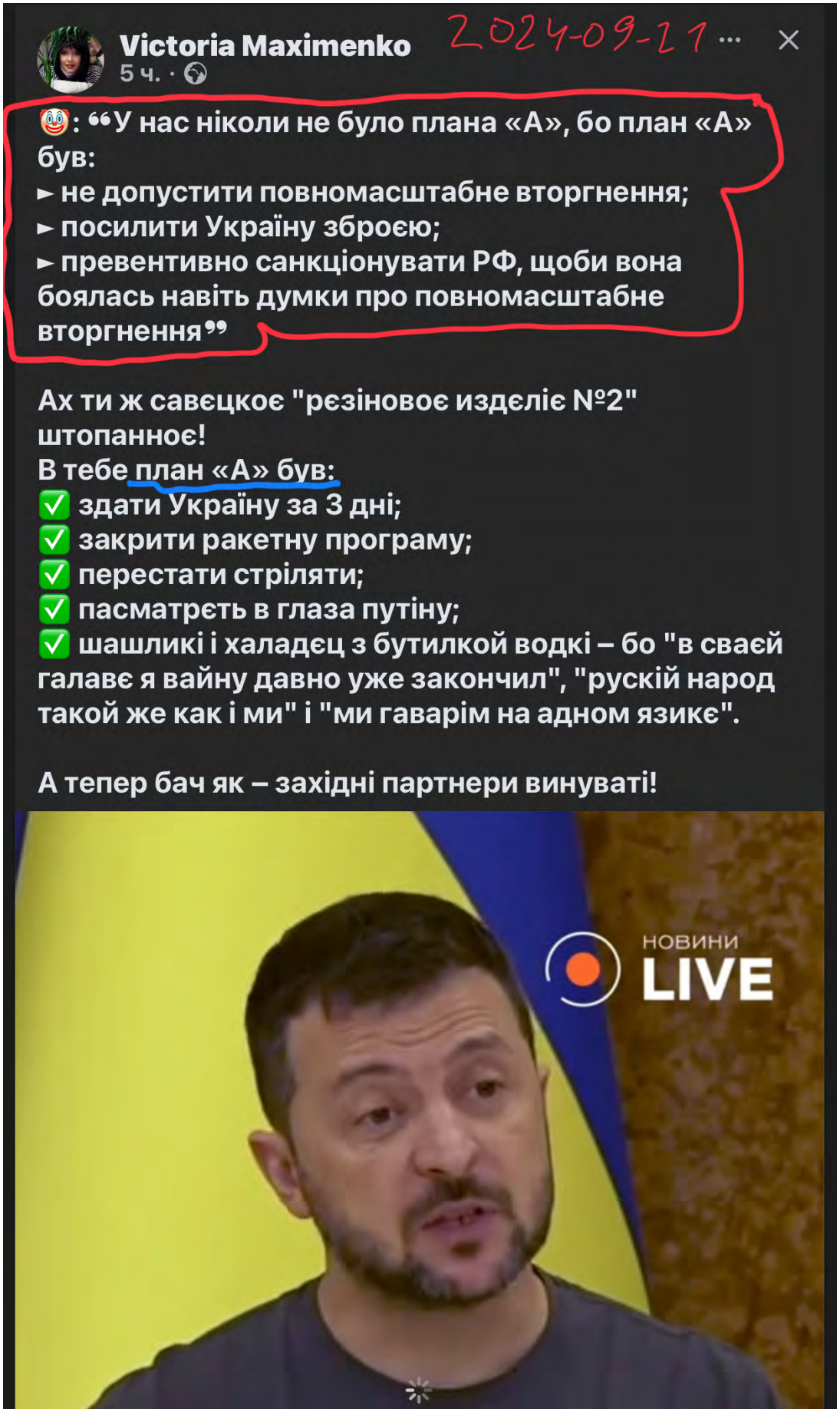

Victoria Maximenko
5 ч. ·
2024-09-11
🤡: “У нас ніколи не було плана «А», бо план «А» був:
► не допустити повномасштабне вторгнення;
► посилити Україну зброєю;
► превентивно санкціонувати РФ, щоби вона боялась навіть думки про повномасштабне вторгнення”
Ах ти ж савєцкоє "рєзіновоє издєліє №2" штопанноє!
В тебе план «А» був:
✅ здати Україну за 3 дні;
✅ закрити ракетну програму;
✅ перестати стріляти;
✅ пасматрєть в глаза путіну;
✅ шашликі і халадєц з бутилкой водкі – бо "в сваєй галавє я вайну давно уже закончил", "рускій народ такой же как і ми" і "ми гаварім на адном язикє".
А тепер бач як – західні партнери винуваті!
НОВИНИ
LIVE

Рис4

***

№ 9

Налог на сверхприбыль банков или "налог на доходы, надутые ветром"

2024-09-18

Кущ

За два с половиной года НБУ с помощью государственных ресурсов выплатил банкам по своим депозитным сертификатам 220 млрд грн.

Это чистая дотация, выплаченная государством в пользу банковских структур по ставке, которая в первый год войны достигала по трехмесячным сертификатам НБУ 25% годовых.

При чем, 60% этих доходов были перечислены коммерческим банкам, которые в структуре банковской системы занимают 40%.

То есть рубите фишку:

> — это **дотация, заплаченная государством собственникам ЧАСТНЫХ банков за счет государственных средств во время войны**.

Теперь с прибыли банков, которая сформирована в основном за счет процентных доходов по депозитным сертификатам и ОВГЗ, хотя бы возьмут повышенный налог в 50%. Хотя сопротивление со стороны банков было бешенным.

А прибыль эта в этом году опять побьет исторический рекорд на фоне стагнирующей экономики и превысит 100 млрд грн.

По сути, **такая накачка банков государственными дотациями в виде процентных доходов является скрытой дотацией неэффективного менеджмента и топливом для сжигания проблемных активов в виде невозвратных кредитов** (при чем, значительная часть этих кредитов была инсайдерской, хоть официально и не было классифицирована таковой).

То есть

> 1) — у вас может быть банкопад и вы потратите 200 млрд грн на возврат депозитов населения в обанкротившихся банках.
>
> 2) — А можете просто залить банки деньгами и решить все их проблемы - те же 200 млрд грн.

А **качественного пруденциального надзора со стороны НБУ и ответственности конечных бенефициаров банков за их состояние, в том числе имущественной ответственности с их стороны, как не было, так и нет**.

Кстати, я уже много лет пишу о том, что

> **— в Украине нужно было ввести налог на доходы, "надутые ветром". Его еще называют windfall tax или налог на сверхприбыль.**

Данная модель была применена в Великобритании лейбористами правительства Тони Блэра в 1997 г.

В 80-х гг. прошлого века правительство консерваторов Маргарет Тэтчер проповедовало идею тотальной приватизации госактивов, в первую очередь энергетических, инфраструктурных объектов и коммунальных предприятий.

Все они были распроданы по дешевке, и в 90-х гг. образовалась колоссальная разница между ценой, которую за них заплатили частные собственники, и рыночной капитализацией.

Таким образом, гигантский доход в размере более 100 млрд фунтов стерлингов был буквально "надут" воздухом.

Правительство Тони Блэра разработало специальную методику налогообложения. Был рассчитан коэффициент: девятикратный P/E (отношение рыночной стоимости акции к годовой прибыли, начисленной на акцию).

По нему были отобраны "надутые" бизнесы.

Формула расчета налога заключалась в следующем: средняя прибыль за четыре года после приватизации, умноженная на девять лет и на ставку самого налога windfall tax (23%).

Под "раздачу" попали компании в сфере телекоммуникаций, транспорта, энергетического комплекса, водоснабжения. В основном это были, как сказали бы у нас, облэнерго, облгазы и водоканалы.

В результате было привлечено в госбюджет 5 млрд фунтов стерлингов, которые направили на финансирование "Нового курса" правительства, программ социального обеспечения населения, в том числе связанных с созданием новых рабочих мест, на инвестиции государства в систему образования и науки.

Получил развитие промышленный учебный центр Learndirect, который готовит инженерные и рабочие кадры и осуществляет профессиональную переподготовку персонала.

"Налог на ветер" для энергетических компаний стал и хорошим инструментом для ограничения их аппетитов в будущем: отныне, как только тарифы на энергоносители для населения и коммунальные платежи подымаются более

чем на 10%, в английском правительстве сразу вспоминают о windfall tax, и повышение странным образом откладывается…

Понятно, что **во время войны количество бизнесов с "надутыми доходами" сократилось**.

Но они есть.

> **— Это 1) банки, 2) игорный бизнес, 3) зерновое трейдерство в портах, 4) производство алкоголя, 5) сигарет, 6) частный энергетический бизнес.**

Пока windfall tax ввели лишь для банков - 50% на прибыль.

Но для решение этого вопроса пришлось приложить значительные усилия, в том числе и мне.

Но у нас не решен ключевой вопрос:

> **— В 2019-2021-м годах украинские ФПГ вывели из страны десятки миллиардов долларов.**
>
> **— Только в предвоенный 2021-й год - вывели порядка 20 млрд дол.**
>
> **— Уже во время войны, в 2022-м году, около 8 млрд дол зернотрейдеров в виде валютной выручки осталось за рубежом.**

При этом,

> — активы этих ФПГ защищают сейчас простые украинцы, у которых нет ни подобных активов, ни миллиардной валютной выручки за границей.

А тем временем, налог на активы "надутые ветром" ввели в РФ: разовые платежи российского бизнеса, получившего сверхприбыль (windfall tax) составили 305,3 млрд руб.

> Значительная часть поступила от налогоплательщиков Москвы, Московской области, Санкт-Петербурга и Вологодской области.
>
> При этом, для компаний, которые участвуют в структурной перестройке экономики (переработка, машиностроение, ОПК), введен налоговый вычет в размере 6% от прибыли на капитальные инвестиции в производство - то есть налоговая льгота.

Государство таким образом использует перераспределительную и стимулирующую функцию налогов.

Это, кстати, моя давнишняя идея, которую я предлагал реализовать в Украине. Вот такая история.

О windfall tax в Украине я тоже много писал, получил за это массу хейта от лоббистов наших ФПГ. Но в отличие от идеи по налоговому вычету на CAPEX, идея windfall tax теперь появилась не только РФ, но и в Украине. И это даст государству необходимый ресурс.

А **налогового вычета CAPEX у нас как не было, так и нет. Поэтому и капитальных инвестиций в структурную перестройку экономики пока нет.**

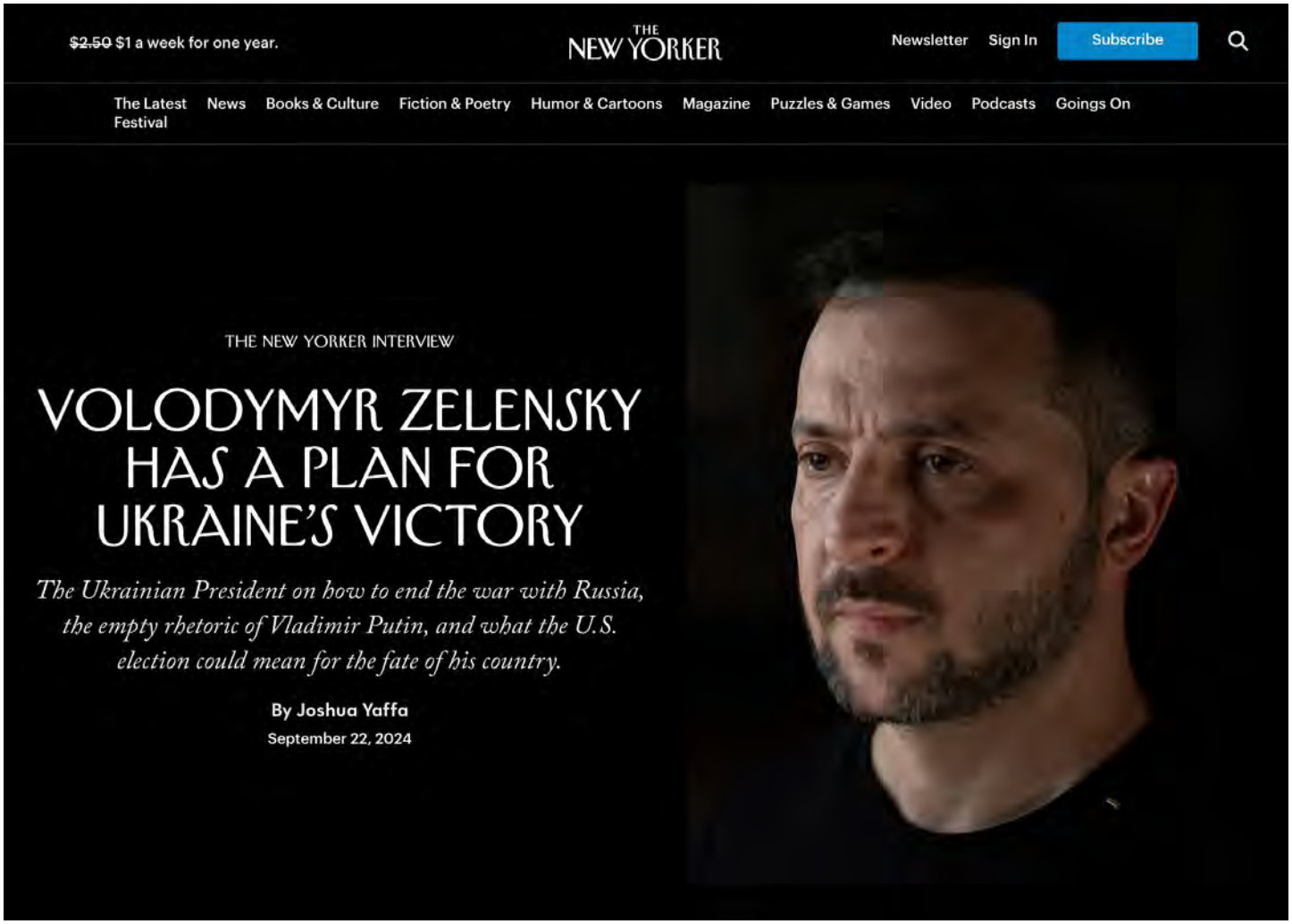
Ну хотя бы удалось пробить windfall tax для банков в Украине, благодаря чему бюджет получит дополнительно до 30 млрд грн. Которые можно будет потратить на Сектор Обороны.

***

№ 10-1

The New Yorker Interview

Volodymyr Zelensky Has a Plan for Ukraine's Victory

September 22, 2024

By Joshua Yaffa

The Ukrainian President on how to end the war with Russia, the empty rhetoric of Vladimir Putin, and what the U.S. election could mean for the fate of his country.

Volodymyr Zelensky's situation room, where the Ukrainian President monitors developments in his country's war with Russia, is a windowless chamber, largely taken up by a rectangular conference table and ringed by blackened screens, deep inside the Presidential Administration Building, in central Kyiv. On a recent afternoon, as I sat inside, waiting for Zelensky, I heard his voice—a syrupy baritone, speckled with gravel—before he entered, dressed in his signature military-adjacent style: black T-shirt, olive-drab pants, brown boots. He was in the midst of preparations for a trip to the U.S., where he is scheduled to address the United Nations General Assembly and, crucially, meet with Joe Biden at the White House, to present what Zelensky has taken to calling Ukraine's "victory plan."

Zelensky is saving the details for his meeting with Biden, but he has said that the plan contains a number of elements related to Ukraine's long-term security and geopolitical position, which presumably includes joining nato on an accelerated schedule, and the provision of Western military aid with fewer restrictions. (In the run-up to the trip, Zelensky has been lobbying his allies in the West to allow Ukraine to strike targets deep inside Russia with long-range missiles supplied by the U.S. and other Western countries.) Ukraine's incursion last month into Kursk, a border region in western Russia—where Ukrainian forces currently occupy around four hundred square miles of Russian territory—is also part of this plan, according to Zelensky, in that it provides Kyiv with leverage against the Kremlin, while also demonstrating that its military is capable of going on the offensive.

Zelensky still presents as the person we have come to know from television screens and social media: an impassioned communicator, confident and unrelenting to the point of stubbornness, an entertainer turned statesman who has weaponized the force of his personality in a thoroughly modern form of warfare. But it is also abundantly clear that the war, now in its third year, cannot be won on Zelensky's talents alone. A long-awaited Ukrainian counter-offensive fizzled out without much result last year. Russian forces have since steadily increased their foothold in the Donbas, in Ukraine's east—a grinding campaign in which Russia suffers enormous losses yet manages to march forward, inch by bloody inch. The city of Pokrovsk, a logistics and transport hub in the Donbas, is Russia's latest target. It is being systematically destroyed by artillery shelling and "glide bombs"—Soviet-era munitions, retrofitted with wings and G.P.S. navigation.

Zelensky has pleaded for more Western military aid, which would certainly help but would not solve Ukraine's other problems: an inability to sufficiently mobilize and train new soldiers, and ongoing struggles to maintain effective communication and coördination on the front. Meanwhile, across the country, a lack of air defenses has allowed Russia to strike power plants and other energy infrastructure; a recent U.N. report predicted that, come winter, power outages may last up to eighteen hours a

day. Polls show increasing levels of fatigue for the war in Ukrainian society, an uptick in those willing to consider peace without a total victory, and an erosion in public trust in Zelensky himself.

Zelensky speaks with the urgency of a leader who knows that he may be facing his last best chance for substantial foreign assistance. Biden is nearing the end of his Presidency, and may be wary of dramatically increasing U.S. involvement, lest he create political headwinds for Kamala Harris in the weeks before November's election. Donald Trump, meanwhile, has been vague on his policy toward Ukraine. During this month's debate with Harris, he conspicuously declined to speak of a Ukrainian victory, saying only "I want the war to stop." In the U.S., Zelensky will discuss his victory plan not only with Biden but also with Harris and Trump. He is clearly aware that the results of the U.S. election hold potentially decisive implications for his country, but he maintains the pose of a man who believes he can still bend history in his favor. "The most important thing now is determination," Zelensky said in a Presidential address in the days before we met.

During our interview in the situation room, which has been edited for length and clarity, Zelensky skipped between history and political philosophy, military strategy and the mechanisms of international diplomacy. He is a discursive speaker, sometimes hard to pin down, but unfailingly focussed on one overarching message: Ukraine is fighting a war not only with Western backing but on behalf of the West. Ukraine's sacrifices, Zelensky argues, have kept the U.S. and European nations from having to make more personally painful ones. The argument is clear, even if the response is sometimes disappointing. "If he doesn't want to support it, I cannot force him," Zelensky told me, of his upcoming meeting at the White House to discuss his victory plan with Biden. "I can only keep on explaining."

***

— For some time, when you talked about the end of the war, you talked about a total victory for Ukraine: Ukraine would return to its 1991 borders, affirm its sovereignty in Crimea, and retake all of its territory from Russia. But in recent months, you have become more open to the idea of negotiations—through peace summits, for example, the first of which was conducted this summer, in Switzerland. What has changed in your thinking, and your country's thinking, about how this war might end?

— When I'm asked, "How do you define victory," my response is entirely sincere. There's been no change in my mind-set. That's because victory is about justice. A just victory is one whose outcome satisfies all—those who respect international law, those who live in Ukraine, those who lost their loved ones and relatives. For them the price is high. For them there will never be an excuse for what Putin and his Army have done. You can't simply sew this wound up like a surgeon because it's in your heart, in your soul. And that is why the crucial nuance is that, although justice does not close our wounds, it affords the possibility of a world that we all

recognize as fair. It is not fair that someone's son or daughter was taken from them, but, unfortunately, there is a finality to this injustice and it is impossible to bring them back. But justice at least provides some closure.

The fact that Ukraine desires a just victory is not the issue; the issue is that Putin has zero desire to end the war on any reasonable terms at all. If the world is united against him, he feigns an interest in dialogue—"I'm ready to negotiate, let's do it, let's sit down together"—but this is just talk. It's empty rhetoric, a fiction, that keeps the world from standing together with Ukraine and isolating Putin. He pretends to open the door to dialogue, and those countries that seek a geopolitical balance—China, for one, but also some other Asian and African states—say, "Ah, see, he hears us and he's ready to negotiate." But it is all just appearance. From our side, we see the game he is playing and we amend our approaches to ending the war. Where he offers empty rhetoric, we offer a real formula for bringing peace, a concrete plan for how we can end the war.

— And yet, in 2022 and 2023, your words and actions signalled a categorical refusal to negotiate with the enemy, whereas now you seem to have opened a window to the idea of negotiating, a willingness to ask if negotiations are worth pursuing.

— If we go back two years, to the G-20 summit, in Indonesia, in my video appearance, I presented our formula for peace. Since then, I've been quite consistent in saying that the Russians have blocked all our initiatives from the very beginning, and that they continue to do so. And I said that any negotiation process would be unsuccessful if it's with Putin or with his entourage, who are all just his puppets.

Everyone said that we have to allow the possibility of some kind of dialogue. And I told them, "Look, your impression that Putin wants to end the war is misguided. That's a potentially fatal mistake you are making, I'm telling you." But, on our end, we have to demonstrate that we do have this desire for dialogue—and ours is a genuine one. Our partners think we should be at the negotiating table? Then let's be constructive. Let's have a first summit where we all get together. We shall write up a plan and give it to the Russians. They might say, "We are ready to talk," and then we'd have a second summit where they say, "This formula of yours, we agree with it." Or, alternatively, "We disagree. We think that it should be like this and like that." This is called dialogue. But to make it happen, you have to prepare a plan without the Russians, because, unfortunately, they seem to think that they have a kind of red card, as in soccer, that they can hold up and block everything. Our plan, however—it is being prepared.

— I understand that you are going to present this plan to Biden?

— The victory plan is a bridge. After the first peace summit, our partners saw that Russia was not prepared for any talks at all—which confirmed my message to them

and my insistence that without making Ukraine strong, they will never force Putin to negotiate fairly and on equal terms. No one believed me. They said, We'll invite them to the second summit and they'll come running. Well, now we have the second summit planned and they don't look like they'll come running.

And so the victory plan is a plan that swiftly strengthens Ukraine. A strong Ukraine will force Putin to the negotiating table. I'm convinced of that. It's just that, before, I was only saying it and now I've put it all on paper, with specific arguments and specific steps to strengthen Ukraine during the months of October, November, and December, and to enable a diplomatic end of the war. The difference this time will be that Putin will have grasped the depth of this plan and of our partners' commitment to strengthening us, and he will realize an important fact: that if he is not ready to end this war in a way that is fair and just, and instead wishes to continue to try to destroy us, then a strengthened Ukraine will not let him do so. Not only that but continuing to pursue that goal would also considerably weaken Russia, which would threaten Putin's own position.

— What happens if Biden says, "With all due respect, this is a difficult time, the election's coming up, I'm having enough trouble with Congress without trying to increase aid packages for you," and he rejects your request—do you have a Plan B?

— We have been living in Plan B for years. Plan A was proposed before the full-scale war, when we called for two things: preventive sanctions and preventive reinforcement of Ukraine with various weapons. I told our partners, If Ukraine is very strong, nothing will happen. They didn't listen. Since then, they have all recognized I was right. Strengthening Ukraine would have significantly lowered the probability of Putin invading.

I'm now proposing a new Plan A. This plan means we change the current course, where it's only thanks to the strength of our military, the heroic devotion to the European values of our people and our fighters, that we have stood our ground. If you don't want this war to drag on, if you do not want Putin to bury us under the corpses of his people, taking more Ukrainian lives in the process, we offer you a plan to strengthen Ukraine. It is not a fantasy and not science fiction, and, importantly, it does not require the Russians to coöperate to succeed. Rather, the plan spells out what our partners can do *without*Russia's participation. If diplomacy is the desire of both sides, then, before diplomacy can be effective, our plan's implementation depends only on us and on our partners.

You were right, this plan is designed, first and foremost, with Biden's support in mind. If he doesn't want to support it, I cannot force him. If he refuses—well, then we must continue to live inside Plan B. And that's unfortunate.

— What would that look like? I mean, if Biden says no?

— That's a horrible thought. It would mean that Biden doesn't want to end the war in any way that denies Russia a victory. And we would end up with a very long war—an impossible, exhausting situation that would kill a tremendous number of people. Having said that, I can't blame Biden for anything. At the end of the day, he took a powerful, historic step when he chose to support us at the start of the war, an action that pushed our other partners to do the same. We recognize Biden's great achievement in this respect. That step of his already constituted a historic victory.

— And what would you say, maybe not even to Biden but to the American public, many of whom feel that we cannot raise our engagement and support for Ukraine any further than we already have?

— I would tell them that Ukraine has done everything possible to keep America *out* of this war, actually. Putin counted on defeating Ukraine in a quick campaign and, had Ukraine not stood its ground, Putin would have marched on. Let's consider what the consequences would have been. Number one, you would have some forty million immigrants coming to Europe, America, and Canada. Second, you would lose the largest country in Europe—a huge blow to America's influence on the Continent. Russia would now have total influence there. You would lose everyone—Poland, Germany—and your influence would be zero.

The American public should realize that the fact of Ukraine still standing is not the problem. Yes, war brings difficulties, but Ukraine's resilience has allowed America to solve many other challenges. Let's say Russia attacked Poland next—what then? In Ukraine, Russia has found fake legal ground for its actions, saying that it's protecting Russian-speaking people, but it could have been Poland or it could have been the Baltic states, which are all natomembers. This would have been a disaster, a gut punch for the United States, because then you're definitely involved full scale—with troops on the ground, funding, investment, and with the American economy going to a wartime footing. So saying that you have been in this war for a long time is just not true. Quite the contrary: I believe that we have shielded America from total war.

Here's another crucial element: this is a war of postponement for the United States. It's a way to buy time. As far as Russia is concerned, Ukraine does not even need to lose outright for Russia to win. Russia understands that Ukraine is struggling as it is; it already stands excluded from the European Union and nato, with nearly a third of its territory occupied. Russia might decide that's enough, so it might strike Poland just the same—in response to some provocation from Belarus, for example. And so, after two and a half years of your support and investment—for which we are very grateful—you can multiply them all by zero. America would have to start investing from scratch, and in a war of a totally different calibre. American soldiers would fight in it. Which would all benefit Russia tremendously, I should add.

— During the Presidential debate, moderators asked Trump whether he wanted Ukraine to win against Russia, and he sidestepped the question. He

just said, “I want the war to stop.” It must have troubled you to hear his answer and to consider the prospect of his winning.

— Trump makes political statements in his election campaign. He says he wants the war to stop. Well, we do, too. This phrase and desire, they unite the world; everyone shares them. But here’s the scary question: Who will shoulder the costs of stopping the war? Some might say that the Minsk Agreements either stopped or froze the fighting at some point. But they also gave the Russians a chance to arm themselves even better, and to strengthen their fake claim over our territories they occupied.

— But isn’t that yet more cause for alarm?

— My feeling is that Trump doesn’t really know how to stop the war even if he might *think* he knows how. With this war, oftentimes, the deeper you look at it the less you understand. I’ve seen many leaders who were convinced they knew how to end it tomorrow, and as they waded deeper into it, they realized it’s not that simple.

— Apart from Trump’s own reluctance to talk about Ukrainian victory, he has chosen J. D. Vance as his Vice-Presidential candidate.

— He is too radical.

— Vance has come out with a more precise plan to—

— To give up our territories.

— Your words, not mine. But, yes, that’s the gist of it.

— His message seems to be that Ukraine must make a sacrifice. This brings us back to the question of the cost and who shoulders it. The idea that the world should end this war at Ukraine’s expense is unacceptable. But I do not consider this concept of his a plan, in any formal sense. This would be an awful idea, if a person were actually going to carry it out, to make Ukraine shoulder the costs of stopping the war by giving up its territories. But there’s certainly no way this could ever happen. This kind of scenario would have no basis in international norms, in U.N. statute, in justice. And it wouldn’t necessarily end the war, either. It’s just sloganeering.

— What does it mean for Ukraine that people with such ideas and slogans are rising to power?

— For us, these are dangerous signals, coming as they do from a potential Vice-President. I should say that it hasn’t been like this with Trump. He and I talked on the phone, and his message was as positive as it could be, from my point of view. “I understand,” “I will lend support,” and so on.

[Vance and others who share his views] should clearly understand that the moment they start trading on our territory is the moment they start pawning America’s interests elsewhere: the Middle East, for example, as well as Taiwan and the U.S.

relations with China. Whichever President or Vice-President raises this prospect—that ending the war hinges on cementing the status quo, with Ukraine simply giving up its land—should be held responsible for potentially starting a global war. Because such a person would be implying that this kind of behavior is acceptable.

I don't take Vance's words seriously, because, if this were a plan, then America is headed for global conflict. It will involve Israel, Lebanon, Iran, Taiwan, China, as well as many African countries. That approach would broadcast to the world the following implicit rule: I came, I conquered, now this is mine. It will apply everywhere: land claims and mineral rights and borders between nations. It would imply that whoever asserts control over territory—not the rightful owner but whoever came in a month or a week ago, with a machine gun in hand—is the one who's in charge. We'll end up in a world where might is right. And it will be a completely different world, a global showdown.

Let Mr. Vance read up on the history of the Second World War, when a country was forced to give part of its territory to one particular person. What did that man do? Was he appeased or did he deal a devastating blow to the continent of Europe—to many nations, broadly, and to the Jewish nation in particular? Let him do some reading. The Jewish people are a strong power base in the United States, so let them conduct a public-education campaign and explain why millions perished thanks to the fact that someone offered to give up a sliver of territory.

— When we last spoke, in 2019, Ukraine was caught in the middle of an American political scandal. There was the question of your phone call with Trump, an implicit threat to curtail U.S. aid, and the subsequent impeachment hearings against a U.S. President. I recently reread our interview, and you told me at the time, "In this political chess match, I will not let Ukraine be a pawn." Do you worry that Ukraine has now ended up in a similar situation, used by various political actors to push their own agenda or advantage in the U.S. political context?

— To be honest, the incident you mention no longer feels as relevant. That was a long time ago. And since then, many things have changed.

— Nonetheless, you must have drawn some conclusions from this experience.

— I think Ukraine has demonstrated the wisdom of not becoming captured by American domestic politics. We have always tried to avoid influencing the choices of the American people—that would simply be wrong. But, in that incident and elsewhere, I believe we have always demonstrated that Ukraine is definitely not a pawn, and that our interests have to be taken into account.

You have to work to maintain that every day, though. Because the second you relax, that's exactly what will happen. A lot of world leaders want to have some sort of dealings with Putin, to reach agreements, to conduct some business with him. I look

at such leaders and realize that they are very interested in playing this game—and for them, unfortunately, it really is a game. But what makes a real leader? A leader is someone whom Putin needs for something, not a person who needs Putin. Flirting with him is not a sign of strength. Sitting across the table from him might make you believe you're making important decisions about the world. But what are those decisions really about? Has the war ended? No. Has it produced the outcome you wanted? Not yet. Is Putin still in power? Yes.

Ukraine is a very painful topic for Putin—he wanted to defeat us and couldn't—which means that it offers a way to build a bond with him. But the truth is that you can only develop relations with Putin on his terms. That means, for instance, proposing that Ukraine should give up some of its territory. This, in a way, is the easiest thing to call for. It is very concrete. And for Putin, it's a morsel that he doesn't even have to cut in order to eat—you have already chewed it for him and placed it right in his mouth. When you give it to him, you think you're so smart and cunning, that after such a gesture Putin will listen to you and support your positions. Well, tell me, when did Putin respect those who come to him from a position of weakness?

— After Russia invaded, many people were inclined to compare you to Winston Churchill, Britain's leader during the Second World War, but you've said in interviews that you prefer the example of Charlie Chaplin, who waged a struggle against fascism through appealing to his audience, the public. How do you regard your role as a communicator?

— People are always more comfortable relying not on abstract ideas but on some specific historical examples. But it feels immodest to compare myself with the people you mentioned. That said, Chaplin had an unquestionable talent for telling a story, for finding a way to get through to people. He didn't merely broadcast some facts and numbers—he used the language of cinema to craft an emotional narrative. He used that talent to fight fascism. As for Churchill, he was the leader of a country that found itself in very difficult circumstances, but still managed to be the only country in Europe that firmly said no to fascism. It's not that other countries necessarily said yes—some were invaded, lost battles, or were subdued in other ways. Hitler occupied much of Europe. But from Churchill and the U.K., there was a firm no. And this no convinced America that it should become a serious ally in the war.

— Let's talk about the Kursk operation. What is its motive? And who is the intended audience: Putin, to show him that Ukraine, too, can go on the offensive, or Ukraine's Western partners, to demonstrate to them what Ukraine can achieve if given the proper resources?

— Both these motives are important, but there is more at stake here. First, it was clear to us that Russia is pressing us in the east. No matter how the Kursk operation ends, military analysts will someday calculate the speed of Russia's progress and

ask, What prevented us from stopping them earlier? How fast were they moving in the east before the Kursk operation began, and why? Ukraine had trouble mobilizing people, they might say, and didn't have enough strength to stop them, but that is diverting the focus from the more pertinent point—namely, the fact that we should receive what we've been promised. I say, first give it to us, and then analyze if the root of the problem is with Ukraine or with you.

Imagine: you're struggling in a tough war, you're not receiving aid, you strain to maintain morale. And the Russians have the initiative in the east, they have taken parts of the Kharkiv region, and they're about to attack Sumy. You have to do something—something other than endlessly asking your partners for help. So what do you do? Do you tell your people, "Dear Ukrainians, in two weeks, eastern Ukraine will cease to exist"? Sure, you can do that, throw up your hands, but you can also try taking a bold step.

Of course, you're right to wonder if this action will go down in history as a success or a failure. It's too early to judge. But I am not preoccupied with historic successes. I'm focussed on the here and now. What we can say, however, is that it has already shown some results. It has slowed down the Russians and forced them to move some of their forces to Kursk, on the order of forty thousand troops. Already, our fighters in the east say that they are being battered less frequently.

I'm not saying it's a resounding success, or will bring about the end of the war, or the end of Putin. What it has done is show our partners what we're capable of. We have also shown the Global South that Putin, who claims to have everything under control, in fact does not. And we have shown a very important truth to the Russians. Unfortunately, many of them have their eyes closed, they don't want to see or hear anything. But some Russian people could not help but notice how Putin did not run to defend his own land. No, instead he wants to first and foremost look after himself, and to finish off Ukraine. His people are not a priority for him.

It has been more than a month since the start of the Kursk operation. We continue to provide food and water to the people in territories we control. These people are free to leave: all the necessary corridors are open, and they could go elsewhere in Russia—but they do not. They don't understand why Russia didn't come to help, and left them to survive on their own. And people in Moscow and St. Petersburg—far from Kursk—saw that, if one day the Ukrainian Army showed up there, too, it's far from certain they would be saved. That's important. That's also a part of this operation: long before the war gets to these places, or there's some other crisis, Russian people should know who they have placed in power for a quarter century, with whom they have thrown in their lot.

— This war is being fought not just over territory but over values. But during war, in the name of victory, it may not always be possible to maintain these values as one might in peacetime. Do you feel that there are occasions when these two interests—democratic values and the reality of wartime—can clash,

or end up in conflict? The United News TV Marathon, for example, which has been on air since the beginning of the invasion, pulls togethermultiple television channels to broadcast news about the war and other events in a highly coördinated way.

— The truth is that journalists came together because, in the early days of the war, when people feared a total occupation of the country, no one knew what to do. Some people took off in one direction, law enforcement in another. There were even stories about how the President had run off somewhere. It was chaos. The fact is that I was among those who stayed and put an end to that chaos, and I don't think that has led to anything so terrible. Many would say it's one of the factors that gave people the strength to fight for their country.

— But the centralization of power has a downside.

— I want to finish. Journalists in Ukraine decided to join forces in order to combat Russian disinformation. I want to make it clear that simply because the news departments of these [six] TV channels have come together it does not mean the channels themselves are destroyed. They exist as they did before. They have kept their own places in the broadcast lineup. They are free to show what they want. But this telemarathon has become a resource for people who, say, have no electricity or see drones flying overhead. There have been lots of periods when there were all kinds of misinformation going around, and the telemarathon provides the truth. And you're saying this is a bad thing. O.K., if that's the case, I'm not insisting.

— A last question about how war changes a person. It's hard to imagine an experience with a more profound effect on the human psyche.

— I'm still holding it together, if it's me you're talking about.

— But I wonder if there are moments when you catch yourself reacting to things differently than you might have before. Do you notice you've changed at all?

— Perhaps I've become less emotional. There's simply no time for that. Just like there's no time for reasoned discourse and arguments. I only have the opportunity to think aloud in that way during interviews. I don't do this with my subordinates and colleagues in the government. If I were to sit down and ruminate on every decision for an hour, I would be able to make only two or three decisions a day. But I have to make twenty or thirty.

***

№ 10-2

Володимир Зеленський має план на перемогу України

Президент України про те, як закінчити війну з Росією, порожня риторика Володимира Путіна та те, що вибори в США можуть означати для долі його країни.

Ситуаційна кімната Володимира Зеленського, де президент України стежить за розвитком війни своєї країни з Росією, - це безвіконна камера, значною мірою зайнята прямокутним конференц-столом і оточена почорнілими екранами, глибоко всередині будівлі Адміністрації президента, в центрі Києва. Нещодавно вдень, коли я сидів всередині, чекаючи Зеленського, я почув його голос - сиропний баритон, вкрашений гравієм - перед тим, як він увійшов, одягнений у свій фірмовий стиль, що примісте до військових: чорна футболка, оливково-сумяні штани, коричневі чоботи. Він був у розпалі підготовки до поїздки до США, де він має звернутися до Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй і, що найважливіше, зустрітися з Джо Байденом у Білому домі, щоб представити те, що Зеленський прийняв, назвавши Україну "планом перемоги".

Зеленський зберігає деталі для своєї зустрічі з Байденом, але він сказав, що план містить ряд елементів, пов'язаних з довгостроковою безпекою та геополітичним становищем України, що, імовірно, включає приєднання до НАТО за прискореним графіком та надання західної військової допомоги з меншими обмеженнями. (Назадовні поїздки Зеленський лобіював своїх союзників на Заході, щоб дозволити Україні вражати цілі глибоко всередині Росії ракетами великої дальності, поставленими США та іншими західними країнами.) Вторгнення України минулого місяця в Курськ, прикордонний регіон на заході Росії, де українські війська зараз займають близько чотирьохсот квадратних миль російської території, також є частиною цього плану, за словами Зеленського, оскільки воно надає Києву важелі впливу проти Кремля, а також демонструє, що його військові здатні перейти в наступ.

Зеленський все ще представляється як людина, яку ми дізналися з телевізійних екранів і соціальних мереж: пристрасний комунікатор, впевнений у собі і невблаганний до впертості, артист, який став державним діячем, який озброїв силу своєї особистості в абсолютно сучасній формі війни. Але також цілком зрозуміло, що війну, яка зараз вже третій рік, не можна виграти лише на талантах Зеленського. Довгоочікуваний український контрнаступ минулого року провалився без особливого результату. З тих пір російські війська неухильно посилюють свою точку опори на Донбасі, на сході України - це нищівна кампанія, в якій Росія зазнає величезних втрат, але при цьому вдається йти вперед, дюйм за кривавим дюймом. Місто Покровськ, логістичний та транспортний вузол на Донбасі, є останньою мішенню Росії. Він систематично знищується артилерійськими обстрілами та "ковзними бомбами" - боєприпасами радянської епохи, переобладнаними крилами та навігацією G.P.S.

Зеленський благав про більшу західну військову допомогу, яка, безумовно, допомогла б, але не вирішила б інші проблеми України: нездатність достатньо мобілізувати та навчати нових солдатів, а також триваюча боротьба за підтримку ефективної комунікації та координації на фронті. Тим часом по всій країні відсутність протиповітряної оборони дозволила Росії завдати удару по електростанціях та іншій енергетичній інфраструктурі; нещодавній звіт ООН передбачив, що взимку відключення електроенергії можуть тривати до вісімнадцяти годин на день. Опитування показують зростаючий рівень втоми від війни в українському суспільстві, зростання кількості тих, хто готовий розглядати мир без тотальної перемоги, і ерозію суспільної довіри до самого Зеленського.

Зеленський говорить з актуальністю лідера, який знає, що він може зіткнутися зі своїм останнім найкращим шансом на значну іноземну допомогу. Байден наближається до кінця свого президентства, і, можливо, побоюється різкого збільшення участі США, щоб він не створив політичних перешкод для Камали Гарріс за тижні до листопадових виборів. Тим часом Дональд Трамп був розпливчастим у своїй політиці щодо України. Під час дебатів з Гаррісом цього місяця він помітно відмовився говорити про перемогу України, сказавши лише: "Я хочу, щоб війна припинилася". У США Зеленський обговорить свій план перемоги не тільки з Байденом, але й з Гаррісом і Трампом. Він чітко усвідомлює, що результати виборів у США мають потенційно вирішальні наслідки для його країни, але він зберігає позу людини, яка вважає, що все ще може згинати історію на свою користь. "Найголовніше зараз - це рішучість", - сказав Зеленський у президентському зверненні за кілька днів до нашої зустрічі.

Під час нашого інтерв'ю в ситуаційній кімнаті, яке було відредаговано для довжини та ясності, Зеленський проскочив між історією та політичною філософією, військовою стратегією та механізмами міжнародної дипломатії. Він дискурсивний оратор, який іноді важко визначити, але незмінно зосереджений на одному всеосяжному повідомленні: Україна веде війну не тільки за західної, але й від імені Заходу. Жертви України, стверджує Зеленський, утримували США та європейські країни від необхідності робити більш особисті болючі. Аргумент зрозумілий, навіть якщо відповідь іноді розчаровує. "Якщо він не хоче це підтримувати, я не можу його змусити", - сказав мені Зеленський про свою майбутню зустріч у Білому домі, щоб обговорити свій план перемоги з Байденом. "Я можу лише продовжувати пояснювати".

***

— Деякий час, коли ви говорили про закінчення війни, ви говорили про повну перемогу України: *Україна повернеться до своїх кордонів 1991 року, підтвердить свій суверенітет у Криму і поверне всю свою територію у*

Росії. **Але в останні місяці ви стали більш відкритими для ідеї переговорів - наприклад, через мирні саміти, перший з яких був проведений цього літа в Швейцарії. Що змінилося у вашому мисленні та мисленні вашої країни про те, як може закінчитися ця війна?**

— Коли мене запитують: «Як ви визначаєте перемогу», моя відповідь абсолютно щира. У моєму мислення не змінилося. Це тому, що перемога - це справедливість. Справедлива перемога - це та, результат якої задовольняє всіх - тих, хто поважає міжнародне право, тих, хто живе в Україні, тих, хто втратив своїх близьких і родичів. Для них ціна висока. Для них ніколи не буде виправдання тому, що зробили Путін та його армія. Ви не можете просто зшити цю намоту, як хірург, тому що вона у вашому серці, у вашій душі. І саме тому вирішальним нюансом є те, що, хоча справедливість не закриває наші рани, вона дає можливість світу, який ми всі визнаємо справедливим. Несправедливо, що у них забрали чийогось сина чи дочку, але, на жаль, цій несправедливості є остаточність, і повернути їх неможливо. Але справедливість принаймні забезпечує деяке закриття.

Той факт, що Україна бажає справедливої перемоги, не є проблемою; проблема полягає в тому, що Путін взагалі не має бажання закінчувати війну на будь-яких розумних умовах. Якщо світ об'єднаний проти нього, він прикидається зацікавленістю до діалогу - "Я готовий до переговорів, давайте зробимо це, давайте сядемо разом" - але це просто розмови. Це порожня риторика, вигадка, яка утримує світ від того, щоб стояти разом з Україною та ізолювати Путіна. Він робить вигляд, що відкриває двері для діалогу, і ті країни, які прагнуть геополітичного балансу - Китай, по-о-таки, а також деякі інші азіатські та африканські держави - кажуть: "Ах, бачите, він чує нас і готовий до переговорів". Але це все лише зовнішній вигляд. З нашого боку ми бачимо гру, в яку він грає, і ми змінюємо наші підходи до припинення війни. Там, де він пропонує порожню риторику, ми пропонуємо справжню формулу для досягнення миру, конкретний план того, як ми можемо закінчити війну.

— І все ж, у 2022 та 2023 роках ваші слова та дії сигналізували про категоричну відмову вести переговори з ворогом, тоді як зараз ви, здається, *відкрили вікно в ідею переговорів*, готовність запитати, чи варто продовжувати переговори.

— Якщо ми повернемося на два роки назад, на саміт G-20, в Індонезії, у своєму відео-появі я представив нашу формулу миру. З тих пір я досить послідовно кажу, що росіяни заблокували всі наші ініціативи з самого початку, і що вони продовжують це робити. І я сказав, що будь-який переговорний процес буде невдалим, якщо це буде з Путіним або з його оточенням, які всі є просто його маріонетками.

Всі говорили, що ми повинні дозволити можливість якогось діалогу. І я сказав їм: "Дивіться, ваше враження, що Путін хоче закінчити війну, є помилковим.

Це потенційно фатальна помилка, яку ви робите, я вам кажу". Але, з нашого боку, ми повинні продемонструвати, що у нас є це бажання діалогу - і наше справжнє. Наші партнери думають, що ми повинні бути за столом переговорів? Тоді давайте будемо конструктивними. Давайте проведемо перший саміт, де ми всі зберемося разом. Ми напишемо план і передамо його росіянам. Вони можуть сказати: "Ми готові поговорити", а потім у нас буде другий саміт, де вони скажуть: "Ця ваша формула, ми з нею згодні". Або, альтернативно, "Ми не згодні. Ми думаємо, що це має бути так і так". Це називається діалогом. Але щоб це сталося, ви повинні підготувати план без росіян, тому що, на жаль, вони, здається, думають, що у них є свого роду червона картка, як у футболі, що вони можуть витримати і заблокувати все. Однак наш план готується.

— Я розумію, що ви збираєтеся представити цей *план* Байдену?

— План перемоги — це міст. Після першого мирного саміту наші партнери побачили, що Росія взагалі не готова до будь-яких переговорів, що підтвердило моє повідомлення їм і моє наполягання на тому, що, не роблячи Україну сильною, вони ніколи не змусять Путіна вести переговори справедливо і на рівних умовах. Ніхто мені не повірив. Вони сказали: "Ми запросимо їх на другий саміт, і вони прийдуть бігти". Ну, тепер **у нас запланований другий саміт, і вони не виглядають так, ніби прийдуть.**

І тому план перемоги - це план, який швидко зміцнює Україну. Сильна Україна змусить **Путіна сісти за стіл переговорів.** Я в цьому переконаний. Просто **раніше я лише говорив це, а тепер я виклав все це на папір**, з конкретними аргументами та конкретними кроками для зміцнення України протягом жовтня, листопада та грудня, а також для того, щоб забезпечити дипломатичне завершення війни. Різниця цього разу полягає в тому, що Путін зрозуміє глибину цього плану та прихильності наших партнерів до зміцнення нас, і він зрозуміє важливий факт: якщо він не готовий закінчити цю війну справедливим і справедливим способом, і замість цього бажає продовжувати намагатися знищити нас, то укріплена Україна не дозволить йому це зробити. Мало того, продовження досягнення цієї мети також значно послабить Росію, що поставить під загрозу власну позицію Путіна.

— Що станеться, якщо Байден скаже: "З усією повагою, це важкий час, вибори наближаються, у мене достатньо проблем з Конгресом, не намагаючись збільшити пакети допомоги для вас", і він відхиляє ваш запит - чи є у вас *план Б*?

— Ми живемо в Плані Б вже багато років. План А був запропонований до повномасштабної війни, коли ми закликали до двох речей: превентивних санкцій та превентивного посилення України різними озброєннями. Я сказав нашим партнерам, що якщо Україна дуже сильна, нічого не станеться. Вони

не слухали. З тих пір всі вони визнали, що я мав рацію. **Зміцнення України значно знизило б ймовірність вторгнення Путіна.**

Зараз я пропоную новий план А. Цей план означає, що ми змінюємо поточний курс, де лише завдяки силі наших військових, героїчній відданості європейським цінностям нашого народу та наших бійців ми стояли на своєму. Якщо ви не хочете, щоб ця війна затягнулася, якщо ви не хочете, щоб Путін поховав нас під трупами свого народу, забираючи більше українських життів у процесі, ми пропонуємо вам ***план зміцнення України***. Це не фантазія і не наукова фантастика, і, що важливо, це не вимагає від росіян співспівперації, щоб досягти успіху. Швидше, план визначає, що наші партнери можуть зробити без участі Росії. Якщо дипломатія є бажанням обох сторін, то, перш ніж дипломатія може бути ефективною, реалізація нашого плану залежить лише від нас і від наших партнерів.

Ви мали рацію, цей план розроблений, перш за все, з урахуванням підтримки Байдена. Якщо він не хоче це підтримувати, я не можу його змусити. Якщо він відмовиться - ну, тоді ми повинні продовжувати жити всередині Плану Б. І це прикро.

— Як би це виглядало? Я маю на увазі, якщо Байден скаже "ні"?

— Це жахлива думка. **Це означало б, що Байден не хоче закінчувати війну будь-яким способом, який відзначає Росію у перемозі. І ми закінчимо дуже довгою війною - неможливою, виснажливою ситуацією, яка вб'є величезну кількість людей.** Сказавши це, я не можу звинувачувати Байдена ні в чому. Зрештою, він зробив потужний, історичний крок, коли вирішив підтримати нас на початку війни, дія, яка підштовхнула інших наших партнерів зробити те ж саме. Ми визнаємо велике досягнення Байдена в цьому відношенні. Цей його крок вже становив історичну перемогу.

— І що б ви сказали, можливо, навіть не Байдену, а американській громадськості, багато з яких відчувають, що ми не можемо підняти нашу прихильність і підтримку Україні далі, ніж ми вже маємо?

— Я б сказав їм, що Україна зробила все можливе, щоб утримати Америку від цієї війни, насправді. Путін розраховував на перемогу над Україною у швидкій кампанії, і якби Україна не стояла на своєму, Путін пішов би далі. Давайте розглянемо, якими були б наслідки. По-перше, у вас буде близько сорока мільйонів іммігрантів, які приїдуть до Європи, Америки та Канади. По-друге, ви втратите найбільшу країну Європи - величезний удар по впливу Америки на континент. Росія тепер матиме там повний вплив. Ви втратите всіх - Польчу, Німеччину - і ваш вплив буде нульовим.

Американська громадськість повинна усвідомити, що той факт, що Україна все ще стоїть, не є проблемою. Так, війна приносить труднощі, але стійкість

України дозволила Америці вирішити багато інших проблем. Скажімо, Росія наступна напала на Польщу - що тоді? В Україні Росія знайшла фальшиву юридичну підставу для своїх дій, заявивши, що вона захищає російськомовних людей, але це могла бути Польща або це могли бути країни Балтії, які всі є членами НАТО. Це була б катастрофа, удар по нуту кишечнику для Сполучених Штатів, тому що тоді ви, безумовно, будете залучені в повному масштабі - з військами на землі, фінансуванням, інвестиціями та з американською економікою, що йде до основи воєнного часу. Отже, сказати, що ви були на цій війні протягом тривалого часу, просто не відповідає дійсності. Навпаки: я вважаю, що ми захистили Америку від тотальної війни.

Ось ще один вирішальний елемент: це війна відстрочки для Сполучених Штатів. Це спосіб виграти час. Що стосується Росії, то Україні навіть не потрібно програвати прямо, щоб Росія перемогла. Росія розуміє, що Україна бореться так, як вона є; вона вже виключена з Європейського Союзу та НАТО, майже третина її території окупована. Росія може вирішити, що цього достатньо, тому вона може вдарити по Польщі так само - наприклад, у відповідь на деякі провокації з боку Білорусі. І тому, після двох з половиною років вашої підтримки та інвестицій, за що ми дуже вдячні, ви можете помножити їх усіх на нуль. Америці доведеться почати інвестувати з нуля і у війну зовсім іншого калібру. Американські солдати воюватимуть у ньому. Що принесло б Росії величезну користь, я повинен додати.

— Під час президентських дебатів модератори запитали Трампа, чи хоче він, щоб Україна перемогла Росію, і він обійшли питання. Він просто сказав: "Я хочу, щоб війна припинилася". Це, мабуть, турбувало вас почути його відповідь і розглянути перспективу його перемоги.

— Трамп робить політичні заяви у своїй виборчій кампанії. Він каже, що хоче, щоб війна припинилася. Ну, ми теж. Ця фраза і бажання, вони об'єднують світ; всі їх поділяють. Але ось страшне питання: **хто понесе на себе витрати на припинення війни?** Дехто може сказати, що Мінські угоди або зупинили, або заморозили бойові дії в якийсь момент. Але вони також дали росіянам шанс озброїтися ще краще і зміцнити свої фальшиві претензії на наші окуповані ними території.

— Але хіба це не ще більше привід для тривоги?

— **Я відчуваю, що Трамп насправді не знає, як зупинити війну, навіть якщо він може подумати, що знає як.** З цією війною, часто, чим глибше ви дивитеся на неї, тим менше ви розумієте. Я бачив багато лідерів, які були переконані, що знають, як закінчити це завтра, і коли вони заглибилися в це, вони зрозуміли, що це не так просто.

— Окрім власного небажання Трампа говорити про перемогу України, він вибрав Дж. Д. Венс як його кандидат у віце-президенти.

— Він занадто радикальний.

— Венс придумав більш точний план—

— Відмовитися від наших територій.

— Твої слова, не мої. Але, так, це суть цього.

— **Його послання, здається, полягає в тому, що Україна повинна принести жертву. Це повертає нас до питання про вартість і про те, хто її несе. Ідея про те, що світ повинен закінчити цю війну за рахунок України, є неприйнятною.** Але я не вважаю цю концепцію його плану в будь-якому формальному сенсі. Це була б жахлива ідея, якби людина дійсно збиралася це здійснити, змусити Україну взяти на себе витрати на припинення війни, відмовившись від своїх територій. Але, звичайно, це ніколи не може статися. Такий сценарій не мав би підстав у міжнародних нормах, у статуті ООН, у справедливості. І це також не обов'язково закінчить війну. Це просто лозунг.

— Що це означає для України, що люди з такими ідеями та гаслами прийшли до влади?

— Для нас це небезпечні сигнали, які надходять від потенційного віце-президента. Я повинен сказати, що це не було так з Трампом. Ми з ним поговорили по телефону, і його повідомлення було настільки позитивним, наскільки це можливо, з моєї точки зору. "Я розумію", "Я надам підтримку" і так далі.

[Венс та інші, хто поділяє його погляди] повинні чітко розуміти, що момент, коли вони починають торгувати на нашій території, - це момент, коли вони починають закласти інтереси Америки в інших місцях: Близький Схід, наприклад, а також відносини Тайваню та США з Китаєм. Який би президент чи віце-президент не підняв цю перспективу - що припинення війни залежить від зміцнення статус-кво, коли Україна просто відмовиться від своєї землі - повинен бути притягнутий до відповідальності за потенційний початок глобальної війни. Тому що така людина мала б на увазі, що така поведінка прийнятна.

Я не сприймаю слова Венса серйозно, тому що, якби це був план, то Америка прямує до глобального конфлікту. У ньому будуть задіяні Ізраїль, Ліван, Іран, Тайвань, Китай, а також багато африканських країн. Цей підхід передав би світові наступне неявне правило: я прийшов, я переміг, тепер це моє. Це буде застосовуватися скрізь: земельні претензії та права на корисні копалини та кордони між націями. Це означало б, що той, хто стверджує контроль над територією - не законний власник, а той, хто прийшов місяць або тиждень тому, з кулеметом у руці - є відповідальним. Ми опинимося у світі, де сила правильна. І це буде зовсім інший світ, глобальне протистояння.

Нехай містер Венс прочитає історію Другої світової війни, коли країна була змушена віддати частину своєї території одній конкретній людині. Що зробив цей чоловік? Чи був він заспокоєний, чи він завдав нищівного удару по європейському континенту - по багатьом націям, в цілому, і по єврейській нації зокрема? Нехай він трохи почитає. Єврейський народ є сильною базою влади в Сполучених Штатах, тому нехай вони проведуть громадську освітню кампанію і пояснять, чому мільйони загинули завдяки тому, що хтось запропонував відмовитися від частини території.

— Коли ми востаннє говорили, *у 2019 році, Україна потрапила в середину американського політичного скандалу*. Було питання про вашу телефонну розмову з Трампом, неявну загрозу скоротити допомогу США та подальші слухання щодо імпічменту проти США. Президент. Нещодавно я перечитав наше інтерв'ю, і ви сказали мені тоді: "У цьому політичному шаховому матчі я не дозволю Україні бути пішаком". Ви турбуєтеся, що Україна зараз опинилася в подібній ситуації, яку використовували різні політичні актори для просування власного порядку денного або переваги в політичному контексті США?

— **Чесно кажучи**, інцидент, про який ви згадуєте, більше не здається актуальним. Це було давно. І з тих пір багато чого змінилося.

— Тим не менш, ви, мабуть, звернули деякі висновки з цього досвіду.

— Я думаю, що Україна продемонструвала мудрість, щоб не бути захопленою американською внутрішньою політикою. Ми завжди намагалися уникати впливу на вибір американського народу - це було б просто неправильно. Але в цьому інциденті та в інших місцях, я вважаю, що ми завжди демонстрували, що Україна точно не є пішаком, і що наші інтереси повинні бути враховані.

Однак ви повинні працювати, щоб підтримувати це щодня. Тому що в ту секунду, коли ти розслабишся, це саме те, що станеться. Багато світових лідерів хочуть мати якісь відносини з Путіним, досягати домовленостей, вести з ним якісь справи. Я дивлюся на таких лідерів і розумію, що вони дуже зацікавлені в цій грі - і для них, на жаль, це дійсно гра. Але що робить справжнього лідера? Лідер - це той, хто потрібен Путіну для чогось, а не людина, яка потребує Путіна. Флірт з ним не є ознакою сили. Сидячи навпроти столу від нього, ви можете повірити, що ви приймаєте важливі рішення щодо світу. Але про що насправді ці рішення? Війна закінчилася? Ні. Це дало результат, який ви хотіли? Ще ні. Путін все ще при владі? Так.

Україна є дуже болючою темою для Путіна - він хотів перемогти нас, але не зміг - а це означає, що вона пропонує спосіб побудувати зв'язок з ним. Але правда в тому, що ви можете розвивати відносини з Путіним лише на його умовах. Це означає, наприклад, пропозицію, щоб Україна відмовилася від частини своєї території. Це, у певному сенсі, найпростіше, до чого можна

закликати. Це дуже конкретно. А для Путіна це шматочок, який йому навіть не потрібно різати, щоб з'їсти - ви вже пережували його для нього і поклали прямо йому в рот. Коли ви даєте його йому, ви думаєте, що ви такі розумні і хитрі, що після такого жесту Путін вислухає вас і підтримає ваші позиції. Ну, скажіть мені, коли Путін поважав тих, хто прийшов до нього зі слабкої позиції?

— Після вторгнення Росії багато людей були схильні порівнювати вас з Вінстоном Черчиллем, лідером Британії під час Другої світової війни, але ви сказали в інтерв'ю, що віддаєте перевагу прикладу Чарлі Чапліна, який вів боротьбу проти фашизму, звернувшись до своєї аудиторії, громадськості. Як ви ставитеся до своєї ролі комунікатора?

— Людям завжди комфортніше покладатися не на абстрактні ідеї, а на деякі конкретні історичні приклади. Але здається нескромним порівнювати себе з людьми, яких ви згадали. Тим не менш, Чаплін мав безперечний талант розповідати історію, знаходити спосіб додзвонитися до людей. Він не просто транслював деякі факти та цифри - він використовував мову кіно для створення емоційної розповіді. Він використовував цей талант для боротьби з фашизмом. Що стосується Черчилля, то він був лідером країни, яка опинилася в дуже складних обставинах, але все одно зуміла бути єдиною країною в Європі, яка твердо сказала "ні" фашизму. Справа не в тому, що інші країни обов'язково сказали "так" - деякі були захоплені, програли битви або були підкорені іншими способами. Гітлер зайняв більшу частину Європи. Але від Черчилля та Великобританії було тверде ні. І це не переконало Америку, що вона повинна стати серйозним союзником у війні.

— Давайте поговоримо про *Курську операцію*. Який його мотив? І хто є цільовою аудиторією: Путін, щоб показати йому, що Україна теж може перейти в наступ, або західні партнери України, щоб продемонструвати їм, чого може досягти Україна, якщо їй будуть надані належні ресурси?

— Обидва ці мотиви важливі, але тут на кону більше. По-перше, нам було зрозуміло, що Росія тисне на нас на сході. Незалежно від того, як закінчиться Курська операція, військові аналітики колись розрахують швидкість прогресу Росії і запитають, що завадило нам зупинити їх раніше? Як швидко вони рухалися на сході до початку Курської операції, і чому? **Україна мала проблеми з мобілізацією** людей, вони могли б сказати, і не мала достатньо сил, щоб зупинити їх, але **це відволікає увагу від більш відповідної точки зору, а саме того факту, що ми повинні отримати те, що нам обіцяли**. Я кажу, спочатку дайте це нам, а потім проаналізуйте, чи корінь проблеми в Україні чи в вас.

Уявіть: ви боретеся у важкій війні, ви не отримуєте допомоги, ви напружуєтесь, щоб підтримувати моральний дух. А росіяни мають ініціативу на сході, вони захопили частини Харківської області, і вони збираються

напасти на Суми. Ви повинні щось зробити - щось інше, ніж нескінченно просити своїх партнерів про допомогу. Отже, чим ти займаєшся? Ви кажете своїм людям: «Дорогі українці, через два тижні східна Україна перестане існувати»? Звичайно, ви можете це зробити, підняти руки, але ви також можете спробувати зробити сміливий крок.

Звичайно, ви маєте рацію, замислюючиться ця дія увійде в історію як успіх чи невдача. Занадто рано судити. Але я не стурбований історичними успіхами. Я зосереджений на тут і зараз. Однак ми можемо сказати, що він вже показав деякі результати. Це сповільнило росіян і змусило їх перемістити частину своїх сил до Курська, на замовлення сорок тисяч військовослужбовців. Наші бійці на сході вже кажуть, що їх рідше б'ють.

Я не кажу, що це гучний успіх, або це принесе кінець війни або кінець Путіна. Що він зробив, так це показав нашим партнерам, на що ми здатні. Ми також показали Глобальному Півдню, що Путін, який стверджує, що має все під контролем, насправді цього не робить. І ми показали росіянам дуже важливу правду. На жаль, багато з них мають закриті очі, вони не хочуть нічого бачити чи чути. Але деякі російські люди не могли не помітити, як Путін не побіг, щоб захистити власну землю. Ні, замість цього він хоче, перш за все, піклуватися про себе і покінчити з Україною. Його люди не є для нього пріоритетом.

Минуло більше місяця з початку Курської операції. Ми продовжуємо забезпечувати їжею та водою людей на територіях, які ми контролюємо. Ці люди можуть вільно виходити: всі необхідні коридори відкриті, і вони могли б піти в інше місце в Росії, але вони цього не роблять. Вони не розуміють, чому Росія не прийшла на допомогу, і залишила їх, щоб вижити самостійно. І люди в Москві та ву. Петербург, далеко від Курська, побачив, що якщо одного разу українська армія теж з'явиться там, це далеко не точно, що вони будуть врятовані. Це важливо. Це також частина цієї операції: задовго до того, як війна дійде до цих місць, або буде якась інша криза, російський народ повинен знати, кого вони поставили при владі протягом чверті століття, з ким вони кинули свою долю.

— Ця війна ведеться не лише за територію, а й за цінності. Але під час війни, в ім'я перемоги, не завжди можливо зберегти ці цінності, як це можна було б у мирний час. Чи відчуваєте ви, що бувають випадки, коли ці два інтереси - *демократичні цінності* та реальність воєнного часу - можуть зіткнутися або опинитися в конфлікті? Наприклад, United News TV *Marathon*, який був в ефірі з початку вторгнення, об'єднує кілька телевізійних каналів, щоб транслювати новини про війну та інші події в дуже координованому вигляді.

— Правда в тому, що журналісти зібралися разом, тому що **в перші дні війни, коли люди боялися повної окупації країни, ніхто не знав, що робити**.

Деякі люди злетіли в одному напрямку, правоохоронні органи в іншому. Були навіть історії про те, як президент кудись втік. **Це був хаос**. Справа в тому, що **я був серед тих, хто залишився і поклав край цьому хаосу**, і я не думаю, що це призвело до чогось настільки жахливого. Багато хто сказав би, що це один з факторів, який дав людям сили боротися за свою країну.

— Але *централізація влади* має недолік.

— Я хочу закінчити. Журналісти в Україні вирішили об'єднати зусилля для боротьби з російською дезінформацією. Я хочу пояснити, що просто тому, що відділи новин цих [шість] телеканалів зібралися разом, це не означає, що самі канали знищені. Вони існують, як і раніше. Вони зберегли свої місця в лінійці трансляції. Вони вільні показувати те, що хочуть. Але цей телемарафон став ресурсом для людей, які, скажімо, не мають електрики або бачать дрони, що літають над головою. Було багато періодів, коли були всілякі дезінформації, і **телемарафон надає правду**. І ти кажеш, що це погано. Гаразд, якщо це так, я не наполягаю.

— Останнє питання про те, як війна змінює людину. Важко уявити собі досвід з більш глибоким впливом на психіку людини.

— Я все ще тримаю це під руком, якщо це ти говориш про мене.

— Але мені цікаво, чи бувають моменти, коли ви ловите себе на тому, що реагуєте на речі інакше, ніж раніше. Ти помічаєш, що взагалі змінився?

— Можливо, я став менш емоційним. На це просто немає часу. Так само, як **немає часу на аргументований дискурс та аргументи**. У мене є можливість думати вголос лише таким чином під час інтерв'ю. Я не роблю цього зі своїми підлеглими та колегами в уряді. **Якби мені довелося сісти і обміркувати кожне рішення протягом години, я міг би приймати лише два-три рішення на день. Але я маю зробити двадцять або тридцять.**

***

№ 11-1

«Тіньовий звіт» з правосуддя. Input — гранти. Output — чутки, — Сергій Лямець

20 вересня 2024

Сергій ***Лямець***, спеціально для ФАКТІВ

Намагання України приєднатися до ЄС викликало до життя нових монстрів. З’явилися так звані «тіньові звіти» — документи на сотні сторінок, які беруть до відома чиновники Єврокомісії. Проте їх вже назвали «упередженими, необ'єктивними, а подекуди і з відверто некомпетентними оцінками та висновками», що є повторенням наративів «жовтої преси». Справа у тому, що колектив авторів є вузьким та доволі специфічним.

Україна готується до вступу до ЄС, і вже багато років адаптує законодавство. Це відбувається з перемінним успіхом, але проєкт рухається. Свіжий репорт за півріччя містить 900 сторінок, підготовлених спільними зусиллями 140 державних установ. Нехай це і не геніально, але гарантовано експертно.

Звісно, що будь-яка влада буде перебільшувати власні досягнення і приховувати недоліки. Тож Єврокомісія має доволі непоганий механізм, як отримати об’єктивні дані: знайти експертів, які дадуть альтернативний погляд на дійсність. Тоді можна співставляти два джерела та робити більш-менш адекватні висновки.

Звісно, це мають бути неймовірної якості експерти, такі собі Ейнштейни від професії, і вони мусять давати глибоку аналітику. Але на практиці все йде не так блискуче.

Блискучі експерти недоступні; Ейнштейни або займають посади, або мають власний бізнес. Тож «тіньові звіти» віддають писати знайомим та друзям, інколи далеким від професійності. Це дуже нагадує вислів Леніна про кухарок, що можуть керувати державою — з тією різницею, що наші кухарки готують «тіньові звіти», на які покладатиметься ціла Єврокомісія.

Не знаю, як з цим пораються в інших країнах. Але на українські «тіньові звіти» чекала б єдина доля — прикрашати собою архіви ЄС. Готують як можуть, виходить доволі посередньо. На додаток до низької якості продукту, «експерти» ймовірно закладають всередину документа власні побажання чи просто помсту до професійної спільноти, яка свого часу піддала їх санкціям. І ось, вони повернулися з помстою. Avengers…

Було б дійсно смішно, але… Чи то чиновники ЄС не знають, із чим мають справу. Чи то знають, але гроші витрачені, і доводиться вдавати, що «тіньові звіти» — то шедеври. **Так єврокомісари починають посилатися на цей другосортний продукт у роботі. Виникає типовий феномен, відомий як роль особистості в історії. Нажаль, у цьому випадку мова геть не про Ейнштейна.**

Розпочавши шлях у хибному напрямку, вкрай мало шансів дістатися вірного пункту призначення. Маємо явище протилежне до того, чим воно мало бути.

На прикладі України, отримуємо другосортне псевдоекспертне «мило», яке шкодить іміджу не лише України, а і Євросоюзу.

1. ПРИНИЗЛИВІ ОЦІНКИ

Розповім вам про один такий випадок. Нещодавно віцепрем'єр з питань європейської та євроатлантичної інтеграції та міністр юстиції Ольга ***Стефанішина*** зустрілася з представниками Єврокомісії. Зустрічі є регулярними, бо щопівроку Україна готує офіційні звіти з адаптації законодавства до Євросоюзу. Цього разу наша делегація була здивована тим, що єврочиновники посилалися не на свіжий офіційний репорт влади. В них на столі лежав так званий ***«Тіньовий звіт у сфері правосуддя та фундаментального права»***, підготовлений кількома грантовими організаціями.

Сам документ ви можете знайти тут.

Виявилося, що **висновки у двох документах різнилися настільки суттєво, ніби йшлося про дві різні країни**.

Більш того, до тієї зустрічі ніхто не бачив ***«Тіньового звіту»***, бо він був підготовлений лише напередодні. Проте він виготовлений на замовлення Єврокомісії, тож на сьогодні документ розлетівся за сотнями адресатів. Ті мусили взяти його якщо не до роботи, то принаймні до уваги.

«Я ніколи не бачив такого серйозного звіту, підготовленого громадянським суспільством — ні в одній країні, де я працював раніше. Ми використовуватимемо цей Звіт під час формулювання наших рекомендацій для скринінгового звіту, а також під час розгляду проєкту дорожньої карти реформ у сфері верховенства права, які Україні потрібно буде підготувати, щоб рухатися вперед на шляху вступу до ЄС. І, звичайно, ці матеріали будуть використані для визначення орієнтирів для переговорів про вступ. Тому звіт дуже своєчасний з точки зору нашої роботи з Україною», — написав про звіт Манфредас ***Лімантас***,

керівник ***сектору верховенства права та боротьби з корупцією Представництва ЄС в Україні***.

Ну, я не знаю, чи гарно подумав пан Лімантас, перш ніж це казати.

Усі відгуки, які мені довелося почути з середини професійної правничої спільноти України, кажуть точнісінько протилежне. Професійна юридична спільнота вивчила документ, перші висновки вже готові. Я назвав би їх принизливими — не лише для авторів «Тіньового звіту», а і для Єврокомісії, яка витратила на це чималі кошти.

Національна школа суддів вивчила розділ, що стосувався навчання суддів, і охарактеризувала його як

— **«упереджені, необ'єктивні, а подекуди і відверто некомпетентні оцінки та висновки», що є повторенням наративів «жовтої преси»**.

Претензії НШСУ зводилися до трьох пунктів.

1) — Перший — жоден з так званих «експертів» не відвідував школу та не намагався проаналізувати зміст навчальних заходів. Проте саме їх вони оцінювали.

2) — Другий — замість вивчення, «експерти» з громадського сектору побудували висновки на підставі… опитування інших представників громадського сектору. Тобто, вони поговорили самі з собою, поділилися чутками та вподобаннями, а потім склали на підставі цього звіт. Якість цього звіту яскраво описали експерти НШСУ, чекаю на подібні висновки інших спільнот.

3) — Третій — незважаючи на низьку якість аналізу, висновки «Тіньового звіту» дуже сміливі.

Зокрема,

> **— громадські організації рекомендували Єврокомісії ліквідувати школу суддів та створити тренінговий центр на базі Вищої кваліфікаційної комісії суддів (ВККС).**
>
> Дещо подібне ви зустрінете у решті розділів документа, що охоплює майже 500 сторінок.

Нагадаю, що висновок НШСУ стосується лише невеликого фрагмента «Тіньового звіту». Аналогічні висновки пішли щодо інших розділів.

Враховуючи, що юридична спільнота не любить публічних скандалів, обговорення були неформальними. Тим не менш вони дуже активні, і теж не на користь реформаторів. Приклад НШСУ довів, що можна висловити публічну позицію, тож чекаємо на нові оцінки.

2. ЧИ Є «ТІНЬОВИЙ ЗВІТ» ТАКИМ БЕЗНЕВИННИМ?

Нещодавно я писав про інший «Тіньовий звіт», він стосувався реформи митниці. Той звіт готував колишній голова Митниці Макс ***Нефьодов***, який тепер споживає гранти ЄС. Обидва ці факти стали визначальними.

Виявилося, що

> 1) — за усіма критичними оцінками стоять приховані інтереси самого Нефьодова та його прихильників.

Вони

> **2) — хочуть отримати електронну систему документообігу Митниці на аутсорс, створивши певний клон «Прозорро», через який зароблятимуть група електронних посередників.**

Саме тому вони проштовхнули тези про необхідність «перезавантаження» митниці — на мою думку, аби призначити лояльних до себе керівників та просунути власний проєкт.

Усе це потужно прикрито термінами на зразок «боротьба з корупцією», «цифровізація», «переатестація», «незалежність» та «прозорість».

«Тіньовий звіт» з митниці виявився обмеженим та лобістським, але найдивнішим виявилося те, що сталося далі.

> 1) — Нікого навіть не зацікавило, що всередині документу, бо мета була іншою.

2) — Невдовзі після випуску звіту, європейці почали через послів проштовхувати саму реформу, яка зводиться до повного «перетрахування» колективу.

Впевнений, що

3) — не обійшлося без телефонного права. Законопроєкт з реформи два роки лежав у парламенті, але його реанімували та позавчора прийняли в цілому.

Як проштовхнули остаточно?

1) — За кілька днів до голосування НАБУ (?!) за підтримки Посольства США організувало міжнародну конференцію «Україна на шляху до ОЕСР».

2) — До заходу запросили не лише послів, а і половину парламенту, і купу іноземців. А через день депутати проголосували «за», навіть якщо не були згодні. **Проєкт проштовхнули ногою.**

Вже не вперше, створили розпорку: ти за вступ до ЄС чи проти? Якщо за — голосуй як треба.

Аби потрапити до ЄС, Україна спершу має

1) — доєднатися до Організації економічного співробітництва та розвитку, і реформа митниці є однією з вимог доєднання до ОЕСР.

2) — **Хто включив цю вимогу та з якою метою — інша розмова,** яку ніхто не хоче починати.

Тобто, **зміст «Тіньового звіту» не мав жодного значення.**

Важливою була сама послідовність:

— звіт — поява послів — конференція — голосування.

Тобто,

— підійшли до питання дуже процедурно. А влада України, що цілком залежить від грошей колективного Заходу, навіть не стала обговорювати саме питання.

Якою буде сама «реформа митниці»? Є підстави казати, що не надто успішною.

В історії незалежної України було лише одне вдале «перезавантаження», і це реформа поліції. Просто звільнили усіх старих, а замість них взяли нових, з вулиці. Позитив у тому, що поліціянти перестали брати хабарі на дорогах,

хоча і переслідувати злочинців тепер вони теж не квапляться. Мінус теж був, але його ніхто не побачив: зі слідства та оперативної роботи вимили кваліфіковані кадри часів Кучми-Ющенка-Януковича. Дехто скаже, ну і нехай, ми позбавилися від непотрібу. Питання немає, але професіоналів замінили новачками або активістами, що гарно складають презентації, проте не вміють розслідувати. Якість роботи поліції на довгий час впала, хоча цифрові показники у нормі. Це впертий факт. А тепер згадаємо реформи суду та прокуратури. Прокурори та судді — це не регулювальники, на піврічних курсах їх не підготуєш, і самого лише знання законодавства недостатньо. Отже, ким їх замінять? Вірно, науковцями та початківцями під наглядом активістів. На словах, усе буде гарно, але в реальності — ні.

Отже, маю підозру, що «Тіньовий звіт» — це просто технічна ланка, яка має незмінно закінчуватися реформою. Це надуманий привід, що має привести для масових кадрових зрушень та боротьби за фінансові потоки.

3. РЕФОРМАЦІЙНЕ ДЕЖАВЮ

Приклад митниці показав, що за розмовами про корупцію та реформування можуть ховатися цілком конкретні хотєлки.

Чи є дещо подібне у правовому звіті?

> — Я не є юристом за освітою, тож висновки щодо компетентності авторів документу залишу спеціалістам. Натомість залишу за собою право коментувати ***політичну компоненту***.

(1) У часи президентства Петра Порошенка під головуванням громадських активістів відбулися реформи судів та прокуратури.

(2) Громадські організації співпрацювали з Адміністрацією президента, зокрема з відповідальним за судову систему заступником АП Олексієм Філатовим.

(3) Вони, зокрема, знищили Верховний Суд України, замінили його на просто Верховний Суд.

(4) Нових суддів призначили через перезавантажені ВРП та ВККС.

(5) Згодом зайнялися апеляційними судами, а потім планували перейти до судів першої інстанції.

Усе було саме так, як вимагають автори «Тіньового звіту».

І що?

— Під гаслами позбавлення від корупції, з судів та прокуратури були звільнені тисячі спеціалістів, яких замінили на лояльних до Порошенка та громадських організацій людей.

Але соціологія довела, що реформи провалилися.

— Дійсно, голову нового Верховного Суду пана Князєва взяли на найбільшому в історії судової системи хабарі. Його спільники голосували за його звільнення, аби уникнути звільнення та слідства самим.

Це не єдиний елемент фарсу.

Наприклад,

— ексголову досі не ліквідованого Верховного Суду України пана Романюка критикували за корупцію, а сьогодні він є членом ради доброчесності, що відбирає суддів Конституційного Суду України та перевіряє їх на корупційну та моральну складову.

Це яскраві приклади того, чим обіцянки відрізняються від реальності. Стан правосуддя та рівень законності в України лишився у неймовірно поганому стані.

У органах прокуратури відбулося дещо подібне.

Що приголомшує, коли блукаєш сторінками «Тіньового звіту»?

— Громадські організації повторюють ті самі наративи, які вони просували у 2014 та у 2019 роках.

Корупція, реформи, перезавантаження, комісії, залучення міжнародних експертів — усе це вже було. У кожній з цих сфер вже роками проходять реформи. Обіцяні великі потужні результати, проте нічого не працює, хоча вже сотні представників ГО увійшли до складу чинної влади.

Власне, тепер вони і є влада.

Тим не менше, у «Тіньовому звіті» пропонується знову реформувати ці сфери. Те саме, до речі, відбувається у митниці, у закупівлях, у енергетиці тощо. Це якесь нескінченне професійне грантозаробітчанське дежавю.

Складається враження, що

— **у реформах немає жодного сенсу, окрім реформ**.

Вони призводять до перехоплення влади та отримання чергового фінансування з бюджету України та грантів ЄС.

Чи не є влада та гроші головною метою реформаторів?

4. ТРОХИ ПРО ГО

Дещо про авторів «Тіньового звіту».

Діяльність так званих громадських організацій в Україні була романтизована ще у часи Віктора ***Ющенка***. Суспільству представляли людей із чесними очима та чистими руками. Вони вбачалися осередками етичності, моральності та безкорисливості. За останнє десятиліття під цією легендою в Україні створені тисячі (!) ГО, до роботи яких залучені тисячі людей. Самих цих людей ми знаємо здебільшого під назвою «активіст».

Як це часто трапляється, початковий ефект від появи активістів був гарний, бо за часів ***Януковича*** вони становили ефективну противагу владі, і заважали встановленню монархічного режиму, схожого на російський.

Але після перемоги Революції гідності відбулося певне переродження, і активісти стали масово співпрацювати з владою, а то і конкурувати за посаду, співпрацюючи з певними елітами всередині України.

Ці активісти відрізняються від тих, які возять автівки для ЗСУ, збирають гроші на утримання тварин та заважають руйнувати пам'ятки архітектури.

1) — Ці активісти отримують грантове фінансування (здебільшого від США та ЄС) та цілком забронювані, бо в них є більш важливі завдання.

2) — За більше ніж десятиліття, через них пройшли буквально мільярди доларів, здебільшого у вигляді грантів. Поступово вони інтегровані до влади, приховуючи справжніх бенефіціарів.

Найпопулярніше гасло цих (грантових) активістів — боротьба з корупцією.

1) — Це дуже зручна легенда, адже порушення та недоліки будуть завжди, особливо у такій бідній країні, як наша. Тож під виглядом боротьби з корупцією можна ефективно вирішувати кадрові питання.

2) — Під гарними гаслами відбувається перехоплення влади та призначення на відповідальні посади лояльних людей.

Зокрема, ці ГО

А. — лобіюють призначення так званих громадських рад при кожному міністерстві, та (якщо вдається) вимагають призначати потрібних людей на керівні посади, або влаштовувати конкурси, через які призначають потрібних їм посадовців. Це перша характерна риса цього руху.

Друга полягає у тому, що ми можемо певною мірою казати про

Б. — масштабний міжнародний бізнес, який зводиться до споживання грантових мільярдів. Я не буду казати, що ця діяльність не несе жодного результату, але здебільшого йдеться все ж про освоєння грошей. Причому, левова частина коштів залишається власне у США та ЄС. До України доходить менше, ніж половина, але навіть цих коштів вистачає для утримання потужної мережі інфлюенсерів, які називають себе активістами.

Ну і не будемо забувати, що

В. — вони мають потужне прикриття у медіа та соціальних мережах. На сьогодні саме вони є домінуючою медійною силою, і через ЗМІ встановлюють порядок денний.

Все доволі концептуально.

На моє переконання, **саме ці три риси є ключовими для сучасних ГО**:

— 1) контроль над владою, 2) розподіл фінансування та 3) потужна присутність у медіа.

З'явилася навіть певна нова нормальність:

— хочеш зробити кар'єру — імітуй цих людей. Лайкай оптимістичні пости реформаторів та сам періодично роби вигляд, що «лупаєш цю скелю».

Не дякуйте.

5. АВТОРИ «ТІНЬОВОГО ЗВІТУ»

«Тіньовий звіт» підготували кілька ГО-шек. З релізу, який рясніє цитатами, складається враження, що авторів багато, і це має підсилити враження експертизи.

Насправді, **коло авторів є доволі вузьким та специфічним**.

Давайте трохи про це.

(1)

Фігурант перший. «Тіньовий звіт» профінансовано в межах проєкту ЄС «Право-Justice»

Європейські гроші вже багато років йдуть на чотирикутник:

> — 1) реформу судів, 2) прокуратури, 3) юстиції та 4) контролю за правом власності.

Споживають їх здебільшого офіційні державні органи України.

Лише мала частка фінансування йде на ГО-шки.

Тим не менш, автори «Тіньового звіту» вийшли за межі чотирикутника суди-прокуратура-юстиція-власність, і подалися також оцінювати

> — 1) юридичну освіту, 2) адвокатуру, 3) боротьбу з корупцією, 4) захист прав ЛГБТ та інвалідів тощо.

Гадаю, що **ЄС надає набагато більше грантів, тож у «Тіньовий звіт» вирішили «впіхнуть невпіхуємоє», аби показати, як плідно працює в Україні таємна армія активістів, фінансованих за кошти ЄС.**

(2)

Фігурант другий. Асоціація правників України

Я багато писав про цю структуру, коли відбувалася судова реформа Порошенка. На відміну від профільних асоціацій (прокурорів, суддів,

адвокатів), ця — змішаний клуб, що включає усіх — суддів, прокурорів, адвокатів, а також науковців, студентів та політиків.

— За деякими відгуками, **АПУ — дуже зручний корупційний майданчик, до якого можна прийти вирішити цілком конкретні питання, не ризикуючи бути записаним.** Кейс судді ВС Князєва, який був членом АПУ, ймовірно народився під час одної з таких зустрічей.

А ще Асоціація завжди гарно співпрацювала з владою.

У часи Порошенка АПУ допомагала Адміністрації Петра ***Порошенка*** лобіювати судову реформу та реформу прокуратури. Не останню роль в АПУ відіграв Денис ***Бугай*** — відомий юрист, який мав необережність у часи ***Януковича*** співпрацювати із младоолігархом Сергієм ***Курченком***, а сьогодні досі перебуває під слідством у справі «Брокбізнесбанку».

Але у наші часи в АПУ горять нові зірки.

— Це зокрема Ганна ***Огренчук***, яка кілька років тому одружилася у Сен-Тропе з Андрієм ***Довбенком***, якого називали «смотрящим» за Мін'юстом часів Павла *Петренка*, і який згодом купив особняк у Лондоні неподалік від королевського палацу. На тому весіллі був присутній на той час голова Офісу президента Андрій Богдан. Богдан же призначив пані ***Огренчук*** до ***Комісії з питань правової реформи***, де вона перебуває і досі, уособлюючи співпрацю з чинною владою.

Іншою зіркою є член правління АПУ Ілля ***Костін***,

— який був військовослужбовцем-юристом, працював у Міноборони та мав пряме відношення до скандалу із закупівлею яєць по 17 грн.

Ну і, зіркою є член АПУ Андрій ***Вишневський***,

— про якого багато йтиметься далі.

(3)

Фігурант третій. ГО «Адвокат майбутнього».

Від імені цієї ГО згаданий вище Андрій ***Вишневський*** вимагає реформувати прокуратуру та адвокатуру.

У часи Януковича пан Вишневський очолював безоплатну правову допомогу.

— Піком його кар'єри стало призначення заступником міністра юстиції після Революції гідності. Але звідти його доволі скоро звільнили. За одною з версій, за наполяганням уряду Канади, бо пан Вишневський хотів витратити гроші, які канадці виділяли на безоплатну правову

допомогу, на ремонт даху в Міністерстві юстиції. Сам пан Вишневський каже, що його звільнили з політичних мотивів. Що є правдою, я не знаю.

Певний час потому він очолював український підрозділ ***Transparency International***, звідки перейшов працювати заступником до НАЗК.

— Щоправда, звідти його теж звільнили, і теж після скандалу. Суд із НАЗК пан ***Вишневський*** програв, і тепер працює видавцем, а у вільний час аналізує прокуратуру та адвокатуру для «Тіньового звіту».

У цьому документі він, серед іншого, закликає до реформи адвокатури та просуває програми освіти для правників.

Можливо, секрет такого заклику полягає в том, що уряд Канади дізнався про ремонт даху Мінюсту саме від адвокатів.

Було б дивно, якби пан Вишневський залишився за це вдячний.

До речі, далеко не всі сприймають персону пана ***Вишневського*** критично.

Днями на зустрічі у Брюсселі, директор ***Директорату правосуддя та кримінальної юстиції Мінюсту*** Олександр ***Олійник*** розповідав про «відомого керівника безоплатної правової допомоги, що постраждав через свою принципіальну позицію». От воно як.

(4)

Фігурант четвертий. «Transparency International»

ТІ є потужним міжнародним брендом. Це розгалужена мережа ГО, що працює у різних країнах. За грантові кошти бореться з корупцією, опікується прозорістю, а в Україні активно впливає на рішення влади.

— У «Тіньовому звіті» вони відповідали за корупційний напрямок. Дійсно, немає такого місця, де не актуально поговорити за корупцію, а присутність бренду ТІ сама по собі додає ваги документові.

—.Додам лише, що пан ***Вишневський*** очолював ТІ Україна кілька років, між звільненнями.

(5)

Фігурант п’ятий. «Лабораторія законодавчих ініціатив».

Працює з 2000 року, на сьогодні дуже інтегрована у владу структура.

— Відома, зокрема, розробкою закону про фінансування політичних партій — це той, за яким «Слуга народу», «Європейська солідарність» та інші отримують десятки мільйонів навіть під час війни (Й!).

Можна розглядати активність цієї ГО як місток між активістами та владою, і це справді так.

Почитайте пресрелізи ЛЗІ — і ви відкриєте для себе потужне життя, про яке не мали жодної гадки.

— Це регулярні конференції, обговорення та контакти з європейцями, які (я підозрюю) фінансують самі ж європейці. ГО-шка у промисловий спосіб виробляє проєкти на зразок «Етичного кодексу парламентарів» чи гендерно-сенситивної оцінки практик у парламенті, з чого власне я роблю висновок, що вона пропускає через себе чималі потоки грантового фінансування.

— Щодо реальної ефективності — не знаю.

Що стосується «Тіньового звіту», маємо цікаву деталь.

Одна з керівниць проєкту є **дружиною** пана ***Вишневського***.

— Знову він??? Так, шановні. Як на мене, **така повторюваність вказує на вкрай вузьке коло людей, що залучені до міжнародних проєктів**. В українських реаліях, це можна було б назвати кумівством, але їм більше сподобається зватися однодумцями та однодумкинями.

(6)

Фігурант шостий. Центр прав людини Zmina.

Це певний гібрид ЗМІ та структури з відпрацювання грантів (зокрема, від USAID).

Що стосується правничої сфери, доволі тісно співпрацює з Михайлом ***Жернаковим***, який вже багато років є одним з лобістів ГО у правничій сфері (такий своєрідний пан Шабунін від судової сфери) та отримує численні гранти на цю тему.

У часи Порошенка він допоміг організувати реформу судів та був лояльний до Адміністрації ***Порошенка***. Але згодом почав від цього дистанціюватися, аби продовжити боротьбу.

За Зеленського, ще тісніше долучився до влади. Звісно, щоб боротися з владою та лупати цю скелю.

Що ми бачимо з наведеного переліку?

1) — Перше, це доволі ***вузьке коло людей***, що пов'язані між собою (та навіть є членами родини). Зокрема, пани ***Вишневський*** та ***Костін***.

2) — Друге, у тій самій АПУ є багато експертів, але вони не залучені до підготування «Тіньового звіту». Натомість, авторами є лише декілька осіб, а дискусія замінена на Ctrl+C Ctrl+V. Це може бути ознакою ***браку експертності.***

3) — Третє, ***фінансування***. Згадані структури, окрім АПУ, мають багаторічний «досвід» відпрацювання грантів.

Можна сказати, що бути невдоволеними критиками — це їхній бізнес. Що більше проблем, то краще; або критика заради критики. Виникає конфлікт інтересів.

Гадаю, що «Тіньовий звіт» має бути об'єктивним, але насправді він **є смітником зі звинувачень та, можливо, свідомих маніпуляцій**.

Маніпуляції тим більш ймовірні, бо обидвох панів ***Вишневського*** та ***Костіна*** свого часу звільняли з правничих органів, тож вони мають особисті причини для невдоволення поточним станом речей, і можуть навмисно накачувати негатив.

> — Як ми бачимо з пункту першого, спинити їх немає кому, бо усі є одною великою родиною.

4) — Ну і четверте, це певна форма ***«двоємислія» — це коли вірними є одразу дві протилежні точки зору***.

> Так звані «експерти» регулярно критикують дії влади, вдаючи з себе незалежних, а насправді тісно з нею співпрацюють.

Незмінним залишається лише роль активістів, під яку отримують чергові гранти. У «Тіньовому звіті» вони знову вимагають «перезавантаження» правничої системи. Звісно, за участі себе самих. Звісно, за умови фінансування.

6. ЩОДО РЕФОРМИ АДВОКАТУРИ

Певне дежавю я відчув, коли читав розділ щодо реформи адвокатури.

> — Згадав часи Порошенка, коли за допомогою активістів та правничих маргіналів Адміністрація президента намагалася взяти під контроль ***Асоціацію адвокатів***. Тоді казали та писали майже ті самі аргументи, що я побачив у «Тіньовому звіті».

Тоді ГО разом з Адміністрацією президента Порошенка штовхали реформу адвокатури — єдиного правничого сектору, що не отримує жодного державного фінансування, але потужно впливає на стан речей у галузі.

Активісти виконували роль інформаційного тарана, розповідаючи з кожного радіоприймача, як треба перевіряти адвокатів на знання зебр та мамонтів.

У той самий час люди Порошенка штовхали через залу Верховної Ради законопроєкт № 9055.

> — Лише організований опір десятків тисяч адвокатів завадив тій «реформі». Мабуть, на щастя, бо **адвокатура лишається єдиним нормально працюючим правничим інститутом, нехай і не позбавлена проблем** (ідеальним раніше був Ленін, а тепер — пан Вишневський).

То у чому ж справа сьогодні?

Гадаю, що я знайшов відповідь.

Водночас у «Тіньовому звіті» та пресрелізі з нагоди його підготовки я побачив тотожні пункти.

Вони стосуються призначення двох представників до Вищої Ради Правосуддя (ВРП), яких має призначити адвокатська спільнота. Але вона не призначає, підозрюю, через безпекові застереження. Адже для висування своїх представників треба скликати загальноукраїнський з'їзд, а йому мають передувати регіональні зібрання з офіційним оголошенням в пресі про час та місце таких зібрань, а чисельність делегатів сягає півтисячі людей. Після Полтави навряд чи хтось наважиться на таке. Крім того, вибори під час війни навряд чи можна назвати легітимним, коли багато адвокатів воюють і не можуть ані голосувати, ані бути обраними, а інша частина за кордоном. Якщо так, то причини ті самі, з яких в Україні не переобирають президента та парламент.

Я не виключаю, що **автори «Тіньового звіту» під виглядом критики можуть лобіювати власні інтереси, зображуючи їх як суспільно корисні.**

Не виключаю, що є ті, хто хотів би призначити себе чи своїх представників до структур адвокатського самоврядування, або заробляти на професійному навчанні.

Хто ці люди, вирахувати неважко, бо

> — над частиною «Тіньового звіту», що присвячена адвокатурі, працювала лише одна ***ГО «Адвокат Майбутнього»***.

Не зважаючи на назву, ця структура не є адвокатським об'єднанням та не представляє жодної частини адвокатської спільноти.

> — Уся чистина звіту — це майже цілком творчість згаданого пана ***Вишневського***, який, схоже, має особисті претензії до керівництва ***Національної асоціації адвокатів України (НААУ)***.

Так, знову він.

Впевнений, що НААУ ще оприлюднить свою точку зору щодо профільного розділу «Тіньового звіту».

Знову ж таки, не беруся аналізувати, чи є пропозиції пана ***Вишневського*** професійними та адекватними, бо я не є професійним юристом.

Скажу інакше

> — у розділі, що присвячено адвокатурі, наразі усе виглядає недбало. Думка одного, навіть дуже кваліфікованого юриста не може подаватися як комплексна пропозиція з реформування такої складної сфери, як правнича. Бо це лише одна з думок, а спеціалістів у тій самій адвокатурі — десятки тисяч.

Навіть у часи Порошенка критику здійснювала група, що намагалася створити альтернативну асоціацію адвокатів. А тут маємо точку зору одного єдиного юриста із двома гучними звільненнями (з Мінюсту та НАЗК), нехай і колишнього керівника безоплатної правової допомоги.

Дуже смішно, що **ціла Єврокомісія керується висновками одної-єдиної людини із проблемною репутацією**.

7. ЯКОЮ Є ЗАГАЛЬНА МЕТА «ТІНЬОВОГО ЗВІТУ»?

Я не є спеціалістом, але навіть я не можу назвати документ глибоким.

1) — Він є компіляцією новин та звітів державної влади, таке собі Ctrl+C Ctrl+V. На цей фундамент накладено

2) — чутки та слухи. Нарешті,

3) — відполіровано висновками щодо необхідності рішучих реформ.

Тобто, виглядає так, що автори документа не є експертами в аналізованих сферах, а натомість вони є політиками.

Чомусь, на рівному місці, роблять жодним чином не пов'язані заяви, які зводяться до одного

— треба призначити нових людей, яких ретельно обиратимуть вони. Чому вони? Бо вони начебто є представниками ЄС.

Не беруся сперечатися, чи потрібна зміна влади у судах, прокуратурі чи органах юстиції.

Згадую досвід після Євромайдану, коли

— активісти та тандем БПП-Наркофронт призначали рішучих, революційно налаштованих патріотів. Закінчилося усе дуже погано.

Тож я впевнений, що **реформу не можна зводити лише до пересування ліжок та призначення фавориток.**

Щодо особисто моїх припущень, я спробував знайти для себе, що поєднує усі ці 538 сторінок «Тіньового звіту».

Для себе, я сформулював **три думки, які проходять крізь увесь документ:**

1. Гроші ЄС на моніторинг витрачені не дарма.

2. Треба продовжувати витрачати гроші ЄС.

3. «Вірте нам». Під гаслами євроінтеграції, цілком конкретні люди подають вкрай суб'єктивний погляд на речі, який видають за об'єктивний.

Мовою журналістики, це маніпуляція та навіть спроба використати українське суспільство із корисливою метою. Мовою активістів, це боротьба з корупцією.

Схоже, що **реформи нескінченні, доки їх так гарно фінансують**.

Раніше український політолог Віктор ***Таран*** дав прогноз щодо термінів вступу України до Європейського Союзу.

***

№ 11-2

НАД "ТІНЬОВИМ ЗВІТОМ" З ПРАВОСУДДЯ НАВИСЛА СЕРЙОЗНА ТІНЬ: ЗА ГРАНТОВІ ГРОШІ "ЕКСПЕРТИ" ЗІБРАЛИ ЧУТКИ ТА ПРИПУЩЕННЯ

АДВОКАТУРА, НОВИНИ, СУДОВА ВЛАДА 20.09.202418:19

Намагання України приєднатися до ЄС викликало до життя нових монстрів. З'явилися так звані тіньові звіти — документи на сотні сторінок, які беруть до відома чиновники Єврокомісії. Проте їх вже назвали «упередженими, необ'єктивними, а подекуди і з відверто некомпетентними оцінками та висновками», що є повторенням наративів «жовтої преси». Річ у тім, що колектив авторів є вузьким та доволі специфічним.

Про це пише Сергій Лямець, інформують Факти.

1. ДРУГОСОРТНЕ ПСЕВДОЕКСПЕРТНЕ «МИЛО»

Україна готується до вступу до ЄС, і вже багато років адаптує законодавство. Це відбувається з перемінним успіхом, але проєкт рухається. Свіжий репорт за півріччя містить 900 сторінок, підготовлених спільними зусиллями 140 державних установ. Нехай це і не геніально, але гарантовано експертно.

Звісно, що будь-яка влада буде перебільшувати власні досягнення і приховувати недоліки. Тож Єврокомісія має доволі непоганий механізм, як отримати об'єктивні дані: знайти експертів, які дадуть альтернативний погляд на дійсність. Тоді можна співставляти два джерела та робити більш-менш адекватні висновки.

Звісно, це мають бути неймовірної якості експерти, такі собі Ейнштейни від професії, і вони мусять давати глибоку аналітику. Але на практиці все йде не так блискуче.

Блискучі експерти недоступні; Ейнштейни або займають посади, або мають власний бізнес. Тож «тіньові звіти» віддають писати знайомим та друзям, інколи далеким від професійності. Це дуже нагадує вислів Леніна про кухарок, що можуть керувати державою, — з тією різницею, що наші кухарки готують «тіньові звіти», на які покладатиметься ціла Єврокомісія.

Не знаю, як з цим пораються в інших країнах. Але на українські «тіньові звіти» чекала б єдина доля — прикрашати собою архіви ЄС. Готують як можуть, виходить доволі посередньо. На додаток до низької якості продукту, «експерти» ймовірно закладають всередину документа власні побажання чи просто помсту до професійної спільноти, яка свого часу піддала їх санкціям. І ось, вони повернулися з помстою. *Avengers*…

Було б дійсно смішно, але… Чи то чиновники ЄС не знають, із чим мають справу. Чи то знають, але гроші витрачені, і доводиться вдавати, що «тіньові звіти» — то шедеври. Так єврокомісари починають посилатися на цей другосортний продукт у роботі. Виникає типовий феномен, відомий як роль особистості в історії. На жаль, у цьому випадку мова геть не про Ейнштейна.

Розпочавши шлях у хибному напрямку, вкрай мало шансів дістатися вірного пункту призначення. Маємо явище протилежне до того, чим воно мало бути. На прикладі України, отримуємо другосортне псевдоекспертне «мило», яке шкодить іміджу не лише України, а і Євросоюзу.

2. ПРИНИЗЛИВІ ОЦІНКИ

Розповім вам про один такий випадок. Нещодавно віцепрем'єр з питань європейської та євроатлантичної інтеграції та міністр юстиції Ольга Стефанішина зустрілася з представниками Єврокомісії. Зустрічі є регулярними, бо щопівроку Україна готує офіційні звіти з адаптації законодавства до Євросоюзу. Цього разу наша делегація була здивована тим, що єврочиновники посилалися не на свіжий офіційний репорт влади. В них на столі лежав так званий «Тіньовий звіт у сфері правосуддя та фундаментального права», підготовлений кількома грантовими організаціями. Сам документ ви можете знайти тут.

Виявилося, що висновки у двох документах різнилися настільки суттєво, ніби йшлося про дві різні країни. Більш того, до тієї зустрічі ніхто не бачив «Тіньового звіту», бо він був підготовлений лише напередодні. Проте він виготовлений на замовлення Єврокомісії, тож на сьогодні документ розлетівся за сотнями адресатів. Ті мусили взяти його якщо не до роботи, то принаймні до уваги.

«Я ніколи не бачив такого серйозного звіту, підготовленого громадянським суспільством — ні в одній країні, де я працював раніше. Ми використовуватимемо цей Звіт під час формулювання наших рекомендацій

для скринінгового звіту, а також під час розгляду проєкту дорожньої карти реформ у сфері верховенства права, які Україні потрібно буде підготувати, щоб рухатися вперед на шляху вступу до ЄС. І, звичайно, ці матеріали будуть використані для визначення орієнтирів для переговорів про вступ. Тому звіт дуже своєчасний з точки зору нашої роботи з Україною», — написав про звіт Манфредас Лімантас, керівник сектору верховенства права та боротьби з корупцією Представництва ЄС в Україні.

Ну, я не знаю, чи гарно подумав пан Лімантас, перш ніж це казати. Усі відгуки, які мені довелося почути з середини професійної правничої спільноти України, кажуть точнісінько протилежне. Професійна юридична спільнота вивчила документ, перші висновки вже готові. Я назвав би їх принизливими — не лише для авторів «Тіньового звіту», а і для Єврокомісії, яка витратила на це чималі кошти.

Національна школа суддів вивчила розділ, що стосувався навчання суддів, і охарактеризувала його як «упереджені, необ'єктивні, а подекуди і відверто некомпетентні оцінки та висновки», що є повторенням наративів «жовтої преси».

Претензії НШСУ зводилися до трьох пунктів.

Перший — жоден з так званих «експертів» не відвідував школу та не намагався проаналізувати зміст навчальних заходів. Проте саме їх вони оцінювали.

Другий — замість вивчення, «експерти» з громадського сектору побудували висновки на підставі… опитування інших представників громадського сектору. Тобто, вони поговорили самі з собою, поділилися чутками та вподобаннями, а потім склали на підставі цього звіт. Якість цього звіту яскраво описали експерти НШСУ, чекаю на подібні висновки інших спільнот.

Третій — не зважаючи на низьку якість аналізу, висновки «Тіньового звіту» дуже сміливі. Зокрема, громадські організації рекомендували Єврокомісії ліквідувати школу суддів та створити тренінговий центр на базі Вищої кваліфікаційної комісії суддів (ВККС). Дещо подібне ви зустрінете у решті розділів документа, що охоплює майже 500 сторінок.

Нагадаю, що висновок НШСУ стосується лише невеликого фрагмента «Тіньового звіту».

Аналогічні висновки пішли щодо інших розділів. Враховуючи, що юридична спільнота не любить публічних скандалів, обговорення були неформальними. Тим не менш вони дуже активні, і теж не на користь реформаторів. Приклад НШСУ довів, що можна висловити публічну позицію, тож чекаємо на нові оцінки.

3. ЧИ Є «ТІНЬОВИЙ ЗВІТ» ТАКИМ БЕЗНЕВИННИМ?

Нещодавно я писав про інший «Тіньовий звіт», він стосувався реформи митниці. Той звіт готував колишній голова митниці Макс Нефьодов, який тепер споживає гранти ЄС. Обидва ці факти стали визначальними.

Виявилося, що за усіма критичними оцінками стоять приховані інтереси самого Нефьодова та його прихильників. Вони хочуть отримати електронну систему документообігу митниці на аутсорс, створивши певний клон «Прозорро», через який зароблятимуть група електронних посередників. Саме тому вони проштовхнули тези про необхідність «перезавантаження» митниці — на мою думку, аби призначити лояльних до себе керівників та просунути власний проєкт. Усе це потужно прикрито термінами на зразок «боротьба з корупцією», «цифровізація», «переатестація», «незалежність» та «прозорість».

«Тіньовий звіт» з митниці виявився обмеженим та лобістським, але найдивнішим виявилося те, що сталося далі. Нікого навіть не зацікавило, що всередині документу, бо мета була іншою. Невдовзі після випуску звіту, європейці почали через послів проштовхувати саму реформу, яка зводиться до повного «перетрахування» колективу. Впевнений, що не обійшлося без телефонного права. Законопроєкт з реформи два роки лежав у парламенті, але його реанімували та позавчора прийняли в цілому.

Як проштовхнули остаточно? За кілька днів до голосування НАБУ(?!) за підтримки Посольства США організувало міжнародну конференцію«Україна на шляху до ОЕСР». До заходу запросили не лише послів, а і половину парламенту, і купу іноземців. А через день депутати проголосували «за», навіть якщо не були згодні. Проєкт проштовхнули ногою.

Вже не вперше, створили розпорку: ти за вступ до ЄС чи проти? Якщо за — голосуй як треба. Аби потрапити до ЄС, Україна спершу має доєднатися до Організації економічного співробітництва та розвитку, і реформа митниці є однією з вимог доєднання до ОЕСР. Хто включив цю вимогу та з якою метою — інша розмова, яку ніхто не хоче починати.

Тобто, зміст «Тіньового звіту» не мав жодного значення. Важливою була сама послідовність: звіт — поява послів — конференція — голосування. Тобто, підійшли до питання дуже процедурно. А влада України, що цілком залежить від грошей колективного Заходу, навіть не стала обговорювати саме питання.

Якою буде сама «реформа митниці»? Є підстави казати, що не надто успішною. В історії незалежної України було лише одне вдале «перезавантаження», і це реформа поліції. Просто звільнили усіх старих, а замість них взяли нових, з вулиці. Позитив у тому, що поліціянти перестали брати хабарі на дорогах, хоча і переслідувати злочинців тепер вони теж не

квапляться. Мінус теж був, але його ніхто не побачив: зі слідства та оперативної роботи вимили кваліфіковані кадри часів Кучми-Ющенка-Януковича. Дехто скаже, ну і нехай, ми позбавилися від непотрібу. Питання немає, але професіоналів замінили новачками або активістами, що гарно складають презентації, проте не вміють розслідувати. Якість роботи поліції на довгий час впала, хоча цифрові показники у нормі. Це впертий факт. А тепер згадаємо реформи суду та прокуратури. Прокурори та судді — це не регулювальники, на піврічних курсах їх не підготуєш, і самого лише знання законодавства недостатньо. Отже, ким їх замінять? Вірно, науковцями та початківцями під наглядом активістів. На словах, усе буде гарно, але в реальності — ні.

Отже, маю підозру, що «Тіньовий звіт» — це просто технічна ланка, яка має незмінно закінчуватися реформою. Це надуманий привід, що має привести для масових кадрових зрушень та боротьби за фінансові потоки.

4. РЕФОРМАЦІЙНЕ ДЕЖАВЮ

Приклад митниці показав, що за розмовами про корупцію та реформування можуть ховатися цілком конкретні хотєлки. Чи є дещо подібне у правовому звіті? Я не є юристом за освітою, тож висновки щодо компетентності авторів документу залишу спеціалістам. Натомість залишу за собою право коментувати політичну компоненту.

У часи президентства Петра Порошенка під головуванням громадських активістів відбулися реформи судів та прокуратури. Громадські організації співпрацювали з Адміністрацією Президента, зокрема з відповідальним за судову систему заступником АП Олексієм Філатовим. Вони, зокрема, знищили Верховний Суд України, замінили його на просто Верховний Суд. Нових суддів призначили через перезавантажені ВРП та ВККС. Згодом зайнялися апеляційними судами, а потім планували перейти до судів першої інстанції. Усе було саме так, як вимагають автори «Тіньового звіту».

І що? Під гаслами позбавлення від корупції, з судів та прокуратури були звільнені тисячі спеціалістів, яких замінили на лояльних до Порошенка та громадських організацій людей. Але соціологія довела, що реформи провалилися. Дійсно, голову нового Верховного Суду пана Князєва взяли на найбільшому в історії судової системи хабарі. Його спільники голосували за його звільнення, аби уникнути звільнення та слідства самим. Це не єдиний елемент фарсу. Наприклад, ексголову досі не ліквідованого Верховного Суду України пана Романюка критикували за корупцію, а сьогодні він є членом ради доброчесності, що відбирає суддів Конституційного Суду України та перевіряє їх на корупційну та моральну складову. Це яскраві приклади того, чим обіцянки відрізняються від реальності. Стан правосуддя та рівень законності в України лишився у неймовірно поганому стані.

В органах прокуратури відбулося дещо подібне.

Що приголомшує, коли блукаєш сторінками «Тіньового звіту»? Громадські організації повторюють ті самі наративи, які вони просували у 2014 та у 2019 роках. Корупція, реформи, перезавантаження, комісії, залучення міжнародних експертів — усе це вже було. У кожній з цих сфер вже роками проходять реформи. Обіцяні великі потужні результати, проте нічого не працює, хоча вже сотні представників ГО увійшли до складу чинної влади. Власне, тепер вони і є влада. Тим не менше, у «Тіньовому звіті» пропонується знову реформувати ці сфери. Те саме, до речі, відбувається у митниці, у закупівлях, в енергетиці тощо. Це якесь нескінченне професійне грантозаробітчанське дежавю.

Складається враження, що у реформах немає жодного сенсу, окрім реформ. Вони призводять до перехоплення влади та отримання чергового фінансування з бюджету України та грантів ЄС. Чи не є влада та гроші головною метою реформаторів?

5. ТРОХИ ПРО ГО

Дещо про авторів «Тіньового звіту».

Діяльність так званих громадських організацій в Україні була романтизована ще у часи Віктора Ющенка. Суспільству представляли людей із чесними очима та чистими руками. Вони вбачалися осередками етичності, моральності та безкорисливості. За останнє десятиліття під цією легендою в Україні створені тисячі(!) ГО, до роботи яких залучені тисячі людей. Самих цих людей ми знаємо здебільшого під назвою «активіст».

Як це часто трапляється, початковий ефект від появи активістів був гарний, бо за часів Януковича вони становили ефективну противагу владі, і заважали встановленню монархічного режиму, схожого на російський. Але після перемоги Революції гідності відбулося певне переродження, і активісти стали масово співпрацювати з владою, а то і конкурувати за посаду, співпрацюючи з певними елітами всередині України.

Ці активісти відрізняються від тих, які возять автівки для ЗСУ, збирають гроші на утримання тварин та заважають руйнувати пам’ятки архітектури. Ці активісти отримують грантове фінансування (здебільшого від США та ЄС) та цілком забронювані, бо в них є більш важливі завдання. За більше ніж десятиліття, через них пройшли буквально мільярди доларів, здебільшого у вигляді грантів. Поступово вони інтегровані до влади, приховуючи справжніх бенефіціарів.

Найпопулярніше гасло цих (грантових) активістів — боротьба з корупцією. Це дуже зручна легенда, адже порушення та недоліки будуть завжди,

особливо у такій бідній країні, як наша. Тож під виглядом боротьби з корупцією можна ефективно вирішувати кадрові питання. Під гарними гаслами відбувається перехоплення влади та призначення на відповідальні посади лояльних людей. Зокрема, ці ГО лобіюють призначення так званих громадських рад при кожному міністерстві, та (якщо вдається) вимагають призначати потрібних людей на керівні посади, або влаштовувати конкурси, через які призначають потрібних їм посадовців. Це перша характерна риса цього руху.

Друга полягає у тому, що ми можемо певною мірою казати про масштабний міжнародний бізнес, який зводиться до споживання грантових мільярдів. Я не буду казати, що ця діяльність не несе жодного результату, але здебільшого йдеться все ж про освоєння грошей. Причому, левова частина коштів залишається власне у США та ЄС. До України доходить менше, ніж половина, але навіть цих коштів вистачає для утримання потужної мережі інфлюенсерів, які називають себе активістами.

Ну і не будемо забувати, що вони мають потужне прикриття у медіа та соціальних мережах. На сьогодні саме вони є домінуючою медійною силою, і через ЗМІ встановлюють порядок денний. Все доволі концептуально.

На моє переконання, саме ці три риси є ключовими для сучасних ГО: контроль над владою, розподіл фінансування та потужна присутність у медіа. З'явилася навіть певна нова нормальність: хочеш зробити кар'єру — імітуй цих людей. Лайкай оптимістичні пости реформаторів та сам періодично роби вигляд, що «лупаєш цю скелю». Не дякуйте.

6. АВТОРИ «ТІНЬОВОГО ЗВІТУ»

«Тіньовий звіт» підготували кілька ГО-шек. З релізу, який рясніє цитатами, складається враження, що авторів багато, і це має підсилити враження експертизи. Насправді, коло авторів є доволі вузьким та специфічним. Давайте трохи про це.

1) Фігурант перший. «Тіньовий звіт» профінансовано в межах проєкту ЄС «Право-Justice».

Європейські гроші вже багато років йдуть на чотирикутник: реформу судів, прокуратури, юстиції та контролю за правом власності. Споживають їх здебільшого офіційні державні органи України. Лише мала частка фінансування йде на ГО-шки.

Тим не менш, автори «Тіньового звіту» вийшли за межі чотирикутника суди-прокуратура-юстиція-власність, і подалися також оцінювати юридичну освіту, адвокатуру, боротьбу з корупцією, захист прав ЛГБТ та інвалідів тощо. Гадаю, що ЄС надає набагато більше грантів, тож у «Тіньовий звіт» вирішили

«впіхнуть невпіхуємоє», аби показати, як плідно працює в Україні таємна армія активістів, фінансованих за кошти ЄС.

2) Фігурант другий. Асоціація правників України.

Я багато писав про цю структуру, коли відбувалася судова реформа Порошенка. На відміну від профільних асоціацій (прокурорів, суддів, адвокатів), ця змішаний клуб, що включає усіх — суддів, прокурорів, адвокатів, а також науковців, студентів та політиків. За деякими відгуками, АПУ — дуже зручний корупційний майданчик, до якого можна прийти вирішити цілком конкретні питання, не ризикуючи бути записаним. Кейс судді ВС Князєва, який був членом АПУ, ймовірно народився під час одної з таких зустрічей.

А ще асоціація завжди гарно співпрацювала з владою. У часи Порошенка АПУ допомагала Адміністрації Порошенка лобіювати судову реформу та реформу прокуратури. Не останню роль в АПУ відіграв Денис Бугай — відомий юрист, який мав необережність у часи Януковича співпрацювати із младоолігархом Сергієм Курченком, а сьогодні досі перебуває під слідством у справі «Брокбізнесбанку».

Але у наші часи в АПУ горять нові зірки. Це зокрема Ганна Огренчук, яка кілька років тому одружилася у Сен-Тропе з Андрієм Довбенком, якого називали «смотрящим» за Мін'юстом часів Павла Петренка, і який згодом купив особняк у Лондоні неподалік від королевського палацу. На тому весіллі був присутній на той час голова Офісу Президента Андрій Богдан. Богдан же призначив пані Огренчук до Комісії з питань правової реформи, де вона перебуває і досі, уособлюючи співпрацю з чинною владою.

Іншою зіркою є член правління АПУ Ілля Костін, який був військовослужбовцем-юристом, працював у Міноборони та мав пряме відношення до скандалу із закупівлею яєць по 17 грн. Ну і, зіркою є член АПУ Андрій Вишневський, про якого багато йтиметься далі.

3) Фігурант третій. ГО «Адвокат майбутнього».

Від імені цієї ГО згаданий вище Андрій Вишневський вимагає реформувати прокуратуру та адвокатуру. В часи Януковича пан Вишневський очолював безоплатну правову допомогу. Піком його кар'єри стало призначення заступником міністра юстиції після Революції гідності. Але звідти його доволі скоро звільнили. За одною з версій, за наполяганням уряду Канади, бо пан Вишневський хотів витратити гроші, які канадці виділяли на безоплатну правову допомогу, на ремонт даху в Міністерстві юстиції. Сам пан Вишневський каже, що його звільнили з політичних мотивів. Що є правдою, я не знаю.

Певний час потому він очолював український підрозділ *Transparency International*, звідки перейшов працювати заступником до НАЗК. Щоправда, звідти його теж звільнили, і теж після скандалу. Суд із НАЗК пан Вишневський програв, і тепер працює видавцем, а у вільний час аналізує прокуратуру та адвокатуру для «Тіньового звіту».

У цьому документі він, серед іншого, закликає до реформи адвокатури та просуває програми освіти для правників. Можливо, секрет такого заклику полягає в том, що уряд Канади дізнався про ремонт даху Мінюсту саме від адвокатів. Було б дивно, якби пан Вишневський залишився за це вдячний. До речі, далеко не всі сприймають персону пана Вишневського критично. Днями на зустрічі у Брюсселі, директор Директорату правосуддя та кримінальної юстиції Мінюсту Олександр Олійник розповідав про відомого керівника безоплатної правової допомоги, що постраждав через свою принципіальну позицію. От воно як.

4) Фігурант четвертий. Transparency International.

ТІ є потужним міжнародним брендом. Це розгалужена мережа ГО, що працює у різних країнах. За грантові кошти бореться з корупцією, опікується прозорістю, а в Україні активно впливає на рішення влади. У «Тіньовому звіті» вони відповідали за корупційний напрямок. Дійсно, немає такого місця, де не актуально поговорити за корупцію, а присутність бренду ТІ сама по собі додає ваги документові. Додам лише, що пан Вишневський очолював ТІ Україна кілька років, між звільненнями.

5) Фігурант п’ятий. «Лабораторія законодавчих ініціатив».

Працює з 2000 року, на сьогодні дуже інтегрована у владу структура. Відома, зокрема, розробкою закону про фінансування політичних партій — це той, за яким «Слуга народу», «Європейська солідарність» та інші отримують десятки мільйонів навіть під час війни (Й!).

Можна розглядати активність цієї ГО як місток між активістами та владою, і це справді так. Почитайте пресрелізи ЛЗІ — і ви відкриєте для себе потужне життя, про яке не мали жодної гадки. Це регулярні конференції, обговорення та контакти з європейцями, які (я підозрюю) фінансують самі ж європейці. ГО-шка у промисловий спосіб виробляє проєкти на зразок «Етичного кодексу парламентарів» чи гендерно-сенситивної оцінки практик у парламенті, з чого власне я роблю висновок, що вона пропускає через себе чималі потоки грантового фінансування. Щодо реальної ефективності — не знаю.

Що стосується «Тіньового звіту», маємо цікаву деталь. Одна з керівниць проєкту є дружиною пана Вишневського. Знову він??? Так, шановні. Як на мене, така повторюваність вказує на вкрай вузьке коло людей, що залучені до міжнародних проєктів. В українських реаліях, це можна було б назвати

кумівством, але їм більше сподобається зватися однодумцями та однодумкинями.

6) Фігурант шостий. Центр прав людини Zmina.

Це певний гібрид ЗМІ та структури з відпрацювання грантів (зокрема, від USAID). Що стосується правничої сфери, доволі тісно співпрацює з Михайлом Жернаковим, який вже багато років є одним з лобістів ГО у правничій сфері (такий своєрідний пан Шабунін від судової сфери) та отримує численні гранти на цю тему. У часи Порошенка він допоміг організувати реформу судів та був лояльний до Адміністрації Порошенка. Але згодом почав від цього дистанціюватися, аби продовжити боротьбу. За Зеленського, ще тісніше долучився до влади. Звісно, щоб боротися з владою та лупати цю скелю.

Що ми бачимо з наведеного переліку?

Перше, це доволі вузьке коло людей, що пов'язані між собою (та навіть є членами родини). Зокрема, пани Вишневський та Костін.

Друге, у тій самій АПУ є багато експертів, але вони не залучені до підготування «Тіньового звіту». Натомість, авторами є лише декілька осіб, а дискусія замінена на *Ctrl+C Ctrl+V*. Це може бути ознакою браку експертності.

Третє, фінансування. Згадані структури, окрім АПУ, мають багаторічний «досвід» відпрацювання грантів. Можна сказати, що бути невдоволеними критиками — це їхній бізнес. Що більше проблем, то краще; або критика заради критики. Виникає конфлікт інтересів. Гадаю, що «Тіньовий звіт» має бути об'єктивним, але насправді він є смітником зі звинувачень та, можливо, свідомих маніпуляцій. Маніпуляції тим більш ймовірні, бо обох панів Вишневського та Костіна свого часу звільняли з правничих органів, тож вони мають особисті причини для невдоволення поточним станом речей, і можуть навмисно накачувати негатив. Як ми бачимо з пункту першого, спинити їх немає кому, бо усі є одною великою родиною.

Ну і четверте, це певна форма «двоємислія» — це коли вірними є одразу дві протилежні точки зору. Так звані «експерти» регулярно критикують дії влади, вдаючи з себе незалежних, а насправді тісно з нею співпрацюють. Незмінним залишається лише роль активістів, під яку отримують чергові гранти. У «Тіньовому звіті» вони знову вимагають «перезавантаження» правничої системи. Звісно, за участі себе самих. Звісно, за умови фінансування.

7. ЩОДО РЕФОРМИ АДВОКАТУРИ

Певне дежавю я відчув, коли читав розділ щодо реформи адвокатури. Згадав часи Порошенка, коли за допомогою активістів та правничих маргіналів

Адміністрація Президента намагалася взяти під контроль НААУ. Тоді казали та писали майже ті самі аргументи, що я побачив у «Тіньовому звіті».

Тоді ГО разом з Адміністрацією Президента Порошенка штовхали реформу адвокатури — єдиного правничого сектору, що не отримує жодного державного фінансування, але потужно впливає на стан речей у галузі. Активісти виконували роль інформаційного тарана, розповідаючи з кожного радіоприймача, як треба перевіряти адвокатів на знання зебр та мамонтів. У той самий час люди Порошенка штовхали через залу Верховної Ради законопроєкт №9055.

Лише організований опір десятків тисяч адвокатів завадив тій «реформі». Мабуть, на щастя, бо адвокатура лишається єдиним нормально працюючим правничим інститутом, нехай і не позбавлена проблем (ідеальним раніше був Ленін, а тепер — пан Вишневський).

То у чому ж справа сьогодні? Гадаю, що я знайшов відповідь. Водночас у «Тіньовому звіті» та пресрелізі з нагоди його підготовки я побачив тотожні пункти. Вони стосуються призначення двох представників до Вищої ради правосуддя , яких має призначити адвокатська спільнота. Але вона не призначає, підозрюю, через безпекові застереження. Адже для висування своїх представників треба скликати загальноукраїнський з'їзд, а йому мають передувати регіональні зібрання з офіційним оголошенням в пресі про час та місце таких зібрань, а чисельність делегатів сягає півтисячі людей. Після Полтави навряд чи хтось наважиться на таке. Крім того, вибори під час війни навряд чи можна назвати легітимним, коли багато адвокатів воюють і не можуть ані голосувати, ані бути обраними, а інша частина за кордоном. Якщо так, то причини ті самі, з яких в Україні не переобирають Президента та парламент.

Я не виключаю, що автори «Тіньового звіту» під виглядом критики можуть лобіювати власні інтереси, зображуючи їх як суспільно корисні. Не виключаю, що є ті, хто хотів би призначити себе чи своїх представників до структур адвокатського самоврядування, або заробляти на професійному навчанні. Хто ці люди, вирахувати неважко, бо над частиною «Тіньового звіту», що присвячена адвокатурі, працювала лише одна ГО «Адвокат Майбутнього». Не зважаючи на назву, ця структура не є адвокатським об'єднанням та не представляє жодної частини адвокатської спільноти. Уся чистина звіту — це майже цілком творчість згаданого пана Вишневського, який, схоже, має особисті претензії до керівництва Національної асоціації адвокатів України. Так, знову він.

Впевнений, що НААУ ще оприлюднить свою точку зору щодо профільного розділу «Тіньового звіту».

Знову ж таки, не беруся аналізувати, чи є пропозиції пана Вишневського професійними та адекватними, бо я не є професійним юристом. Скажу інакше — у розділі, що присвячено адвокатурі, наразі усе виглядає недбало. Думка одного, навіть дуже кваліфікованого юриста не може подаватися як комплексна пропозиція з реформування такої складної сфери, як правнича. Бо це лише одна з думок, а спеціалістів у тій самій адвокатурі — десятки тисяч.

Навіть у часи Порошенка критику здійснювала група, що намагалася створити альтернативну асоціацію адвокатів. А тут маємо точку зору одного єдиного юриста із двома гучними звільненнями (з Мін'юсту та НАЗК), нехай і колишнього керівника безоплатної правової допомоги.

Дуже смішно, що ціла Єврокомісія керується висновками одної-єдиної людини із проблемною репутацією.

8. ЯКОЮ Є ЗАГАЛЬНА МЕТА «ТІНЬОВОГО ЗВІТУ»?

Я не є спеціалістом, але навіть я не можу назвати документ глибоким. Він є компіляцією новин та звітів державної влади, таке собі *Ctrl+C Ctrl+V*. На цей фундамент накладено чутки та слухи. Нарешті, відполіровано висновками щодо необхідності рішучих реформ.

Тобто, виглядає так, що автори документа не є експертами в аналізованих сферах, а натомість вони є політиками. Чомусь, на рівному місці, роблять жодним чином не пов'язані заяви, які зводяться до одного — треба призначити нових людей, яких ретельно обиратимуть вони. Чому вони? Бо вони начебто є представниками ЄС.

Не беруся сперечатися, чи потрібна зміна влади у судах, прокуратурі чи органах юстиції. Згадую досвід після Євромайдану, коли активісти та тандем БПП-Наркофронт призначали рішучих, революційно налаштованих патріотів. Закінчилося усе дуже погано. Тож я впевнений, що реформу не можна зводити лише до пересування ліжок та призначення фавориток.

Щодо особисто моїх припущень, я спробував знайти для себе, що поєднує усі ці 538 сторінок «Тіньового звіту». Для себе, я сформулював три думки, які проходять крізь увесь документ:

(1) 1. Гроші ЄС на моніторинг витрачені не дарма.

(2) 2. Треба продовжувати витрачати гроші ЄС.

(3) 3. «Вірте нам».

Під гаслами євроінтеграції, цілком конкретні люди подають вкрай суб'єктивний погляд на речі, який видають за об'єктивний. Мовою

журналістики, це маніпуляція та навіть спроба використати українське суспільство із корисливою метою. Мовою активістів, це боротьба з корупцією.

***

№ 12

«Платонівська печера» (про реальну політологію)

Будь-яка філософська система несе в собі політичний вимір. Немає ніякої автономії політики від філософії. Тому вся політична історія є всього-на-всього зрізом історії філософії, яка повністю залежить від неї.

За великим рахунком

- людина, яка не знає філософії, політикою займатися не може.

Творцем першої повноцінної філософської системи в історії був Платон. Саме він найбільш повно сформулював той філософський порядок денний, яким ми користуємося до сьогодні.

Відправною точкою для осягнення філософії політики є його праця Πολιτεία - де він в найбільш зрозумілій формі показує нам що «світ вічних ідей» має безпосереднє відношення до того, що є політикою в реальності.

В ній він описує не просто якийсь план чи проект, який можна або не можна реалізувати - він закладає фундамент того, на чому має основуватися вся політична діяльність в усіх її конкретних втіленнях.

Він хотів привести все різноманіття конкретних форм політики до єдиної матриці. І він з цим впорався. Тому Πολιτεία Платона є найбільш реалістичним твором в усій історії політики.

Звернемося до образу «печери» в діалозі між Сократом і братом Платона – Главконом. (Πολιτεία. Сьома книга).

Історія, яку розповів нам Платоном є такою:

1. В глибині печери сидять люди і дивляться на стіну, по якій рухаються тіні. І їх увага повністю прикута до тіней. Вони вважають, що це і є справжнє життя.

2. Але обернувшись назад, відділившись від інших людей, які продовжують споглядати тіні, можна побачити, що на узвишші якісь люди в процесії несуть статую. Всі інші продовжують дивитися тільки на їх тіні, які відображаються на стіні.

3. Направившись до цієї процесії та пішовши ще далі - можна побачити джерело світла, яке спрямовує на них свої промені, а процесія, в свою чергу, відкидає на стіну тіні. Так можна добратися до входу в печеру і вперше побачити світло.

4. Таким чином, робиться три кроки:

> **1) повертаєш голову, 2) приєднуєшся до процесії і нарешті, 3) виходиш з печери та бачиш реальний світ, споглядаючи безліч ідей.**

5. **Це і є, за Платоном, «фундаментальним сходженням до гори»** - переходу від тіней до дійсності, а від дійсності до прообразів.

6. Але **далі йде «фундаментальне сходження до низу»** (до тих, хто споглядає тіні) - і **починаєш відкривати їм очі**, кажучи:

> **— «свобода краще, ніж рабство, що розумність краще, ніж дурість, що істина набагато цікавіша і солодша, ніж омана, що світло набагато більш змістовне і захоплююча, ніж ця гра тіней в вічних сутінках, що дихати справжнім повітрям буття незрівнянно приємніше, ніж задихатися в цьому кошмарному смороді печерного дна»…**

«Мінімум , що вам потрібно – це поглянути правді в очі, озирнутися та подивитися в іншому напрямку».

Так ось, Платон змальовує нам весь зміст політичної діяльності:

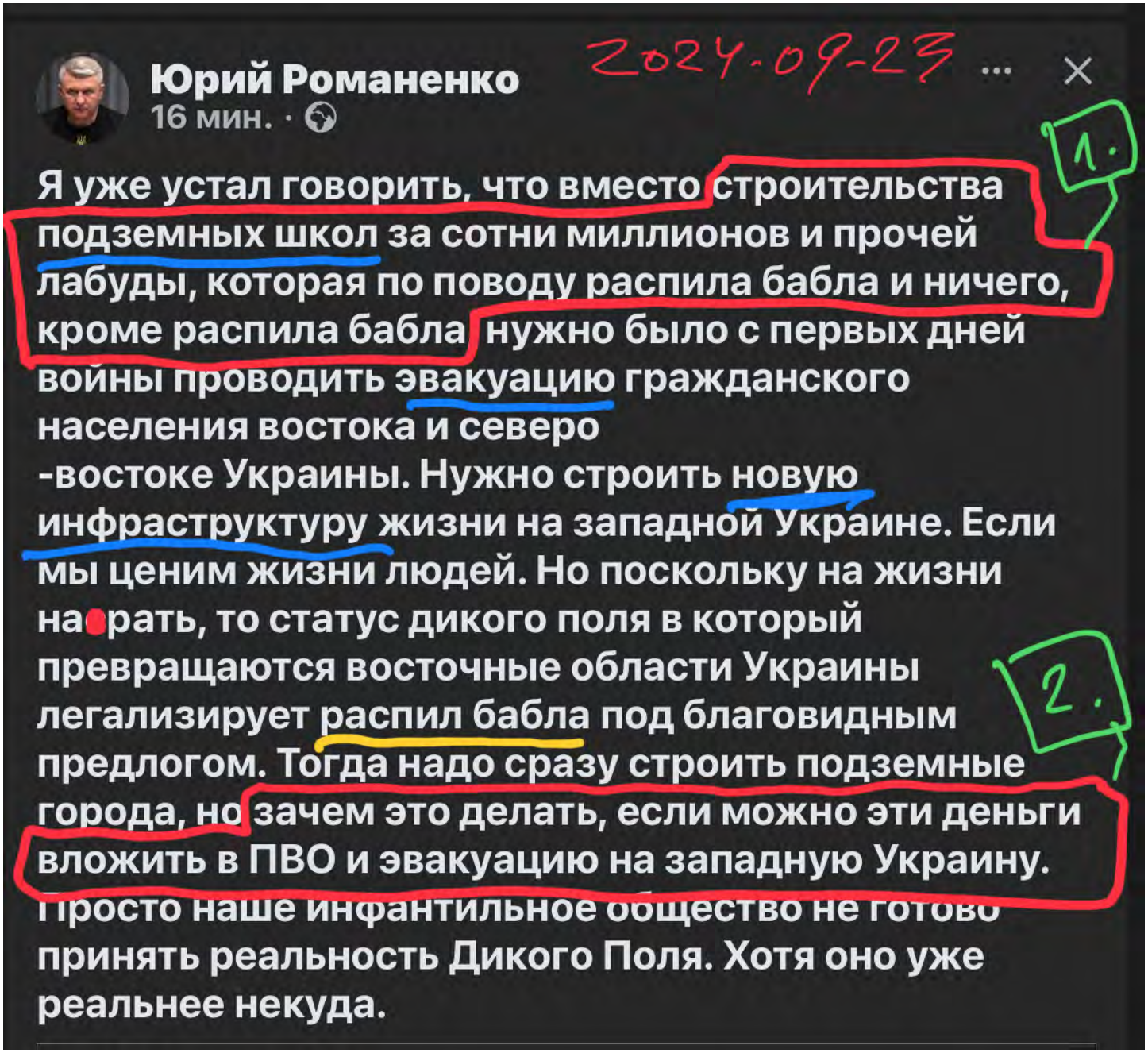
1) — піднятися, 2) — спуститися, щоб не залишати людей, і 3) — повести за собою вже всіх інших - тих, кого ще можна розбудити.

Тому що справжня політика - це дії, які орієнтують всіх громадян на їх духовне пробудження.

Все інше є узурпацією політики, нахабною брехнею та служінням злу.

***

№ 13

***

№ 14

Чергова чудова корпоративна новина від Укрнафти: За перше півріччя 2024 року UKRNAFTA отримала 10,6 млрд грн чистого прибутку

2024-09-22

Кущ

Результати підтверджені аудитом Crowe Erfolg Ukraine, Crowe Audit & Accounting Ukraine.

Також у першому півріччі 2024-го було сплачено до державного бюджету у вигляді податків, зборів, дивідендів на державну частку і митних платежів 20,2 млрд грн.

«Загалом з початку державного управління і старту роботи нового менеджменту в кінці 2022 року на поточний момент підприємство отримало майже 40 млрд грн прибутку», - зазначив директор UKRNAFTA Сергій ***Корецький***.

40 млрд грн - це еквівалент одного мільярду доларів.

А тепер трохи статистики

За весь період приватизації державного майна, Україна отримала від покупців державних активів еквівалент 12 млрд дол.

— Це за майже 30 років приватизації, яка розпочалась в середині 90-х років.

А лише одна державна компанія, така як Укрнафта, за 2,5 роки під час війни, а не мирного розвитку, принесла державі один мільярд доларів, тобто 1/12 суми, яку держава отримала від приватизації за 30 років.

Але кого у нас не почуєш, то звідусіль - "держава - поганий власник", "краще приватний - аби який, тільки не державний", тощо.

Як бачимо, **питання не у формі власності, а у якості менеджменту**.

1) — За "приватного управління" Укранафта декларувала або збитки, або мінімальні прибутки.

2) — А за державного управління, поповнила бюджет України на мільярд доларів в еквіваленті.

Отже, будьте упевнені,

— якби нічого не змінилось в системі управління цією компанією, цей мільярд доларів ліг би у кишеню відомого олігарху, який з цих коштів "відстібнув би" 1% на журналістів та експертів і цих 10 млн дол вистачило б на те, аби купити весь інформаційний простір.

Але зараз, ці гроші пішли на рахунки держави. І тепер вони особливо важливі.

Як-то кажуть, "невчас даєш хліба густо, коли зубів пусто" або ж "дорога крашанка до Великодня".

***

№ 15

Огляд... На Покровському напрямку, очевидно, ситуація продовжує погіршуватись. В приниципі, так само, як й на Торецькому...

2024-09-23

Машовець

Очевидно, угрупування військ (УВ) противника "Центр", сумісно із силами та засобами зі складу південної частини УВ "Юг" закінчують реалізацію плану, щодо витіснення ЗСУ з плацдарму на р.Вовча, на ділянці між с.Гірник та с.Курахівка...

На даний момент, передові підрозділи ЗСУ ще утримують Желанне Друге та східну частину с.Зоряне, але, як на мене, це явно не надовго...

Противник вже зачепився за Желанне Друге, в районі "Агропромсервісу" й продовжує свої спроби "звернути" загалом оборону українських підрозділів східніше р.Вовча, атакуючи в загальній дирекції з півночі на південь вздовж східнго берегу річки... А головне, в цьому сенсі - вийшов на північну околицю с.Гірник, й наскільки я розумію, протягом найближчих днів (якщо не годин) спробує прорватися в саме селище...

У цьому відношенні вирішальними стали дві події - прорив противника з боку Красногорівки до с.Гостре й наближення його передових підрозділв до с.Острівське (це робить утримання району с.Зоряне, м'яко кажучи... ну дуже проблематичним), а також прорив противника між Гірником та Селідово (із захопленням селища Українськ), що різко погіршує для ЗСУ ситуацію південно-східніше та південніше м.Селідово.

Тому, скоріш за все, ЗСУ, протягом найближчого часу відійдуть за р.Вовча, й ще дуже "велике питання" - чи вони зможуть утриматись по рубежу Гірник - Курахівка, тому що розвиток ситуації, цьому аж ніяк не сприяє... так само, як й оборона м.Селідово різко ускладнилась.

Загалом, на Покровському та Торецькому напрямках противник, протягом крайних тижнів, спромігся майже повністю вирішити поставлені перед собою найближчі завдання...

а саме:

(1) - Український плацдарм на р.Вовча, майже ліквідований... ну, або буде ліквідований, протягом найближчого часу... Для цього, з півночі наступають (діють) сили та засоби зі складу УВ "Центр", підсилені окремими частинами та з'єднаннями зі складу УВ "Юг" - 90-а танкова дивізія (тд), частково 1-а, а також - 9-а окремі мотострілецькі бригади (омсбр) зі складу 1-го армійського корпусу (АК), ряд формувань мобілізаційного резерву (МР) та Територіальних військ (ТрВ), з півдня - 5-а та 110-а омсбр 1-го АК (можливо, підсилені одним батальйоном зі складу 114-ї омсбр)

(2) - Його передові підрозділи зуміли прорватися у центральну частину м.Торецьк з боку с.Північне (очевидно, мова йде про 74-у чи 35-у омсбр зі складу 41-ї загальновійськової армії\ЗВА УВ "Центр", підсилену підрозділами 132-ї омсбр 1-го АК).

(3) - А головне, в районі Гродовкі противник спромігся прорватися ЗА р.Журавка, причому, на достатньо широкій ділянці - аж до Миколаївки, й таким чином, фактично нівелював саму можливість ЗСУ скористатися тим самим "шансом", про який я писав раніше, щодо стабілізації ситуації, власне, на Покровському напрямку, спираючись на позиції по барьєрному рубежу річок Журавка та Казенний Торець ... Тим більше, що противник поступово розширює своє вклинення в районі Новогродівки (очевидно сподіваючись найближчим часом повністю взяти під свій контроль Красний та Крутий Яр).

Тут діють підрозділи 15-ї, 30-ї омсбр противника, можливо - частина сил 27-ї мотострілецької дивізії (мсд), десь до одного мсп, або, навіть, пари батальйонів - всі зі складу 2-ї ЗВА.

Окремо, варто сказати ще про дві ділянки - район Новогродівки та відтинок між Селідово та с.Гірник. Наскільки я розумію, після ліквідації нашого плацдарму східніше рубежу Гірник - Курахівка, російське командування, ймовірно, має намір "впритул зайнятись" м.Селідово... тобто, саме цими відтинками та ділянками...

Тут розгорнуті головні сили 27-ї мотострілецької дивізії противника, підсилені майже всією 114-ю окремою мотострілецькою бригадою (можливо, без одного мотострілецького батальйону, але навряд чи...), ну й 1-а окрема "славянська" мотострілецька бригада...

У зв'язку з усім цим... постає цілком логічне питання...

А чому ж так сталося...?

Відповідь буде одночасно складна... й проста...

Й вона, як на мене, містить цілий перелік факторів, як об'єктивного, так й суб'єктивного характеру...

Фактор №1...

Противнику вдалося досягнути на обох цих напрямках (Покровський та Торецький) ВИРІШАЛЬНОЇ переваги у силах й засобах (маю на увазі, як в особовому складі, так й в кількості озброєння та військової техніки\ОВТ)...

Для цього (у сенсі, для дії на цих напрямках), він, навіть створив окреме угрупування військ (УВ) - "Центр"

Проти українських військ, на цих двох напрямках діють головні сили всього "Центрального военного округа" (ЦВО) зи-си ри-фи... + значна частина (а на даний момент - більша) всього 1-го армійського корпусу... й + окрема танкова дивізія.

У тактичних з'єднаннях це...

(1) - мотострілецька дивізія (27-а мсд)

(2) - танкова дивізія (90-а тд)

(3) - 9 окремих мотострілецьких бригад (омсбр) - власне, "штатні" зі складу ЦВО - 35-а, 55-а, 74-а, 15-а, 30-а, й придані зі складу 1-го АК - 1-а, 132-а, 114-а, 9-а омсбр

Це не рахуючи - реактивної артилерійської бригади округу (232-ї реабр) + 2-х "штатних" артилерійських бригад 2-ї та 41-ї ЗВА (385-ї та 120-ї абр, відповідно) й 2-х ракетних бригад цих двох армій - 92-ї та 119-ї рбр...

А ще - бригади й полки управління, інженерно-саперні, зв'язку, РЕБ, матеріально-технічного забезпечення, ремонтно-евакуаційні (відновлювальні), й навіть залізничні та 2-і окремих бригади спеціального призначення (обр СпП)...

Окрім цього, очевидно й 14-а армія ВПС та ППО, що входить до складу ЦВО, на додачу до власних сил й засобів ППО армій та дивізій округу, також виділила якусь частину сил зі складу двох своїх штатних дивізій та однієї мобільної бригади - 41-ї та 76-ї дивізій ППО й 24-ї мобільної зрбр... для прикриття району дії всього УВ "Центр"...

Й все це шобло сконцентрувалось на двох порівнянно вузьких напрямках - Покровському та Торецькому, на відтинку від Озарянівки до Невельского...

Погодьтеся, **навіть, якщо врахувати той факт, що ЗСУ тут виключно обороняються (тобто, їм для організації та ведення оборонних дій апріорі потрібно менше військ), все одно... успішно протистояті цій "окремо взятій орді" - вкрай важко, просто через її чисельність...**

Тим більше, що у ЗСУ на цих напрямках, очевидно, й близько немає, адекватних для виконання цього завдання, обсягів відповідних сил й засобів...

Фактор№2

Перевагу противника у чисельності особового складу та ОВТ, можливо було би компенсувати (звісно, до певної межи), май ЗСУ на цих напрямках технологічну перевагу в ОВТ (в засобах ураження, розвідки, зв'язку, транспорті й т.д.), а також значно вищий рівень бойового вишколу своїх військ.

Це, зрозуміло, не вирішило би проблему "кардинально", однак значно нівелювало би кількісну перевагу противника у силах та засобах, а також значно ускладнювало би йому організацію та проведенн активних (наступальних) дій...

Й за окремими показниками та типами ОВТ таку перевагу над противником ЗСУ мають. Однак, вона не настільки значна та вирішальна, що має можливість докорінним чином вплинути на ситуацію.

Так само, як й з бойовим вишколом.

Цілком можливо, "в середньому" наш піхотинець вправніший за вчорашнього російського зека, чи якогось бомжа з Самари... але не настільки, щоб перетворитися на Нео з Матриці...й мати можливість ловити чи зупиняти кулі й уламки руками та класти російську піхоту, образно кажучи, вагонами та штабелями...

Ну й фактор №3...

Звісно, це **рівень ефективності управління (командування) на всіх рівнях...**

Тут ми ступаємо на дуже склизьку та хитку поверхню, бо "як треба", чи - як "не треба", у нас знають й можуть розповісти, в тому числі у ЗМІ та соціальних мережах - майже всі. Тому, будь-які оцінки з мого боку, нехай самого "неупередженного" характеру... все одно будуть спірними та дискусійними в цьому сенсі... й обов'язково викличуть цілий сонм "окремих думок та поглядів" незгодних та більш обізнаних ніж я.

Мені, цей "шабаш різнопланових експертів-самоучок" й даром не потрібний. Тому, висловлю власний погляд лише на критерії для такого роду оцінки, яку кожний з вас, шановні читачи, може зробити самостійно...

Як на мене, головним крітерієм для оцінки рівня ефективності командування сторін повинні стати конкретні, реальні покажчики результативності дій їх військ на обранному рівні, в контексті реалізації задумів та планів сторін... Звісно, з урахуванням конкретних умов та факторів, що впливали на дії їх військ, протягом визначеного періоду.

Іншими словами, потрібно порівняти те, що планувалося - з тим, що вийшло в реальності, враховуючи усю палітру умов та нюансів, які сприяли (ну, або заважали) сторонам реалізовувати ці свої плани...

Тоді й вдасться скласти для себе, стосовно "якості командування", більш-менш, об'єктивну картину...

Звісно, "по рівнях" вона може суттєво відрізнятися за якістю. Наприклад, на тактичному рівні вона може бути кращою\гіршою ніж на стратегічному чи оперативному, або навпаки й т.д.

Але, ще раз підкреслю... як на мене, головним критерієм, зазвичай, у воєнному мистецтві є практична результативність дій підпорядкованих вам військ... в тому числі, з урахуванням її "ціни" (так, я маю на увазі втрати).

Бувають перемоги, які ведуть до поразки (згадайте, звідки взявся вислів "Піррова перемога"), а буває й навпаки...

Бувають талановиті та розумні командири тактичної та оперативної ланок й одночасно - довбень на посаді Головкома чи навіть Верховного, або навпаки - заскорузлі діячі на оперативному рівні, невмілі командири-тактики, але умніца-розумниця на посаді Верховного, чи геніальний стратег на посаді Головкома...

Зазвичай, у цьому відношенні не буває ОДНОСТАЙНИХ покажчиків та висновків. Це завжди КОМБІНАЦІЯ вдалих та невдалих рішень, причому... на всіх рівнях. Справа полягає у визначенні їх ПРОПОРЦІЙ, тобто - в усвідомленні реального співвідношення кількості та обсягу одних до інших...

В цьому сенсі, кращого критерія ніж ПРАКТИЧНИЙ РЕЗУЛЬТАТ бути не може...

***

№ 16

Кличко підтримав без обговорення будівництво паркінгу на вулиці Прирічній

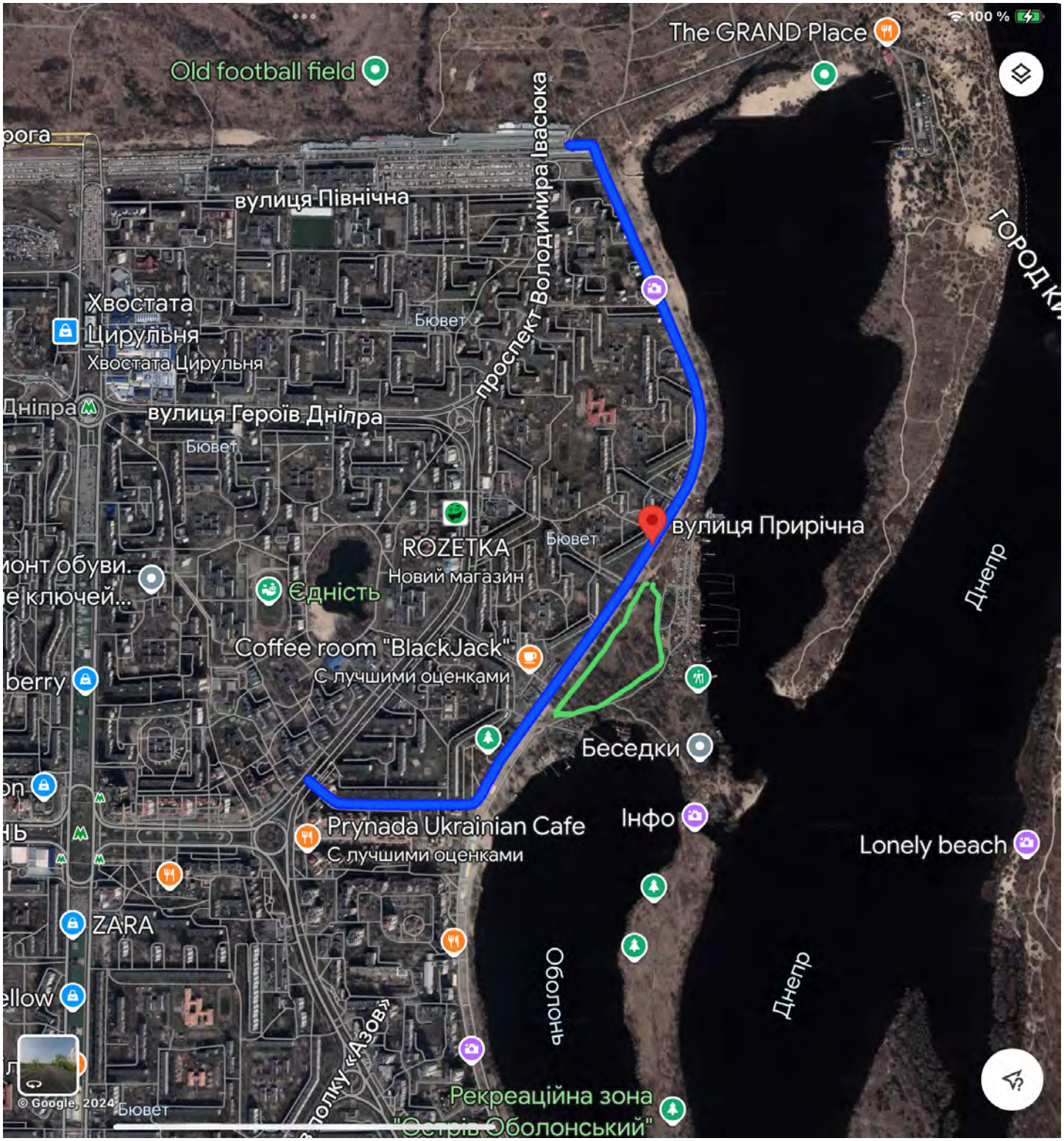
2024-09-24

Дане будівництво планується на вулиці Прирічній, прямо посеред зеленої зони зі здоровими деревами та захисної дамби, яка призначена для захисту Оболоні, зокрема від гіпотетичного прориву дамби Київської ГЕС.

А будувати його плануються **за кошти з міського бюджету у сумі 120+ млн грн.**

Мешканці роками виступають проти забудови, місцева ж влада, по класиці, ігнорує голос громади.

Хто саме хоче знищити «зелені легені» Оболоні, чому міська влада не реагує на звернення громади та чи вдасться зберегти бодай частину рекреаційної зони розповідали у випуску «В тіні каштана», дивіться на нашо ютуб-каналі.

The GRAND Place
Old football field
вулиця Північна
проспект Володимира Івасюка
Хвостата Цирульня
Хвостата Цирульня
Бювет
вулиця Героїв Дніпра
Бювет
ROZETKA
Новий магазин
Бювет
вулиця Прирічна
Єдність
Coffee room "BlackJack"
С лучшими оценками
Беседки
Prynada Ukrainian Cafe
С лучшими оценками
Інфо
Lonely beach
ZARA
Оболонь
Днепр
Днепр
Рекреаційна зона
"Острів Оболонський"
© Google, 2024
Бювет

***

№ 17

Спадщина
6 мин. ·

2024-09-22

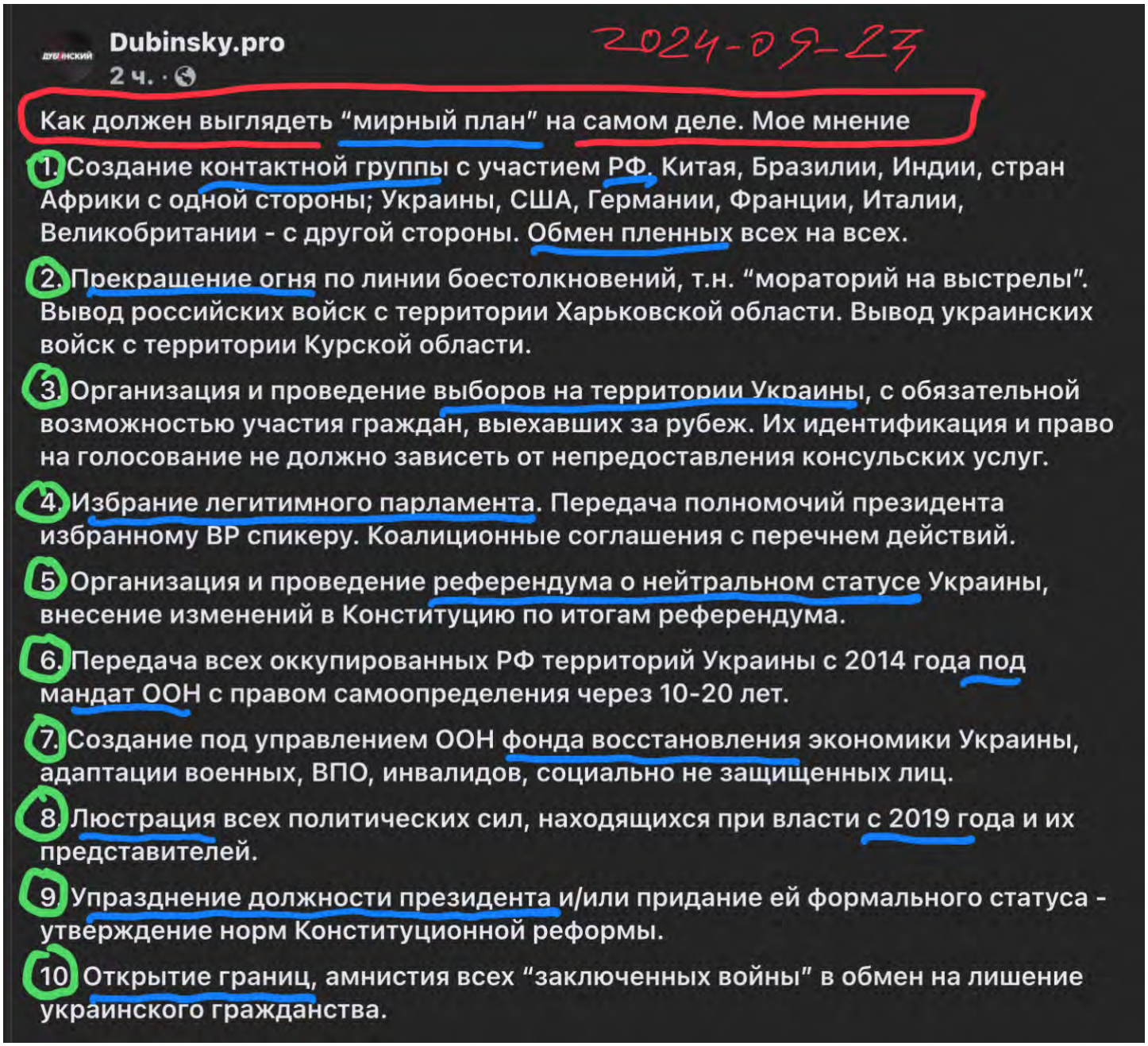
Які пам'ятки знищив Ніконов? На рахунку власника KAN Development, що планує знести Садибу Бонадурера (1878р.), вже декілька зруйнованих історичних будинків Києва 🏗

1. На замовлення підсанкційного нині Дмитра Фірташа Ніконов фактично зніс історичний квартал на Бесарабці. На його місці нині ТРЦ "Арена-Сіті" 🌇
2. Два будинки на Різницькій 2/34 - одноповерховий у стилі класицизм і триповерхова школа у стилі модерн - були знесені (за паперами - реконструйовані) заради БЦ "Сенатор" 🏢
3. Наразі Ніконов також планує забудувати історичну місцевість Китаїв, де розташований археологічний комплекс часів Київської Русі - пам'ятка національного значення! 4 липня цього року Київська міська рада проголосувала за продовження оренди землі KAN Development, попри протести громадськості ❌
Тепер на місці земель історико-культурного призначення може з'явитися житловий район на >6000 квартир 😏

Забудовник і екс-заступник Віталій Кличко вважає, що Садиба Бонадурера (Грушевського 4-Б) не має історико-культурної цінності. Ми гадаємо інакше, і навели аргументи на захист будівлі в петиції до Київська міська державна адміністрація - КМДА .
Посилання - в сторіз і коментарях 👆

***

№ 18

***

№ 19

Новий оперативний огляд Тома Купера багатий на деталі.

2024-09-22

Семків

Тут і характеристики літаків, які передають Україні Франція й Данія, і склад російських військ, які просуваються на Покровськ, і типи танків, якими українці воюють на Курщині, і подробиці щодо підірваного ЗСУ складу в торопці. Купер, навіть завалений роботою та приватними справами, знаходить час на пошук і опис усіх цих деталей, тож хіба дивина, що поміж них знаходиться місце «копнякам» українському військовому керівництву – з

приводу і без... Одне з написаного ним беззаперечна правда: українські воїни щохвилини б’ються, як леви. Підтримуємо українське військо, деталі збору внизу.

> Оригінал тут: https://xxtomcooperxx.substack.com/p/ukraine-war-20-september-2024?utm_source=post-email-title&publication_id=1535927&post_id=149148793&utm_campaign=email-post-title&isFreemail=true&r=2bgqpz&triedRedirect=true&utm_medium=email

Переклад: Катерина Соболева, Антон Шигімага

Редакція: Ростислав Семків

Том Купер

Війна в Україні, 20 вересня 2024 року

Усім вітання-привітання!

Тільки заплануєш написати декілька оновлень та аналітичних оглядів, як одразу виникне якась робота або приватні справи... але менше з тим, ось огляд за останні три-чотири дні.

Сьогодні на початку я хотів би вказати на декілька матеріалів, «обов’язкових для читання»:

Допис осінтера Tatarigami в твіттері [https://x.com/Tatarigami_UA/status/1836127294114480509] – ідеальний підсумок всього того, що не так у вищих ланках Збройних сил України.

...який набуває додаткової ваги, якщо ви хочете зрозуміти опублікований в «Українській правді» огляд Ольги Кириленко [https://www.pravda.com.ua/articles/2024/09/17/7475408/] про те, що йде не так у Покровському секторі аж із лютого.

До цього в'яжеться інформація The Guardian [https://www.theguardian.com/world/2024/sep/20/revealed-russia-anticipated-kursk-incursion-months-in-advance-seized-papers-show] про те, у російських військових документах, захоплених у районі Суджі, було попередження про майбутній український транскордонний наступ, деякі з повідомлень датовані кінцем 2023 року... Це звучить як «фішка внутрішньої безпеки Генштабу України: коли вам вдається приховати свої наміри від західних «союзників», але не від гру...», – подумав я...

А, і ще: не менш «добре» те, що написано у журналі Air & Space Forces Magazine [https://www.airandspaceforces.com/ukraine-cautious-approach-f-16-air-forces-europe-boss/]: ПС ЗСУ геть не хочуть повідомляти ВПС США про те, що стало причиною втрати F-16AM минулого місяця. І, чесно кажучи, навіть американці розуміють, що, може, краще й не треба цього знати...

Ага-ага, у кращих українських традиціях

– «триває розслідування».

Тобто, не важливо, є командувачем Олещук чи ні, **в ПС ЗСУ нічого не змінилося...**

...після всього цього, як і багато разів раніше, не можу позбутися думки, що

— ЗСУ вже могли б виграти цю війну – без свого вищого командування, без взаємодії з головнокомандувачем, командуванням сухопутних військ і Генштабом.

Хай вони фактично виконують свою роботу – пишуть нову доктрину та процедури (замість мікроменеджменту та кумівства в призначеннях) і дбають про краще навчання для командирів оперативних груп, бригад і батальйонів.

Розумію, що це не було б особливо популярним у Києві (а тим більше на Заході), але **це могло б принаймні дозволити військам твердо та з мінімальними втратами зупинити російський наступ**.

Дивуєтеся, чому я насмілююся говорити про це?

Бо це є щось типу «стандарту» у ЗСУ: попри бардак у верхах, низи щохвилини б’ються, як леви.

Але не хвилюйтеся: допомога вже близько. Верховна Рада звільнила «божевільну» Мар'яну Безуглу з Комітету з національної безпеки. Тепер усе миттю стане краще... реально, набагато, набагато, набагато краще...

1. ВІЙНА У ПОВІТРІ/РАКЕТНА ВІЙНА

Уранці 17 вересня українці захаймарсили великий російський склад боєприпасів під Маріуполем. Споруда, захована у лісі, була повністю знищена пожежею.

Уранці 18 вересня шість українських БПЛА вдарили по 107 арсеналу головного ракетно-артилерійського управління росармії поблизу міста торопець тверської області (приблизно в 500 кілометрах від кордону з Україною). Повідомляють, що цей об’єкт було зведено між 2012 і 2018 роками (його вартість – близько $39 мільйонів) й набито 30 000 тоннами боєприпасів – в основному артилерійських снарядів калібру 122 мм і 152 мм, артилерійських ракет калібру 122 мм і мінометних мін. Початкова детонація спричинила землетрус магнітудою 2,8 та, як повідомляється, призвела до утворення кратеру діаметром 90 метрів. Станом на минулу ніч склад ще горів. Як можна судити з супутникових знімків, його сектори B і C повністю зруйновані. Циркулюють чутки, що тільки ВСрф втратили 200 вбитими (судячи з некрологів у соцмережах, в основному зеків)...

[ЗОБРАЖЕННЯ 1]

Початок пожежі, яка знищила більшу частину 107-го арсеналу. Було дві великі вогняні кулі, це друга. На жаль, українці добре знають, як виглядають подібні вибухи на великих складах зброї: у 2017-2020 роках унаслідок російських диверсій в Україні було щонайменше три подібні пожежі...

Уранці 19 вересня росіяни помстилися за ці удари у типовий для них спосіб – уразили «стратегічну базу НАТО» у Сумах та «вбили 100 американських морських піхотинців», приблизно половина з яких, звісно, були «генерали»... що, насправді, виявилися літніми людьми з геріатричного пансіонату...

...ех… я не здивований гєнштабом у Москві, який лупить по будь-чому, особливо по лікарнях та геріатричних центрах, але Генштаб України такий – навіщо вбивати людей, які їм так допомагають?

Тим часом росіяни ніч за ніччю поступово посилюють свої «мопед-атаки». Учора Повітряні сили ЗСУ заявили про збиття усіх 42 «шахедів», що були виявлені. Сьогодні вранці ПС ЗСУ заявили про збиття 61 ударного БПЛА та 1 ракети Х-59/69. Але один із них таки долетів аж до Львова...

Принаймні одне тепер цілком зрозуміло: у повітрі над Україною ця зима буде особливо спекотною...

Поміж іншим тому, що цього тижня Париж і Копенгаген оголосили про наміри поставити в Україну Mirage 2000 та ще F-16AM – і це до кінця 2024 року.

Екіпажами і наземним персоналом цих F-16AM будуть учасники другої групи українських Повітряних сил, які проходять навчання на ЄСівських теренах НАТО. Поки що новин не так багато. Однак французькі винищувачі особливо цікаві (про те, що французи готують групу пілотів ПС ЗСУ, повідомлялося ще на початку цього року).

[ЗОБРАЖЕННЯ 2]

Варіант літака, проанонсований до поставки в Україну, отримав маркування Mirage 2000-5F (фото вище). Це одномісний перехоплювач, його основне озброєння – ракети MICA [з французької Missile d'Interception de Combat et d'Autodéfense – «ракета для перехоплення і самооборони». – перекл.] класу «повітря-повітря» з активними системами радіолокаційного та інфрачервоною самонаведенням (ефективна дальність – близько 40-45 км). Звісно, він також може нести і ракети «повітря-земля», але у Франції їх пілоти витрачають, можливо, 20% свого польотного часу, щоб навчитися цьому. Тож ці літаки не оснащують SCALP-EG, їх носять лише двомісні Rafale та Mirage 2000D. Однак французи мають намір модифікувати «українські» літаки, щоб ті несли ракети великої дальності SCALP-EG.

Цікаво, на що розраховують французи, очікуючи, що одномісні літаки, виділені Україні, впораються з цим завданням. Думаю, краще за всіх це знають український Генштаб і верховне командування ПС ЗСУ...

2. КУРСЬК

Відколи безкінечно звитяжний контрнаступ росіян було зупинено три дні тому, вони нарікають на те, що ЗСУ вводять до бою передані Швецією танки Strv 122 [Stridsvagn 122 – перекл.] на території росії. По суті це – шведська версія танків Leopard 2. Тож вони такі типу «так не чесно – ці нацисти знов використовують німецькі танки на землях рідної матушкі росіі»...

[ЗОБРАЖЕННЯ 3]

Кадр з відео, знятого «десь у глибині російських чагарників», на якому чітко видно обриси танку Лео 2A5 чи 2A6…

Насправді, Лео-другі використовуються на території росії вже понад місяць – по суті, в районі Каучука активно діє один оснащений ними підрозділ, і це

підтверджується втратою одного з танків цього типу, зафіксованою росіянами ще 18 вересня:

[ЗОБРАЖЕННЯ 3]

Підпалений український танк Лео 2A6 неподалік селища Каучук.

Танки Strv 122s, які тепер потрапили в кадр, використовуються 21-шою механізованою бригадою, яка діє на західному фланзі українського вклинення на Курщині. Це – один з трьох великих підрозділів, про які достеменно відомо, що вони використовуються у наступі на Глушкове. Два інших – це 225-й окремий штурмовий батальйон (що веде бої на південних підступах до Глушкового), він підсилений підрозділом Khorne Group зі складу 116-тої механізованої, а також 95-та десантно-штурмова (західний фланг вклинення).

(до слова, британці образилися від таких російських заяв, бо про їхні Челенджери вже ніхто не пише…)

Попри десятки російських контратак, від початку українського наступу на Глушкове 10 вересня, їм вдалося закріпитися у Волфиному [Курської обл., там поряд є українське село із ідентичною назвою – перекл.], Веселому (саме там 14 вересня МіГ-29 ПС ЗСУ розніс місцеву будівлю школи, у якій була купа російських військових) і Медвежжя, і також вони атакували Садовоє Товаріщєство [залізнична станція Глушкове] – наразі достеменно невідомо, чи вони 95-та вже контролює все село, а ще захопили Єлизаветівку (силами 21-шої бригади).

Це змусило ФСБ-шних генералів реорганізувати російські підрозділи в районі Глушкового. Биту 155-ту бригаду морської піхоти наразі повністю переорієнтували на оборону Глушкового, а 106-та дивізія ВДВ (і один з полків 810-тої бригади морської піхоти) зараз утримують ділянку фронту на південь від Коренева та намагаються організувати лінію оборони від цього селища до кордону – на південь від селища.

[ЗОБРАЖЕННЯ 5]

Пара російських БМД, підбитих під час одного з провалених 51-м полку ВДВ штурмів Любимівки, на початку цього тижня.

[ЗОБРАЖЕННЯ 6]

БМД російських ВДВ перед самісіньким ударом FPV-дрона…

[ЗОБРАЖЕННЯ 7]

БМД одного із загонів ВДВ, підбита при штурмі Обухівки (тієї, що на сході), 15 чи 16 вересня.

[ЗОБРАЖЕННЯ 8]

На західному фланзі українського наступу на Глушкове також, певно, оперує щонайменше один полк ВДВ, бо цю БМД було підбито під час українського штурму села Веселе, 14–15 вересня. Техніка вибухнула кількома мілісекундами пізніше…

Я вважаю, що це все сукупно підтверджує мої здогади кількаденної давнини: група «сєвєр» у складі ВСрф, вочевидь, не має тієї кількості військ, якої було б достатньо для продовження контрнаступу. Попри те, що це угруповання наразі збільшили до понад 40 тис. військовослужбовців, і це ще до того, як повідомлялося про втрати у кількості 400 військових лише за один день боїв – 17 вересня. Власне, групі «сєвєр» бракує військ для того, аби спинити українців, і величезна кількість різноманітних підрозділів, зображених на наведеній нижче мапі, також є черговим доказом, що вони переважно представлені як ротні чи може батальйонні групи, а також мають поганих командирів і оснащення й погано навчені – їх ледь вистачає для того, щоб вони бодай утримували свої окопні укріплення.

Навіть вишестоящі органи в москві добре собі затямили, що якщо вони втратять Глушкове, то з урахуванням особливостей місцевого ландшафту відбити цю територію буде вкрай важко. Саме тому ФСБ та генштаб рф муситимуть відвести ще більше підрозділів з якихось інших напрямків – і перекинути їх на Курщину (і це, своєю чергою, є причиною, що вони мобілізують додаткових резервістів та мають намір розширити всі російські збройні сили до 2,5 мільйонів військових).

[ЗОБРАЖЕННЯ 9]

Мапа Курської області, станом на 17–20 вересня. Пишу «17-те», бо червоні стрілочки позначають напрямки останніх російських контратак – вони відбувалися саме тоді і обійшлися російським ВДВ «лишень всього» в 400 загиблих, поранених і зниклих безвісти.

3. БИТВА ЗА ДОНБАС

Бахмут…

> росіяни продовжують свої спроби проникнути у Часів Яр. Поки що ЗСУ зупиняють усі такі спроби.

Покровськ...

> фокус дій угруповання військ «центр» останніми днями був... дещо дивним. По суті, від моменту виходу на головний рубіж оборони ЗСУ

перед Покровським (два тижні тому) росіяни почали просуватися на захід – вздовж лінії оборони, а не через неї у північному напрямку. Вони взяли Новогродівку, а три дні тому завершили захоплення Українська. Виходячи з цього, слід очікувати, що угруповання військ «центр» спочатку піде на Селидове (яке захищає «наша» реорганізована 151-ша окрема механізована бригада), насуваючись на нього з півночі (на захід від Новогродівки) і півдня (на захід від Українська) – а потім поверне на північ і розпочне наступ власне на Покровськ.

На південний схід від Покровська росіяни (тобто їхні 8-ма загальновійськова армія, 1-й і 58-й армійські корпуси, а також 39-та мотострілецька бригада, 18-та, 29-та і 150-та мотострілецькі дивізії) продовжують наступати з Красногорівки та Георгіївки в напрямку (укріпленої) агломерації, що включає Курахівку, Вовченку та Курахове.

Вугледар…

1) насамперед виявилося, що 72-га окрема механізована бригада імені Чорних Запорожців все ще знаходиться у цьому секторі.

2) По-друге, протягом останніх чотирьох днів росіяни наступали не лише на захід від Водяного, а й на східний та північно-східний бік Вугледара. Тобто, ті росіяни, які вижили після того, як українці підірвали одну з місцевих шахт на їхні голови.

Тим часом українці зносять і мінують все в Вугледарі та навколо нього. Вони налаштовані не повторювати помилок Авдіївки, а отже, не збираються залишити по собі нічого корисного. Декілька днів тому вони провели локальні контратаки в районі дач, на південь від зруйнованого міста.

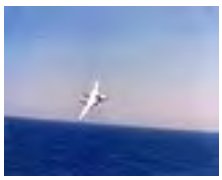
Факт залишається фактом: двох українських бригад чисельністю близько 60% недостатньо, щоб стримати натиск однієї посиленої російської загальновійськової армії...

***

№ 20

Don's Weekly, 23 September 2024: Part 1

by Donald Hill

SARCASTOSAURUS

SEP 23, 2024

Hello everybody!

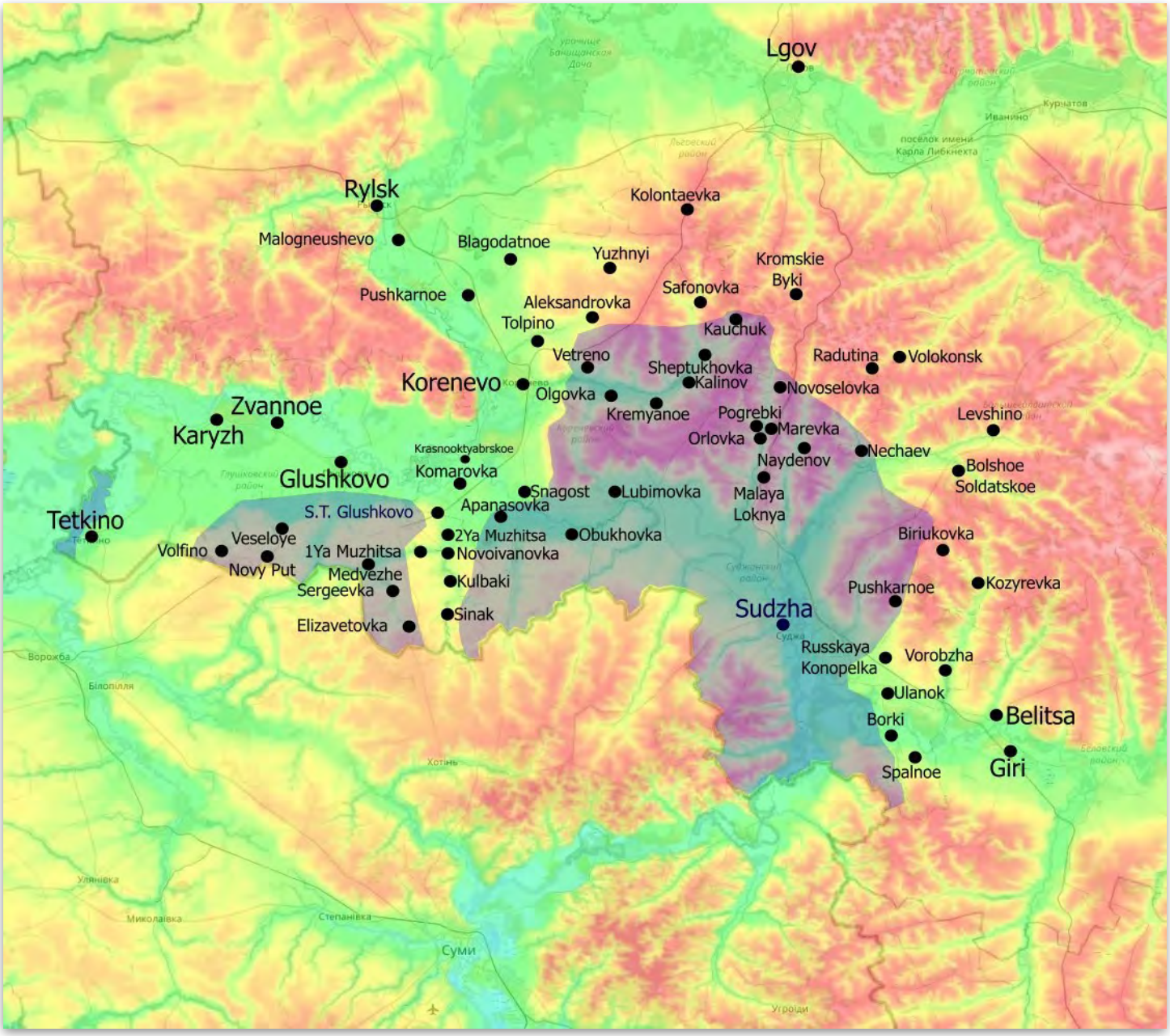
While all the possible zombie idiots in the West continue excelling in proving they can't think beyond repeating all the same mistakes of the last 24 years, and a better part of the political- and military leadership in Kyiv can't do anything about improving the command and training of the ZSU, at least Ukraine's UAV-forces are proving they can do quite well in regards of blowing up major Russian ammunition depots - and that without any kind of Western permissions. And so, this war is going on and on: there might have been no dramatic 'advances' in terms of new territory captured, this week, but the rate of attacks and losses remained very much the same like since months.

As usually, we're going to cover developments on the battlefield 'clock-wise', i.e. from west, via north, then east, towards south.

1. Kursk

Ukraine says Russia sent 38,000 troops to Kursk, including some assault brigades from southern Ukraine.

Russian tanks on transporters being moved in Kursk were destroyed. https://x.com/NOELreports/status/1837026655438623076

2. Kursk- Western Sector

As Ukraine expands east from the Novy Put incursion, the Russian-occupied villages of Sinyak, Kulbaki and Novoivanovka are pressured from both sides. They are not likely to push the Ukrainians back. If they do not withdraw, they are likely to be surrounded. Ukraine is at the edge of Sadovoye Tovarishchestvo Glushkovo (S.T.Glushkovo) which cuts off vehicular travel on paved roads between Glushkovo and Korenevo. There are still 1600 meters of dirt roads to the north of S.T.Glushkovo. Seven kilometers to the east of S.T.Glushkovo is Apanasovka, which appears to be back to occupied by Ukraine after changing hands several times.

Expanding west along the border into Volfino/Krasnooktyabrskiy, Ukraine's 8th Special Purpose Regiment used FPVs, mortars and a machine gun on a ground drone to kill some Russians and convince others to retreat. The ground drone survived drone and RPG strikes. At the southern end of Krasnooktyabrskiy, Ukraine uses dragon drones to burn the Russians out of their positions.

Some fighting around Obukhovka (adjacent to Veseloe) in which four Ukrainian vehicles were knocked out. A Russian ATGM position in Veseloe is knocked out, followed by Russians in aschoolhouse being targeted by Ukraine's air force. Six kilometers to the east, three Russian logistical vehicles are destroyed. Halfway between Veseloe and Glushkovo, a Russian BMD is destroyed, as isanother BMD in the northern part of Veseloe.

Russian troops are tracked and attacked by drones in northern Glushkovo.

A Russian BMD fires on Ukrainian positions in Obukhovka, southeast of Snagost. A Ukrainian drone is jammed when it gets close and crashes into the ground. Two more drones operating on different frequencies hit the BMD.

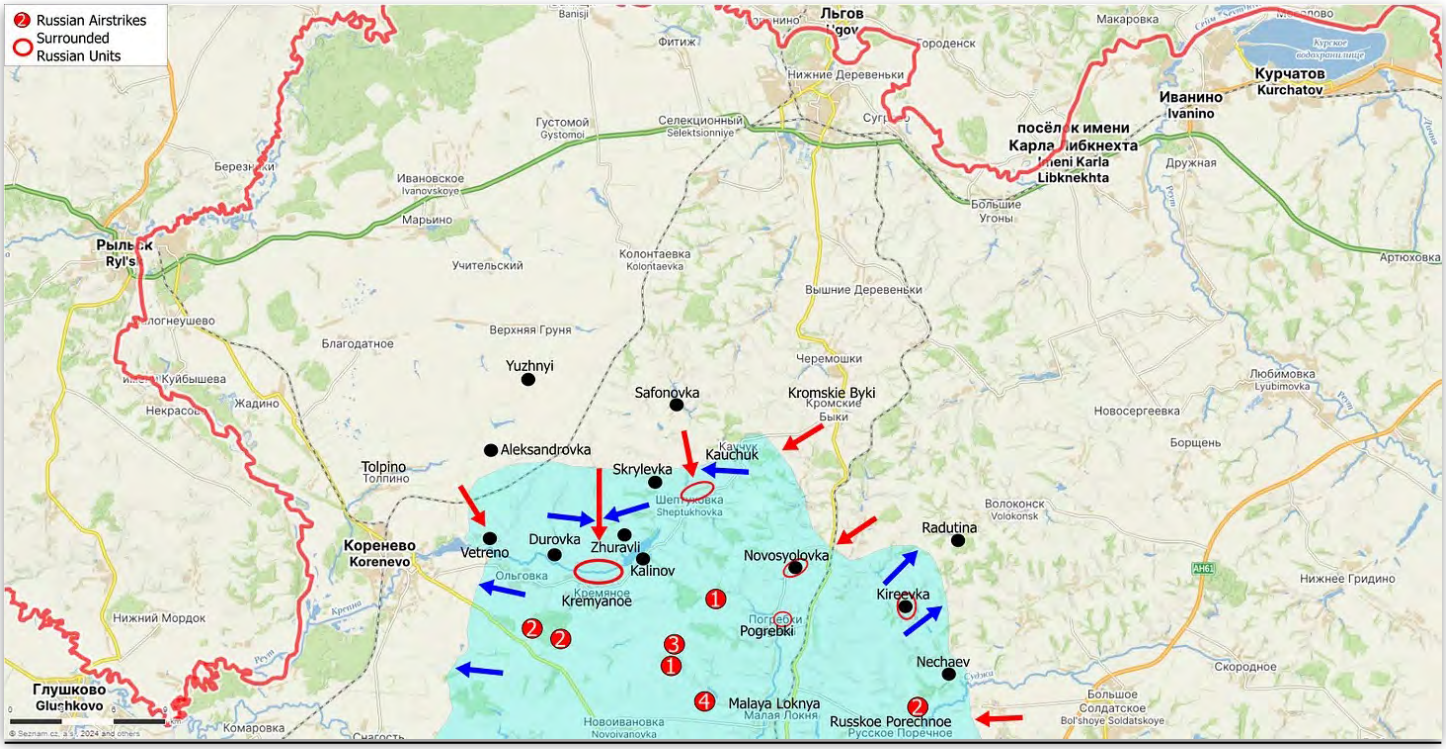
Two videos in which the 95th fires on Russians near Veseloye and the 103rd engages them near Liubimovka.

Ukrainian armored vehicles that were hit, destroyed or captured.

3. Kursk- Northern Sector

During one of early Russian counterattacks, back in August, Russia's 810th Naval Infantry Brigade was able to enter Kremyanoe and Sheptukhovka. When the Ukrainians pushed them back out some of the Naval Infantry remained in these villages. Russia has been attacking to break them out ever since. Sometimes they reach the villages and bring ammo and supplies. Sometimes the assaulting units are destroyed or forced to retreat. Ukrainians appear not to mind this situation: exactly

like in the case of the Aggregate Plant in Vovchansk, it’s offering them plenty of opportunities to keep the Russians busy and ambush them again and again.

Drones from Russia’s 83rd Motor Rifle Regiment observe airstrikeson Ukrainian positions.

4. Kursk- Eastern Sector

The Russian Arbat battalion maneuvers between Borki and Spalnoe and was one of units able to force Ukraine out of these villages.

The 41st Brigade had issues contributing to the fall of the canal district of Chasiv Yar, and was then transferred to Toretsk, which contributed to a Russian advance in that sector. Militaryland places them somewhere in the vicinity of Martynovka. Butusov hasstrong opinions on the commander of the 41st Brigade and the decisions that placed him in command, but his assessment that the 67th Brigade was unfairly blamed for failures at Chasiv Yar is contradicted by many reports, including those that fought as part of the 67th Brigade.

Nechaev
Суджа
2
Rozgrebli
Большое
Солдатское
Bol'shoye Soldatskoye
Малая Локня
Malaya
Loknya
Русское Поречное
Russkoe Porechnoe
Berdin
Cherkasskoe
3
Porechnoe
Makhov
Kolodez
Бирюковка
Biriukovka
Лебедевка
Мартыновка
Martynovka
Казачья Локня
Kasachya Loknya
2
Саморядово
Samoryadovo
Pushkarnoe
Мирный
Суджа
Sudzha
Russkaya
Konopelka
Vorobzha
Воробжа
Конопелька
Уланок
Ulanok
Белица
Belitsa
Плехово
Plekhovo
4
Борки
Borki
Гуево
Guyevo
Гирьи
Giri
Spalnoe
Удава
Udava
Миропілля
Myropillia
Озерки
Велика Рибиця
Velyka Rybytsia
Кондратовка
Kondratovka

5. Kharkiv

Ukraine finally took the Aggregate Plant in Vovchansk. The Russians bombarded it and other targets in the ruins of the town.

(…to be continued…)

***

Subscribe

SARCASTOSAURUS

Don's Weekly, 23 September 2024: Part 2

by Donald Hill

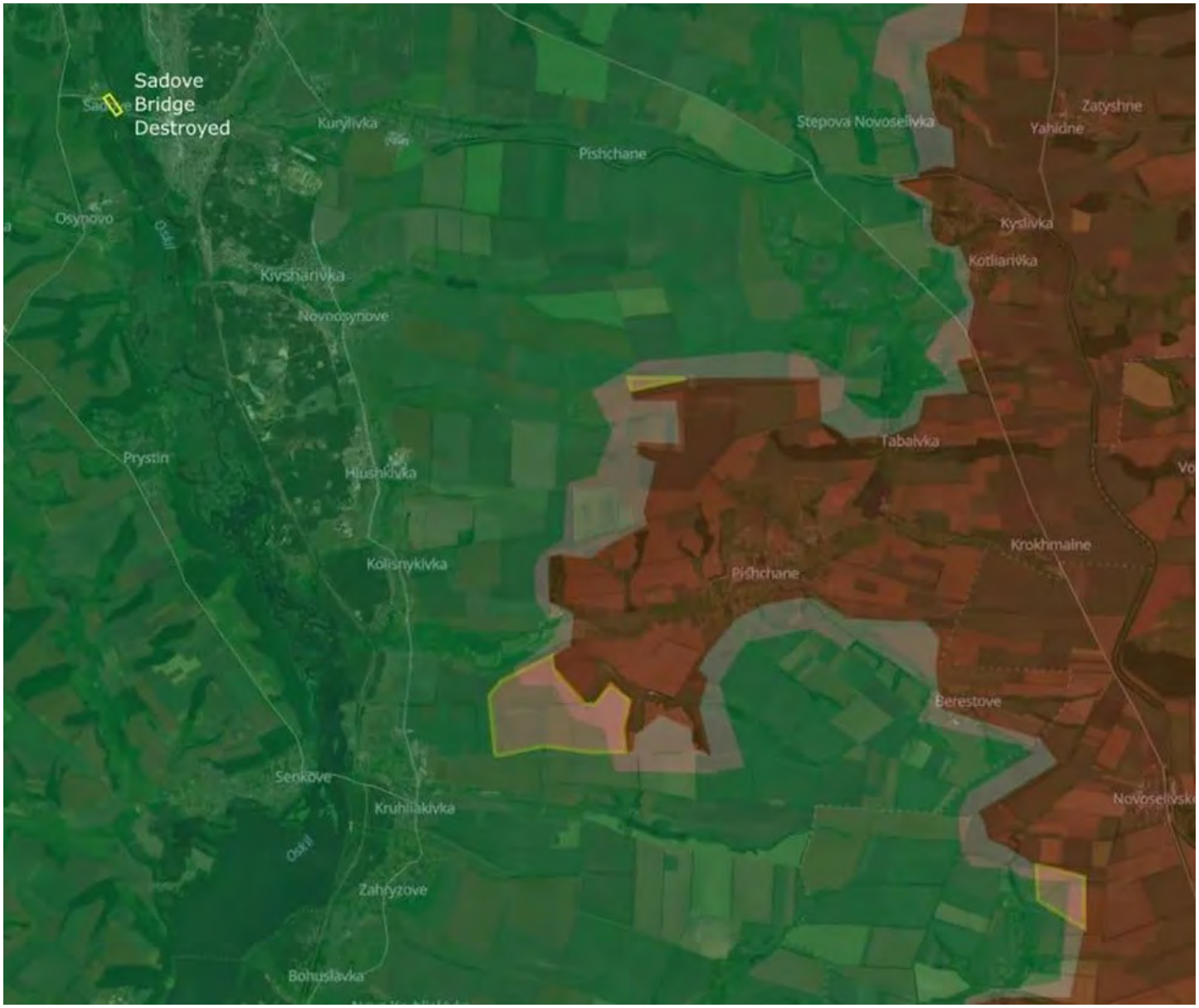
SARCASTOSAURUS

SEP 23, 2024

(….continued from Part 1…)

6. Western Luhansk

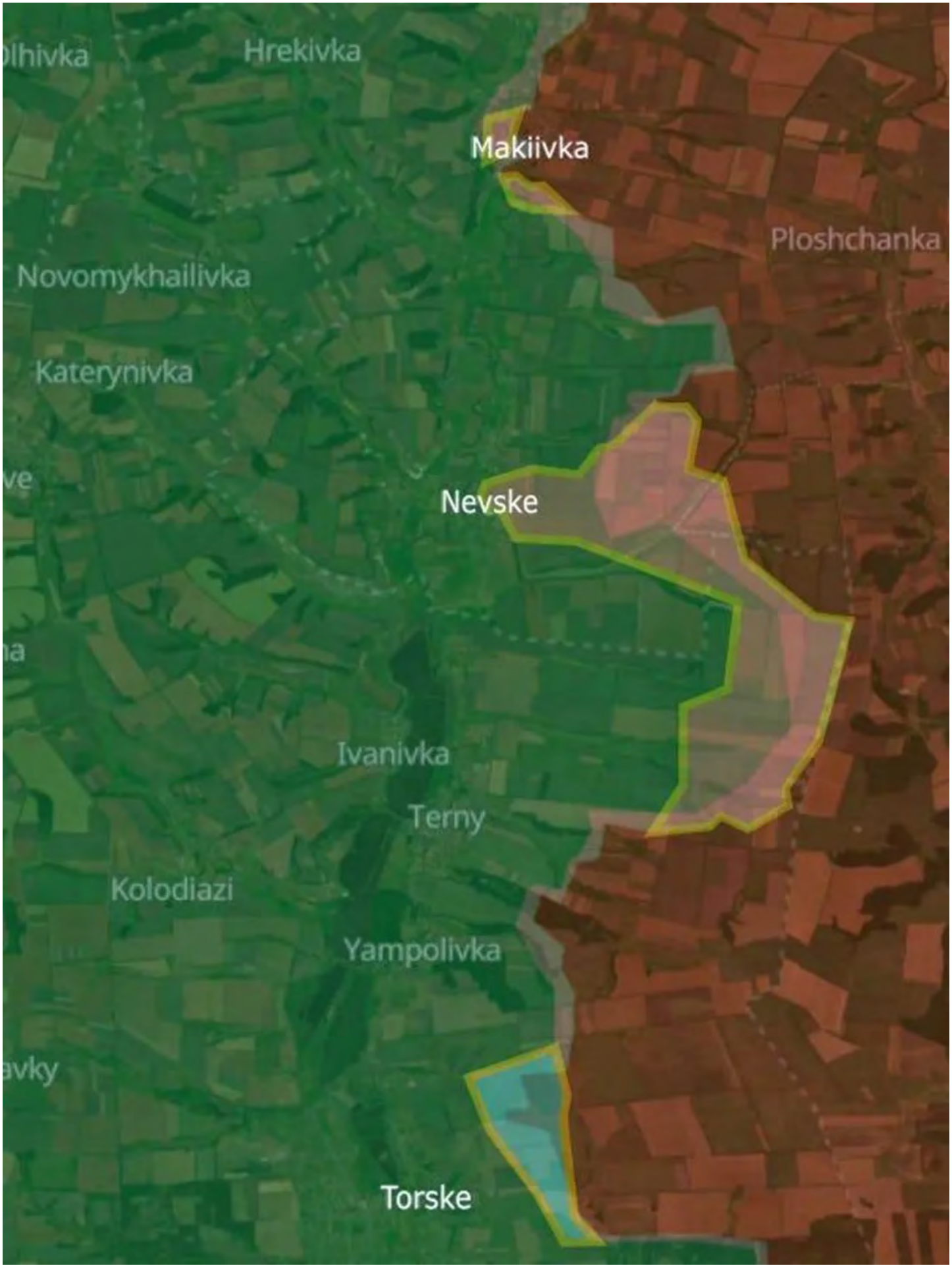
Russia didn’t advance in Kupiansk but advanced two more kilometers towards the Oskil river by Pishchane. The Russians also destroyed the bridge across the Oskil river at Sadove.

A mine and a few drones operated by the 3rd Assault Brigade take care of a Russian turtle tank with a mine roller and a BTR.

7. Terny

Russia made small gains around Makiivka and advanced almost five kilometers to Nevske.

East of Torske, Ukraine advanced about a kilometer on a three kilometer front and captured three Russians. An 11 minute video of how the Ukrainians captured them by posing as Russians.

Russian armored vehicles were destroyed while attacking.

8. Siversk

After a failed assault, some Russians hid in a trench for seven days. A Ukrainian drone discovered and attacked them. After reloading and returning, one survivor was unhurt and offered to surrender. After receiving water and a note, he slowly made his way towards the Ukrainian lines. His brotherly Russians shelled him with mortar fire for humanitarian purposes, but he made it to a Ukrainian position. This is the short version and this is the long version.

9. Bakhmut

A drone team from Ukraine's 23rd Brigade allowed a report to accompany them on a night mission in the Chasiv Yar area. The key for both sides was not to be spotted, so the drone team raced to the front line in a van loaded with explosives and unloaded quickly. The Russians use drones to mine the roads and even land FPV drones on the road to use them as mines, which is difficult to spot at night.

Рис

They use a basement as shelter and prepare the missions there and walk to fields to launch the drones. They drop anti-tank mines on Russian positions and mine the roads, just like the Russians. They also use a drone to pour liquid fire on a position. Using one-way drones is safer, but they need to use the two-way drones to drop the bigger payloads and these drones can be followed when they return. If the drone team knows their drone was spotted, they'll land the drone and wait until the Russian drone is gone before retrieving it. If they don't think they've been followed then they'll retrieve it right away to prepare for another mission. If a Russian drone is observing, it can follow the team back to their position and they're important enough to use a glide bomb to kill the drone team.

Due to a shortage of personnel, drone teams will often remain on the front line for days before being rotated back. The article is linked here, and the Twitter thread with videos is here.

10. Toretsk

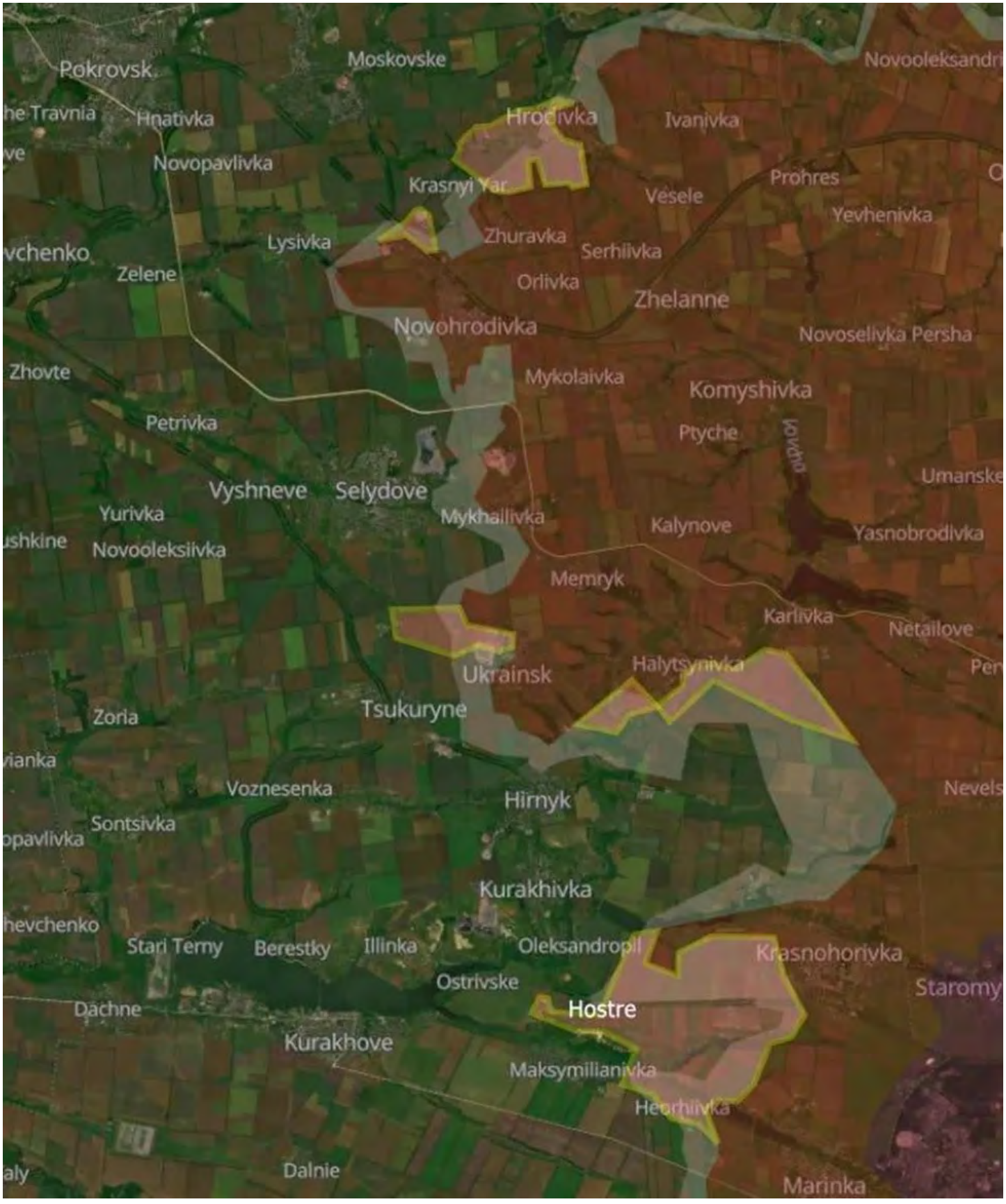
A Ukrainian position from a slagheap to the west observes thefighting in downtown Toretsk. Fighting remained heavy but Russia only advanced about 1-200 meters.

A Ukrainian T-64 team confirms the reality of over a year now, that drones altered the way tanks conduct operations. They mostly act as long ranged artillery although the shortage of ammo hampers that role. They have jammers that help but are ineffective against drones that operate on frequencies that are different from what the jammers are working on. They said that many laughed at the Russians for

creating turtle tanks but started to add armor to their tanks, as well. The older donated tanks, such as the Leopard 1, didn't have enough armor to deal with the current threats and they struggled to understand the manuals since they were written in German.

11. Pokrovsk

Russia made gains at Hrodivka and other locations. After defeating a 46 vehicle assault on Hostre last week, Ukraine was unable to hold onto it this week. In addition to airstrikes, Russia sent 52 vehicles in 24 attacks to attack Hostre again. Russia lost 13 armored vehicles (another four that were damaged), plus 72 soldiers.

A Bradley is hit twice by a Kornet ATGM, which has a 4.6 kg warhead. All three crew members were able to run out after the second hit immobilized the vehicle.

On the western side of Mykhailivka, Russians seek cover from small arms fire in a shed, which is then hit by a drone.

A Ukrainian report from Lysivka said they were holding out as of late last week despite heavy artillery bombardments and multiple infantry assaults.

Interviews with Ukrainian officers explain how Russia advanced 30 km in six months once Avdiivka fell: The 3rd Assault Brigade was brought in to cover the withdrawal from Avdiivka. When that was complete, they were rotated out and the 68th Brigade was rotated in. In a now familiar pattern, the rotation was quick and the 68th didn't have time to become familiar with the terrain or enemy behavior and tactics. To make matters worse, the 3rd took their trench EW systems with them. Immediately, Russian drone and meat attacks began and never stopped.

While Russia slowly advanced in the south, the situation in the north was static until the Russians decided to advance along the railroad, which had thick treelines on either side of the tracks. If this route was mined and defended with dug in defenses it would have been a strong position. But the 115th had just replaced the 100th Brigade there and did none of those things. A neighboring brigade notified the 115th that Russia was going to launch an attack on Ocheretyne and the 115th said they were ready: actually, there were no minefields, there were no defensive

positions. The Russians reached Ocheretyne virtually unopposed, and that unraveled the Ukrainian defenses in the entire sector.

Russia continued advancing with endless small-unit attacks in every direction and the Ukrainian units in this sector found it difficult to establish a defensive line in which friendly units were firmly anchored to adjacent friendly units. There was always a hole somewhere and the small Russian units would eventually find those holes and disrupt any partially established defensive line. By the time the Russian advance reached Sokil and Yevhenivka, small groups of Ukrainians were walking around challenging other small groups because they couldn’t determine if they were friendly or enemy.

At Prohres, 46 soldiers of the 31st Brigade were trapped by Russians penetrating holes that were never filled in the Ukrainian line or creating holes by pushing back portions of the line that were weakly held. Some soldiers of the 31st and adjacent units said the commander of the 31st never gave the order to leave. One senior officer of the 31st disagrees with those reports and said the commander personally approved the withdrawal plan. In any case, the trapped Ukrainian soldiers were evacuated with help from the 47th Brigade, the commander of the 31st was relieved, and the 31st was eventually withdrawn from the difficult sector.

The Ukrainian soldiers said that there were several general contributing factors that facilitated the broad Russian advance. One is that Russia has more men and equipment. The 108th Separate Battalion (“Da Vinci Wolves”) are now fighting in Selydove, a main focal point of the Russian advance. They say that a position manned by 4 Ukrainian soldiers can be attacked by up to 80 Russian soldiers during the day. One soldier in the 68th Brigade is frustrated with the lack of artillery and mortar ammo followed by questions of why Russia is always advancing. He says that Russia fires more of the larger artillery ammo than Ukraine fires with the smaller mortars. Another brigade was only given three 120mm mortar shells a day but at least had 40-45 82mm mortar shells a day. (Note: That is still a small

amount). Ukrainian drones are a big help but they cannot fill the void caused by the lack of indirect fire ammo.

Another soldier from the 47th Brigade prioritizes the problems as the lack of personnel, first of all, then the lack of training of what little personnel they have, and finally, the varying degrees of competence in the commanders. The 110th Brigade, which fought off the Russians in Avdiivka for two years, is still on the line even though it's at 40% strength. The 68th Brigade was moved from Kupiansk at full strength (but without rest) and lost a lot of people at Seminivka. At Seminivka they had about 90% experienced personnel and 10% new personnel. Now they have about 10% experienced personnel and the average age of the new personnel is around 50 with lower levels of motivation. Newly created units, such as the 151st Brigade, had more personnel, but their lack of experience as individuals and as a unit staff working together, meant their combat power suffered as they learned.

Another issue is that many of the defenses prepared months earlier were located on ground that was difficult to support, such as fighting positions in the middle of a field. Not only could drones easily spot and attack such a position, replacements and supplies would have to cross an open field without any cover just to reach the position. Or anti-tank ditches that were dug in locations that allowed the Russians to enter and travel along them unobserved right up to the Ukrainian positions. Or positions that could only be defended by 30 soldiers when it is common for only four soldiers to defend a hundred meters of defensive line. The commander of the Da Vinci Wolves said that his unit has to create their own positions with shovels rather than use the prepared positions that are useless, or worse: help the enemy advance.

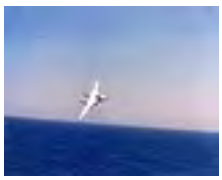
Russia and Ukraine both have about the same number of units in Pokrovsk since the Kursk offensive and Russia is still making progress in this region. But Ukraine has the edge in a mobile battlefield and is destroying Russian units under more favorable conditions in Kursk, plus the land being destroyed on that battlefield is Russian. Russia will need a lot of reserves to actually take Pokrovsk and many of those reserves are being expended in Kursk.

(….to be continued…)

***

Don's Weekly, 23 September 2024: Part 3

by Donald HIll

SARCASTOSAURUS

SEP 23, 2024

(…continued from Part 2…)

12. Makiivka

In addition to losing Hostre, Heorhiivka also fell into Russian control. Ukraine was able to stop other large attacks.

The 33rd Brigade near Pobieda destroyed 16 armored vehicles in two days. Some of the kills came from a Milan ATGM hiding in the open. It has a range of 3,000 meters.

The 46th brigade sends a drone to deconstruct a Russian turtle tank.

(CAUTION: Infantry are attacked by drones). 35 armored vehicles and 9 tanks attacked Kostyantynivka. After 5 vehicles were destroyed, the Russians retreated and drones hunted the infantry from the destroyed vehicles, killing 30 of them.

13. Vuhledar

Russia took Mine No. 3. The Ukrainians heavily mined the 115 meter tower so the Russians had no other options but to bring it down. To the east of Mine No. 1, 13 Russian armored vehicles were destroyed or damaged. A Russian assault north of Prechystivka was stopped.

The Russians built a new rail line to provide an alternate route to the Kerch bridge. The first train to use the route left Mariupol with a flatbed car in front of the engine

because partisans will sometimes put a mine on the track and the flatbed will detonate it.

14. Kherson

A Ukrainian interceptor appears to knock down a Russian reconnaissance drone through a collision and survive the attack.

15. Unknown Location

A Ukrainian drone hits a Russian soldier and doesn't detonate, but the video keeps transmitting. Ukraine sent another drone.

When the Russians realize their vehicle is being tracked by a Ukrainian drone, they stop the vehicle to dismount and fire at it. The Ukrainian drone hits the vehicle, but it appears to be missing it's munition.

16. Russia

According to the Russians, the Toropets ammo dump 470 km from Ukraine was hit by more than 100 drones. The secondary explosions are continuous, as viewed from 4200 meters away. According to TASS, each of the 92 individual bunkers could hold up to 240 tons for a total potential of 22,000 tons of stored ammo. Not all the ammo was inside the bunkers. Estimates of up to 8,000 tons may have been stored in the open. An Estonian intelligence official said that some of the ammo in the open had just been delivered by train and that 2-3 months of ammo was destroyed. That was just from the Toropets depot.

11 explosions registered from 2.5 to 2.8 on the Richter scale.Ukraine said the warehouses contained 122mm Grad rockets, 82mm artillery mines, S-300 and S-400 anti-aircraft missiles, Iskander ballistic missiles and North Korean KN23s. A Russian blogger claims that 200 soldiers are missing. An ammo train with over 50 cars was also present when the depot was hit. Indeed: it seems, Ukrainians are timing such attacks by arrivals of Russian ammunition trains: the open air storage of ammo and the loaded ammo train were much more vulnerable to the drones than the bunkers. The secondary explosions of the exposed ammo penetrated most of the bunkers.

The northern Toropets ammo dump: On the left, images from September 7th. On the right, images of September 18th.

Here are some views from Toropets (3 km away), neighboring communities and from space. And then hackers trolled the localmunicipality web site.

About 75% of the bunkers were destroyed. When it was built in 2018 the Russian Defense Ministry said it could withstand a nuclear explosion. A Deputy Defense Minister involved in the construction was arrested in July 2024 on corruption

charges. The construction of the bunkers was substandard and an ammo depot in Kotovo (58.48363346878169, 33.49239236308424) is being built in the same way.

A lot of the munitions in the northern Toropets depot were stored in the open, not in bunkers. This is true of other depots, such as this one southeast of Bryansk.

16 km south of the Toropets North Ammunition Depot is the Toropets South Ammunition Depot that has the potential of holding 17,000 tons of ammo. It was also attacked last week and had its own dramatic explosions. A satellite image.

A depot in Tikhoretsk (45.885547955063906, 40.04169322412793), Krasnodarsk Krai, was also hit. One report said that two drones were intercepted and naturally their debris started the explosions, which could include North Korean missiles. This site can hold up to 12,000 tons of ammo. Some of the ammo was stored in the open. It is also a logistical hub and a train carrying 2,000 tons of North Korean ammo was present at the time of the attack. The fact that trains were present at two of the three depots when they were attacked is probably not a coincidence.

In the morning, secondary explosions at Tikhoretsk continued. Another rocket from Tikhoretsk landed 10 km away. And satellite images of the depot.

10 km southwest of the occupied city of Mariupol, a depot at Hlyboke was hit.

In the early summer of 2022, HIMARS arrived and dozens of large Russian ammo dumps were destroyed within the 80 km range of the weapon system. Large depots are a more efficient way to move ammo but they are also more vulnerable to attack. Russia responded by using more depots that were smaller, but they were attacked,

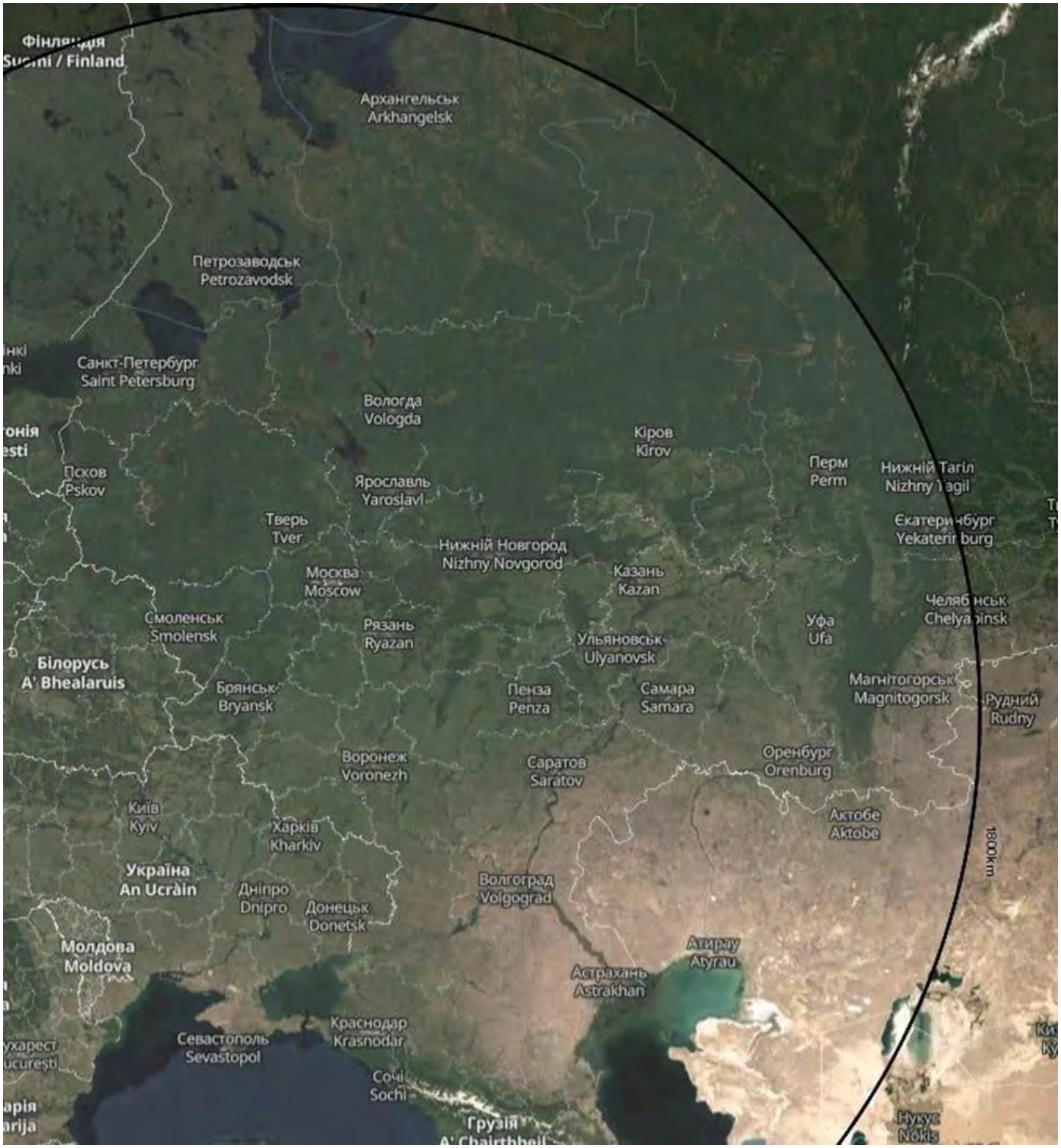
too. Russia adjusted and dispersed their depots into even smaller depots within range of Ukrainian weapons. These smaller depots required a greater number of vehicles to transport the ammo, this at a time when Russian units are commandeering civilian vehicles because they are short of trucks. Besides destroying tons of ammo, the rate of ammo moving to the front slowed.

Ukrainian artillery extends the battle zone from the front line to about 30 km behind the zero line. HIMARS and MLRS extended that range to about 80 km. Ukraine's drones have extended the battle zone as far as 1800 km away. Oil refineries, fuel depots, airbase depots and large depots supporting ground forces have been attacked. Trucks were already loading ammo from Tikhoretsk and that is 280 km from Donetsk. Loading from depots further away, or from smaller depots that are connected to the rail line, will take longer to move ammo to the front.

Not all the bunkers at these depots were destroyed and maybe not all of the bunkers were full. But some tens of thousands of tons of ammo went up in flames in just five days. Some estimates say 25% of the annual ammo production was destroyed. That's enough ammo to cause a few thousand Ukrainian dead and wounded, to both military and civilian personnel.

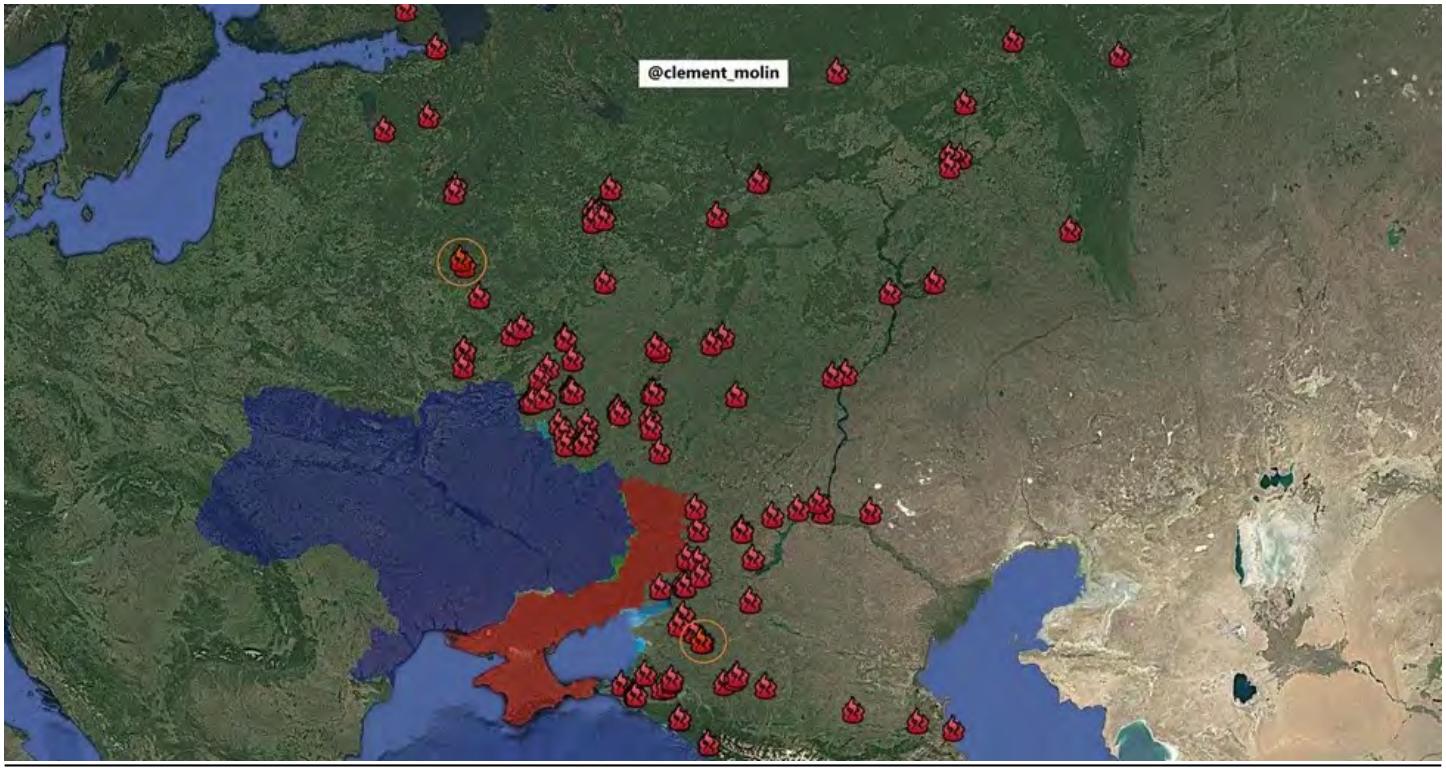
It remains to be seen how often these attacks can be replicated with drones. The drones themselves are unlikely to have penetrated the bunkers. They were aided by the presence of ammo trains loaded with a couple thousand tons of ammo, and tons of ammo stored in the open. The massive secondary explosions were able to penetrate the bunkers. Still, if Ukraine can detect when trains arrive and when they will be loaded with ammo, the damage they could do would be tremendous. Since Russia doesn't use pallets to transport equipment, it takes longer to load and unload trains and that will benefit Ukraine's ability to target them.

None of these attacks will end the war by themselves, but they all contribute to the end. Russian ammo will continue to reach the front line, but, over time, the production will slow, the rate of movement will slow, and the intensity of attacks will decline. And Ukraine's strategic bombing will continue to increase.

Ukraine has attacked targets as far as 1800 km away, extending the battlefield and threatening Russian logistics within this arc.

A military base near Pochep (52.86883598916418, 33.47398789265318) for the 856th Self-propelled Artillery Regiment, 144th Guards Motorized Rifle Division was hit bysomething faster than a prop drone. Since one of the soldiers called it a drone, it could be the Palyanytsia turbojet drone. The objective of the strike is unknown.

All the strikes in Russia since 2022: Air bases, naval bases, refineries, oil depots, factories and infrastructure. Some were hit multiple times.

In December 2023, Putin increased the number of troops in the Russian army to 1.32 million. In December 2024, that will increase to 1.5 million.

Russia earned $1 billion from selling grain stolen from Ukraine. Some of that grain was shipped out of the port of Azov. Ukraine hit a grain terminal in that port back in May. Last week a Neptune missile set something in the Azov port on fire.

Over the last few years, the Russians have been testing an ICBM missile. Three of the four tests ended in failure. On the 21st, another missile exploded on launch.

(…to be continued…)

***

Don's Weekly, 23 September 2024: Part 4

by Donald Hill

SARCASTOSAURUS

SEP 23, 2024

(…continued from Part 3…)

17. Ukraine

Sometime earlier this year Ukraine said they had 80,000 dead and 400,000 wounded. Ryan O'Leary says the number of Ukrainian dead is between 100,000 and 150,000. The number for wounded is too low since most return to service: in his opinion, those suffering too heavy injuries to continue service number around 250-300,000. He assesses the number of Russian dead at between 250-400,000 dead.

In his 65-man unit, almost all were wounded in 2023. Of those, three could not return to duty: Two because of amputations, one because the shrapnel left in his brain might move with a blast wave. One person in his unit was shot two times in three weeks. Another had shrapnel wounds two times in seven days.

He also has ideas on the intake, training and organization of foreign volunteers.

Gepards have a short range but are very effective against Shahed drones.

A foreign volunteer teaches first aid on the battlefield.

The Kharkiv Rescue Group saves animals from combat zones. An elderly woman declines to leave, saying, "If not today, then tomorrow I will die."

18. Diplomacy

Timothy Snyder has an opinion on the Russian empire and it's influence on western political decisions.

The European Parliament voted to lift restrictions on Ukraine's ability to use weapons in Russia and called on the EU countries and NATO allies to send 0.25% of their GDP to Ukraine as military aid. The vote was 425 in favor, 131 against and 63 abstaining.

Armenia had two coup attempts in 2023, and they just arrested men that went to Russia for training.

Since the ruling party in Georgia is moving away from democracy, the EU is considering revoking their visa-free travel in the bloc.

US army units are currently being deployed overseas at a higher rate than during the peak of the Iraq and Afghanistan wars. When serving overseas for more than 30 days they will receive monthly bonuses of $210 to $450, depending on rank.

The map the Soviet Union presented to Germany with their proposed dividing line as they plotted to invade Poland in 1939.

The Russian foreign ministry tried to rewrite the history of the Second World Wa by saying they offered a mutual defense pact with Poland but were turned down because Poland had their own expansionist agenda. They tried to spin the September 17th Soviet invasion of Poland as an act of mercy after the Polish government had fled and Ukrainian and Belarussian populations in Poland were threatened by the Germans. The German foreign ministry posted a map that the Soviets had presented to Germany suggesting how they should both divide up Poland under theMolotov-Ribbentrop Pact with the word, “Seriously?”

19. Equipment

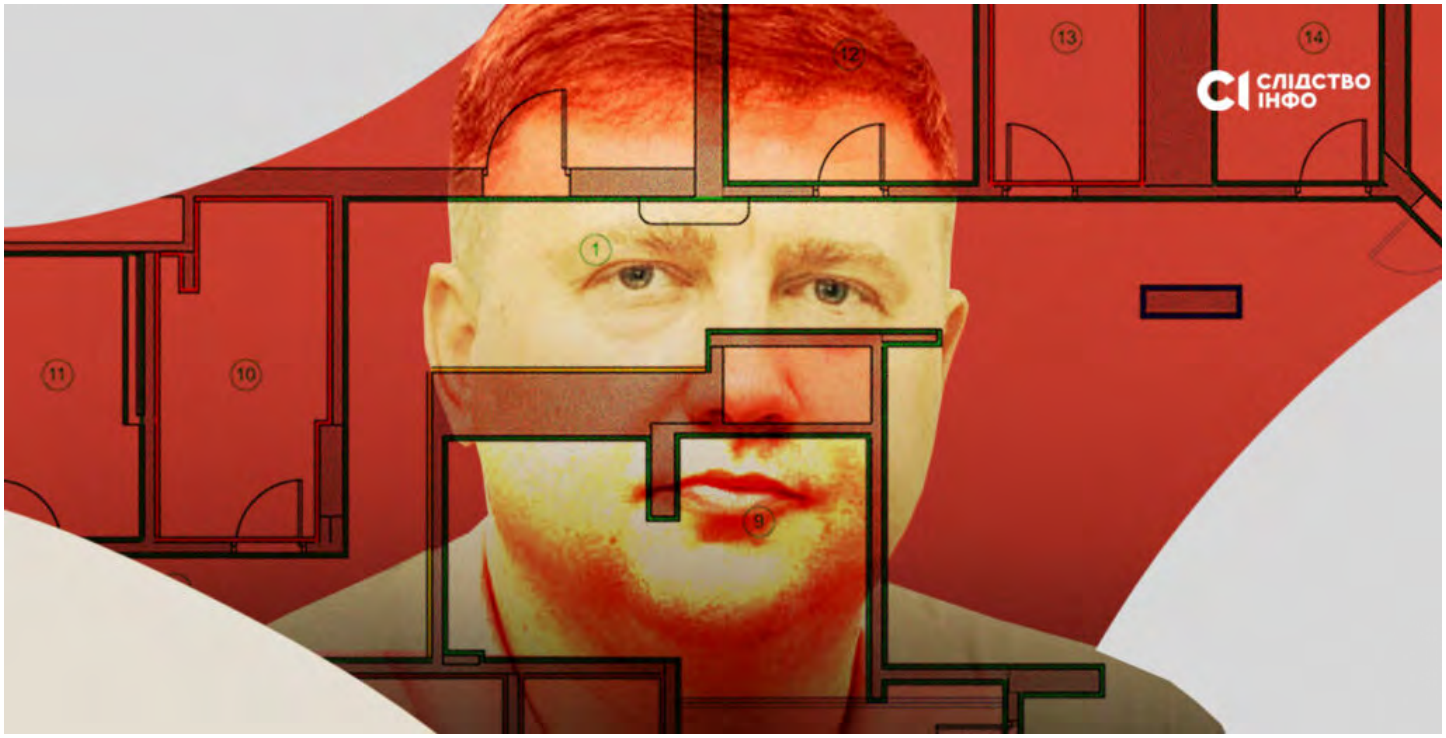
The air war between Russian and Ukrainian drone-operators is heating up. Meanwhile, some of Russian reconnaissance drones have a ‘dormant’ EW system. When it detects a certain frequency, it activates to jam that frequency, hoping to disrupt the signal to Ukrainian drones that are trying to intercept them.

An anti-drone cage that protects a Ukrainian self-propelled artillery in its hiding position.

***

№ 21

МІНІСТР ЖИВЕ У КВАРТИРІ ТЕЩІ ВАРТІСТЮ 17,7 МІЛЬЙОНА ГРИВЕНЬ. ОФІЦІЙНИХ ДОХОДІВ НА ЇЇ ПРИДБАННЯ У ЖІНКИ, СХОЖЕ, НЕ БУЛО

2024-09-23

Анна Бабінець

Міністр аграрної політики та продовольства Віталій Коваль мешкає у квартирі на 170 квадратних метрів у столичному житловому комплексі преміумкласу. Належить ця квартира його тещі, яка, схоже, не мала офіційних прибутків на її придбання. Житло могло коштувати 17,7 мільйона гривень, і було придбане, коли Віталій Коваль очолював Рівненську ОДА, а пов'язані з ним фірми отримували мільярдні підряди на побудову, ремонт та обслуговування доріг у регіоні.

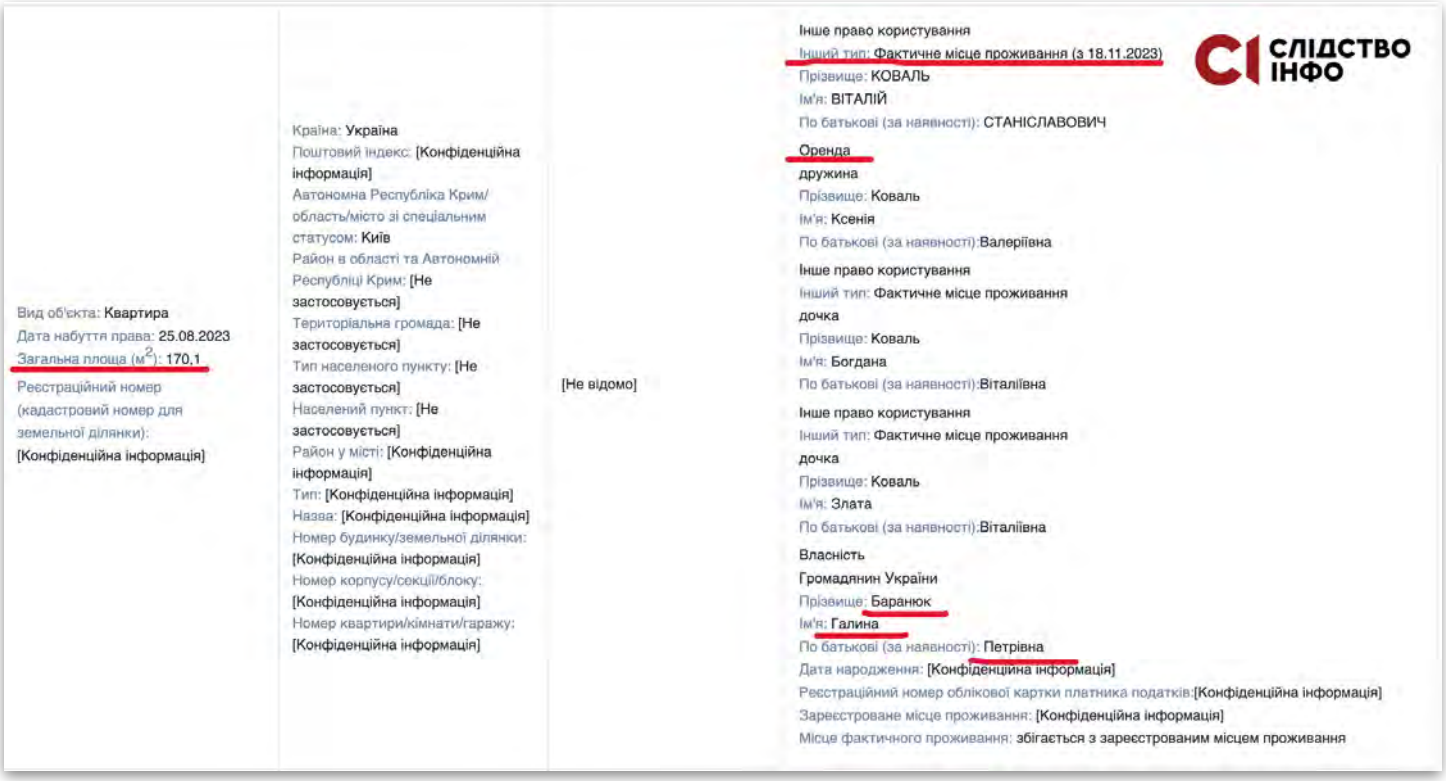
Про це йдеться у розслідуванні «Слідства.Інфо».

Віталій Коваль був призначений міністром аграрної політики та продовольства 5 вересня 2024 року, до цього очолював Фонд державного майна, а ще раніше чотири роки працював головою Рівненської обладміністрації.

Міністр аграрної політики та продовольства Віталій Коваль

Журналісти «Слідства.Інфо», досліджуючи декларацію нового міністра, зауважили: Віталій Коваль задекларував, що з серпня 2023 року його дружина орендує квартиру у Києві площею 170 квадратних метрів. У цьому помешканні проживає вся сім’я міністра. Власницею квартири зазначена Галина Петрівна Баранюк.

Вид об'єкта: Квартира
Дата набуття права: 25.08.2023
Загальна площа (м^2): 170,1
Реєстраційний номер (кадастровий номер для земельної ділянки): [Конфіденційна інформація]

Країна: Україна
Поштовий індекс: [Конфіденційна інформація]
Автономна Республіка Крим/область/місто зі спеціальним статусом: Київ
Район в області та Автономній Республіці Крим: [Не застосовується]
Територіальна громада: [Не застосовується]
Тип населеного пункту: [Не застосовується]
Населений пункт: [Не застосовується]
Район у місті: [Конфіденційна інформація]
Тип: [Конфіденційна інформація]
Назва: [Конфіденційна інформація]
Номер будинку/земельної ділянки: [Конфіденційна інформація]
Номер корпусу/секції/блоку: [Конфіденційна інформація]
Номер квартири/кімнати/гаражу: [Конфіденційна інформація]

[Не відомо]

Інше право користування
Інший тип: Фактичне місце проживання (з 18.11.2023)
Прізвище: КОВАЛЬ
Ім'я: ВІТАЛІЙ
По батькові (за наявності): СТАНІСЛАВОВИЧ

Оренда
дружина
Прізвище: Коваль
Ім'я: Ксенія
По батькові (за наявності): Валеріївна

Інше право користування
Інший тип: Фактичне місце проживання
дочка
Прізвище: Коваль
Ім'я: Богдана
По батькові (за наявності): Віталіївна

Інше право користування
Інший тип: Фактичне місце проживання
дочка
Прізвище: Коваль
Ім'я: Злата
По батькові (за наявності): Віталіївна

Власність
Громадянин України
Прізвище: Баранюк
Ім'я: Галина
По батькові (за наявності): Петрівна
Дата народження: [Конфіденційна інформація]
Реєстраційний номер облікової картки платника податків: [Конфіденційна інформація]
Зареєстроване місце проживання: [Конфіденційна інформація]
Місце фактичного проживання: збігається з зареєстрованим місцем проживання

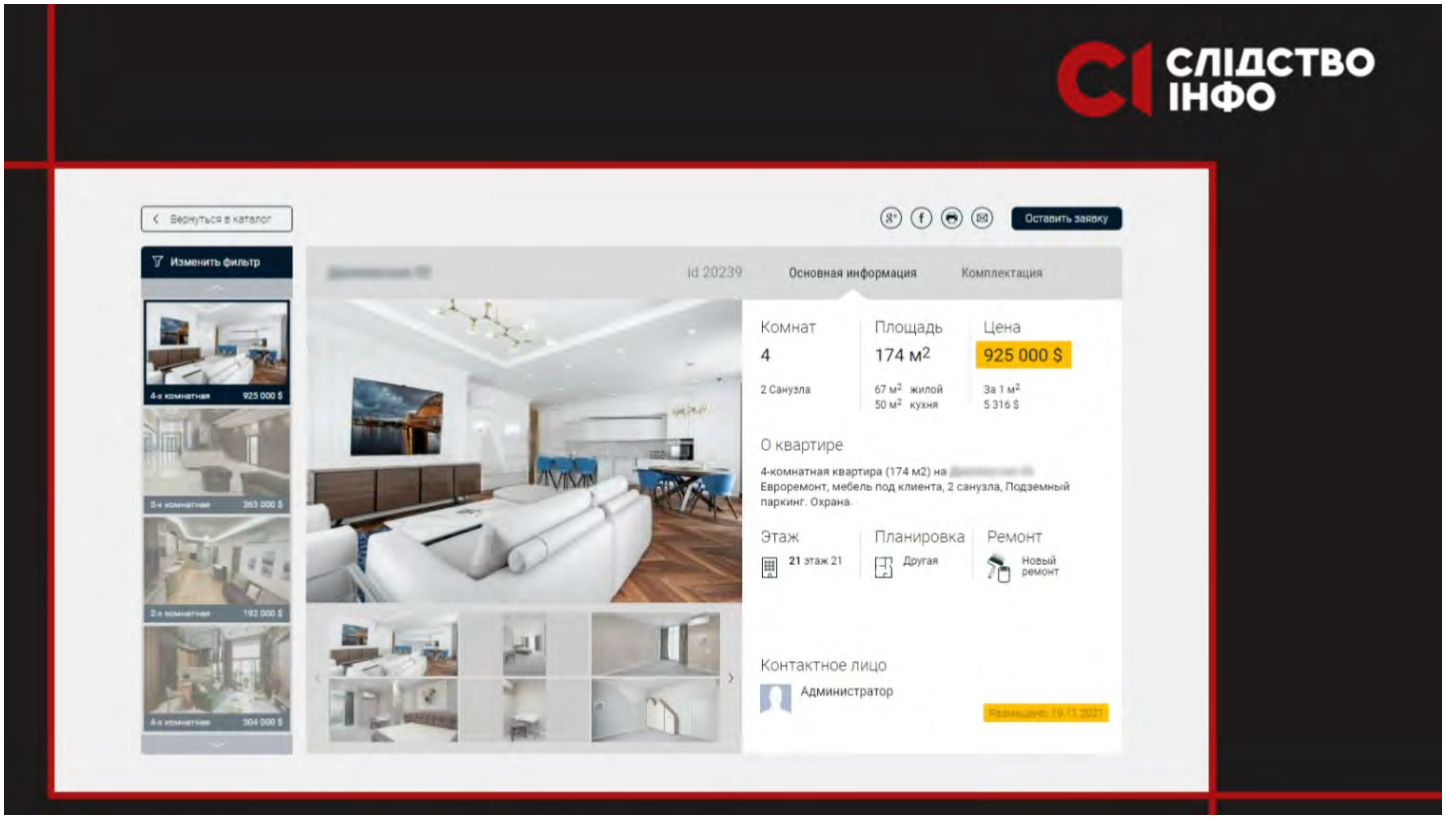
Скрин з декларації Віталія Коваля

Під час дослідження квартири журналісти дізналися, що знаходиться вона у житловому комплексі преміумкласу, збудованому 6 років тому та розташованому біля Голосіївського парку у Києві. Власницею помешкання виявилася теща міністра, яка купила її у липні 2021 року.

З архівних оголошень 2020-2021 років «Слідство.Інфо» дізналося, що у той період квартири з ремонтом схожого метражу коштували **від**

750 до 925 тисяч доларів. Наприкінці червня 2021 року у житловому комплексі, де зараз мешкає міністр Коваль, продавалася квартира ідентичного розміру — 170 квадратних метрів. У оголошенні також зазначалося, що вона — після будівельників, є стяжка та штукатурка. Це помешкання на високому поверсі, відповідно до знайденого оголошення, коштувало 17,7 мільйона гривень ($650 тис. за курсом долара того часу).

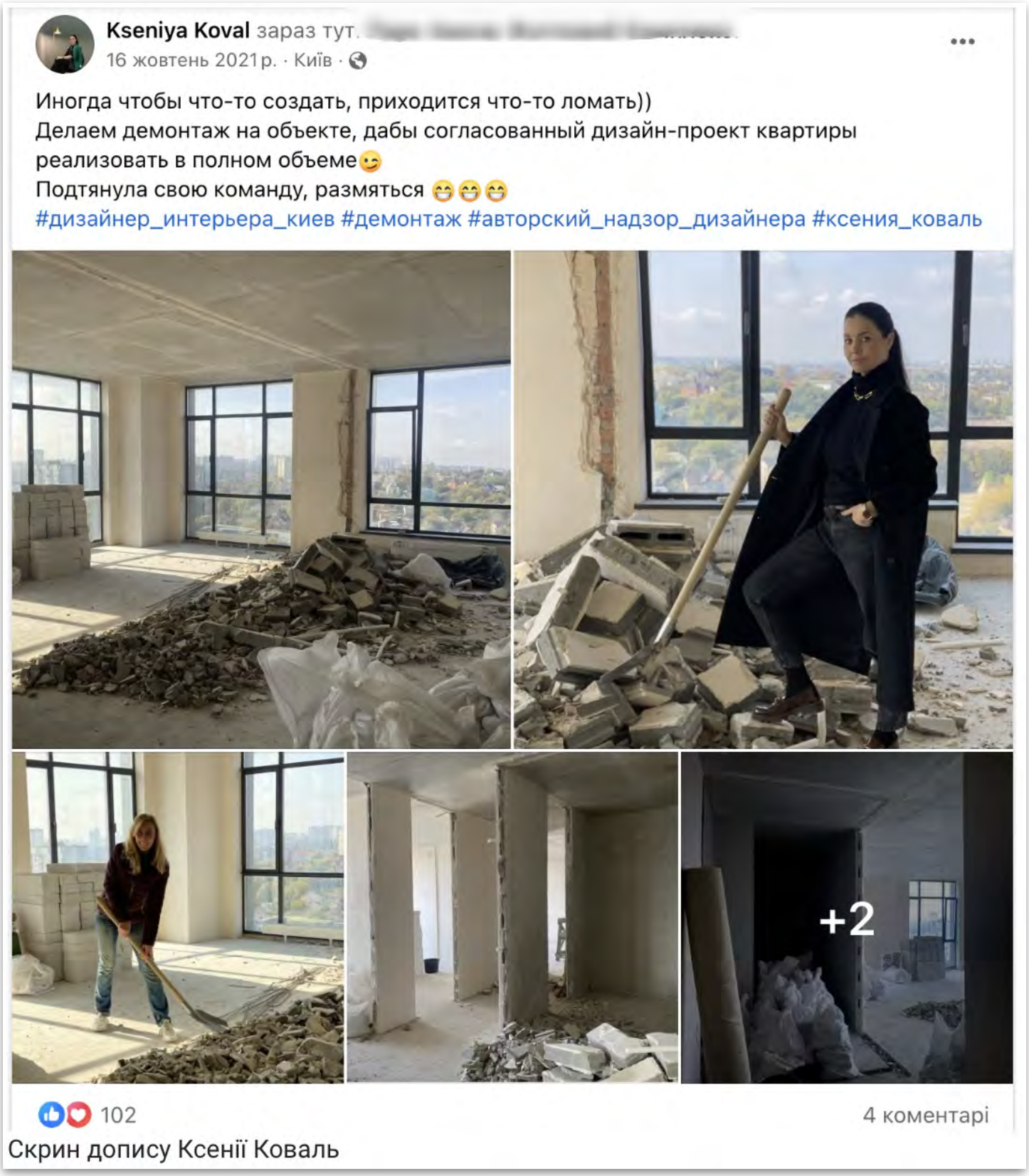

69-річна Галина Баранюк все життя мешкає у Чернівцях. Згідно з інформацією, отриманою журналістами від власних джерел, Галина Баранюк — пенсіонерка, раніше працювала бухгалтеркою на різних підприємствах у Чернівцях. Документ, наданий «Слідству.Інфо» джерелами, містить інформацію, що протягом 2014-2020 років Галина Баранюк разом заробила 495 тисяч гривень. Тобто в середньому її щомісячний дохід протягом зазначених семи років становив 6 тисяч гривень на місяць. З реєстру нерухомості журналісти дізналися, що Галина Баранюк не продавала об'єктів нерухомості, які могли б дозволити їй у 2021 році купити квартиру у Києві за 17,7 мільйона гривень.

Конвертуй гривні у викриття поганців, наділених владою. Підтримай нас одноразово або стань частиною «Слідство-клубу»

На запитання «Слідства.Інфо» щодо походження грошей на квартиру, яку задекларував і де живе її зять із сім'єю, Галина Баранюк відповіла: «Ну і що, що задекларував», і кинула слухавку.

На фейсбук-сторінці дружини міністра Ксенії Коваль журналісти виявили пост від жовтня 2021 року, де вона позначила, що знаходиться у тому ж житловому комплексі, де за три місяці до того її мати Галина Баранюк купила квартиру.

Скрин допису Ксенії Коваль

На світлинах, які опублікувала дружина міністра, зображена простора квартира після будівельників, зі стяжкою та штукатуркою, на високому поверсі. Це відповідає опису з архівного оголошення, яке раніше знайшли журналісти та де ціна за цей об’єкт — 17,7 мільйона гривень. Коли журналісти подзвонили Ксенії Коваль та представилися, вона кинула слухавку.

Міністр Віталій Коваль на дзвінки та повідомлення журналістів щодо квартири, у якій він мешкає, не відповів.

Журналісти «Слідства.Інфо» також дослідили декларації міністра за 2019-2021 роки та не побачили інформації про позики, які він чи його дружина могли надати Галині Баранюк для купівлі квартири. «Дірки» у 17,7 мільйона гривень, яка могла б пояснити походження нерухомості, у деклараціях міністра за 2019-2021 рік також немає.

Влітку 2021 року, коли була придбана квартира преміумкласу у столиці, Віталій Коваль обіймав посаду голови Рівненської ОДА, на яку його призначив президент восени 2019 року. Від самого початку він був представником політсили «Слуга Народу».

«За рік до того, як Віталія Коваля призначили головою Рівненської ОДА, *у 2018-му, у нього було понад 1 мільйон 300 тисяч гривень боргів та податкових зобов'язань. На той час Віталій Коваль заробляв трохи більше 8 тисяч гривень у місяць, керуючи ТзОВ «Санако» та ТзОВ «ВВВ Монтаж», — зазначало у своїй публікаціїрівненське медіа «Четверта влада»*.

Журналістка «Четвертої влади» Мирослава Примак у коментарі «Слідству.Інфо» каже, що коли Коваль прийшов керувати областю, кардинально змінилися ті, хто почав отримувати бюджетні кошти, зокрема, на ремонт та обслуговування доріг області.

«Перед тим як зайняти посаду голови адміністрації, він досить довго керував будівельною фірмою «ВВВ Монтаж». І ця фірма отримувала підряди, — розповідає Мирослава Примак. — Наші журналісти написали про це. І що змінилось? Вони просто викупили, як мені здається, бо офіційно таких даних, «Рівнеавтошляхбуд». Ця фірма стала забирати практично все експлуатаційне утримання доріг на Рівненщині, великий шмат, і, власне, поточні капітальні ремонти доріг. Ми простежили зв'язок між «Рівнеавтошляхбуд» і подумали, що це вплив Віталія Коваля, бо «Рівнешляхбуд» просто орендувала техніку і купувала асфальт цієї фірми».

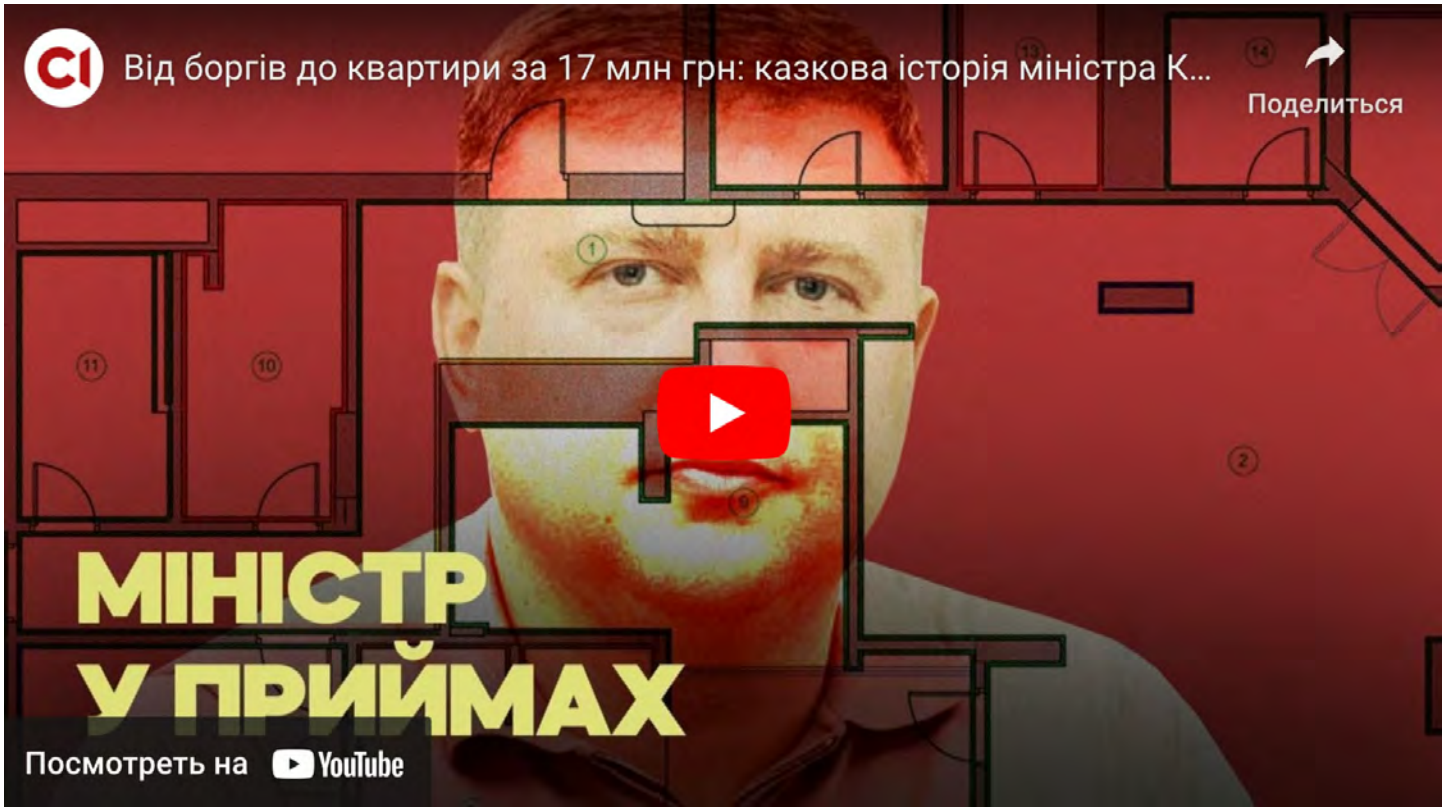
На зв'язок між фірмами «ВВВ Монтаж» та «Рівнеавтошляхбуд» вказувало медіа «Bihus.Info». У матеріалі, зокрема, йдеться, що ця фірма, яка існувала з 2001 року, саме з приходом Коваля почала

отримувати багатомільйонні підряди. І це підтверджує аналітика з сервісу «Прозорро». За весь час існування фірма «Рівнеавтошляхбуд» отримала підрядів на 5 мільярдів гривень, 4,5 з яких — після приходу Коваля на посаду керівника області у вересні 2019 року. Ці гроші пішли на будівництво, ремонт та обслуговування доріг області.

На думку голови ГО «Антикорупційний штаб» Сергія Миткалика, важливо, щоб посадовець пояснив, звідки гроші на придбання нерухомості, якою він користується та до походження якої є запитання. Оскільки знайдена журналістами «Слідства.Інфо» квартира могла коштувати 17,7 мільйона гривень, за розслідування походження майна мають взятися антикорупційні органи.

«Ця сума насправді є дуже значною, бо майно вже перевищує 10 мільйонів гривень, — каже Миткалик. — Загалом приховування майна, вартість якого перевищує 10 мільйонів гривень, є тяжким злочином. Покаранням за такі дії може бути до 10 років позбавлення волі і можливість цивільної конфіскації — залежно від встановлених обставин. У даному випадку ми говоримо, що тут може включатися вже НАБУ і САП, розслідувати і встановлювати ті чи ті обставини справи. І притягати до відповідальності».

Відео

***

№ 22

Ми точно знаємо, як багато може досягти глобальна єдність – виступ Президента України під час пленарного засідання Саміту майбутнього

2024-09-23

Щиро дякую. Пані та панове!

Важливо, що світ працює над формуванням спільного уявлення про найкраще майбутнє для людства. Щойно такі колективні зусилля починаються, одразу ж стають явними й справжні інтереси.

Україна підтримує зусилля, спрямовані на збереження єдності, безпеки всіх націй, а також неухильне дотримання Статуту ООН. І ви всі можете бачити, хто постійно не лише виступає проти цього, а й активно працює над розхитуванням світової єдності.

Цього разу під час роботи над ***Пактом заради майбутнього*** та сама невелика група із семи спільників на чолі з Росією знову діяла деструктивно, повсякчас опираючись будь-яким глобальним ініціативам, що підсилюють ефективність Статуту ООН.

Ця група завжди так чинила, щоразу, коли ООН намагалася робити те, що працювало б на загальне благо.

І ви всі це бачите.

(1) Я **дякую** Німеччині та Намібії за їхню спільну допомогу в розробці Пакту заради майбутнього.

(2) Я також **дякую** Замбії та Швеції за сприяння переговорам щодо ***Глобального цифрового договору***.

(3) Я **дякую** Ямайці та Нідерландам, які співголовували в міжурядовому процесі з підготовки ***Декларації для майбутніх поколінь***.

Дуже важливо, що **ми чуємо єдиний голос Африки** зараз – ця спільна позиція африканських країн зміцнює глобальні зусилля. І я щиро дякую всім країнам, які надали свої корисні пропозиції щодо майбутнього.

Світ потребує мирного майбутнього й стабільного розвитку.

І я кажу це як Президент України – країни,

— яка протистоїть **жорстокій колоніальній агресії Росії**.

І ми точно знаємо, як багато може досягти глобальна єдність – і тут, в ООН, і через ***Саміти миру*** для України,

— **на яких ми намагаємося протидіяти руйнівній силі Росії та її поплічників**.

Зараз ми готуємося до ***другого Саміту миру***, просуваючись разом із нашими партнерами крок за кроком, згідно з ***Формулою миру***.

І ми працюємо над питаннями продовольчої та енергетичної безпеки, притягненням Росії до відповідальності за її терор.

Далі ми розглянемо всі інші пункти ***Формули миру***, зокрема звільнення полонених, відновлення територіальної цілісності тощо.

І ми готуємо ***документ***, який представимо на ***другому Саміті миру***.

Я запрошую всіх лідерів, нації й надалі підтримувати наші спільні зусилля заради справедливого й мирного майбутнього!

Путін украв уже чимало, але йому ніколи не вдасться вкрасти майбутнє світу. Я впевнений.

Дякую вам!

Слава Україні!

***

№ 23

План перемоги України містить чітке бачення кроків до справедливого й тривалого миру – Андрій Єрмак

2024-09-23

План перемоги України, що його Президент Володимир ***Зеленський*** презентує у Сполучених Штатах Америки, містить **чітке бачення кроків**, які необхідно зробити для забезпечення ***справедливого й тривалого миру***. Про це керівник Офісу Президента Андрій Єрмак заявив під час виступу в Раді з міжнародних відносин у Нью-Йорку.

Очільник Офісу Глави держави наголосив, що ***План перемоги*** складається з військової та дипломатичної частин.

«Ми повинні мати перевагу на полі бою, щоб змусити Путіна припинити бойові дії. Ми дуже стараємося. Без кораблів ми знищили Чорноморський флот. Не маючи переваги в повітрі, ми зупинили російське просування на більшості напрямків, включно з Харковом. Без страху ми повернули війну в Росію», – сказав він.

Андрій ***Єрмак*** зазначив, що **з початку повномасштабного російського вторгнення Україна наростила виробництво зброї в шість разів**. Однак нам усе ще не вистачає ресурсів, технологій і часу, щоб виготовляти все необхідне.

«Я закликаю наших союзників збільшити й пришвидшити доправлення пакетів військової допомоги. Засоби протиповітряної оборони, безпілотники, засоби радіоелектронної боротьби, далекобійні системи та артилерійські снаряди – у нашому пріоритетному списку», – наголосив керівник Офісу Президента.

Андрій ***Єрмак*** також закликав партнерів

1) — збільшити інвестиції у виробництво української зброї та

2) — наголосив на важливості надання Україні дозволу на удари по території РФ і використання заморожених російських активів для підтримки нашої держави.

У межах дискусії, що відбулася після виступу, очільник Офісу Президента окреслив

— перспективи щодо проведення другого Саміту миру й попередньої підготовчої роботи, яка передбачає серію тематичних конференцій за кожним із пунктів Формули миру Президента Володимира Зеленського.

Андрій ***Єрмак*** також зазначив, що **запрошення України до НАТО є частиною Плану перемоги**, і закликав партнерів не зважати на погрози щодо ескалації з боку Росії.

***

№ 24

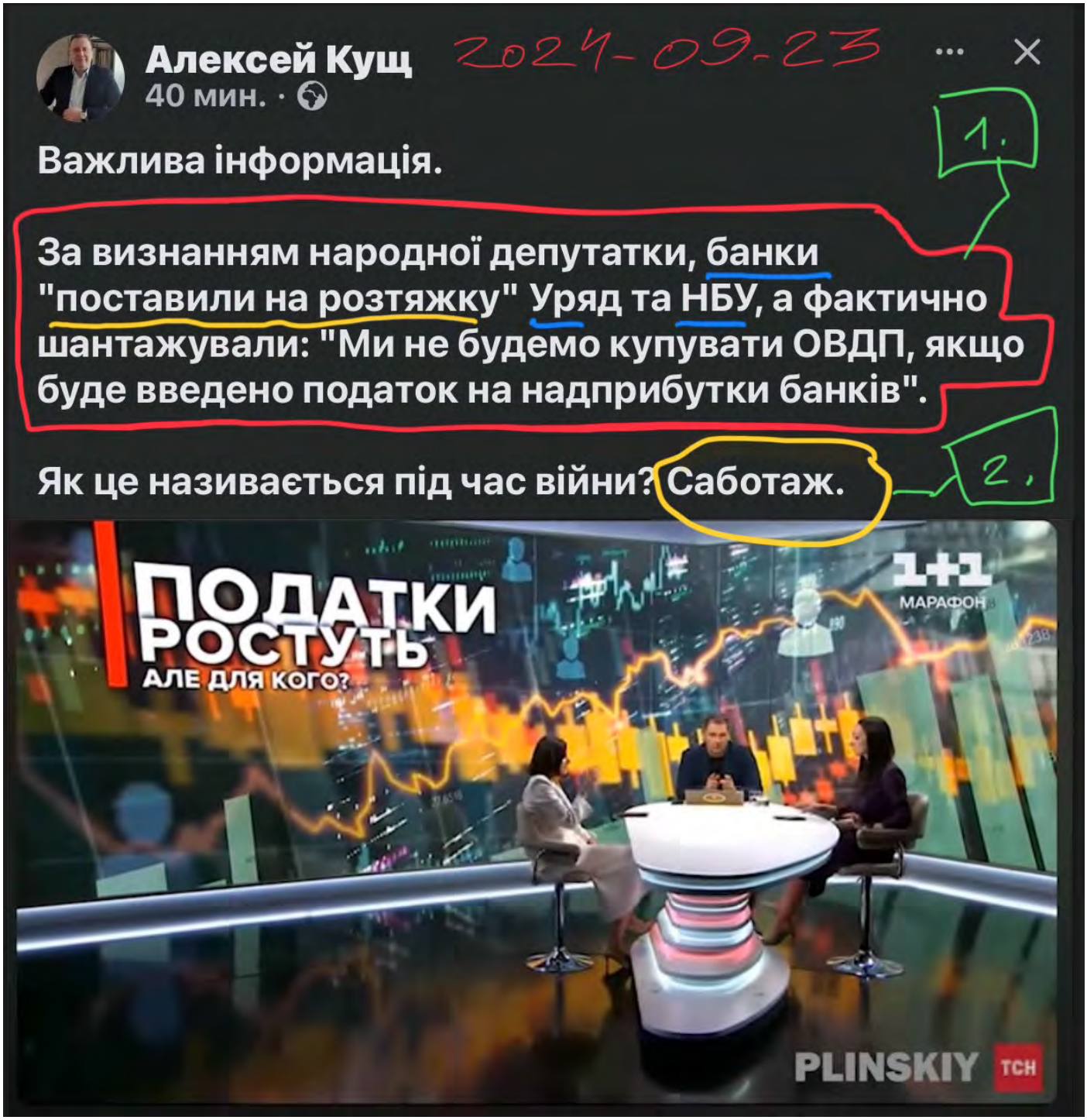

Алексей Кущ
40 мин. ·
2024-09-23
1.
Важлива інформація.
За визнанням народної депутатки, банки "поставили на розтяжку" Уряд та НБУ, а фактично шантажували: "Ми не будемо купувати ОВДП, якщо буде введено податок на надприбутки банків".
Як це називається під час війни? Саботаж.
2.
ПОДАТКИ РОСТУТЬ
АЛЕ ДЛЯ КОГО?
1+1
МАРАФОН
PLINSKIY
ТСН

Рис1

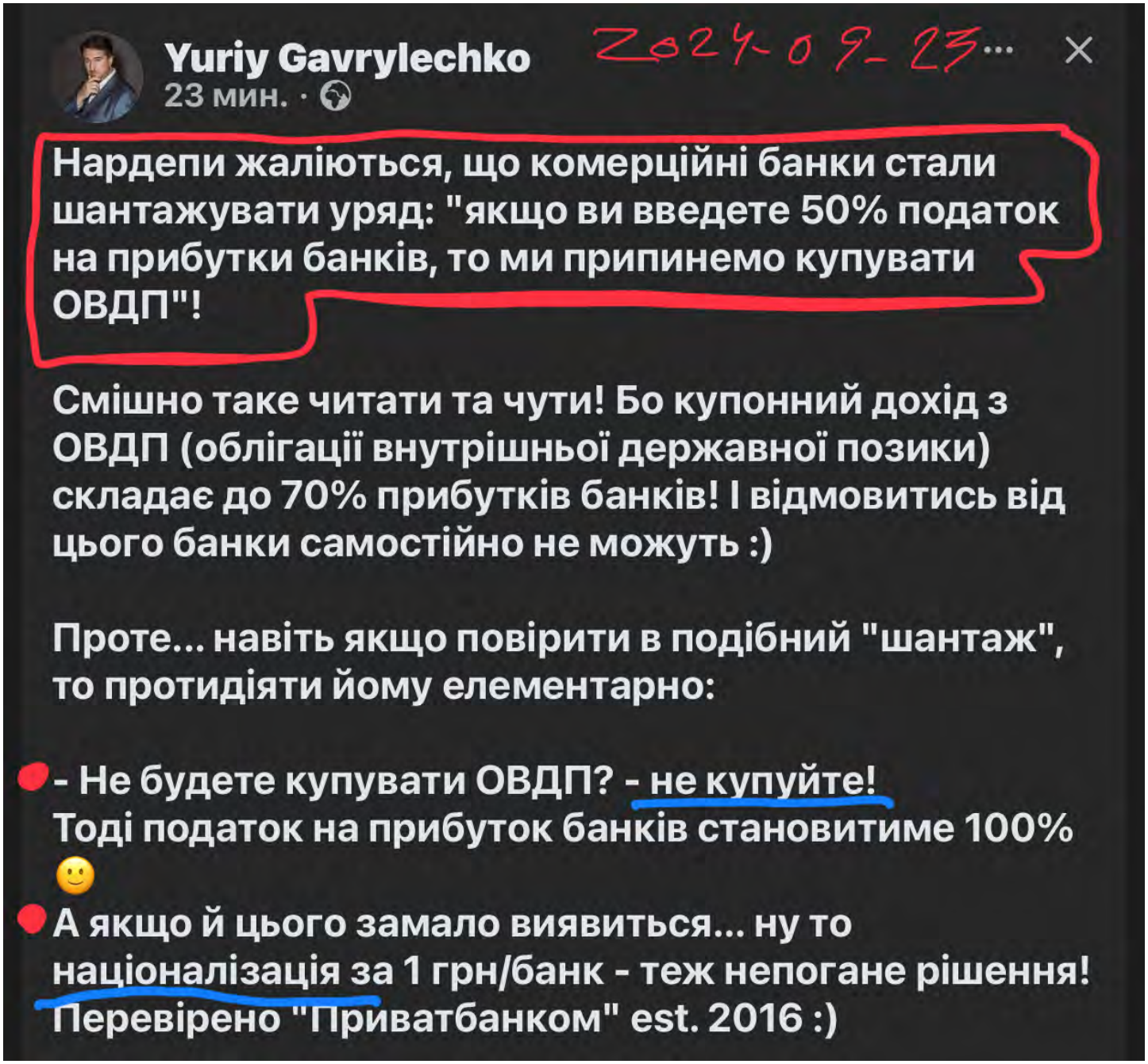

Рис2

***

№ 25

Основні теми доби 22.09.2024 в Україні та навколо України

1️⃣ Генштаб повідомив, що протягом доби на лінії фронту сталися 162 бойових зіткнення. Найважчі бої тривають на Курахівському та Покровському напрямках, де відбито понад 60 російських атак. За інформацією кількох OSINT-дослідників, російські війська й далі ведуть наступ на п’яти напрямках і просунулися в околицях Вугледара, на північ та схід від Курахового, у центрі Торецька та в районі Нью-Йорка, а також у Луганській області – у Невському та на південь від Куп'янська, де наблизилися впритул до річки Оскіл. Також російські війська мали успіх у контрнаступі в Курській області на захід від Снагості.

У Сумах місцевий житель дістав поранення уламками бомби, на Харківщині внаслідок обстрілу загинула жінка, 4 людей дістали поранення. Від вибухів керованих авіабомб у Запоріжжі та околицях обласного центру в ніч на 23 вересня постраждали щонайменше 17 осіб, з них 4 було шпиталізовано. Понад 20 осіб врятували з-під завалів. На Донеччині внаслідок обстрілів і бомбових ударів загинули троє мирних жителів, 7 – поранені. На Херсонщині внаслідок обстрілів та ударів дронами загинув чоловік, постраждало 10 осіб.

2️⃣ Командування Повітряних сил повідомило, що під час відбиття повітряної атаки в ніч на 23 вересня було збито три дрони-камікадзе типу Shahed, а дві ракети Х-59/69 і ще один дрон не досягли цілей.

Президент Зеленський заявив, що протягом тижня російська армія використала понад 900 керованих авіабомб, приблизно 400 дронів-камікадзе Shahed та майже 30 ракет різних типів.

Міністр оборони Умеров заявив, що Україна може виробляти кілька мільйонів дронів на рік і стверджує, що начебто кожен другий боєприпас на лінії фронту виготовлений в Україні.

Він також повідомив про досягнення домовленості щодо передачі Повітряним силам ЗСУ винищувачів F-16 та Mirage. З його слів, переговори щодо передавання Україні винищувачів Gripen та Eurofighter Typhoon тривають.

3️⃣ Президент США Байден та канцлер Німеччини Шольц досі не надали Україні дозволу на застосування далекобійної зброї по території РФ. За словами Шольца, це рішення "несумісне з його особистою позицією.

У Росії під час випробування ракети “Сармат” стався потужний вибух у районі космодрому “Плесецьк”, унаслідок чого на місці пускової шахти утворилася велика вирва. Це вже п'яте поспіль невдале випробування ракети, хоча президент Путін оголосив, що її поставлено на бойове чергування ще у 2023 році. За думкою видання “The Washington Post”, російський президент Путін після невдалих випробувань ракети “Сармат” ще не вирішив, чим замінити ядерні погрози.

За інформацією низки західних ЗМІ, Іран так і не передав Росії пускові установки Fath 360, вочевидь маючи намір отримати натомість ключові воєнні та ядерні технології, а також винищувачі. Влада Ірану продемонструвала на параді модернізований безпілотник Shahed-136B із дальністю польоту до 4000 км, а також балістичну ракету Jihad із дальністю ураження до 1000 км.

Президент Ірану Пезешкіян висловив бажання поновити переговори із західними країнами щодо війни Росії в Україні та заявив, що нібито ніколи не схвалював російську агресію.

4️⃣ Президент Зеленський підписав закон про відновлення трирічного планування місцевих бюджетів. Цей закон є умовою отримання фінансування від Світового банку.

5️⃣ Президент Зеленський стверджує, що телеканали, які беруть участь у марафоні “Єдині новини”, показують правдиву інформацію. Він також заявив, що канали зберегли свої місця в сітці мовлення і можуть транслювати все, що забажають.

6️⃣ Київ знову став столицею з найбруднішим повітрям. Пресслужба Міністерства екології та природних ресурсів повідомила, що головною причиною забруднення є горіння торфовищ. Якість повітря суттєво погіршилася у двох районах Київської області.

7️⃣ Генеральний секретар Ради Європи Берсе на “Саміті майбутнього” в Нью-Йорку заявив, що організація відіграватиме ключову роль у притягненні Росії до відповідальності за злочин агресії. З його слів, пріоритетом Ради є підтримка України. Попри протидію Росії, 143 країни ООН на “Саміті майбутнього” ухвалили “Пакт майбутнього”, у якому сформульовано підходи до розв'язання глобальних проблем та реформування ООН.

Президент Зеленський прибув до Нью-Йорка для участі в засіданні Генеральної Асамблеї ООН. Свій візит до США він розпочав із відвідування заводу з виробництва 155-мм снарядів.

8️⃣ Представники афганського руху “Талібан” планують узяти участь у жовтневому саміті БРІКС у Казані.

9️⃣ Президент Білорусі Лукашенко зустрівся з ватажком так званої “Донецької народної республіки” Пушиліним. Прессслужба МЗС України попередила Білорусь, що ця зустріч матиме негативні наслідки для українсько-білоруських відносин.

🔟 Адміністрація месенджера Telegram оголосила, що надаватиме за запитом правоохоронних органів різних країн IP-адреси та номери телефонів осіб, які ведуть протиправну діяльність.

***

№ 26

Основні теми доби 23.09.2024 в Україні та навколо України

1️⃣ Ситуація на лінії фронту на сході України гіршає. За інформацією Генштабу України, за добу сталися 143 бойові зіткнення. Низка OSINT команд констатують, що російські війська розвивають наступ на Покровськ, Курахове, Вугледар, Торецьк, у Луганській області в районі Макіївки та південніше Куп'янська, де російські штурмові підрозділи впритул наблизилися до річки Оскіл. Українські оборонні споруди на багатьох напрямках не готові, підрозділи страждають від гострого снарядного голоду та нестачі особового складу.

Голова Міжнародного агентства з атомної енергії Гроссі заявив, що попри напружену ситуацію на Курській АЕС, МАГАТЕ не збирається вводити туди постійну місію.

У Харкові та області за добу внаслідок обстрілів та бомбових ударів постраждали 5 осіб, 4 поліціянтів тощо, а в прифронтовому Куп'янську загинула жінка. Унаслідок ракетних і бомбових ударів загинули 2 жителі Донецької області, 18 – поранені та травмовані. У Запорізькій області 1 людина загинула, 6 поранені, серед них 2 підлітків. У Запоріжжі внаслідок удару керованими авіабомбами 23 вересня кількість постраждалих сягнула 22. У Нікополі Дніпропетровської області поранено чоловіка. На сході області російська авіація завдає ударів по Павлограду. У Херсонській області дістали поранень 13 осіб, збільшується кількість жертв унаслідок атак російських дронів.

Міністр оборони Умєров заявив, що показники мобілізації "збільшені в 3 рази, а можливості для тренування військовослужбовців розширені в 5 разів". З його слів, наступним кроком стане реформа територіальних центрів комплектування. Командири підрозділів на передовій скаржаться на вкрай

низький рівень підготовки та незадовільний фізичний стан мобілізованих бійців.

2️⃣ Командування Повітряних сил України повідомило про знищення 66 з 81 ударного безпілотника "Shahed", якими Росія атакувала Україну. Не були збиті балістична ракета "Іскандер-М", дві керовані ракети Х-59/69 і ще одна ракета невстановленого типу.

Пресслужба "Енергоатому" заявила, що під час атаки російських дронів у ніч на 22 вересня один із безпілотників "Shahed" змінив курс і імітував атаку на Хмельницьку АЕС.

Україна повідомила МАГАТЕ, що у разі завдання Росією ударів по об'єктах ядерної енергетики напередодні зими, країну може бути повністю знеструмлено. В очікуванні масштабних російських атак Міністерство енергетики закликало МАГАТЕ якнайшвидше розгорнути місії на підстанціях, які забезпечують роботу АЕС.

За оцінкою видання Forbes Україна, Росія щомісяця витрачає на виробництво дронів і ракет понад $1 млрд.

Міністр оборони Нідерландів Брекельманс заявив, що уряд готовий надати Україні вже незабаром 3 пускові установки ЗРК Patriot, а радарну систему для них уже передано.

3️⃣ Прем'єр-міністр Японії Кісіда повідомив президенту Зеленському про виділення ще одного пакету енергетичної допомоги Україні.

Уряд Данії планує надати €16 млн на відновлення української енергетики.

Держсекретар США Ентоні Блінкен також заявив, що країни "Великої сімки" та західні партнери з початку повномасштабного вторгнення Росії надали допомогу на суму понад $4 млрд на відновлення енергетичної інфраструктури України.

Голова зовнішньополітичного відомства ЄС Боррель, який йде у відставку, заявив, що Захід має збільшити воєнну допомогу Україні, щоб "завадити Росії увергнути її в темряву".

За інформацією Держстату, ціни на товари та послуги промисловості за рік зросли майже на третину. Найбільше зростання зафіксовано в енергетиці – понад 56 %.

Укренерго пропонує збільшити у 2025 р тариф на передавання електроенергії на 48 % – до 0,78 грн/кВт•год, що неминуче матиме наслідком підвищення тарифів – як для підприємств, так і для населення.

4️⃣ Набув чинності закон про заборону діяльності релігійних організацій, які пов'язані з Російською Православною Церквою – йдеться про УПЦ [Московського Патріархату].

5️⃣ Черговим свідченням того, що влада не здає "своїх", стала втеча за кордон депутата Верховної Ради Одарченка від президентської партії "Слуга народу". Депутату пред'явлено підозру в підкупі глави Державного агентства відновлення Найєма. Одарченко попросив політичного притулку в Румунії.

Спеціалізована антикорупційна прокуратура вимагає стягнути його заставу в розмірі 15 млн грн у дохід бюджету. НАБУ повідомило про затримання заступника прокурора Запорізької області під час отримання хабаря в розмірі $40 тис. за скасування арешту майна та непритягнення до кримінальної відповідальності. Журналісти виявили, що міністр агрополітики Коваль живе у квартирі вартістю 17 млн грн, яку зареєстровано на його тещу, яка не мала коштів на її купівлю.

Управління державної охорони, яке займається охороною президента та інших високопосадовців, закупило 4 елітні автомобілі Toyota Land Cruiser майже за 4 млн грн кожен. Поліціянти у всій країні роз'їжджають на нових позашляховиках та пікапах, тоді як населення віддає останні кошти на купівлю вживаних автомобілів для бійців на лінії фронту.

6️⃣ Президент Зеленський оголосив, що війна Росії проти України "набагато ближча до завершення", ніж дехто думає, і закликав союзників збільшити воєнну допомогу. З його слів, "план перемоги" – це зміцнення України. Зеленський зустрівся з конгресменами та сенаторами США від обох провідних партій, розповів їм про свій "план перемоги" та ознайомив із ситуацією на лінії фронту.

Він також виступив перед Генеральною Асамблеєю ООН і заявив про підготовку другого "саміту миру", після чого обговорив із прем'єр-міністром Індії Моді підготовку до "саміту миру" та реалізацію "формули миру".

Президент Чехії Павел заявив, що заклики певних політиків, як-от прем'єр-міністр Угорщини Орбан, про необхідність припинення воєнної допомоги Україні для "наближення миру", є "нісенітницею". Він також зазначив, що Україна має змиритися з тим, що частка її території залишиться під контролем Росії після завершення війни, і закликав українську владу до "реалізму".

Прессекретар російського президента Пєсков заявив, що влада країни не коментуватиме "план миру" Зеленського, доки не отримає офіційної інформації.

7️⃣ Опубліковано проєкт трирічного бюджету РФ. У 2025 році уряд планує збільшити воєнні витрати на понад 26 % – до 13,2 трлн руб. ($142 млрд), що становить 6,2 % ВВП, і це без засекречених статей бюджету.

Танкери "тіньового флоту" РФ, починаючи із серпня, відновили транспортування російської нафти до Китаю та Індії, всупереч західним санкціям.

Російська компанія "Новатек" тимчасово зупинила будівництво Мурманського та Обського заводів СПГ, а також другої та третьої черг "Арктик СПГ-2" через західні санкції та зупинення роботи китайської компанії Wilson New Energies, яка постачає необхідні компоненти.

8️⃣ В Арбітражному трибуналі ООН із морського права в Гаазі розпочалися слухання за позовом України до Росії щодо перешкоджання судноплавству в Азовському й Чорному морях та в Керченській протоці.

9️⃣ Прем'єр-міністр Грузії Кабахідзе звинуватив західні країни в "змові", шантажі та санкціях проти фактичного власника владної партії "Грузинська мрія" – олігарха Іванішвілі. Кабахідзе назвав ці дії "тиском на національні інтереси Грузії". Єврокомісар із закордонних справ Боррель збирається виступити перед Європарламентом із доповіддю про відхід від принципів демократії в Грузії.

***

№ 27

Комунальники Києва замовили розчистку та благоустрій озера Синє на Виноградарі вартістю 80,69 млн грн.

Це старовинне озеро, яке остаточно висохло ще рік тому. І ось київська влада вирішила, не чекаючи кінця війни, терміново відновити його та створити прогулянково-відпочивальну зону. Лише на дитячий спортивно-ігровий комплекс, альтанки, лавки з навісами, пляжні душові та роздягальні, тіньові

навіси для пляжу, пташині будиночки та пішохідний міст через озеро відведено 4 млн грн.

Також "Наші гроші" проаналізували завищені ціни будматеріалів. І лише на сталевій арматурі і матрацах-габіонах переплата сягає приблизно 1 млн грн. Це еквівалентно вартості 10 дронів «Мавік» для знищення ворогів на фронті.

Підрядником вчергове обрано фірму ***«Княжна Либідь»***, яке вже неодноразово фігурувало у кримінальних провадженнях щодо розкрадань на ремонті парків у Києві.

Наприклад,

> — у 2024 році прокуратура Києва повідомила про незаконне заволодіння 1,7 млн грн під час ремонту парку «Почайна». Директор «Княжна Либідь» та спеціаліст з технічного нагляду внесли неправдиві відомості щодо обсягів його виконання до актів виконаних робіт.
>
> https://nashigroshi.org/2024/09/24/u-klychka-vyrishyly-pid-chas-viyny-za-81-mln-vidnovyty-vysokhle-ozero-na-vynohradari-dlia-prohulianok-naselennia/

***

У Кличка вирішили під час війни за 81 млн відновити висохле озеро на Виноградарі для прогулянок населення

2024-09-24

Ганна ***Кислякова***, «Наші гроші»

КП «Плесо» 9 вересня 2024 за результатами тендеру замовило ***ТОВ «Княжна Либідь»*** розчистку та благоустрій озера Синє вартістю **80,69 млн грн**. Про повідомляється у системі «Прозорро».

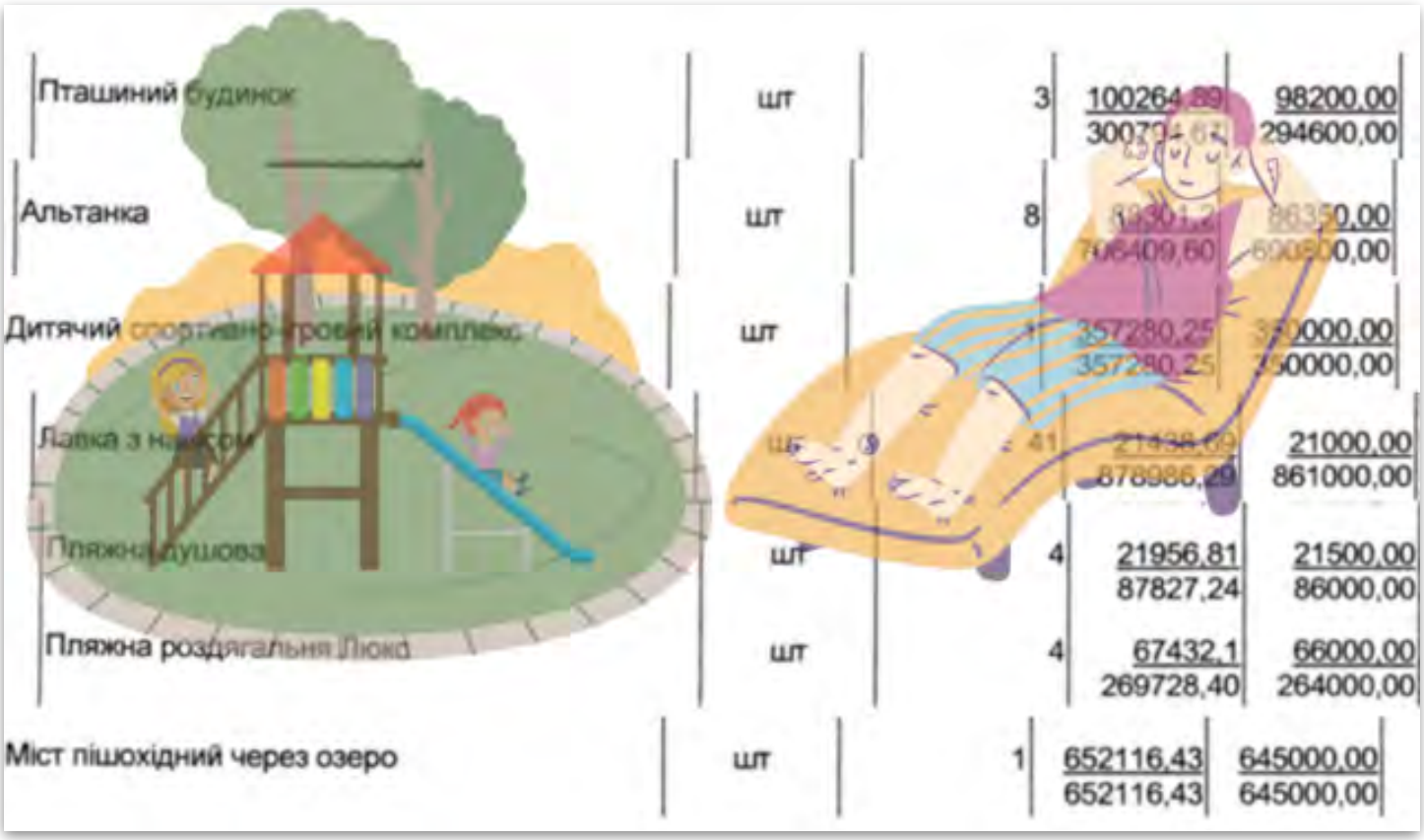
1. Об’єкт для прогулянок

До липня 2025 року мають відновити озеро ***Сине*** на західній околиці житлового масиву ***Виноградар*** у Подільському районі. Воно ще в льодовиковий період утворилося природним шляхом у заплаві річки Почайни. Доказом цієї версії є наявність на дні синього мулу, який і надає воді характерний синюватий відтінок. У жовтні 2023 року озеро остаточно висохло.

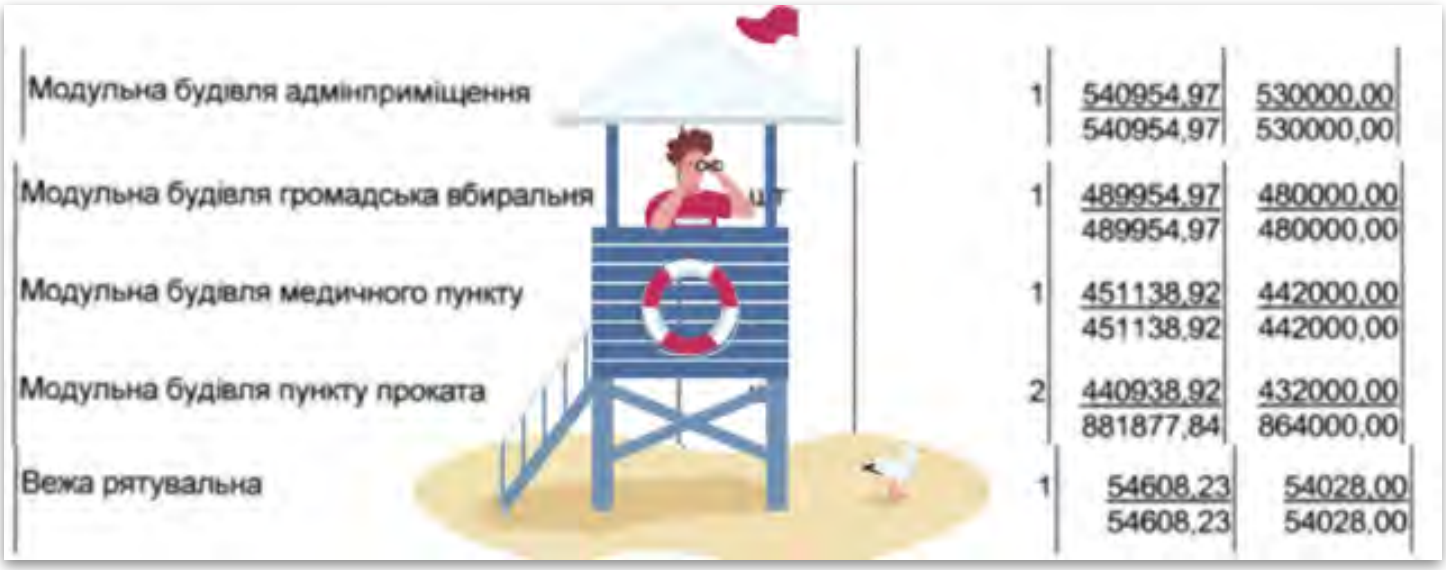
Проект замовляли ТОВ «Дніпровський проектно-вишукувальний інститут «ДПВІ».

Планується розчищення озера на глибину 5 метрів для розкриття ґрунтових джерел, очищення з'єднувальної протоки, а також об'єднання озера в кільце, щоб зрівняти рівні води та запобігти застою. Договірна ціна є твердою.

Пташиний будинок	шт	3	100264,89 300794,67	98200,00 294600,00
Альтанка	шт	8	88301,2 706409,60	86350,00 690800,00
Дитячий спортивно-ігровий комплекс	шт	1	357280,25 357280,25	350000,00 350000,00
Лавка з навісом	шт	41	21438,69 878986,29	21000,00 861000,00
Пляжна душова	шт	4	21956,81 87827,24	21500,00 86000,00
Пляжна роздягальня Люкс	шт	4	67432,1 269728,40	66000,00 264000,00
Міст пішохідний через озеро	шт	1	652116,43 652116,43	645000,00 645000,00

Крім розчистки, передбачений благоустрій території навколо озера. На дитячий спортивно-ігровий комплекс, альтанки, лавки з навісами, пляжні душові та роздягальні, тіньові навіси для пляжу, пташині будиночки та пішохідний міст через озеро відведено **4,14 млн грн**.

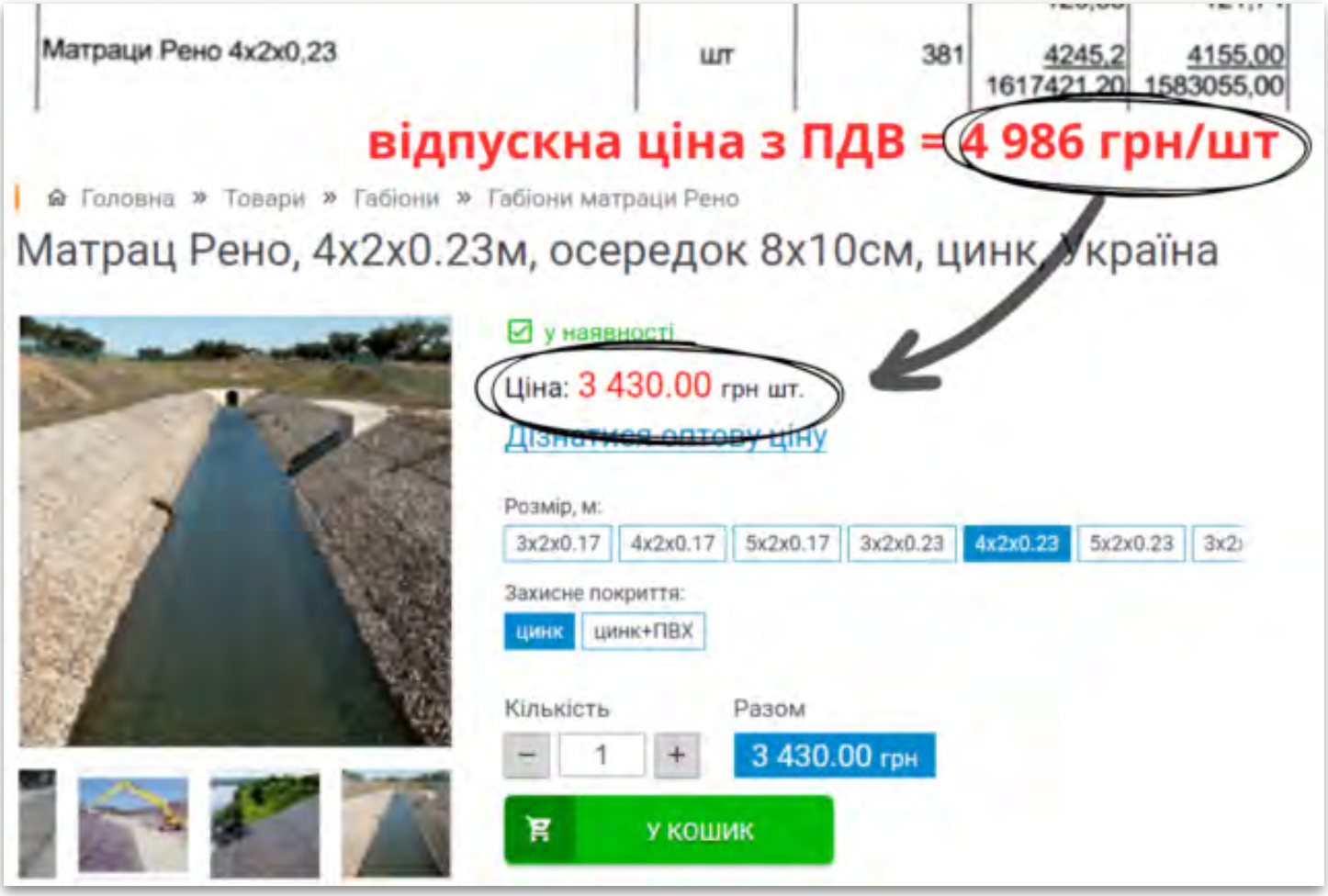
Модульна будівля адмінприміщення	шт	1	540954,97 540954,97	530000,00 530000,00
Модульна будівля громадська вбиральня	шт	1	489954,97 489954,97	480000,00 480000,00
Модульна будівля медичного пункту	шт	1	451138,92 451138,92	442000,00 442000,00
Модульна будівля пункту прокату	шт	2	440938,92 881877,84	432000,00 864000,00
Вежа рятувальна	шт	1	54608,23 54608,23	54028,00 54028,00

Ще **2,84 млн грн** виділено на модульні будівлі для адмінприміщення, медпункту, громадської вбиральні, пунктів прокату та рятувальної вежі (*тут і далі ціни та суми з ПДВ*).

2. Завищені ціни в кошторисі

Однак, у підсумковій відомості ресурсів виявлені переплати на будівельних матеріалах.

Наприклад, гарячекатану арматурну сталь класу А-III діаметром 12 мм врахували по **49 594 грн/т**. На сайті фірми «Метінвест-СМЦ» для Києва така арматура А-III (А400/А500) коштує 32 000 грн/т, що в півтора раза дешевше. *Державне агентство відновлення у будівництві залізобетонних накриттів для електричних підстанцій «Укренерго» враховувало* гарячекатану арматурну сталь класів А400С/А500С різних діаметрів від 10 мм до 40 мм по середній ціні 32 521 грн/т**.**

Також матраци Рено розміром 4х2х0,23 м замовили по **4 986 грн/шт**. Будівельна компанія «Берег» пропонує такі матраци-габіони по 3 430 грн/шт, а інтернет магазин «Геотекс» продає їх по 3 360 грн/шт, що в півтора раза дешевше.

Ймовірна переплата по арматурі і матрацах Рено сягає приблизно 1 млн грн, що еквівалентно вартості 10 дронів «Мавік» для знищення ворогів на фронті.

Кошторисна заробітна плата робітника складає 18 000 грн. За даними Пенсійного фонду, показник середньої зарплати для обчислення пенсії вищий – 18 807 грн, а середня зарплата за вакансіями у будівельній галузі на порталі «Work.ua» в Києві значно вища – 30 000 грн.

Конкурентом «Княжна Либідь» на тендері було ТОВ «Пмк-Київ», яке подало дешевшу пропозицію на 1%, але його відхилили через помилки у накладенні кваліфікованого електронного підпису.

Для участі в торгах треба було надати лист-згоду про те, що підрядник за власні кошти зобов’язується укласти тристоронній договір із Київським науково-дослідним інститутом судових експертиз та замовником на перевірку та підтвердження обсягів, вартості (середньоринкових цін) та якості виконаних робіт.

3. Дані про фігурантів

КП «Плесо»

— очолює Вячеслав ***Савицький***, уповноваженою особою з публічних закупівель є Ія Яценко.

Броварська **«Княжна Либідь»**

— належить Оксані Мезенцевій, Вячеславу Божку та Марині Маркеловій.

1) — У 2017 році КП «Плесо» замовило компанії капітальний ремонт стічної каналізації системи озер Опечень в Оболонському районі за 5 млн грн, однак роботи так і не були виконані, попри виплату всіх коштів.

2) — У 2018 році поліція розслідувала можливу розтрату бюджетних коштів службовими особами КП «Плесо» та ТОВ «БК «Міськбудінвест», субпідрядникомякого на 55% була «Княжна Либідь», під час будівництва берегоукріплюючих споруд та зони відпочинку вздовж Русанівської протоки за 88 млн грн. Тоді слідчі з'ясували, що КП «Плесо» заплатило «БК «Міськбудінвест» 30,51 млн грн. Водночас, під час огляду місця події слідчі не виявили жодних будівельних робіт на береговій лінії Русанівської протоки.

3) — У 2024 році прокуратура Києва повідомила про незаконне заволодіння 1,7 млн грн під час ремонту парку «Почайна». Замовником якого був «Київський центр розвитку міського середовища». Директор «Княжна Либідь» та спеціаліст з технічного нагляду ФОП Олександр Лахненко внесли неправдиві відомості щодо обсягів його виконання до актів виконаних робіт. У вересні 2023 року суд обрав для них заставу по 836 тис грн кожному.

З 2017 року «Княжна Либідь» отримала підрядів на загальну суму 558,16 млн грн, з яких 424,09 млн грн – від нинішнього замовника.

***

№ 28

To Be or Not to Be

Ukraine and the Biden Legacy

TIMOTHY SNYDER

SEP 24, 2024

“To be or not to be.” President Zelens’kyi of Ukraine once told me that“everything is in Shakespeare.” Early in the war he quoted that famous line from Hamlet to the British parliament. It is certainly a propos right now. It applies, in different ways, to his administration and to that of Joe Biden. Will Ukraine win and survive? And will the Biden team assist and be remembered?

Ukrainians and Americans both want peace. Indeed, no one can possibly want peace more than the Ukrainians. For the past two weeks, Ukrainian leaders have tried to persuade American journalists and the Biden administration of how this can come about, tried to convey a simple strategic truth: Russia will make peace only when Putin believes that Russia is losing. They are now presenting what they call a victory plan to try to get into that position.

This is realism. Using the word “negotiations” in any other sense is misleading, since the Russians themselves have made clear, over and over, that their goal is the humiliation and the destruction of Ukraine as a first step towards a world order in

which such actions are normal. There is a thought which one hears outside of Ukraine to the effect that one can simply choose negotiations at any point without appropriately altering the power position. This is not realism. It is wishful thinking.

One cannot simply choose to negotiate with a power that openly seeks to bring about the end of your nation and state. First you have to show that the attempt to destroy you will end in failure. With some more help from the American side (reinforcing all of the very important prior help, also that from other allies), supplementing prior aid and of course support from European and other allies, Ukraine would have a good chance of doing this.

The question right now is whether that help will be forthcoming. President Zelens'kyi is in the United States to make his case. The Biden administration has a chance to use its last few months in power to take decisive action to bring an end to this war.

This is its opportunity for a historical legacy in foreign policy. Biden and his team will of course be remembered well by allies for their diplomacy and competence and in general for restoring a sense of normality and reliability. This is no small thing. Indeed, it is a tremendous achievement. But Ukraine is the challenge that history offered. It has not yet been met.

This has been a war of two timescales and two realities. It is laudable and impressive that President Biden visited Kyiv in wartime, and senior American officials visit regularly. Yet this war has been different than wars of the past in that far too few personal relationships have been developed. There are too few Americans with meaningful experience in Ukraine during this war. While the Ukrainians have fought the largest land war in Europe since 1945, holding back a Russian army believed in Washington in 2022 to be unstoppable, too few Americans have been physically present to observe how this was done (and to learn). Whereas Ukrainians have been bombed, tortured, and executed in horrifying numbers by Russians, the American conversation is too often about professional reputations and hurt feelings inside the DC Beltway.

Although we have been on the right side of this war, we began from the wrong premise, and that had everything to do with the consensus errors. The Biden administration was absolutely right to believe and share its own intelligence about Russia's plan to invade Ukraine. That courageous innovation helped to restore American credibility and created the basis for a coalition to help Ukraine when the invasion came. That specific prediction, based upon concrete data, was however wedded to a general conviction, based on Russia expert consensus and implicit (and incorrect) assumptions about Russian power and Ukrainian weakness, that when Russia did invade it would defeat Ukraine in three days.

When the United States armed Ukraine then, it was for the partisan resistance that was supposed to follow the rapid Russian victory and the collapse of the Ukrainian state. But Ukraine did of course resist as a state and as a society, and to great effect, giving Americans the chance that we have still, deep into the third year of the war, not quite taken.

When the Ukrainians used those weapons (and their own) to halt the initial Russian invasion in February and March 2022, we had an analytical problem that we have still not yet really solved. Since our unquestioned assumption was that Ukraine would lose, we had trouble, and still do have trouble, thinking that Ukraine could win. And until we get to that thought, we cannot get to peace.

Ukraine did have a plan to resist a Russian invasion, and applied it in February and March 2022. That plan generally worked. Ukrainians won the battles of Kyiv and Kharkiv, forcing the Russians to concentrate on the southeast. In September 2022, Ukraine mounted a surprise counteroffensive, and took back much of Kharkiv region. Later that year it took back meaningful territory in the south, including Kherson city. That was the point when Ukraine had the best chance of winning the war. Had the United States by then delivered weapons that it would later accede to deliver, Ukraine might well have won.

Elon Musk also took a hand in slowing the Ukrainian advance that autumn, choosing because of personal anxiety to cut Ukrainian units off from Starlink. He was afraid that Ukrainian attacks on the Russian fleet in the Black Sea would end the world or something of the sort. Ukraine did eventually carry out those naval attacks, and drove most of the Russian fleet from the Black Sea. This had only good strategic consequences, and has allowed Ukrainian farmers to resume feeding hundreds of millions of people in Africa and Asia. That Ukrainian naval victory has received far too little attention in the United States, for what I suspect are bad reasons. It was not expected by most of our experts, and was achieved by Ukrainians using their own systems.

To be sure, the land war has been horribly costly. Neither side has been able to make important gains since the end of 2022, despite one Ukrainian counter-offensive in summer 2023 and several Russian ones. At the moment the Russians are progressing slowly, and at huge cost, in the Donbas region, whereas the Ukrainians have made a surprise breakthrough into Russian territory in the Kursk region.

Putin can, at least for a while yet, send his people to die with impunity (although as more and more urban men have to fight the clock begins to tick). Russia has a large weapons industry that can copy Ukrainian innovations and then produce at scale (although sanctions work and can be tightened and enforced). Russia holds territory in Ukraine that has now been throughly mined and fortified. Ukraine cannot win simply by facing up to Russia in the trenches and taking punishment day after day in its cities. It has to fight intelligently, as it has shown it can do, and

receive the right kind of help from its friends, which is the open question right now. And it has to be able to hit the Russian airfields and other sites from which the daily strikes on its own territory come.

Americans are hindered, in their evaluation of this war, by their own initial underestimation of Ukraine — since we thought it must immediately lose at the beginning, we still have trouble switching to the idea that it can and must win. For a while, we seem to have the idea that the larger power or the imperial power or the nuclear power always wins wars: in fact, the historical record shows that they very often lose. Russia (in various state formations) lost the Crimean War, the Russo-Japanese War, its part of the First World War, the Polish-Bolshevik War, the Afghan War, and the First Chechen War.

In what they are calling their victory plan, the Ukrainians are today making a very specific case, based upon the correct reading of the politics of war generally and of the Putin regime specifically: peace is possible when one political system or the other bends, and so those who want peace will have to choose a side and help with the bending.

Trump, for his part, understands this. He has made clear that his side is Russia, and if elected he will use American power to exert pressure on Kyiv rather than Moscow, forcing a Ukrainian surrender.

Aside and apart from the vast suffering inside Ukraine that will follow, this would be a blow to world order and to American safety and prosperity from which we will not soon recover. It would demonstrate that fighting for democracy is pointless, since no one will help you. It will show that the international legal order means nothing, since violating borders, taking territory, and destroying states is permitted by the United States. It will encourage Chinese aggression in the Pacific, which thus far Ukraine has been deterring by demonstrating that offensive operations bring costs. It will make nuclear war more likely, because the lessons of Ukraine's destruction will be that only nuclear weapons will deter a nuclear power like Russia, and so lead to nuclear proliferation.

It is worth remembering that the United States pressured Ukraine to give up its nuclear weapons in 1994 — along with its long-range missiles. Ukraine gave its missiles then to Russia, which was considered a safe partner. Now Russia fires missiles of those types — quite likely some of those very missiles — at Ukraine. Ukrainians understandably believe that this action on their part generated a moral obligation on the part of the United States to help during this war, not least since that is what the Budapest Memoranda of the time actually said. The deeper issue, though, was nuclear proliferation. At the time it was reasonable to believe that the United States was acting to slow it. That has turned out to be a mistake. That very same interest in slowing nuclear proliferation now militates for giving Ukraine the weapons it needs to defeat the nuclear bully that Russia has become.

Admitting mistakes is not exactly an American strong suit; nor is listening to others in times of stress. The Russians understand our weaknesses perhaps better than we do ourselves, and their successes in this war are almost entirely a result of their successive victories in psychological warfare (again, something Americans will find hard to contemplate, let alone admit). For Russians, national and individual psychology is an attack surface. One American vulnerability is the need to be the center of attention at all times. And so on every occasion Ukraine asks for something from the United States, as for example right now in the victory plan, Putin changes the subject to vague threats that might concern us, so that we can experience personal anxiety. We then perform Hamlet in the bad sense, turning an urgent strategic moment into a soliloquy.

Where American leaders believe that they are managing escalation, Russians know that they are managing (our) anxiety. This is what they do, and they do it well. They do it with fervent determination, because they believe in it, and they know that it is their one chance to win.

Americans also do many things well, and American material help has been indispensable, as Ukrainians acknowledge at every step. The last incremental package of support for Ukraine was passed by Congress after some very impressive political work by the White House. The National Security Council has done incredible yeoman's labor in coordinating deliveries of weapons, without much recognition of the complexity of this task. American weapons tend to work better than expected in the battlefield.

But Russia has succeeded in making decision about these weapons deliveries come far more slowly than they should have. Operational speed cannot make up for strategic slowness. With Ukraine's victory plan, right now, we will either see this pattern once again — Ukrainian request, Russian threat, American delay — or we will break the cycle and change the war, giving the Ukrainians a chance. Autumn 2024 is the Biden administration's last chance to attain strategic pace.

In this war, Putin has not only managed our anxiety, he has created entirely new rules of war that too many of us now take for granted — even though they have no precedent and are absurd. It somehow seems like the correct journalistic practice to refer to Ukrainian weapons as NATO or American weapons, even though when weapons of American or European origin are used by other countries we do not apply that term. Nor do we refer to weapons used by Russia but built in North Korea and Iran as North Korean and Iranian weapons. It somehow seems normal that the war should be fought only on Ukrainian territory (doesn't it?), even though this contravenes all strategic logic, any basic sense of justice, and the international law of war concerning self-defense.

Once Russia succeeds in transforming these odd precepts into normal American rhetorical and mental habits, Americans become defensive about them, even though

they were generated from outside, designed to hurt us, and make no sense. When we use them in speech and writing, we slow ourselves down.

It is not of course the case that Russian war magic works completely. The nuclear blackmail works on fewer and fewer people. With time, Russia slowly does lose its reputation, at least among those who know history or are paying attention, as an unstoppable military force. In the end, we have almost always given the Ukrainians what they wanted, but after the delays that have kept Russia in the war.

There is no time left, at least for this administration. The Russian goal is to make the Biden team move slowly so that Russia can keep fighting until Trump arrives to save them. The next few months will reveal whether that plan has worked.

“To be or not to be.” For the Biden administration, this is about legacy, about being remembered as having changed the world for the better. For Ukraine, this is literal, about survival, about being in the world.

***

"Бути чи не бути"

Президент України Зеленський одного разу сказав мені, що "все в Шекспірі". На початку війни він цитував цю знамениту фразу від Гамлета до британського парламенту. Це, безумовно, пропозиція прямо зараз. Це по-різному стосується його адміністрації та адміністрації Джо Байдена. Чи переможе Україна і виживе? І чи допомагатиме команда Байдена і буде пам'ятатися?

Українці та американці хочуть миру. Дійсно, ніхто не може хотіти миру більше, ніж українці. Протягом останніх двох тижнів українські лідери намагалися переконати американських журналістів та адміністрацію Байдена в тому, як це може статися, намагалися передати просту стратегічну істину: Росія укладе мир лише тоді, коли Путін вважає, що Росія програє. Зараз вони представляють те, що вони називають планом перемоги, щоб спробувати потрапити на цю позицію.

Це реалізм. Використання слова "переговори" в будь-якому іншому сенсі вводить в оману, оскільки самі росіяни знову і знову дають зрозуміти, що їхня мета - приниження і знищення України як перший крок до світового порядку, в якому такі дії є нормальними. Існує думка, яку можна почути за межами України про те, що можна просто вибрати переговори в будь-який момент, не змінюючи належним чином позицію влади. Це не реалізм. Це бажання.

Не можна просто вибрати переговори з владою, яка відкрито прагне до кінця вашої нації та держави. Спочатку ви повинні показати, що спроба знищити вас закінчиться невдачею. З деякою додатковою допомогою з боку американської сторони (посилюючи всю дуже важливу попередню допомогу,

також від інших союзників), доповнюючи попередню допомогу і, звичайно, підтримку з боку європейських та інших союзників, Україна мала б хороший шанс зробити це.

Питання зараз полягає в тому, чи буде ця допомога. Президент Зеленський перебуває в Сполучених Штатах, щоб зробити свою справу. Адміністрація Байдена має шанс використати свої останні кілька місяців при владі, щоб вжити рішучих заходів, щоб покласти край цій війні.

Це його можливість для історичної спадщини у зовнішній політиці. Байден та його команда, звичайно, добре запам'ятаються союзникам за їхню дипломатію та компетентність і в цілому за відновлення почуття нормальності та надійності. Це не дрібниця. Дійсно, це величезне досягнення. Але Україна - це виклик, який пропонує історія. Це ще не було досягнуто.

Це була війна двох часових масштабів і двох реалій. Це похвально і вражає, що президент Байден відвідав Київ у воєнний час, а високопоставлені американські чиновники регулярно відвідують його. Проте ця війна відрізнялася від минулих воєн тим, що було розвинено занадто мало особистих відносин. В Україні занадто мало американців зі значним досвідом під час цієї війни. У той час як українці вели найбільшу сухопутну війну в Європі з 1945 року, стримуючи російську армію, яку вважали у Вашингтоні в 2022 році, щоб бути нестримною, занадто мало американців були фізично присутні, щоб спостерігати, як це було зроблено (і вчитися). У той час як українці були підірвані, піддані тортурам і страчені в жахливій кількості росіянами, американська розмова занадто часто стосується професійної репутації та образливих почуттів всередині DC Beltway.

Хоча ми були на правильному боці цієї війни, ми почали з неправильної передумови, і це було пов'язано з консенсусними помилками. Адміністрація Байдена була абсолютно права вірити і ділитися власними розвідданими про план Росії вторгнутися в Україну. Ця сміліва інновація допомогла відновити довіру до американців і створила основу для коаліції, щоб допомогти Україні, коли настало вторгнення. Однак цей конкретний прогноз, заснований на конкретних даних, був зв'язаний із загальним переконанням, заснованим на консенсусі експертів Росії та неявних (і неправильних) припущеннях про російську владу та українську слабкість, що коли Росія вторгнеться, вона переможе Україну за три дні.

Коли Сполучені Штати тоді озброїли Україну, це було для партизанського опору, який повинен був послідувати за швидкою перемогою Росії та розпадом української держави. Але Україна, звичайно, чинила опір як держава і як суспільство, і з великим ефектом, давши американцям шанс, який ми все ще, глибоко на третьому році війни, не зовсім скористалися.

Коли українці використовували цю зброю (і свою власну), щоб зупинити початкове вторгнення Росії в лютому та березні 2022 року, у нас виникла аналітична проблема, яку ми досі не вирішили. Оскільки наше незаперечне припущення полягало в тому, що Україна програє, у нас були проблеми, і досі є проблеми, думаючи, що Україна може перемогти. І поки ми не дійдемо до цієї думки, ми не зможемо дістатися до миру.

Україна дійсно планувала протистояти російському вторгненню, і вона застосувала його в лютому та березні 2022 року. Цей план загалом спрацював. Українці виграли битви за Київ і Харків, змусивши росіян зосередитися на південному сході. У вересні 2022 року Україна зробила несподіваний контрнаступ і повернула більшу частину Харківської області. Пізніше того ж року він повернув значну територію на півдні, включаючи місто Херсон. Це був момент, коли Україна мала найкращі шанси виграти війну. Якби Сполучені Штати до того часу доставили зброю, яку вони пізніше приєдналися б до доставки, Україна цілком могла б виграти.

Ілон Маск також сповільнив просування України тієї осені, вирішивши через особисту тривогу відрізати українські підрозділи від Starlink. Він боявся, що українські напади на російський флот у Чорному морі покінчать зі світом чи щось подібне. Україна врешті-решт здійснила ці морські атаки і вигнала більшу частину російського флоту з Чорного моря. Це мало лише хороші стратегічні наслідки і дозволило українським фермерам відновити харчування сотень мільйонів людей в Африці та Азії. Ця українська морська перемога отримала занадто мало уваги в Сполучених Штатах, з того, що я підозрюю, є поганими причинами. Цього не очікували більшість наших експертів, а українці досягли за допомогою власних систем.

Звичайно, земельна війна була жахливо дорогою. Жодна зі сторін не змогла досягти важливих успіхів з кінця 2022 року, незважаючи на один український контрнаступ влітку 2023 року та кілька російських. На даний момент росіяни повільно і з величезними витратами просуваються на Донбасі, тоді як українці зробили несподіваний прорив на російській території в Курській області.

Путін може, принаймні ще на деякий час, відправити свій народ померти безкарно (хоча, оскільки все більше і більше міських людей повинні битися, годинник починає тикати). Росія має велику збройову промисловість, яка може копіювати українські інновації, а потім виробляти в масштабі (хоча санкції працюють і можуть бути посилені та застосовані). Росія утримує територію в Україні, яка зараз була повно замінована та укріплена. Україна не може перемогти, просто зіткнувшись з Росією в окопах і приймаючи покарання день за днем у своїх містах. Він повинен боротися розумно, як він показав, що може це зробити, і отримувати правильну допомогу від своїх друзів, що зараз є відкритим питанням. І він повинен мати можливість

вразити російські аеродроми та інші об'єкти, з яких надходять щоденні удари на власній території.

Американцям у своїй оцінці цієї війни заважає їхня власна початкова недооцінка України - оскільки ми думали, що вона повинна негайно програти на початку, у нас все ще виникають проблеми з переходом на ідею, що вона може і повинна перемогти. Деякий час у нас, здається, є ідея, що більша держава, або імперська держава, або ядерна міція завжди виграє війни: насправді, історичні записи показують, що вони дуже часто програють. Росія (у різних державних формуваннях) програла Кримську війну, російсько-японську війну, її частину Першої світової війни, польсько-більшовицьку війну, афганську війну та Першу чеченську війну.

У тому, що вони називають своїм планом перемоги, українці сьогодні роблять дуже конкретний випадок, заснований на правильному прочитанні політики війни в цілому і режиму Путіна зокрема: мир можливий, коли одна політична система або інша згинається, і тому тим, хто хоче миру, доведеться вибрати сторону і допомогти з згинанням.

Трамп, зі свого боку, це розуміє. Він дав зрозуміти, що його сторона - Росія, і якщо його оберуть, він використає американську владу, щоб чинити тиск на Київ, а не на Москву, змушуючи українську капітуляцію.

Окрім величезних страждань всередині України, які послідують, це було б ударом по світовому порядку та американській безпеці та процвітанню, від яких ми не скоро оговтаємося. Це продемонструвало б, що боротьба за демократію безглузда, оскільки ніхто вам не допоможе. Це покаже, що міжнародно-правовий порядок нічого не означає, оскільки порушення кордонів, захоювання території та знищення держав дозволено Сполученими Штатами. Це стимулюватиме китайську агресію в Тихому океані, яку Україна досі стримувала, демонструючи, що наступальні операції приносять витрати. Це зробить ядерну війну більш імовірною, тому що уроки руйнування України полягатимуть у тому, що лише ядерна зброя стримає таку ядерну державу, як Росія, і таким чином призведе до розповсюдження ядерної зброї.

Варто пам'ятати, що Сполучені Штати тиснули на Україну, щоб вона відмовилася від своєї ядерної зброї в 1994 році — разом зі своїми ракетами великої дальності. Тоді Україна передала свої ракети Росії, яка вважалася безпечним партнером. Зараз Росія стріляє ракетами цих типів — цілком ймовірно, деякими з цих самих ракет — по Україні. Українці, зрозуміло, вважають, що ця дія з їхнього боку породила моральний обов'язок з боку Сполучених Штатів допомогти під час цієї війни, не в останню чергу тому, що це те, що насправді говорили Будапештський меморандум того часу. Однак глибшою проблемою було розповсюдження ядерної зброї. У той час було розумно вважати, що Сполучені Штати діють, щоб уповільнити це. Це виявилося помилкою. Той самий інтерес до уповільнення розповсюдження

ядерної зброї зараз воює за надання Україні зброї, необхідної для перемоги над ядерним хуліганом, яким стала Росія.

Визнання помилок не є точно американською сильною стороною; як і слухання інших під час стресу. Росіяни розуміють наші слабкості, можливо, краще, ніж ми самі, і їхні успіхи в цій війні майже повністю є результатом їх послідовних перемог у психологічній війні (знову ж таки, те, що американцям буде важко розглядати, не кажучи вже про визнання). Для росіян національна та індивідуальна психологія є атакою. Одна американська вразливість - це необхідність бути в центрі уваги в будь-який час. І тому в кожному випадку Україна просить чогось у Сполучених Штатів, наприклад, прямо зараз у плані перемоги Путін змінює тему на розпливчасті погрози, які можуть нас хвилювати, щоб ми могли відчувати особисту тривогу. Потім ми виконуємо Гамлета в поганому сенсі, перетворюючи нагальний стратегічний момент на монолог.

Там, де американські лідери вважають, що вони справляються з ескалацією, росіяни знають, що вони керують (нашою) тривогою. Це те, що вони роблять, і вони роблять це добре. Вони роблять це з палкою рішучістю, тому що вірять у це, і знають, що це їхній єдиний шанс на перемогу.

Американці також роблять багато речей добре, і американська матеріальна допомога була незамінною, як визнають українці на кожному кроці. Останній додатковий пакет підтримки України був прийнятий Конгресом після дуже вражаючої політичної роботи Білого дому. Рада національної безпеки виконала неймовірну роботу йомана з координації поставок зброї, не особливо визнаючи складності цього завдання. Американська зброя, як правило, працює краще, ніж очікувалося на полі бою.

Але Росії вдалося прийняти рішення про постачання цієї зброї набагато повільніше, ніж вони повинні були. Операційна швидкість не може компенсувати стратегічну повільність. З планом перемоги України прямо зараз ми або побачимо цей шаблон ще раз — український запит, російська загроза, американська затримка — або ми розірвемо цикл і змінимо війну, давши українцям шанс. Осінь 2024 року - це останній шанс адміністрації Байдена досягти стратегічного темпу.

У цій війні Путін не тільки впорався з нашою тривогою, він створив абсолютно нові правила війни, які занадто багато з нас зараз приймають як належне - навіть якщо вони не мають прецеденту і абсурдні. Якось здається правильною журналістською практикою називати українську зброю НАТО або американською зброєю, хоча, коли зброя американського чи європейського походження використовується іншими країнами, ми не застосовуємо цей термін. Ми також не називаємо зброю, яку використовує Росія, але побудовану в Північній Кореї та Ірані, як північнокорейську та іранську зброю. Якимось чином здається нормальним, що війна повинна

вестися лише на українській території (чи не так?), хоча це суперечить всій стратегічній логіці, будь-якому базовому почуттю справедливості та міжнародному праву війни щодо самооборони.

Як тільки Росії вдається перетворити ці дивні заповіді на нормальні американські риторичні та психічні звички, американці стають захисними щодо них, навіть незважаючи на те, що вони були створені ззовні, призначені для того, щоб нашкодити нам, і не мають сенсу. Коли ми використовуємо їх у мові та письмовій формі, ми сповільнюємо себе.

Звичайно, це не той випадок, коли російська військова магія працює повністю. Ядерний шантаж працює на все менше і менше людей. З часом Росія повільно втрачає свою репутацію, принаймні серед тих, хто знає історію або звертає увагу, як нестримна військова сила. Зрештою, ми майже завжди давали українцям те, що вони хотіли, але після затримок, які утримували Росію у війні.

Не залишилося часу, принаймні для цієї адміністрації. Мета Росії полягає в тому, щоб змусити команду Байдена рухатися повільно, щоб Росія могла продовжувати воювати, поки Трамп не прибуде, щоб врятувати їх. Наступні кілька місяців з'ясують, чи спрацював цей план.

"Бути чи не бути". Для адміністрації Байдена це про спадщину, про те, що її пам'ятають як таку, що змінила світ на краще. Для України це буквально, про виживання, про буття у світі.

***

№ 29

Biden's Legacy of Failure

by Benjamin Cook

SARCASTOSAURUS

SEP 25, 2024

A less generous view than Dr. Snyder.

You must read Timothy Snyder’s newest words on how the Biden admin is about to destroy Ukraine. That’s not Snyder’s view. It’s mine.

The Biden Administration's Failures in Supporting Ukraine: A Critical Analysis

The Biden administration’s approach to the Ukrainian conflict has been marked by several significant missteps that have hampered Ukraine’s ability to effectively resist Russian aggression. Despite the rhetoric of unwavering support, the reality on the ground reveals a series of failures that have undermined Ukraine's defense efforts and complicated the broader geopolitical landscape. These failures stem from a combination of delayed military aid, a misguided understanding of geopolitical realism, and a leadership approach that has struggled to meet the demands of the crisis.

1. Too Few Weapons, Too Late

One of the most glaring failures of the Biden administration has been the tardiness and insufficiency of military aid provided to Ukraine. The initial reluctance to supply Ukraine with advanced weaponry, such as long-range missile systems and modern air defense, has cost the Ukrainian military valuable time and opportunities. According to experts like Timothy Snyder, this delay squandered a critical opportunity for Ukraine to potentially win the war outright in November 2022, when Ukrainian forces retook Kherson city. At that time, before the construction of the Surovikin defensive lines by Russia, a more decisive and timely influx of military support could have allowed Ukraine to press its advantage and potentially force a Russian retreat.

2. Too Many Opinions from Too Few Warfighters

Another critical issue has been the administration's over-reliance on diplomatic and political advisors at the expense of military experts with firsthand warfighting experience. National Security Advisor Jake Sullivan, in particular, has played a central role in shaping U.S. policy toward Ukraine, often prioritizing caution and diplomatic considerations over military efficacy. This decision-making process, heavily influenced by individuals who lack a deep understanding of modern warfighting, has led to strategies that are often disconnected from the realities on the ground. Retired generals like Ben Hodges and Phillip Breedlove have pointed out that this cautious approach has undermined the effectiveness of U.S. support, leaving Ukraine under-resourced at critical moments.

3. Thinking Nukes = Geopolitical Realism

The administration’s approach to nuclear threats has been equally problematic. Biden and his advisors, including Sullivan, have seemingly equated geopolitical realism with an overly cautious stance on Russia’s nuclear saber-rattling. This has led to a restrained military strategy that prioritizes avoiding escalation over decisive action. However, retired military leaders like Hodges and Breedlove argue that Russia's use of a nuclear weapon would bring no strategic benefit to their war effort. Instead, they contend that such an act would isolate Russia further on the global stage and provoke a strong international response. This perspective highlights that geopolitical realism, when properly understood, actually curtails Putin's use of nuclear weapons rather than encouraging caution on the part of the West. It is only by choice that the Biden administration allows itself to be deterred, effectively enabling Russia’s continued aggression.

4. Underestimating Ukraine

Perhaps one of the most significant failures has been the consistent underestimation of Ukraine’s capabilities and resolve. Early in the conflict, the Biden administration seemed to doubt Ukraine’s ability to withstand the Russian invasion, leading to a reluctance to commit fully to their defense. This miscalculation not only slowed down the provision of aid but also affected the strategic planning of Western support, which often assumed a rapid Ukrainian collapse. Contrary to initial concerns, Ukraine has proven capable not only of managing corruption but also of efficiently handling the logistical challenges of modern warfare. Ukraine's surprising resilience and effective logistics have since proven these assumptions wrong, but the early misjudgments have had lasting consequences.

5. Ignoring Realism When Confronted with Putin and Nukes

In contrast to the administration’s cautious approach to nuclear threats, there has been a troubling lack of realism in understanding and countering Putin's broader geopolitical ambitions. The administration has repeatedly underestimated Putin’s willingness to escalate the conflict and challenge Western resolve. This has resulted in a reactive rather than proactive strategy, where the U.S. has often been caught off

guard by Russian maneuvers, further complicating the situation in Ukraine. Geopolitical realism, properly understood, would recognize that Putin's nuclear threats are a form of psychological warfare intended to deter Western support for Ukraine. Instead, by allowing themselves to be deterred, the Biden administration has played into Putin’s hands, perpetuating a cycle of escalation and concession.

6. Confusing Help with Outcome

The Biden administration has also made the mistake of confusing the act of providing help with ensuring a successful outcome. The provision of military aid has been slow and piecemeal, failing to recognize that the speed and scale of support are crucial in determining the outcome of the conflict. This has led to a situation where Ukraine receives just enough support to continue fighting but not enough to decisively turn the tide against Russia. The administration’s incremental approach has prolonged the conflict, leading to greater loss of life and suffering.

7. Refusing/Inability to Lead from the Front

Finally, the leadership displayed by President Biden has been marked by a reluctance to lead from the front. Biden’s age and cautious demeanor have often been cited as factors that limit his ability to engage in the kind of dynamic, decisive leadership that the situation demands. In a conflict where leadership and resolve are paramount, the administration’s failure to project strength and decisiveness has weakened the West’s overall response and allowed Russia to exploit the perceived lack of unity and resolve.

In conclusion, the Biden administration’s handling of the Ukraine crisis has been fraught with significant failures that have hindered Ukraine's ability to defend itself and complicated the broader geopolitical landscape. Snyder is right to be worried about Trump. But he should also be worried about eight more years of “escalation management”.

The only difference is the pace of Ukraine’s demise.

In the beginning when the Biden Admin was showing its understanding of how the war in Ukraine was not a total lose I gave the admin a grade of “B-”. Today, YEARS LATER, I give them a “D+”.

Just above total failure.

They show no understanding of the subject matter. No ability to employ complex concepts. And, constantly turn in late assignments.

***

Менш щедрий погляд, ніж доктор Снайдер

Ви повинні прочитати найновіші слова ***Тімоті Снайдера*** про те, як адміністратор Байдена збирається знищити Україну. Це не погляд Снайдера. Це моє.

Невдачі адміністрації Байдена у підтримці України: критичний аналіз

Підхід адміністрації Байдена до українського конфлікту був відзначений кількома значними помилками, які перешкоджали здатності України ефективно протистояти російській агресії. Незважаючи на риторику непохитної підтримки, реальність на місцях розкриває низку невдач, які підірвали оборонні зусилля України та ускладнили ширший геополітичний ландшафт. Ці невдачі пов'язані з поєднанням відкладеної військової допомоги, помилкового розуміння геополітичного реалізму та лідерського підходу, який намагався задовольнити вимоги кризи.

1. Занадто мало зброї, занадто пізно

Однією з найбільш кричущих невдач адміністрації Байдена було запізнення та недостатність військової допомоги, наданої Україні. Початкове небажання постачати Україні передове озброєння, таке як ракетні системи великої дальності та сучасна протиповітряна оборона, коштувало українським військовим дорогоцінного часу та можливостей. На думку таких експертів, як Тімоті Снайдер, ця затримка змарнувала критичну можливість для України виграти війну в листопаді 2022 року, коли українські війська відвоювали місто Херсон. У той час, до будівництва Росією оборонних ліній Суровікіна, більш рішучий і своєчасний приплив військової підтримки міг би дозволити Україні натиснути на свою перевагу і потенційно змусити Росію відступити.

2. Занадто багато думок від Занадто мало бійців

Ще одним критичним питанням була надмірна залежність адміністрації від дипломатичних та політичних радників за рахунок військових експертів з досвідом бойових дій з перших рук. Радник з національної безпеки Джейк ***Салліван***, зокрема, відіграв центральну роль у формуванні політики США щодо України, часто віддаючи перевагу обережності та дипломатичним міркуванням над військовою ефективністю. Цей процес прийняття рішень, на який сильно вплинули люди, яким не вистачає глибокого розуміння сучасних бойових боїв, призвів до стратегій, які часто від'єднані від реалій на місцях. Генерали у відставці, такі як Бен ***Ходжес*** та Філіп ***Брідлав***, зазначили, що такий обережний підхід підірвав ефективність підтримки США, залишивши Україну недостатньою ресурсів у критичні моменти.

3. Thinking Nukes = геополітичний реалізм

Підхід адміністрації до ядерних загроз був не менш проблематичним. Байден та його радники, включаючи ***Саллівана***, мабуть, прирівняли геополітичний

реалізм до надмірно обережної позиції щодо брязкання ядерної шаблями Росії. Це призвело до стриманої військової стратегії, яка надає пріоритет уникненню ескалації над рішучими діями. Однак військові лідери у відставці, такі як Ходжес і Брідлав, стверджують, що використання Росією ядерної зброї не принесе стратегічної вигоди їхнім військовим зусиллям. Натомість вони стверджують, що такий акт ще більше ізолюватиме Росію на світовій арені і спровокує сильну міжнародну реакцію. Ця перспектива підкреслює, що геополітичний реалізм, при правильному розумінні, насправді обмежує використання Путіним ядерної зброї, а не заохочує обережність з боку Заходу. Лише за вибором адміністрація Байдена дозволяє себе стримувати, ефективно забезпечуючи подальшу агресію Росії.

4. Недооцінка України

Мабуть, однією з найбільш значних невдач була послідовна недооцінка можливостей та рішучості України. На початку конфлікту адміністрація Байдена, здавалося, сумнівалася в здатності України протистояти російському вторгненню, що призвело до небажання повністю взяти на себе зобов'язання щодо їх захисту. Цей прорахунок не тільки сповільнив надання допомоги, але й вплинув на стратегічне планування західної підтримки, яка часто передбачала швидкий крах України. Всупереч початковим побоюванням, Україна виявилася здатна не тільки керувати корупцією, але й ефективно справлятися з логістичними проблемами сучасної війни. Дивовижна стійкість та ефективна логістика України з тих пір довели, що ці припущення неправильні, але ранні помилки мали довготривалі наслідки.

5. Ігнорування реалізму при зіткненні з Путіним і Нуксом

На відміну від обережного підходу адміністрації до ядерних загроз, існує тривожна відсутність реалізму в розумінні та протидії більш широким геополітичним амбіціям Путіна. Адміністрація неодноразово недооцінювала готовність Путіна ескалувати конфлікт і кинути виклик західній рішучості. Це призвело до реактивної, а не проактивної стратегії, де США часто були захоплені зненацька російськими маневрами, що ще більше ускладнювало ситуацію в Україні. Геополітичний реалізм, правильно зрозумілий, визнав би, що ядерні загрози Путіна є формою психологічної війни, призначеною для стримування підтримки Заходу України. Натомість, дозволивши себе стримувати, адміністрація Байдена зіграла на руку Путіну, увічнивши цикл ескалації та поступок.

6. Заплутування допомоги з результатом

Адміністрація Байдена також допустила помилку, плутаючи акт надання допомоги із забезпеченням успішного результату. Надання військової допомоги було повільним і фрагментарним, не визнаючи, що швидкість і

масштаб підтримки мають вирішальне значення для визначення результату конфлікту. Це призвело до ситуації, коли Україна отримує достатньо підтримки, щоб продовжувати боротьбу, але недостатньо, щоб рішуче змінити ситуацію проти Росії. Поступовий підхід адміністрації продовжив конфлікт, що призвело до більшої втрати життя та страждань.

7. Відмова/Неможливість керувати з фронту

Нарешті, лідерство, яке продемонстрував президент Байден, було відзначено небажанням керувати з фронту. Вік та обережна поведінка Байдена часто називають факторами, які обмежують його здатність брати участь у динамічному, рішучому лідерстві, якого вимагає ситуація. У конфлікті, де лідерство та рішучість мають першорядне значення, нездатність адміністрації спроектувати силу та рішучість послабила загальну реакцію Заходу та дозволила Росії використати передбачувану відсутність єдності та рішучості.

На закінчення, управління адміністрацією Байдена з кризою в Україні було пов'язане значними невдачами, які перешкоджали здатності України захищати себе і ускладнили ширший геополітичний ландшафт. Снайдер має рацію, турбуючись про Трампа. Але він також повинен турбуватися про ще вісім років "управління ескалацією".

Єдина відмінність - це темпи загибелі України. На початку, коли адміністрація Байдена демонструвала своє розуміння того, що війна в Україні не була повною втратою, я дав адміністрації оцінку "B-". Сьогодні, ЧЕРЕЗ РОКИ, я даю їм "D+".

Трохи вище повної невдачі.

Вони не показують розуміння предмета. Немає можливості використовувати складні поняття. І постійно здавайте запізнілі завдання.

***

№ 30-1

Рустем Умєров: «У нас нульова толерантність до корупції. І ми продовжимо чистити систему»

2024-09-24

Соня Кошкіна, Шеф-редактор LB.ua

“Коли я починав, мало хто хотів воювати. Усі сказали, що це “не моя тема, я не буду, мене помножать на нуль”. Але, кажу, тоді ми програємо — треба просто братися і робити. Усі сказали: “Ти — сам”. Я кажу: “Мені пофіг, сам — так сам”, — емоційно говорить в інтерв’ю LB.ua міністр оборони України Рустем Умєров, згадуючи початок роботи в оборонному відомстві.

Стверджує: за рік роботи вдалося зробити чимало. “На сьогоднішній день ми завезли стільки техніки, щоб було достатньо тримати фронт, — переконує міністр. — Чи потрібно нам більше? Так, набагато більше. І ми працюємо над цим з партнерами”.

Ще одним своїм досягненням Умєров називає системне планування “Сьогодні у нас є дуже ґрунтовний документ — з планом спроможностей виробництва дронів, РЕБ, наземних роботизованих комплексів та ракет на три роки. З конкретною кількістю, скільки ми можемо виготовити та скільки грошей для цього потрібно”, — каже він.

У ході інтерв'ю з міністром LB.ua довелося також поспілкуватися з очільником Запорізької ОВА Іваном ***Федоровим*** та гендиректором “Державного оператора тилу” Арсеном ***Жумаділовим***. І ці епізоди

якнайкраще характеризують управлінський стиль чинного міністра оборони, який можна окреслити як “делегування відповідальності”.

Упродовж понад двогодинної розмови LB.ua розпитав міністра про кадрову політику, закупівлю дронів і чому нею займаються непрофільні відомства, про те, коли покращиться якість харчування військових та що відбувається з будівництвом фортифікацій.

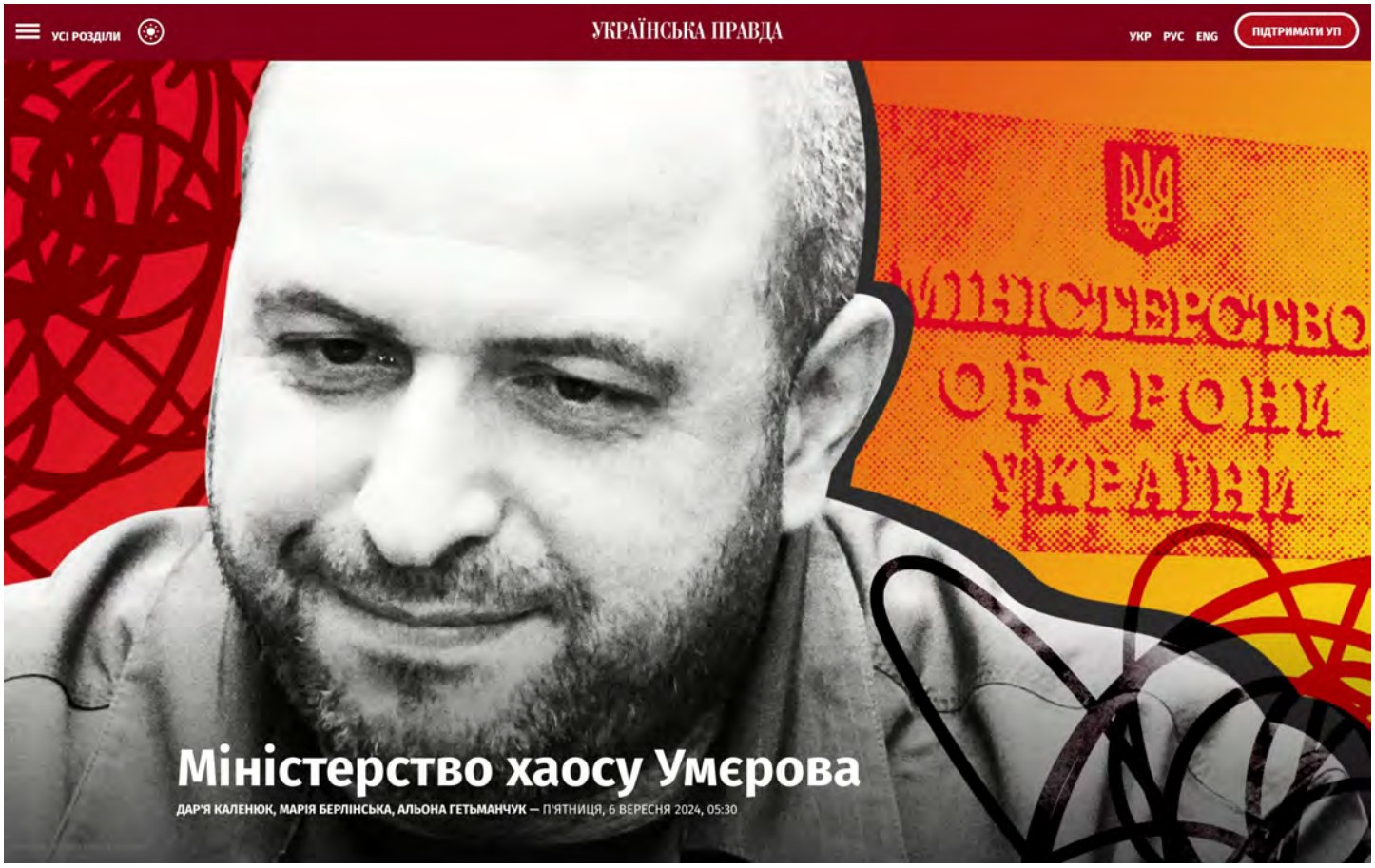
А ще про проблемні 200 контрактів на постачання озброєння на загальну суму 161 млрд, про стан української ракетної програми, стосунки міністра з Головкомом Олександром Сирськимта плани створення нової структури, яка відповідатиме за закупівлю всього, що стосується оборони. І, звісно ж, про корупційні ризики та стосунки з антикорупціонерами.

1. “…На той час всі сприймали службу народу України як якийсь punishment (покарання). Не сприймали як честь. Потрібно було мобілізувати людей”

— 6 вересня минув рік з моменту вашого призначення міністром оборони. Почнемо з простого: три головних досягнення і три головних невдачі чи недопрацювання за цей час. Тільки коротко.

— Коли я тільки прийшов, то побачив, що про міністерство багато говорять як про неспроможне. Яке в хаосі, нічого не робить…

— Перепрошую, це зараз Міноборони називають “міністерством хаосу”.

— За рік або за останній час, на жаль, ніхто не спитав, а що думає міністерство з того чи іншого приводу. Це така “повага” до інституції у нас.

— Ви зараз натякаєте, що автори резонансної статті не просили вас про коментар до неї?

— Безпосередньо до — ні, не просили.

— Що ж, є можливість просто зараз — у мене багато питань.

— Я рік працював на “прийняття інформації”, щоб зрозуміти ситуацію as is, проаналізувати і зробити to be рекомендацію.

Ми розробили пріоритетність.

1) — Перший пункт — планування, для цього потрібні чіткі цілі. Ми зробили планування — стратегічне, операційне планування, яке охоплює оборонні операції, стабілізаційні операції, наступальні операції. Це було розроблено як план.

2) — Друге. Суспільство говорить, що це — боротьба з корупцією. Я можу сказати, що це ширше поняття та охоплює логістику, контракти, закупки. Пріоритезували потреби і закупівлі, виокремили, що треба швидко закупити. Потім розділили це на декілька напрямів: міжнародна технічна допомога; що ми закуповуємо самі за кордоном; що — ремонтуємо; що — виробляємо в Україні. І почали працювати.

3) — Третій пріоритет. Щоб запустити ринок оборонки, треба було інвестувати. Найбільший інвестор серед міністерств — Міністерство оборони, яке інвестувало 7 мільярдів доларів, з яких 4 мільярди — українським виробникам. Ми розробили потребу, спроможність, віддали Мінстратегпрому для того, щоб вони були нашим державним оператором з виробництва.

— Три вже є.

— Дозвольте ще два пріоритети.

4) — Військові технології, тобто дрони, РЕБи, наземні роботизовані комплекси. Ми подивилися, скільки їх потрібно, як ми будемо використовувати — стратегічний, операційний рівень, тактичний рівень. Сьогодні у нас вже є дуже ґрунтовний та великий документ — з планом спроможностей виробництва дронів, РЕБ, наземних роботизованих комплексів (НРК) та ракет на три роки. З конкретною кількістю, скільки ми можемо виготовити та скільки грошей для цього потрібно. Під час останніх поїздок в США, Британію, Францію, Німеччину та Рамштайн я представив цей план нашого українського виробництва нашим партнерам. На сьогодні вже є декілька країн, які дали згоду на фінансування наших дронів та ракет.

5) — І останнє досягнення — фортифікації. На початку, коли ми почали це робити, нам казали — це не потрібно, це неможливо і так далі. Ми розробили єдиний підхід до будівництва фортифікацій…

— По фортифікаціях теж чимало питань, поговоримо.

— …На той час всі сприймали службу народу України як якийсь punishment (покарання). Не сприймали як честь. Потрібно було мобілізувати людей. Готувати, тренувати їх, оснащувати, виводити в операційні, стратегічні резерви. Ми розробили ці стратегічні, операційні резерви. І після цього — зі свого боку — почали працювати.

На сьогоднішній день ми завезли стільки техніки, щоб було достатньо тримати фронт. Чи потрібно нам більше? Так, набагато більше. І ми працюємо над цим з партнерами.

В підсумку, чесно кажучи, дуже складний рік. Дуже системно підходили до всього. Аналізували і не боялися щось робити.

— Так а що не вдалося?

— На даний час ми можемо сказати, що **у нас є план, як рухатися далі**.

Але

відбудувати довіру суспільства — дуже складна річ.

З одного боку, ми повинні бути присутні (в публічному просторі), щоб суспільство нас розуміло.

З іншого, ми обмежили себе для того, щоб ніхто не знав, що і як робиться, аби ворог цим не скористався.

— Після першої наради з новопризначеним Головнокомандувачем Збройних сил України Олександром *Сирським* рік тому ви сказали, що 2024 стане "роком формування дієвої системи ротації і відпочинку підрозділів". Можливо, у вас інша оцінка, але більшість військових сходиться на тому, що досі цієї системи немає. Вона не вибудована. Чому?

— **Вона, може, недосконала, але існує** на всіх ланках. Зараз ми над цим працюємо вже системно. Ми дивимося, як в периметр заходить людина після мобілізації — як ми її готуємо, що потрібно для навчальних центрів, хто потрібен для навчальних центрів, як треба підготувати і таке інше.

Раніше концентрувалися на кількісних параметрах, а нам потрібні якісні.

Якщо люди зараз кудись й мобілізуються, то останнє місце, куди хочуть йти добровільно — піхота. Формально, в "штатку" "натягають" всіх, включно зі співробітниками глибокого тилу. А по факту є випадки, коли воюють 20-30 людей із сотні.

Для того, щоб у нас було збільшення, ми почали рекрутинг. Почали казати: є морпіхи, ДШВ, наступальні напрямки тощо. Взяти, наприклад, морпіхів. Вони підготували дуже гарний покроковий шлях (*як стати морпіхом*. — *С.К.*) і ми намагаємось це комунікувати, пояснювати людям, щоб вони не боялися.

Це не значить, що піхоти немає.

По-перше, ми почали кількісно це робити. Друге — почали оцифровувати все, щоб люди не боялися заходити в периметр. Приблизно це виглядає так: зараз у нас армія, умовно, стільки-то. Вона ділиться на ЗСУ та інші Сили оборони. Для того, щоб тримати фронт (*малює*. — *С.К.*), тут я будую оборону, тут — генерую людей, тут — захищаю свою інфраструктуру, тут починаю штурм, тут — виснажую ворога. Щоб це все зробити, треба сидіти і думати, тому що повинна бути ціль і план за цією ціллю. Оцього майже не було.

— А зараз є?

— Зараз є.

— План перемоги є?

— Є.

…Але для цього мені потрібно було з солдата до генерала, а потім з генерала до солдата все це “спустити” по вертикалі.

Коли я починав, мало хто хотів воювати. Усі сказали, що це “не моя тема, я не буду, мене помножать на нуль”. Але, кажу, тоді ми програємо — треба просто братися і робити. Усі сказали: “Ти — сам”. Я кажу: “Мені пофіг, сам — так сам”. Для того, щоб виграти у війні, потрібні сили і засоби. У нас сил немає. Значить, робимо, як треба. І, як бурлак на Дніпрі (хоча завжди кажу, що бурлаків на Дніпрі не було), все взяв на себе і почав це робити.

Приходжу в Верховну Раду. Верховна Рада каже: “В закритому варіанті ми тебе підтримаємо, але коли вийдеш до зали, не будемо голосувати, хоч ти і гарна людина”. Тому почали з сил.

І коли ворог наступав, я жодного разу не сказав жодному командиру, що не дам йому те, що в мене є. Ніч не спав, але надав йому всі сили і засоби, які потрібні були.

— Які у вас відносини з Генеральним штабом і безпосередньо з Сирським?

— Міністерство оборони складається зі Збройних сил, ГУР і ДССТ. Це чітка вертикаль і ми її побудували. Раніше міністерство взагалі нічого не контролювало. Під час війни воно координує Сили оборони. В цьому плані жодних емоцій не повинно бути. Тут кожен за функціоналом працює. І Сирський теж — згідно з цілями і завданнями. Гарні, робочі, дружні відносини. І з Будановим (очільник ГУР — LB.ua) так, і з Яковцем (голова Держспецтранспорту — LB.ua) так.

Але жодного разу за рік ні з ким із них ми не розійшлись у цілі. Як її досягти, ми обговорюємо, є планування операційне, стратегічне.

— Мені здається, ви занадто оптимістичні. Але зараз принаймні Міноборони з Генштабом до суду одне на одного не позиваються, як це було за Хомчака і Тарана.

— По-перше, Сирський — дуже порядна людина. По-друге, він знає доктринальні речі. Він є моїм радником в питаннях операцій. Він поважає міністра, поважає Верховного головнокомандувача, і тут є жорстка вертикаль.

— Тобто зараз все нормально — вертикаль працює?

— Так. І вона має працювати і після мене. Периметр має бути захищений. У цьому периметрі має бути чітко: є Міністерство оборони, у нього є Головне управління розвідки, Збройні сили, ДССТ — це один закритий периметр. У ньому немає ніяких емоцій. Тут є цілі, задачі, результат. І ми максимально

кооперуємося. Якщо у когось іноді бувають якісь питання, моя робота — ці питання “вирулити”. Жодного разу не було такого, щоб ми не “вирулили”.

2. “Я дуже чітко сфокусований на цілі. Якщо я буду усіх тільки в білому пальті (в команду) запрошувати…”

— Звернімося до вже згаданого резонансного тексту, який вийшов на “Українській правді”. Коли ми спілкувалися з вами перед інтерв'ю, ви сказали, що зустрічалися з його авторами. У якому форматі проходила зустріч?

— Я сказав, дивіться, ваші наміри можуть бути гарні чи погані, але по-перше, це шкодить всім нам, по-друге — не відповідає дійсності. Чого? Я викликав колег з Генерального штабу, з Головного управління логістики, з Командування сил логістики, Міністерства оборони всіх, хто відповідає за це. Ми пояснили, показали, як що працює. Але вони сказали, що не погоджуються з тим. Ми працюємо дуже відкрито. Був запит, ми прийшли. До виходу тексту і після цього зустрічалися. Тому в цьому нічого особистого немає.

— Дві цитати попрошу прокоментувати: “Міноборони і досі лишається міністерством у підпорядкуванні Збройних сил, а сам міністр не наважується ухвалювати рішення, які можуть не сподобатися в Генеральному штабі”. Що скажете?

— Цю тезу Росія десятиріччями інформаційно насаджує в Україні. І сьогодні вона вже не відповідає дійсності.

Є речі, які вибудовуються роками. Ми цю вертикаль зробили за рік. І на цей час в мене до неї немає жодних питань. Будь-які рішення приймаються згідно з тими параметрами, які ми виставили.

— Окей, давайте про вашу вертикаль. Ще один закид авторів згаданої статті — величезна кількість людей, які займаються у міністерстві міжнародною співпрацею. Навіщо вам стільки?

— Якщо подивитися по функціоналу, євроінтеграцією займається одна людина.

У нас інша ситуація — війна. На сьогоднішній день міжнародна військова допомога є основою нашої допомоги. Озброєнням і військовою технікою наші колеги займаються зі своїми колегами зі Сполучених Штатів, Європи, SAG-U (Security Assistance Group Ukraine, Групі сприяння безпеці України), IDCC (Міжнародний координаційний центр донорів) тощо. Це закупка, логістика, контракти. Ми на 80+ % залежні від наших партнерів. Ми працюємо з Євросоюзом, НАТО, SAG-U, EUCOM (Європейське Командування Збройних

сил США), зі Сполученими Штатами, Великобританією, Францією, Німеччиною та десятком інших країн в двосторонньому форматі в щоденному режимі. Чому мені потрібно когось зупиняти?

— Сформулюю інакше. Коли семеро людей одночасно займаються тим самим, воно працює?

— На сьогоднішній день ми всі свої операції вдало провели. І кожен з моїх заступників спілкується зі своїми безпосередніми колегами, counterparts. Поясню.

Наприклад, є Конференція національних директорів з озброєння — це найвищий комітет НАТО, що відповідає за співпрацю між країнами у сфері озброєнь. В засіданнях цієї Конференції від нас бере участь заступник, відповідальний за ОВТ.

В липні Міноборони та НАТО затвердили Стратегічний огляд оборонних закупівель. Цим займалась вертикаль заступника з питань закупівель. І так по кожній вертикалі. Тому в цьому плані я нічого не зупиняю.

— Конкуренції між ними немає?

— Взагалі немає. Технології своїми питаннями займається, закупки — своїми, інституційні — своїми, військові аташе своїми займаються речами. Інколи треба працювати через треті країни, питати: “Друже, ця країна зі мною в поганих відносинах, чи ти можеш це закупити?”. На це все треба дивитися не вертикально, а горизонтально. Вони з партнерами на горизонтальній моделі співпрацюють. Але коли я чую, що потрібно покращити, — покращуємо.

— Як Станіслав Гайдер (один з заступників міністра. — С.К.) може займатися міжнародкою, якщо він англійської мови не знає?

— Все, що стосується двосторонніх контактів, дзвінків, зустрічей, візитів з партнерами, — цим займався і займаюсь я сам.

У нас було шість спроб, щоб з’явився заступник з євроінтеграції, але це не зупиняло жодної міжнародної технічної допомоги. Деякі люди не хотіли заходити (на посаду — С.К.) через те, що стануть РЕРами, деякі не хотіли через те, що отримують дуже гарну заробітну плату поза межами України, а деякі просто відмовились, тому що політично не хотіли працювати в міністерстві.

Міжнародна робота — це не тільки перемовини з партнерами. Міжнародка — це ще багато підготовчої, документальної, бюрократичної роботи.

Але, наприклад, є безпекові угоди. Після того, як ми підписуємо угоду з країною, кожне міністерство та відомство робить план дій за своїм напрямком. Це великий обсяг роботи, який мало хто бачить, але ми це ведемо. Одним з

таких бюрократичних питань, які стосуються міжнародної діяльності, займається Стас. Просто з контексту вирвано, що тільки Гайдер займається.

— Коли вас призначили, ви попросили усіх тогочасних заступників міністра оборони написати заяви на звільнення.

— Я сказав, що на війні часто відбуваються ротації, змінюються командувачі, хтось втрачає боєздатність, хтось повинен вийти на регенерацію. Ми вдячні за те, що ви зробили, але це теж ротація.

— Чому ви звільнили Віталія Дейнегу?

— Бо ми звільнили усіх.

— Хіба?

— Коли я прийшов, залишилися лише одна людина — генерал Павлюк. Всі інші були замінені.

— Коли ви лише прийшли в міністерство, була інформація, що Віталій Шабунін (голова правління "Центру протидії корупції" — LB.ua) і Дмитро Шерембей (голова ради організації "100% життя", колега Шабуніна, — LB.ua) рекомендували вам якихось людей у команду. Можете це підтвердити?

— Шерембея я не знаю. Шабуніна знаю. Вони працювали разом з заступником міністра Кліменковим. Від їхнього сектора були рекомендації теж. Які, кого, що прийнято — можна у Дмитра спитати.

— Ви зі свого боку не акцептували будь-які призначення за рекомендацію цих двох осіб?

— Я бачив багато людей, може й з-поміж їхніх теж дивився. Я до всіх відкритий.

— Чи правда, що ви хотіли призначити Дар'ю Каленюк брати своєю заступницею на етапі формування команди?

— Коли я вже сформував команду, такі ідеї від когось приходили. Але я не знав, чи вона хоче цього. Ми про це з нею не спілкувалися.

— Критики також закидають, що у вашій команді працюють радники з незрозумілим статусом. Ці люди не декларуються, не факт, що мають доступ до держтаємниці. Ви не вбачаєте ризиків у такій кадровій політиці?

— Ні, взагалі. У мене всього чотири радники, у них є у кожного свій напрям і функціонал.

— Бо антикорупціонери вам скажуть, що непрозорість породжує корупційні ризики. Партнери підтвердять. І матимуть рацію.

— Під час війни пріоритетом є захист країни. Моє завдання — працювати для своєї держави в умовах складної ситуації. Критикувати ззовні легко, але реальна робота потребує рішучості та дій тут, на місці.

Моя мета — робити все можливе для захисту країни, і саме це я продовжую робити, незважаючи на всі складнощі, зокрема й у створенні ефективних інституцій.

— За час вашої роботи у міністерстві не було великих корупційних "зашкварів". Хіба що з розкраданням державних коштів під час закупівлі боєприпасів, до чого був долучений керівник одного з департаментів.

— Ми їх всіх витісняємо! Наразі у нас нульова толерантність до корупції. І ми продовжимо чистити систему.

— Як у вас влаштована служба внутрішньої безпеки, внутрішньої перевірки? Ви її реформували?

— Коли я став міністром, в Міністерстві навіть не було внутрішньої безпеки. Ми створили Управління внутрішньої безпеки з нуля. І сьогодні це управління напряму дуже тісно співпрацює з усіма правоохоронними, антикорупційними, спеціальними органами.

Також є внутрішня антикорупційна служба. Є окремий департамент внутрішнього аудиту. Алгоритм роботи ми не розкриваємо — якщо хтось вважає, що вони розумніші за наш народ, вони і так попадуться.

— Один із радників, до якого є питання.... Більше того, вони є у партнерів, з якими ви навіть про це говорили. Не буду заходити в деталі, просто спитаю: чи вартий Кирило Тимошенко того, щоб через нього сваритися з ключовим партнером?

— Скажу, як є. У мене в медіа ніхто не хотів працювати. Є вертикаль, яку потрібно відбудувати — комунікації. Це було складно. Тому що потрібно було вибудувати one voice policy Сил оборони — це всі складові Сил безпеки й оборони, багато служб, багато командувачів. Кожен виходів зі своєю думкою. На той момент це потрібно було систематизувати. Людину я шукав дуже довго, усі відмовлялися.

Колеги сказали, що є крутий фахівець. Я запитав антикорупціонерів, чи професіонал він. Сказали: так. Чи є до нього питання? Чи знав я, що мене критикуватимуть за це рішення? Так. Я сфокусувався на цілі, яка потрібна моїй країні, не мені особисто.

— Нічого, що його з Офісу президента звільнили зі скандалом?

— Я дуже чітко сфокусований на цілі. Мені потрібно було відбудувати своє. Якщо я буду усіх тільки в білому пальті (в команду. — С.К.) запрошувати… Я шапочно його знав. Прийшов, кажу: “Кириле, ось які цілі, ти зможеш зі свого боку взяти цю висоту?”. Він сказав: “Так”. Окей, тоді твоя вертикаль така-то.

Чи знав я, що мене критикуватимуть за це рішення? Так. Я сфокусувався на цілі, яка потрібна моїй країні, не мені особисто.

— Ну, і як? Він справляється, ви задоволені?

— Я запитав інших професіоналів, чи покращилася комунікація. Сказали, що так.

— Думкою партнерів можна знехтувати?

— Коли була розмова на цю тему з дипломатами, я відповів те саме, що й вам. Я — міністр оборони, фокусуюся на цілі, задачі і результатах. Якщо є якісь питання — давайте, я передам органам.

Я в Кирила запитував, чи є до нього якісь питання з боку правоохоронних чи антикорупційних органів, щоб він проконсультувався з юристом абощо. Коли я його брав на роботу, він сказав, що у НАЗК до нього жодних питань немає.

Знаєте, знищити репутацію сьогодні можуть не тільки органи, але й, скажімо, фейсбук, інстаграм, твіттер.

— Він займається, наскільки я знаю, не тільки комунікаціями, ще й фортифікаціями, правильно?

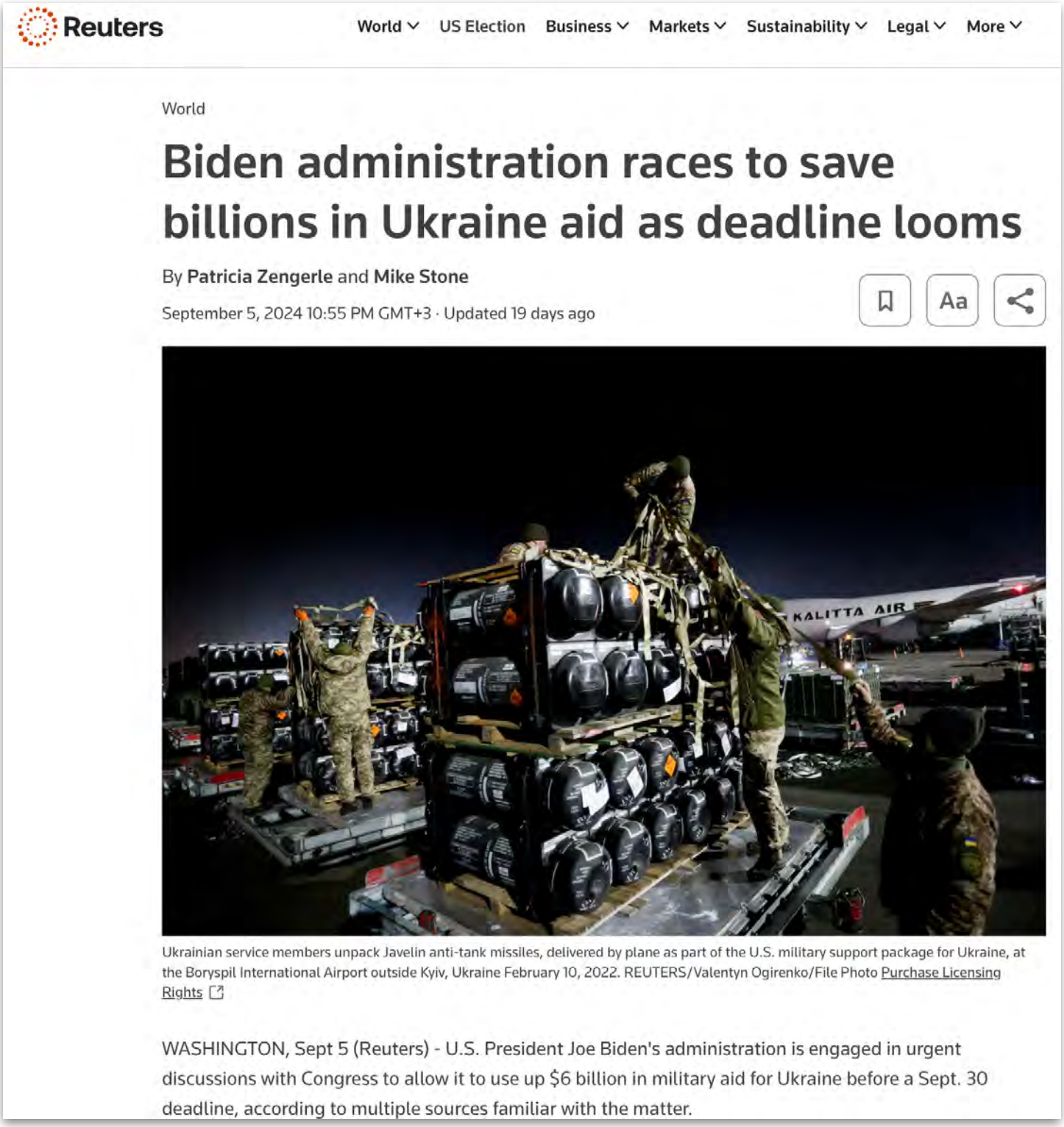
— Ні. Неправда. Я його попросив: “У тебе багато конкурентів, багато ненависників, не займайся цією темою. Якщо я звернуся, тоді допомагай. Поки я не звернувся — будь ласка, не треба”.

— Говорячи “Тимошенко”, одразу згадуємо Юрія Голика (ідеолога “Великого будівництва” — С.К.). Він якось дотичний до роботи міністерства?

— Я запитав Кирила. Він сказав, що, так, знайомий, але вони не спілкуються і ніяких справ не мають.

3. “Коли не було американської допомоги в достатньому обсязі, саме українські боєприпаси тримали фронт. Ніхто б не витримав це. А ми витримали”

— 30 вересня спливає термін для використання 6,2 мільярда доларів, які США виділили для допомоги Україні в межах президентських повноважень, завершується фіскальний рік. У цьому є наша провина?

Reuters

World US Election Business Markets Sustainability Legal More

World

Biden administration races to save billions in Ukraine aid as deadline looms

By **Patricia Zengerle** and **Mike Stone**

September 5, 2024 10:55 PM GMT+3 · Updated 19 days ago

Aa

Ukrainian service members unpack Javelin anti-tank missiles, delivered by plane as part of the U.S. military support package for Ukraine, at the Boryspil International Airport outside Kyiv, Ukraine February 10, 2022. REUTERS/Valentyn Ogirenko/File Photo Purchase Licensing Rights

WASHINGTON, Sept 5 (Reuters) - U.S. President Joe Biden's administration is engaged in urgent discussions with Congress to allow it to use up $6 billion in military aid for Ukraine before a Sept. 30 deadline, according to multiple sources familiar with the matter.

— Взагалі вини немає. Це операційні питання. Коли до мене звернулися наші колеги, які писали цю статтю, ми перевірили у партнерів. Вони кажуть, ні, все за планом, якщо буде потрібна ваша, як міністерства, допомога, ми скажемо. Ми з'ясували це питання на всіх ланках.

— Тобто можна сподіватися, що ми ці гроші отримаємо?

— Важливо пояснити: 6 мільярдів, про які ви кажете — це не гроші безпосередньо, а дозвіл. Щороку за програмою програма PDA (Presidential Drawdown Authority) американський президент, не питаючи згоди Конгресу, може надати будь-якій країні військової допомоги на 100 мільйонів доларів із запасів Пентагону. Оскільки Україна потребує значно більших сум, Конгрес дозволив збільшити до 7,8 мільярдів доларів. Якщо зброя є на складах — на

цю суму можуть віддати Україні. На третій рік активної війни на складах вже майже нічого немає з нашого першого пріоритету потреб. Але ми працюємо активно з Пентагоном, Білим домом та Конгресом над тим, щоб отримати озброєння на всю суму, з того, що є. Тому ці 6 мільярдів не "згорять".

— В останньому засіданні Контактної групи з питань оборони України у форматі "Рамштайн" особисто брав участь Президент Зеленський, чого давно не траплялося. Для чого йому знадобилося туди самому їхати? Чи не є це ознакою вашого недопрацювання?

— Я сам звернувся до Президента.

— Для чого?

— Ми щодня працюємо, щоб тримати увагу світу до України, це дуже важко. Влітку, півтора-два місяці "Рамштайн" не збирався, а коли почався політичний сезон, ми попросили Верховного головнокомандувача взяти участь, щоб підвищити увагу. Плюс це 50 країн-партнерів, для них важлива участь Президента Володимира Зеленського, адже він ставить високу планку.

— Ваш попередник Олексій Резніков активно напряму спілкувався з очільниками оборонних відомств наших країн-партнерів. У вас це або не підсвічується відповідним чином, або…

— Не підсвічується. Пояснюю.

Ще ні разу такого не було, щоб щотижня ти спілкувався з міністром оборони Сполучених Штатів. Щодня ти спілкуєшся з SAG-U, IDCC, генералами, які командують в Європі, які командують українським пакетом допомоги і зустрічаєшся з ними щотижня. Ми це робили (не оприлюднювали зустрічі. — С.К.) для того, щоб у нас не виходило будь-якої інформації. Я сказав, давайте рік просто працювати, хоча комунікаційники сварили мене за те, що я не виходжу в ефір. Але я хотів, щоб рік закінчився, і у нас все вдалося.

До цього часу я кожного дня працюю на операційні потреби. Чому? На той час на фронті було дуже суперскладно. Вирівняли.

Було складно з людьми. Вирівняли.

Дуже було складно з оборонною промисловістю. Вирівняли.

— Хочу уточнити по міжнародній технічній допомозі. Ви згадали, що вона закриє понад 80% потреб. Торік було 90%.

— Я завжди дивлюся на загрози. Тобто, наприклад, загроза з РФ на сьогодні у нас 250 бригад. І вони будуть підвищувати. В якому сенсі? Вони збільшують кількість авіаційних засобів, повітряних сил, ППО, штурмових. Ми кажемо,

для цього потрібні сили і засоби. На даний час ця війна буде коштувати стільки, скільки ворог буде витрачати на неї.

І тому, наприклад, коли ми ці 7 мільярдів інвестували в українські компанії, ми знали, що можуть бути затягування Конгресу.

Так от. Коли у тебе МТД закриває 90% потреб, а допомогу пів року не дають, виникає “дірка”.

І що ми зробили? Ми одразу ідентифікували цю проблему і дали рішення.

Разом з на той час заступником Гаврилюком ми подивилися, які спроможності в країні можуть бути. Це приблизно десь 10 мільярдів доларів. І ми зі свого боку почали інвестувати.

Але це все одно час. Проблема була у постачанні зброї. Люди були — воювати не мали чим. За пів року неможливо налагодити і запустити власний випуск певної зброї.

За рік ми змогли збільшити боєприпаси, артилерію тощо. Ми зі свого боку робили так: МТД, імпорт, виробництво, ремонт. Я їздив, дивився, яка де потреба в якій бригаді. Для цієї бригади, наприклад, потреба висока, ось це закупили, стільки-то прийшло. Виробництво каже: я вироблю через шість місяців. Почали імпортувати. Тут зменшую, там збільшую. Це було дуже складно. Але результат ми побачили безпосередньо на фронті. Коли не було американської допомоги в достатньому обсязі, саме українські боєприпаси тримали наш фронт.

Ніхто б не витримав це. А ми витримали. Це командна робота. Дуже складна.

— Видання The Wall Street Journal з посиланням на власні джерела написало нещодавно, що партнери просять у нас запропонувати їм більш реалістичний план, оскільки заявлених нами потреб — в грошах і спроможностях — вони просто не мають. Це так?

— Ні.

1) — Перше — всі партнери підписують з нами двосторонні безпекові угоди. І всі дають комітменти довгострокові.

2) — Друге — ми працюємо над тим, щоб вони забезпечили той план та ті потреби, які ми їм пояснюємо. В них є загальний план, дуже детально розписані всі наші дії і операції. Тому в цьому плані вони постійно залучені і вже забезпечують, і ми їх кожного дня інформуємо про наші дії та плани.

— Яким ви бачите основне своє завдання як міністра оборони на 2025-й рік?

— Щоби всі операції були успішні.

Якщо коротко — зміцнення обороноздатності і підвищення ефективності бойових операцій. Тобто всі операції, які ми запланували на 2025-й рік, треба здійснити.

— Всередині України чи за її межами також?

— Всі операції.

— З застосуванням далекобійної зброї?

— Включно.

— Тобто ви вже на неї розраховуєте?

— Ми все запланували, і зараз потрібна тільки підтримка партнерів. Зокрема, гроші.

— Важливий момент по далекобійній зброї. Потрібно, щоб партнери офіційно дозволили її використання чи може бути варіант, коли це робиться тихо?

— Зі свого боку ми все робимо офіційно. Єдине, якщо у нас є якесь прохання від партнерів, ми завжди виконуємо усі зобов’язання.

4. «Якщо фортифікацій немає, значить є винні»

— Фортифікації. Першими двома лініями займається Державна служба спецтранспорту. Ви задоволені результатами?

— Так.

— А військові — ні. Цікаво. В нормальному стані хіба третя лінія, яку будували місцеві влади. За допомогою, давайте говорити чесно, Офісу Президента.

— А ви запитайте в ОВА, хто першим завершує першу і другу лінію? Ми допомагали їм з третьою.

— Візьмемо, для прикладу, Запорізьку область — там третю лінію будували всі на світі. Допомагали п'ять регіонів: Закарпаття, Івано-Франківщина, Тернопільщина, Полтавщина ще, по-моєму.

— Давайте подзвонимо голові ОВА ***Федорову*** і запитаємо.

***

(Набирає Івана Федорова).

Рустем Умєров: Тут у мене Соня Кошкіна на гучному зв'язку з питанням, хто будував третю лінію фортифікацій на Запоріжжі.

Соня Кошкіна: Так я ж перерахувала.

Іван Федоров: У Запорізькій області всі три лінії будувалися двома видами сил: перша лінія будується безпосередньо військовими, які сидять на цій лінії, і ніким іншим. Друга лінія в Запорізькій і Сумській областях будувалась силами ДССТ, у всіх інших областях — силами інженерних військ, тому що будувались як недовготривалі споруди. Третя лінія зводилась безпосередньо усіма ОВА, тобто вони виступали замовниками. У Запорізькій області будували Запорізька, Закарпатська, Кіровоградська. Якщо ми беремо літо, то ДССТ врівень з нами виконала абсолютно усі задачі у Запорізькій області, які стояли.

Соня Кошкіна: Вибачте, приплела Полтавську. Тобто станом на зараз по всіх трьох лініях у вас усе в порядку і до Міноборони немає жодних питань?

Іван Федоров: Я можу сказати більше. На сьогоднішній день ми говоримо, що в середині літа був побудований базовий пакет, визначений у січні-лютому 24 року. Влітку ми переглянули фортифікації по всій Україні, зокрема по Запорізькій області, і зараз уже будуємо оборону міст. В тому числі Запоріжжя, Вільнянська, зробимо ще приблизно х2 з половиною за кількістю опорних пунктів. І цим ми зараз займаємося з ДССТ.

— З Запоріжжям розібралися, воно у нас зразкове. А як з Донецьким напрямком? Військові дуже нарікають на Покровський напрям. Конкретно: за межами міста Покровськ нічого немає.

— Якщо фортифікацій немає, значить є винні.

— Логічно.

— На сьогоднішній день на цьому напрямку до нас, як до військової компоненти, звернулася ОВА, ми їм допомагаємо — відправили людей, наші хлопці там працюють.

— А у Сумській області? Президент говорив, що росіяни там готувалися до штурмів і планували створити "буферну зону".

— На сьогоднішній день в рамках того плану, який був, ми виконали все. Всі свої завдання ми виконуємо.

— Спецекспортери. Скільки контрактів уклали спецекспортери за час вашого перебування на посаді? Як вони виконуються? І яка у вас взагалі щодо них стратегія?

— Є три спецекспортери — “Укрспецекспорт”, “Прогрес” і STE (“Спецтехноекспорт”), який у нас зараз в адміністративному управлінні. Дмитро Кліменков (один з заступників міністра оборони. — С.К.), наприклад, “чистив” їх юридично.

— Що означає “чистив”, навіщо вони взагалі вам потрібні? У вас же є “Агенція оборонних закупівель”(АОЗ), яку очолює Марина Безрукова.

— Це державні підприємства? Державні. У когось є налагоджені контакти, контракти абощо. Антикороргани дивляться за тим, що укладається? Так. Спеціалізовані, правоохоронні органи контролюють? Так. Тоді вони мають закінчити взяті на себе зобов’язання і з якогось моменту все передати АОЗу. Завдання АОЗ взагалі усе взяти на себе.

Моя позиція була дуже проста — переведіть достойних людей в АОЗ, решту компаній закрийте. Але там є певні юридичні моменти з чинними контрактами, коли це зробити не можна. Однак ризик-аналіз фінансовий, кадровий, проводиться. На його основі даються рекомендації щодо ухвалення рішень.

— Чому спецекспортери взагалі на 11 рік війни займаються імпортом?

— Не можна думати, що все погано. Я висловив свій мандат, який дав Дмитру Кліменкову і його колегам, — передивитися всі контракти, зробити аудит і за необхідності закрити підприємства. Спочатку почистити, а потім починати закриття.

— Тобто коли вони їх “дочистять”, є ймовірність, що імпортом вони займатися не будуть?

— Так.

— За моєю інформацією, весною цього року очільник ГУР МОУ Кирило Буданов листом звернувся до вас з пропозицією залишити крім Агенції оборонних закупівель лише одного спецімпортера.

— Компанія, про яку йдеться *(“Спецтехноекспорт” — С.К.), у нього в адмінпідпорядкуванні.* Ну, супер.

— Чи виконані в повному обсязі ті контракти, які укладали у попередні роки, при міністрові Резнікову? Якщо ні — то чому і скільки коштів зникло?

— З цього питання працює окремий департамент з юристами, фінансистами, треба в них уточнити. Вони працюють з усіма органами.

— За підрахунками Генерального штабу, станом на кінець серпня 2024 року понад 200 контрактів на постачання озброєння на загальну суму 161

млрд виконуються з порушенням строків постачання, Сили оборони недоотримали продукції на суму 48 млрд. Йдеться про контракти "Агенції оборонних закупівель" та Департаменту військової технічної політики МО. Також є ряд контрактів на суму 28 млрд, які треба розривати через неспроможність контрагентів поставити продукцію. Хто буде нести відповідальність з боку Міністерства оборони та АОЗ за невиконані контракти?

— Гаврилюк, Клочко, Кліменков, Безрукова — голова "Агенції оборонних закупівель".

— Давайте конкретно: що зараз реально з цим робити?

— Ніколи не треба дивитися емоційно. Ми дивимося юридичні, технічні, фінансові параметри. Тобто assessment якийсь має бути.

На цей момент зі свого боку зробили запит, коли повинні були виробляти. Бо деякі виробники кажуть: сировина не надійшла вчасно; ракетні удари були; світло вимикали. Тобто треба розбиратися. Але наші хлопці в курсі усього.

— Вибачте, так собі відповідь. Всі ми знаємо, що ціна несвоєчасного постачання — життя бійців. І це не пафос.

— Саме тому я нікого не зупиняю — ні по міжнародній лінії, виробництву, імпорту, ні по ремонту, бо все потрібно вчасно. В усіх є якесь пояснення, логічне чи не дуже. Але ми не дозволяємо маніпулювати і take advantage (зловживати).

5. "Коли я починав, у Міноборони не було спроможності закупляти дрони"

— У якому стані зараз реалізація ракетної програми? Були оптимістичні заяви про "Паляницю", інші засоби. Однак причетні до самої програми співрозмовники кажуть, що вона близька до зупинки.

— Ракетна програма до цього управлялась ***Мінстратегпромом***. З цього року ми беремо її на себе. Ми перевели з ГУР генерала Клочка, з яким зробили аудит, перевірили, що де потрібно. Скільки ПЗРК, наприклад, "Градів", "Ураганів", "Смерчей". Переглянули авіакомпоненти, скільки дальніх ракет потрібно. Вивірили усе. Цифри знаємо. І визначаємо, скільки і як будемо фінансувати.

Ми зробили ракетну програму на три роки, і вже почали перемовини з партнерами — щоб залучити пряме фінансування в нашу ракетну програму.

— Чи є різниця у якості того, що виробляємо ми, і що дають нам партнери зі США та Європи?

— Ракети — складне питання, але ми його подужали. Ми юзаємо ці ракети. І хочемо своє локальне виробництво збільшити, тому що нам завжди потрібні будуть ракети для стримування і відсічі. Відповідно, ми інвестуємо в неї і партнерів просимо інвестувати. Це ракети і дрони на дальні, середні і маленькі відстані.

— А чим зумовлені, на ваш погляд, оці розмови про можливу зупинку ракетної програми?

— Не знаю. Вперше від вас чую. Можливо, ***Клочко*** пішов усіх колупати. Але це нормально, він «аудитує».

— Рік тому ви заявляли що нібито ви домовились з Мінцифрою про передачу закупівлі дронів в Міноборони. Схоже на те, що ваше відомство зараз закуповує здебільшого цивільні дрони, а всі решта – Мінцифри і ДССЗЗІ. У них на цей рік бюджет понад 40 мільярдів. Якось дивно, що пріоритет — у них, хоча для них така діяльність є непрофільна.

— Коли я починав, чесно скажу, у Міноборони не було спроможності закупляти дрони. Сьогодні у нас є спроможність і закупати дрони, і керувати програмою масового виробництва дронів, і залучати гроші міжнародних партнерів в українське виробництво “пташок”.

Ми створили в Рамштайні Коаліцію дронів разом з Латвією і Великою Британією. І в цьому місяці наші виробники вже подаються на тендери партнерів по закупівлі дронів.

Вже декілька країн офіційно заявили, що будуть інвестувати в виробництво українських дронів.

— Станом на зараз дрони закупають Мінцифри, ДССЗЗІ, АОЗ від Міноборони, хто завгодно. Давайте ще Мінкульт долучимо. А чому б і ні?

— Я, як міністр оборони, координую усе це. Ми нічого не ламали. Приміром, мені треба 100 дронів дуже швидко — ми попросили в АОЗ, Мінцифри, ДОТ, Мінстратегпромі тощо. Поки ми здобуваємо спроможність — я розв’язую ці питання через них. Мій KPI, як міністра, — time.

— Більша частина закупівель дронів зараз засекречена. І це – ок під час війни. Однак інформація про ціни, що частково потрапляє в публічний доступ, часто викликає питання щодо корупційних ризиків. Чи ви вважаєте правильним розсекретити ціни, і чи так само мала би вчинити ДССЗЗІ?

— Дивіться, у нас є оверсайт (нагляд) — є парламент, Кабінет міністрів, достатньо органів для перевірки. В цьому році Агенція оборонних закупівель

почала закуповувати дрони через Прозорро. І це дозволило знизити вартість на ринку. Тому це хороша тенденція.

За останній рік я бачу, що коли є політизація процесу, є очікування від того, що щось відбувається не так. Але завжди потрібно чітко вивчати, є параметри — фінансові, технічні, юридичні тощо.

— Я ж не про нагляд, я вашу особисту позицію хочу почути. Колишнє керівництво ДССЗЗІ фігурує в антикорупційних розслідуваннях. Однак відомство має бюджет на закупівлю дронів в розмірі 40 млрд гривень!

— Я вам відповів. Це все має закупатися Міністерством оборони, але коли мене призначали і запитували про це, я тоді не вважав неправильним продовжувати закупати через ті канали, які вже працювали.

— Але за рік ситуація змінилася!

— Я радий, що ми вже це робимо, але ще не задоволений частиною результатів, які отримуємо. Можна покращити якість, пришвидшитись абощо. Над цим працюємо.

— За свідченнями військових, 70 % дронів їм досі привозять волонтери. Звісно, така оцінка — середня температура по палаті, але плюс-мінус. При цьому дрони, як і авто — розхідний матеріал. Власне, військові просили спитати, чи не думали ви про те, щоб зняти функцію закупівлі дронів з Міноборони зовсім і сконцентруватися на чомусь іншому, тих же снарядах?

— Ні. Волонтери, за логікою, взагалі нічого закупляти не повинні. Це обов’язок держави.

— Тим не менше, вони це з 2014-го року роблять.

— Так, проте це обов’язок держави.

— Уявляю, що вам “прилетить” за цю відповідь. Ви взагалі задоволені роботою АОЗ в цілому?

— АОЗ ми отримали у спадок. Усе, що отримується у спадок, незалежно від попереднього міністра… Це древнє міністерство. І культура тут така, що з’їдає на сніданок стратегію. Моє завдання було перевернути цю культуру. Але за один день це неможливо.

Ось учора ми з Мариною (Безруковою, очільницею АОЗ. — С.К.) обговорювали, що перші шість місяців я був чітко залучений до роботи із ними у всьому. Потім кажу: самі можете? Діма і Марина вже шість місяців працюють самі. Я долучаюся, коли вони прапор піднімають — що потрібні

гроші, підтримка абощо. Я радий, але незадоволений якимись швидкісними, якісними, кількісними результатами. Однак це процес.

До 6 вересня (рік на посаді міністра. — С.К.) у мене був лише один KPI— вчасно, вчасно, вчасно. Зараз я сідаю і питаю, а що у тебе з контрактами, де у тебе гроші, наприклад? Бо увесь минулий рік я це все їм давав. Зараз нам потрібно рекалібруватися. Підбити підсумки зробленого, провести стратсесію, проаналізувати все, що ми зробили.

Минулого тижня я запропонував зробити ретельний аналіз безпекової ситуації, ресурсів фінансових, людських, матеріальних. Поставимо стратцілі, визначимо пріоритети, що потрібно для військової доктрини, чітко визначити напрямки. Далі загрози — поточні, майбутні, військові, кібер — абощо. Потім розподілити бюджети ресурсів — людські, фінансові, матеріальні. І далі вже дивитися, як ми вдосконалимо Збройні сили, Сили оборони в потребах в техніці, зброї, технологіях Ось — я накидав (показує блокнот, в якому все це розписано схематично. — С.К.).

Потім оперативні потреби подивимося, оцінку поточних завдань. Що ми з партнерами робимо, яка ефективність використання ресурсів, як ми управляємо ризиками. У чому ризики? Може бути ризик, що не вистачатиме грошей? Звісно. Давайте розглянемо можливі наслідки недостатнього фінансування. Поглянемо, які ще поточні ризики є. Урахуємо компроміси між ризиками і завданнями.

Далі поглянемо, які адаптивні чи гнучкі пріоритети повинні переглядатися в залежності від змін — міжнародних глобальних, внутрішніх, безпекових, політичних, тому що вибори йдуть усюди. Як вчасно на них реагувати.

Що ми робимо з прозорістю, підзвітністю тощо.

— Це плани на рік?

— Це тільки на стратсесію.

Ми сідаємо, все це робимо, ставимо пріоритети, цілі, завдання, результати. Чому? Тому що ми підзвітні — Верховній Раді, Кабміну, ОП.

Але є й усвідомлення, як ми можемо бути підзвітними для суспільства. Що нам можна говорити, що нам не можна говорити. Тому що нам суспільство дає цей мандат. Якщо ми будемо надто закритими, будуть думати, що тут корупція. Як зміцнити довіру до нас, до системи? Оце завдання.

— З системністю підходів у вас все добре, це я зрозуміла. Але знов до АОЗ і безпілотників. Є інформація, що в уряду є плани створити ще одну агенцію — по закупівлі безпілотників. Це мінімум 300 мільйонів гривень

на утримання апарату, час на створення і розкачку. І де гарантія, що це агентство працюватиме ефективніше, ніж АОЗ?

— Це була моя ідея. Поясню чому. Однак, забігаючи наперед — це не означає, що ми вже ухвалили рішення. У нас якась культура безкультурності: тільки почали обговорювати, як уже всі бігають і починають передавати далі.

— Отже.

— Наша стратегія — провести стратсесію і об'єднати за стандартами НАТО всі агентства в одне. Якесь Ukrainian Defence Forces Agency, де будуть закупівлі, логістика, контракти змірювання, ефективність, відповідно до НАТО.

— Ще одна стратсесія. Ви таке агентство вже включили у бюджет на наступний рік?

— Саме працюємо з ним. У нас є бюджет цього року, ми будемо його збільшувати до кінця 2024-го. І вже працюємо над новим.

Ми хочемо, згідно зі стратегією НАТО зробити окремі агентства і об'єднати їх, відповідно має з'явитися вертикаль по артилерії, ракетах, безпілотниках абощо.

— Як обиратимуть керівника цього агентства?

— Це Дмитро ***Кліменков*** робитиме. Я даю цілі, задачі, критерії, які потрібні, а він вже через HR-агентство шукатиме.

6. Про харчування в армії: «Не може бути порожнечі, її тоді наповнять проблеми»

— На початку серпня Міноборони презентувало портал для постачальників "Партнер МОУ", мета якого — цифровізувати комунікації міністерства і постачальників та збільшити кількість останніх. Виступаючи, ви доволі емоційно казали, що постачальники намагалися вас шантажувати. Кого конкретно ви мали на увазі і чи зверталися ви після цього до правоохоронних органів? Якщо ні, то чому?

— Коли сюди (в міністерство. — С.К.) заходив, мені розповіли перед прийняттям рішення, що тут є тиск, що будуть приходити різні люди з різними "пропозиціями". Ну, хай приходять! Я тільки Бога боюся!

— Так приходили чи ні?

— Я сказав чітко: правила гри мають бути зрозумілими і прозорими. Якщо ти постачальник — я маю до тебе йти, а не навпаки. Культуру треба було

змінити. Відповідно, я проаналізував, зробив assessment, поставив цілі задачі і пішов по них.

— Презентація, про яку я згадала, стала першою вашою зустріччю з тиловими постачальниками за рік. Чому?

— У мене є Мінстратегпром, я з ним щодня і на щогодинній основі працюю. Він мій державний оператор.

— Але відповідальним залишаєтеся ви.

— Тому що я архітектор цього всього, а вони працюють як оператори. Але, так, я слухав їх, коли вони казали, що тут треба так зробити, а тут так. Я не повинен був витрачати час. Для мене час був важливим.

— Замовлення продуктів за каталогом, а не закупівлі окремих позицій окремо є однією з найбільших проблем з організацією харчування в армії. Схему ви знаєте: ціни на очевидно неходові товари, які ніхто постачати не збирається (на кшталт базиліка або крупи саго, або осетрини) ставляться низькі, а на ходові — високі. Таким чином, вартість пропозиції загалом виглядає привабливо, натомість саме на постачанні найбільш потрібних продуктів постачальник накручує максимальну маржу. Що із чим робити? Можливо, є сенс відмовитися від каталогу?

— На моєму рівні я створюю правила. Є потреба, перелік, пріоритет. Далі заступник міністра йде зі своїм головним управлінням, департаментом, командуванням, агентствами і вирівнюють ці правила гри. Якщо вони прийдуть разом і скажуть, що треба відмовитися —- супер. Ризики якісь є? Постачання робиться вчасно? Так.

Тобто я ці правила гри створюю, і вони працюють в цих правилах гри.

— Поки що не працюють. Дуже багато сигналів з фронту, що якість закуповуваних продуктів останнім часом погіршилася. Наприклад, заморожене м'ясо накачують водою, щоб збільшити його вагу. До вас доходять ці сигнали?

— Так. Приходить Дмитро, приходить Арсен Жумаділов (гендиректор ДП “Державний оператор тилу”. — С.К.) і розповідають, у чому річ, як вони з Командуванням сил логістики це вирішують, які заходи вчиняють.

— В принципі, так, ви тут залежні від Командування Сил логістики (КСЛ).

— Ми не від чого не залежимо. Вони більше залежать. Питання у чому — КСЛ не може щось собі придумати, це спільне ухвалення рішень. Має бути чітка і правильна формула. Не може бути порожнечі, її тоді наповнять проблеми.

— Але ж ви не можете зробити це самі без Генштабу?

— Ми і не повинні це робити окремо без Генштабу. Повторюся, у нас повна взаємодія з ГШ. Інакше і не може бути в найтяжчий для країни період. Тільки повна взаємодія, співпраця і державницькі рішення. Це добре розуміємо ми, це добре розуміє Головком. І це працює.

Ви задоволені відповідними доповідями Кліменкова і Жумаділова?

Частково. Я радий, що вони приходять, але я не задоволений тими результатами, які можуть бути. У жодному разі людині в армії не можуть поставити щось неякісне.

Але так часто трапляється! І питання що з чим робити прямо зараз. Без стратсесій.

Дзвонимо Жумаділову.

***

(Набирає Арсена Жумаділова)

Рустем Умєров: У мене тут Соня Кошкіна ставить питання щодо харчування військових. Я їй все пояснив, але вона хоче більше деталей.

Соня Кошкіна: Питання дуже просте. Що робити з неякісним харчуванням для військових. А закупівлі по каталогах несуть високі корупційні ризики, про що, вибачте, загальновідомо.

Арсен Жумаділов: Цього року наше завдання з харчування було, щоб якість не впала нижче тої, яка була. При цьому щоб ми розвіяли міф, ніби харчування для потреб ЗСУ — це закритий клуб за інтересами, вхід в який являє собою високий корупційний бар'єр, що і було, власне, основною лінією критики на адресу Міністерства оборони протягом останніх кількох років.

Насправді це не тільки минулого року почалося, вже багато років йдуть розмови про цей “закритий клуб за інтересами”. І завжди говориося про те, що не зрозуміло, як розраховувати логістику, не зрозуміло, коли хто отримає свої гроші за поставлені товари. Що ми зробили цього року? Ми перебудували систему, і сьогодні жоден учасник ринку не може сказати з чистою совістю, що його не пускають в торги Міноборони з харчування для потреб ЗСУ. Тому що ми зробили абсолютно розумну і прозору систему логістики, ми цифрували весь процес від заявки військових частин до оплат за актами. Інформаційний і фінансовий бар'єри на цьому ринку були зняті.

Наше завдання при цьому було в тому, щоб якість принаймні не впала.

Буквально три дні тому я повернувся з однієї з областей на ЛБЗ (лінія бойового зіткнення — С.К.), де ми проговорювали буквально це питання, і я запитав начпрода, що наша завдання в цьому році було зняти ці звинувачення. А наступного ми хочемо систему якості збільшити кардинально шляхом декількох планів.

Соня Кошкіна: Тобто щоб їжа у воїнів стала смачнішою, треба просто почекати, вірно?

Арсен Жумаділов: Ні, не чекати. Ми демонополізували ринок. Другий крок на наступний рік — ми заходимо набагато глибше в контроль якості. І контроль якості ми будемо запроваджувати не у військових частинах, як сьогодні це відбувається.

Сьогодні якість контролюється при прийманні їжі. Тобто коли їжа вже приїхала на тисячу плюс точок, на тисячі плюс точок відбувається контроль якості. Не завжди ефективно відбувається. З об'єктивних причин. Або немає часу, або немає ресурсу, щоб повертати машину.

З наступного року ми запроваджуватимемо новий контроль якості їжі. Не у всіх областях, по ЛБЗ ми не будемо одразу це реалізовувати. Ми почнемо зі штабових областей. Запустимо контроль якості на централізованих складах постачальників з тим, що товар поїде на військові частини лише тоді, коли він буде прийняти від виробника за якістю.

Соня Кошкіна: Чи будете ви відмовлятися від каталожної системи?

Арсен Жумаділов: Проблема не у каталозі, а у тому, що виробники не могли безпосередньо запропонувати свої товари, тому що каталог — це 360 товарів. 360 товарів ніхто з окремо взятих виробників не виробляє. Тому претензія до каталогів завжди полягала у тому, що вони унеможливлюють участь виробника у торгах ДОТ за програмою Міністерства оборони для потреб ЗСУ.

Наступного року те, про що я кажу, передбачає, що ДОТ буде торгувати виробників безпосередньо. Тобто виробники самі зможуть запропонувати свої товари. Єдине, що модель буде вибудована таким чином, що при цьому воно все одно централізовано, комплектно буде постачатися на військові частини.

Ми цю модель пояснили в тому числі громадській антикорупційній раді, журналістам, активістам.

***

— Цікаво, що за рік ви не зустрічалися не тільки з постачальниками, а й з власною антикорупційною радою. Чому? І якщо вони вам не симпатичні, то може є сенс переобрати? Це ж наказом міністра робиться.

— Навпаки. Я завжди радий буду зустрітися. Я ж сказав вам: я спеціально один рік сфокусувався на тому, щоб підкорити систему і відбудувати її.

— Раду переобирати будете?

— Так, процес вже запущений. Думаю найближчим часом ми матимемо нову переобрану Раду.

— А коли будуть сформовані наглядові ради АОЗ та ДОТ? Наявність такої ради в АОЗ — вимога партнерів для того, щоб нам виділяли кошти на закупівлю зброї. Міжнародних представників до рад відібрали вже давно, залишилось знайти представників держави і підписати наказ. Але процес тягнеться вже давно. Чому?

— Було декілька світоглядних моментів.

1) — Приміром, кому це потрібно під час війни? Ми працюємо у закритому периметрі, є стільки оверсайту — ТСК, Верховна Рада, Кабмін, правоохоронні і антикорупційні органи. Тобто держава достатньо серйозно контролює це питання.

2) — Друга світоглядна система була НАТОвська. Хтось говорив, давайте НАТОвську систему ще створимо, де будуть тільки українці — громадянський сектор, військові, “Велика четвірка” (аудиторських компаній. — LB.ua).

Я попросив заступника Дмитра ***Кліменкова*** очолити процес. Він зі свого боку працював з усіма стейкхолдерами. Партнери з G7 обрали компанію, проводили конкурси. Але я не знаю, який там logic behind був.

— В АОЗ буде наглядова рада чи ні?

— Так. Зараз ми фіналізуємо процес створення об’єднаної Агенції (АОЗ і ДОТ). Лонч одразу буде з призначенням наглядової ради.

— Але не вистачає ваших кандидатів.

—.Дмитро дав мені кілька кандидатур з громадянського суспільства. Я сказав, що якщо є серед громадянського суспільства якісь топ-імена, до яких є довіра, вони патріоти або що, розгляньте. Але все правильно проведіть процедурно.

— Ви можете назвати кандидатури, які вам запропонували?

— Я не маю права цього казати. Але вони знайомі. Не хочу порушити процес.

***

№ 30-2

Річний звіт: «Резерв+», «Армія+», міжнародна коаліція та понад $4 млрд на українську оборонку. Міністр оборони України Рустем Умєров розповів про результати першого року роботи

2024-09-23

Рустема Умєрова призначили міністром оборони 6 вересня 2023 року. Що він зробив за рік на посаді? Принаймні частина представників громадянського суспільства вважають, що недостатньо. Не так давно директорка ЦПК Дар'я Каленюк, керівниця проєкту Victory Drones Марія Берлінська та директорка Центру «Нова Європа» Альона Гетьманчук опублікували резонансну статтю, з критикою роботи Умєрова та його відомства. Forbes Ukraine вирішив дати слово міністру. У своїй колонці він розповів, що Міноборони зробило за останні 12 місяців.

***

Рустем Умєров

Рік тому мене призначили міністром оборони України. Наша команда взяла на себе керівництво Міноборони у складний час. Критична ситуація на фронті, корупційні скандали, зростаючі витрати на війну та невизначеність із допомогою від США.

Минув рік. І сьогодні ми вже рахуємо не вартість яєць, а кількість квадратних кілометрів та сіл, які Україна взяла під контроль в Росії. Ми зробили наступ в Курській області.

За чотири місяці до того — зупинили атаку ворога на Харківщині та знищили там понад 15 000 російських військових. Все, на що тоді спромоглися росіяни — взяти під контроль декілька маленьких сіл у сірій зоні в Харківській області.

1. Нарощення української оборонки

За цей рік ми **рекордно розвинули українську оборонку**. Ми профінансували українське виробництво на понад $4 млрд. На Харківщині ми дали відсіч російській армії саме українською зброєю. Саме українські боєприпаси забезпечували ЗСУ, коли ми не отримували підтримку від США.

Сьогодні кожен другий боєприпас на фронті — українського виробництва. Якщо у 2023 році українська частка боєприпасів становила 18%, то у 2024 році зросла до 41%. Дякую команді Мінстратегпрому за конструктивну співпрацю.

За цей рік ми в декілька разів збільшили наші далекобійні спроможності. У 2024 році тільки Міноборони законтрактувало дронів на понад 21 млрд грн та боєприпасів до них ще на 9 млрд грн. А спільно з ДССЗЗІ ми закупили нашому війську понад мільйон дронів. Дякую команді Мінцифри.

Наші дрони показали, що таке справжнє ***moscow never sleeps***. Сьогодні українські дрони літають на понад 1.000 км, долітають до Мурманська та Надволжя, знищують російські нафтопереробні заводи та аеродроми.

Україна першою у світі запровадила технологію «рою дронів». Тільки за останній рік нам вдалося знищити або пошкодити понад 200 цілей на території ворога.

Серед них — пункти управління, аеродроми, кораблі, системи ППО та місця дислокації військового особового складу РФ. Ми змусили ворога перебазувати літаки на аеродроми від кордону на 250 км.

В Чорному морі — ми змусили російські кораблі втекти з військових баз в Криму на узбережжя Краснодарського краю. Не маючи повноцінного флоту, за останній рік ми знищили 10 російських надводних кораблів/катерів та один підводний човен.

Завдяки бойовій системі Міноборони DELTA ми знищили російської техніки на більше ніж $15 млрд.

2. Цифровізація армії

Ми **цифровізували армію**. Запустили додатки для військових «Армія+», «Резерв+» та майбутньому чекаємо запуск «Ветеран+».

«Резерв+» — майже 3,5 млн українців отримали електронний військово-обліковий документ за хвилину. Ми знизили фізичне навантаження на ТЦК в рази. Дали онлайн альтернативу на противагу застарілим радянським процесам.

«Армія+» — 230 000 військових вже користуються електронними послугами, від подання рапортів усіх видів до цифровізації даних по здоров'ю. Близько 20% з них офіцери, 15% — сержантський склад. Ця цифра зростає щодня.

У 2024 році Міноборони скасувало 16 журналів і паперових книг обліку. Попереду — перехід на 100% в діджитал документообіг.

Ми в три рази збільшили показники мобілізації. І в п'ять разів розширили можливості для тренування українських військових. Наступний крок — реформа ТЦК. Над цим також працюємо.

3. Корупція під ударом

Ми створили дві окремі закупівельні агенції ДОТ і АОЗ. Ми почистили систему всередині Міністерства — спільно з правоохоронними спеціалізованими та антикорупційними органами ми викрили десяток ділків, які збагачувались на армії. І тільки в цьому році зекономили на закупівлях понад 16 млрд грн.

Ми створили систему DOT Chain, яка дозволить контролювати тилові операції та постачання 24/7, моніторити постачальників і мінімізувати корупційні ризики.

4. Міжнародна співпраця

Одним із ключових пріоритетів нашої роботи є міжнародна співпраця.

У межах платформи «***Рамштайн***» ми створили вісім коаліцій спроможностей, до яких входять 34 країни-учасниці Контактної групи з питань оборони України. Вони підписали ***Листи про наміри*** щодо співпраці.

Крім того, в окремих коаліціях вже підписані ***Меморандуми***, що дозволяють централізовано фінансувати й здійснювати закупівлі.

Це стосується, зокрема, коаліцій розмінування, дронів, ІТ. Також підписано ***Положення про Коаліцію морських спроможностей***.

Такі механізми дають змогу країнам об'єднувати свої ресурси для спільної підтримки оборонних спроможностей України.

У межах Коаліції ППО наші партнери цього року надали п'ять нових стратегічних систем протиповітряної оборони.

Ініціатива Німеччини Immediate Action of Air Defence вже забезпечила Україну внесками на суму понад мільярд євро.

Також у ***Коаліції артилерії*** ми отримали перші внески у виробництво українських артсистем. А в межах чеської ініціативи вже розпочалися постачання боєприпасів.

Крім того, у ***Коаліції розмінування*** найближчим часом очікуємо на закупівлі на суму €22 млн, і вже отримали додаткову підтримку від Швеції.

А в ***Коаліції дронів*** залучено €50 млн на спільні закупівлі техніки, що прискорить нашу боротьбу на передовій.

Ми отримали додаткові €1,4 млрд на оборону України від доходів заморожених активів РФ. Ці кошти будуть спрямовані за трьома основними напрямками:

(1) Боєприпаси

(2) Засоби ППО

(3) Підтримка українських виробників

Зокрема, на виробництво зброї та військових товарів українськими компаніями виділено €400 млн.

Через чутливість теми багато аспектів міжнародної діяльності залишаються непублічними. Один із помітних результатів — **звільнення понад 3.300 осіб із російського полону** з початку повномасштабного вторгнення. Я вдячний Координаційному штабу з питань поводження з військовополоненими та всім силам — Офісу президента, ГУР, МВС, СБУ, Омбудсмену — та лідерам усіх країн, які сприяли цьому досягненню.

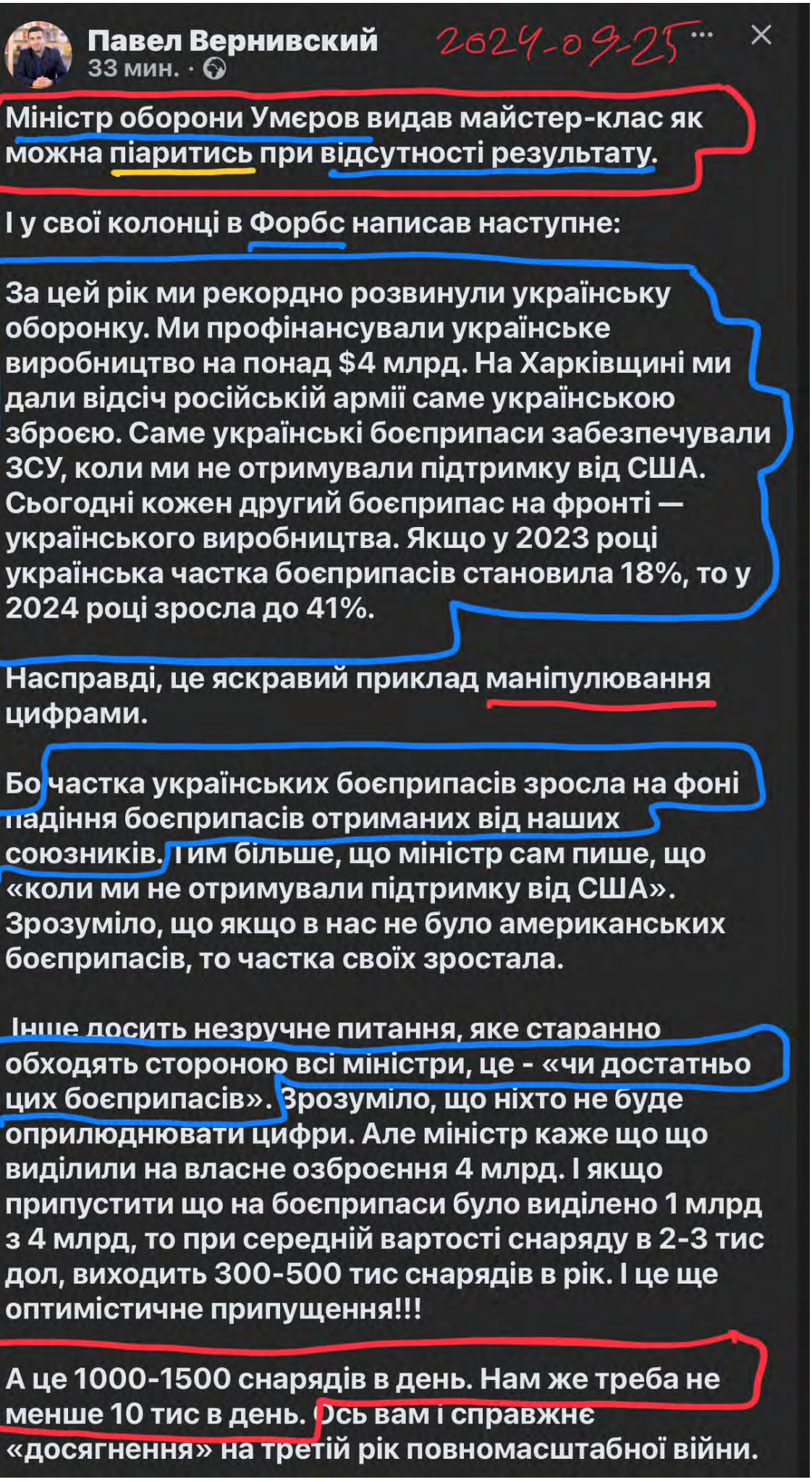
Реформи в Міністерстві, яке забезпечує бойову силу на фронті — це не про формальні процеси, круглі столи, конференції чи активність у соцмережах. Ефективність Міністерства оборони у воєнний час оцінюється кількістю успішних бойових операцій, збережених життів наших воїнів та знищеної ворожої техніки та окупантів.

Більшість нашої роботи залишається поза увагою громадськості. У воєнний час це природно.

Ми продовжуємо діяти, планувати, реформувати та захищати. І все це — заради України та її майбутнього.

***

№ 30-3

Павел Вернивский
33 мин. ·
2024-09-25

Міністр оборони Умєров видав майстер-клас як можна піаритись при відсутності результату.

І у свої колонці в Форбс написав наступне:

За цей рік ми рекордно розвинули українську оборонку. Ми профінансували українське виробництво на понад $4 млрд. На Харківщині ми дали відсіч російській армії саме українською зброєю. Саме українські боєприпаси забезпечували ЗСУ, коли ми не отримували підтримку від США. Сьогодні кожен другий боєприпас на фронті — українського виробництва. Якщо у 2023 році українська частка боєприпасів становила 18%, то у 2024 році зросла до 41%.

Насправді, це яскравий приклад маніпулювання цифрами.

Бо частка українських боєприпасів зросла на фоні падіння боєприпасів отриманих від наших союзників. Тим більше, що міністр сам пише, що «коли ми не отримували підтримку від США». Зрозуміло, що якщо в нас не було американських боєприпасів, то частка своїх зростала.

Інше досить незручне питання, яке старанно обходять стороною всі міністри, це - «чи достатньо цих боєприпасів». Зрозуміло, що ніхто не буде оприлюднювати цифри. Але міністр каже що що виділили на власне озброєння 4 млрд. І якщо припустити що на боєприпаси було виділено 1 млрд з 4 млрд, то при середній вартості снаряду в 2-3 тис дол, виходить 300-500 тис снарядів в рік. І це ще оптимістичне припущення!!!

А це 1000-1500 снарядів в день. Нам же треба не менше 10 тис в день. Ось вам і справжнє «досягнення» на третій рік повномасштабної війни.

***

№ 31-1

УКРАЇНА НА ПОРОЗІ ЕПІДЕМІЇ ІГРОВОЇ ЗАЛЕЖНОСТІ. РЕЗУЛЬТАТИ СОЦІОЛОГІЧНОГО ДОСЛІДЖЕННЯ

ZN,UA Інфографіка Опитування читачів

25 вересня, 2024, 17:00

Поділитися

© depositphotos/nazarov.dnepr@gmail.com

Автор

Володимир Кім

Журналіст-міжнародник із 20-річним стажем

2024-09-25

Ведернікова

"Вивівши 2020 року з тіні гральний бізнес, держава залишила в тіні проблеми мільйонів українців, — пише Володимир Ким. — Хоча як основний регулятор зобов'язана була розгорнути паралельну — не формальну! — інформаційну та реабілітаційну кампанію, захищаючи не тільки інтереси держбюджету (гроші до скарбниці пішли), а й клієнтів грального бізнесу — громадян України.

А клієнт на цьому ринку ризикує фінансами, психічним здоров'ям, майбутнім. Не лише власним, а й своєї родини. Що має безпосередній стосунок до здоров'я та майбутнього всього українського суспільства.

Так склалося, що лідери громадської думки — антикорупціонери, відпрацьовуючи жирний корупційний складник і російський слід на ринку азартних ігор, до найтемніших закутків людської душі не лізуть. Популярні актори та ведучі отримують відсоток із реклами. Що з них узяти? Тому в сірій зоні болю тусуються переважно родини гравців і психотерапевти. Серед близьких, які протягом останніх двох років воюють із лудоманією, значно побільшало родичів військових. Чоловіки-воїни, сидячи в окопах, між зачистками й обстрілами роблять мільярдну касу легалізованим місцевим і мережевим гральним піратам.

«А хто їм лікар?», «Самі, дебіли, до боргового зашморгу лізуть!», «Загублені діти вічно зайнятих батьків», — резюмують ті, кого це не торкнулося. Безперечно, тут усе можна з легкістю списати на власний усвідомлений вибір, інфантильність і недовиховання тих, хто зійшов із правильного шляху. Можна ще генетику приплести, щоб узагалі не паритися й забути про існування чужої проблеми. Можна, але не треба. Бо якщо через власний вибір, інфантильність і відсутність виховання збилася на манівці чверть дорослого населення країни, якось не складається 2+2.

На замовлення ZN.UA 20–28 червня Центр Разумкова провів соціологічне опитування та спробував скласти об'єктивну картину з відповідей респондентів, яким ставили досить прямі запитання щодо поширення ігрової залежності. І, знаєте, нам є про що поміркувати всім разом. І суспільству, й владі".

Щоб не просто зачепити, а заглибитися в проблему лудоманії, по допомогу в інтерпретації отриманих даних ми звернулися не до соціолога, а до психолога. Сергій ***Романюк*** — економіст-кібернетик, колишній гравець, а нині прикладний психолог-магістрант, який, знаючи проблему зсередини, допомагає людям повертатися з гри до реальності.

> — Чому виникає ігрова залежність? Як гра захоплює гравця? Як із цією проблемою справляються гравці та їхні близькі? Чи можна вилікувати від лудоманії? Чи достатньо кваліфікованих фахівців у цій сфері медицини та чому наявні підходи часто заважають лікуванню? Чи є

лотерея азартною грою й на чому грають шахраї, закидаючи людей похилого віку посилками та виманюючи в них останні гроші?

Ми дуже сподіваємося, що цією інформацією допоможемо багатьом людям, які стикнулися з проблемою лудоманії. А також, що, усвідомивши те, що відбувається в головах 25% українців (не кажучи вже про родини, яким доводиться з цим жити), високопосадовці замисляться,

— як знайти баланс між доходами від грального бізнесу та й без того вже підірваним війною психічним здоров'ям власних громадян.

***

№ 31-2

Украина на пороге эпидемии игровой зависимости. Результаты социологического исследования

Автор Владимир Ким

Журналист-международник с 20-летним стажем

Выведя в 2020-м году из тени игорный бизнес, государство оставило в тени проблемы миллионов украинцев. В то время как в качестве основного регулятора обязано было развернуть параллельную — не формальную! — информационную и реабилитационную кампанию, защищая не только интересы госбюджета (деньги в казну пошли), но и клиентов игорного

бизнеса — граждан Украины. А клиент на этом рынке рискует финансами, психическим здоровьем, будущим. Не только собственным, но и своей семьи. Что имеет прямое отношение к здоровью и будущему всего украинского общества.

Так сложилось, что ЛОМы-антикоррупционеры, отрабатывая жирную коррупционную составляющую и российский след на игорном рынке, в самую темень человеческой души не лезут. Популярные актеры и ведущие имеют процент с рекламы. Что с них взять? Поэтому в серой зоне боли тусуются в основном семьи игроков и психотерапевты. Среди сражающихся с лудоманией близких за последние два года стало значительно больше родных военных. Мужчины-воины, сидя в окопах, между зачистками и обстрелами делают миллиардную кассу легализованным местным и сетевым игровым пиратам.

«А кто им доктор?», «Сами, дебилы, в долговую петлю лезут!», «Потерянные дети вечно занятых родителей»… резюмируют те, кого не это коснулось.

Безусловно, здесь все можно легко списать на собственный осознанный выбор, инфантильность и недовоспитание заблудших. Можно еще генетику приплести, чтобы вообще не париться и забыть о существовании чужой проблемы. Можно, но не нужно. Потому что когда из-за собственного выбора, инфантильности и отсутствия воспитания заблудилась четверть взрослого населения страны, как-то не складывается 2+2.

По заказу ZN.UA 20–28 июня Центр Разумкова провел социологический опрос и попытался сложить объективную картину из ответов респондентов, которым задавали достаточно прямые вопросы о распространении игровой зависимости. И, знаете, нам есть о чем подумать всем вместе. И обществу, и власти.

Чтобы не просто зацепить, а углубиться в проблему лудомании, за помощью в интерпретации полученных данных мы обратились не к социологу, а к психологу. Сергей Романюк — экономист-кибернетик, бывший игрок, а теперь прикладной психолог-магистрант, который, зная проблему изнутри, помогает людям возвращаться из игры в реальность. Почему возникает игровая зависимость? Как игра захватывает игрока? Как с этой проблемой справляются игроки и их близкие? Можно ли излечиться от лудомании? Достаточно ли квалифицированных специалистов в этой сфере медицины и почему существующие подходы часто мешают лечению? Является ли лотерея азартной игрой и на чем играют мошенники, забрасывая пожилых людей посылками и выманивая у них последние деньги?

***

Мы очень надеемся, что этой информацией поможем многим людям, столкнувшимся с проблемой лудомании. А также, что осознав происходящее в головах 25% украинцев (не говоря уже о семьях, которым приходится с этим жить), высокие государственные чиновники задумаются, как найти баланс между доходами от игорного бизнеса и без того уже подорванным войной психическим здоровьем собственных граждан.

— Сергей, как практикующий специалист по работе с игроками, как вы диагностируете сегодняшний момент? Что происходит внутри общества и того его среза, который ищет квалифицированную помощь прямо сейчас? Количество обращений за помощью увеличилось? Или оно стабильно?

— Здесь прежде всего нужно понимать мотивацию людей, которые уходят в азартные игры. И самое важное — учитывать особенности личности игроков. В мотивации есть два ключевых фактора.

Финансовый. Люди всегда хотят найти дополнительные источники дохода, что, понятно, обостряется во времена экономической либо политической нестабильности. Но главная опасность не в самих азартных играх, а в том, что часть будущих проблемных игроков начинают относиться к азартным играм (в первую очередь это касается ставок на спорт и покер), как к бизнесу, на котором они смогут стабильно зарабатывать. Вот здесь и происходит вход на опасную территорию игрового сценария.

Именно с идеи фикс о стабильном заработке с помощью азартных игр запускается сценарий будущей катастрофы в жизни игрока и его близких. Но не нужно думать, что сверхценная идея зарабатывать с помощью азартных игр рождается в голове игрока сама по себе. Индустрия азартных игр при помощи блогеров, ЛОМов, рекламы в соцсетях формирует образ игрока как успешного и счастливого человека. Ютуб-блогеры открыто пропагандируют идею, что с помощью азартных игр можно жить припеваючи, и это самый быстрый путь к зарабатыванию денег. При этом на стримах, где они играют онлайн, собираются десятки тысяч будущих лудоманов.

Игрок, не понимая сути игрового сценария, убежден в том, что игровая система — это его близкий друг, который никогда не предаст. И игорная система всячески исполняет роль этого друга: бездепозитные бонусы, free-беты, беспроигрышные ставки и много других ухищрений. Все они направлены на то, чтобы игрок не видел никакой опасности, а когда активность игрока падает, то с помощью пуш-уведомлений, звонков менеджеров и прочих инструментов, его всегда держат на игровом крючке. На мой взгляд, главная цель игровой системы — чтобы игрок проигрывал деньги, причем длительно. Очень хорошо о технологии вовлечения игроков в игру и методы их удержания рассказывается в расследовании Deutsche Welle.

У многих игроков навсегда остаются воспоминания о крупном выигрыше, полностью меняющем восприятие азартных игр. Пока нет крупного выигрыша, все воспринимается как развлечение и времяпровождение, но после крупного выигрыша все становится серьезно: игрок идет в игру уже не для развлечения, а охотиться за деньгами. Как только начинается охота, мозг переходит совершенно в другой режим работы — хищника, вышедшего на охоту. Начинают появляться сильные разнополярные эмоции, от чувства всемогущества от выигрыша до состояния ярости и бессилия при проигрышах. Ставки начинают расти, игровые качели начинают раскачивать психику игрока. Чем сильнее эмоции, тем больше подавляется возможность рационально видеть ситуацию. Ничего приятного в игре уже нет, теперь это напряженная борьба за власть с игровой системой.

И здесь наступает следующий драматичный этап игрового сценария: оглушительный проигрыш, который разрушает все мечты игрока о заработке. Игрок чувствует себя обманутым игровой системой, он вдруг понимает, что игровая система — это не друг, а подлый враг. И здесь происходит переломный момент: игрок решает отомстить системе за свое унижение, отыграться и «хотя бы вернуть свое». Формируется сверхценная идея мести, игрок теряет контроль над собой, появляются первые долги, микро-кредиты, кредиты в банках. Игрок входит в режим хронического дистресса, истощается нервная система, начинают детонировать тревожно-депрессивные состояния, наступает крах самооценки и у невротической личности игрока настает игровой невроз. Если и на этой стадии игрок не останавливается, то при условии что у него была невротическая личность, он входит в состояние невроза навязчивых состояний, где игра используется как способ получить облегчение. От постоянного напряжения и формируется клиническая картина азартно-игрового расстройства.

— Вы очень подробно описали первый фактор мотивации игроков. Какой второй?

— Психологический. Человек в силу разных причин может не справляться с вызовами своей жизни и испытывать сильный стресс. Либо пребывать в

длительной ситуации дистресса, не выходя из состояния напряжения. Понятно, что ему хочется уйти от такой травмирующей реальности, от проблем, а теперь еще и от войны, найти некую отдушину, где можно хоть ненадолго отвлечься. И люди уходят в разные химические зависимости. В игровой зависимости уход от реальности больше относится к тем, кто играет в слоты, так как в слоты заложена технология, которая вводит некоторых людей в гипнотическое состояние, где нет боли, нет эмоций и переживаний. Это состояние исследователи на западе называют «темным потоком». Те же, кто играет в ставки, покер и трейдинг, не уходят от реальности. Наоборот, хотят ее изменить.

— Но азартная игра — тоже стресс.

— Стрессом азартная игра становится не сразу, а лишь после того, как у игрока сформируется идея заработка, а потом и идея мести за проигрыш. Однако наш мозг работает так, что в момент напряжения сознание начинает фокусироваться на источнике угрозы. И стрессом в азартной игре люди могут перебивать стресс в реальной жизни. В бою, к примеру, воин переживает сильный стресс, выделяется катастрофически высокая доза адреналина и норадреналина. Но здесь важно сказать, что все люди в момент сильного стресса делятся на два типа реакции на экстремальный стресс — А и В.

В первом случае (А-реакция) речь о желании сблизиться с источником угрозы и ее уничтожить. Это люди, которые смотрят опасности прямо в глаза, являются прирожденными воинами/спортсменами, которые будут биться до последнего. У них быстрая реакция, очень хорошая двигательная активность, хорошая переносимость острого стресса, но плохая переносимость длительного дистресса. Они быстро адаптируются к изменениям окружающей среды. Высокие дозы стресс-гормонов ведут к выбросу эндорфинов, которые притупляют у них страх, обезболивают, приводя в состояние куража и боевой/спортивной эйфории. Вот и в игре, когда большая доза риска, человек испытывает нечто подобное.

И поэтому военные могут неосознанно идти в поисках похожих состояний, особенно вернувшись с передовой. Дело в том, что долгое пребывание на передовой приводит к постоянной активации симпатической нервной системы, отвечающей за режим «бей или беги». То есть организм ни на секунду не расслабляется, и все его ресурсы тратятся на то, чтобы выжить. Нужно постоянно быть начеку, так как только это поможет спастись. И даже вернувшись с войны, люди по инерции еще долго находятся в состоянии повышенной боевой готовности организма. Часть личности человека еще долго остается там, где он был со своими побратимами. И цель общества помнить об этом не только, когда воины на войне, но и тогда, когда они возвращаются домой.

— Как реагируют на экстремальный стресс люди с типом В-реакции?

— Замирают и маскируются. Они более осторожны, медлительны, но рациональнее могут оценивать ситуацию. К острому стрессу и переменам адаптируются плохо, зато длительный дистресс переносят лучше, чем люди с типом А. У психотипа В вместе с адреналином вырабатываются и высокие дозы кортизола. Человек цепенеет, бледнеет, ему тяжело передвигаться. В момент сильного страха могут выделиться эндорфины, но как обезболивающее. Человек получает ранение, но боль на короткое время чувствует слабо. Игра как зона риска тоже обезболивает. И наша цель — уже сейчас создавать и разрабатывать соответствующие программы психологической помощи, в которых специалисты понимали бы всю специфику данной проблемы.

А проблема уже давно есть, хоть и специфически проявляется. После полномасштабной агрессии России за помощью намного чаще стали обращаться именно родственники военных. Их интересует, что это такое, и почему их дети или мужья играют. То есть самих игроков из ВСУ на консультациях больше не стало, но наплыв родственников растет. А близкие люди всегда видят проблему быстрее и острее, чем игрок. Долги, человек меняется, уходит в себя, становится замкнутым. Сейчас как раз момент, когда родственники уже осознали ситуацию, а многие игроки в пикселе ее отрицают, и мы не можем их в этом винить.

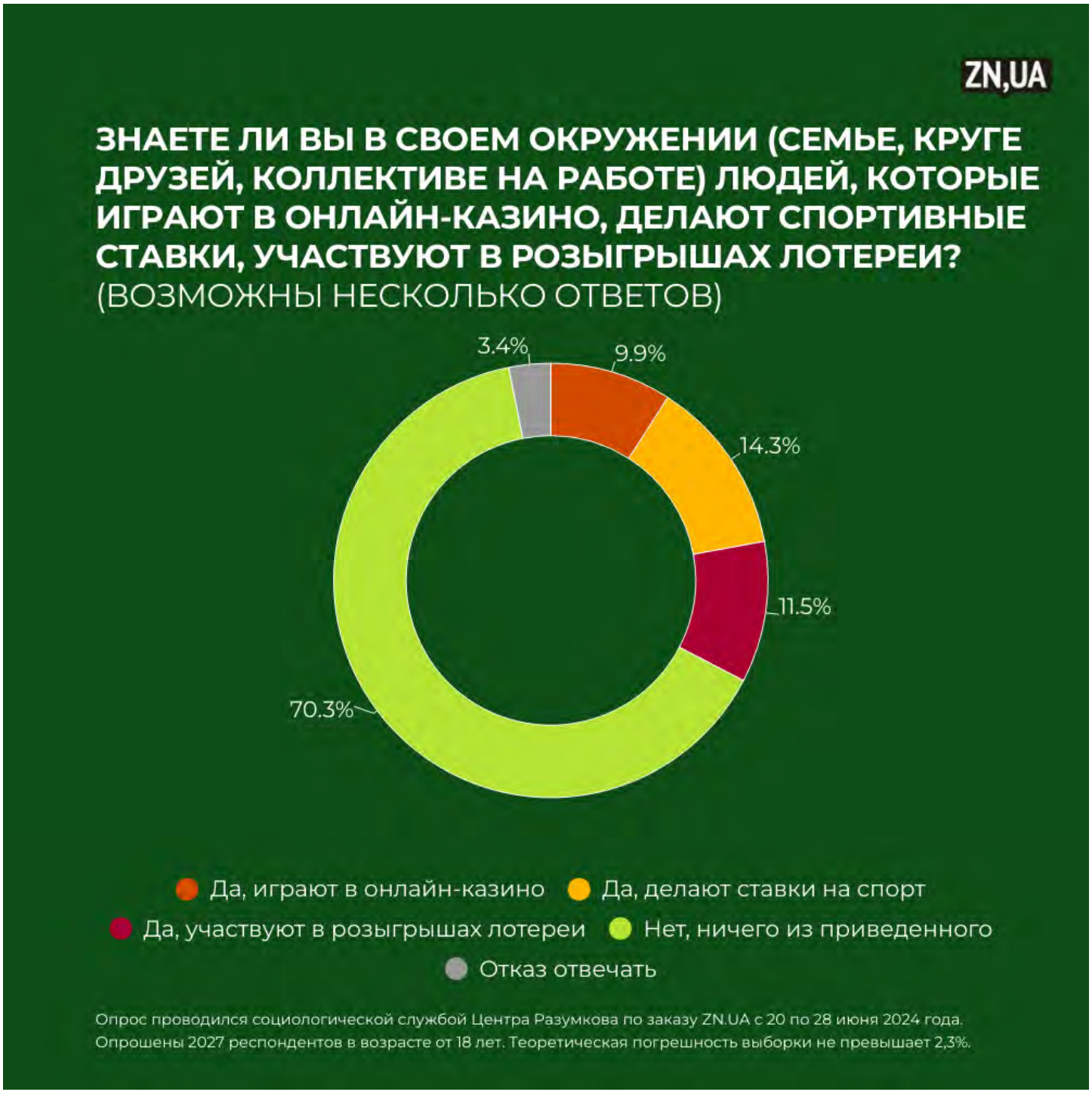
— Насколько честны люди, отвечая на вопросы о зависимостях? Ведь если посмотреть ответы на первый вопрос исследования, а ZN.UA спросило у респондентов: «Играли ли вы когда-нибудь в онлайн-казино, делали спортивные ставки, участвовали в розыгрышах лотереи?», то 82% опрошенных заверили, что не имеют никакого отношения ко всему вышеперечисленному. Может, зря бьем тревогу?

— Но ведь 8,5% респондентов в совокупности признались, что играли в онлайн-казино и делали ставки на спорт. А это достаточно высокая цифра с учетом того, что люди в большинстве своем действительно нечестны с социологами и стесняются подобных увлечений. Ведь не секрет, что в публичном общественном пространстве онлайн-казино и ставки на спорт не считаются чем-то социально приемлемым. Таким образом, эта цифра означает, что 8,5% — это только те украинцы, которые признались. А на самом деле эта цифра в 2–3 раза больше. Что, собственно, и подтверждают последующие ответы, где, стоит заметить, люди рассказывают уже не о себе, а о других. Сдавать тайны других всегда легче.

— Безусловно, формируя список вопросов, мы учитывали этот факт. В том числе и спрашивая об этом: «Знаете ли вы в своем окружении (семья, круг друзей, коллектив на работе) людей, которые играют в онлайн-казино, делают спортивные ставки, участвуют в розыгрышах лотереи?».

Так, в 2000-м году Центр Разумкова впервые исследовал вопрос взяток. Сами честно признались, что дают взятки аж 4%, а вот, что касается знакомых, то 82% опрошенных заявили, что точно знают, что знакомые дают.

— Так утроен человек. И, как мы видим, количество тех, кто ничего не видит и ничего не знает об азартных играх в своем окружении, сократилось и составляет уже 70% опрошенных. Зато число тех, кто знает игроков в онлайн-казино (10%) и знаком с теми, кто делал ставки на спорт (14%) заметно увеличилось и составляет в сумме уже 24%. А вот здесь стоит еще копнуть психологию игрока — он ни с кем не обсуждает свое увлечение, кроме таких же игроков. И на каком этапе начальной стадии игры проблему заметит

родственник — тоже вопрос. Поэтому на эти 24% можно смело накидывать еще 5–10% тех, кто еще не понял, с какой проблемой живет его близкий человек или друг.

— Но давайте пойдем дальше. ZN.UA спросило у украинцев: «Знаете ли вы людей, или семьи, которые столкнулись с проблемой игровой зависимости (лудомании)?». Очевидно, что цифры ответов коррелируются с предыдущими. При тех же 70% людей, которые не сталкивались в своем кругу с этой проблемой, есть 27% тех, кто лично знает зависимых людей или семьи, где живут лудоманы.

— Тут важно понимать, что отвечая на этот вопрос, люди априори не могли провести диагностику, где — зависимость у их знакомых или близких, а где — развлечение. Это означает, что у людей, которых имели в виду респонденты,

говоря, что те зависимы, точно есть проблемы с деньгами. Потому что если человек, к примеру, просто любит поиграть в покер, но это не приводит его к долгам, его родственники, отвечая на подобный вопрос, не отнесли бы его к зависимым. А если проблемы с деньгами есть, то родственники сказали бы «да, зависимый игрок». Все это значит, что как минимум 27% украинцев, на взгляд родственников и друзей, имеют проблемы с азартными играми и финансовыми потерями. И это уже четко зафиксированная четверть населения страны. Плюс скрытность? Вся треть! Это уже вариант некой эпидемии.

Хочу обратить внимание: не столь важно, есть у игрока азартно-игровое расстройство или он одержим идеей мести или заработка. Важно то, что при всех этих состояниях игрок несет колоссальные стрессовые нагрузки, теряет деньги, разоряет своих близких, уходит в себя и становится изгоем. Кстати, среди проблемных игроков самый большой процент суицидов по сравнению с другими зависимостями.

— Эпидемия — это очень серьезный прогноз и предупреждение. Какими могут быть последствия для общества и государства?

— По статистике один азартный игрок приносит финансовые проблемы 5–12 людям, не связанным с азартными играми. Перед тем, как он начнет брать кредиты или понесет сдавать имущество в ломбард, финансы высасываются из близкого окружения. Большой процент разводов и разрушение целых семей происходит, когда игровое влечение становится трудно контролируемым. Разбитый игровыми травмами игрок теряет смысл жизни, уходит из социума, теперь он — загнанный зверь.

По последним данным, в США у людей, имеющих проблемы с азартными играми, обнаруживается целый букет различных психических расстройств (химические зависимости, тревожно-фобические, депрессивные, расстройства личности и так далее). Из-за постоянного дистресса страдают и все биологические системы организма. Хронический стресс убивает иммунитет со всеми вытекающими последствиями. Происходит психопатизация личности: игрок начинает больше врать, становится эгоистичным, меняется система ценностей, также часто можем видеть и повышенную агрессивность. По сути превращается в «игрового Голума» (*смотрите «Властелина колец» Толкиена.* — В.К.), одержимого деньгами ради власти. Большинство игроков на самом деле хотят не денег, а власти, которую они могут получить с помощью денег.

А ведь для любого общества, которое хочет развиваться, важно чтобы люди могли себя реализовывать создавая социально полезные услуги или товары. Игрок же начинает вести паразитический образ жизни.

— На вопрос ZN.UA «Знаете ли вы кого-то из воинов ВСУ, которые увлекаются азартными онлайн-играми?», только 10% опрошенных ответили утвердительно. О чем это говорит?

— Это очень много! 10% украинцев лично знают военных, которые играют в азартные игры. А ведь это очень закрытый сегмент общества. Даже если чьи-то родственники уже погрузились в проблему, они вряд ли станут говорить об этом кому-то еще, кроме семьи. Да и внутри семьи не всегда все осведомлены. По меньшей мере до того момента, пока финансовое положение не рухнет, и родственники уже не смогут оплачивать долги игрока. Тут очень большой спектр эмоций включается: от стыда за близкого и любимого человека до иллюзорной надежды, что все как-то образуется, он сам все поймет, справится и все будет снова хорошо. Не будет. Без качественной психологической, а зачастую и психофармакологической поддержки игроку очень тяжело выйти из игрового сценария.

— Насколько тяжело?

— Зачастую восстановление игрока требует вмешательства нескольких специалистов. Очень важно проконсультироваться у врача-психотерапевта на предмет различных расстройств психики, не связанных с игрой. Так как есть случаи, когда влечение к азартным играм является следствием основного психического расстройства (БАР, депрессия и прочее). Психолог же работает с личностью игрока.

И тут мы подошли к еще одной глобальной проблеме. Во-первых, в Украине нет достаточного количества специалистов, которые умеют работать с игроками не как с наркоманами или алкоголиками, а как с людьми, которые попали в игровой сценарий и получили там серьезные травмы. Во-вторых, даже те, кто теоретически пытается с ними работать, до конца не понимают, кто такой игрок, какие мотивы его пребывания в игре. Этому пониманию не учат в вузах. В Международной классификации болезней (МКБ-11) лудомания в одном реестре с наркоманией и алкоголизмом. Поэтому используется классический метод работы, как с нарко- или алкозависимыми. Что в большинстве случаев сразу ставит крест на возможности установить контакт с игроком.

— Поэтому не удивительно, что популярный запрос в гугле и на любых форумах на эту тему: где найти специалиста?

— Причем, это проблема не только Украины, а стран всего постсоветского пространства. В современном понимании медицины лудоман — это ярлык навсегда, хотя практика показывает, что это совершенно не так.

На самом деле это тема отдельного большого профессионального разговора, в том числе и на уровне медицинской науки. Однако в результате собственного

накопленного опыта, тысяч проведенных в чатах и на форумах часов, многолетнего общения со специалистами высокого уровня (таких действительно единицы) напрашивается вывод, что мы имеем дело не с психическим неизлечимым расстройством, не с зависимостью в чистом виде, а с расстройством невротической природы. И оно поддается лечению, как любой невроз.

На мой взгляд, некорректно ставить знак равенства между химическими зависимостями и поведенческими влечениями. В основе первых мы видим четко сформированный биологический механизм зависимости, у человека формируется абстинентный синдром и труднопреодолимая тяга к веществам. При влечении к азартным играм не существует биологического механизма зависимости, соответственно нет и абстинентного синдрома. Также отсутствуют органические изменения в головном мозге. Нет фактора интоксикации, вызывающего измененные состояния сознания при употреблении психоактивных веществ.

— То есть расстройство невротической природы?

— Да, именно. То есть причина — в личности игрока, в его внутренних конфликтах, в психотравме, которую он получает в результате оглушительного проигрыша и игрового стресса. Игрок раздавлен и унижен игровой системой, ему стыдно перед самим собой и окружающими, он хочет вырваться этого ада, но возможности быстро закрыть финансовые проблемы просто нет. И здесь детонирует двойной внутренний конфликт.

Первый: «Я хочу избавиться от долгов, но не могу достичь желаемого, так как нет уже ни сил, ни ресурсов». Второй — конфликт выбора: «А может рискнуть последний раз и с помощью азартной игры исправить положение?». Этот вопрос возникает на фоне страха: если не получится отыграться, то будет еще хуже. В результате огромного эмоционального напряжения психика капитулирует и мы получаем тяжелый невроз навязчивых состояний и полный спектр невротических симптомов. Вот такая версия и сложная цепочка, которая точно не про желание уколоться/выпить и забыться. По сути — сбежать. Игрок — это другое.

— Что?

— Игрок хочет изменить реальность, он хочет хорошо жить, зарабатывать деньги. В основном это амбициозные люди, которые умеют достигать результатов в жизни. Это люди упрямые, не терпят поражений ни в чем. Многие из них прирожденные лидеры, бывшие спортсмены. Игрок умеет терпеть боль, падать от ударов судьбы и продолжать бороться. Поэтому в моей практике я вижу много бывших спортсменов, которые из-за травмы закончили спортивную карьеру. Много успешных бизнесменов. Были и профессора, которые преподавали высшую математику и другие. Я хочу

сказать, что игрок — это не инфантильный, обиженный жизнью человек, а борец по своей природе, человек, который живет крайностями: или все, или ничего.

Это амбиции, жажда власти, контроля территории. У игроков сильно раскачана нарциссическая часть личности. Они борются и хотят быть успешными, однако сильно ошибаются в методах достижения своих целей. С одной стороны, глобальная игорная индустрия предоставляет им огромное поле для совершения ошибок, а с другой — медийная машина государства системно, на уровне политики, не обозначает красными флажками зоны риска. А врачи и специалисты обесценивают его амбиции и смотрят на него, как на наркомана. Тупик.

— На самом деле то, что вы рассказали сейчас о природе лудомании как невроза, выглядит откровением. Об этом никто нигде не писал и это дает людям шанс.

— Речь действительно об абсолютно новой концепции азартно-игрового расстройства в виде игрового невроза. Ее автор и разработчик врач-психиатр, психотерапевт с 30-летним стажем работы с игроками Алексей Александрович Магалиф, которому я имел честь помогать в разработке данной концепции. Это новый взгляд на понимание этого расстройства, который вряд ли в ближайшее время будет принят на официальном уровне.

Стоит уточнить, что в результате сильного и продолжительного стресса, когда игрок долго задерживается на стадии боли, мы имеем три итога, в зависимости от личностной почвы игрока (она может быть невротической, психопатической и эндогенной). Первый итог — самый частый — если личность была невротической, то мы получим невроз навязчивых состояний. Второй — если личность была склонна к психопатии (расстройство личности), то мы получим психопатизацию личности. Третий итог, если у человека, к примеру, была эндогенная почва (колебания настроения) то мы получим БАР (биполярно-аффективное расстройство). Вот с этим и должны работать специалисты.

— Однако у меня не вписываются в схему целеустремленных охотников пенсионеры, которые зависают на слотах, проигрывая свои пенсии.

— Именно эта концепция дает ответ на ваш вопрос. Есть три категории игроков. Первые, условно, — «Эпикурейцы». Их базовый мотив получать от жизни удовольствие. «Я хочу, чтобы у меня все было и мне за это ничего не было». Они развлекаются в казино, незаметно для себя сползая в азартно-игровое расстройство. Но опять-таки, все зависит от реакции на крупный проигрыш. Если проиграл и ему по-прежнему пофиг, то у него не будет

азартно-игрового расстройства. А если нет, то «эпикуреец» легко перевоплощается в «охотника» (второй психотип, о котором мы уже подробно поговорили) и начинает мстить игровой системе, скатываясь в яму.

А вот третий психотип — «одинокие». Это люди с проблемами эмоциональной сферы или депрессивными расстройствами. Пенсионеры — в этой категории. Играя в слоты, они пытаются спастись от одиночества, отключить голову от реальности. Их цель — не заработать деньги, а с помощью азартных игр отрегулировать свое психоэмоциональное состояние. Крутя слоты, «одинокие» входят в некое гипнотическое трансовое состояние, где нет проблем, боли. Крупный выигрыш активизирует идею про избранность, миссию, исключительную судьбу. Игровой автомат из бездушной машины превращается в некоего игрового бога.

Но в момент входа в это состояние люди теряют контроль над своим бюджетом. Не желая проигрывать деньги, в том числе и старики, попадают в эмоциональную ловушку. Для них игра является неким антидепрессантом. Однако, все-таки это не очень распространенное явление. «Охотников» все же большинство. Потому что и «эпикурейцы» и «одинокие» либо сходят с дистанции, либо рано или поздно превращаются в «охотников». Плюс здесь очень много нюансов. Если пенсионер периодически ходит в казино и проигрывает деньги, это не означает, что у него азартное игровое расстройство.

— А если пенсионер играет в лотерею? ZN.UA спросило у украинцев: «Считаете ли вы, что лотереи — это такая же азартная игра, как ставки на спорт и онлайн-казино и, соответственно, должны облагаться налогом одинаково?». Сейчас меня интересует, что 63% опрошенных относят лотерею к азартным играм. Это азартная игра?

— Лотерея является игрой на удачу, там есть главный элемент азартных игр, потому что выигрыш зависит от случая. Однако из всех азартных игр, в лотерее шанс получить зависимость практически нулевой. Почему? Потому что, по мнению специалистов США, у каждой азартной игры есть так называемый аддиктивный потенциал. Это, во-первых, частота пребывания игрока в азартной игре. Во-вторых, временной интервал между ставкой и результатом: чем короче этот интервал, тем больше аддиктивный потенциал азартной игры. В-третьих, величина ставки и величина теоретического выигрыша. Очевидно, что в лотерее аддиктивный потенциал минимальный.

— Возвращаясь к первому вопросу, где мы спрашивали о том, играют ли люди в азартные игры и покупают ли лотереи, 9% опрошенных сказали, что покупают.

— Это немалая цифра. Но кто такие лотерейщики? Это люди, которые надеются на чудо, верят в свою особенность. То есть это люди с

мифологическим, мистическим мышлением. Они верят, что их по жизни что-то ведет, что есть какая-то высшая сила, которая помогает им. Поэтому эту цифру можно трактовать и как наличие большого процента надежды в украинском обществе.

— Кстати, о надежде. ZN.UA спросило у украинцев: «Сталкивались ли вы со случаями, когда пенсионерам приходят письма с извещениями об их выигрыше в лотерею на сотни тысяч гривен? Но для получения выигрыша мошенники многократно заставляют пенсионеров выкупать на почте посылки с ненужными товарами. С надеждой получить выигрыш, пенсионеры выкупают посылки и получают новые письма о росте суммы выигрыша и причине отсрочки выплаты денег. Но выигрыша так никто и не получил». Как вы это прокомментируете? У кого тут больше азарта — у мошенников или пенсионеров?

— Каков психологический портрет среднестатистического украинского пенсионера? К сожалению, в своем большинстве это одинокие люди, которые ощущают себя на пенсии ненужными и забытыми. У многих из них теряется смысл жизни, наступает длительное подавленное настроение, да и на пенсию прожить практически невозможно, не ощущая себя бедняком. А ведь пожилые люди нуждаются во внимании и уважении. А мошенники — прекрасные манипуляторы. И делая свой телефонный звонок, в первую очередь дают человеку сигнал: «Ты есть! Мы тебя видим!». Потом уже дело техники: дружелюбные, заботливые, внимательные…с призами в руках. И не важно, что призы гипотетические. Одинокий человек уже поверил в чудо! В нем уже поселилась надежда, что жизнь все-таки, черт возьми, не такая уж и несправедливая! И дело здесь, конечно, не в азарте пенсионеров и не в выигрышах, а в том, что все мы не смогли дать им достойный уровень жизни и справедливости.

— О парадоксе. Мы спросили у респондентов: «Какое из суждений вы поддерживаете в большей степени?». И 68% считают, что ставки на спорт, лотерея и онлайн-казино — это ловушка для людей. Что казино и лотереи паразитируют на мечте о легком обогащении, а игровая зависимость опустошает бюджет людей, разрушает судьбы и разбивает семьи. При этом мы говорим о четверти населения, которое играет. Все понимаем, но играем?

— Это говорит о том, что большинство знает те риски, которые несут в себе азартные игры и это, несомненно, радует. Но знать и понимать — разные процессы. Многие игроки убеждены, что это у других настанут проблемы с азартными играми, но не у них. Игрок верит в свое превосходство над другими людьми, поэтому то, что работает для других, в его понимании на него не распространяется. К слову, почти все знают, что алкоголь вредит

здоровью, но количество тех, кто употребляет, не становится меньше. Такова природа человека.

***

От редакции:

Очевидно, что в рамках поствоенного восстановления нам придется отстраивать не только дома, но и головы. Лудомания отпускает очень сложно. А когда накладывается на ПТСР или другие расстройства, становится гремучей смесью. На озвученные нами цифры нужна адекватная реакция власти, необходимо уже сейчас думать над соответствующими программами.

Тому, что в такой ситуации должно делать цивилизованное государство и чего не делает Украина, и как к этому относится общество, находящееся под агрессивной атакой рекламы онлайн-казино, будет посвящен отдельный материал.

***

№ 32

ZN,UA

ДИКИЙ ГЕМБЛИНГ

2021-11-01

<u>Юлия Самаева,</u>

Редактор отдела экономики ZN.UA

Как легализовали мошенничество в игорном бизнесе

Любая или почти любая продажа товара либо услуги потребителю в Украине сейчас фиксируется и контролируется, кроме **игорного бизнеса**. И эта искусственно созданная «тень» будет работать, по меньшей мере, два года, потому что так решили творцы реформы и представители самого игорного бизнес, подсказывавшие этим творцам, что и как делать.

Согласитесь, во времена, когда вся страна была усеяна игорными заведениями, поражало не так то, что они работали, несмотря на свою нелегальность, как их количество. В отдельных районах столицы игорных

заведений на душу населения на тот момент было в несколько раз больше, чем продовольственных магазинов. Конечно, **проблема лудомании в стране есть**, в отличие от хоть каких-то попыток с ней справиться, и желающих заработать на чужом азарте немало, но масштаб тогдашнего подпольного «лас-вегаса» был таким, будто в стране каждый третий — азартный игрок. Причина, скорее всего, крылась в побочном от игорного бизнесе — отмывании денег. Это направление, при желании владельца, вполне может стать основной целью функционирования любого игорного заведения при отсутствии контроля и регуляций. Да, номинально игорные заведения — нефинансовые учреждения, но по функционалу очень близки.

И ниже мы приводим краткий перечень инструментов, которые могут использовать мошенники, чтобы легализовать свои средства через игорные заведения:

(1) «игровые» финансовые инструменты (денежная наличность, фишки, кредиты игровых автоматов, подарочные сертификаты, ваучеры на покупку фишек и т.п.);

(2) персональные счета;

(3) нанесение умышленных убытков;

(4) выигрыши, связанные с умышленными убытками;

(5) обмен валют.

Мы не сами собрали этот список, его составила FATF — международная группа по противодействию отмыванию грязных денег. Она же описала наиболее распространенные схемы, которые используют преступники, чтобы через «игорку» легализировать грязные средства, например, от наркотрафика. Самая примитивная из них — **выигрыш без игры, когда грязную денежную наличность обменивают на фишки, а потом возвращают «игроку» в виде официального выигрыша в игре, которой даже не было.** В цивилизованном мире это сейчас невозможная история, там схемы более сложные, потому что все игры фиксируются системами мониторинга, и выиграть не играя — давно недостижимая мечта местных преступников. Но для Украины это реальная работающая схема, которую никто не спешит прикрывать.

Напомним, что конечная цель возврата игорного бизнес в легальное поле состояла в него детенизации. Не только детенизации прибылей «игорки», но и всей финансовой деятельности этих заведений.

С прибылью все сложно, о чем ZN.UA **уже писало**. Так бывает, если законы стране диктуют лоббисты с сомнительным прошлым, такие как Борис Баум.

С детенизацией деятельности тоже беда, потому что она невозможна без контроля. А для контроля необходимы: лицензии, сертифицированное оборудование и система онлайн-мониторинга (та самая, которая закрывает самые примитивные схемы на рынке). Сейчас сложилось только с самым простым — списком сертифицированного оборудования.Лицензии также вроде бы есть, правда, это условная победа.

В мире существует несколько подходов к регулированию налогов и сборов игорного бизнеса.

В целом логика такова:

> — если лицензии недорогие, то налоги значительно выше среднего уровня по стране, и наоборот, если недешевые, то налогообложение в сфере на среднем уровне.

В Украине нет комплексного подхода, потому что ставок налогов в игорном бизнесе до сих пор не установили, и лишь один из восьми предложенных законопроектов, которые их определяют, прошел первое чтение.

Но лицензии уже сделали дорогими.

Потому что если решения вам нашептывают лоббисты, то эти решения обязательно будут ограничивать возможности большинства игроков на рынке. И как там дальше пойдет с налогообложением, большое неизвестное. Пока же предложения такие.

«Принятым в первом чтении законопроектом №2713-д предполагается установить единую ставку специализированного налога в 10% от валового игрового дохода, — рассказывает юрист Анастасия Гевчук из Юридической консалтинговой компании «Де-Юре». — Кроме этого, субъекты хозяйствования также будут платить налог на прибыль по общей ставке 18%. При этом начисленный субъектом налог на доход от такой деятельности является разницей и уменьшает финансовый результат до налогообложения такого субъекта.

При этом законопроект определяет более выгодные налоговые условия для игроков. Будут облагаться налогами лишь крупные выигрыши (свыше восьми минимальных заработных плат, а в проекте ко второму чтению — уже десять) по стандартным ставкам НДФЛ в 18% и военного сбора в 1,5%. Причем налогообложению будет подлежать лишь сумма превышения».

Вишенкой на торте — обезличенная отчетность и казино как ваш налоговый агент.

Нет, **кому-то в офисе президента может показаться, что это уже детенизация, но на самом деле не очень похоже**.

Потому что **пока будет бездействовать система мониторинга, мы не можем ни в чем быть уверены, даже если речь идет о работе тех, кто уже официально получил лицензию на ведение азартных игр.**

Что должна видеть система? Каждую принятую и возвращенную ставку и каждую выплату выигрыша, в разрезе всех игорных заведений и каждого отдельного игрового оборудования, в режиме реального времени с указанием точного времени каждого события. Систему устанавливают организаторы азартных игр и подключают ее к общегосударственной системе.

«Система онлайн-мониторинга предусмотрена Законом «О государственном регулировании деятельности по организации и проведению азартных игр». Но на сегодняшний день она находится в процессе разработки, — рассказал ZN.UA управляющий партнер Адвокатского объединения «Легард» Алексей Гаевский. — Ее внедрение позволит регулятору (Комиссии по регулированию азартных игр и лотерей) мониторить в режиме реального времени деятельность оператора игорного бизнеса, в том числе и относительно проведенных операций с денежными средствами игроков. Это сделает невозможным уклонение от уплаты налогов и отмывание денежных средств. Вместе с тем система будет защищать операторов от необоснованных претензий игроков и государственных структур, поскольку сделает процесс предоставления услуг в сфере игровой индустрии вполне прозрачным и при необходимости может выступить доказательной базой в случае возникновения противоречивых ситуаций».

То есть **пока система не работает, рынок игорного бизнеса — белое пятно для всех контролирующих органов.** Основные выгодополучатели, то есть компании уже получившие лицензии на организацию азартных игор, доступны по ссылке.

В Украину приезжали специалисты с мировыми именами, предлагали помощь в регулировании, формировании законодательных норм, их имплементации. Даже до самого Давида Арахамии дошли, но их услуги и советы здесь никому не понадобились.

Вместо того чтобы купить уже готовую систему мониторинга, адаптировав ее под отечественное законодательство и регуляции, Украина решила создать собственную.

А почему бы и нет, у нас же диджитализация на марше, куча специалистов, денег и времени, — можем себе позволить эксперименты. Неважно, что специалисты из США, Австралии, Канады, Бельгии предлагают уже готовые качественные продукты, используемые в большинстве стран мира, — идем

своим путем. Причем максимально неспеша, чтобы по возможности дольше сохранить «тень». По меньшей мере до 2024 года. Именно с этого момента должна заработать система мониторинга. Сейчас ее творцы до сих пор на этапе требований и технического задания. Куда спешить, ведь время есть.

Фактически до тех пор на рынке не будет работать нормально ни налогообложение, ни контроль над финансовыми махинациями или отмыванием средств. **Реформаторы создали идеальные условия для «тени» вместо детенизации.** Сформировали рынок для местных дельцов и криминалитета вместо западных инвесторов. И официально позволяем компаниям работать на этом неурегулированном рынке, потому что предусмотрительно ввели уголовную ответственность только за организацию или проведение азартных игр без лицензии, а без системы мониторинга — можно. Хотя сам факт, что сектор работает без нее, — абсолютный провал.

Конечно, логичнее было бы сначала подготовить рынок к легальной работе, обеспечив его контроль, но это было бы слишком прозрачное и правильное решение, которое точно не удовлетворило бы «ключевых игроков». Как представляется, именно отсутствие надзора при условной легализации и было конечной целью этой реформы.

***

№ 33

Війна Росії проти України завершиться тому, що запрацює Статут ООН – виступ Президента під час засідання високого рівня Ради Безпеки ООН

2024-09-24

Ваші Високоповажності!

Одного дня в цьому залі неодмінно скажуть, що війна Росії проти України завершена: не заморожена, не призупинена, не забута – по-справжньому завершена.

І це станеться не тому, що хтось стомився від війни. Не тому, що хтось щось виторгував у Путіна.

Війна Росії проти України завершиться тому, що запрацює Статут ООН. Він має запрацювати. Наше українське право на самооборону має взяти гору. Наша співпраця з народами світу, які цінують життя так само, як і ми. Наша територіальна цілісність. Наш суверенітет, незалежність нашої країни. Ми захищаємо те, що кожна нація, безумовно, хотіла б захистити для себе. І те, що Статут ООН гарантує для всіх.

І саме Росія завжди має брехати, щоб виправдати свою війну. Не ми. Росія не може посилатися на Статут ООН, щоб пояснити те, що вона робить проти нас, проти України, народу України. Власне, у свій збочений спосіб, у своєму спотвореному світі вона таки посилається на Статут, але це просто безумство.

Росія зберігала мовчання, бо не могла пояснити, чому нещодавно російська ракета влучила в судно із зерном, що прямувало до єгипетського порту через Чорне море. Росія або мовчить, або бреше про те, чому її дрони й ракети

виявляють у повітряному просторі Польщі, Молдови, Румунії. Щодня українці зазнають поранень і гинуть. Щодня. Сьогодні знову російські бомби влучили в житлові будинки. Навіть звичайний хлібозавод став мішенню. Що такого загрозливого для Росії у виробництві хліба? Путін не має відповіді. І Росія ніколи не має чесної відповіді на запитання, чому її армія вбиває дітей в Україні, «перемагає» школи й лікарні, б'ється не за справедливість, а за знеструмлення сусідньої нації. Путіну нічого сказати, якщо запитати в нього, чому він намагається втягнути Білорусь у війну, чому його пропагандисти погрожують народам Кавказу чи Центральної Азії, або чому Росія інвестує найбільше не в розвиток людства, а в ненависть. У Росії немає жодної законної причини – абсолютно – для того, щоб робити Іран і Північну Корею де-факто спільниками у своїй злочинній війні у Європі, коли їхня зброя вбиває нас, вбиває українців і допомагає Путіну красти нашу землю в нашого народу.

Ми знаємо, що дехто у світі хоче говорити з Путіним. Ми знаємо це. Зустрічатись, говорити, спілкуватись. Але що саме вони можуть від нього почути? Що він засмучений, бо ми реалізуємо своє право захищати наших людей? Або що він хоче продовжувати війну й терор лише задля того, щоб ніхто не подумав, що він не мав рації? Це теж безумство.

З першої секунди цієї війни Росія робить те, що жодним чином не можна виправдати згідно зі Статутом ООН. Кожне зруйноване українське місто, кожне спалене село – а їх уже сотні й сотні – є доказом того, що Росія скоює міжнародний злочин. І саме тому ця війна не може просто «вщухнути». Ось чому цю війну не можна заспокоїти розмовами. Необхідні дії. І я вдячний усім націям, які справді допомагають у спосіб, що рятує життя наших людей.

Путін порушив так багато міжнародних норм і правил, що він не зупиниться сам. Росію можна лише примусити до миру. І саме це потрібно – примусити Росію до миру як єдиного агресора в цій війні, єдиного порушника Статуту ООН.

Зараз, із наближенням третьої зими цієї війни, Росія знову намагається знищити нашу енергетику, і цієї осені вони діють ще цинічніше. Вони готуються атакувати наші атомні електростанції, три з них, ми маємо цю інформацію і маємо докази цього. Якщо Росія готова зайти так далеко, це означає, що нічого з того, що ви цінуєте, для Москви не має значення. Цей вид російського цинізму продовжуватиме завдавати ударів, якщо йому дадуть хоч якесь місце у світі.

Статут ООН не залишає місця для цього. І саме тому **Формула миру** теж не залишає місця.

У 2022 році, у розпал війни, пропонуючи ***Формулу миру***, я пропонував дотримуватися ***Статуту ООН*** – зробити ефективним усе те, заради чого була створена ця організація. Кожен пункт ***Формули миру*** ґрунтується на

принципах, цілях та нормах ***Статуту ООН*** – на правах, які він гарантує країнам, і на резолюціях Генеральної Асамблеї, які вже підтримані більшістю країн.

І не існує різних версій Статуту ООН для різних частин світу. Немає регіональних квазістатутів. Немає окремого Статуту ООН для БРІКС чи для «Великої сімки». Немає окремого російсько-іранського Статуту ООН або окремого китайсько-бразильського Статуту ООН. Є лише один Статут ООН, який об'єднує всіх – має об'єднувати всіх. Шлях до справедливого миру один – чіткі кроки, які всі однаково розуміють, і це відображено у Формулі миру. Це виконання Статуту ООН. І ми всі знаємо, що треба зробити, якщо ми чесно оцінюємо ситуацію та справді хочемо зупинити війну Росії. А найголовніше – діяти. Разом, звісно. Звісно, у єдності. Без створення нових і непотрібних поділів світу на блоки чи регіональні групи. Єдність завжди працює на користь миру.

Нам потрібно підготувати ***другий Саміт миру***, щоб покласти край війні. Всім разом. І я запрошую всіх вас – усі принципові нації – приєднатися до нас у цьому процесі. Усіх, хто справді поважає Статут ООН.

Ми запрошуємо Китай. Ми запрошуємо Бразилію. Я вже запросив Індію. Ми працюємо з країнами Африки, з усією Латинською Америкою, Близьким Сходом, Центральною Азією, Європою, Тихоокеанським регіоном, Північною Америкою. Усі однаково важливі для миру. Усі. Без винятків. Так само, як Статут ООН має працювати без винятків. Це процес, який приведе нас до миру. До справедливого миру. Справжнього миру. Миру, який буде довготривалим.

Усі ми вже знаємо, як його досягти. У нас є ***Формула миру***. У нас є ***Статут ООН***. І в нас є всі сили, необхідні для втілення цього в життя.

Потрібна лише рішучість.

Дуже дякую вам.

Слава Україні!

***

№ 34

Не може бути справедливого миру без України – виступ Президента на Генеральній Асамблеї ООН

2024-09-25

Шановні лідери!

Ваші Високоповажності!

Сьогодні я хочу розповісти вам про день, який уже минув, і про день, який ніколи не має настати.

У ніч на 4 березня 2022 року я отримав одне з найстрашніших повідомлень із початку повномасштабного російського вторгнення в Україну.

У повідомленні йшлося про те, що російські танки обстрілюють безпосередньо будівлі нашої української атомної електростанції. Запорізької атомної електростанції. Найбільшої у Європі. Шість ядерних реакторів. Російська армія атакувала цей об'єкт так само жорстоко, як і будь-який інший за час цієї війни. Не думаючи про наслідки, які могли бути катастрофічними. Це був один із найстрашніших моментів війни, коли ніхто не знав, чим закінчаться російські удари по ядерному об'єкту, а кожен в Україні згадав, що таке Чорнобиль.

На цей момент Запорізька атомна електростанція залишається окупованою російськими військами. На жаль. І там є загроза ядерної аварії. Це найбільше джерело радіаційної небезпеки у Європі, а можливо, й у світі.

Саме тому у Формулі миру, яку я представив, першим пунктом стоїть питання ядерної безпеки.

В Україні ми точно знаємо, із чим маємо справу. І я хочу подякувати вам, членам Генеральної Асамблеї, за ухвалення в липні цього року резолюції щодо безпеки ядерних об'єктів в Україні. Більшість у світі розуміє, що стоїть на кону. Генеральна Асамблея висунула вимогу до Росії повернути Україні контроль над Запорізькою атомною електростанцією. Тільки тоді Європа та світ повернуться до реальної ядерної безпеки.

А тепер про день, який ніколи не має настати.

Не зумівши здолати опір нашого народу на полі бою, Путін шукає інші шляхи, щоб зламати український дух. Один із його методів – удари по нашій енергетичній інфраструктурі. Це цілеспрямовані російські атаки на наші електростанції та всю енергетичну мережу. На сьогодні Росія зруйнувала всі наші теплові електростанції та значну частину наших гідроенергетичних потужностей. Так Путін готується до зими – сподіваючись замучити мільйони, мільйони українців. Звичайні сім'ї – жінок, дітей. Звичайні міста, звичайні села. Путін хоче залишити їх у темряві й холоді цієї зими, щоб змусити Україну страждати й капітулювати. Лише уявіть собі, будь ласка, свою країну без 80% енергетики – із такою зруйнованою частиною енергосистеми. Яким було б ваше життя?

Нещодавно я отримав іще одне тривожне повідомлення від нашої розвідки.

Схоже, що Путін справді планує атаки на наші атомні електростанції та їхню інфраструктуру, щоб відімкнути станції від електромережі. За допомогою супутників, до речі, пані й панове, супутників інших країн Росія отримує зображення та детальну інформацію про інфраструктуру наших АЕС.

Але чим це загрожує насправді?

Будь-який удар ракети чи безпілотника, будь-яка критична аварія в енергосистемі може призвести до ядерної катастрофи.

І Москва мусить це розуміти. І це залежить, зокрема, від вашої рішучості щодо тиску на агресора. Адже це атомні електростанції! Вони мають бути в безпеці.

Пані та панове!

Два роки тому, восени 2022 року, я запропонував комплексну стратегію припинення війни й гарантування безпеки. І **я презентував Формулу миру на надзвичайно інклюзивній політичній платформі для світових лідер**ів – саміті G20 в Індонезії, на якому були представлені мільярди громадян з усіх куточків світу.

І для нас важливо, щоб усі ці люди зрозуміли нас – зрозуміли, що Україна хоче закінчити цю війну більше, ніж будь-хто інший у світі.

Війна завжди становить загрозу для багатьох. Ви всі бачите в ЗМІ та читаєте в доповідях, що відбувається в Україні через війну Росії, а багато хто уявляє, що це відбувається з ними. І так, дим від пожеж у зруйнованих війною містах може дістатися інших країн. А якщо, не дай боже, Росія спричинить ядерну катастрофу на одній із наших атомних електростанцій, радіація не зважатиме на державні кордони, і, на жаль, різні нації відчують на собі її руйнівні наслідки. Багатьох це турбує, але завжди найглибше розуміють війну в тих домівках, які вона руйнує.

Саме український народ відчуває весь біль цієї війни. Саме українські діти вчаться розрізняти звуки різних видів артилерії та дронів через російську війну. Саме наші люди примусово роз’єднані окупацією, бо Путін вирішив, що може робити все, що заманеться. Саме наші героїчні солдати віддають свої

життя, захищаючи нашу країну від загарбників, які намагаються вкрасти нашу землю. Саме тому ми говоримо, і небезпідставно: не може бути справедливого миру без України.

І я дякую кожному лідеру, кожній країні, яка підтримує нас у цьому, яка розуміє нас, яка бачить, як Росія, країна у понад 20 разів більша за Україну за територією, і далі хоче мати більше земель, що є безумством, і захоплює їх день за днем, водночас прагнучи знищити свого сусіда. І для цього Росія знайшла собі дуже особливих приятелів – Північну Корею та Іран. Дуже промовистий вибір друзів. Тепер кожен сусід Росії у Європі та Центральній Азії відчуває, що війна може прийти й до них. І тільки подумайте, які втрати це означатиме для світу.

І я дякую майже ста країнам і міжнародним організаціям, які підтримали Формулу миру. Це справді глобальна спільнота: Африка, Азія, Європа, Латинська Америка, Північна Америка, Тихоокеанський регіон – усі об'єднані Формулою миру.

І я радий, що перший Саміт миру так нагадував Генеральну Асамблею ООН – усі були рівні. Усі нації, що брали участь у ***Саміті миру*** – великі й малі, – без права вето, без права блокування. Ті, що були незалежними протягом століть, і ті, що лише нещодавно здобули незалежність. Ті, що самі пройшли через війни, і ті, що звикли до миру. Усі. Усі були рівними – це те, що Росія ненавидить найбільше й не може контролювати, тому Росія каже, що Формула миру їй не підходить.

Тут, в ООН, я вже зустрічався з лідерами Індії та Гватемали, Японії та Італії, Туреччини та Фінляндії, Канади та Парагваю, Словенії, Німеччини тощо. І мої зустрічі триватимуть. Це різні частини світу – абсолютно – і різні політичні устрої, але їх об'єднує спільне розуміння: мир потрібен, і це має бути справжній, справедливий мир.

На жаль, в ООН неможливо по-справжньому й справедливо розв’язувати питання війни та миру, оскільки в Раді Безпеки надто багато залежить від права вето. Коли агресор використовує право вето, ООН безсила зупинити війну. **Але Формула миру може це зробити – знову ж таки, у ній немає права вето.** Ось чому це найкраща можливість для досягнення миру – усі рівні, і вона **ефективна та всеосяжна**.

Коли хтось пропонує альтернативні, половинчасті плани врегулювання – так звані низки принципів, – це не тільки нехтує інтересами й стражданнями українців, яких війна зачепила найбільше, це не тільки ігнорує реальність, а й дає Путіну політичний простір для продовження війни й тиску на світ, щоб узяти під контроль іще більше країн.

Будь-які паралельні або альтернативні спроби досягти миру – це по суті спроби лише досягти затишшя, а не припинення війни, оскільки світова ініціатива – Формула миру – існує вже два роки. І, можливо, хтось хоче отримати Нобелівську премію для своєї політичної біографії за заморожене перемир'я замість справжнього миру, але єдині нагороди, які Путін дасть вам у відповідь, – це ще більше страждань і катастроф.

(1) Ми маємо відновити ядерну безпеку.

(2) Енергія не повинна використовуватися як зброя.

(3) Ми маємо гарантувати продовольчу безпеку.

(4) Нам потрібно повернути додому всіх наших полонених солдатів і цивільних, примусово депортованих до Росії.

(5) Ми маємо дотримуватися Статуту ООН і гарантувати наше право – право України – на територіальну цілісність і суверенітет так само, як ми робимо це для будь-якої іншої нації.

(6) Нам потрібно домогтися виведення російських окупантів, що покладе край бойовим діям в Україні.

(7) Ми маємо притягнути до відповідальності винних у воєнних злочинах.

(8) Нам потрібно запобігти екоциду й зупинити знищення природи, спричинене війною.

І ми маємо не допустити другої чи третьої фази цього російського вторгнення.

І нам потрібно чітко заявити: війна закінчилася.

Це і є Формула миру.

Що з цього може бути неприйнятним для тих, хто дотримується Статуту ООН?

Якщо хтось у світі шукає альтернативи будь-якому із цих пунктів або намагається ігнорувати будь-який із них, найімовірніше це означає, що він сам хоче зробити частину того, що робить Путін: пункт, який вони ігнорують, розкриває бажання, яке вони приховують.

І коли китайсько-бразильський дует намагається перерости в хор голосів – із кимось у Європі, із кимось в Африці, – говорячи щось альтернативне повному й справедливому миру, виникає питання: у чому полягає справжній інтерес?

Усі мають зрозуміти: ви не зміцните свою владу коштом України.

І світ уже пройшов через колоніальні війни та змови великих держав ціною тих, хто менший. Кожна країна, зокрема Китай, Бразилія, європейські держави, країни Африки, Близького Сходу, – усі розуміють, чому це має залишитися в минулому. І українці ніколи не приймуть – ніколи не приймуть того, що хтось у світі вважає, ніби таке жорстоке колоніальне минуле, яке сьогодні не підходить нікому, може бути зараз нав’язане Україні замість нормального, мирного життя.

Я хочу миру для мого народу – справжнього миру й справедливого миру.

І я прошу вашої підтримки – усіх націй світу. Ми не ділимо світ.

Я прошу вас про те саме: не діліть світ. Будьте об'єднаними націями, і це принесе нам мир.

Дякую вам.

Слава Україні!

***

№ 35

План перемоги України містить чітке бачення кроків до справедливого й тривалого миру – Андрій Єрмак

24 вересня 2024 року

План перемоги України, що його Президент Володимир ***Зеленський*** презентує у Сполучених Штатах Америки, містить **чітке** бачення кроків, які необхідно зробити для забезпечення справедливого й тривалого миру.

Про це керівник Офісу Президента Андрій Єрмак заявив під час виступу в ***Раді з міжнародних відносин*** у Нью-Йорку.

Очільник Офісу Глави держави наголосив, що ***План перемоги*** складається з військової та дипломатичної частин.

> «Ми **повинні 1) мати перевагу на полі бою, щоб 2) змусити Путіна припинити бойові дії**. Ми дуже стараємося. Без кораблів ми знищили Чорноморський флот. Не маючи переваги в повітрі, ми зупинили російське просування на більшості напрямків, включно з Харковом. Без страху **3) ми повернули війну в Росію**», – сказав він.

Андрій Єрмак зазначив, що з початку повномасштабного російського вторгнення **Україна наростила виробництво зброї в шість разів**. Однак нам усе ще не вистачає ресурсів, технологій і часу, щоб виготовляти все необхідне.

> «Я закликаю наших союзників збільшити й пришвидшити доправлення пакетів **військової допомоги**. Засоби протиповітряної оборони, безпілотники, засоби радіоелектронної боротьби, далекобійні системи та артилерійські снаряди – у нашому пріоритетному списку», – наголосив керівник Офісу Президента.

Андрій Єрмак також закликав партнерів **збільшити інвестиції у виробництво української зброї** та наголосив на важливості

1) — надання Україні ***дозволу*** на удари по території РФ і

2) — використання ***заморожених російських активів*** для підтримки нашої держави.

У межах дискусії, що відбулася після виступу, очільник Офісу Президента окреслив перспективи щодо проведення ***другого Саміту миру*** й попередньої підготовчої роботи, яка передбачає серію тематичних конференцій за кожним із пунктів Формули миру Президента Володимира Зеленського.

Андрій ***Єрмак*** також зазначив, що **запрошення України до НАТО є частиною Плану перемоги**, і закликав партнерів не зважати на погрози щодо ескалації з боку Росії.

***

№ 36-1

Письмо спикера Палаты Представителей М.Джонсона президенту Украины В.Зеленскому

MIKE JOHNSON
[redacted]
SPEAKER OF THE HOUSE

[redacted]

Congress of the United States
House of Representatives
Washington, DC 20515–6501

September 25, 2024

Volodymyr Zelenskyy
President of Ukraine
Embassy of Ukraine
3350 M St NW, Washington, DC 20007

Dear President Zelenskyy:

I demand that you immediately fire Ukraine's Ambassador to the United States, Oksana Markarova.

As you have said, Ukrainians have tried to avoid being "captured by American domestic politics," and "influencing the choices of the American people" ahead of the November election. Clearly that objective was abandoned this week when Ambassador Markarova organized an event in which you toured an American manufacturing site.

The facility was in a politically contested battleground state, was led by a top political surrogate for Kamala Harris, and failed to include a single Republican because – on purpose – no Republicans were invited. The tour was clearly a partisan campaign event designed to help Democrats and is clearly election interference. This shortsighted and intentionally political move has caused Republicans to lose trust in Ambassador Markarova's ability to fairly and effectively serve as a diplomat in this country. She should be removed from her post immediately.

Additionally, as I have clearly stated in the past, all foreign nations should avoid opining on or interfering in American domestic politics. Support for ending Russia's war against Ukraine continues to be bipartisan, but our relationship is unnecessarily tested and needlessly tarnished when the candidates at the top of the Republican presidential ticket are targeted in the media by officials in your government.

These incidents cannot be repeated. Thank you for your prompt attention to this matter, and I trust you will take immediate action.

Sincerely,

MIKE JOHNSON
Speaker of the House

Организовав на этой неделе предвыборное партийное мероприятие в колеблющемся штате, посол Украины Оксана Маркарова продемонстрировала, что ей нельзя доверять в том, что она может честно и эффективно выполнять функции дипломата в нашей стране.

Президент Зеленский должен немедленно уволить ее.

25 сентября 2024 года

Владимир Зеленский

Президент Украины

Посольство Украины

3350 M St NW Washington DC 20007

Уважаемый президент Зеленский:

Я требую от Вас немедленного увольнения посла Украины в США Оксаны Маркаровой.

Как вы уже отметили, украинцы старались избегать «попадания в ловушку американской внутренней политики» и «влияния на выбор американского народа» накануне ноябрьских выборов. Очевидно, что эта цель была проигнорирована на этой неделе, когда посол Маркарова организовала мероприятие, в ходе которого вы посетили американскую производственную компанию.

Объект находится в политически колеблющемся штате, которым управляет ведущий политический союзник Камалы Харрис, а во встречах не участвовал ни один республиканец из-за того, что на них намеренно не пригласили ни одного республиканца. Эта поездка была явно партийным мероприятием с целью оказания поддержки демократов и является явным вмешательством в выборы. Этот недальновидный и сознательно политический шаг вынудил республиканцев утратить доверие к способности посла Маркаровой справедливо и эффективно выполнять дипломатические обязанности в нашей стране. Она должна быть немедленно отправлена с этого поста.

Более того, как я ясно заявлял в прошлом, все иностранные государства должны воздерживаться от вмешательства во внутреннюю политику Америки. Поддержка прекращения войны России против Украины остается двухпартийной, но наши отношения становятся несправедливо напряженными и ненужно ухудшаются, когда республиканские кандидаты на президентских выборах подвергаются в средствах массовой информации атакам официальных лиц вашего правительства.

Такие инциденты не должны более повторяться. Спасибо за ваше оперативное внимание к этому вопросу и я полагаю, что вы немедленно примете меры.

С уважением,

Майк Джонсон

спикер Палаты Представителей

https://x.com/speakerjohnson/status/1839022358360649796

https://aillarionov.livejournal.com/1442139.html

***

№ 36-2

Спікер Конгресу США вимагає звільнити посла України Маркарову та каже про втручання у вибори

СЕРГІЙ СИДОРЕНКО, ТЕТЯНА ОЛІЙНИК — СЕРЕДА, 25 ВЕРЕСНЯ 2024, 23:21

32603

МАЙК ДЖОНСОН. ФОТО - GETTY IMAGES

Спікер Палати представників США Майк Джонсон оприлюднив у середу лист на адресу президента Зеленського з ультимативними вимогами щодо звільнення Посла України в США Оксани Маркарової.

***

№ 37-1

Понад 30 країн і ЄС ухвалили Спільну декларацію про підтримку відновлення та реконструкції України

26 вересня 2024 року

У Нью-Йорку відбулася зустріч у форматі «Група семи» + Україна, під час якої понад 30 країн і Європейський Союз ухвалили *Спільну декларацію про підтримку відновлення та реконструкції України*.

Під час ухвалення Спільної декларації виступили Президент України Володимир ***Зеленський***, Президент США Джозеф ***Байден***, Президентка Європейської комісії Урсула фон дер ***Ляєн***, Прем'єр-міністр Великої Британії Кір ***Стармер***, Голова Ради міністрів Італії Джорджа ***Мелоні*** та Прем'єр-міністр Канади Джастін ***Трюдо***.

Джозеф Байден наголосив на тому, що цю декларацію оприлюднюють, щоб засвідчити підтримку України зараз і в майбутньому.

> «Я сповнений рішучості забезпечити, щоб Україна мала те, що їй потрібно для перемоги та боротьби за своє виживання. **Завтра я оголошу**
>
> **1) низку дій для прискорення підтримки українських військових**», – заявив Президент США.

Він також наголосив, що

> 2) — країни-партнери допоможуть Україні **перейти від економічної стійкості до економічного відродження**.

За словами Джозефа Байдена,

> 3) — на відбудову країни працюватимуть **доходи від заморожених російських активів**.

Володимир ***Зеленський*** зазначив, що **це спільне зобов'язання сприятиме відновленню** України.

Воно передбачає координацію відповідних зусиль через ***Українську платформу донорів***.

Президент **акцентував**, що ця підтримка **має стати відчутною вже цьогоріч**.

> «Це свідчить про наш спільний погляд на життя – ми захищаємо людей, і ми **забезпечуємо людям можливість жити**. І абсолютно виправдано, що **ті, хто допомагає нам вистояти зараз, першими – разом з Україною – отримають користь від масштабної відбудови**», – наголосив він.

Головні пункти *декларації*:

> — 1) — всебічне сприяння відбудові України на її шляху до **членства в ЄС**, 2) — координація підтримки через ***Українську платформу донорів***, 3) — надання до кінця року додаткової фінансової підтримки на суму **близько 50 млрд дол. США коштом доходів від заморожених російських активів**, частину з яких спрямують на оборонні потреби.

Підписанти **чітко** заявили, що завдяки колективній підтримці ***української реконструкції*** та відновлення вони забезпечать,

1) — щоб Росія не змогла досягти своїх цілей, а також зроблять усе,

2) — щоб після закінчення війни Україна мала **стійку до російських загроз економіку**.

Спільна декларація відкрита для підписання.

***

№ 37-2

Спільна декларація про підтримку відновлення та реконструкції України

26 вересня 2024 року

Ми, лідери країн «Великої сімки» (G7), **підтверджуємо нашу непохитну підтримку** України сьогодні та в майбутньому, в умовах війни та миру. Як зазначено в Комюніке саміту лідерів G7 в Апулії, разом із міжнародними партнерами **ми залишаємося рішуче налаштованими надавати військову, бюджетну, гуманітарну підтримку та допомогу у відновленні Україні та її народові, а також рішуче налаштовані допомогти Україні задовольнити її нагальні короткострокові фінансові потреби та сприяти довгостроковому відновленню та реконструкції України**.

Ми спростовуємо будь-які хибні уявлення про те, що час грає на боці Росії або що Росія може перемогти, спричинивши економічний крах України. Агресивна війна Росії завдала величезної шкоди українським містам та інфраструктурі. Сьогодні **ми підтверджуємо низку зобов'язань щодо подолання її наслідків.**

1) — По-перше, відповідальність Росії за міжнародним правом щодо сплати за завдану нею шкоду є очевидною.

Ми підтверджуємо, що, згідно з усіма застосовними законами й нашими відповідними правовими системами, суверенні активи Росії в наших юрисдикціях залишатимуться знерухомленими доти, доки Росія не припинить свою агресію й не заплатить за шкоду, яку вона заподіяла Україні.

2) — По-друге, ми зобов'язуємося використовувати нашу економічну допомогу

для забезпечення макрофінансової стабільності в Україні, ремонту та розбудови критично важливої інфраструктури, зокрема в енергетичному

секторі, **прискорення економічного зростання**, **підтримки соціальної стійкості**, а також **упровадження пріоритетних реформ**.

Серед них

– 1) — покращення бізнес-клімату, 2) — посилення боротьби з корупцією, 3) — впровадження реформи системи правосуддя та просування верховенства права

в контексті процесу вступу до ЄС.

Ми також підтримуватимемо Україну в забезпеченні швидкого та **прозорого освоєння донорського фінансування**.

3) — По-третє, ми продовжуємо нашу спільну роботу над виконанням рішення, ухваленого на саміті G7 в Апулії, про надання Україні до кінця року додаткових кредитів

для збільшення надходжень до бюджету (ERA), які забезпечать Україні доступ до близько 50 мільярдів доларів США додаткового фінансування.

Кредити обслуговуватимуться та погашатимуться коштом майбутніх надходжень від знерухомлення російських суверенних активів, що перебувають у Європейському Союзі та в інших відповідних юрисдикціях. Частина цих коштів буде спрямована на військову допомогу Україні. Ми збережемо солідарність у наших зобов'язаннях щодо надання цієї підтримки Україні.

4) — По-четверте, ми продовжуватимемо реалізовувати наше бачення також шляхом **розробки стратегії**, координації та управління нашою підтримкою **економічного відновлення та реконструкції України** через Українську донорську платформу.

Це охоплюватиме **прискорення внесків приватного сектору**, а також залучення двостороннього фінансування, фінансування Європейського Союзу та міжнародних фінансових інституцій, **заохочення *програми реформ*** в Україні з огляду на її шлях до вступу в ЄС.

Ми **продовжуватимемо підтримувати *людський капітал* України** шляхом постійного реагування на гуманітарні потреби та соціальний захист.

5) — Насамкінець, ми продовжимо оцінювати та відстежувати прогрес

у виконанні цих зобов'язань через зустрічі ***Української донорської платформи*** та щорічну ***Конференцію з питань відновлення України***, яка наступного разу відбудеться в Італії у 2025 році.

З метою виконання вищезазначених зобов'язань кожен із нас працюватиме над наданням Україні конкретної двосторонньої підтримки відповідно до цієї ***Спільної декларації*** та ***двосторонніх угод*** і ***домовленостей*** у сфері безпеки, які були узгоджені та підписані з Україною.

Зі свого боку Україна зобов'язується

— впроваджувати

1) економічну, 2) судову, 3) антикорупційну реформи, реформи 4) корпоративного управління, 5) оборони, 6) державного управління, 7) управління державними інвестиціями та 8) правоохоронної системи.

Ці реформи є необхідними й життєво важливими для забезпечення довгострокової підтримки реконструкції та відновлення України.

Наше ***послання*** **чітке**:

— ми залишаємося відданими стратегічній меті вільної, незалежної, **демократичної** та суверенної України в межах її міжнародно визнаних кордонів, яка процвітає та здатна захистити себе.

Ми наголошуємо

— на **важливості інклюзивного та гендерно чутливого відновлення, а також на необхідності задоволення різних потреб жінок, дітей та осіб з інвалідністю, інших груп населення, які непропорційно постраждали від російської військової агресії**.

Завдяки нашій колективній підтримці **української реконструкції** та **відновлення ми забезпечимо**,

1) — щоб **Росія не змогла досягти своїх цілей з підкорення України** та

2) — щоб **Україна вийшла з російської агресивної війни**

— з **модернізованим, динамічним, інклюзивним суспільством**

— та **інноваційною економікою**, стійкою до російських загроз.

Інші країни, які бажають зробити свій внесок у ці зусилля на підтримку довгострокової реконструкції та відновлення України, можуть приєднатися до цієї Спільної декларації в будь-який час.

***

№ 38-1

Комунальники Києва замовили розчистку та благоустрій озера Синє на Виноградарі вартістю 80,69 млн грн.

Це старовинне озеро, яке остаточно висохло ще рік тому. І ось київська влада вирішила, не чекаючи кінця війни, терміново відновити його та створити прогулянково-відпочивальну зону. Лише на дитячий спортивно-ігровий комплекс, альтанки, лавки з навісами, пляжні душові та роздягальні, тіньові

навіси для пляжу, пташині будиночки та пішохідний міст через озеро відведено 4 млн грн.

Також "Наші гроші" проаналізували завищені ціни будматеріалів. І лише на сталевій арматурі і матрацах-габіонах переплата сягає приблизно 1 млн грн. Це еквівалентно вартості 10 дронів «Мавік» для знищення ворогів на фронті.

Підрядником вчергове обрано фірму ***«Княжна Либідь»***, яке вже неодноразово фігурувало у кримінальних провадженнях щодо розкрадань на ремонті парків у Києві.

Наприклад,

> — у 2024 році прокуратура Києва повідомила про незаконне заволодіння 1,7 млн грн під час ремонту парку «Почайна». Директор «Княжна Либідь» та спеціаліст з технічного нагляду внесли неправдиві відомості щодо обсягів його виконання до актів виконаних робіт.
>
> https://nashigroshi.org/2024/09/24/u-klychka-vyrishyly-pid-chas-viyny-za-81-mln-vidnovyty-vysokhle-ozero-na-vynohradari-dlia-prohulianok-naselennia/

***

№ 38-2

У Кличка вирішили під час війни за 81 млн відновити висохле озеро на Виноградарі для прогулянок населення

2024-09-24

Ганна ***Кислякова***, «Наші гроші»

КП «Плесо» 9 вересня 2024 за результатами тендеру замовило ***ТОВ «Княжна Либідь»*** розчистку та благоустрій озера Синє вартістю **80,69 млн грн**. Про повідомляється у системі «Прозорро».

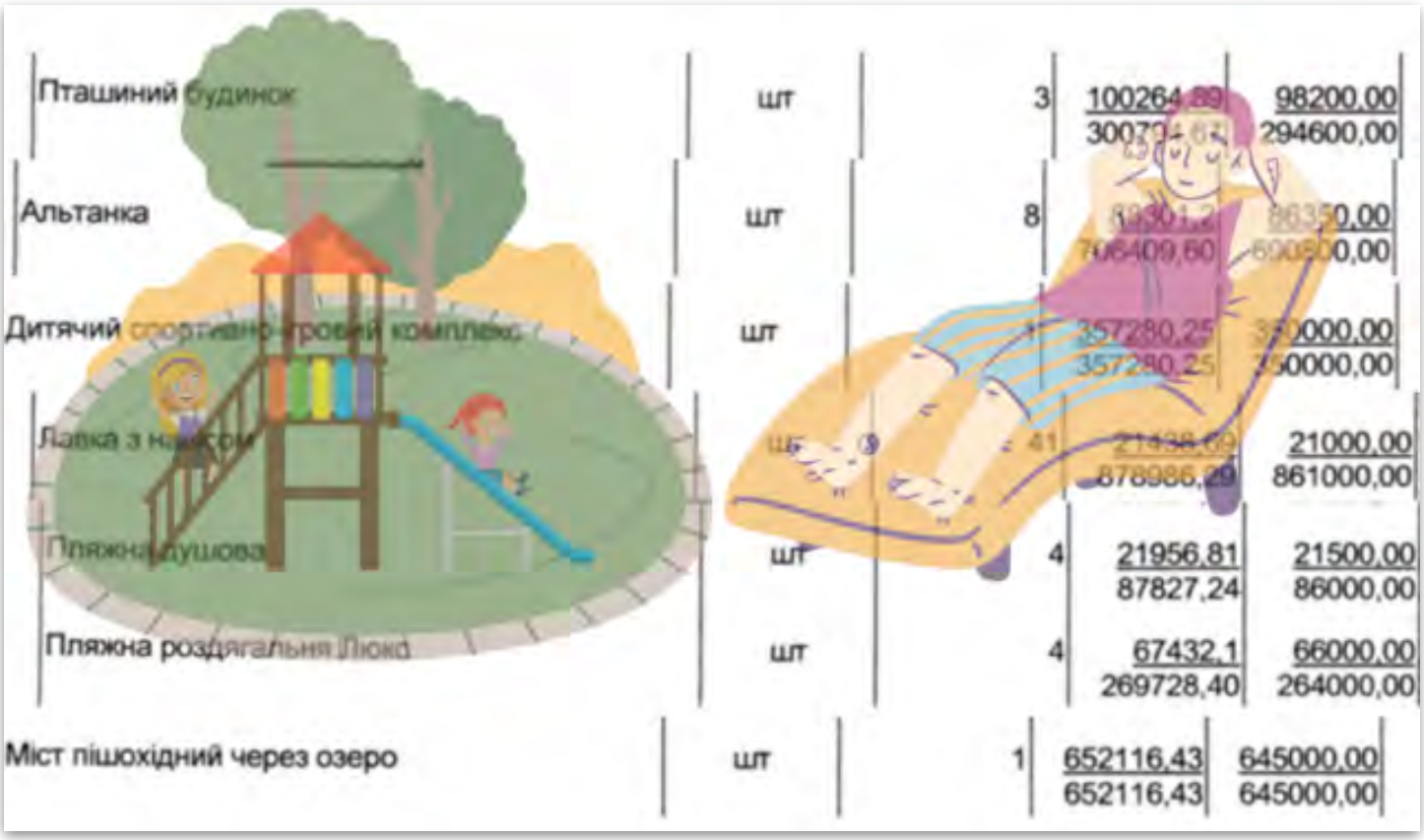
1. Об’єкт для прогулянок

До липня 2025 року мають відновити озеро ***Сине*** на західній околиці житлового масиву ***Виноградар*** у Подільському районі. Воно ще в льодовиковий період утворилося природним шляхом у заплаві річки Почайни. Доказом цієї версії є наявність на дні синього мулу, який і надає воді характерний синюватий відтінок. У жовтні 2023 року озеро остаточно висохло.

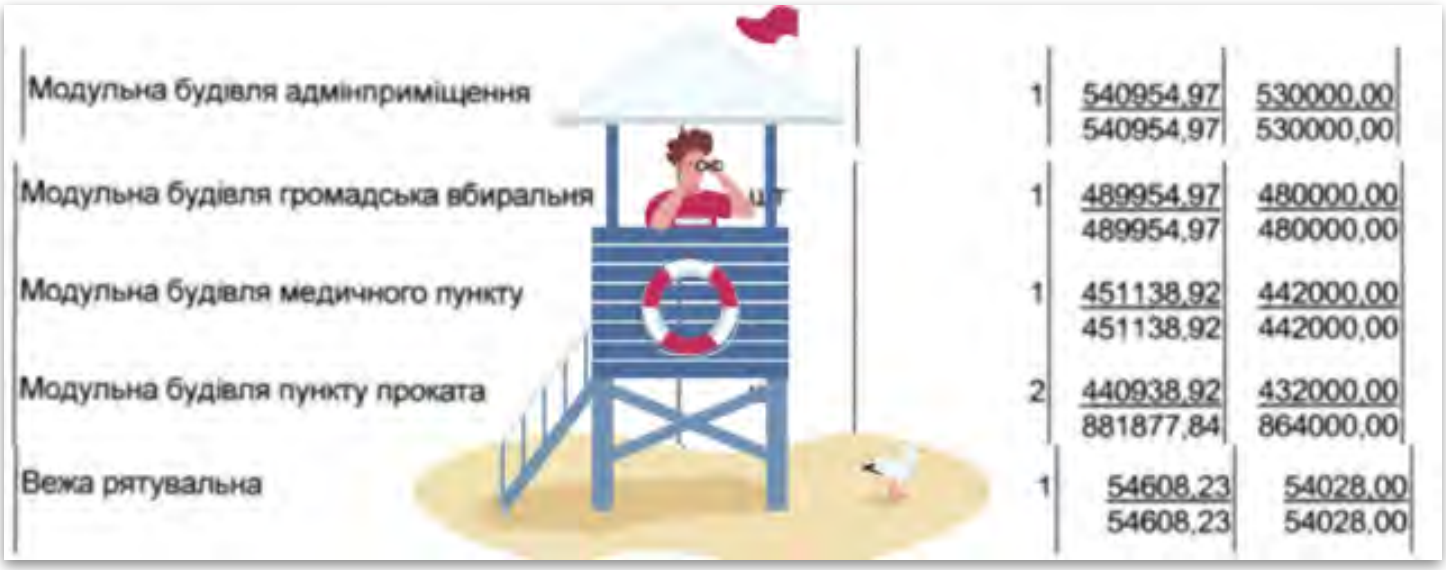
Проект замовляли ТОВ «Дніпровський проектно-вишукувальний інститут «ДПВІ».

Планується розчищення озера на глибину 5 метрів для розкриття ґрунтових джерел, очищення з'єднувальної протоки, а також об'єднання озера в кільце, щоб зрівняти рівні води та запобігти застою. Договірна ціна є твердою.

Пташиний будинок	шт	3	100264,89 300794,67	98200,00 294600,00
Альтанка	шт	8	88301,2 706409,60	86350,00 690800,00
Дитячий спортивно-ігровий комплекс	шт	1	357280,25 357280,25	350000,00 350000,00
Лавка з навісом	шт	41	21438,69 878986,29	21000,00 861000,00
Пляжна душова	шт	4	21956,81 87827,24	21500,00 86000,00
Пляжна роздягальня Люкс	шт	4	67432,1 269728,40	66000,00 264000,00
Міст пішохідний через озеро	шт	1	652116,43 652116,43	645000,00 645000,00

Крім розчистки, передбачений благоустрій території навколо озера. На дитячий спортивно-ігровий комплекс, альтанки, лавки з навісами, пляжні душові та роздягальні, тіньові навіси для пляжу, пташині будиночки та пішохідний міст через озеро відведено **4,14 млн грн**.

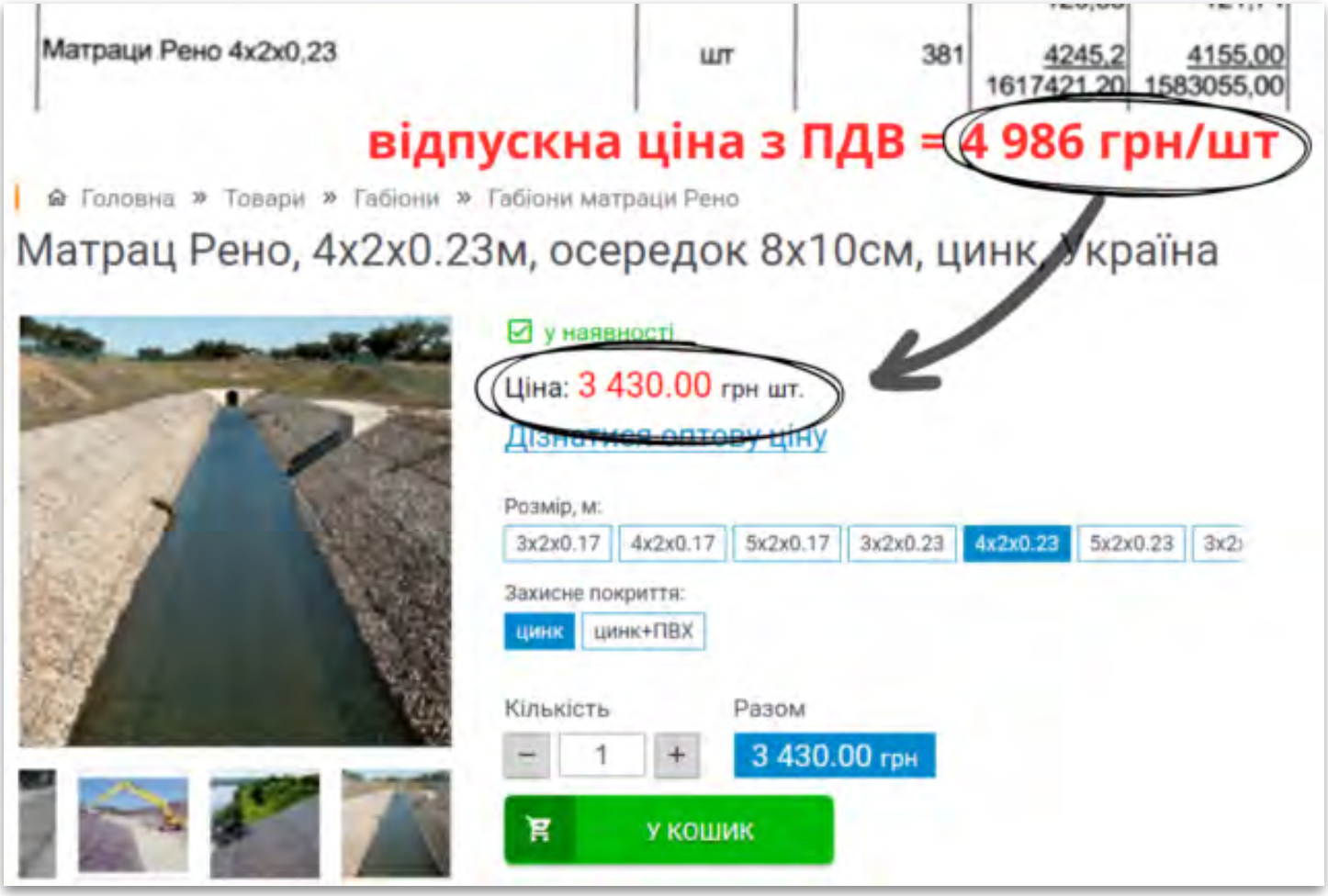
Модульна будівля адмінприміщення	шт	1	540954,97 540954,97	530000,00 530000,00
Модульна будівля громадська вбиральня	шт	1	489954,97 489954,97	480000,00 480000,00
Модульна будівля медичного пункту	шт	1	451138,92 451138,92	442000,00 442000,00
Модульна будівля пункту прокату	шт	2	440938,92 881877,84	432000,00 864000,00
Вежа рятувальна	шт	1	54608,23 54608,23	54028,00 54028,00

Ще **2,84 млн грн** виділено на модульні будівлі для адмінприміщення, медпункту, громадської вбиральні, пунктів прокату та рятувальної вежі (*тут і далі ціни та суми з ПДВ*).

2. Завищені ціни в кошторисі

Однак, у підсумковій відомості ресурсів виявлені переплати на будівельних матеріалах.

Наприклад, гарячекатану арматурну сталь класу А-III діаметром 12 мм врахували по **49 594 грн/т**. На сайті фірми «Метінвест-СМЦ» для Києва така арматура А-III (А400/А500) коштує 32 000 грн/т, що в півтора раза дешевше. *Державне агентство відновлення у будівництві залізобетонних накриттів для електричних підстанцій «Укренерго» враховувало* гарячекатану арматурну сталь класів А400С/А500С різних діаметрів від 10 мм до 40 мм по середній ціні 32 521 грн/т**.**

Також матраци Рено розміром 4х2х0,23 м замовили по **4 986 грн/шт**. Будівельна компанія «Берег» пропонує такі матраци-габіони по 3 430 грн/шт, а інтернет магазин «Геотекс» продає їх по 3 360 грн/шт, що в півтора раза дешевше.

Ймовірна переплата по арматурі і матрацах Рено сягає приблизно 1 млн грн, що еквівалентно вартості 10 дронів «Мавік» для знищення ворогів на фронті.

Кошторисна заробітна плата робітника складає 18 000 грн. За даними Пенсійного фонду, показник середньої зарплати для обчислення пенсії вищий – 18 807 грн, а середня зарплата за вакансіями у будівельній галузі на порталі «Work.ua» в Києві значно вища – 30 000 грн.

Конкурентом «Княжна Либідь» на тендері було ТОВ «Пмк-Київ», яке подало дешевшу пропозицію на 1%, але його відхилили через помилки у накладенні кваліфікованого електронного підпису.

Для участі в торгах треба було надати лист-згоду про те, що підрядник за власні кошти зобов’язується укласти тристоронній договір із Київським науково-дослідним інститутом судових експертиз та замовником на перевірку та підтвердження обсягів, вартості (середньоринкових цін) та якості виконаних робіт.

3. Дані про фігурантів

КП «Плесо»

— очолює Вячеслав ***Савицький***, уповноваженою особою з публічних закупівель є Ія Яценко.

Броварська **«Княжна Либідь»**

— належить Оксані Мезенцевій, Вячеславу Божку та Марині Маркеловій.

1) — У 2017 році КП «Плесо» замовило компанії капітальний ремонт стічної каналізації системи озер Опечень в Оболонському районі за 5 млн грн, однак роботи так і не були виконані, попри виплату всіх коштів.

2) — У 2018 році поліція розслідувала можливу розтрату бюджетних коштів службовими особами КП «Плесо» та ТОВ «БК «Міськбудінвест», субпідрядникомякого на 55% була «Княжна Либідь», під час будівництва берегоукріплюючих споруд та зони відпочинку вздовж Русанівської протоки за 88 млн грн. Тоді слідчі з'ясували, що КП «Плесо» заплатило «БК «Міськбудінвест» 30,51 млн грн. Водночас, під час огляду місця події слідчі не виявили жодних будівельних робіт на береговій лінії Русанівської протоки.

3) — У 2024 році прокуратура Києва повідомила про незаконне заволодіння 1,7 млн грн під час ремонту парку «Почайна». Замовником якого був «Київський центр розвитку міського середовища». Директор «Княжна Либідь» та спеціаліст з технічного нагляду ФОП Олександр Лахненко внесли неправдиві відомості щодо обсягів його виконання до актів виконаних робіт. У вересні 2023 року суд обрав для них заставу по 836 тис грн кожному.

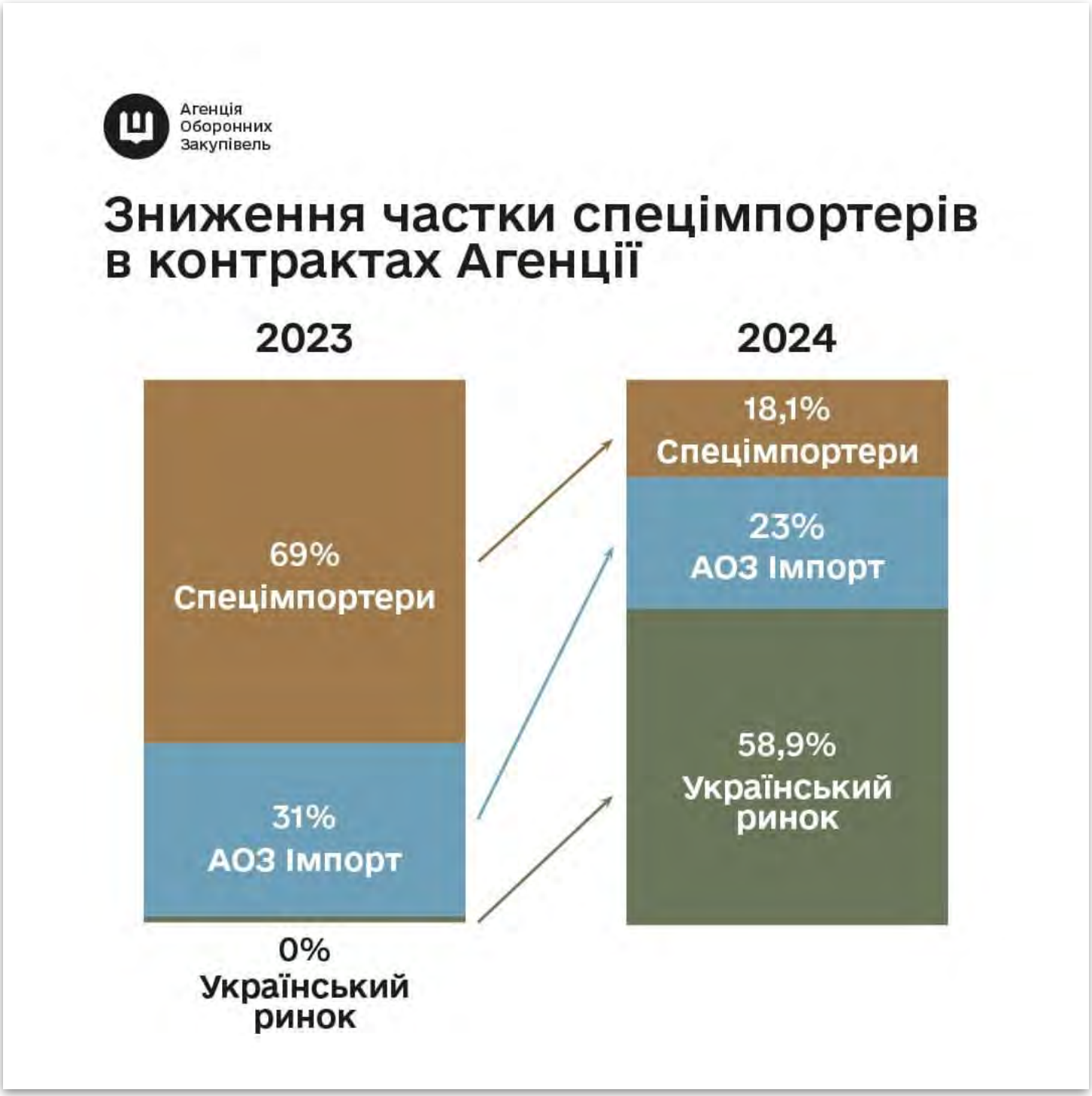
З 2017 року «Княжна Либідь» отримала підрядів на загальну суму 558,16 млн грн, з яких 424,09 млн грн – від нинішнього замовника.

***

№ 39

Зменшення ролі посередників у збройних закупівлях. Укладання прямих контрактів з виробниками. Такі мої пріоритети з самого початку роботи в Агенції оборонних закупівель

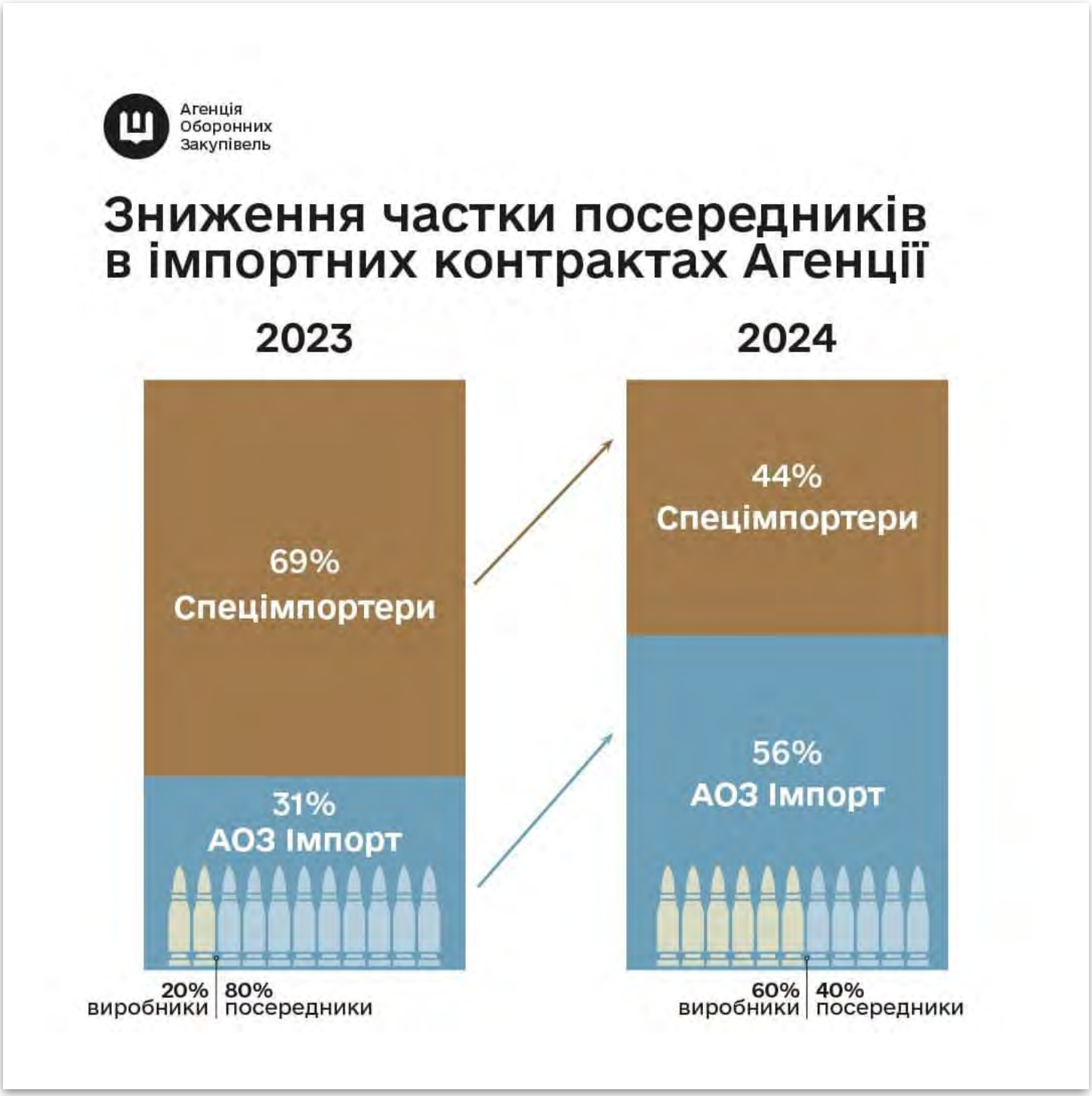
2024-09-26

Безрукова

Це повністю співпадає з рекомендаціями НАТО для реформування оборонних закупівель України. І саме такі завдання мені озвучили в Міністерстві оборони України, коли мене призначили керівником Агенції.

Ми досягли відчутних результатів у цьому напрямку.

У 2023 році на спецімпортерів припадало 69% від суми контрактів Агенції оборонних закупівель. Натомість зараз, завдяки активному контрактуванню українських виробників та збільшенню прямого імпорту, їхня частка становить лише 18%.

У своїй роботі я завжди оперую не сумами контрактів, а кількістю зброї та боєприпасів, які ми можемо купити на виділений бюджет.

Завдяки зменшення залежності від спецімпортерів та інших посередників ця кількість суттєво зростає.

Відмовлятися від посередників насправді не просто.

Кожен крок до укладання прямого контракту зі світовим виробником вимагає довжелезних черг погодження та перевірок.

Тоді як

— посередники працюють швидко, здатні приносити “живі гроші” та пропонувати викупити боєприпаси дорожче, щоб потім продати Україні з ще більшою націнкою.

Знаючи, що на обмеженому ринку потреба в цьому товарі з часом стане критичною, і Агенції доведеться купити його в них.

У 2024 році Агенція уклала понад 20 прямих контрактів з виробниками озброєння з 10 країн світу.

Усі ми зараз маємо бути сфокусовані на головному — забезпеченні збройних потреб ЗСУ. І спроможна та незалежна ***Агенція оборонних закупівель***, що **мінімізує вплив посередників та спецімпортерів**, здатна найкраще слугувати цій меті.

***

№ 40

Вячеслав Савченко
39 мин. ·

2024-09-26

1.

...ни*уйово съездил...

"«Председатель Комер сегодня начинает расследование в отношении администрации Байдена — Харрис, которая использовала средства налогоплательщиков для визита... Владимира Зеленского в Пенсильванию для участия в предвыборной кампании вице-президента Камалы Харрис перед президентскими выборами 2024 года», — говорится в заявлении Палаты представителей..."

"Президент Зеленский, Ваш визит на военный завод в штате Пенсильвания явно партийное предвыборное мероприятие и вмешательство в выборы в США. Требую немедленно уволить посла Украины в США Маркарова, которая организовала этот тур". - Спикер Палаты представителей Джонсон.

-"Президент Украины находится в нашей стране. Он делает грязные маленькие выпады в сторону вашего любимого президента, меня. И мы продолжаем давать миллиарды человеку, который отказывается заключать сделку". - Трамп.

***

Цена вопроса 50 миллиардов кредитов, иди отрабатывай.
-А если не выберут?
-А один*уй Трамп уже злой, тебе и так ,и так п*изда, так что иди.

2.

***

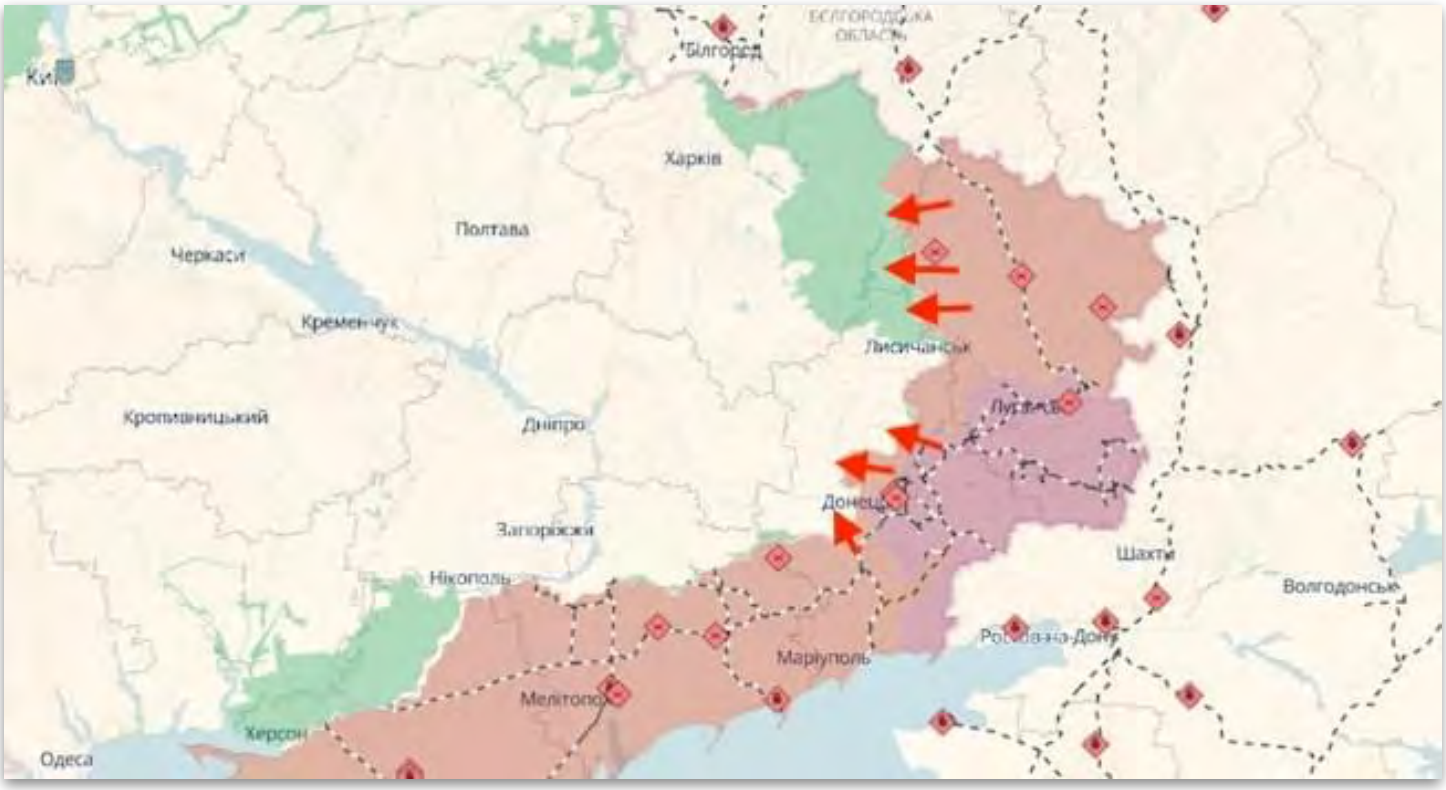
...гении, б*лять, внешних политик...

На фото - битком набитый зал ООН во время выступления найвэлычнишэго.

***

№ 41

Основні теми доби 24.09.2024 в Україні та навколо України

1 За добу на лінії фронту сталися 154 бойових зіткнення. Найзапекліші бої тривають на Покровському та Курахівському напрямках. OSINT-команди повідомляють про важкі бої майже на всій лінії фронту в Харківській, Луганській та Донецькій областях. За даними сервісу DeepState Live Map, російські війська просунулися в районі Невельського на околиці Донецька, у Желанному Першому та Селидовому, а також повністю окупували Українськ. Вкрай важка ситуація склалася в районі Вугледара, який ЗСУ успішно обороняють понад 2 роки. Російські штурмові підрозділи вийшли на східну околицю міста і просунулися західніше – у районі Пречистівки. Також армія РФ успішно атакувала в Невському на Луганщині. У Вовчанську, після 3 місяців боїв, ЗСУ вдалося відбити руїни агрегатного заводу.

Від вибуху керованої авіабомби загинув житель Сум. Росія завдала удару по житлових кварталах Харкова 8 керованими авіабомбами. Загинули 3 особи, постраждали – 36. Загалом в області за добу загинули 5 мирних жителів, поранено та травмовано – 39 осіб. На Донеччині загинули 3 місцеві жителі, 5 осіб дістали поранень, унаслідок бомбардування Костянтинівки тощо. На Запоріжжі загинула 1 особа, 7 – поранено. Також загинув житель Херсонської області, 18 людей дістали поранень. На Миколаївщині внаслідок атаки FPV-дрона постраждали 2 місцеві жителі.

2 Командування Повітряних сил повідомило, що підрозділи ППО збили 28 з 32 безпілотників типу "Shahed", якими Росія в ніч на 25 вересня атакувала Україну, а також усі 4 керовані авіаційні ракети Х-59/69. Ракету ЗРК ППО

С-300 та 3 ракети невстановленого типу, якими було обстріляно Харківську область, збити не вдалося.

Вдень 24 вересня Повітряні сили повідомили про порушення повітряного простору високошвидкісним об'єктом, що летів із території Білорусі, однак уже невдовзі оголосили, що, ймовірно, інцидент був наслідком радіолокаційної завади.

У російському Бєлгороді двічі на день працювала ППО, унаслідок падіння уламків дронів та зенітних ракет сталося кілька пожеж.

3️⃣ Видання "Українська правда" опублікувало рішення Кабміну про друк до кінця року майже 900 тис. повісток для явки мобілізованих до територіальних центрів комплектування. На думку низки експертів, влада готується оголосити тотальну мобілізацію. Водночас у бюджеті немає коштів на виплати військовослужбовцям, їх також нема чим озброїти.

4️⃣ Американський президент Байден у виступі на сесії Генеральної Асамблеї ООН заявив, що підтримка США України триватиме, доки не буде досягнено "справедливого та тривалого миру" на принципах Статуту ООН після перемоги у війні над Росією.

Держсекретар Блінкен у виступі на Раді Безпеки ООН наполягав на необхідності пошуку "справедливого миру" в Україні на підставі принципів Статуту Організації. Зі слів Блінкена, Путін бреше про війну в Україні й не прагне справжнього миру.

На засіданні Ради президент Зеленський заявив, що війна в Україні завершиться не через втому, а тому, що працюватиме Статут ООН та міжнародна співпраця. Він наголосив, що війну неможливо заспокоїти розмовами, а в його "плані перемоги" про переговори з Росією не йдеться.

Прессекретар російського президента Пєсков оголосив, що війна може завершитися лише за умови досягнення цілей "спеціальної військової операції", "у той чи іншим спосіб".

Зеленський у кулуарах Генеральної Асамблеї обговорив із кількома лідерами країн реалізацію свої "формули миру".

Голова президентського Офісу Єрмак заявив, що вступ України до НАТО є частиною "плану перемоги".

Зі слів президента Зеленського, Росія втягує у війну Білорусь. Агентство Reuters повідомило про секретні переговори Росії за посередництва Ірану з єменськими повстанцями – хуситами про передавання крилатих протикорабельних ракет "Онікс", що дасть їм можливість повністю взяти під

контроль одну з основних морських торгових магістралей через Червоне море та Суецький канал.

На думку держсекретаря Блінкена, для досягнення миру в Україні Захід має зупинити військову співпрацю Росії з Китаєм, Іраном і Північною Кореєю.

Зеленський заявив, що Росія планує атакувати 3 українські АЕС, оскільки поблизу них уже літають і імітують атаки російські безпілотники. Він також звинуватив Китай у допомозі Росії через надання їй супутникових знімків АЕС, які можуть бути використані для ударів по цих об'єктах. Радник президента Власюк стверджує, що більшість компонентів у російських озброєннях вироблено в Китаї.

5️⃣ Парламент Швейцарії ухвалив постанову про визнання Голодомору 1932–1933 рр. актом геноциду українського народу.

6️⃣ Уряд Франції до кінця року планує виділити €60 млн на відновлення українських об'єктів енергетики, які було зруйновано російськими повітряними атаками. Глава МЗС Нідерландів Велдкамп повідомив про виділення Україні пакета допомоги на суму €209,4 млн на відновлення критичної інфраструктури, ще €45 млн уряд внесе до фонду підтримки української енергетики. Президент Зеленський у Нью-Йорку обговорив енергетичні проєкти в Україні з керівниками кількох американських компаній.

7️⃣ Євросоюз з 10 листопада 2024 р змінює порядок перетину кордону. Через термінали самообслуговування фіксуватимуться фото та відбитки пальців осіб, які в'їжджають на територію Шенгенської зони. Персональні дані зберігатимуться 3 роки. Зміни стосуються й українців.

***

№ 42

Основні теми доби 26.09.2024 в Україні та навколо України

1️⃣ Генштаб у ранковому зведенні 26 вересня повідомив, що за добу на лінії фронту сталися 189 бойових зіткнень, з них майже третина – на Покровському напрямку. За інформацією сервісу Deep State, російські війська просунулися в напрямку на Мирноград та Покровськ у Крутому Яру, а також у районі села Водяне на північ від Вугледара й у Старомайорському в районі Великої Новосілки.

Російська авіація скинула на Краматорськ три керовані авіабомби. 2 людини загинули, щонайменше 12 поранені, 3 дітей тощо. Унаслідок нічного авіаудару по Запоріжжю постраждали щонайменше 10 осіб. Зруйновано багатоквартирний будинок та 11 приватних житлових будинків. Кількість жертв авіаудару по Харкову в ніч на 24 вересня сягнула 5, 34 особи травмовані.

У Донецькій області внаслідок російських обстрілів, ракетних та бомбових ударів загинули 4 мирні жителі, постраждали 19. У Херсонській області загинули 2 особи, 14 поранені.

2️⃣ У ніч на 26 вересня Росія атакувала Україну 78 ударними БПЛА типу "Shahed" і 4 керованими авіаційними ракетами Х-59/69, а також 2 ракетами невстановленого типу. Підрозділи ППО збили чотири ракети Х-59/69 та 66 безпілотників. На Київщині внаслідок падіння уламків безпілотників постраждали дві особи, на Одещині – загинула жінка. В Івано-Франківській області пошкоджено об'єкти критичної інфраструктури, низку районів знеструмлено. У багатьох областях через падіння уламків дронів та ракет виникають масштабні пожежі.

Пресслужба "Енергоатому" повідомила, що в ніч на 25 вересня російський ударний безпілотник дуже низько пролетів поруч із промисловим майданчиком Рівненської АЕС, що створює загрозу ядерній безпеці.

В одному зі збитих безпілотників типу "Shahed" було виявлено термінал супутникового зв'язку Starlink, що дає дрону можливість летіти понад 2000 км і одночасно передавати розвіддані.

3️⃣ Заступник глави Нацбанку Николайчук заявив, що за 8 місяців 2024 року надходження валютного виторгу в Україну збільшилося на 15 % проти аналогічного періоду торік. Однак збільшення виторгу аж ніяк не вплинуло на торги на міжбанківській валютній біржі, де Нацбанк із початку року купив менше ніж 1 % від обсягу продажу, який склав понад $22 млрд.

Заступник міністра економіки Кузьо заявив, що для інвесторів важливіша окупність проєктів, ніж ставки податків, тому підвищення податків начебто суттєво не вплине на інвестиційний клімат.

4️⃣ Пентагон оголосив про надання Україні ще одного пакета воєнної допомоги вартістю $375 млн. До нього увійшли ракети для РСЗВ HIMARS та "повітря-земля", артилерійські боєприпаси, бронемашини M1117, переносні протитанкові комплекси та ракети до них, мостові системи, автотехніка, стрілецька зброя, патрульні катери, а також запчастини та послуги логістики.

За інформацією телеканалу NBC News, адміністрація США відмовилася надати Україні боєприпаси з білим фосфором для створення задимлення на полі та його освітлення.

Президент Франції Макрон на зустрічі з президентом Зеленським оголосив, що країна вже незабаром підготує та повністю оснастить українську бригаду.

Єврокомісар із закордонних справ і політики безпеки Боррель, який іде у відставку, заявив, що країни блоку мають збільшити постачання засобів ППО для України та надати їй дозвіл на завдання ударів у глибині території РФ. Міністр закордонних справ Польщі Сікорський переконаний, що жертва агресії має право захищатися і на території агресора, тому Україна має отримати дозвіл від Заходу завдавати ударів по цілях на території Росії.

Російський президент Путін на засіданні Ради Безпеки оголосив про розширення доктрини ядерного стримування. Він заявив, що приводом для застосування ядерної зброї буде використання західної зброї на території РФ та Білорусі, а також "критична загроза суверенітету Росії звичайними озброєннями". Прессекретар Путіна Пєсков заявив, що бажання України примусити Росію до миру є "фатальною помилкою", оскільки це, за його словами, нібито зробити неможливо.

5️⃣ Спікер Палати представників Конгресу США Джонсон відмовився зустрічатися з президентом Зеленським. Він також написав Зеленському листа з вимогою звільнити посла у Вашингтоні Маркарову, яка організувала відвідування військового заводу в Пенсильванії українською делегацією без залучення республіканських сенаторів і конгресменів. За його твердженням, українські політики втручаються в передвиборчу кампанію в США і висловлюються на підтримку кандидата від Демократичної партії. Із Зеленським також відмовився зустрічатися кандидат у президенти від Республіканської партії Трамп. Ба більше, дії Зеленського та українських високопосадовців спричинили новий сплеск заяв Трампа про необхідність "якнайшвидше завершити війну" через припинення воєнної допомоги Україні, яка, за його словами, має відмовитися від частини територій в обмін на перемир'я.

Китайський міністр закордонних справ Ван заявив, що країна наполягає на реалізації китайсько-бразильського плану "завершення кризи в Україні". План передбачає негайне припинення вогню та початок мирних переговорів, з одночасним скасуванням санкцій та зменшенням економічного тиску на Росію та Китай, щоб уникнути "розповзання кризи на всю світову економіку".

За інформацією видання "Політика", Україна розглядає Індію як можливого посередника у відносинах із Росією.

Турецький президент Ердоган також заявив про готовність стати посередником на мирних переговорах між Україною та Росією.

Президенти Зеленський і Байден на полях Генеральної Асамблеї ООН обговорили "план перемоги", воєнну підтримку України та фінансування відновлення. За інформацією видання The Wall Street Journal, адміністрація США "не була вражена" "планом перемоги" Зеленського.

Президент Туреччини Ердоган в інтерв'ю телеканалу NBC News заявив, що США та інші члени НАТО не хочуть бачити Україну в альянсі, і питання членства не можна вирішувати похапцем. Ця заява прозвучала як відповідь на "план миру" Зеленського, який наполягає на негайному прийнятті країни до НАТО без жодних умов.

6️⃣ Лідери країн "Великої сімки" (G7) підписали спільну декларацію про підтримку відновлення України, а також сприяння соціальній стійкості. Особливу увагу буде приділено реформам, зокрема, поліпшенню бізнес-клімату та боротьбі з корупцією. Лідери також підтвердили, що Росія має заплатити за завдану шкоду відповідно до міжнародного права, тому її активи залишаться заблокованими до виконання цих зобов'язань. Україна до кінця року одержить позики на суму $50 млрд, які буде забезпечено доходами від заморожених російських активів.

7️⃣ Президент Чехії Павел закликав до рішучої реформи Ради Безпеки ООН. На його думку, вагання лише посилюють агресора. Президент Фінляндії Стубб тиждень тому запропонував розширити Раду Безпеки ООН, скасувати право вето її постійних членів і виключати країни-агресори, які розв'язали війну, наприклад, Росія у випадку з її вторгненням в Україну.

Президент Аргентини Мілей у виступі перед Генеральною Асамблеєю заявив, що ООН уже віджила себе й перетворилася на комуністичний наднаціональний забюрократизований орган, нездатний виконати завдання, сформульовані у власному Статуті.

***

№ 43

Огляд... Спочатку дві короткі інформації...

2024-09-25

Машовець

> - Так, передові підрозділи ЗСУ на Вовчанському напрямку взяли під контроль територію місцевого агрегатного заводу у північній частині міста, майже повністю знищивши підрозділ противника, який оборонявся на цій позиції (ймовірно, зі складу його 69-ї мотострілецької дивізії (мсд) 6-ї загальновійськової армії\ЗВА)...

Таким чином, суттєво ускладнивши противнику завдання, щодо повного взяття під контроль північної частини міста...

> - Передовим підрозділам противника, ймовірно зі складу його 39-ї окремої мотосрілецької бригади\омсбр 68-го армейского корпусу\АК, на Вугледарському напрямку вдалося розширити свій плацдарм на північному березі р.Кашлагач, наступаючи з рубежу Пречистівка - Павлівка й вийти західніше м.Вугледар, просунувшись до дороги, яка веде з Павлівки на Богоявленку.

Одночасно, підрозділи цієї ж 39-ї омсбр, при підтримці підрозділів 430-го мотострілецького полку (мсп), очевидно, спромоглися протягом кількох крайніх діб не тільки повністю взяти під контроль територію шахти "Південнодонбаська №1", а й впритул наблизитись до східної околиці м.Вугледар, діючи по напрямку Микільске - Вугледар (а є інформація, що окремі штурмові групи противника вже закріплюються у місті)...

Й наскільки я розумію, передові підрозділи ЗСУ, протягом найближчих діб-годин будуть вимушені відійти з м.Вугледар у північно-західному напрямку, аби не потрапити у оточення...

Ну а тепер, спробуємо розібратися із загальними "перспективами осені", у контексті розвитку ситуації із резервами противника та його намірів застосувати їх на певних операційних напрямках...

На даний момент, як на мене...

> — перед командуванням противника, в рамках завершення літньо-осінньої кампанії й підготовкою осінньо-зимової, стоїть, скажімо так, 3 основних завдання оперативного масштабу, на різних операційних напрямках, які, власне, й будуть визначати стратегічну ситуацію (загальний перебіг війни) протягом кількох найближчих місяців...

Я, звісно, нікому не нав'язую свою точку зору відносно цього й нікого ні в чому не збираюсь переконувати... але, мені здається, що це наступні напрямки (назви дані відносно ЗСУ)...

(1) - Курський, разом із Белгородським

(2) - Донецький

(3) - й якщо так можливо позначити - Південний, або Приазовський...

На всіх трьох напрямках противнику, так чи інакше, доведеться вирішувати РІЗНОПЛАНОВІ завдання оперативного масштабу...

> - На Курському та Белгородскому, де події розвиваються, очевидно, м'яко кажучи, "не за планами" російського командування, йому доведеться вирішувати цілу низьку оперативно-тактичних завдань у смузі дії свого угрупування військ "Север" (ну або, ЛенВО, якщо вам так більше подобається), пов'язаних із проведенням, як оборонних, так й наступальних дій...

У цьому сенсі, дії противника на Куп'янському напрямку, сенсом яких є вихід на барьєрний рубіж по р.Оскіл (смуга дії УВ "Запад"), очевидно, носять ДОДАТКОВИЙ характер...

> - На Донецькому, очевидно, противник буде прагнути просунутись максимально західніше та північно-західніше.

В першу чергу, у напрямку Покровськ-Павлоград, у бік Краматорсько-Слов'янської агломерації й вийти на стик Запорізької, Дніпропетровської та Донецької областей в районі селища Темирівка... аби створити реальні умови для досягнення єдиної чітко позначеної кремлем військово-політичної цілі цієї війни - виходу на адміністративні межі Донецької та Луганської областей.

> - Щодо Південної операційної зони, то, очевидно, командування противника, ймовірно... буде прагнути, утримати лівий берег р.Дніпро,

як у її дельті, так й безпосередньо на Запорізькому напрямку (УВ "Днепр").

Одночасно, намагаючись досягнути оперативних результатів у смугах УВ "Восток" та "Юг", які б повністю виключали, навіть, теоретичну можливість організації та проведення ЗСУ у майбутньому будь-яких наступальних дій у бік Бердянська та Маріуполя...

Отже... протягом кількох наступних тижнів, розглянемо перспективи, щодо кожного з цих умовних напрямків...

Почнемо, з Курсько-Белгородського... а також, розглянемо можливості противника на Куп'янському напрямку, в контексті його гіпотетичних дій на першому...

Спочатку, про "сили й засоби" противника, які він ВЖЕ задіяв на цих напрямках...

На цих напрямках розгорнуті та діють війська (сили) двох найбільш "елітних" воєнних округів збройних сил ри-фи, відповідно - "Ленинградского военного округа" (ЛенВО) й частково (силами 1-ї "гвардейской" танкової армії\1-ї ТА) "Московского военного округа" (МВО)...

Кожний з них сформував й розгорнув для дій на вищевказаних напрямках, по окремому угрупуванню військ, ЛенВО - УВ "Север", МВО, відповідно - УВ "Запад"...

У світлі того, що обидва округа можливо віднести до категорії "нещодавно сформованих" (точніше, "відновленних") внаслідок "переформатування" колишнього "Западного военного округа" та "Объединённого стратегического командования Северный флот" (протягом всього 2024-го року)... а також проведення цілого ряду заходів по розгортанню ДОДАТКОВИХ військ (сил) у складі обох округів (протягом 2023-го - 2024-го років), сам склад та структура цих угрупувань, а також організаційно-штатна структура тих формувань, які тимчасово, або на постійній основі, входять до їх складу - вкрай нестабільна...

Окрім цього, треба мати на увазі, що окрім "штатного" комплекту військ (сил) обох цих округів, у структурі вказаних угрупувань, активно застосовуються формуванні різного рівня зі складу повітряно-десантних військ та морської піхоти, різного роду формування "россгвардии", "территориальних войск", "пограничной службы фсб ри-фи"...

Тому, коли ми будемо визначати осінньо-зимові "наміри" противника на цих напрямках (тобто, ті самі "перспективи"), спираючись на їх дійсний, або уявний склад та структуру (в тому числі й особливо, у резервному компоненті), треба мати на увазі, що це все буде носити характер певної умовності...

Адже, я не служу в ГУР МОУ, не перебуваю на якихось посадах у структурі військового управління, які дають можливість отримувати інформацію "за противника"...

> — тому, все, що ви далі прочитаєте про ці самі "перспективи", є виключно моєю суб'єктивною точкою зору, сформованою на основі накопаного у відкритих джерелах, або, малою часткою, на певних інсайдах...

Отже... УВ "Север"... розгорнуте й діє на території Брянской, Курской, Белгородской областей ри-фи, а також на окупованій частині Харківської області України...

До його складу входять формування:

(1) - 6-ї загальновійськової армії (ЗВА) - 69-а мсд, 25-а омсбр

(2) - 14-го армійського корпусу (АК) - 80-а та 200-а омсбр, 71-а та 99-а тактичні групи

(3) - 44-го АК - 72-а мсд та 128-а омсбр

(4) - 11-го АК - 18-а мсд, 7-й окремий мотострілецький полк (омсп)

(5) - 6-ї армії ВПС та ППО - 105-а змішана авіаційна дивізія (змад), 899-й штурмовий авіаційний полк (шап), 15-а бригада армійської авіації, 332-й та 440-й окремі вертольотні полки + ряд підрозділів зі складу 2-ї та 32-ї дивізій ППО (радіотехнічні та зенітні ракетні війська).

(6) - чорноморського та тихоокеанського флотів - маються на увазі бригади морської піхоти - ряд підрозділів зі складу 810-ї та 155-ї обр МП, які зараз задіяні у складу угрупування "Курск"

(7) - повітряно-десантних військ - підрозділи 7-ї десантно-штурмової дивізії (дшд), 76-ї дшд, 106-ї повітряно-десантної дивізії, а також двох бригад - 11-ї та 83-ї окремих десантно-штурмових бригад (одшбр)...

Окрім цього, у складі УВ "Север" також фіксуються окремі підрозділи зі складу 42-ї мсд (58-а ЗВА), 38-ї та 64-ї омсбр (35-ї ЗВА), 47-ї танкової дивізії (тд) зі складу 1-ї ТА...

Загальна чисельність військ (сил) УВ "Север" на Курському напрямку оцінюється на даний момент, приблизно у 40 - 41 тисячу російських в\сл + на Белгородському, десь до 47-48 тисяч "тушок", ну й в Брянской обл. також... десь, до 7-8-и тисяч (можливо, 12-13-и тисяч)...

Ось цим "приблизним" комплектом військ... противник, очевидно, протягом найближчих пари місяців спробує вирішити два основних завдання:

(1) - витіснити наші війська з Курской обл....

(2) - "завершити" створення "санітарної зони" у Харківській обл. (ймовірно, від Глибоке до району Дворічна, або до туди - докуди вийде...)

Зважаючи на те, що частина військ зі складу УВ "Север" оперує на Куп'янському напрямку (ряд підрозділів 25-ї омсбр, зі складу 6-ї ЗВА, діє по напрямку Синьківка - Петропавлівка, а також у напрямку Тавілжанка - Дворічна), у взаємодії із формуваннями 1-ї ТА зі складу УВ "Запад", варто також, подивитись на правий (північний) фланг УВ "Запад", який, очевидно, своїм наступом у бік Куп'янська-Вузлового буде сприяти УВ "Север" у виконанні його другого завдання...

Так, мова їде про "унікальне" для світової військової справи формування - цілу танкову армію.

Окрім німецької та радянсько-російської армії, жодна країна світу ніколи не створювала й не мала танкових формувань у ранзі "армія". Та й то, німецькі танкові армії, свого часу (мається на увазі Друга Світова війна), або спочатку вони називалися "групи", танковими могли вважатися виключно умовно, бо в кращому випадку складалися наполовину з піхотних з'єднань та частин. В своїй більшості, вони скоріше були звичайними загальновійськовими об'єднаннями із "значним домішком" танкових та моторизовани з'єднань вермахту...

Але ми відволіклись, трохи...

Так, мова зараз їде про російську "1-ю гвардейскую танковую краснознамённую армию", яка нині наполегливо рветься до р.Оскіл...

До її складу входять 3 "штатних" дивізії.

Дві танкових (тд) - "4-я гвардейская танковая Кантемировская ордена Ленина, Краснознамённая дивизия имени Ю. В. Андропова" й "47-я танковая Ченстоховская Краснознамённая, ордена Кутузова дивизия", а також одна мотострілецька (мсд) - "2-я гвардейская мотострелковая Таманская ордена Октябрьской Революции, Краснознамённая ордена Суворова дивизия имени М. И. Калинина"... а також, одна окрема мотострілецька бригада (омсбр) - "27-я отдельная гвардейская мотострелковая Севастопольская Краснознамённая бригада имени 60-летия СССР", ну й звісно - армійський комплект військ, включаючи артилерійську та ракетну бригади, зенітну ракетну бригаду, окремі

бригади управління та розвідки, а також довгий перелік окремих полків, батальйонів й дивізіонів армійського підпорядкування...

Всі "елітні", так би мовити - "луТшиє із худшиГ"...

Й вся ця орава зараз націлена на Куп'янськ - Вузловий та Борову...

Саме цікаве, що у цій справі, найкращі результати демонструють не всі ці "кантемировцы" й "таманцы", разом із "ченстоховцами", які й раніше неодноразово відгрібали, а ота, порівнянно невелика, фігня "імені" 60-річчя "совка" (27-а омсбр).

А загалом, зрозуміло, що активні дії всієї 1-ї ТА противника на Куп'янському напрямку, якщо будуть достатньо вдалими, здійснять прямий й недвозначний негативний вплив на ситуацію безпосереднь на Харківському напрямку. Причому, що характерно, судячи зі всього, особливого ДОДАТКОВОГО підсилення 1-й ТА й не потрібно... її власного ВЖЕ СТВОРЕНОГО резерву та резерву її дивізій, а також, при гострій потребі - резерву УВ "Запад", для цього - цілком вистачить.

(1) - в "резерві першої черги" - мотострілецький батальйон (ймовірно, мсб зі складу 153-го тп)

(2) - в резерві УВ "Север" - мотострілецький полк (371-й мсп)

(3) - в резерві самої 1-ї ТА - 2 мотострілецьких батальйону (мсб)

(4) - в резерві 4-ї та 47-ї тд - по зведеному стрілецькому батальйону

(5) - а 2-а мсд - очевидно вся введена у бій, включаючи й свій резерв...

Шанси на те, чи зможе 1-а ТА противника прорватися до р.Оскіл (й таким чином розрізати наш плацдарм на ній на дві нерівні частини), а також захопити Куп'янськ - Вузловий (чи сам Куп'янськ) можете оцінити, шановні читачи, самі...

Що стосується резервів, власне - УВ "Север"...

На даний час, відомо, що у ППД 200-ї омсбр (це десь в районі Печенга\кол. Петсамо - Лоустари) відбувається формування, доукомплектування та бойове злагодження частин й підрозділів 71-ї мотострілецької дивізії (мсд), яка повинна увійти до складу 14-го армійського корпусу (АК)...

Про перспективи її використання я писав у попередньому огляді в суботу 21-го вересня...

Ймовірно, що вона у вигляді "зведенної дивізійної тактичної" групи (скоріш за все, обсягом - з посилену мотострілецьку бригаду, сформовану на основі 127-го мсп та 88-го сап) буде задіяна саме на Курському напрямку.

Причому, скоріш за все, трохи пізніше... у жовтні місяця, під час "генеральної" спроби командування противника "відновити положення" у Курській області...

У цьому сенсі, варто згадати також окремі повідомлення, які з'явились у відкритих джерелах, щодо формування та розгортання у складі 6-ї ЗВА противника ще однієї дивізії - 68-ї мсд, а також о намірах командування противника використати на Курському напрямку окремі підрозділи зі складу 35-ї ЗВА (це Запорізький та Времіївський напрямки, смуга дії -УВ "Восток").

Я навіть бачив певні висновки, щодо намірів командування противника довести загальну чисельність угрупування "Курск" десь до 65-70 тисяч чоловік, що власне й дозволить йому перейти до "планомерного вытеснения" ЗСУ з "Курской губернии"...

У цьому відношенні варто порвіняти ці НАМІРИ із реальним становищем резервів противника на Білгородському напрямку, бо це дозволить більш-менш адекватно визначити пріоритетність (й відповідно) черговість виконання військами УВ "Север" вище сформульованих завдань...

У резерві противника на Білгородському напрямку перебуває:

(1) - у резерві "першої черги" - до 2-х мсб зі складу 69-ї мсд

(2) - у резерві самої 6-ї ЗВА - 2 танкових батальйону (тб) + мсп ТерВ...

(3) - у 11-у АК, який зараз діє по напрямку на Липці, у резерв, судячи зі всього, виділили цілий мсп... хоча, очевидно, що російським військам по цьому напрямку явно не вистачає сил, аби одночасно контр-атакувати в районі Глибоке й в той же час, пробувати пробитися на самі Липці...

Таким чином, який висновок можливо зробити на основі оцінки всього цього співвідношення розподілу сил й засобів противника?

Очевидно, що для командування УВ "Север" - "Курск важнее чем санитарная зона в Харьковской области"...

Відповідно, таку думку мУсьє лапин та підпорядкований йому штаб самостійно навряд чи сформулювали (й тим більше, почали би втілювати у життя, шляхом відповідного перегрупупування сил й засобів). Ймовірно, "політичне керівництво" (пуйло та його "присні" чекісти) однозначно "поставило перед військами відповідне завдання" - вибити "киевских провокаторов" з Кемской... пардон, Курской "волости"...

Але, як на мене... якщо резерви противника продовжать формуватися та розгортатися саме в такому темпі, як це відбувається на даний момент... то

дженераль лапин ризикує "зірвати всі встановлені терміни". Або звільнення "священной территории" доведеться відкладати на "пізніше"...

Причому, якщо подивитись ще "ширше" (тобто, у стратегічному сенсі), то очевидним стає й інший висновок - між Курском та можливістю прорватись у Покровськ чи навіть ЗА нього... кремль явно обере не перший варіант...

***

№ 44

Огляд... сьогодні будуть короткі інформаційні повідомлення з різних напрямків...

2024-09-27

Машовець

1. Очевидно, військово-політичне керівництво республіки Білорусь (РБ), в особі лукашенкИ, продовжує зображати "сильно наляканого" маленького диктатора...

> 15-а зенітна ракетна бригада (зрбр) впс та військ ппо збройних сил РБ, ймовірно, розгорнула зенітний ракетний взвод (до 2-3-х бойових машин) зі складу своєї зенітної ракетної батареї (зрбатр), озброєної зенітним ракетним комплексом 9К332МК (він же "в міру" - ЗРК Тор-2МК) на позиції в 7-8 км неподалік Мозирського нафто-переробного заводу (НПЗ)...

Довідково:

> ЗРК 9К332МК (Тор-2МК) це білоруська версія російського ЗРК 9К332 (Тор-2М) на колісному шасі білоруського виробництва ("Минский завод колёсных тягачей")...

За думкою російських "фахівців", ну й відповідно їх білоруських колег, даний тип ЗРК (з ракетою 9М331) є одним з найбільш ефективних засобів боротьби із ударними БПЛА оперативно-тактичного рівня...

Й хоча ця інформація ще потребує додаткової веріфікації, однак виглядає достатньо правдоподібно, адже в самій Білорусі тамтешні військові вважають й неодноразово про це заявляли, що розгортання ЗРК цього типу для прикриття Мозирського НПЗ, є "обоснованным и оправданным", особливо в умовах "качественного и количествнного наращивания Украиной парка своих ударных БПЛА"...

До відома, в ході останньої армяно-азербайджанської війни, принаймні, один армянський ЗРК Тор - М2КМ був знищенний азербайджанськими БПЛА (IAI Harop + Bayraktar TB2), під час бойових дій, у листопаді 2020-го року...

2. Не дивлячись на цілий ряд гучних заяв та "експертних оцінок" позитивного спрямування, які з'явились на противагу моїм попереднім оцінкам, щодо подальшого розвитку ситуації в районі м.Вугледар, реальність продовжує "розвиватись", явно не у відповідності до цих заяв...

> Противник (підрозділи 39-ї окремої мотострілецької бригади\омсбр 68-го армійського корпусу\АК, при підтримці підрозділів 430-го мотострілецького полку\мсп), продовжують "стискати" район оборони ЗСУ у місті Вугледар одночасно із заходу та сходу...

Очевидно, противник вже зайняв східну частину міста (бої, ймовірно їдут в районі супермакету АТБ та відділення Приват-банку), а також практично вийшов на західну околицю міста, перетнувши дорогу Павлівка - Богоявленка...

По суті, у наших підрозділів, які ще ведуть бої у місті, залишається лише одна дорога для відходу - на Богоявленку.

Зважаючи на той факт, що противник ВЖЕ зайняв територію шахти "Південнодонбаська №3", ЗАХІДНІШЕ с.Водяне, навіть й цей шлях, на даний момент, скажімо так, виглядає "проблематично"...

Прикро, що противник це бачить, й намагається "реалізувати", у вигляді оточення всього Вугледарського району оборони ЗСУ.

Як на мене,

> — **доля Вугледару була вирішена не в самому місті чи безпосередньо навколо міста...**
>
> **а західніше та північніше нього - на флангах...**

Для того, або його утримати, треба було утримати Водяне та не дати противнику перейти р.Кашлагач між Павлівкою та Пречистівкою, принаймні значними силами (а він це зробив, й зараз, з плацдарму на р.Кашлагач, застосовує, навіть, бронетехніку, причому у достатньо значній кількості)...

Після того, як противнику це вдалося здійснити, Вугледар був вже приречений.

ЗСУ зараз "не в тій формі", щоб контр-атакуючими діями, у випадку просування противника на якійсь загрозливій для себе ділянці, "тутже", миттєво та результативно відновлювати положення...

Але, дивує не це... дивує інше...

— Можливість обходу противником міста Вугледар західніше "всі бачили", ще з весни нинішнього року... хто тільки не писав й не говорив про це, включаючи й мене...

Про те, що "ймовірно" війська (сили) 29-ї загальновійськової армії\ЗВА зі складу УВ "Восток" противника, а також увесь його 68-й АК, включно із 39-ю омсбр, скоріш за все, будуть задіяні "в интересах" УВ "Юг" в районі м.Вугледар... я ще писав весною нинішнього року, коли ми з вами, шановні читачи, розглядали перспективи та плани противника на всю літньо-осінню кампанію 2024-го року...

Це не є якимось особливим даром передбачення...

Будь-який курсант будь-якого військового навчального закладу, десь приблизно 2-3-го курсу, більш-менш знайомий із особливостями основних тактичних прийомів рівня взвод-рота... подивившись на карту бойових дій, станом на весну 2024-го, також все це передбачив би...

3. В інтерсах УВ "Север" (для безпосередньої підтримки наземних військ та виконання ряду інших завдань) противник, на даний момент, використовує сили та засоби армійської авіації (АА) переважно зі складу 6-ї армії впс та ппо - 15-у бригаду АА (авіабаза\АБ "Веретье", вона ж "Остров-5" та 332-й окремий вертольотний полк (овп) - АБ "Прибылово" та "Пушкин").

У складі цього об'єднання ще є 440-й окремий вертольотний полк (овп), але його підрозділи залучаються до виконання цих завдань лише періодично...

15-а бригада АА - 4 ескадрілії... з яких:

(1) - 2 бойових

(2) - 1 транспортно-бойова

(3) - 1 транспортна

На озброєнні вертольоти типу -

Ка-52, Ми-28Н, Ми-35М\Ми-24ВП, Ми-8МТВ-5, Ми-26.

Це саме та бригада, по АБ якої, за повідомленням ГУР МОУ, був нанесений диверсійний удар в нічь на 31-е жовтня 2022-го року, внаслідок якого 2 одиниці бойових вертольотів типу Ка-52 були знищені, а ще два вертольота (тип не уточнюється) були "суттєво пошкоджені"...

332-й овп - 3 ескадрілії... з яких:

(1) - 2 бойових

(2) - 1 транспортно-бойова

На озброєнні перебувають вертольоти типу -

Ми-28Н, Ми-35М (він же, Ми-24ВП), Ми-8МТВ-5

З метою нарощування обсягів застосування АА у зоні відповідальності УВ "Север", очевидно, командування російських ВПС та ППО форсує на АБ "Бутурлиновка" (Воронежская обл. ри-фи) формування та розгортання ще одного вертольотного полку (ймовірно, 41-го овп, але номер ще треба уточнити...).

Ймовірно, полк буде мати типову структуру - дві бойових ескадрілії (на вертольотах типу Ка-52 й Ми-28Н) та одну транспортно-бойву на Ми-8АМТШ, він же Ми-8МТВ-5...

4. Командування противника після проведення перегрупування та переформатування складу своїх сил й засобів на Покровському напрямку, очевидно, ущільнило їх оперативну побудову у смузі своєї 2-ї загальновійськової армії (ЗВА), за рахунок переміщення туди частин та підрозділів 41-й ЗВА з Торецького напрямку...

55-а омсбр, вже діє там, по напрямку на Воздвиженку та Зелене Поле, ймовірно бойові порядки 27-ї мотострілецької дивізії противника ущільняться підрозділами 35-ї та 74-ї омсбр 41-ї загальновійськової армії...

Її місце на Торецькому напрямку, очевидно, займуть формування 51-ї ЗВА (в минулому - 1-го АК) - 1-ї, 9-ї та вже розгорнутої на цьому напрямку 132-ї омсбр... яким, власне, й доведеться "брать Торецк"...

Це, говорить про те, що Покровський напрямок, для УВ "Центр", залишається напрямком головного удару, не дивлячись на те, що, по-суті... Курахівський напрямок, де зараз активно задіяна 90-а танкова дивізія (тд) противника, зі складу УВ "Центр", також увійшов у смугу його дії...

Загалом, передача до складу УВ "Центр" ще однієї загальновійськової армії - 51-ї ЗВА, зі складу УВ "Юг"... виглядає досить логічним кроком російського командування, так як

— події в районі м.Селідово та південніше (в тому числі, у напрямку на Курахове), очевидно, мають пряме та безпосереднє відношення до Покровського напрямку...

— А власних сил УВ "Центр" - 2-ї, 41-ї ЗВА та 90-ї тд, очевидно, стало банально не вистачати... на смугу, яка отримала сталу тенденцію до розширення.

Противник й так, як мінімум дві окремих мотострілецьких бригади (114-у та 132-у) зі складу колишнього 1-го АК, вже раніше залучав, через це, до дій у смузі УВ "Центр". А після того, як весь 1-й АК переформували у загальновійськову 51-у армію, це рішення просто напрошувалось...

Але, загалом, щодо подальших дій противника в районі м.Селідово та загалом на Покровському напрямку, на даний момент настрожують дві речі:

(1) - Противник прорвався на ділянці між Миколаївкою та Гродівкою ЗА р.Журавка...

(2) - Й має суттєве, з тактичної точки зору, вклинення між Цукурине та Селідове... аж до залізниці, що веде на північ до Покровська...

З іншого боку,

— спроби противника пробитися у Селідово з південно-східного напрямку, які він здійснює починаючи з 24-го числа, закінчились для нього невдало.

Більше того, його передові підрозділи, які вже "бачили" Центральну міську лікарню" Селідово по вул.московській, були вимушені знову відійти трохи південніше...

Аналогічні спроби прорватися у Селідове з боку Михайлівки та Маринівки, поки для противника - також невдалі...

Місто Селідове тримається, а це означає, що шанси противника оточити чи, навіть, спробувати відрізати наші підрозділи, які обороняються південніше рубежу Цукурине - Желанне Друге, включаючи район с.Гірник... скажімо так, виглядають далеко "не стопроцентно...".

Як на мене,

— **у ЗСУ все ще є шанси перетворити Покровський напрямок у справжне "крушение надежд" для російського командування**. Й ці шанси, далеко не маленьки...

Протягом жовтня, від українського командування на цих двох напрямках - Покровському та Курахівському, потрібні будуть дуже виважені та грамотні рішення...

***

№ 45-1

Коли хйло напало на Україну, воно було цілком впевнено у перемозі.

2024-09-27

Хомаха

Тому що "колективний Захід" був і залишається симулякром.

Про що свідчать подібні цій статті "лідерів західних медіа".

Все, що написано нижче (а це Editorial article – стаття, яка надає думку редакції), є повним і абсолютним визнанням нікчемності "курсу на конвергенцію". Який дав змогу з'єднати дві Німеччини (до речі, це рішення досі відригується західним німцям), але повністю перетворив "лідерів" "того самого Заходу" на стадо нікчем, які у всьому залежать від "суспільної думки". Яку формують такі журнашлюхи, як оці.

Це не "реалізм".

Це - КАПІТУЛЯЦІЯ. Така сама, як була у Мюнхені 1938 року і яка мала наслідком Другу світову війну.

"НЕ ДИВИСЬ ВГОРУ" (Don't Look Up) – раджу передивитися цей пророцький фільм ще раз...

***

№ 45-2

Війна йде погано. Україна та її союзники мають змінити курс. Час для реальних воєнних цілей – і членства в НАТО

26 вересня 2024 року

The Economist

Якщо Україна та її західні союзники хочуть перемогти, вони мусять мати мужність визнати, що програють.

Останні два роки Росія та Україна вели виснажливу війну. **Це не може тривати довічно.**

Коли Володимир Зеленський цього тижня поїхав до Америки на зустріч із президентом Джо Байденом, він привіз "план перемоги", який, як очікувалося, містить черговий заклик про постачання зброї та грошей.

Насправді Україні потрібне щось набагато амбітніше:

— термінова зміна курсу.

Одним із показників того, що ситуація в Україні гіршає, є наступ Росії на сході – насамперед на місто Покровськ.

— Наразі він відбувається повільно та дорого. За [різними] оцінками, втрати Росії становлять близько 1200 убитих і поранених щодня, додавши до загального числа у 500 000 осіб.

— Однак Україна, яка має населення в п'ять разів менше, також страждає. Її лінії оборони можуть розвалитися раніше, ніж Росія вичерпає свої ресурси.

Україна також бореться поза полем бою. Росія знищила значну частину енергетичної інфраструктури, тож українцям доведеться зустріти сувору зиму зі щоденними вимкненнями електропостачання на 16 годин.

Люди втомилися від війни. Армії важко мобілізувати і тренувати достатньо військовослужбовців, щоб утримати лінію фронту, не кажучи вже про повернення територій.

Зростає розрив між бажанням багатьох українців здобути повну перемогу та їхньою готовністю чи здатністю воювати за це.

За кордоном також відчувається втома.

— Праві радикали в Німеччині та Франції стверджують, що підтримка України – це марнування грошей. Дональд Трамп цілком може знову стати президентом США. Він здатен на будь-що, але його слова свідчать про бажання здати Україну президентові Росії Володимиру Путіну.

Якщо Зеленський і надалі заперечуватиме реальність, стверджуючи, що армія України може повернути всі території, які Росія захопила з 2014 року, він відштовхне союзників України та ще більше розколе українське суспільство.

Незалежно від того, виграє Трамп у листопаді чи ні, єдина надія на збереження американської та європейської підтримки та об'єднання українців

> **– це новий підхід, що починається із чесного визначення, що таке перемога.**

Як давно стверджував The Economist, Путін напав на Україну не через її території, а щоб не дати їй стати процвітаючою демократією, орієнтованою на Захід.

Партнери України мають переконати Зеленського донести до свого народу, що це залишається найважливішою метою цієї війни.

> — Попри те, що Зеленський хоче вигнати Росію з усієї території України, включно з Кримом,
>
> — **у нього немає для цього вдосталь людей і зброї**. Ні він, ні Захід не мають визнавати фальшиві претензії Росії на окуповані території; натомість вони мусять залишити возз'єднання як мету на майбутнє.

В обмін на прийняття Зеленським цієї гіркої правди західні лідери мають зробити головну воєнну мету України реальною, забезпечивши її військовим потенціалом і гарантіями безпеки.

Якщо Україна зможе переконливо заперечити будь-яку можливість подальшого просування Росії на полі бою, вона зможе продемонструвати марність подальших великих наступів.

> — Незалежно від того, чи буде підписано офіційну мирну угоду, це єдиний спосіб зменшити інтенсивність бойових дій і забезпечити безпеку, від якої залежатимуть добробут і демократія України.

Це вимагатиме\ більших постачань зброї, яку просить Зеленський.

Україні потрібні ракети великої дальності, які можуть вражати військові цілі в глибині Росії, а також системи ППО для захисту інфраструктури. Найважливіше – Україна має виготовляти власну зброю. На сьогодні оборонна промисловість країни має замовлень на 7 мільярдів доларів, що становить лише третину її потенційної потужності. Виробники зброї з Америки та деяких європейських країн уже почали допомагати; інші мусять приєднатися. Виробництво вітчизняної зброї є більш надійним та дешевшим за західні аналоги. Воно також може бути більш інноваційним. Україна має майже 250 компаній, що виробляють дрони, низка яких є світовими лідерами – включаючи виробників далекобійних апаратів, які, можливо, стояли за нещодавнім ударом по великому складу зброї в російській Тверській області.

2) — **Другий шлях до того, щоб зробити оборону України переконливою, полягає в тому, щоби Байден заявив, що Україну треба негайно запрошена до НАТО, навіть якщо вона залишатиметься розділеною та, можливо, без офіційного перемир'я.**

> — Відомо, що Байден ставиться до цього обережно. Але така заява, у разі підтримки лідерами Британії, Франції та Німеччини, вийшла б далеко за межі нинішніх невизначених слів про "незворотний шлях" до членства.

Це буде суперечливим, оскільки члени НАТО мають підтримувати одне одного, якщо когось із них атакують. У відкритті дискусії щодо гарантії статті 5, Байден міг би чітко сказати, що вона не поширюватиметься на українські території, які сьогодні окуповані Росією, як це було з НДР, коли ФРН вступила до НАТО в 1955 році; і що Україна не обов'язково має розміщувати на своїй території іноземні війська НАТО в мирний час, як це було з Норвегією в 1949 році.

Членство в НАТО несе ризики.

Якщо Росія знову нападе на Україну, Америка може зіткнутися із жахливою дилемою: підтримати Україну й ризикувати війною з ядерним супротивником або відмовитися та послабити свої союзи в усьому світі. Однак кинути Україну означало б послабити всі американські союзи – і це одна з причин, чому Китай, Іран і Північна Корея підтримують Росію. Путін чітко дає зрозуміти, що справжнім ворогом він вважає Захід.

Думати, що поразка України принесе мир, – це самообман.

Насправді **дисфункційна Україна може сама стати небезпечним сусідом.**

Уже зараз **корупція та націоналізм зростають**.

> 1) —.Якщо українці відчують себе зрадженими, Путін може радикалізувати загартовані в боях збройні проти Заходу й НАТО.
>
> 2) — Він досяг подібного в Донбасі, де після 2014 року перетворив деяких російськомовних українців на партизан, готових воювати проти своїх земляків.

Занадто довго Захід ховався за вдаваною політикою, ніби Україна встановлює цілі, і тоді вже ухвалюється рішення, яку зброю їй постачати.

Однак **Зеленський не може визначити, що таке перемога, не знаючи рівня західної підтримки**.

Натомість план, викладений вище, є таким, що підкріплює сам себе.

— 1) — Чітка обіцянка членства в НАТО **допоможе Зеленському переосмислити перемогу**; 2) — реальна воєнна мета стримає Росію; 3) — НАТО виграє від модернізованої оборонної промисловості України.

Створення *нового* *плану перемоги* вимагає багато від Зеленського та західних лідерів.

Але **якщо вони цього не зроблять, то це призведе до поразки України**. А це було б значно гірше.

***

№ 46-1

ZN,UA

КАК И ПОЧЕМУ ЗЕЛЕНСКИЙ ПОПАЛ В ЛОВУШКУ В США

27 сентября, 2024

Петр Герасименко, журналист, аналитик, пиар-технолог.

Визит президента Украины Владимира Зеленского в США приобрел неожиданную траекторию. Украина оказалась в центре дипломатического скандала.

Даже хуже — Украина **попала в ловушку американской избирательной гонки, чего нужно было категорически избегать любой ценой**.

Еще неделю назад в ОПУ рассчитывали на встречу с кандидатами в президенты США от Демократической и Республиканской партий Камалой Харрис и Дональдом Трампом. И были оптимистично настроены по поводу перспектив заокеанского вояжа Зеленского и его способности убедить американские политические элиты в необходимости увеличить поддержку Украины. Однако позже в медиа начала просачиваться информация, что план украинской победы не сильно впечатлил Запад. А дальше все пошло совсем не так, как нужно.

22 сентября, в день, когда Зеленский прибыл в США, в издании The New Yorker вышло его интервью. В нем украинский президент высказал ряд критических замечаний в адрес Дональда Трампа и его кандидата в вице-президенты Джей Ди Вэнса.

Критика Трампа и Вэнса и их предыдущих заявлений о планах завершить войну в Украине без учета украинских интересов и наказания российского агрессора по сути правильная.

Однако

> **— появление такой публикации в разгар предвыборной кампании в США, да еще и накануне запланированной встречи с Трампом, — это ошибка.**
>
> Такое интервью может позволить себе лицо, которое не является представителем официальной власти.

Но не глава государства, который приехал просить о помощи и поддержке и имеет цель наладить пути коммуникации с разными политическими лагерями.

Конечно, Трампу, который и раньше не имел особых сентиментов к украинскому президенту, не понравились публичные упреки Зеленского в его некомпетентности.

23 сентября Владимир Зеленский в рамках визита в США посетил завод в городе Скрентон, штат Пенсильвания.

Это предприятие изготовляет 155-мм артиллерийские боеприпасы для Вооруженных сил Украины. Вместе с украинским президентом на мероприятии присутствовали американские должностные лица из Пенсильвании, что вполне понятно и отвечает протоколу таких встреч.

По «стечению обстоятельств»

> 1) — все они оказались представителями Демократической партии: это были, в частности, губернатор штата Пенсильвания Джош Шапиро, сенатор Боб Кейсе и конгрессмен Метт Картрайт — оба избраны в этом штате.
>
> 2) — Республиканских политиков на мероприятии не было.

Позже губернатор Джош Шапиро опубликовал пост о визите Зеленского.

> — В нем американский политик-демократ упомянул об украинской диаспоре, которая живет в штате и является второй по численности в Америке.

Конечно, при желании

> **— можно рассматривать эту ситуацию так, что, дескать, Шапиро использовал визит Зеленского в предвыборной борьбе демократов. Пенсильвания — особый штат, который может сыграть ключевую роль в определении победителя на выборах президента США. Он относится к «колеблющимся» штатам и имеет среди них самое большое количество голосов выборщиков — 19.**

У Трампа и Харрис сейчас одинаковые шансы на победу в Пенсильвании. Судьбу выборов могут решить несколько сотен или тысяч голосов. Не удивительно, что штат пребывает под усиленным вниманием обоих кандидатов в президенты.

Конечно,

> **— республиканцы не могли не оставить без внимания визит Зеленского, который попал в ловушку избирательной гонки.**

Республиканцы сразу воспользовались дипломатическими «ошибками» украинской стороны.

Дональд Трамп за последние несколько дней сделал свою риторику еще более резкой.

> — Он заявил, что Зеленский заинтересован в победе демократов. А его речь в Северной Каролине стала одним из самых жестких публичных высказываний. Некоторые заявления Трампа — не что иное, как россказни для нагнетания атмосферы безысходности и ужаса. Также на предвыборном митинге политик откровенно заявил: «Любое соглашение между Россией и Украиной было бы лучше, чем то, что есть сейчас». Трамп обвинил Зеленского в том, что тот отказывается заключать сделку с Москвой, просит у США миллиарды долларов и «делает грязные маленькие выпады» в его сторону.

Ситуация и дальше стремительно ухудшалась.

Давление на Украину со стороны республиканцев росло.

> — 25 сентября спикер Палаты представителей Конгресса США республиканец Майк Джонсон *опубликовал* письмо к президенту Зеленскому. В нем он требует немедленно уволить посла Украины в США Оксану Маркарову, обвиняя ее во вмешательстве в американские выборы. Основание для такого требования, по мнению Джонсона, — организованный Маркаровой визит Зеленского в Пенсильванию, во время которого его сопровождали лишь представители демократов. Также он сообщил, что не планирует встречаться с Зеленским во время его визита в Вашингтон. Раньше от такой встречи отказался и сам Дональд Трамп.

В тот же день глава Наблюдательного комитета Палаты представителей Конгресса США республиканец Джеймс Комернач**ал расследование относительно недавнего визита президента Украины Владимира Зеленского на завод по производству боеприпасов в Пенсильвании.**

> — Комер направил письмо главе Пентагона Ллойду Остину, генеральному прокурору Меррику Гарланду и юрисконсульту Белого дома Эдварду Сискелу, обвинив администрацию президента Джо Байдена и вице-президента Камалу Харрис в том, что они способствовали потенциальному вмешательству в президентские выборы 2024 года.

По мнению Комера, поездку организовали для агитации за Харрис, которая баллотируется в президенты. Кроме того, он заявил, что поездку организовали с использованием ресурсов налогоплательщиков. Дескать, администрация Байдена—Харрис использовала для рейса Зеленского в Пенсильванию самолет Военно-воздушных сил США.

Украинская сторона, очевидно, не ожидала такой бурной реакции и растерялась.

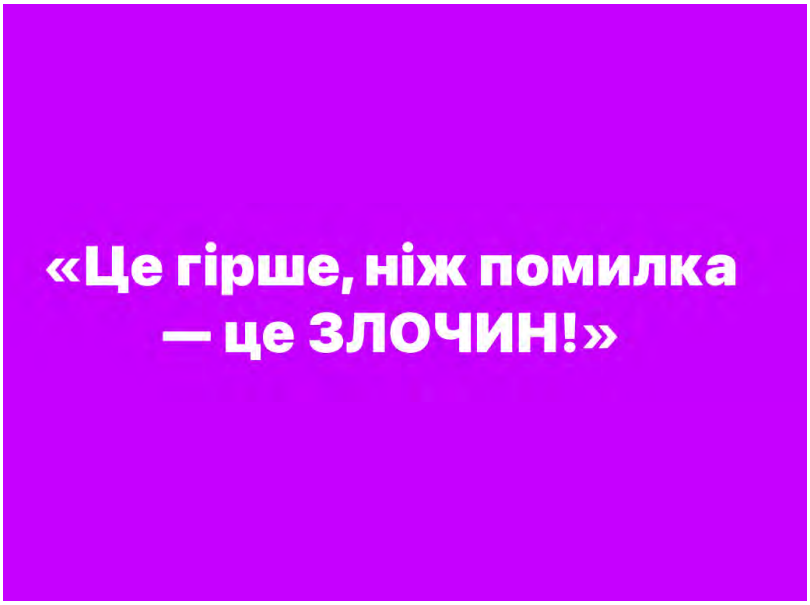
Она неосознанно стала участником событий, от которых старалась держаться в стороне.

А сейчас не знает, как правильно реагировать.

Неопровержимо одно:

— в организации поездки Зеленского в США были допущены серьезные дипломатические просчеты.

Тот, кто планировал график и программу пребывания украинского президента, должен был предусмотреть вероятность именно такого развития событий.

Визит в ключевой «колеблющийся» штат в разгар избирательной кампании — очень рискованное дело. Такой визит обязательно используют для получения дополнительных политических баллов одной из сторон. И это вызовет недовольство другой стороны. Что, в конце концов, и произошло.

Действительно, **с формальной точки зрения, именно посол несет ответственность за подготовку визита и его наполнение встречами.**

Как и за допущенные дипломатические ляпы.

Но **в нынешней украинской дипломатии формальные пути уже давно не работают.**

И если взять этот конкретный визит и утверждение его программы, то надо в первую очередь говорить об ответственности

1) — внештатного американского советника Зеленского Эндрю Мака,

2) — на которого так полагается глава ОПУ Андрей Ермак,

3) — профильного заместителя Ермака Игоря Жовквы и

4) — близкого к Банковой министра иностранных дел Андрея Сибиги.

И лишь потом упоминать посла Маркарову.

Но **проблема сейчас шире, чем «пенсильванский ляп»**.

Предвыборная риторика Дональда Трампа в последнее время претерпела некоторые изменения.

1) — Кандидат от республиканцев активно оседлал тему угрозы ядерной войны.

2) — Трамп усматривает в этом некий потенциал для мобилизации избирателей. Никто из американцев, в конце концов, не хочет стать свидетелем ядерной войны на территории США.

17 сентября ***The Hill*** на *опубликовал* совместную статью Роберта Ф. Кеннеди-младшего и Дональда Трампа-младшего.

Основное содержание материала сводится к следующему:

1) — США должны немедленно начать переговоры с Москвой, чтобы предотвратить ядерную войну, которая уничтожит человеческую цивилизацию.

Авторы статьи

2) — называют идею позволить Украине наносить удары по российской территории опасной.

3) — А также обвиняют администрацию Байдена—Харрис в подталкивании мира к ядерному апокалипсису.

Предложения, которые привез в США Зеленский, по логике «борцов с ядерным апокалипсисом» из команды Трампа, наоборот, ведут мир к катастрофе.

— А здесь еще и интервью украинского президента ***The New Yorker*** подлило масла в огонь.

— А также его многочисленные заявления, в частности и с трибуны ООН, о намерениях Москвы ударить по украинским АЭС…

Тему «вмешательства в американские выборы» тоже, как видим, Трамп и его команда будут раскручивать.

И Украина в их риторике может появиться рядом со странами, чье реальное вмешательство не вызывает сомнений, — Ираном, Китаем, Северной Кореей или той же Россией.

Надеяться, что шторм вокруг визита Зеленского утихнет сам по себе, не стоит.

> Наоборот, эту тему будут раскручивать на протяжении избирательной кампании.
>
> Вполне вероятно, что вскоре мы станем свидетелями новых изобличений республиканцев об украинской коррупции, о тайных контактах между российской и украинской сторонами или других скандальных процессах, которые хорошо известны американцам и которыми так удобно отвлекать внимание избирателей от собственных заигрываний с Путиным.
>
> Да и Москва здесь с радостью поможет. Там тоже о многом знают…

А может, встреча Зеленского с Трампом, возможность которой, судя по последним заявлениям обеих сторон, все же не исключается, несколько снизит напряжение публичных споров, хотя глубинно настроение и отношение Трампа к Украине нам всем уже понятны.

И это вызывает серьезное беспокойство.

Если выборы выигрывает Дональд Трамп, выстраивать с ним какую-то коммуникацию все равно придется.

От этого Украине никуда не деться, хочется этого или нет.

Чтобы спасти ситуацию и окончательно не испортить отношения с республиканцами, нужно срочно принять меры.

Но, как утверждает ряд украинских дипломатов с богатым опытом, посла Маркарову отзывать ни в коем случае не стоит.

Очевидно, в ситуации, которая сложилась, ей будет трудно общаться с республиканцами и справляться с огромным объемом работы и сложностью американских политических процессов.

Поэтому она, наоборот, нуждается в усилении, как бюджетном, так и кадровом. Нужно, чтобы посол имела возможность присутствовать по возможности на большем количестве мероприятий.

Также нужно срочно нанять воистину высококлассных специалистов — политтехнологов, пиарщиков, лоббистов, которые бы помогли погасить этот скандал, чтобы он не приобрел угрожающие масштабы, и активнее работать с американскими медиа, сообществами, украинской диаспорой и лидерами мнений.

Можно также

— отказаться от услуг тех, кто не справляется с обязанностями.

— Например, господина Эндрю Мака.

Нам нужна грамотная стратегия по отношению к США и качественная профессиональная дипломатия.

Время, когда можно было получать результат на харизме лидера страны, ведущей борьбу за существование, уже прошло.

Пришло время для кропотливой работы, часто непубличной, но более результативной.

Проблема в том, что **рядом с Зеленским критично не хватает людей, которые могли бы давать ему мудрые советы**.

А они сейчас очень нужны.

***

№ 46-2

Negotiate with Moscow to end the Ukraine war and prevent nuclear devastation

BY ROBERT F. KENNEDY JR. AND DONALD TRUMP JR., OPINION CONTRIBUTORS - 09/17/24 7:30 AM ET

The New York Times reported Thursday that the Biden administration is considering allowing Ukraine to use NATO-provided long-range precision weapons against targets deep inside Russia. Such a decision would put the world at greater risk of nuclear conflagration than at any time since the Cuban missile crisis.

At a time when American leaders should be focused on finding a diplomatic off-ramp to a war that should never have been allowed to take place, the Biden-Harris administration is instead pursuing a policy that Russia says it will interpret as an act of war. In the words of Vladimir Putin, long-range strikes in Russia "will mean that NATO countries — the United States and European countries — are at war with Russia."

Some American analysts believe Putin is bluffing, and favor calling his bluff. As the Times reported, "'Easing the restrictions on Western weapons will not cause Moscow to escalate,'17 former ambassadors and generals wrote in a letter to the administration this week. 'We know this because Ukraine is already striking territory Russia considers its own — including Crimea and Kursk — with these weapons and Moscow's response remains unchanged.'"

These analysts are mistaking restraint for weakness. In essence, they are advocating a strategy of brinksmanship. Each escalation — from HIMARS to cluster munitions to Abrams tanks to F-16s to ATACMS — draws the world closer to the brink of Armageddon. Their logic seems to be that if you goad a bear five times and it doesn't respond, it is safe to goad him even harder a sixth time.

Such a strategy might be reasonable if the bear had no teeth. The hawks in the Biden administration seem to have forgotten that Russia is a nuclear power. They have forgotten the wisdom of John F. Kennedy, who said in 1963, "Nuclear powers must avert those confrontations which bring an adversary to a choice of either a humiliating retreat or a nuclear war."

We should take this advice seriously. Putin has signaled numerous times that Russia would use nuclear weapons in extreme circumstances. In September 2022, Putin said, "If the territorial integrity of our country is threatened, we will without doubt use all available means to protect Russia and our people — this is not a bluff." In March 2023, he struck a deal with Belarus to station tactical nuclear weapons there. Earlier this month, Deputy Foreign Minister Sergei Ryabkov announced that Russia would be amending its nuclear doctrine in response to Western involvement in the Ukraine war.

Imagine if Russia were providing another country with missiles, training and targeting information to strike deep into American territory. The U.S. would never tolerate it. We shouldn't expect Russia to tolerate it either.

This game of nuclear "chicken" has gone far enough. There is no remaining step between firing U.S. missiles deep into Russian territory and a nuclear exchange. We

cannot get any closer to the brink than this.

And for what? To “weaken Russia”? To control Ukraine’s minerals? No vital American interest is at stake. To risk nuclear conflict for the sake of the neoconservative fantasy of global “full-spectrum dominance” is madness.

The war fever in the U.S. foreign policy establishment is at such a pitch that it is hard to tell whether they believe their own rhetoric. In last Tuesday’s debate, Vice President Kamala Harris conjured up images of Russian forces rolling across Europe. Surely she must know how absurd that is. For one thing, Russia can barely wrest a few provinces from Ukraine, which is by no means one of Europe’s great powers.

Secondly, Russia made its war aims very clear at the outset — most notably Ukrainian neutrality and a halt to NATO’s eastward expansion. Hundreds of thousands of lost lives, and hundreds of billions of dollars later, no one is better off — not Europe, not America and certainly not Ukraine.

It is past time to de-escalate this conflict. This is more important than any of the political issues our nation argues about. Nuclear war would mean the end of civilization as we know it, maybe even the end of the human species.

Former President Donald Trump has vowed to end this war, but by the time he takes office, it might be too late. We need to demand, right now, that Harris and President Biden reverse their insane war agenda and open direct negotiations with Moscow.

Robert F. Kennedy Jr. is an environmental lawyer and public health advocate. Donald Trump Jr. is executive vice president of the Trump Organization.

***

№ 46-2

Ведіть переговори з Москвою, щоб припинити війну в Україні та запобігти ядерному спустошенню

THE HILL

News | Elections | Policy | Health | Opinion | Events | Jobs | Video | Newsletters

TRENDING: MITCH MCCONNELL HARRIS BORDER VISIT RICK SCOTT UKRAINE

SPONSORED: CONTENT FROM AMERICAN CHEMISTRY COUNCIL

JUST IN

Nadler calls for Eric Adams to resign
STATE WATCH | 2 MINUTES AGO

Majority in new poll views Project 2025 negatively
CAMPAIGN | 5 MINUTES AGO

The real reason Trump hates Zelensky
INTERNATIONAL | 11 MINUTES AGO

OPINION > INTERNATIONAL

THE VIEWS EXPRESSED BY CONTRIBUTORS ARE THEIR OWN AND NOT THE VIEW OF THE HILL

Negotiate with Moscow to end the Ukraine war and prevent nuclear devastation

BY ROBERT F. KENNEDY JR. AND DONALD TRUMP JR., OPINION CONTRIBUTORS - 09/17/24 7:30 AM ET

The New York Times повідомила в четвер, що адміністрація Байдена розглядає можливість дозволити Україні використовувати високоточну зброю великої дальності, надану НАТО, проти цілей глибоко всередині Росії. Таке рішення поставило б світ під більший ризик ядерної пожежі, ніж будь-коли після кубинської ракетної кризи.

У той час, коли американські лідери повинні зосередитися на пошуку дипломатичного виходу на війну, яка ніколи не повинна була бути допущена, адміністрація Байдена-Харріса замість цього проводить політику, яку, за словами Росії, інтерпретує як акт війни. За словами Володимира Путіна, далекобійні удари по Росії "означатимуть, що країни НАТО - США та європейські країни - перебувають у стані війни з Росією".

Деякі американські аналітики вважають, що Путін блефує, і виступають за те, щоб називати його блефом. Як повідомляла Times, "Послаблення обмежень на західну зброю не призведе до ескалації Москви", - написали 17 колишніх послів і генералів у листі до адміністрації цього тижня. "Ми знаємо це, тому що Україна вже завдає удару по території, яку Росія вважає своєю власною - включаючи Крим і Курськ - цією зброєю, і реакція Москви залишається незмінною".

Ці аналітики помилково приймають стриманість за слабкість. По суті, вони виступають за стратегію ***brinkmanship***. Кожна ескалація — від HIMARS до касетних боєприпасів, від танків Abrams до F-16 до ATACMS — **наближає світ до межі Армагеддону.** Їхня логіка, здається, полягає в тому, що якщо ви підштовхуєте ведмедя п'ять разів, і він не реагує, безпечно підштовхувати його ще сильніше в шостий раз.

Така стратегія могла б бути розумною, якби у ведмедя не було зубів. Яструби в адміністрації Байдена, здається, забули, що Росія є ядерною державою. Вони забули мудрість Джона Ф. ***Кеннеді***, який сказав у 1963 році: **"Ядерні держави повинні запобігти тим протистоянням, які приводять супротивника до вибору або принизливого відступу, або ядерної війни"**.

Ми повинні серйозно поставитися до цієї поради. Путін неодноразово сигналізував, що Росія використовуватиме ядерну зброю за екстремальних обставин. У вересні 2022 року Путін заявив: «Якщо територіальна цілісність нашої країни опиниться під загрозою, ми, без сумніву, використаємо всі доступні засоби для захисту Росії та нашого народу — це не блеф». У березні 2023 року він уклав угоду з Білоруссю про розміщення там тактичної ядерної зброї. Раніше цього місяця заступник міністра закордонних справ Сергій Рябков оголосив, що Росія внесе зміни до своєї ядерної доктрини у відповідь на участь Заходу у війні в Україні.

Уявіть, якби Росія надавала іншій країні інформацію про ракети, навчання та націлювання, щоб завдати удару вглиб американської території. США ніколи б цього не потерпіли. Ми також не повинні очікувати, що Росія це потерпить.

Ця гра ядерної "курки" зайшла досить далеко. Не залишилося жодного кроку між запуском американських ракет глибоко на територію Росії та ядерним обміном. Ми не можемо наблизитися до межі, ніж це. І для чого? Щоб "послабити Росію"? Контролювати корисні копалини України? На кону не поставлено жодних життєво важливих американських інтересів. Ризикувати ядерним конфліктом заради неоконсервативної фантазії глобального "повного домінування" - це божевілля.

Воєнна лихоманка в зовнішньополітичному істеблішменті США на такому рівні, що важко сказати, чи вірять вони своїй власній риториці. Під час дебатів минулого вівторка віце-президент Камала ***Гарріс*** видала образи російських військ, що котяться Європою. Звичайно, вона повинна знати, наскільки це абсурдно.

1) — По-перше, Росія ледве може вирвати кілька провінцій з України, яка аж ніяк не є однією з великих держав Європи.

2) — По-друге, **Росія зробила свої цілі війни дуже чіткими з самого початку - особливо український нейтралітет і зупинка розширення НАТО на схід.** Сотні тисяч втрачених життів, і сотні мільярдів доларів пізніше, ніхто не кращий — ні Європа, ні Америка, і, звичайно, не Україна.

Настав час деескалувати цей конфлікт. Це важливіше, ніж будь-які політичні питання, про які сперечається наша нація. Ядерна війна означатиме кінець цивілізації, як ми її знаємо, можливо, навіть кінець людського роду.

Колишній президент Дональд Трамп пообіцяв покласти край цій війні, але до того часу, коли він вийде на посаду, може бути занадто пізно. **Нам потрібно вимагати, прямо зараз, щоб Гарріс і президент Байден змінили свій божевільний військовий порядок денний і відкрили прямі переговори з Москвою.**

Роберт Ф. Кеннеді-молодший - екологічний юрист та захисник громадського здоров'я. Дональд Трамп-молодший є виконавчим віце-президентом Trump Organization.

***

№ 47-1

Київ заборгував "Нафтогазу" 20 млрд гривень. Частину хочуть реструктуризувати на 15 років

ЧЕТВЕР, 26 ВЕРЕСНЯ 2024

МИКОЛА ТОПАЛОВ

Комунальне підприємство Київради "Київтеплоенерго" станом на початок вересня заборгувало НАК "Нафтогаз України" 20,7 млрд гривень.

Про це ЕП повідомили представник однієї з державних компаній та співрозмовник в уряді.

За словами одного зі співрозмовників, сьогодні має відбутись засідання Наглядової ради "Нафтогазу", на якому планується розглянути питання щодо реструктуризації частини цього боргу.

Весь борг у 20,7 млрд гривень складається з трьох великих частин.

Перша – 6,4 млрд гривень за спожитий природний газ до 2022 року, яку й планують реструктуризувати на 15 років.

Друга частина у понад 7 млрд гривень – різниця в тарифах станом на 1 липня 2024 року.

Третя – понад 7,2 млрд гривень – борг перед ГК "Нафтогаз Трейдинг", який теж потенційно може бути врегульований шляхом укладення мирових угод з розстроченням до 4 років.

За словами співрозмовника ЕП, левова частка цього боргу була сформована починаючи з 2018 року.

"Серед міст на сьогодні найбільшими боржниками є Харків та Київ, і якщо з Харковом все зрозуміло, бо частина людей виїхала, зменшилась сплата за комуналку, то в столиці все навпаки – люди живуть і платять за послуги. Рівень зборів падав лише в перші місяці війни, а потім все вирівнялось.

Виникає питання, звідки взялись такі борги, та якщо київська влада їх не вирішує, то чому вони кладуть асфальт та перекладають бруківку? По суті, це відбувається за гроші "Нафтогазу", - каже представник державної компанії.

Інше важливе питання, яким задається співрозмовник ЕП в уряді, чому частину боргу хочуть реструктуризувати на безпрецедентний термін у 15 років?

"Чому не на 8 чи 10 років, наприклад, чому саме на 15-ть? Жодних вагомих обгрунтувань до такого рішення нема, його ніхто не бачив", - додає він.

Засідання Наглядової ради "Нафтогазу" щодо цього питання заплановане на сьогодні на 13:00.

***

№ 47-2

Як на мене - це абсолютно аномальна ситуація. В ній вся суть глибинного управлінського колапсу в країні

Київ заборгував "Нафтогазу" 20 млрд гривень. Частину хочуть реструктуризувати на 15 років

ЧЕТВЕР, 26 ВЕРЕСНЯ 2024, 11:15 - **МИКОЛА ТОПАЛОВ**

2724 ПЕРЕГЛЯДИ

2024-09-27

Кучеренко

Причому великі питання виникають до усіх сторін - до Нафтогазу, до КМДА та в першу чергу до Уряду, як акціонера Нафтогазу.

Як можна допустити створення такого боргу?!

Наскільки справедливо це по відношенню до інших міст?!

Чи є хоч якась пропорція в боргах ТКЕ перед Нафтогазом відносно кількості населення в містах - чи міста діляться на «сильні» (які борги не віддають) та «слабкі»?!

Чому така сама реструктуризація не проводиться по відношенню до Киян, які платять за послугу на рівні десь 90%?!

Куди ж тоді йдуть гроші споживачів?!

Чому уряд не виконує свою ж норму закона про «різницю в тарифах»?!

Навіщо тоді уряд ініціював «мораторій»?!

Як можна було свідомо втратити контроль над тарифами в теплопостачанні, щоби потім через бюджет списувати на їх покриття величезні суми?!

І моє головне питання:

Якщо Нафтогаз згоден реструктуризувати борги на 15 років це означає що ці гроші йому не дуже потрібні і він може чудово обійтися без них.

Тобто - борги виникають в першу чергу завдяки тому, що Нафтогаз виставляє завищену та непідйомну ціну на газ щоби потім малювати собі дуті прибутки?!

Причому затверджує цю ціну саме Уряд України, який по суті є головним винуватцем цього величезного боргового зашморгу на сотню мільярдів гривень по всій Україні!

Тоді Уряд України - найгірший акціонер державного активу разом із своїми недолугими членами та членкінями «наглядових рад»!

Що роблять в наглядовій раді від держави Ростислав Шурма та Наталія Бойко?!

Ця схема була започаткована аферистом Коболєвим спільно з урядом Гройсмана ще в 2017 році, але ж за останні 5 років ситуація тільки кардинально погіршилася.

Кого ви дурите?! Навіщо?! Яка кінцева мета?!

Чому приховуєте аудити «Нафтогазу» та «Київтеплоенерго», так само як і усіх інших енергетичних компаній?!

З тексту статті:

«Весь борг у 20,7 млрд гривень складається з трьох великих частин.

Перша – 6,4 млрд гривень за спожитий природний газ до 2022 року, яку й планують реструктуризувати на 15 років.

Друга частина у понад 7 млрд гривень – різниця в тарифах станом на 1 липня 2024 року.

Третя – понад 7,2 млрд гривень – борг перед ГК "Нафтогаз Трейдинг", який теж потенційно може бути врегульований шляхом укладення мирових угод з розстроченням до 4 років.

За словами співрозмовника ЕП, левова частка цього боргу була сформована починаючи з 2018 року.

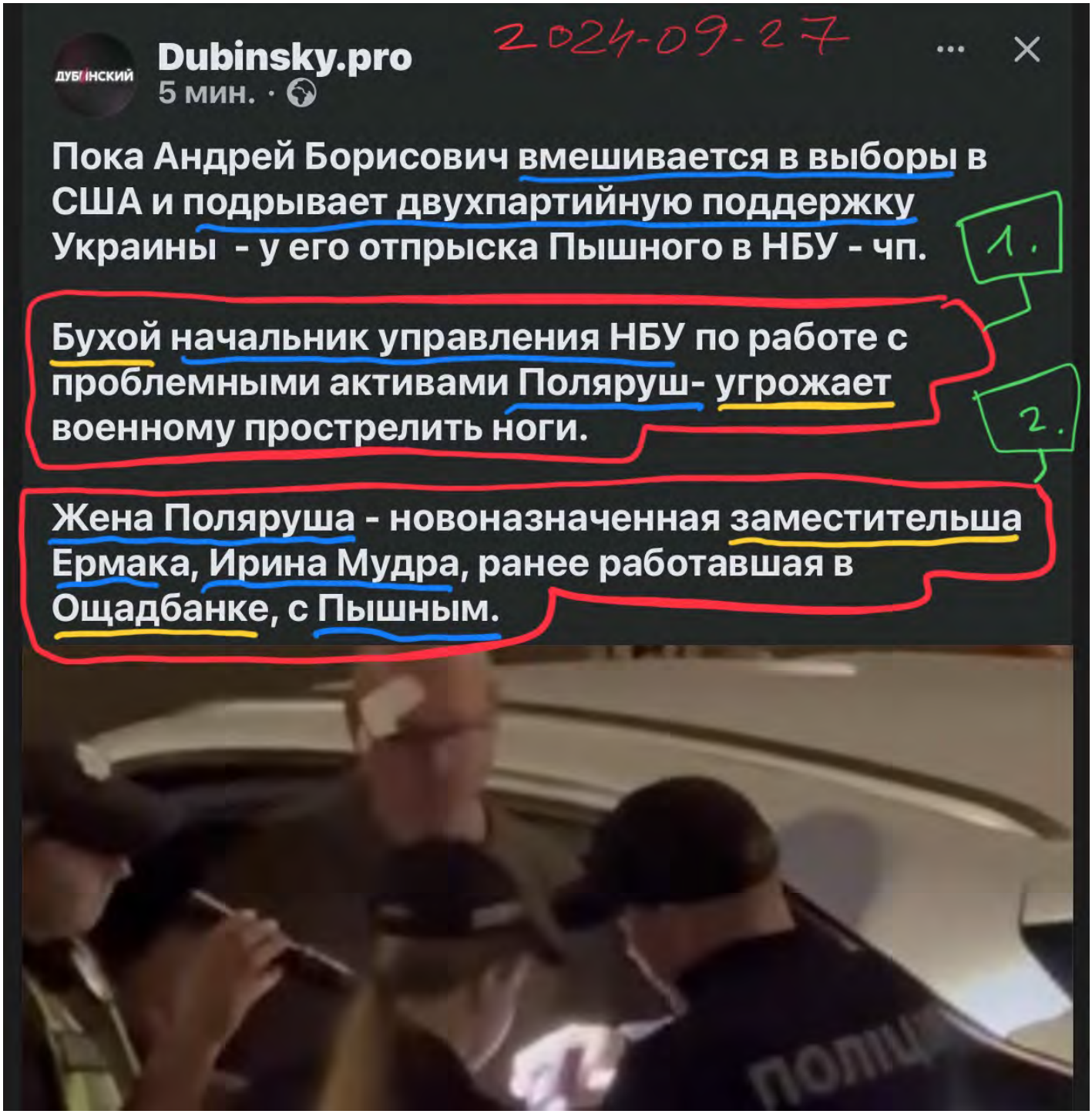
"Серед міст на сьогодні найбільшими боржниками є Харків та Київ, і якщо з Харковом все зрозуміло, бо частина людей виїхала, зменшилась сплата за комуналку, то в столиці все навпаки – люди живуть і платять за послуги. Рівень зборів падав лише в перші місяці війни, а потім все вирівнялось.

Виникає питання, звідки взялись такі борги, та якщо київська влада їх не вирішує, то чому вони кладуть асфальт та перекладають бруківку? По суті, це відбувається за гроші "Нафтогазу", - каже представник державної компанії.

Інше важливе питання, яким задається співрозмовник ЕП в уряді, чому частину боргу хочуть реструктуризувати на безпрецедентний термін у 15 років?»

***

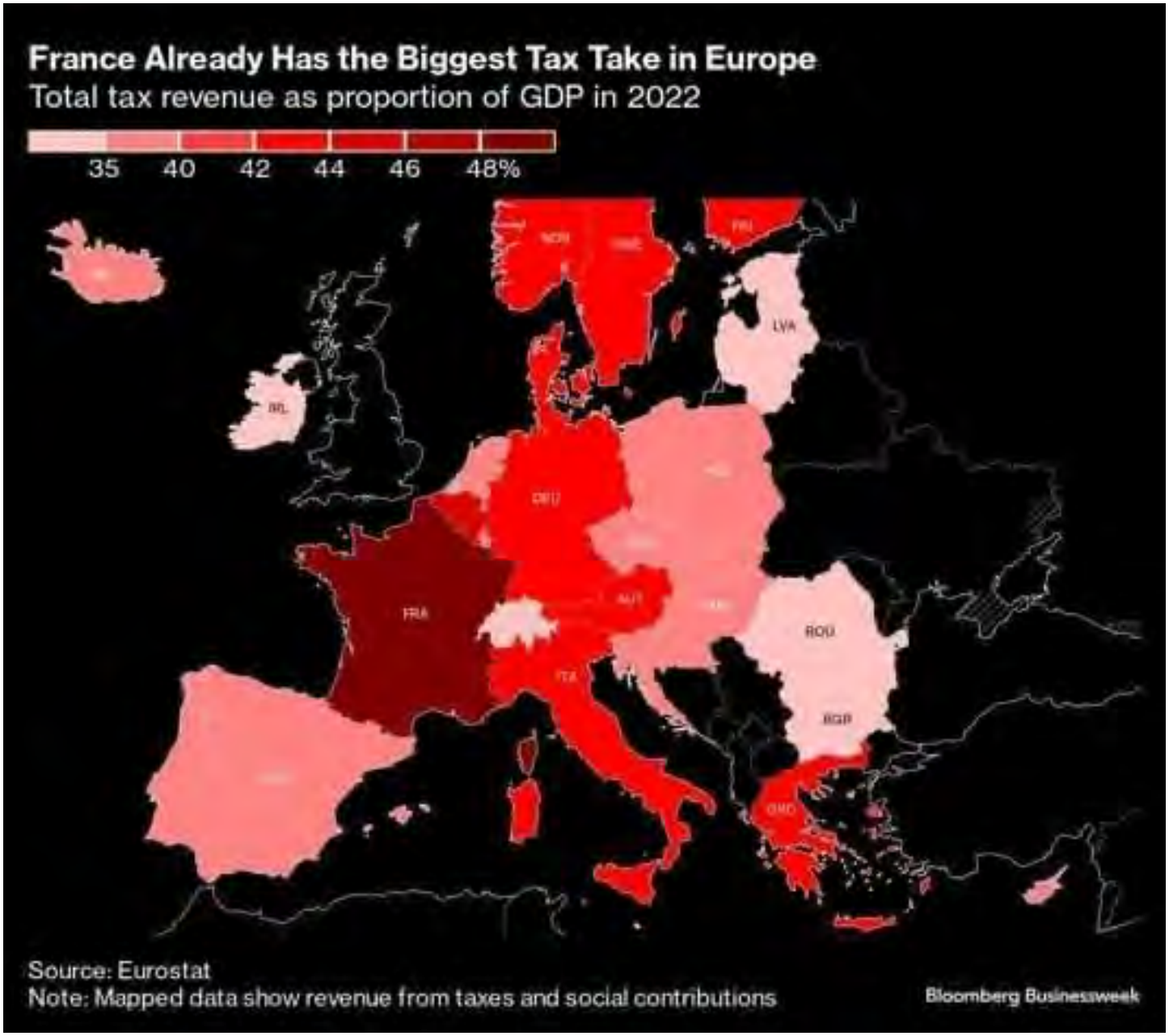
№ 48

***

№ 49

Очень интересная инфографика по уровню налоговых изъятий из экономики относительно к ВВП

2024-09-28

Кущ

Как видим, **в ЕС нет уровня меньше диапазона 30-35% налоговых изъятий к ВВП. В основном, 40-45%.**

Во Франции, вообще адище - почти 50%.

Украина на этом фоне с нашими 25% вообще выглядит чуть ли не как "оффшор".

Тут нужно пояснить.

Я не считаю общий показатель налоговых изъятий в Украине высоким, как пытаются нас убедить некоторые эксперты.

Я считаю, что **главная проблема у нас - это ассиметричность и непропорциональность налоговой нагрузки.**

(1) — Когда одни платят, а другие - нет.

(2) — Когда ставки налогов у богатых, такие же как и у бедных.

(3) — Когда население платит много и тянет лямку бюджета, а часть бизнеса - платит мало, но жалуется на налоги.

(4) — Когда у нас целые сегменты экономики еще и умудряются больше получать от государства (например, в виде возмещения НДС и дотаций), чем платить в бюджет.

(5) — Когда возмещается НДС при экспорте сырья на десятки миллиардов гривен в год небольшой группе трейдеров.

(6) — Когда в сырьевой экономике, пошлины на экспорт сырья приносят аж ... 500 млн грн в год.

(7) — Когда так и не создан *Национальный резервный фонд* за счет пошлин на экспорт сырья.

Ну и стоит понимать, что **Европа - это клуб стран с высокими налогами, которые платят все.**

А то у нас у многих превратное представление на сей счет.

***

№ 50-1

Чому АРМА необхідно перезавантажити?

2024-09-27

Загородний

На сайті Кабміну з’явилася петиція з вимогою звільнити з посади голови ***Національного агентства України з питань виявлення, розшуку та управління активами*** Олену ***Думу*** та перезавантажити роботу агентства (https://petition.kmu.gov.ua/petitions/7244).

На мою думку, **це потрібно було зробити ще рік тому**.

Коли скандали з АРМА почали з’являтися, як гриби після дощу. Але реакції від правоохоронних органів на **численні звинувачення, в тому числі у співпраці з російськими олігархами**, ми так і не дочекалися. Тепер активісти намагаються достукатися до влади через петицію.

У першу чергу звинувачення на адресу керівника АРМА стосуються **неефективного управління конфіскованих активів.**

> — Простими словами – підприємства, які конфіскували у корупціонерів чи росіян, простоюють та банкротують. Скандалів – десятки. Згадаю декілька з них.

1) — У провідного виробника мінеральної води IDS Ukraine, відомого під брендом «Моршинська», більша частина акцій компанії знаходяться у власності українських та грузинських підприємців.

Але РНБО внесло компанію у санкційний перелік через те, що частина акцій належали російському олігарху. Найцікавіше те, що потужності IDS Ukraine АРМА передала в управління головному конкуренту на ринку ТОВ «Карпатські мінеральні води». Звісно, що після такого рішення АРМА звинувачують у рейдерстві.

https://www.ukrinform.ua/rubric-economy/3764819-obranna-upravitela-aktivami-morsinska-v-ids-ukraine-ne-pogodzuutsa-z-pozicieu-arma-sodo-konkursu.html

2) — У жовтні 2022 року АРМА передали торговельний центр «Флагман» в Івано-Франківську, який належав росіянам. Агентство 2 роки з незрозумілих причин не оголошувало конкурс не управителя. Лише після резонансу у ЗМУ в вересня цього року конкурс вирішили провести.

https://unn.ua/news/rozgholos-zmusyv-arma-vykonuvaty-svoi-oboviazky-oholosheno-konkurs-na-upravytelia-dlia-tts-flahman-shcho-nalezhyt-rosiianam

3) — Ще один скандал пов'язаний з яхтою ***Медведчука*** Royal Romance, яка оцінюється в понад 6 млрд грн і **яку Україна ледь не втратила через бездіяльність** Олени ***Думи***.

https://lb.ua/world/2024/05/14/613239_auktsionniy_dim_iz_niderlandiv.html

4) — На Одещині АРМА забрала землю в інвестора, яку упила мережа супермаркетів «Ашан» на Одещині.

Та продала її лише за 5% вартості, чим зірвала інвестиційний проєкт на створення 1,3 тис. робочих місць та сплату щорічно в бюджет 150 млн грн.

https://blogs.pravda.com.ua/authors/yanchenko/60ddce1d1d25d/

5) — АРМА втратила один із «своїх» активів через його банкрутство:

— «***Форвард банк***» російського бізнесмена Рустала Таріко, переданий в управління АРМА, був визнаний неплатоспроможним. Як бачимо, ефективно управляти активами в АРМА не вийшло, що призвело до суттєвих втрат для бюджету

https://www.epravda.com.ua/news/2023/03/8/697788/

6) — Останній скандал: виявилося, що в управління АРМА перебувають понад 2 роки 21 тис. російсько-білоруських вагонів.

Але за цей час їх не почали використовувати.

https://unn.ua/news/arma-vtratylo-miliardy-cherez-bezdiialnist-shchodo-21-tysiachi-rosiisko-biloruskykh-vahoniv-yuryst

Лише після розголосу Дума швидко почала шукати управителя для цих вагонів, а так би вони ще хто його знає скільки простоювали.

Ці скандали та позиція керівництва АРМА призвела до того, що громадської ради при АРМА саморозпустилася.

За словами екс-голови ради Ігоря ***Чобітько***, **агентство залишилося без зовнішнього контролю і приховує важливу інформацію**.

Причина

– керівництво АРМА «систематично ігнорує їхні звернення та, порушуючи вимоги закону, приховує документи».

За законом контролювати АРМА має два органи:

1) — перший – ***комісія*** з трьох осіб (від президента, ВР та Кабміну), але **вона досі не створена**,

2) — другий – ***громадська рада*** з 9 осіб, з якою Олена ***Дума*** **співпрацювати відмовляється**.

За попередні роки АРМА перераховувала мінімальні доходи у бюджет:

— 2021 році – 48 млн грн,

— 2022 – 35,8 млн грн,

— 2023 – 107,5 млн грн.

Візьмемо — останній звіт АРМА за період з половину 2024 року. За даними ДБР, **до управління агентства передали активів на 7,7 млрд грн.**

https://lb.ua/economics/2024/08/08/628474_vid_pochatku_roku_upravlinnya_arma.html

Серед майна

> **— корпоративні права ТОВ «Керамбуд» (бенефіціари – кум путіна Медведчук та екс-нардеп Тарас Козак), активи казино з «російським корінням» ТОВ «РОЯЛ ПЕЙ ЮРОП» загальною вартістю майже 1,8 млрд грн, чотири вертольоти «МІ-2» та два літаки «Ан-2» приблизною вартістю 46 млн грн, понад 170 легкових автомобілів та інших транспортних засобів, земельні ділянки, нежитлові приміщення, будинки, екскаватори, трактори, навантажувачі тощо.**

Як ви думаєте, скільки АРМА перерахувала від управління цими активами? При доході у 1,12 млрд грн.

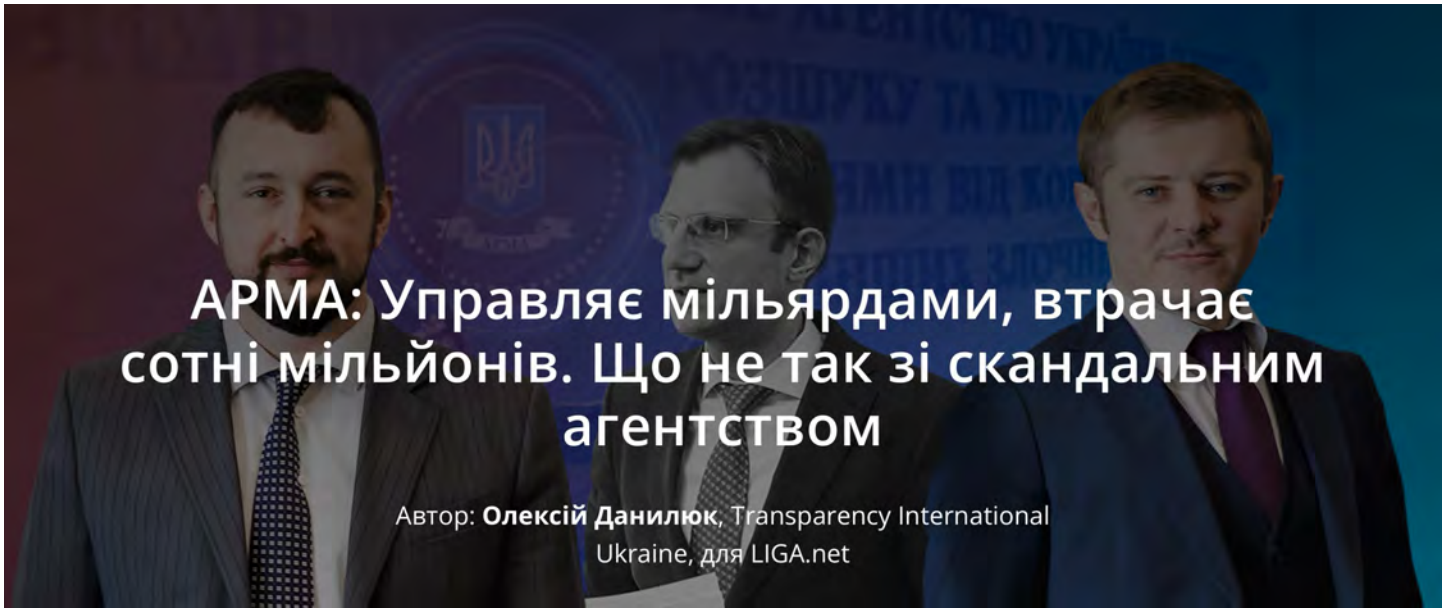
Це як раз і говорить про ефективність менеджменту АРМА. Простіше, здається, продати все конфісковане майно на аукціоні, ніж передати агентству.т

У мене є сумніви, що після численних скандалів АРМА вдасться повернути довіру суспільства. Тому, вважаю, що було б логічно ліквідувати АРМА та передати ці функції відділу Міністерства юстиції України.

***

№ 50-2

АРМА: Управляє мільярдами, втрачає сотні мільйонів. Що не так зі скандальним агентством

Володимир Павленко (ліворуч), Антон Янчук (у центрі), Віталій Сигидин (праворуч)

2021-08-05

Автор: **Олексій Данилюк**, Transparency International Ukraine, для LIGA.net

Нацагентство з питань виявлення та менеджменту активів (АРМА) зі штатом у дві сотні співробітників опікується майном, співставним з вартістю активів українських мільярдерів. В управлінні агентства перебуває близько 10 000 активів – від квартир до акцій Мотор Січі та "труби Медведчука", сукупна вартість яких складає десятки мільярдів гривень.

Довкола цього "пирога" розгорнулась у буквальному сенсі боротьба не на життя, а на смерть.

4 червня АРМА поширило інформацію, що на заступника голови агентства Володимира ***Павленка*** біля власного будинку скоєно замах – невідомі поранили його з вогнепальної зброї. А наприкінці липня слідчі ДБР повідомили про підозру т.в.о. голови АРМА Віталію ***Сигидину*** та його заступнику Володимиру ***Павленку*** у заволодінні $400 000, які раніше були передані в управління агентства.

> Напередодні Печерський суд Києва відсторонив Сигидина та Павленка від посад та відправив під домашній арешт.

Перспективи обох розслідувань – щодо розтрати коштів та замаху на вбивство – поки що химерні, а ось питання зміни очільників АРМА вже вирішене. Нового тимчасово виконуючого обов'язки керівника Кабмін обрав 4 серпня. Не виключено, що оновлення топменеджменту в агентстві – не остання причина бурхливих подій попередніх двох місяців навколо агентства.

АРМА – неефективне.

1) — Сукупний бюджет за 2017-2020 роки органу склав понад 750 млн гривень, тоді як

2) — надходження до бюджету від управління багатомільярдними активами не перевищують 40 мільйонів.

Не додають репутації цьому органу декілька гучних скандалів, як скажімо, продаж активу за ціною у 26 разів меншою ринкової вартості або історія з "крадійським общаком", коли майже $400 000, арештованих у справі про умисне вбивство, АРМА віддала за фіктивними документами бозна-кому. Втім, до появи агентства справи із майном фігурантів кримінальних справ йшли набагато гірше.

LIGA.net поспілкувалась із п'ятьма представниками Національного агентства з управління та менеджменту активів та обізнаними народними депутатами, аби розібратись, хто та як зберігає багатомільярдне майно, арештоване під час кримінальних розслідувань, що відбувається за лаштунками та чому орган, створений за європейським зразком, демонструє вкрай низький результат. (Через кримінальний та корупційний скандали довкола агентства, більшість співрозмовників погодились говорити на умовах анонімності).

Головне завдання АРМА – зберегти економічну вартість майна, заарештованого під час кримінального провадження. Якщо суд ухвалить відповідне рішення, ці активи або гроші від їхнього продажу принаймні частково компенсують збитки від кримінального злочину. А у разі зняття арешту – власник отримає збережену економічну вартість свого майна.

Здійняті у повітря гвинтокрили, понад 2000 правоохоронців, 450 обшуків. Так у травні 2017 року виглядала "найбільша антикорупційна операція", як її назвав тодішній голова МВС Арсен Аваков. Затриманих тоді експодатківців часів міністра доходів і зборів Олександра Клименка підозрювали у "кришуванні" багатомільярдних податкових схем. У квітні 2021 року "справа Клименка" була тихо закрита на підставі постанови прокурора (через сплив строку розслідування). А на початку червня суди почали знімати арешти у цій справі – на корпоративні права, квартири, ділянки тощо.

Власники повернуть собі все, окрім десяти машин. За словами співрозмовника LIGA.net із Нацагенства, замість цього держава виплатить гроші, що примітно: у значно більшому обсязі, ніж ринкова вартість застарілих авто. Для прикладу, одна із арештованих автівок – Mercedes-Benz GL500 4Matic, 2013 р.в. – була продана АРМА ще у 2017 році за 1,4 млн грн. Кошти лягли на банківський депозит і разом із нарахованими відсотками (712 000 грн) тепер дозволяють власнику купити з салону аналог у топовій комплектації. Чергова "зрада"? Навпаки.

У межах цієї справи загалом було продано десять автівок за 4,8 млн грн. Поверне ж АРМА власнику майже на два мільйони більше – завдяки відсоткам, що “набігли” за час розміщення цих коштів на депозитних рахунках органу.

Хто б і як не ставився до чиновників часів Олександра Клименка та Віктора Януковича, цей приклад збереження вартості арештованого майна, яке після закриття кримінального провадження треба повернути власнику, – ознака цивілізованого підходу і на сьогодні досить показовий випадок, який убезпечив державу від зайвих витрат. Якби вину підозрюваних довели – ці гроші відійшли б державі як компенсація за збитки від кримінального злочину.

Так було не завжди. Ще у недалекому минулому, до появи АРМА, недбалість правоохоронців із арештованим майном дорого коштувала державному бюджету. Наприклад, за рішенням Європейського суду із прав людинивід 2 червня 2014 року, Україна виплатила ірландському підприємству East/West Alliance Ltd. 5 млн євро. Це – плата за збитки, які завдали компанії: із 14 арештованих пасажирських літаків, які під час кримінального провадження були вилучені податковою міліцією і зберігалися в Київській області. У підсумку частина літаків була поневічена, а деякі – “зникли”. Збитки лягли на держбюджет, а відтак і на гаманці українців.

У ті “старі” часи ані правоохоронні органи, ані суд на час кримінального провадження не піклувалися про збереження арештованого майна та його економічної вартості. Приклад з літаками є найгучнішим кейсом з цілої низки аналогічних справ, де після зняття арешту власник отримував замість свого майна брухт та непотріб.

Потреба змін визріла давно, але, як часто траплялося, реформа розпочалася під тиском ззовні.

АРМА створили у 2016 році за аналогією до органів ARO-AMO (Asset Recovery Office – Asset Management Office) Європейського Союзу, що було однією з умов лібералізації візового режиму з ЄС.

Поява Нацагентства з виявлення та менеджменту активів частково навела лад, про що йтиметься далі. Водночас, корупційні скандали довкола арештованого майна мають місце і досі. Деякі з них підсвітили суттєві проблеми у сфері управління активами. Шанси їх виправити є. Але чи є бажання ними скористатися?

1. Валіза без ручки

Після запуску АРМА правоохоронні органи та суди не одразу сприйняли появу нового органу належним чином. Двоє співробітників Національного

агентства в коментарі LIGA.net згадують, як судді господарських та адміністративних суддів майже від початку ставили палки в колеса: забороняли нацагентству чи управителям працювати з арештованими активами.

Важкий старт

Так, перший же досвід АРМА з управління активами, а це майно, що правоохоронці пов'язували з ексміністром доходів та зборів часів Януковича Олександром Клименком, зіштовхнув Нацагентство з проблемами української судової системи. Робота з управління була повністю заблокована Окружним адмінсудом Києва, який заборонив виконувати рішення Печерського районного суду Києва щодо управління арештованими активами. Національне агентство опинилося в ситуації, коли одночасно існують два судових рішення, що суперечать одне одному.

Схожа ситуація повторилась через пів року, коли господарський суд заборонив АРМА вчиняти будь-які дії з виконання договорів, укладених з тимчасовим управителем. Мова йшла про майно, арештоване у межах кримінального провадження щодо можливого привласнення кредитних коштів УкрСиббанку.

Водночас процесуальні керівники правоохоронних органів роками не цікавилися переданими на зберігання активами. Правоохоронці, як зазначив один з народних депутатів, навіть не приїздили на виклик, коли попри рішення суду про передання майна в управління державі, власники блокували працівникам агентства доступ до активів.

Як працює АРМА:

АРМА не обирає чим управляти, а чим – ні. Передання активів нацагентству відбувається за рішенням слідчого судді/суду чи за згодою власника, хоча за весь час існування органу останнього ніколи не траплялось.

Управління відбувається тільки двома шляхами:

(1) через передання активу управителю, який має їм опікуватися, зберігати економічну вартість активу, заробити для себе та бюджету;

(2) через продаж – збереження економічної вартості відбувається завдяки продажу на аукціоні за ціною не нижче ринкової, гроші розміщуються на депозиті і чекають відповідного судового рішення. На продаж віддають те, чим неможливо інакше управляти, що може швидко зіпсуватись чи втратити у ціні (слабоалкогольні напої, зерно, цукор, мобільні телефони тощо).

Після передання активу до АРМА його подальшу долю визначає тендерний комітет, який має обрати управителів арештованого майна або віддати його на

реалізацію. Водночас, у перші два роки роботи тендерний комітет також опікувався і побутовими питаннями – закупівлею канцелярії, програмного забезпечення, клінінгових послуг.

Все це – недосконала система роботи та складнощі у взаєминах із судами та правоохоронцями – часом призводило до тупцювання на місці. Кількість активів на балансі АРМА у перші два роки була незначною: у 2017 та 2018 роках суди передали нацагентству приблизно 700 активів.

Утім, 2019 року процес передання майна до АРМА активізувався і вже нагадував снігову кулю. Рахунок йшов на тисячі. Словами одного з фахівців АРМА, станом на 1 серпня 2021 року в управлінні нацагентства перебуває більше 10 000 активів. Офіційно, інформацію про кількість переданих йому активів АРМА не публікує з 2020 року.

Активи АРМА

Точну кількість активів АРМА вказати важко. Наприклад, нещодавно в управління передали фури зі стоматологічним обладнанням і засобами гігієни, але як рахувати цей актив: як одну завантажену фуру, чи кожен предмет окремо? Якщо рахувати за текстами ухвал про передання майна, то в кейсі резиденція “Межигір’я” тільки внутрішнє оздоблення “Хонки” займає кілька сторінок.

АРМА виявилось не готовим до такого виклику. Через недоліки законодавства, погану взаємодію з іншими органами і непрозорість своєї роботи.

Як зазначають два керівники середньої ланки АРМА, в управлінні корпоративними правами підприємств, потрібно узгоджувати дії з власниками (фігурантами кримінальних проваджень), але вони не рідко блокують роботу з управління. Суди передають не весь актив, а його частину: замість виробничого комплексу АРМА отримує в управління тільки приміщення, без обладнання. Були й кумедні випадки як, скажімо, передання в управління АРМА “для збереження економічної вартості” землі, яка була засіяна опіумним маком.... Цей останній приклад – показова ілюстрація недостатніх знань у слідчих, прокурорів та суддів, що віддавали в АРМА майно, яким в принципі управляти неможливо.

Профільне законодавство виписано із великими дискреційними повноваженнями, що створює широке поле для корупції. Наприклад, керівництво АРМА може обирати шлях управління активами (скажімо, продавати квартиру чи передати її в управління).

Законодавчо ця проблема вже на шляху до вирішення. На підписі у президента лежить законопроєкт №5141, яким передбачено суттєве обмеження кола активів, що можуть іти на продаж, та обрання шляху управління виключно

судом. Залишилося впровадити аналогічні зміни до Кримінально-процесуального кодексу.

2. Перший керівник

У 2017 році почав роботу перший керівник Нацагентства з питань виявлення активів Антон ***Янчук***.

З 2014 року він працював спочатку помічником, а потім заступником міністра юстиції Павла ***Петренка***.

Ярослав ***Юрчишин***, який був одним з членів комісії з добору першого очільника АРМА, під час спілкування вказав, що Янчук мав переваги перед конкурентами:

> — професійний досвід, участь у написанні профільного закону.

Перед ним стояли задачі побудувати з нуля всю інституцію (“вибити” приміщення, набрати працівників тощо).

Команда Янчука запустила нацагентство і попри відсутність досвіду та деколи чітко прописаних процедур демонструвала результати стосовно окремих активів.

> — Наприклад, у березні 2018 року, за клопотанням НАБУ та САП, АРМА було передано 185 млн грн. За кілька місяців, коли апеляційний суд зняв арешт, агентство повернуло власнику не тільки арештовані гроші, а й майже 5 млн грн відсотків. Це слугувало прикладом ефективного управління арештованим майном.

Разом з тим, одразу три співрозмовники LIGA.net зазначають, що тодішня робота нацагентства з переданим йому майном повністю залежала від окремих співробітників органу та, м’яко кажучи, не завжди була орієнтована на ефективне управління.

Найбільш актуальна проблема – процедура добору управителів. Вона була суб’єктивною (адже враховували досвід управителя, штат працівників, репутацію конкурсанта) та непрозорою (без прямої трансляції засідань комітету та оприлюднення протоколів).

Як наслідок – непоодинокі випадки, коли окремі управителі, словами працівника АРМА, штучно завищували витрати з утримання активів і відповідно – менше віддавали в бюджет.

Ба більше. Деякі управителі, на думку правоохоронців, вдавалися до тих самих злочинів, що й фігуранти у кримінальних провадженнях, у межах яких були заарештовані ввірені їм активи. Ось показовий приклад. У серпні 2018 року ТЕЦ у Львівський області були арештовані та передані до АРМА, через

заволодіння 300 млн куб. м природного газу та завдання збитків Нафтогазу України на суму понад 1,4 млрд грн. Натомість наступного року вибраний АРМА управитель для цих ТЕЦ, на думку правоохоронців, аналогічним способом зміг завдати приблизно 370 млн грн збитків.

Земля Ашану

Не менш скандальна історія розгорнулася навколо "землі Ашану". Мова про ділянку в Одеській області, яку вивели з власності Інституту виноградарства та виноробства й потім продали Ашану. Згодом її арештували і передали в АРМА, бо, на думку правоохоронців, виведення з держвласності відбулось із порушенням закону. Хоча земля з часом не втрачає у вартості і її слід було просто не чіпати до завершення розслідування, в АРМА її вирішили виставити на продаж. Ділянку продали у липні 2019 року за заниженою (у 26 разів) ціною та порушенням правил торгів для пришвидшення процесу. Сьогодні АРМА наголошує, що сприяє розслідуванню цієї справи.

Офіс Майдан-Плаза

На балансі компанії Майдан-Плаза перебував офіс у центрі Києва (приблизно 500 кв. м). Зазвичай АРМА намагається знайти для такої привабливої комерційної нерухомості управителів, актив обслуговується, охороняється, держава отримує надходження, але агентство вирішило якнайскоріше продати актив – актив корпоративних прав компанії Майдан-Плаза.

Отже, перші два роки роботи АРМА показали три ключові проблеми органу:

(1) неконтрольовані дискреційні повноваження щодо вибору шляху управління активами;

(2) непрозорість роботи з управління ввіреним йому активами;

(3) відсутність націлення на результат.

3. Нова мітла

Зміни у роботі АРМА були неминучі з двох причин. Другорядна – агентство демонструвало погані результати роботи. Головна ж причина – прихід нової влади у 2019 році. Команда Володимира Зеленського взяла під контроль виконавчу і законодавчу гілки влади в країні, і ділити АРМА з іншими політичними силами не було потреби.

Влітку 2019 року у АРМА з'явилася нова впливова людина – радник голови Янчука – Володимир Павленко. За словами одного з працівників агентства, поява Павленка не обійшлася без впливу Офісу нового президента.

Водночас з посади у грудні 2019 року був звільнений Антон Янчук. А його місце того ж дня обійняв Віталій Сигидин у статусі виконуючого обов'язки. До цього він пів року очолював відділ моніторингу ефективності менеджменту активів. Згаданий вище Павленко стає заступником голови АРМА.

За інформацією LIGA.net, саме за ініціативи Павленка відбулося кілька важливих трансформацій. Так, взимку 2020 року тендерний комітет був розділений на дві частини. Один, який очолив Володимир Павленко, відтоді опікувався лише добором управителів для арештованого майна, інший – закупівлею товарів та послуг для внутрішніх потреб АРМА.

Важливою новацією стало запровадження мінімального гарантованого платежу, порогу, який управителі майна сплачують щомісяця в бюджет, незважаючи на фінансові показники під час управління активом. Якщо раніше надходження до бюджету залежали від багатьох факторів та, за словами деяких співробітників агентства, могли штучно занижуватися, а інколи і взагалі майже не сплачуватися (немає прибутку – немає надходжень до бюджету), то тепер гарантований щомісячний платіж був умовою управління активом.

Посилилась інтенсивність роботи. Раніше перерва між конкурсами на актив, для якого не знайшли управителів, могла тягнутися декілька місяців. Зараз намагаються виставляти актив на конкурс частіше, для збільшення можливостей знайти управителя.

Всі ці заходи позитивно вплинули на ефективність управління та надходження до бюджету.

Так, за першу половину 2021 року АРМА перерахувала до держбюджету 19,2 млн грн від управління. Це більш ніж у будь-який аналогічний попередній період.

Окрім цього, помітно зріс ще один важливий показник – витрати на збереження та обслуговування активів.

Як зазначив один з керівників АРМА для LIGA.net, тільки за перший квартал 2021 року управителями було витрачено понад 50 млн грн на ремонт та обслуговування окремих активів, і жодної з цих гривень не пішло з державного бюджету.

Але чи є все це свідченням успішної трансформації?

1) — Позитивні зміни, які відбулися в АРМА, більше схожі на тактичну перемогу, що може не встояти зі зміною команди.

Крім того, попри зміни підходів з добору і роботи управителів в АРМА залишаються старі проблеми

2) – відсутність прозорості у роботі тендерного комітету, не забезпечення трансляцій засідань та публікації протоколів. Це заважає забезпечити основні підвалини для протидії зловживанням.

Водночас **нову команду, як і її попередників, не оминули скандали**.

Найпомітніший з них – кримінальна історія навколо замаху на Володимира Павленка.

Ця справа бере початок влітку 2020 року, коли правоохоронці у ***межах кримінального провадження*** за фактом умисного вбивства, арештували і передали в управління АРМА $400 000.

Ці гроші називають “злодійським общаком”.

Майже відразу через суди розпочалися спроби скасувати арешт та забрати суму. Як розповів подробиці співробітник АРМА, у грудні 2020 року до агенства надійшла ухвала з мокрою печаткою суду – щодо перерахування цієї арештованої суми фізичній особі. За законом, агентство зобов’язане у такому разі в триденний строк повернути актив. АРМА так і зробило. Цієї ухвали не було в Єдиному реєстрі судових рішень. Втім, це не здивувало працівників агентства: за словами співрозмовника, аналогічних ухвал (що стосуються роботи агентства), які не вносяться суддями до реєстру тижнями, а інколи й місяцями, достатньо.

Суми, які у 2020 році АРМА повернула за відсутності ухвал суду в реєстрі:

(1) 3,9 млн грн (за ухвалою Печерського суду Києва),

(2) 5,6 млн грн (за ухвалою Печерського суду Києва),

(3) 2,2 млн грн (за ухвалою Київського апеляційного суду).

За наявності ухвал суду в реєстрі:

(1) 1,7 млн грн (за ухвалою Печерського суду Києва),

(2) 2 млн грн (за ухвалою Київського апеляційного суду),

(3) 450 000 грн (за ухвалою Печерського районного суду).

Втім, у ***Державному бюро розслідувань*** **бачать ситуацію по-іншому.**

1) — Річ у тім, що ухвала суду, на підставі якої АРМА віддала зазначену суму, і не могла з’явитися в реєстрі – вона фальшива, стверджують наразі правоохоронці.

2) — На думку СБУ та ДБР, саме керівник АРМА Віталій Сигидин, його заступник Володимир Павленко, начальник управління менеджменту активів Вахтанг Бочорішвілі у змові із приватними адвокатами використали підроблений документ для заволодіння коштами.

У грудні 2020 року на підставі ухвали-фальшивки $400 000 переказали на рахунок неналежного власника. Слідчі також кажуть, що згодом гроші були розподілені між усіма учасниками злочину.

29 липня Печерський районний суд міста Києва відсторонив від посади т.в.о. голови Сигидина, його заступника Павленка і Бочорішвілі. Суддя Сергій Вовк обрав також держслубовцям запобіжні заходи у вигляді нічного домашнього арешту строком до 24 вересня.

Найпроблемніші активи

Суттєвою проблемою агентства були і залишаються питання доцільності передання окремих активів та визначення обсягів арешту.

Вони не врегульовані законом.

Це призводить до ситуацій, коли

— АРМА стає “камерою схову” для непотребу, яким неможливо управляти.

Гарна ілюстрація – передання в управління АРМА 21 000 медичних масок у розпал пандемії.

— Водночас суд заборонив їх продавати.

Контроль кожного судового рішення щодо передання активів в АРМА покладається на прокурора, але переважна більшість з них не цікавиться ані активом, ані ефективністю управління майном.

Передання ж АРМА активів на зразок Межигір’я, “труби Медведчука” (частина магістрального нафтопродуктопроводу Самара-Західний напрямок), Одеського аеропорту заздалегідь приречена на невдачу.

Тільки для ідентифікації та опису майна Одеського аеропорту не вистачить і подвоєних ресурсів Національного агентства.

Деякі об'єкти, які передають АРМА в управління, агентство просто не в силах проковтнути.

Один з керівників АРМА зазначає, що

— самостійно знайти управителя для таких великих і складних об’єктів як Мотор Січ (одна з провідних у світі корпорацій з розробки, виробництва авіаційних газотурбінних двигунів для літаків та вертольотів) агентство не здатне.

Так, АРМА майже рік безуспішно шукало менеджера для Одеського аэропорту.

Більшість активів, які передаються АРМА, є "депресивними" (неліквідними), витрати на їхнє утримання та поточний ремонт є недоцільними у разі планового короткострокового управління, тому пошук управителів є важким завданням.

Складно визначити, чи є попит на актив, чи є можливість для управителя, не тільки заробити, а й забезпечити надходження до бюджету, чи є можливість для зловживань.

За словами одного зі співробітників агентства, протягом 2020 року та п'яти місяців 2021 року 27 лотів виставлялися на конкурс з добору управителів по чотири і більше разів. Загалом на ці активи конкурс оголошувався 136 разів .

4. Кому заважає АРМА

Головні перепони до повноцінної і цивілізованої роботи органу мають старе коріння.

Словами співрозмовника з парламенту, "у народних обранців існує вкрай низька обізнаність щодо агентства та його функцій".

Деякі депутати вважають, що АРМА безпосередньо управляє активами, дає своїх менеджерів (як зазначено вище – це не так).

Законодавчі ініціативи, що реєструються останніми роками, переважно мають на меті "зрізання" функціоналу та можливостей агенства.

Тема АРМА дуже часто є причиною запеклих баталій у ***профільному антикорупційному комітеті Верховної Ради***.

> — Цей комітет вже не перший рік намагається визначитись із представниками до комісії, що обиратиме нового голову агентства. Нагадаємо, з грудня 2019 року орган очолював тимчасово виконуючий обов'язки.

Зволікання із призначенням очільника агентства, роботу якого наразі виконує "т.в.о голови", є зручним механізмом забезпечення лояльності органу та запорукою слухняності.

Адже виконуючого обов'язки завжди можна попросити "піти". За даними LIGA.net, пропозиція написати заяву на звільнення навесні цього року надійшла усім керівникам АРМА.

Щоправда, співрозмовник LIGA.net не захотів уточнити, від кого саме.

Не варто відкидати, що події, які відбулись згодом: замах на заступника голови Павленка та ***відсторонення*** усього керівництва органу АРМА у

зв’язку із кримінальним провадженням наприкінці липня (згідно з рішенням судді Печерського суду Сергія Вовка) – можуть бути одним ланцюгом.

Посилити чи послабити це відчуття зможуть дії нового т.в.о. голови АРМА – Дмитра Жоравовича, призначеного КМУ 4 серпня. До цього призначення Жоравович з червня 2019 року очолював Північно-східне територіальне управління АРМА.

Як зазначив один з народних депутатів, на сьогодні агентство стало заручником свого функціоналу.

Керівництво держави зрозуміло можливості органу, проте занадто багато політичних сил хочуть мати вплив на добір майбутнього очільника національного агентства, тому більше ніж півтора року не була сформована комісії з добору голови.

“Оскільки АРМА не є в пріоритеті суспільства та міжнародних партнерів, можемо не очікувати на незалежний та неупереджений конкурс, а отже, і на справді гідних претендентів на цю посаду”, – вважає співрозмовник LIGA.net.

***

№ 51

Виступ президента Аргентини Хав'єра Мілея перед Генеральною Асамблеєю ООН 25 вересня 2024 року

До представників ООН, представників різних держав-членів та всіх громадян світу, що спостерігають за нами, доброго дня. Для тих, хто не знає, я не політик, я економіст. Я — ліберальний, лібертаріанський економіст, який ніколи не прагнув стати політиком, але був удостоєний честі стати президентом Аргентинської Республіки після понад столітнього колапсу колективістської політики, яка знищила нашу країну.

Це моя перша промова перед Генеральною Асамблеєю ООН, і я хотів би скористатися цією нагодою, щоб смиренно попередити нації світу про небезпечний шлях, яким ми рухаємося вже десятиліттями, і про невиконання цією організацією її первісної місії. Я не прийшов сюди, щоб розповідати світу, що йому робити. Я прийшов, щоб сказати світу, що станеться, якщо ООН продовжить підтримувати колективістські політики, які просуваються під егідою порядку денного на 2030 рік, і, з іншого боку, щоб розповісти про цінності нової Аргентини.

Я хотів би почати з того, щоб **віддати належне там, де це потрібно**.

ООН була заснована після жахів найжорстокішої війни в глобальній історії, головна мета якої полягала в тому, щоб така війна більше ніколи не повторилася. Для досягнення цієї мети організація закарбувала свої фундаментальні принципи у Загальній декларації прав людини. З цього народилася основна домовленість про те, що всі люди народжуються вільними та рівними у своїй гідності та правах.

Під наглядом цієї організації та завдяки прийняттю цих ідей протягом останніх 70 років людство пережило найдовший період глобального миру в історії, що збіглося з найбільшим періодом економічного зростання. Вона створила міжнародний форум, де нації могли вирішувати свої конфлікти шляхом співпраці, а не одразу вдаючись до зброї. Організація досягла того, що раніше було немислимим: п’ять найбільших держав світу сіли за один стіл із рівними правами вето, незважаючи на повністю протилежні інтереси.

Хоча загроза війни не зникла, жоден конфлікт не переріс у глобальні масштаби. Ми перейшли від двох світових війн менш ніж за 40 років, які разом забрали понад 120 мільйонів життів, до 70 років відносного глобального миру, безпеки та стабільності, під омофором порядку, що дозволив інтегрувати весь світ у систему торгівлі, конкурувати та процвітати. Як сказав Фредерік Бастіа: "Де починається торгівля, там зникає війна." Торгівля гарантує мир, мир гарантує свободу, а рівність перед законом гарантує свободу.

ООН забезпечила реалізацію слів пророка Ісаї: "Він буде судити між народами і розсудить багато племен. Вони перекують свої мечі на лемеші і свої списи на серпи. Народ не підніме меча на народ, і більше не будуть вчитися воювати."

Це було досягнуто здебільшого під наглядом ООН у перші десятиліття її існування, і це було визначним успіхом.

Однак, як це часто трапляється з бюрократичними структурами, створеними людьми, **ООН почала втрачати фокус на своїх основних завданнях, викладених у її установчій декларації**.

Замість того, щоб захищати суверенітет людей і націй, вона перетворилася на левіафана з багатьма щупальцями, який намагається диктувати не лише те, що повинні робити держави, але й те, як мають жити всі громадяни світу.

Організація змістилася

1) — **від органу, який сприяв миру,**

2) — до органу, що **нав’язує ідеологію своїм членам, визначаючи позиції щодо нескінченного списку соціальних тем**.

Модель, яка колись була успішною — вкорінена в ідеях президента Вудро Вілсона, який виступав за мир без перемоги та міжнародну співпрацю, — була замінена моделлю наднаціонального управління.

Тепер міжнародні бюрократи намагаються нав’язати світовим громадянам певний спосіб життя. Те, що цього тижня обговорюється у

Нью-Йорку на Саміті майбутнього, є не чим іншим, як продовженням цього трагічного шляху.

Генеральний секретар ООН закликав нас визначити новий соціальний договір і подвоїти наші зобов'язання щодо порядку денного на 2030 рік.

Позиція Аргентини чітка: хоча порядок денний на 2030 рік може бути добре задуманий, по суті це програма для наднаціонального управління з соціалістичним підґрунтям.

Вона намагається вирішити проблеми сучасності за допомогою політик, що

1) — підривають суверенітет національних держав і

2) — порушують права людини на життя, свободу та власність.

Історія показала, що **єдиний спосіб гарантувати процвітання — це обмежити владу держави, забезпечити рівність перед законом і захистити права індивідів на життя, свободу та власність.**

Прийняття цього порядку денного лише ***слугує інтересам привілейованих груп*** і відходить від принципів, викладених у Загальній декларації прав людини.

ООН, яка колись захищала права людини, стала одним із головних прибічників систематичних порушень свобод.

(1) — Наприклад, локдауни, запроваджені у 2020 році, слід вважати злочинами проти людства.

(2) — У цій самій залі, яка нібито захищає права людини, ми включили до Ради з прав людини такі криваві диктатури, як Куба і Венесуела, без жодного засудження.

(3) — У цій самій залі ми допустили до Комітету з ліквідації дискримінації щодо жінок (CEDAW) країни, які карають жінок лише за те, що вони показали частину свого тіла.

(4) — У цій самій залі держава Ізраїль, єдина ліберальна демократія на Близькому Сході, була несправедливо засуджена, тоді як світова спільнота не змогла ефективно боротися зі злом тероризму.

На економічному рівні ми підтримали колективістські політики, що підривають економічне зростання, порушують права власності і заважають найбіднішим країнам вільно використовувати свої ресурси.

1) — Ми запровадили регулювання та обмеження, що перетворили ці країни на постійних боржників міжнародних фінансових установ.

2) — Ми спостерігали абсурдні політики, такі як політика нульових викидів, що шкодить бідним країнам, або політики, пов'язані із сексуальними та репродуктивними правами, тоді як у західних країнах стрімко падає народжуваність, що віщує похмуре майбутнє.

ООН не виконала своєї місії щодо захисту територіальної цілісності своїх членів,

— про що аргентинці знають з власного досвіду у питанні ***Малвінських островів***.

Право вето постійних членів Ради Безпеки використовується для захисту вузьких інтересів певних держав, залишаючи організацію безсилою перед справжніми глобальними конфліктами, такими як огидне російське вторгнення в Україну, що забрало понад 300 тисяч життів і залишило понад мільйон поранених.

Замість того, щоб

1) — боротися з цими реальними конфліктами,

2) — ООН витрачає час і зусилля на те, щоб ***диктувати бідним країнам***, що і як вони повинні виробляти, з ким їм торгувати, що вони повинні їсти і в що вірити.

Такий розрив між реальністю і колективістською, морально нав’язливою "вок" ідеологією ООН призвів до значної втрати довіри серед громадян вільного світу.

Ми наближаємося до кінця епохи.

Колективізм і супровідна йому моральна риторика зустрічаються з реальністю.

Немає жодних достовірних рішень для справжніх проблем світу.

Якщо порядок денний на 2030 рік зазнає поразки, як це визнали навіть його прихильники, ми повинні визнати, що це була помилкова програма з самого початку. Ми повинні прийняти цю реальність і змінити курс.

В Аргентині ми побачили на власні очі наслідки колективізму: бідність, анархію і повну відсутність свободи.

Проте в нас ще є час обрати інший шлях.

Аргентина обрала шлях свободи, прийнявши переконання, що всі громадяни народжуються вільними та рівними перед законом, маючи невід’ємні права, надані нам Творцем: право на життя, свободу і власність. Ці принципи будуть керувати міжнародною політикою Аргентини відтепер.

Ми віримо у захист життя, власності і свободи слова для всіх. Ми підтримуємо свободу віросповідання, свободу торгівлі і обмежене управління. У світі, де дії однієї країни швидко впливають на інших, ми віримо, що всі народи повинні бути вільними від тиранії, будь то політичне пригнічення, економічне рабство або релігійний фанатизм. Ці фундаментальні ідеї мають відображатися в наших діях — дипломатичних, економічних і матеріальних — через спільні зусилля всіх націй, що виступають за свободу.

Доктрина нової Аргентини — це ніщо інше, як справжня суть Організації Об'єднаних Націй:

— співпраця об'єднаних націй у захисті свободи.

Якщо ООН бажає повернутися до принципів, що привели до її створення, **Аргентина повністю підтримає її боротьбу за свободу**.

Проте **Аргентина не підтримуватиме жодну політику, що обмежує індивідуальні** або торговельні свободи чи порушує природні права особистостей, незалежно від того, наскільки великим є консенсус у цій установі.

З огляду на це, **я офіційно висловлюю нашу незгоду щодо *"Пакту заради майбутнього"***, підписаного в неділю.

Я запрошую всі країни вільного світу підтримати Аргентину, не лише в цьому питанні, а й у створенні нової програми для цієї шляхетної інституції — *програми свободи*.

З цього дня Аргентина залишає свою політику історичного нейтралітету і буде на передовій у боротьбі за захист свободи.

Як сказав Томас ***Пейн***:

"Ті, хто сподівається отримати благословення свободи, повинні, як і всі інші, пройти випробування її підтримкою."

Хай живе свобода! Хай їй буде слава!

Дякую дуже.

***

№ 52

И к хронике либерализма, победившего в отдельно взятой стране. Речь об Аргентине

2024-09-28

Кущ

Доля бедных перевалила за экватор и достигла почти 53% от общей численности населения.

Такие данные приводит Indec, местное статистическое бюро.

За первое полугодие 2024 года уровень бедности в стране достиг 52,9%, а это почти 25 миллионов человек.

— В нищете живет 18,1% населения, или 8,5 млн человек.

Аналитики отмечают: это самые высокие показатели с 2003 года.

Основные причины:

1) — инфляция (за которую Милей ответственность не несет) и

2) — сокращение расходной части бюджета на социальные статьи (а это уже прямая ответственность Милея).

Бюджетный тормоз Милея может снизить инфляцию, но приведет и к рецессии.

Кстати,

— до прихода Милея к власти, бедных в стране было 19,5 млн человек, то есть за его каденцию добавилось 5,4 млн.

— Количество детей в возрасте до 14 лет, живущих в бедности, составило 66,1% (ранее 58,4%).

Прирост граждан, живущих в нищете: плюс 3 млн.

— Кстати, агломерации с самым высоким уровнем бедности - это Резистенсия в провинции Чако (76,2%), Формоза (67,6%), Ла-Риоха (66,4%) и Сантьяго-дель-Эстеро-Ла-Банда (64%).

— Это все аграрно-сырьевые провинции: хлопок, соя, кукуруза.

Зато **в Большом Буэнос-Айресе самый низкий уровень относительной бедности (23,1%).**

В абсолютном цифрах в столице и, в основном, пригороде, проживает более 2 миллионов бедных людей.

Ситуация чем-то напоминает Украину:

— богатая столица - бедные провинции.

Столица является и электоральной базой Милея, точно также как и у нас всяких "реформаторов", вроде Голоса и иже с ними.

— Все эти россказни про "цену государства", "сокращение бюджетных расходов" и т.д., почему-то хорошо заходят именно столичным жителям. Они почему-то свято верят, что выиграют от "государства в смартфоне".

Хотя **в долгосрочной перспективе будет, как раз, наоборот: *инфраструктурная деградация столицы* как это произошло у нас.**

Ну а пока **в Аргентине девальвация песо и резкая бюджетная корректировка лишь ускорила десоциализацию.**

Резко сократились реальные доходы населения, как только из формулы ВВП по доходам и расходам вычленили огромный сегмент социальных бюджетных расходов.

В строительстве, торговле и промышленности сокращено более 100 000 рабочих мест.

(1) Меньше доходов у населения - меньше доходов у предпринимателей (некому продавать свои товары и услуги) - меньше неформальной занятости в малом бизнесе - меньше доходов у самых бедных.

(2) То есть, меньше локальных автоперевозок, клининга, работы по дому, покупок на уличных лотках и т.д.

(3) Даже "хороших отходов" для нищих меньше, как ни ужасно это ни звучит.

Эффект сжатия доходов в масштабе страны.

***

№ 53

Рис1

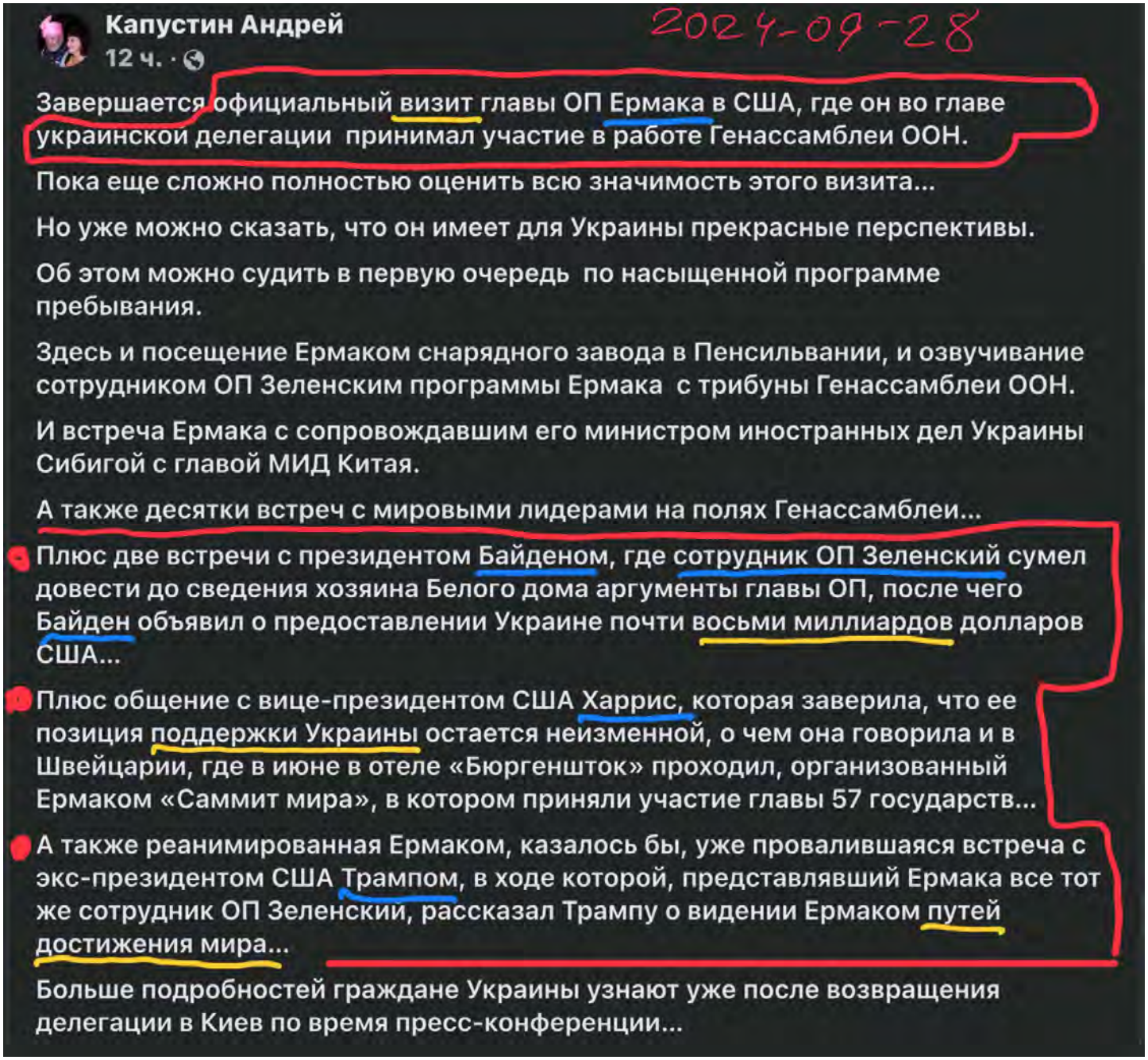

Капустин Андрей
12 ч. ·
2024-09-28
Завершается официальный визит главы ОП Ермака в США, где он во главе украинской делегации принимал участие в работе Генассамблеи ООН.
Пока еще сложно полностью оценить всю значимость этого визита...
Но уже можно сказать, что он имеет для Украины прекрасные перспективы.
Об этом можно судить в первую очередь по насыщенной программе пребывания.
Здесь и посещение Ермаком снарядного завода в Пенсильвании, и озвучивание сотрудником ОП Зеленским программы Ермака с трибуны Генассамблеи ООН.
И встреча Ермака с сопровождавшим его министром иностранных дел Украины Сибигой с главой МИД Китая.
А также десятки встреч с мировыми лидерами на полях Генассамблеи...
Плюс две встречи с президентом Байденом, где сотрудник ОП Зеленский сумел довести до сведения хозяина Белого дома аргументы главы ОП, после чего Байден объявил о предоставлении Украине почти восьми миллиардов долларов США...
Плюс общение с вице-президентом США Харрис, которая заверила, что ее позиция поддержки Украины остается неизменной, о чем она говорила и в Швейцарии, где в июне в отеле «Бюргеншток» проходил, организованный Ермаком «Саммит мира», в котором приняли участие главы 57 государств...
А также реанимированная Ермаком, казалось бы, уже провалившаяся встреча с экс-президентом США Трампом, в ходе которой, представлявший Ермака все тот же сотрудник ОП Зеленский, рассказал Трампу о видении Ермаком путей достижения мира...
Больше подробностей граждане Украины узнают уже после возвращения делегации в Киев по время пресс-конференции...

Рис2

***

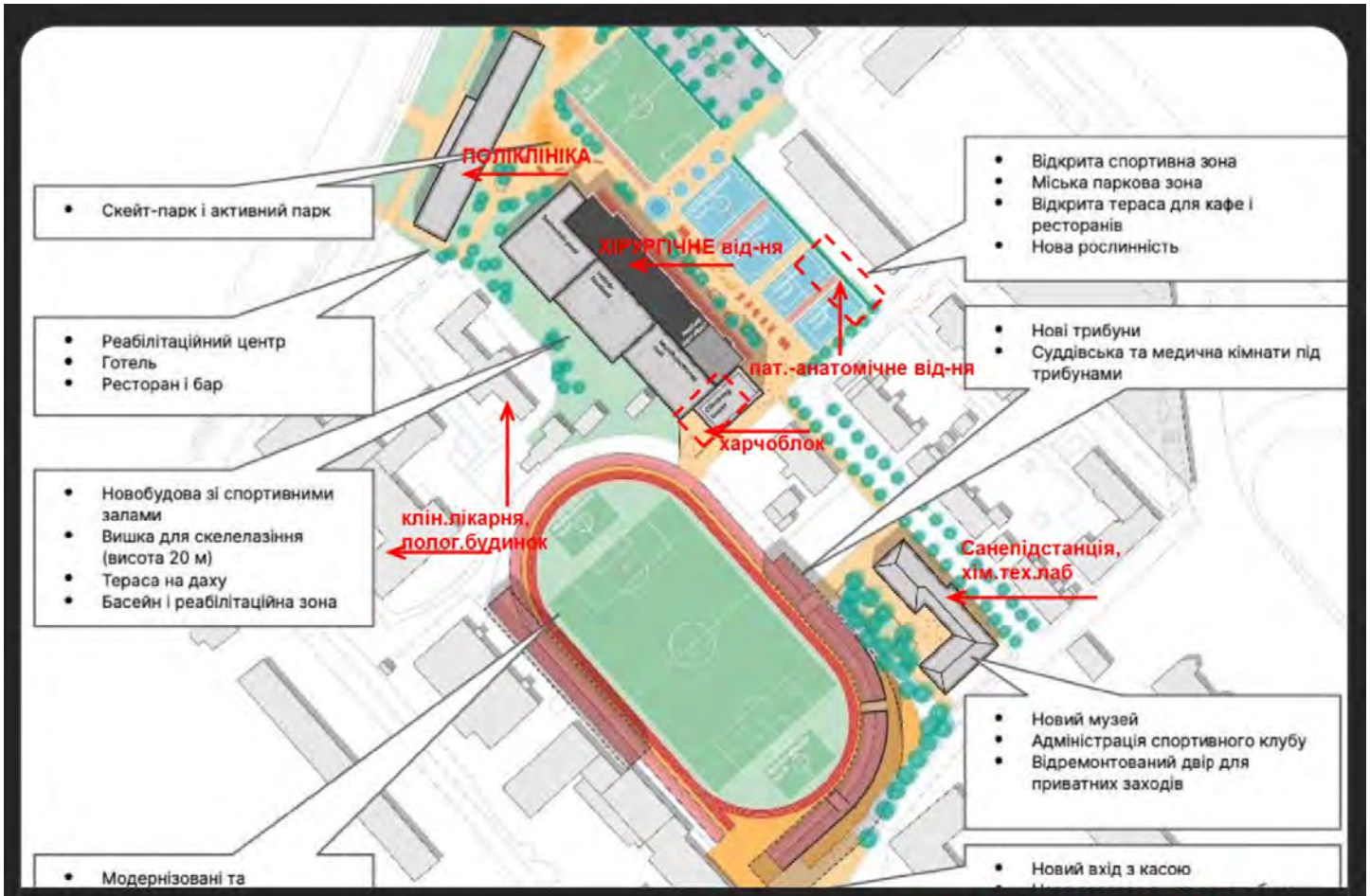
№ 54

Київ

2024-09-28

Бондаренко

2024.09.28

Владимир Бондаренко
7 мин. ·

- гостиница вместо поликлиники
- ресторан вместо морга
- офіс вместо санстанции (памятка архитектуры 1879 р, к слову)
- Укрзалізниця представила проект реконструкции стадиона «Локомотив». Это территория за поликлиникой (пр.Повітрофлотський 9), роддомом и ж/д больницей №2 (вул.Стадіонна)
- пушит помощница Ермака - Роза Тапанова (набсоветчица в Ощаде и Укрнафте, зарплата 9 млн) см. ссылку в 1 комм
- оплачивает Баффет-мл

картинка вместо слов, единственное что добавлю я так и не понял что значит «Новобудова зі спортзалами» на месте Хирургии – это жилдома что-ли

а что поликлиника путейцам больше не нужна?

ссылки и фото существующих зданий - в 1 комментарии

Рис1

НАЛЬНЕ ЗОНУВАННЯ
LOCOMOTYV
Роза Тапанова сейчас с FC Lokomotyv Ukraine и ещё 2.
16 ч. ·
2024-09-28
Є Локомотив, якому 105 років і який ми всі допомагали відновлювати та відроджувати. Я не бачу збереження історії самого Локомотива, і цей проєкт не виглядає таким, який можна реалізувати. Є фінансування саме на відновлення стадіону. І я хочу побачити реакцію головного благодійника, який саме проєкт він буде фінансувати. Це буде нова історія стадіону «Старт», і де будуть весь цей час діти?
Я маю право писати про це, оскільки я багато чого зробила для дітей Loko і готова до будь-яких обговорень та хейту.
Додаю новий проєкт Lococity, про який я говорила і щодо якого я маю питання.

Рис2

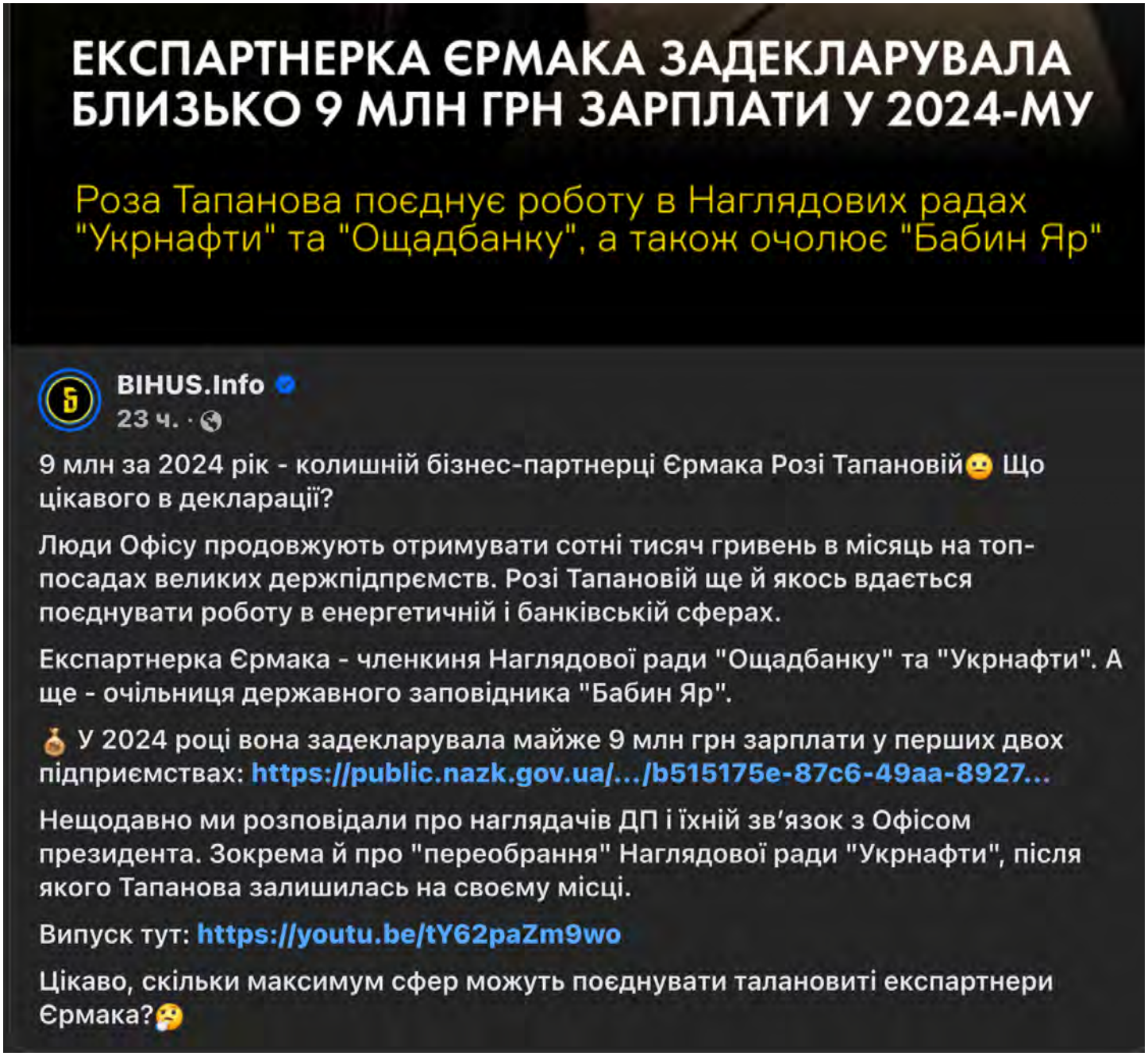

ЕКСПАРТНЕРКА ЄРМАКА ЗАДЕКЛАРУВАЛА БЛИЗЬКО 9 МЛН ГРН ЗАРПЛАТИ У 2024-МУ
Роза Тапанова поєднує роботу в Наглядових радах "Укрнафти" та "Ощадбанку", а також очолює "Бабин Яр"
BIHUS.Info
23 ч. ·
9 млн за 2024 рік - колишній бізнес-партнерці Єрмака Розі Тапановій😐 Що цікавого в декларації?
Люди Офісу продовжують отримувати сотні тисяч гривень в місяць на топ-посадах великих держпідпрємств. Розі Тапановій ще й якось вдається поєднувати роботу в енергетичній і банківській сферах.
Експартнерка Єрмака - членкиня Наглядової ради "Ощадбанку" та "Укрнафти". А ще - очільниця державного заповідника "Бабин Яр".
💰 У 2024 році вона задекларувала майже 9 млн грн зарплати у перших двох підприємствах: https://public.nazk.gov.ua/.../b515175e-87c6-49aa-8927...
Нещодавно ми розповідали про наглядачів ДП і їхній зв'язок з Офісом президента. Зокрема й про "переобрання" Наглядової ради "Укрнафти", після якого Тапанова залишилась на своєму місці.
Випуск тут: https://youtu.be/tY62paZm9wo
Цікаво, скільки максимум сфер можуть поєднувати талановиті експартнери Єрмака?🤔

Рис3

Рис4

***

№ 55

2024-09-28

Дацюк

З 1970-х в світовій геополітичній стратегії виникає важливе уявлення про "***проекцію військових сил***" (***projection of military forces***).

Це означає нявність військових сил в певному просторі і часі, які обмежують набір стратегій супротивника та можливість здійснення ним військових дій.

Але

— от чого досі нема в теорії військових стратегій, так це уявлення про ***проекцію військового безсилля***, тобто коли можлива сторона конфлікту, яка здогадується про цей можливий конфлікт, поводить себе як безсила жертва.

Україна не лише ввела таке уявлення - вона показала, як можна зробити його стійкою причиною тривалих і множинних програшів.

1. Постійно представляти себе як ***жертву*** у війні не лише всередині країни, але і зовні.
2. Показувати власну історію всередині викривленої колективної пам'яті як ***історію вічної жертви***.
3. Залежати повністю від зовнішньої допомоги і ***відмовитися від надмірного зусилля по досягненню власної сили***.
4. ***Конструювання ідентичності себе як жертви для майбутніх поколінь*** ("покоління тих, кому болить").
5. ***Звинувачення всіх партнерів, які остерігаються бачити Україну як жертву, у неемпатії та інтелектуальній ліні***.
6. ***Хейт і відверта брехня проти тих, хто критикує таку позицію*** як нестратегічну.

Стратегія проекції безсилля, болю та жертвенного статусу для України поразкова і термінальна.

***

№ 56

Александр Гончаров
5 ч. · 🌍

2024-09-28

ЦІКАВО, У КАБМІНІ І РАДІ ПРО ЦЕ ЗНАЮТЬ?

Ну, наприклад, чи знають, що відповідно до стандартів ООН у світі встановлено рису бідності на рівні 5 дол США на день. В Україні зараз прожитковий мінімум становить 2 долари на день, тобто у 2,5 рази менше за встановлені норми.

Також нагадаю, за міжнародними нормами бідність настає за межею, якщо людина має в місяць суму менше 150 дол США (враховуючи не лише харчування, а й витрати на комунальні платежі, проїзд тощо). В Україні з 1 січня 2024 року офіційний прожитковий мінімум -3028 грн для працездатних осіб (це 73 долари).

На думку експертів, 70% українців тепер живуть за межею бідності, тобто мають грошове забезпечення менше за норми, встановлені ООН та міжнародними стандартами. А отже, пересічні українці перебувають у стані прихованого голодування, і ми ще матимемо проблеми зі здоров'ям підростаючого покоління у найближчій перспективі.

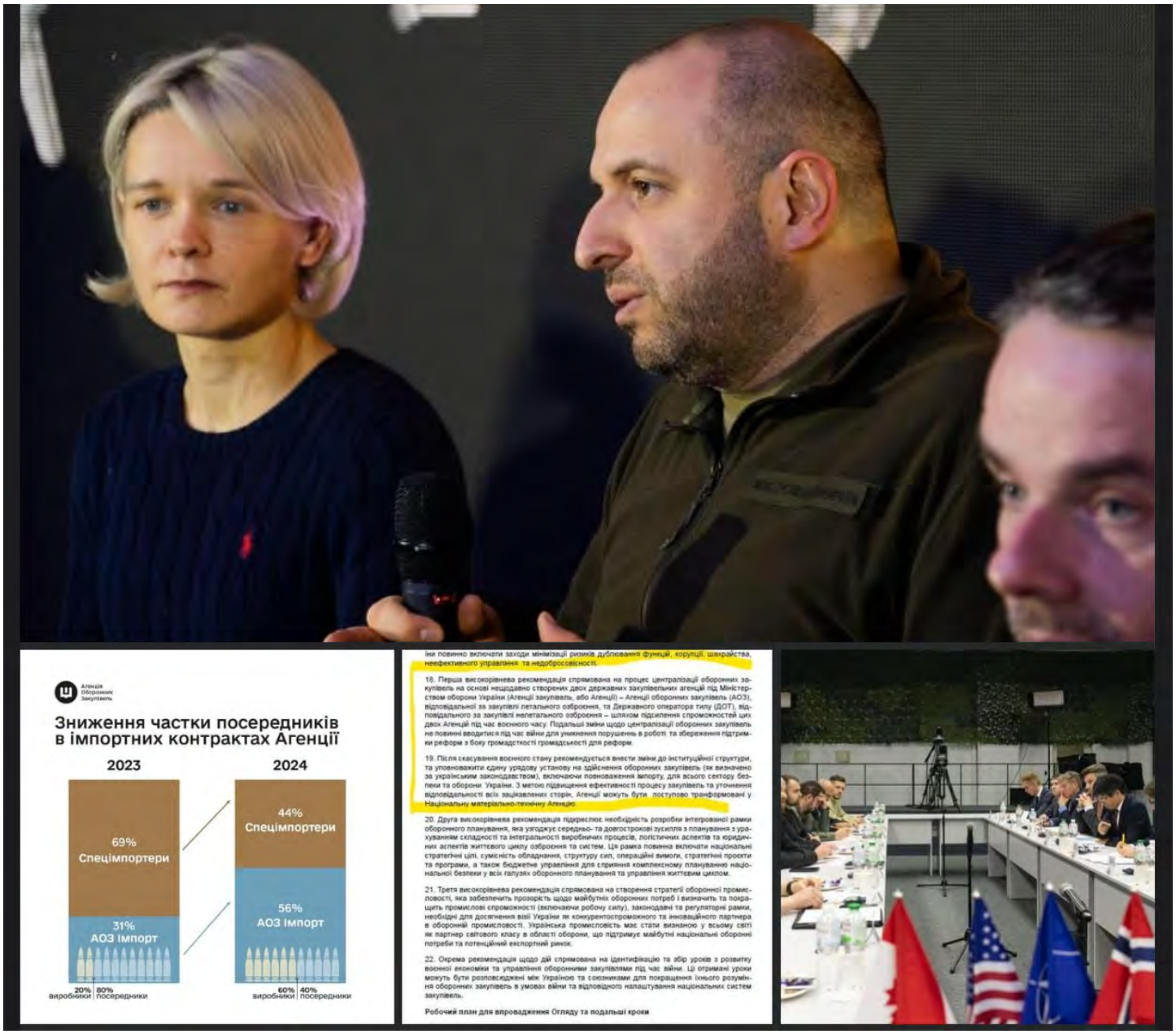
Але при цьому ціла низка політиків та топ-чиновників втратила інстинкт соціального виживання. Зокрема, ті величезні оклади керівників держструктур не співвідносяться з реальною зарплатою працюючих українців. Також і щодо оподаткування – багатим більше дано, тому вони мають значно більше платити ніж пересічні працездатні громадяни.

І, звичайно ж, в Україні має бути рівний та порівнянний у всіх регіонах доступ до освіти та послуг охорони здоров'я. Тільки за цих усіх перерахованих вище умов не буде такої прірви між багатими і бідними.

***

№ 57

Мільярдні потоки на зброї: чому хочуть знищити АОЗ і звільнити Марину Безрукову

2024-09-28

Тетяна ***Ніколаєнко***, Цензор. НЕТ

Міністерство оборони збирається ліквідувати *Агенцію оборонних закупівель* (АОЗ) та передати її функції *Державному оператору тилу* (ДОТ).

Цю ідею зараз намагаються продати суспільству як вимогу НАТО, хоча насправді це не так, і мова про те, що керівниця АОЗ Марина *Безрукова* виявилась некерованою для зацікавлених осіб.

Що насправді стоїть за реформою агенцій, розбирався Цензор.НЕТ.

Реформування агенцій в одну анонсував в інтерв'ю LB.ua міністр оборони Рустем *Умєров*.

> "Наша стратегія — провести стратсесію і об'єднати за стандартами НАТО всі агентства в одне. Якесь Ukrainian Defence Forces Agency, де будуть закупівлі, логістика, контракти вимірювання, ефективність відповідно до НАТО. Ми хочемо згідно зі стратегією НАТО зробити окремі агентства і об'єднати їх, відповідно, має з'явитися вертикаль із артилерії, ракет, безпілотників тощо", - заявив міністр.

Насправді **заяви про якусь вимогу НАТО, яку зараз намагаються продати деякі представники МО, – неправда**.

В рекомендаціях щодо реформування оборонних закупівель, наданих Україні в рамках *Стратегічного огляду* дійсно

> **1) — згадується створення єдиної агенції.**

Але

> **2) — така рекомендація дається на час після завершення воєнного стану.**

Водночас

> **3) — там же не рекомендується проводити такі зміни під час війни, щоб не порушувати механізми роботи.**

І тут варто нагадати, що **лише повноцінний запуск роботи Агенції оборонних закупівель зайняв у Міноборони 2 роки, більший час з яких АОЗ була лише одним зі спецімпортерів зброї.**

Повноцінно Агенція запрацювала лише з осені минулого 2023 року.

рішень та стандартизація практик оборонних закупівель. У мирний час рекомендується адаптація нормативної бази для підвищення підзвітності та належного урядування, вирішення юридичних невизначеностей та посилення нагляду за закупівлями, включаючи з парламентським та публічним наглядом. Майбутнє проєктування системи оборонних закупівель України повинно включати заходи мінімізації ризиків дублювання функцій, корупції, шахрайства, неефективного управління та недобросовісності.

18. Перша високорівнева рекомендація спрямована на процес централізації оборонних закупівель на основі нещодавно створених двох державних закупівельних агенцій під Міністерством оборони України (Агенції закупівель, або Агенції) – Агенції оборонних закупівель (АОЗ), відповідальної за закупівлі летального озброєння, та Державного оператора тилу (ДОТ), відповідального за закупівлі нелетального озброєння – шляхом підсилення спроможностей цих двох Агенцій під час воєнного часу. Подальші зміни щодо централізації оборонних закупівель не повинні вводитися під час війни для уникнення порушень в роботі та збереження підтримки реформ з боку громадсткості громадськості для реформ.

19. Після скасування воєнного стану рекомендується внести зміни до інституційної структури, та уповноважити єдину урядову установу на здійснення оборонних закупівель (як визначено за українським законодавством), включаючи повноваження імпорту, для всього сектору безпеки та оборони України. З метою підвищення ефективності процесу закупівель та уточнення відповідальності всіх зацікавлених сторін, Агенції можуть бути поступово транформовані у Національну матеріально-технічну Агенцію.

20. Друга високорівнева рекомендація підкреслює необхідність розробки інтегрованої рамки оборонного планування, яка узгоджує середньо- та довгострокові зусилля з планування з урахуванням складності та інтегральності виробничих процесів, логістичних аспектів та юридичних аспектів життєвого циклу озброєння та систем. Ця рамка повинна включати національні стратегічні цілі, сумісність обладнання, структуру сил, операційні вимоги, стратегічні проєкти та програми, а також бюджетне управління для сприяння комплексному плануванню національної безпеки у всіх галузях оборонного планування та управління життєвим циклом.

21. Третя високорівнева рекомендація спрямована на створення стратегії оборонної промисловості, яка забезпечить прозорість щодо майбутніх оборонних потреб і визначить та покращить промислові спроможності (включаючи робочу силу), законодавчі та регуляторні рамки, необхідні для досягнення візії України як конкурентоспроможного та інноваційного партнера в оборонній промисловості. Українська промисловість має стати визнаною у всьому світі як партнер світового класу в області оборони, що підтримує майбутні національні оборонні потреби та потенційний експортний ринок.

22. Окрема рекомендація щодо дій спрямована на ідентифікацію та збір уроків з розвитку воєнної економіки та управління оборонними закупіалями під час війни. Ці отримані уроки можуть бути розповсюджені між Україною та союзниками для покращення їхнього розуміння оборонних закупівель в умовах війни та відповідного налаштування національних систем закупівель.

Робочий план для впровадження Огляду та подальші кроки

23. На основі рішення, ухваленого на Вашингтонському саміті, друга фаза Огляду буде спрямована на впровадження узгоджених рекомендацій для досягнення бажаних результатів. Можливості впровадження включають односторонні, двосторонні та багатосторонні підходи, хоча Міжнародний секретаріат НАТО буде надавати підтримку через Цільовий фонд Комплексного пакета допомоги у більшості напрямів роботи.

Крім того, буквально цього тижня авторка спілкувалась з представником НАТО в Україні Патріком Тернером і він не озвучував жодної категоричної позиції щодо агенції.

Більше того,

> **— ще місяць тому ніякі стандарти НАТО не зупиняли керівництво міністерства від задуму створити третю агенцію, яка б займалась закупівлею БПЛА.**

І це не можна списати на необґрунтовані чутки (хоча саме в цьому місяць тому автора намагався переконати заступник міністра Дмитро Кліменков). Бо для цієї Агенції навіть було вибрано потенційного керівника.

А сам міністр в тому ж ***інтерв'ю LB.UA*** **визнав, що створення третьої агенції – це була його ідея.**

> "Це була моя ідея. Поясню чому. Однак, забігаючи наперед — це не означає, що ми вже ухвалили рішення. У нас якась культура безкультурності: тільки почали обговорювати, як уже всі бігають і починають передавати далі", - обурився Умеров.

Власне кажучи, ось цей «скачок від трьох Агенцій до однієї якраз» і дає привід думати, що причина цих дій навколо АОЗ геть не в рекомендаціях НАТО, а в тому, що «хтось» хоче отримати під свій контроль певні потоки.

Але для цього давайте пригадаємо, як власне були створені обидві Агенції.

Бо створили їх ще за керівництва Олексія *Резнікова*.

Ще в травні 2022 західні партнери натякнули недвозначно міністру оборони ***Резнікову***, що

> **1) — неприпустимою є ситуація, коли українські спецімпортери зброї бігають зграями по заводах і в рази накручують ціни на снаряди.**

Після цього міністр

> **2) — звільнив керівників двох компаній-спецекспортерів – Укрспецекспорту та Спецтехноекспорту – та анонсував запуск двох агенційза зразком НАТО.**

***Агенція з закупівлі зброї* була створена першою, і більше року працювала як один зі спецекспортерів, а контрактування лишалось в руках *Департаменту військово-технічної політики*.**

В результаті чого

> 1) — ЗМІ видали не одне розслідування про зловживання при закупівлі зброї.
>
> 2) — Крім скандалів з контрактами "Львівського арсеналу" та польської "Alfa"

члени громадської антикорупційної ради дізнались про

> 3) — суттєву різницю в цінах, яка допускалась при закупівлі одних і тих же боєприпасів в один період, але у різних компаній.

Наприклад,

> — у березні 2022 "Спецтехноекспорт" підписав контракт на 120 мм мінометні постріли за ціною **310 Євро за одиницю.** 18 квітня "Українська бронетехніка" уклала з МОУ свої контракти з цінами **265 Євро** та **290 Євро** залежно від заводу-виробника. Пізніше у квітні "Укрспецекспорт" підписав з румунським постачальником контракт з ціною **303 Євро** за мінометний постріл 120 мм. Але той же "Укрспецекспорт", паралельно, вже у іншого, більш екзотичного постачальника, починає у квітні 2022 закуповувати 120 мм постріли за **515 Євро** за одиницю. І далі вже в червні Міноборони підписало імпортні контракти за значно вищими цінами – з американською

компанією "Global Ordnance" Марка Моралеса по 500 доларів, а польською "Alfa" по 450 Євро.

Як це відбувалось?

В Міністерстві оборони існували постійні витоки інформації, коли хтось з постачальників подавав свою заявку, її зливали конкуренту, той швидко вів переговори з заводом в Болгарії, Румунії чи деінде, та переконтрактовував партію на себе.

В результаті така нездорова конкуренція призводила до постійного зростання цін.

Так само цьому сприяло те, що часто європейські країни викуповували ті ж партії зброї під міжнародну технічну допомогу за значно вищою ціною ніж Україна.

Десь з 2023 року в міністерстві почав діяти спеціальний центр з представників МО та Генштабу, який розглядав пропозиції різних компаній. Але це не вирішило проблеми. Бо на одному й тому ж засіданні могли вирішити купити частину боєприпасів за нижчою ціною в однієї компанії, а частину – в іншої, на пару доларів дорожче.

Повноцінний запуск роботи АОЗ мав би зняти цю проблему нездорової конкуренції. Крім того, почати з січня 2024 контрактувати вироби українського виробника.

Взимку нове керівництво Міноборони замінило керівника АОЗ, бо підозрювало Володимира Пікузо в роботі на попередню команду.

Новою керівницею Агенції з закупівлі зброї стала Марина Безрукова, яка до цього була закупівельником в "Укренерго" і отримала міжнародні відзнаки за боротьбу з корупцією в енергетичних закупівлях.

Крім Безрукової були інші кандидати, але вони з цієї "чаші" вирішили не пити. Занадто високі були ризики.

Безрукова погодилась.

> "Можливо, в керівництві Міноборони думали, що вона слабка і буде керованою, але вийшло навпаки", - каже співрозмовник видання.

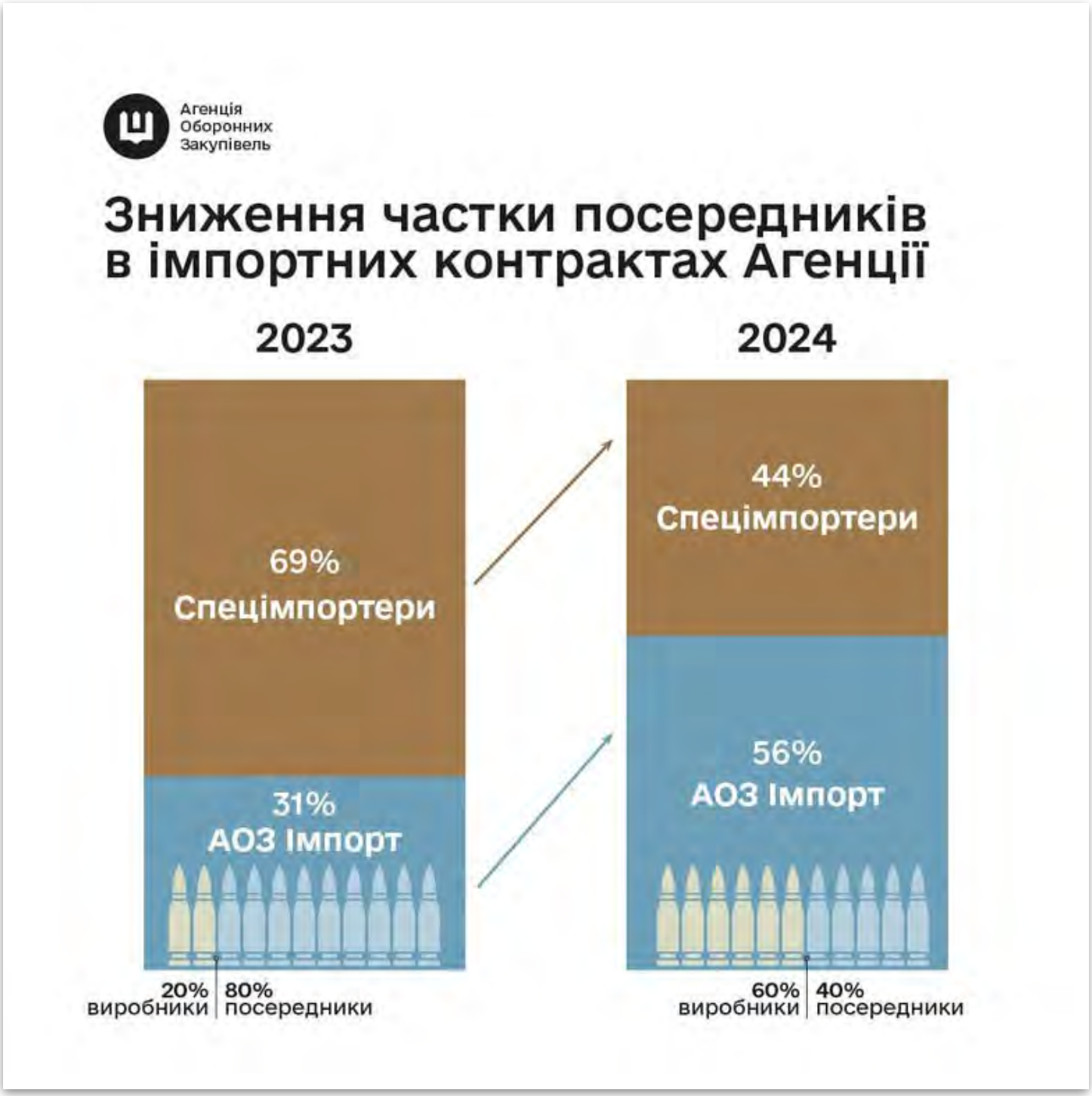
Вперше Безрукова проявила характер, коли поставила вимогу заступнику міністра Дмитру Кліменкову, щоб його радниця Богдана Ярова перестала ходити до неї зі своїми порадами.

> — Та влаштувала скандал на весь Facebook, щоб громадськість відсторонили від процесів, але насправді ГАР МО це керівництво міністерства ні до чого і не допускало (крім Ярової).

Надалі навіть представники різних спецімпортерів зійшлись в думці, що керівництво МО і саме не може впливати на Безрукову.

Останнім часом керівниця АОЗ вже напряму стала вимагати від Кліменкова оформлювати всі свої доручення до неї у письмовому вигляді.

Водночас Безруковій суттєво вдалось змінити баланс в контрактуванні.

Наприклад, контрактування українського продукту було піднято з 0% до 59%. Водночас частка спеціспортерів в контрактуванні впала з 69% до 18,1%. Вже цих цифр достатньо, щоб в цій країні було безліч зацікавлених, щоб Безрукову з'їсти.

Але є й інші нюанси.

На відміну від Арсена Жумаділова, який формував команду ДОТ зі своїх однодумців, більшість з яких привів з "Медичних закупівель", Безрукова прийшла в "болото з крокодилів", де майже кожен співробітник був так чи інакше пов'язаний з якоюсь групою впливу (спецімпортером).

Це призвело до того, що **найкращі пропозиції від виробників губились в інтересах посередників.**

Влітку Безрукова підсилила свою команду першим директором НАБУ та колишнім заступником голови НАЗК Артемом ***Ситником***.

В АОЗ запровадили систему, коли на подану заявку мають дати відповідь упродовж 3 днів. Витоки це не зупинило на 100%, але значно звужує поле для маневру, запевняють в Агенції.

Крім того,

> — Агенція спалила деяких спецімпортерів на підроблені документів, розірвала з ними мільярдні контракти і подала на них заяву в правоохоронні органи.

В результаті

> — гроші, якими спецімпортер хотів перекрити попередні борги, він не отримає, бо контракти розірвані. За таке любити не будуть.

В чому самі спецімпортери звинувачують Агенцію. Ось консолідований список претензій, зібраний з різних джерел:

(1) - АОЗ контрактує напряму дорожче ніж через посередників - таке відчуття що вони хочуть контракти "будь якою ціною". Плюс з пізнішим строком поставки;

(2) - мають протермінованих контрактів більше ніж на 160 млрд;

(3) - жодної гривні компенсованих штрафів від зовнішніх постачальників на відміну від внутрішніх постачальників;

(4) - за три місяці не авансовано (не розпочато виконання) жодного контракту;

(5) - за три місяці останні не виконано умови оплати по жодному контракту зі сторони АОЗ.

Автор звернулась до АОЗ по узагальнений коментар щодо цих претензій.

Почнемо з 160 млрд, в АОЗ заявили, що це неправда.

Щодо звинувачення, що АОЗ бере напряму дорожче, в Агенції заявили:

> "Ми використовуємо всі можливості для здійснення закупівель безпосередньо у власників товару за найменшого залучення посередників. З метою "бронювання" майбутніх виробничих потужностей на перспективу ми вимушені зважати, що виробники будуть враховувати зростаючий попит та ріст цін на сировину при формуванні своєї пропозиції на майбутні поставки", - повідомили в Агенції.
>
> "Окрім власне, року виробництва, на ціну також впливає країна походження. Ціна відомого європейського виробника, який забезпечує високу якість свої продукції, буде звичайно вище", - зазначили в Агенції.

Звинувачення, що жодної гривні компенсованих штрафів від зовнішніх постачальників на відміну від внутрішніх постачальників, запевняють в Агенції, теж не відповідає дійсності.

> "На сьогодні іноземні контрагенти сплатили Агенції 57 249 євро та 10 384 доларів.Водночас судові процеси є тривалими, і на сьогодні в судах різних інстанцій перебувають справи на загальну суму 5,5 млн євро та 566 тис. доларів. Розмір виконаних рішень та претензій щодо спецімпортерів становить понад 3,9 млн д грн. Але варто зауважити, що саме з боку спецімпортерів ми зіштовхуємося з найбільшими затримками з виконаннями державних контрактів. На сьогодні в судах розглядаються справи щодо стягнення штрафних санкцій на понад 2,2 млрд грн", - йдеться у відповіді Агенції.

Щодо внутрішніх виробників, то обсяг виконаних рішень та претензій становить 16 млн грн.

Закид по авансах Агенція теж відкидає.

Як і звинувачення в непроплаті по контрактах.

> Наприклад, один з спецімпортерів за три останні три місяці отримав авансу на понад 2 мільярди гривень.
>
> "Нещодавно Верховна Рада прийняла рішення про виділення додаткових 76 мільярдів гривень на закупівлю озброєння, і ми плануємо отримати фінансові зобов`язання якраз на ті державні контракти, де може бути забезпечене оперативне постачання критичної номенклатури на фронт", - зазначили в Агенції.

У автора є підозра, що якраз бажання "правильно" розподілити 76 мільярдів і спонукало до "реформи" АОЗ.

Річ у тому, що

> — рік тому автор вже мала можливість спостерігати чехарду 30 мільярдами, яка існувала між ДВТП та Агенцією, яку на той момент очолював Володимир Пікузо. ДВТП ці гроші контрактувало під свої потреби, натомість Пікузо контрактувався фактично в борг наступного року.

В результаті **нещодавно було проведено аудит роботи Агенції.**

— І крім відряджень (Міноборони не сподобалось, що Безрукова і Ситник кудись їздять), а також

— претензій щодо закупівлі службових Hyuindai Tucson для поїздок на прийомки та відрядження для співробітників Агенції,

— нинішньому керівництву закидають, що 25% контрактів зі взятими бюджетними зобов`язаннями припадають на "Спецтехноекспорт". Ось тільки левова частка з них (75%) були укладені в період попереднього керівника Агенції ***Пікузо***, а не Безрукової.

Але є імовірність, що саме на Безрукову вже в суботу будуть вішати всіх собак.

Навіть,

— якщо прийняти претензії спеціспортерів як абсолютну правду, то незрозуміло, чому не змінити керівника Агенції, а треба її знищувати.

Чому знищувати?

— Бо вже 2 тижні дипустанови європейських країн в курсі, що закупівлі зброї хочуть передати ДОТ.

Джерела в ДОТ також підтвердили, що такий варіант розглядають, зокрема – поглинання "адекватної частини персоналу АОЗ".

Тобто **саме ДОТ розглядають як базу для нової агенції, а не АОЗ.**

Хоча АОЗ більше.

Більше того,

— створення наприклад так званої "секретки" займає пів року. І вона як вимпел не передається.

Ринок зброї ще специфічніший ніж тилового забезапечення.

Але ж «ДОТ має успішну історію роботи», скажете ви.

Не зовсім.

Найбільша криза ДОТ наразі стосується закупівлі харчування для армії.

1) — Навесні на три тижні постачання армії харчами провалилось через війну ДОТ і старих постачальників. Попри те, що зараз постачання вирівнялись, на ринку працюють більшість старих почтачальників – "Атомсервіс", "Міт пром" як новий фасад групи Глиняної, "Контракт продерезерв", "Юг прод торг", "Бузький консервний завод" пов’язаний з родиною Гринкевичів.

При цьому

2) — провал значної частини нових постачальників був пов’язаний з тим, що з ними не контрактувались субпідрядники, яких шантажували старі постачальники, що їм не повернуть гроші.

Але це не все.

3) — Навіть ті компанії, які були нетривалий час постачальниками, досі не можуть отримати свої гроші від ДОТ. Ті, хто постачали хліб, скаржаться, що опинились в мінусах.

"Ми не можемо працювати без спілкування з начпродами, бо нам треба мати прогноз поставок, а ДОТ це забороняє. Плюс в частину продуктів закладається маржа, щоб перекритись по інших. Але щоб створити її багато хто іде на зниження якості. Наприклад, зараз ніде нема курки по 120 як в

каталозі. Те, що ми зможемо купити, – це оболонка, накачана водою", - каже один з потенційних постачальників.

На наступний 2025 рік ДОТ анонсував пілотний проєкт на частину областей, де товари будуть купуватись у визначених ДОТ виробників після сигнальних торгів.

Плюс команда Арсена ***Жумаділова*** запускає систему ДОТ-chain для електронного документообігу.

> "Те, що цим не вміють користуватись старі, які ніколи не працювали в білу, то таке. Але ми теж поки не можемо оцінити, чи ми витягнемо закупівлю нового програмного забезпечення, і як це включати в ту ж розцінку каталогу", - зауважує інший потенційний постачальник.

Це тільки те, що стосується харчування.

І вже цього досить, щоб ДОТ лишився лише в своїй ніші.

Наразі в міністерстві є дві концепції розвитку ситуації

> **1) – зробити вигляд, що Агенцію об’єднають колись, але процес почали.**
>
> **2) — Інша – воювати з Безруковою.**

Що вибрало міністерство - стане зрозуміло вже завтра.

У п’ятницю МО зібрало предстаників G7 і намагалось зробити вигляд, що це все якесь непорозуміння, і обіцяли "залучити команди Міністерства юстиції України, Міністерства закордонних справ та наших міжнародних партнерів з НАТО до активної співпраці у впровадженні рекомендацій Огляду та їх практичної реалізації".

Водночас **МО планує повноцінно використати аудит проти Безрукової.**

***

№ 58

ПАРАДОКС ЗЕЛЕНСЬКОГО

2024-09-28

Друзенко

Схоже доля привела Володимира Зеленського на фундаментальне роздоріжжя, де він має обирати, ким прагне стати:

1) — переможцем путіна чи

2) — будівничим нової України.

Якщо раніше здавалось, що ці дві опції – радше хронологічні віхи того самого шляху, сьогодні очевидно, що енергію та ресурси потрібно фокусувати

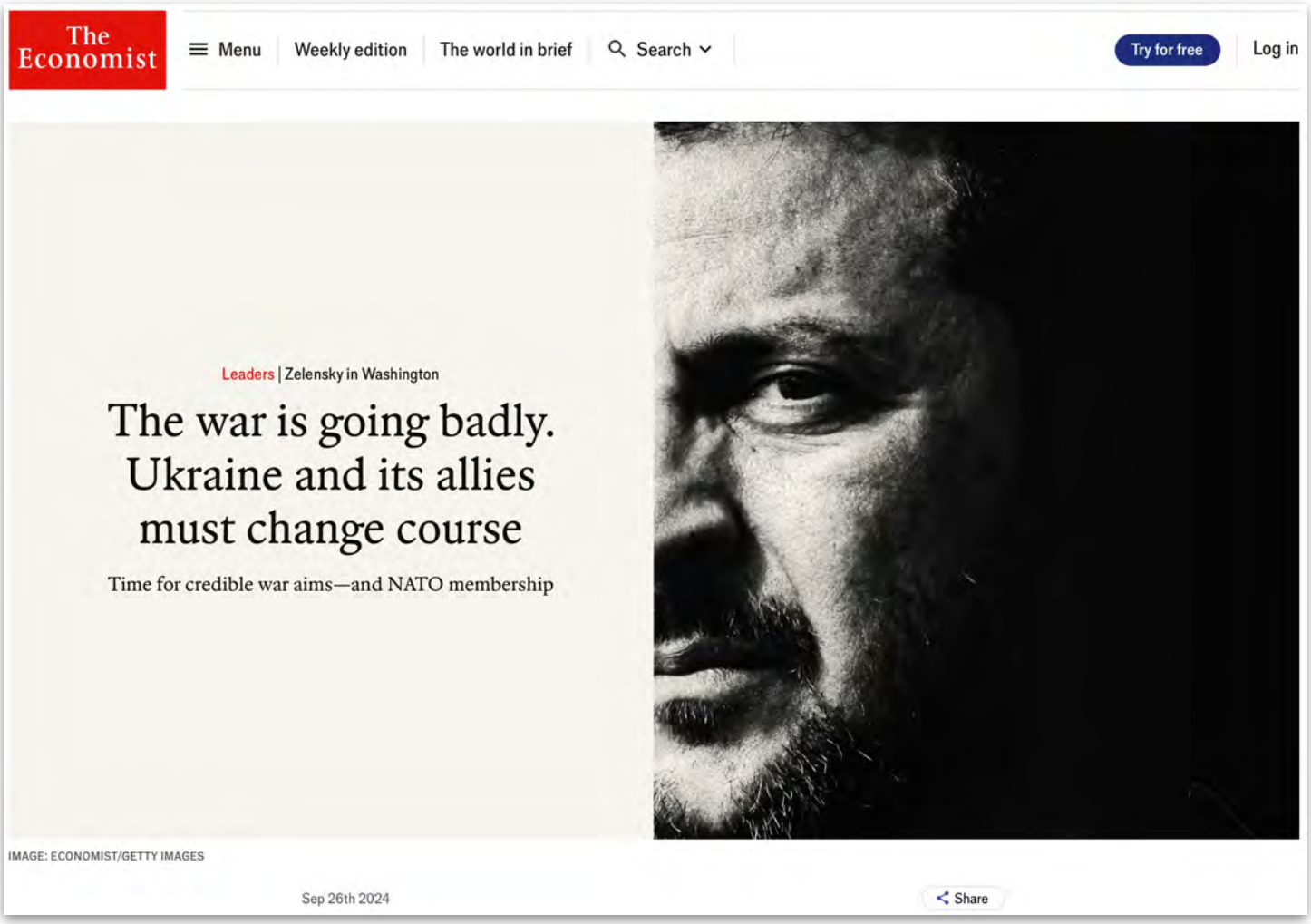
1) — або на війні

2) — або на радикальних реформах.

Без докорінної зміни системи державного управління та парадигми взаємин влади та суспільства ми не виграємо війну.

Але

— без зупинки активних бойових дій отруйний "туман війни" тільки приховуватиме, як країна насправді котиться у прірву корупції, беззаконня, свавілля, кричущої соціальної нерівності та демографічної катастрофи.

The Economist прямим текстом написав, що **Україні слід переосмислити власний концепт перемоги.**

Бо погнавшись за поверненням тимчасово окупованих територій, можна програти майбутнє для країни та людей, які в оній залишились.

Україні слід сконцентруватись над

> **— 1) — стратегією зупинки повзучого російського наступу, 2) — створення власних ешелонованих ліній оборони (на кшталт лінії Суровікіна), 3) — отримання реалістичних безпекових гарантій від Заходу щодо території, яку наразі контролює Київ (та яка відійде під його контроль за результатами перемовин про припинення вогню) та 4) — розвитком власного високотехнологічного військово-промислового комплексу.**

Захід відверто каже, що сил та засобів для звільнення Донбасу, Приазов'я та Криму ані в України, ані в її союзників наразі немає.

Інтерес до російсько-української війни падає.

(1) Праві рухи в Європі та США набирають силу.

(2) **Західним лідерам все важче пояснювати своїм виборцям, чому вони повинні інвестувати десятки мільярдів доларів в Україну без чіткої, реалістичної та переконливої стратегії завершення війни.**

(3) **Трамп відверто прилюдно заявляє, що припинить нас фінансувати і якщо виграє президентські перегони – зробить все, аби негайно зупинити війну.**

Звичайно в цій ситуації можна впертися – і спробувати воювати до переможного кінця.

Втім

— системні проблеми з мобілізацією, кількістю військовослужбовців, що дизертували чи знаходяться в СЗЧ, а також критичною залежністю від західних партнерів у постачанні озброєнь та фінансуванні війни, можна і не вгадати переможця в цій битві на виснаження.

Тим паче, що ми тривалий час не чули, які сили та засоби потрібні для звільнення тимчасово окупованих українських територій з огляду на сумний досвід літа минулого року.

(1) Скільки людей ми готові покласти, аби звільнити Приазов'я, Крим та Донбас.

(2) Скільки і яких нам для цього потрібно літаків, такнків, бронеавтівок, РСЗВ, снарядів, ракет, мін, безпілотників тощо.

Здається останній раз такі цифри називав нинішній посол України в Об'єднаному Королівстві ще у свою бутність Головкомом...

Найбільш програшна стратегія для України – це вічна війна.

1) — Таку війну міг собі дозволити Хо Ші Мін, який мав у своєму розпорядженні десятки мільйонів бідних, неосвічених селян на краю тогочасного світу та кількасот тисяч фанатиків-комуністів.

2) — Тому за 15 років він виснажив США і змусив ганебно тікати з Сайгону найпотужнішу армію світу.

3) — Такий ресурс був у талібів, які повторили стратегію в'єтнамських комуністів щодо виснаження ворога – і змусили США ганебно ретируватись вже з Кабулу.

У ***Зеленського*** ані десятків років попереду часу, ані мільйонів мобілізаційного ресурсу, ані репресивного апарату в'єтконгівців чи талібів – і близько немає.

Тому на часі радикально переосмислити, що стане перемогою для України:

— 1) — повернення за будь-яку ціну тимчасово окупованих земель чи 2) — проведення радикальних реформ, що відкриють Україні шлях з третього світу в перший.

Трагічність цієї дилеми полягає в тому, що війну нинішній Верховноголовком веде з перемінним успіхом, а щодо реформ – тут він повністю програв і став заручником системи, радикально змінити яку народ його обрав 5,5 років тому.

Система динамічно деградує, а президент не наважився і вже напевно не наважиться її радикально змінити.

Тому

— будівничим нової України йому не стати – і він вірогідно до останнього чіплятиметься за сценарій, в якому його шанси увійти в історію переможцем виглядають не так примарно.

Втім є одне але:

— без радикальних реформ, без революційної зміни владної архітектури та парадигм взаємодії влади та суспільства в Україні – на самих героїзмі, кративності та патріотизмі українців – війну не виграєш.

Аби перемогти, Україна має відрізнятися від росії, як Ізраїль – від навколишніх арабських країн.

Наразі, на жаль, війна – попри декларативну декомунізацію та деімперіалізацією – робить нас посутнісно все більше схожими на нашого ворога:

— свавілля, корупція, непотизм, розфарбовані у жовто-блакитні кольори, не менш огидні, аніж в кольорах російського триколора...

Тому

— заклики західних ЗМІ про потребу переосмислити концепт перемоги та зупиняти війну (аби виграти для України шанс на майбутнє, зосередивши її енергію та ресурси на радикальних реформах, а не відвоюванні тимчасово окупованих земель) **ігнорують суб'єктивний, але вкрай важливий факт.**

Зупинка війни означає для Зеленського

1) — в кращому разі тиху політичну пенсію – замість лаврів "переможця путіна" та почесного місця у підручниках історії.

Для його *оточення*

2) — **перспективи набагато похмуріші.**

Бо війну з неефективною системою, мандат на радикальну зміну якої Зеленський та його команда отримали у 2019 році, вони безнадійно програли.

І тут перед **президентом постає не дилема:**

> **— намагатися увійти в історію 1) великим воїном чи 2)?великим будівничим**

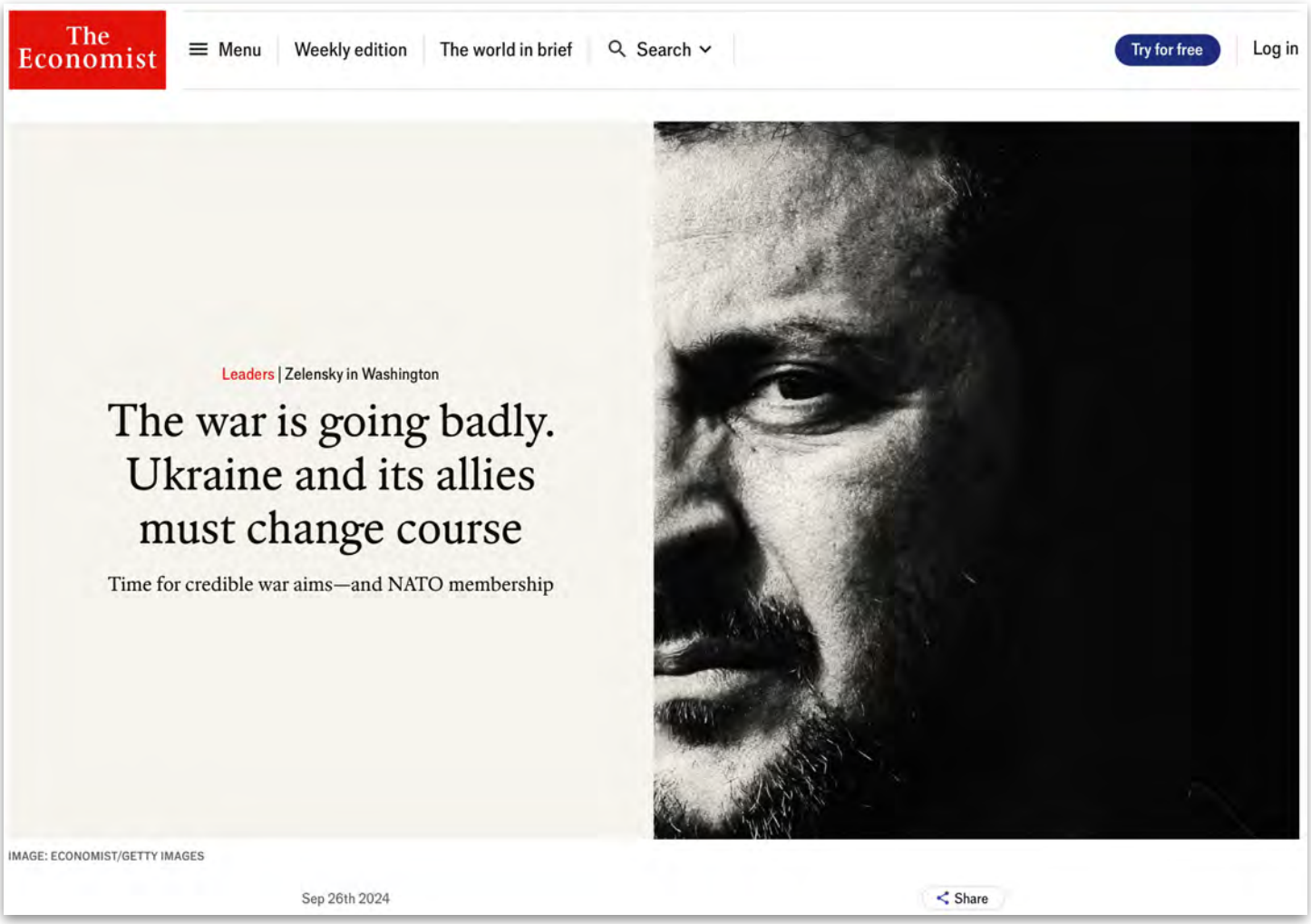
– його трагедія у виборі 1) між власним «его», яке вимагає воювати з путіним у примарній надії стати могильником росії, та любов'ю до України, яка спонукає до самопожертви – 2) **добровільно поступитись троном тому, хто має кращі шанси радикально реформувати Україну і в такий спосіб розчистити їй шлях у майбутнє**.

І визначатися потрібно буде вже цього 2024 року...

***

№ 59

The Economist: Война идет плохо. Украина и ее союзники должны изменить курс

2024-09-27

The Economist

Источник: *The war is going badly. Ukraine and its allies must change course*

Если Украина и ее западные сторонники хотят победить, они должны сначала иметь мужество признать, что они проигрывают.

В течение последних двух лет Россия и Украина вели дорогостоящую войну на истощение. Это нежизнеспособно. Когда на этой неделе Владимир Зеленский приехал в Америку для встречи с президентом Джо Байденом, он привез "план победы", который, как ожидалось, содержал новый призыв к оружию и деньгам. На самом деле Украине нужно что-то гораздо более амбициозное: срочное изменение курса.

Показателем ухудшения судьбы Украины является продвижение России на востоке, в частности вокруг города Покровск. Пока что это медленно и дорого. Последние оценки российских потерь составляют около 1200 убитых и раненых в день, более 500 000. Но Украина, население которой в пять раз меньше, чем в России, также страдает. Ее линии могут рухнуть до того, как военные усилия России будут исчерпаны.

Украина также борется вне поля боя. Россия настолько разрушила энергосеть, что украинцы ждут морозной зимы с ежедневными отключениями электроэнергии до 16 часов. Люди устали от войны. Армия пытается мобилизовать и обучить достаточно войск, чтобы удержать линию, не говоря уже о возвращении территории. Растет разрыв между полной победой, которую, по словам многих украинцев, они хотят, и их желанием или способностью бороться за нее.

Украина находится в обороне, военной, экономической и дипломатической.

Америке угрожает новый "квартет хаоса".

За границей наступает усталость. Правые в Германии и Франции утверждают, что поддержка Украины — это пустая трата денег. Дональд Трамп вполне мог бы стать президентом Соединенных Штатов. Он способен на все, но из его слов видно, что он хочет продать Украину президенту России Владимиру Путину.

Если господин Зеленский продолжит игнорировать реальность, настаивая на том, что украинская армия может вернуть всю землю, которую Россия украла с 2014 года, он оттолкнет тех, кто поддерживает Украину, и еще больше разделит украинское общество. Независимо от того, победит ли мистер Трамп в ноябре, единственная надежда сохранить американскую и европейскую поддержку и объединить украинцев заключается в новом подходе, который начнется с того, что лидеры честно скажут, что означает победа.

Как давно утверждал The Economist, господин Путин напал на Украину не из-за ее территории, а чтобы помешать ей стать процветающей, ориентированной на Запад демократией. Партнеры Украины должны заставить господина Зеленского убедить свой народ, что это остается самой важной наградой в этой войне. Как бы господин Зеленский ни хотел изгнать Россию из всей Украины, включая Крым, у него нет ни людей, ни оружия для этого. Ни он, ни

Запад не должны признавать фиктивные претензии России на оккупированные территории; скорее, они должны сохранить воссоединение как стремление.

Вместо того чтобы господин Зеленский принял эту мрачную правду, западные лидеры должны сделать его главную цель войны надежной, обеспечив, чтобы Украина имела военный потенциал и гарантии безопасности, которые ей нужны. Если Украина сможет убедительно отказать России в любой перспективе дальнейшего продвижения на поле боя, она сможет продемонстрировать бесперспективность дальнейших крупных наступлений. Независимо от того, будет ли подписано официальное мирное соглашение, это единственный способ прекратить боевые действия и обеспечить безопасность, на которой в конечном итоге будут основываться процветание и демократия Украины.

Это потребует больших поставок оружия, о котором просит господин Зеленский. Украине нужны ракеты большой дальности, которые могут поражать военные цели в глубине России, и противовоздушная оборона для защиты ее инфраструктуры. Важно, что ей также нужно производить собственное оружие. Сегодня оружейная промышленность страны имеет заказы на 7 миллиардов долларов, что составляет лишь треть ее потенциальной мощности. Оружейные фирмы из Америки и некоторых европейских стран вмешиваются; другие тоже должны. Поставки оружия отечественного производства надежнее и дешевле, чем западного производства. Это также может быть более инновационным. В Украине около 250 компаний-производителей беспилотников, некоторые из них являются мировыми лидерами, включая производителей дальнобойных машин, которые, возможно, стоят за недавним нападением на огромный склад оружия в Тверской области России.

Второй способ сделать украинскую оборону надежной – господин Байден сказал, что Украину нужно пригласить присоединиться к НАТО сейчас, даже если она разделена и, возможно, без официального перемирия. Мистер Байден, как известно, осторожен в этом вопросе. Такое его заявление, одобренное лидерами Великобритании, Франции и Германии, вышло бы далеко за рамки сегодняшних открытых слов о "необратимом пути" к членству.

Это было бы противоречиво, поскольку ожидается, что члены НАТО будут поддерживать друг друга, если кто-то из них подвергнется нападению. Начиная дебаты по этой гарантии по статье 5, господин Байден мог бы четко объяснить, что она не будет распространяться на украинскую территорию, которую сегодня оккупирует Россия, как в Восточной Германии, когда Западная Германия присоединилась к НАТО в 1955 году; и что Украина не

обязательно будет размещать гарнизон иностранных войск НАТО в мирное время, как в случае с Норвегией в 1949 году.

Членство в НАТО несет в себе риски. Если Россия снова ударит по Украине, Америка может столкнуться с ужасной дилеммой: поддержать Украину и рисковать войной с ядерным противником; или отказаться и ослабить свои альянсы по всему миру. Однако отказ от Украины также ослабит все альянсы Америки — одна из причин, почему Китай, Иран и Северная Корея поддерживают Россию. Господин Путин четко понимает, что настоящим врагом он видит Запад. Обманчиво думать, что оставив Украину на поражение, это принесет мир.

Действительно, нефункциональная Украина сама может стать опасным соседом.

Коррупция и национализм уже растут.

Если украинцы почувствуют себя преданными, господин Путин может радикализировать закаленные в боях войска против Запада и НАТО.

> Что-то подобное ему удалось на Донбассе, где после 2014 года он превратил часть русскоязычных украинцев в партизан, готовых воевать против своих соотечественников.

Слишком долго Запад скрывался за притворством, что если Украина поставила цели, то она решала бы, какое оружие поставлять.

Однако

> — **Зеленский не может определить победу, не зная уровня поддержки Запада**.

Наоборот,

> — **план, изложенный выше, является самоусиливающимся.**

Более твердое обещание членства в НАТО помогло бы господину Зеленскому переосмыслить победу; надежная цель войны сдержит Россию; НАТО выиграет от обновленной украинской оружейной промышленности.

Выработка нового плана победы требует многого от господина Зеленского и западных лидеров.

Но

> — если они возразят, то приведут к поражению Украины. **А это было бы намного хуже.**

***

№ 60

«Події тут змінюють історію світу». Здобутки 33 років незалежності та великі випробування, які на нас чекають — розмова з Ярославом Грицаком

2024-08-24

Історик та професор Українського католицького університету Ярослав Грицак в інтерв'ю Radio NV — про здобутки 33 років незалежності, виклики попереду і про те, чому Україна — це країна, події в якій змінюють історію світу.

***

— Які зміни відбулися з українським суспільством за 33 роки незалежності? Чи була динаміка цих змін завжди однаковою? Чи все ж таки в останні роки, десятиліття, час пришвидшився?

— Можу сказати, щоб зразу оцінити масштаб цієї події: я переконаний, вірю, що чим далі від нас будуть ці події віддалятися — не тільки 33, але і 43, і 53 [роки мине], — тим більше зростатиме значення в наших очах. Особливо, коли вляжеться пил перших 30 років нашої незалежності, коли відійде в минуле війна, ми відчуємо, яка це була значна подія. Тому що це була одна з найбільших подій цієї історії.

[Американський політолог, соціолог польського походження] Збігнєв ***Бжезінський*** казав, що це одна з трьох найбільших подій в історії — Перша і Друга війна, і проголошення української незалежності. Вона різко змінила геополітику світу, створила цілком іншу картину світу.

Я би сказав, що в 1991 році ми цю незалежність дістали радше де-юре, тобто з права, але ми не були до неї ще повністю готові. Думаю, що зараз маємо де-факто. Тому що робиться те, що не робилося 30 років, тому що в часи війни за один місяць чи за рік робиться те, що в мирні часи могло зайняти декілька років.

А потім ми бачимо, як сильно зросла роль України в світі, як однієї з найбільших країн у світі, країни, події в якій змінюють подальший хід історії. Як це було в 1991 році, так і залишається зараз.

— Чи цей час був використаний ефективно для того, щоб виборювати фактичну незалежність, самостійність?

— Були утримані (не дотримані, бо часом доводилося утримувати з останніх сил) базові концепції, базові поняття, базові інституції, без яких незалежність була б неможливою.

1) — Насамперед **була утримана сама незалежність.**

Кожен раз, коли виникало враження, що українська незалежність зникла, особливо після других президентських виборів, коли Кучма обіцяв повернути країну до Росії… Я пам’ятаю, що польська газета Виборча вийшла тоді з заголовком на першій сторінці «Прощай Україна». Були відчуття, що країна назад повертається у Росію. Були кілька разів такі, скажімо, застереження. Зрештою на Заході українці сприймалися з певним болем, тривогою. У Кремлі цього чекали дуже давно, що це станеться. Цього не сталося. Тобто підтримано незалежність.

2) — Друга дуже важлива річ. **Україна отримала незалежність у кордонах 91-го року.** Не факт, що можна було утримати, маю на увазі до початку широкомасштабної війни. Тому що вже тоді, в 90-х роках, я пам’ятаю, ті, хто ставилися до України дуже доброзичливо на Заході, дискутували, чи Україна утримається по Дніпру, або Збручу — навіть про це говорили.

Треба розуміти, що в той час, з точки зору перспектив наших галичан, зі Львова, здавалося, що навіть Київ не є цілком українське місто.

3) — Третє, що дуже важливо, — **Україна залишилася демократією**. Вона мала дві загрози стати авторитарним режимом, і ці два рази закінчилися Майданом. Україна не витримує авторитарних режимів, Україна вибирає демократію.

Щоб не сталося, демократія. Це є факт. Україна — демократична держава. І для мене найкращим показником демократичності є те, що в Україні ніхто не знає, хто буде наступним президентом. А це, можливо, найкраща ознака. Це означає, що, дійсно, влади змінюються під час виборів.

4) — І четверте, можливо, найголовніше. І це стосується вас. Судячи з вашого голосу, ви молода людина. Думаю, що **найбільшим здобутком за ці 30 років є ваше покоління.**

Ми були теж в вашому віці, коли сталася незалежність, але, повірте, ми були люди, які були відірвані від зовнішнього світу, ми дуже мало його знали. Ми не мали уявлення, як функціонує цей світ, як функціонує демократія, як функціонує ринок.

Андрес Умланд, шведський економіст, який допомагав досить багато українським урядам, казав, що у нас на першому році в оточення [першого президента Леоніда] Кравчука була одна людина, яка розуміла, як функціонує вільний ринок. Решта — всі мали уявлення на основі Капіталу Маркса.

Я вважаю, що поява вашого покоління, яке сформувалося, яке виросло в свободі, а, що головне — потроху перебирає владу і в уряді, і в державі, і в усіх інших галузях, — це найбільше досягнення.

Цього не має Росія чи Білорусь. Та навіть в демократичних країнах переважно середній вік політиків це 60 [років] і більше. У нас — це 40 [років] плюс/мінус п’ять.

Я вважаю **ці чотири ознаки ключовими**.

Україна отримала незалежність. Утримала території - поза Дніпро. Третє, що Україна — демократія. І четверте: поява цього покоління — ключовий момент для того, щоб цю нашу незалежність з де-юре перетворити повністю в де-факто.

— Що вплинуло на появу того нашого покоління? Що головним чином вплинуло на формування ось цього дискурсу? Тому що в мене є припущення, що, звичайно, передусім демократія, свобода вибору. Але багато в чому — технології, тобто можливість отримувати інформацію з вільного світу.

— Ви маєте рацію. Звичайно, технології сильно сприяють поширенню інформації, поширенню глобальних зв’язків. Така дискусія була під час Арабської весни. Під час Арабської весни твіттер зіграв величезну роль.

Але хтось написав дуже гарно: ти не можеш твіттернути революцію, вона має бути або не бути. Якщо чогось немає, твіттер не допоможе. Дуже важливо. Тобто було щось інше.

Твіттер і всі соціальні мережі, інтернет, звичайно, [допомогли] — українцям відкрився світ. Але я вважаю, що основними причинами були дві, інтернет і цифрова глобалізація дали вже третій ефект.

Перше — те, що Україна залишилася демократією. І це дуже важливо. В Україні запустився механізм постійної змінити еліти через вибори — справедливі чи не справедливі; менше маніпульовані, більше маніпульовані, але еліти весь час змінюються. І це дуже важливо. Це те, чого не вдалося жодним [радянським] республікам, крім Балтії. Маються на увазі мирні зміни еліти, це є.

І цей механізм склався в 90-х роках. Думаю, що тут, як не дивно прозвучить, але найбільша заслуга самого Кравчука, який в 94-му році не став чіплятися за владу. Він міг втриматися при владі, але, на відміну від [російського президента Бориса] Єльцина, він владу відпустив і запустив механізм. І це дуже важливо.

Чому це важливо? Бо ще Любомир Гузар казав, що ключова умова — дайте людям берегти свободи. На відміну від білорусів чи росіян, молоді українці виростали в свободі. Маю на увазі, що мали можливості робити вибір. І це дуже важливо.

Була ще одна річ, яка зараз забувається. Україна з початку 90-х років була у дуже поганій економічній ситуації. Але коли пройшов [другий президент Леонід] Кучма до влади і зробив перші реформи, він запустив певний економічний механізм, зокрема ФОПи, інші, що запустило економіку України. І ця економіка розвивалася більш-менш спокійно аж до кризи 2008 року.

Тобто маємо ті умови, коли молоді люди виросли в умовах порівняної демократії, бо це радше демократія by default (по дефолту, за замовчуванням — Ред.), ніж конституційна. А з іншого боку, виросла Україна щодо добробуту. І ці два фактори дали свій ефект, що були люди, які можуть робити кар'єру в багатьох галузях, переважно не пов’язаних з державою, бо держава корумпована, а з іншого боку, що ми могли робити, — це війна.

А вже те, що з’явилися глобальні мережі і соціальні зв’язки, все інше, це зіграло дуже важливу роль під час Майдану. Під час першого Майдану вже було це очевидним.

Але вони зіграли роль тому, що люди хотіли вибору, розуміли, що в них є свобода і цінності, і вони готові вийти на вулицю, щоб їх захищати. Зокрема, коли це є загроза не тільки для країни, а особисто для тебе. Це те, що робить [Україну] особливо привабливою, особливо цікавою; країною, яку хочеться і треба любити.

— Побічні ефекти, чи є вони у цієї свободи, у цього інструменту? Бо голос — це інструмент. Демократія загалом — це механізм, де голос є інструментом. Як реагувати на побічні ефекти — телевізор стає доступнішим, популізм — ближчим?

— Абсолютно, маєте згоду. Ми розуміємо, що демократія не є ідеальною, а є найкращою [формою правління].

Демократія має свої загрози.

1)

Перша загроза демократії, яка не інституціолізована чітко, — **не створені чіткі інституції, як незалежні суди**.

Така демократія має тенденцію переростати в олігархію.

Тобто вона виглядає як демократія, але більшість політичних рішень, які приймаються на горі, приймаються з інтересів чи навіть прямого диктування наших найбільших олігархів.

Це так зване **залізне правило олігархії**.

Демократія, яка недостатньо контрольована, або яка змучилася, має схильність переростати в олігархію. І це, на жаль, те, що зараз бачимо також в Америці. Немає імунітету.

Але тут ми розплатилися.

І тут є одне просте правило.

Якщо уряди відкидають реформи (радикальні реформи, скажімо, як ті, які були в Польщі на початку 90-х), то дістають подарунок олігархи. Ми це [пройшли].

2)

Друга дуже важлива річ, [загроза], що **демократія приймає повільні рішення, часом — дуже неправильні рішення**.

І, очевидно, **популізм**.

Демократія може бути і в руках олігархів, і в охлократів.

Ми це бачимо: 2019 рік, на виборах прийшли [представники] Слуги народу.

> **— Як би ми не ставилися до [президента Володимира] Зеленського і його партії, але тепер це суто популістично. Ми це розуміємо. Зараз ми, можливо, змінилися. Але після війни будемо судити.**

3)

Третє - **соціальні мережі**. Виявляється, **вони двосічні**.

Вони можуть працювати на демократію, а можуть працювати попри, поза нею. Ми це зараз прекрасно бачимо в часи війни — ІПСО, поширення всяких чуток, інше. Це дуже велика загроза, особливо поява штучного інтелекту.

Тобто **демократія — дуже крихкий інструмент**.

І раз ми її маємо, це не означає, що ми завжди її будемо мати. Її треба сторожити, за неї боротися.

Демократія — це як їзда на велосипеді:

> **— ти маєш весь час крутити педалі. І тільки припиняєш крутити педалі, падаєш з велосипеда. Так само і з демократією.**

Те, що ми маємо демократію (де-юре, а стаємо де-факто) не означає, що маємо гарантії.

Гарантії полягають тільки в тому, на мою думку, що має прийти до влади нова політична сила, новий політичний проект, і він зробить радикальні політичні [кроки] — доробить те, що не доробили.

Зробить ті реформи, які Україні вкрай потрібні, а які поки що є тільки на папері.

— Згадую Кузьму Скрябіна, який колись в одній зі своїх пісень написав: куда ми з вами живемо? Чи ви поділяєте модель, що має бути якась точка збірки, спільна мета на певному відтинку життя суспільства?

— Ви маєте рацію. Має бути візія. Візія, яка повинна дати нам відчуття, заради чого ми боремося, куди ми йдемо і чому це все варто; щоб ми відчували ці чіткі речі.

Для мене, очевидно, ця візія залишається такою самою, як у 1991 році, але тоді ми були більш віддалені, зараз ми ближче, для нас досяжніше. Це Україна, в якій розвинуті питання безпеки і бідності. Це країна, яка достатньо забезпечена і достатньо заможна. Країна середнього класу.

1)

І шлях до цього я бачу єдиний. Не треба вигадувати — це євроінтеграція. Тобто шлях, який пройшли Литва, Польща, Болгарія, Румунія. І тут нарешті і до нас приходить цей шанс.

Нам цей шанс не давали дуже довго. Пам’ятаєте, нам казали, що Україна ніколи не буде в Європейській унії. Все почалося тільки перед початком війни. Що дуже важливо, в суспільстві склався консенсус. Після другого Майдану

у суспільстві є чітке розуміння, що євроінтеграція — цей той шлях, який дозволить Україні вийти з пастки бідності і з пастки небезпеки.

2)

Очевидно, друге питання — це НАТО, складніше питання. Але навіть тут є консенсус. І [російський диктатор Володимир] Путін нам з цим допомагає, тому що Путін нас штовхає до НАТО. Це добре.

Тобто я не бачу іншого шляху. Звичайно, це буде мати свої особливості, будемо робити поправку на нашу культуру, на нашу історію. Це очевидно. Тут треба буде також, щоб Україна була готова мати свій голос — як вона буде входити в Європейську унію, на які умови не буде погоджуватися. Це має бути нормальний переговорний процес.

Думаю, що **найбільш важливо в цій ситуації, що українці це розуміють**.

Чому Євросоюз?

Тому що **Євросоюз вирішує кардинальне питання української безпеки**.

Тому що Євросоюз — це структура, де неможливо собі уявити війну між двома сусідніми державами. Оце дуже важливо. Тому переходимо швидше під парасольку, таким чином вирішуємо питання нашої безпеки, яке ми не можемо вирішити останні 400 років.

— Якщо говорити про зовнішню комунікацію, з іншими країнами, у нас теж не все гладко. Нам доведеться вирішувати ті чи інші суперечки, питання, які будуть виникати.

— Скажу вам те, що, можливо, вам не сподобається, але давайте це візьмемо [до уваги], як майбутню реальність. Все одно будемо про щось сперечатися. Не буде ідеальної демократії, ми будемо сперечатися між собою, з сусідами. І це є очевидним, бо це є суспільством.

Для мене ключове питання: щоб ми сперечалися не на голодний шлунок. Йдеться про забезпеченість базових умов, щоб ще були згода, консенсус і фундамент. А далі - сперечаймося. Боронь Боже, тільки не доводимо до крайностей.

Я скептичний, що українці і поляки можуть зійтися в своїх історичних суперечках щодо Волині. Я переконаний, що мине не одне покоління, поки ми це вирішимо.

Я розумію, що Україна буде мати величезні проблеми, як і Європа, через включення України у свій простір через агропромисловість. Тому що українська агропромисловість стоїть на голову-дві вище, ніж більшість

фермерських господарств на Заході, в Польщі, які не витримають цієї конкуренції. Ми будемо мати проблеми.

Але при цьому ніхто в Польщі не каже, що «Львів — це польське місто, давайте ми його завоюємо», що Україні належать ті землі, які історично належали Польщі.

Сам факт, що [на День незалежності] в Україні з'явився [польський президент Анджей] Дуда, про щось говорить. Чомусь польський президент вирішив за необхідне приїхати в Україну і показати свою присутність. Міг цього не робити.

Я теж звертаю увагу, що Польща була першою, яка визнала незалежність України, — дуже важливий факт. Вона [переконала] з діаспорою, щоб показати, що Польща трактує Україну як союзника, а не як ворога.

Знаєте, **демократія — не ідеальний інструмент. Ми будемо мати страшенно багато проблем. Але це набагато менше проблем, ніж з іншими режимами — як у Росії чи в Білорусі.**

Мені здається, що

> **— демократія і незалежність (одне неможливе без іншого і навпаки) дають розв'язку фундаментальних речей, які дозволяють нашому життю бути безпечним, заможним; умови, за яких ми можемо жити довше; і воювати.**

Ось про це йдеться.

І думаю, що Україна на цій дорозі.

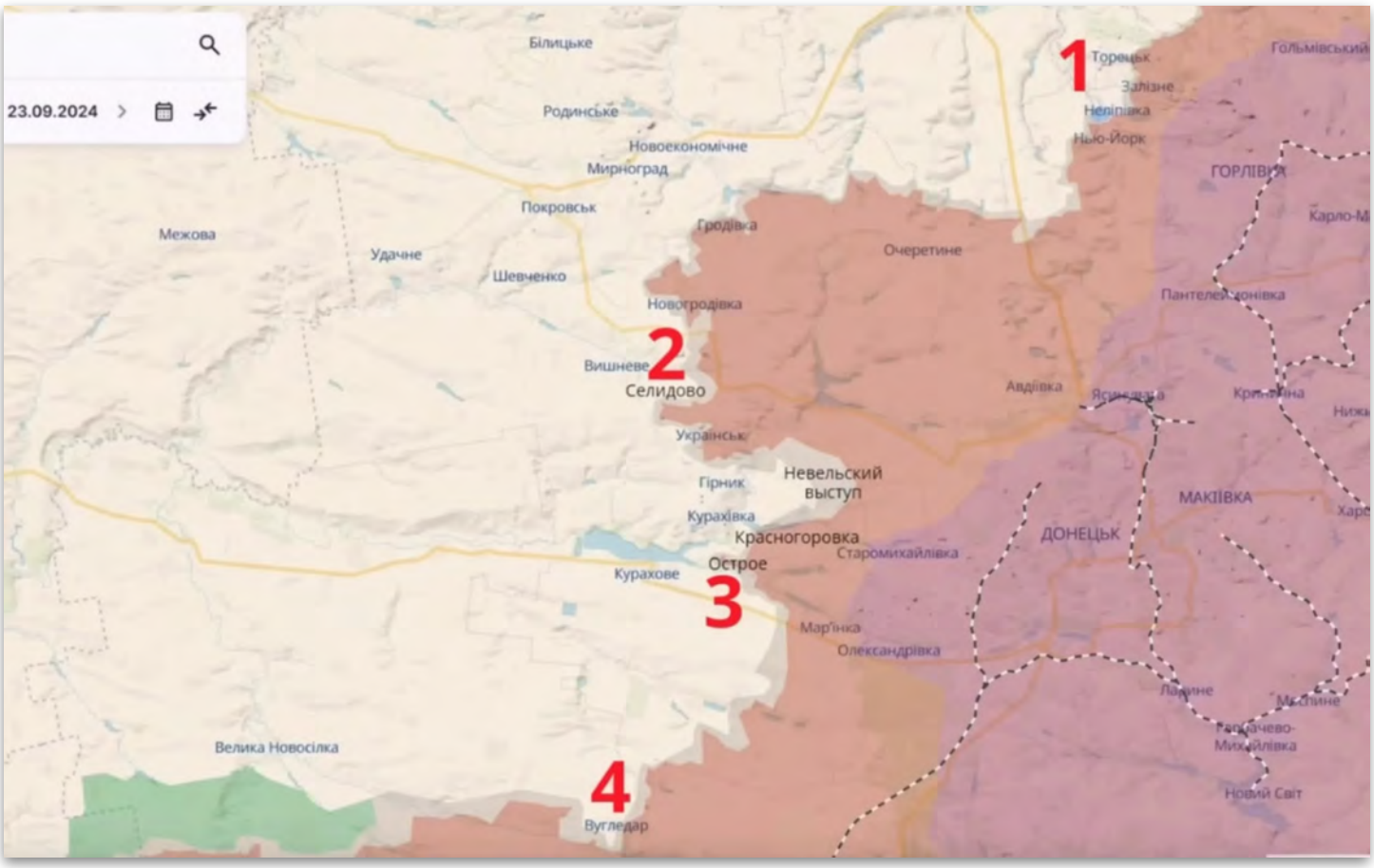
Маю надію, що Україну з цієї дороги вже ніщо не зрушить, хоча були такі загрози, побоювання на початку 90-х років.

***

№ 61

Огляд... як й обіцяв... про "Курські перспективи" ще одна "сторона питання"

2024-09-29

Машовець

1. Очевидно, командування угрупування військ (УВ) "Север" (воно ж "в миру" - "Ленинградский военный округ"\ЛенВО) противника, на даний момент, знаходиться на завершальному етапі підготовки до активізації своїх наступальних дій на Судженському та Вовчанському напрямках...

Найбільш показовим у цьому відношенні є процес "переформатування" його 6-ї загальновійськової армії (ЗВА), а також формування у складі його 14-го армійського корпусу (АК), ще однієї мотострілецької дивізії (мсд) - 71-ї мсд (про що я писав раніше)...

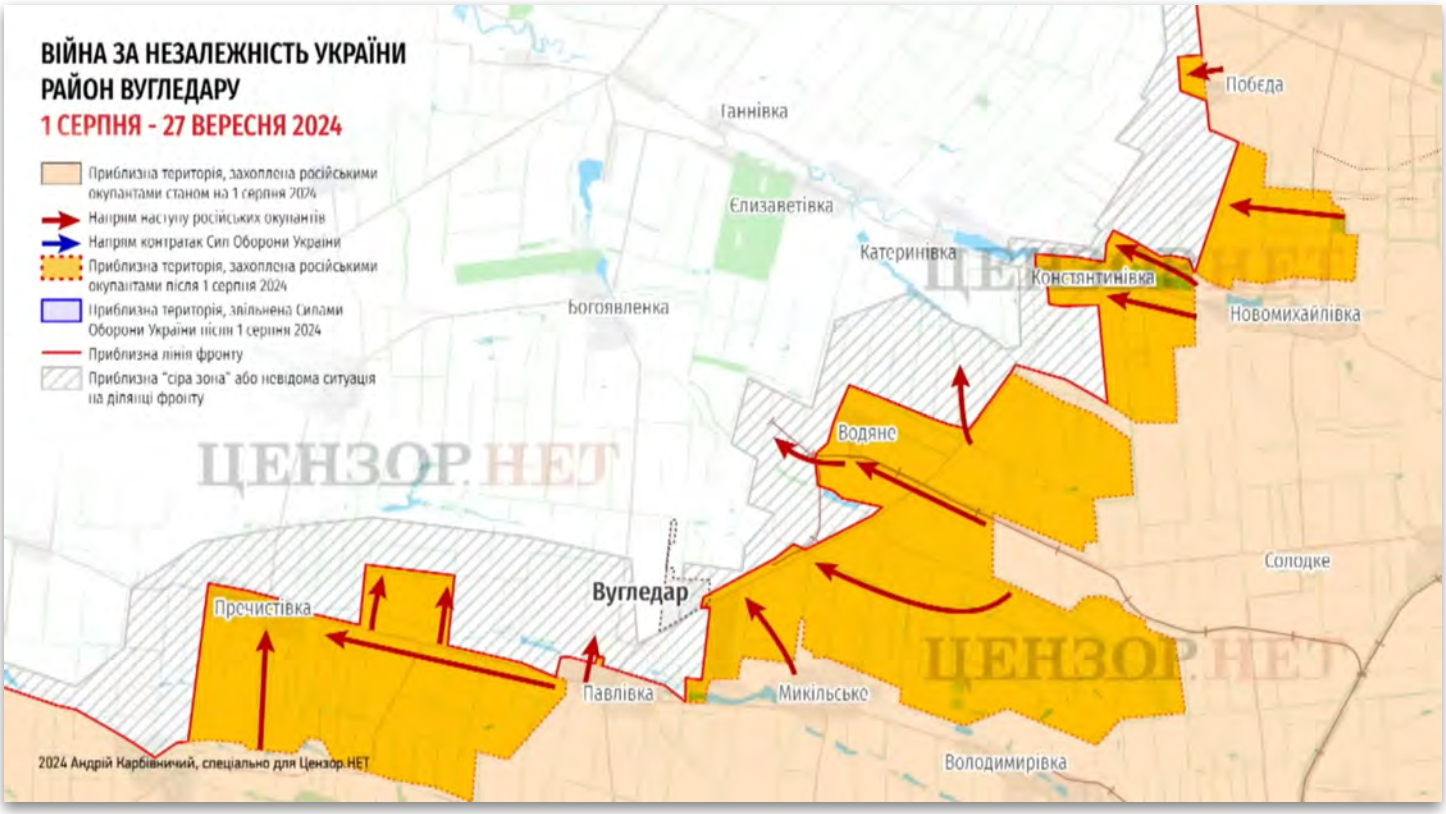
У попередньому огляді, присвяченому розгляду питання подальших дій противника на Курському та Харківському операційних напрямках, я вже зазначав, що командуванню противника, у цьому сенсі, ймовірно доведеться вирішувати два основних (нагальних) завдання...

(1) - Витіснити угрупування ЗСУ з території "Курской области"...

(2) - Й спробувати завершити створення "санітарно\буферної зони" на території Харківської області України у вигляді просування на Велико-Бурлуцькому (у напрямку Вовчанськ - Білий Колодязь), Дворічанському (з боку Валуйки) та Липцівському (у бік Руської Лозової) напрямках.

Причому, очевидно, під час виконання другого завдання, війська (сили) УВ "Север" будуть діяти у взаємодії із правофланговою частиною УВ "Запад" противника (1-ї танковою армієї\ТА) у напрямку на Куп'янськ, Дворічну та Лозову Першу...

Це, так би мовити, у загальних рисах - найбільш ймовірні напрямки докладання основних зусиль російського командування на Курському та Харківському операційному напрямках, протягом осені - зими...

Про оперативний сенс та зміст, такого роду дій, я вже писав, тому повторюватись не буду... сьогодні зупинимось більше на тому

- ЧИМ російське командування може спробувати виконати ці завдання...

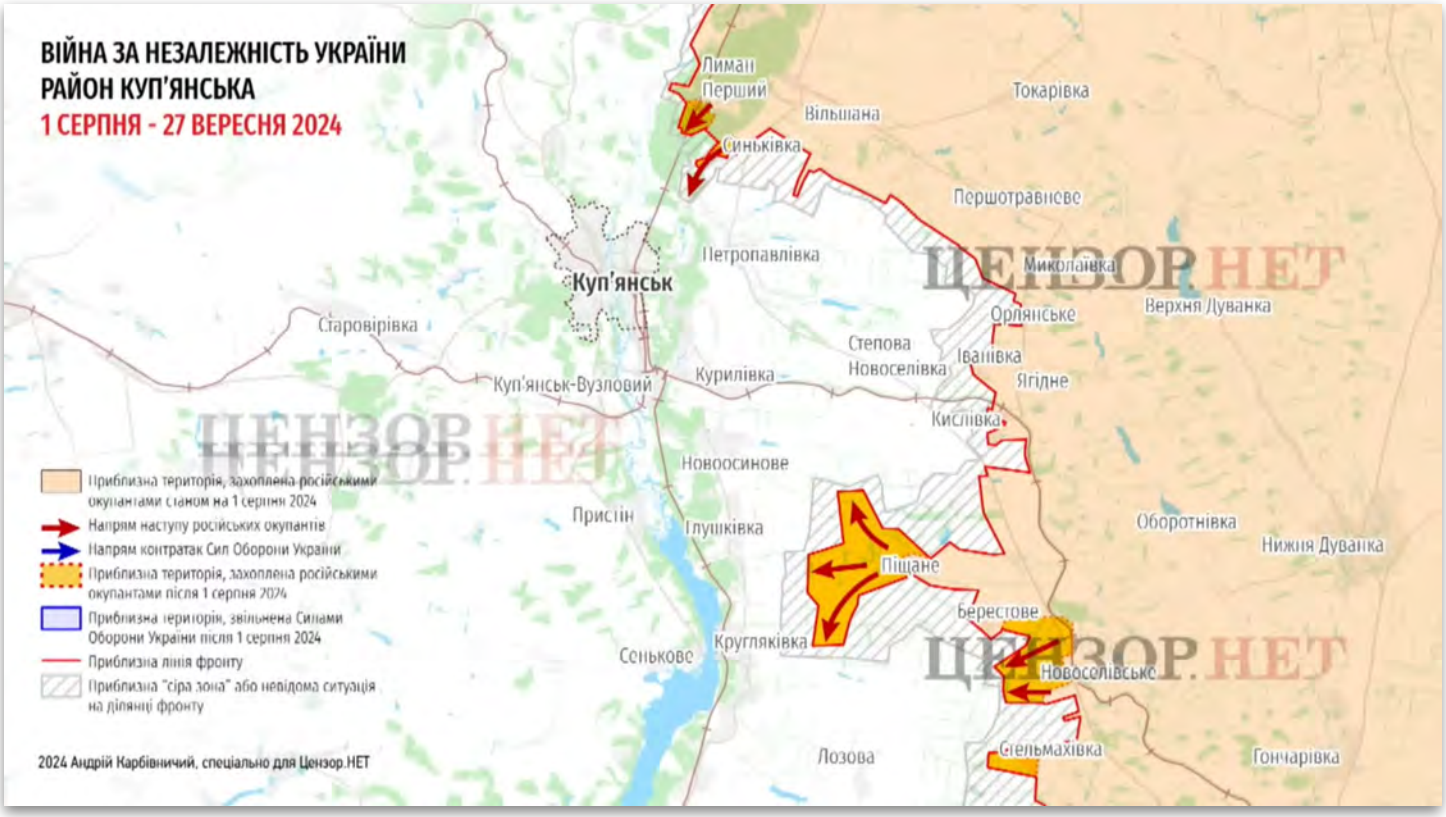
1. Щодо першого (Курський напрямок), то очевидно, що для виконання цього завдання командування УВ "Север" зосередить та розгорне окреме, відповідне угрупування військ, яке за своїм складом та спроможностями буде лише слабо нагадувати те "угрупування прикриття кордону" (під назвою - "Курск"), яке діяло на цьому напрямку раніше, у складі УВ "Север"...

З великою долей ймовірності, російське командування намагатиметься, за сталою та звичною для нього схемою, створити на цьому напрямку "решающее превосходство в силах и средствах"... а також, добитися оперативної та тактичної раптовості свого переходу до інтенсивних наступальних дій.

Й, нарешті, у слушний для себе момент, розпочати ОДНОЧАСНІ інтенсивні атакуючі та штурмові дії на визначених ділянках (скоріш за все, на флангах району дій тактичної групи (ТГ) ЗСУ "Суджа"), з метою швидкого просування на визначені рубежи та у райони, вихід на які - створить реальну загрозу разгрому її на території "Курской обл.".

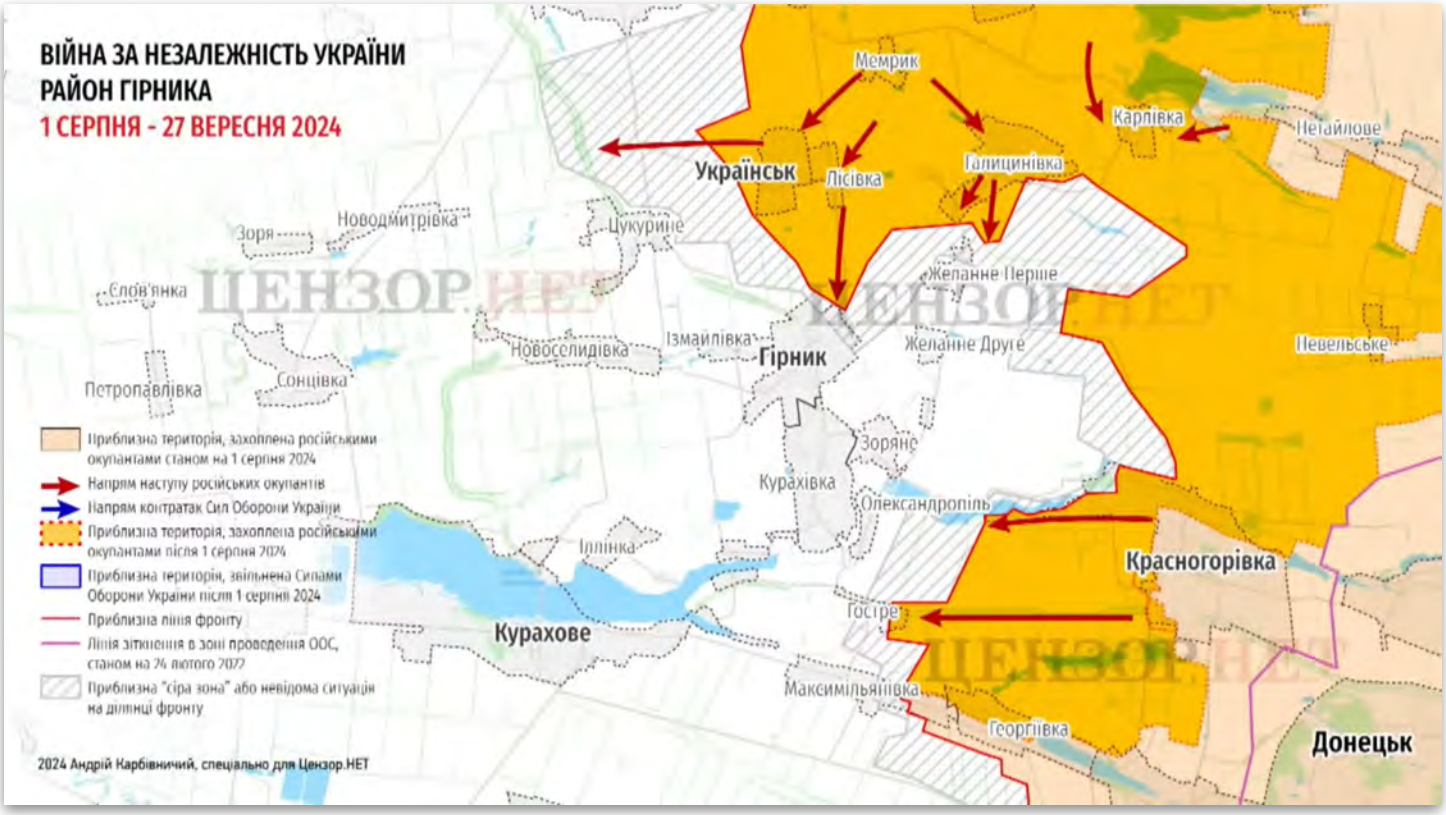
На даний момент, після нещодавньої спроби противника покращити своє тактичне положення в межах Курського напрямку, здійснене обмеженим обсягом сил й засобів (переважно, зведеною тактичною групою російських повітряно-десантних військ\пдв, складеною з частин й підрозділів 7-ї десантно-штурмової дивізії\дшд, 106-ї повітряно-десантної дивізії\пдд та низькою підрозділів зі складу двох бригад морської піхоти - 810-ї та 155-ї обр МП), очевидно, противник спробує закріпитися на тих позиціях, на які йому вдалося вийти... й не допустити будь-якого подальшого просування підрозділів ЗСУ на Курському напрямку.

На даний момент, загальна чисельність російського угрупування, розгорнутого на Курському напрямку оцінюється, приблизно у 40-41 тисячу військовослужбовців... Хоча, очевидно, планується довести її до позначки, принаймні, у 46-47 тисяч військовослужбовців...

Основу Курського угрупування противника, саме на даний момент, складають частини й підрозділи 106-ї пдд, 7-ї дшд, окремі частини та підрозділи 11-го, 14-го та 44-го армійських корпусів (АК), 11-ії та 83-ї окремих десантно-штурмових бригад (одшбр), а також двох бригад 35-ї загальновійськової армії (ЗВА) з Пологівського напрямку (смуга дії УВ "Восток") - 38-ї та 64-ї омсбр...

По суті, **на даний момент угрупування противника "Курск", яке діє у складі УВ "Север" являє собою таку собі "збірну команду", набрану нашвидкоруч та з того, що було можливо порівнянно "безболісно" витягнути з інших напрямків, чи інших ділянок й відтинків УВ "Север"...**

Зрозуміло, що перед активізацією наступальних дій в цій зоні, обсяг, структура, й навіть, система управління цього угрупування поміняється принциповим чином. Тобто, відбудеться процес оперативного розгортання зовсім іншого, за своїми оперативними спроможностями, угрупування військ...

Як на мене... **майбутня його структура буде наступна...**

(1) - Скоріш за все, тут зосередиться увесь 14-й армійський корпус (АК), включно із 71-ю мотострілецькою дивізієї (мсд) та 80-ї окремою мотострілецькою бригадою (омсбр), яку, очевидно, ще потрібно притягнути сюди...Цілком можливо, що й дві "резко арктических" тактичних групи цього корпусу зможуть виставити "на фронт" приблизно - 2-3 батальйона. В свою чергу, окремі формування 44-го АК, ймовірно, складуть резерв цього угрупування.

(2) - Відбудеться заміна батальйонів 38-ї та 64-ї омсбр, скоріш за все, іншою бригадою зі складу 35-ї ЗВА - 69-ю окремою бригадою прикриття (обрп). У мене є певна інформація, що цілий ряд її підрозділів з Пологівського напрямку вже готуються до переміщення на Курський напрямок... Або, скажімо так, вона доповнить комплект 35-ї ЗВА ВЖЕ розгорнутий на Курському напрямку... і його загальний обсяг може скласти ще 1-1.5 бригади...

(3) - Окрім цього, ймовірно, російське командування включить до складу Курського угрупування й "високомобільний" компонент. В цьому контексті, я дуже сумніваюсь, що воно дозволить собі тримати тут протягом тривалого часу зразу 2 дивізії, зі складу пдв + 2 окремих

бригади, а також значну частину ще 2-х бригад морської піхоти (що, на сьогоднішній день складає більше половини всього Курського угрупування противника).

Скоріш за все, тактична група пдв+ мп (повітряно-десантні війска + морська піхота) складе десь максимум до 7-8-и підрозділів рівня "батальйон\дивізіон"... а "зайвих" відправлять на Вовчанський напрямок.

(1) - Звісно, все це "кадрове ядро" буде доповнене численими частинами та підрозділами територіальних військ, мобілізаційного резерву, різноманітних "добровольчих" формувань зі складу ДШК й т.д. Переважно, у ранзі "окремий стрілецький полк\батальйон\загін". Загальна чисельність таких формувань може скласти - до 3-4-х полків, до 6-7-и батальйонів й десь з десяток "добровольчих загонів"...

(2) - Ну й "довесок" з числа "россгвардии", всіляких "ахматів" та інших формувань, які не входять до складу структур мо ри-фи...

Орієнтовно, на жовтень - листопад, противник зможе сконцентрувати на Курському напрямку ПРИБЛИЗНО:

(1) - до 150-160 танків (якщо "напружеться", то зможе довести їх кількість до 200 -210-и одиниць, але я в цьому сумніваюсь)

(2) - десь до 550-600 одиниць, можливо трохи більше, бойових броньованих машин (ББМ)

(3) - до 250-260 одиниць артилерійських систем (АС) всіх типів та систем, починаючи з калібру в 100-мм

(4) - ну й під 110-120 одиниць реактивних систем залпового вогню (РЗЗВ), можливо... спробує притягнути й більше - десь під 170-180 одиниць...

2. Що стосується іншого (другого) завдання, по створенню, так званої буферної (санітарної) зони противником- Харківського операційного напрямку, то очевидно, що на даний момент, воно виглядає більш пріоритетним для командування УВ "Север" противника, ніж Курське, принаймні, з формальної точки зору...

В першу чергу, через більш значний свій обсяг (для його виконання, противнику, очевидно, потрібно прорватися и просунунтись на більш значні відстані та площі у Харківській області України, ніж у власній Курській).

Тому, тут розгорнуті й активно діють по напрямку на Липці та Вовчанськ наступні сили й засоби:

(1) - Майже всієї 6-ї загальновійськової армії (ЗВА) противника, включно із нещодавно сформованою (на базі 138-ї омсбр) у її складі 69-ї мотострілецької дивізії (мсд) , вона рветься по напрямку Вовчанськ - Білий Колодязь. Правда, 25-а омсбр зі складу 6-ї ЗВА, очевидно, якоюсь частиною своїх сил продовжує діяти по напрямку Синьківка - Петропавлівка, у бік Куп'янська, у смузі УВ "Запад"...

(2) - Також тут розгорнутий майже увесь 11-й армійський корпус (АК), який діє у бік с.Липці та в районі с.Глибоке...

(3) - Основні сили 44-го АК, зі складу 72-ї мотосрілецької дивізії (мсд) та його 128-ї омсбр, очевидно, також знаходяться на цьому операційному напрямку...

(4) - Ну й цілий ряд формувань "нарощування зусиль", штибу пари танкових полків 47-ї танкової дивізії (тд) зі складу 1-ї ТА, полків й батальйонів мобілізаційного резерву та територіальних військ, ДШК й т.д.

У цьому контексті варто підкреслити, що у структурі 6-ї ЗВА також продовжується формування ще однієї мотострілецької дивізії (мсд) - 68-ї мсд. Але, судячі зі всього, процес її формування перебуває у той же стадії, що й формування 71-ї мсд, про яку я писав раніше. У строк - кінець жовтня - початок листопада, вона зможе виставити "на фронт" лише обмежаний обсяг сил й засоів зі складу свого штатного дивізійного комплекту...

На даний момент, російське угрупування "Белгород", яке, власне, й діє на Вовчанському та Липцівському напрямках має приблизно:

(1) - десь 46-47 тисяч особового складу (о\с)

(2) - приблизно 310-320 танків...

(3) - 880-900 одиниць ББМ

(4) - до 820-830 одиниць артилерійських систем (АС), калібром від 100-мм, включно із 120-мм мінометами

(5) - ну й десь 135-140 одиниць РСЗВ...

З формальної точки зору, угрупування "Белгород" достатньо суттєво переважає угрупування "Курск".

Також, очевидно, що

> **— зосереджених та розгорнутих противником сил й засобів на Харківському операційному напрямку, цілком достатньо для проведення більш значних за обсягом наступальних дій, ніж на Курському...**

Більш того, очевидно, що

> **— й правий (північний) фланг УВ "Запад" у вигляді 1-ї ТА, яка діє на Куп'янському напрямку також може суттєво посприяти угрупуванню "Белгород" у наступі по загальній дирекції Вовчанськ - Білий Колодязь - Великий Бурлук - Дворічна...**

Але, всього цього, поки не відбувається...

Постає, цілком закономірне питання... чому?

Як на мене,

> **— справа полягає у визначенні першочерговості виконання командуванням УВ "Север" першого та другого завдань, про які я писав вище...**

Здається, що наступ у Харківській області для противника важніший (тут зосереджений та розгорнутий значно більший комплект його військ), ніж відбиття шматку території власної Курської області... Але це, тільки здається...

Очевидно, що на даний момент... командування УВ "Север" в першу чергу "озабочено" станом та діями свого Курського угрупування...

1) - Саме на цей напрямок, ПОСТУПОВО відбувається перегрупування сил й засобів не тільки з інших операційних напрямків (в тому числі зі Східної операційної зони, на напрямках якої, на даний момент, противник веде інтенсивні наступальні дії,

> наприклад - переміщення артпідрозділів 20-ї мсд, це Курахівський та Вугледарський напрямки, 106-ї пдд, з Краматорського напрямку, або частин 47-ї тд, з Куп'янського), а власних "штатних" сил й засобів УВ "Север" з сусіднього, нібито пріоритетного Харківського.
>
> Так, 11-й АК, вже відправив на Курський напрямок, принаймні, пару своїх полків. В свою чергу, 83-а одшбр, початково переміщена на Вовчанський напрямок, також убула на Курський напрямок й зараз намагається наступати в районі дерЬОвні Камышовка у Курскый обл. Ну й т.д., можна перераховувати цілий ряд інших формувань, здійснивших такого роду переміщення...

2) - Другий нюанс, який опосередковано свідчить на користь такого висновку.

> Чисельність угрупування "Курск" протягом місяця поступово ЗРОСТАЛА й продовжує зростати (причому, у достатньо красномовному темпі, з 30-31 тисячі, до 40-41 тисячі російських в\сл), в той час, коли угрупування "Белгород", у цьому сенсі, залишається більш-менш стабільним...

3) - Й третій фактор - це ситуація із стратегічними резервами противника.

> Очевидно, формування 71-ї, 68-ї та 69-ї мсд (мотострілецьких дивізій), так само, як й раніше 72-ї мсд у складі 44-го АК, навіть, в "урезанном виде" (з чисельністю у 10-11 тисяч в\сл) відноситься саме до цього процесу...

По суті, 6-а ЗВА противника, яка мала у початковому своєму складі - лише дві "лінійних" мотострілецьких бригади - 25-у та 138-у омсбр, зараз перетворюється вже на повноцінне об'єднання - із, принаймні, двома повнокровними (звісно, до певного рівня) ДИВІЗІЯМИ у своєму складі - 68-ї та 69-ї мсд.

Й, судячі зі всього, більша частина цих новосформованих дивізій (72-а мсд - 44-й АК, 71-а мсд - 14-й АК й 68-а мсд - 6-а ЗВА), з дуже високою вірогідністю будуть застосовані, значною мірою, СПОЧАТКУ саме на Курському напрямку...

Однак, завершуючи сьогоднішній огляд... хочу зазначити, що

> **— у "вирішенні Курської проблеми" російське військове командування, цілком ймовірно, буде певним чином зв'язане...**

В першу чергу, саме у питанні визначення почерговості виконання цих нагальних завдань...

Що робити спочатку

> **- 1) — вибивати "киевский режим из Курщины", 2) — пробувати знову "прорваться на Великий Бурлук та Липцы", чи 3) — спробувати це зробити ОДНОЧАСНО...?**

Справа в тому, що

> — **в цей процес може цілком ймовірно втрутися кремлівське шобло напівчекістів - напівбандитів...** причому, саме виходячи з внутрішньоросійських соціально-політичних чи фінансово-економічних реалій\міркувань (які, звісно, пов'язані одне з одним)... ну й звісно, зовнішньополітичних.

Кремль може вимагати (й дуже можливо, буде це робити в дійсності) від своїх військових, або "прискоритись", або "покинути" виконання тих чи інших конкретних завдань на тих чи інших операційних напрямках...

Більше того, очевидно,

— прослідковується прямий взаємозв'язок між тим, що відбувається загалом у Східній операційній зоні й тим що МОЖЕ відбуватися на Курському чи Харківському напрямках...

Це, в першу чергу, відбивається на темпах та обсягах формування РЕЗЕРВІВ противника й відповідно - на строках планування, організації та проведення конкретних операцій, на конкретних напрямках...

Я вже писав, що

1) — **на даний момент... для кремля (й відповідно, для російських пАлкАводців) Покровськ, Курахове й Оскіл (з Куп'янськом) важливіші ніж якісь хутора на Курщині.**

Йому б хотілось, щоб у цей перелік "важних" напрямків й Харківщина увійшла, але це поки у нього не виходить, хоча й планувалось ним весною...

Тому,

2) — **у виборі між Харківським та Курським напрямками, поки домінує другий.**

Але загалом,

3) — **між образно кажучи, Курськом, в купе з Харковим та умовним Покровськом, він вибирає другий.**

Й це відбувається по одній простій причині

- противник там ПРОСУВАЄТЬСЯ й має ШАНСИ на досягнення більш-менш значного результату, принаймні, оперативного рівня...

Але це може порівнянно миттєво змінитися...

1) — (звісно, розшифровувати умови, при яких це може статися, я не буду...).

2) — **Й ось тоді, й Курський, й Харківський напрямки знову стануть "повесткой дня"... причому, у стратегічному сенсі.**

Як на мене, російським "планувальникам" є над чим замислитись у сенсі тих цілей та завдань, які ставило перед собою українське командування на нинішню стратегічну оборонну операцію... й як воно збиралося її проводити.

Росіяни, як завжди, зверхньо та зневажливо віднеслись до ЗСУ та України загалом, в першу чергу, щодо нашої здатності планувати у довгу... тим більше у РІЗНОВАРІАНТНОМУ режимі...

Їм все ще здається, що ми дурніші за них...

ну, не будемо їх переконувати у протилежному...

***

№ 62

Карти БД станом на 2024-09-27

За добу російські загарбники завдали по території України двох ракетних ударів двома ракетами, 61 авіаудар, скинувши при цьому 66 КАБів. Окрім того, загарбники задіяли для ударів 516 дронів-камікадзе та здійснили близько 3.000 обстрілів по позиціях наших військ і населених пунктах.

Assessed Control of Terrain in Ukraine and Main Russian Maneuver Axes as of August 27, 2024, 3:00 PM ET

Map by George Barros, Kateryna Stepanenko, Noel Mikkelsen, Daniel Mealie, Mitchell Belcher, Tom Thacker, Benjamin Cordola, and Harrison Hurwitz

© 2024 Institute for the Study of War and AEI's Critical Threats Project

* Assessed Russian advances are areas where ISW assesses Russian forces have operated in or launched attacks against but do not control.

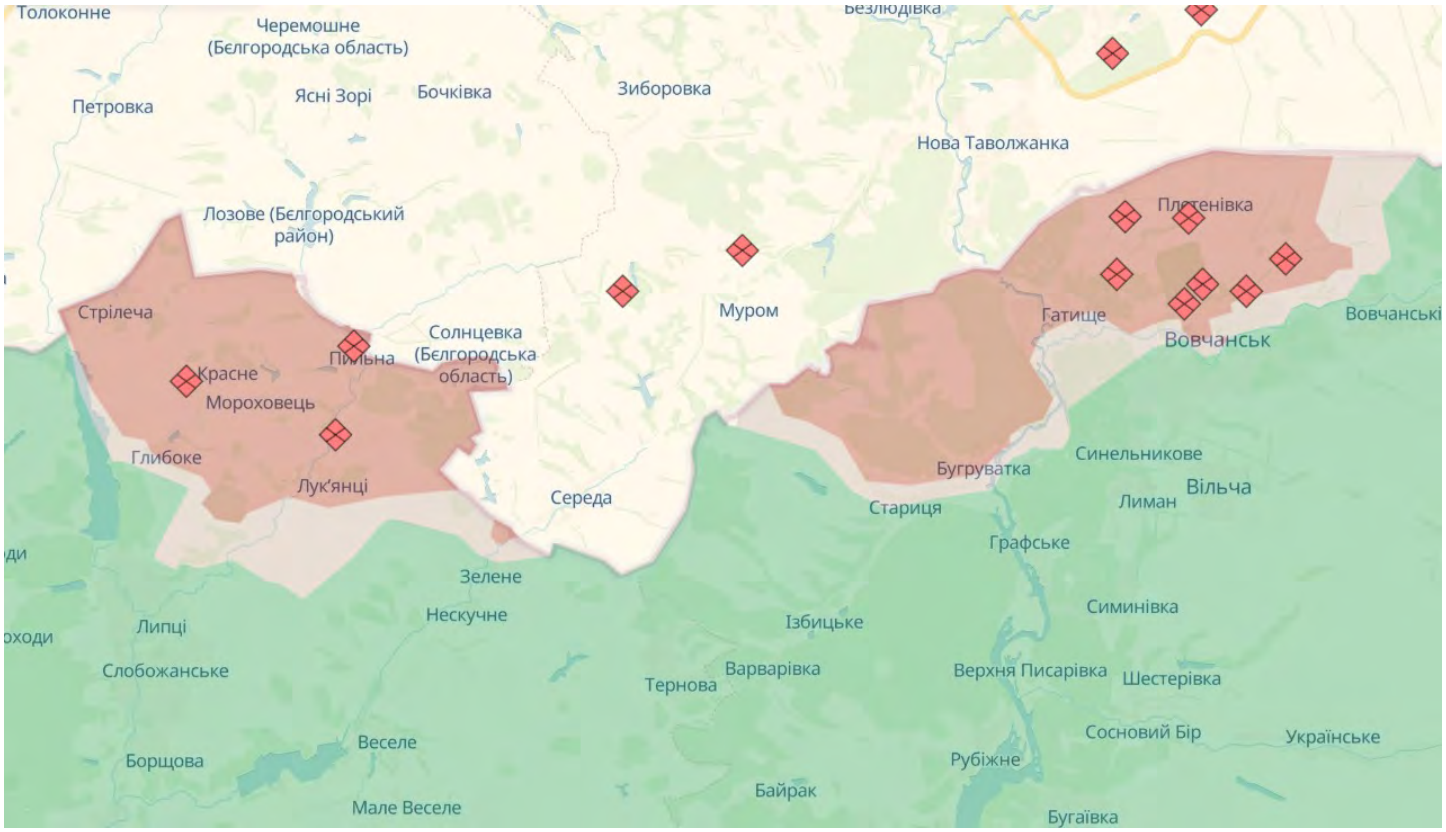
Новини війни в Україні

Від початку доби відбулося 182 бойових зіткнення. Сили оборони України продовжують стримувати натиск окупаційних військ. Про це інформує Генштаб ЗСУ.

Останні новини з фронту

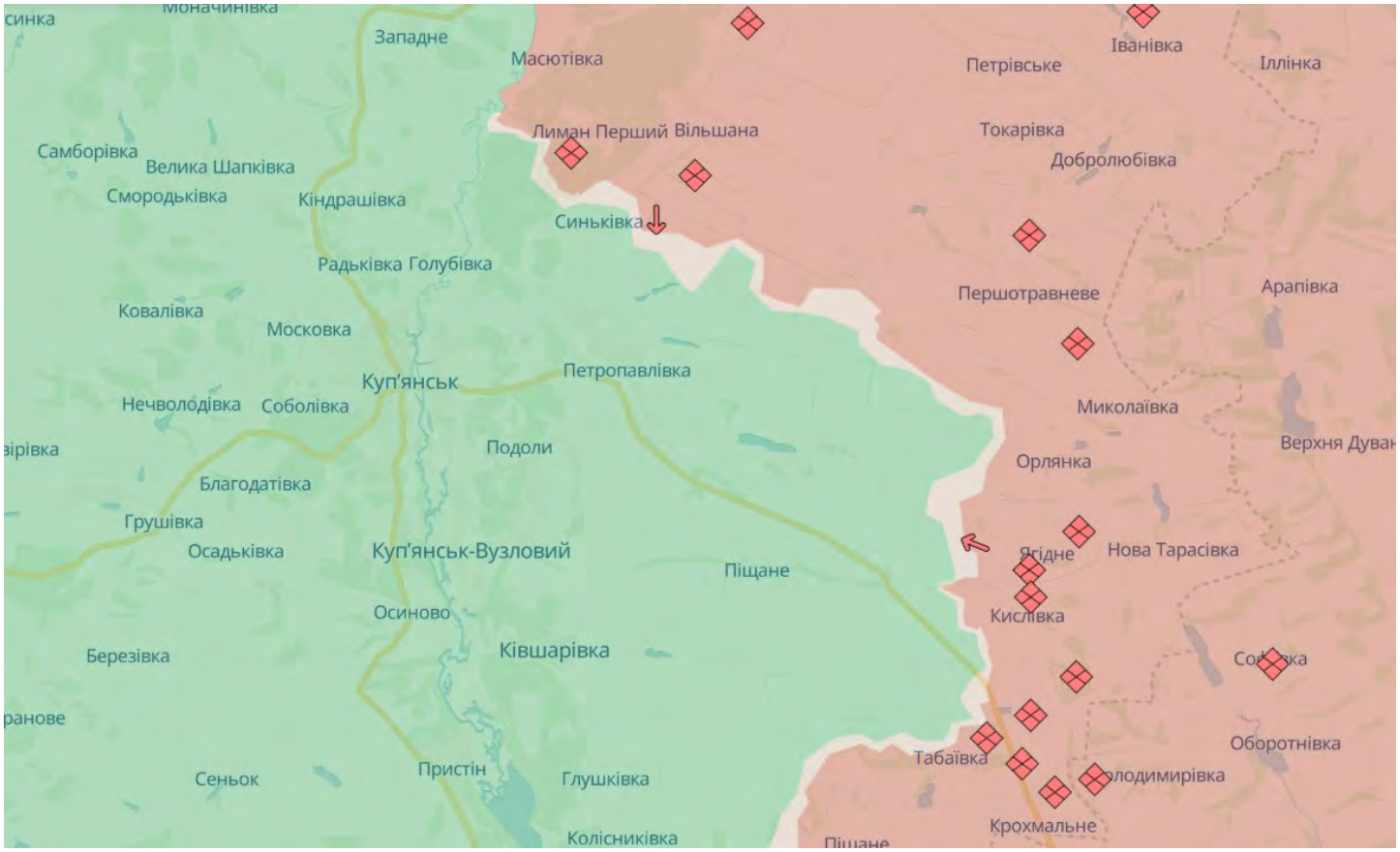
Ситуація на Покровському напрямку залишається напруженою - ворог зосереджує там основні наступальні зусилля. Окрім того, окупанти сьогодні активно атакують на Куп'янському, Курахівському і Торецькому напрямках. Також, на визначених відтинках фронту, українські підрозділи проводили активні дії для покращення свого положення.

1. На Харківському напрямку

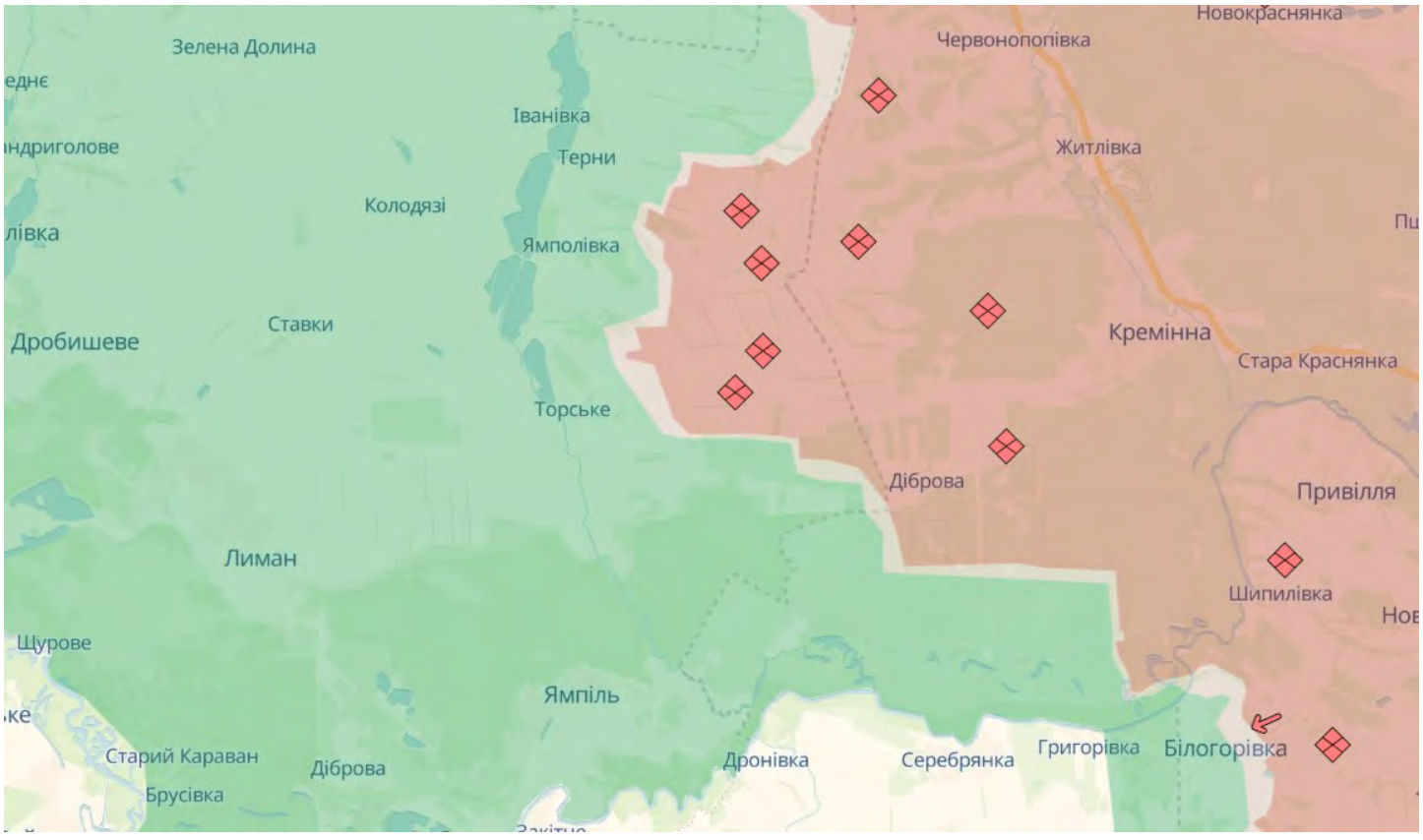
Російські терористи двічі безуспішно штурмували позиції наших підрозділів в районах Вовчанська і Липців.

2. На Куп'янському напрямку

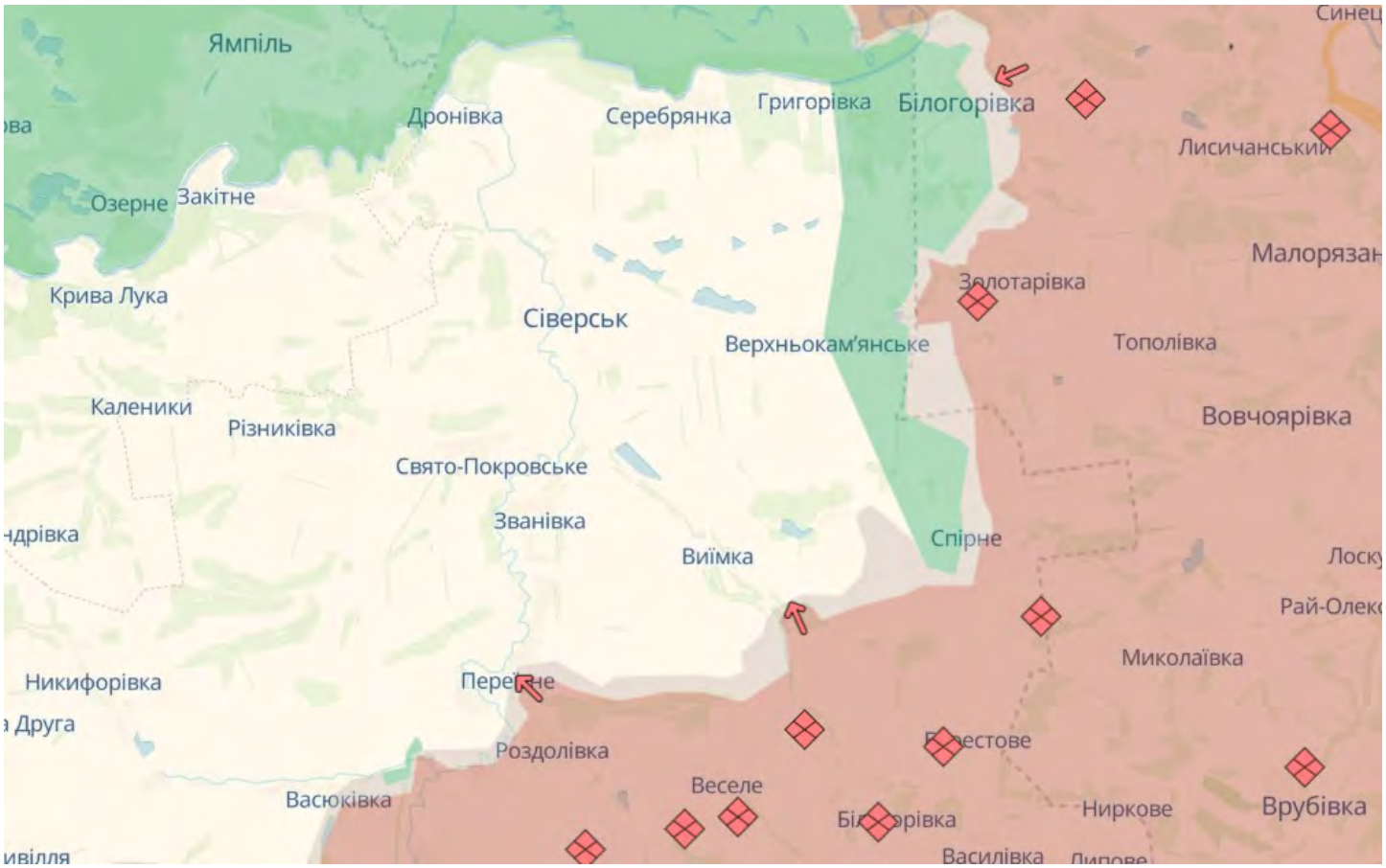
23 рази ворог атакував наші позиції поблизу населених пунктів, Синьківка, Колісниківка, Стельмахівка і Кругляківка підрозділи Сил оборони відбили 21 атаку. Ситуація напружена, триває два боєзіткнення.

3. На Лиманському напрямку

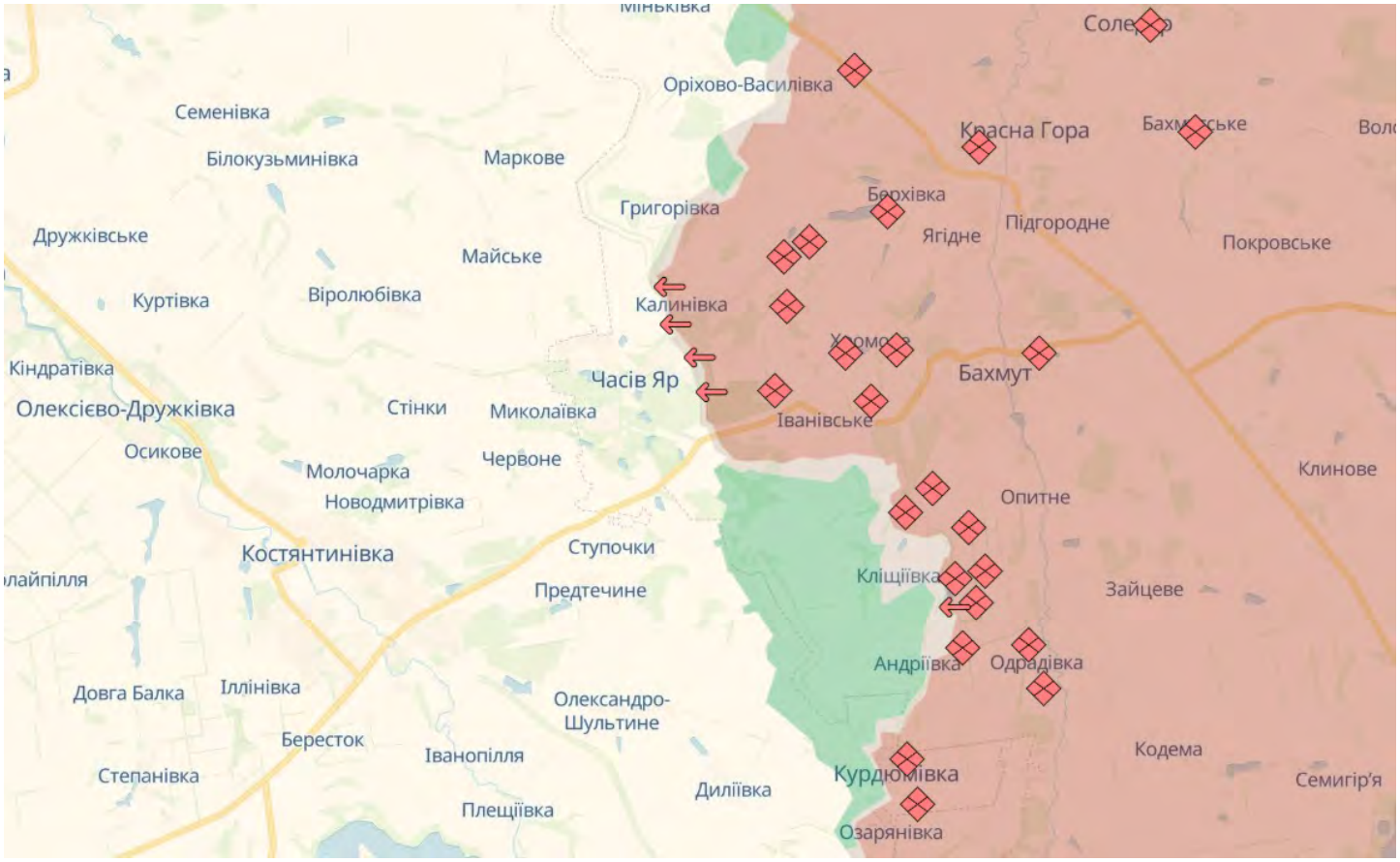
За сьогодні російські війська 13 разів атакували українських захисників в районах шести різних населених пунктів. Біля Дружелюбівки і Новосадового відбулося найбільше боєзіткнень, три та чотири відповідно.

4. На Сіверському напрямку

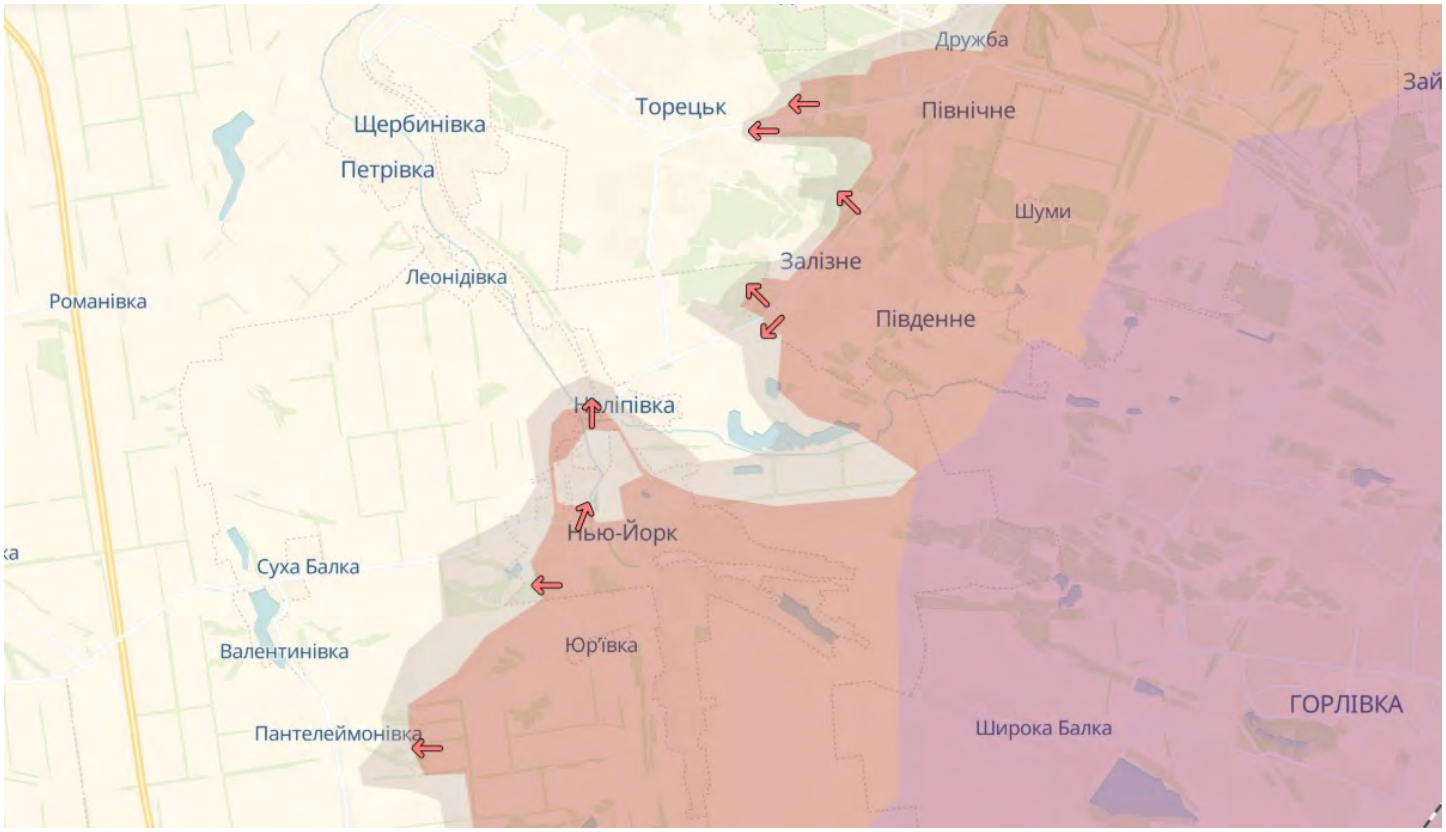
Ворог чотири рази штурмовими діями намагаються витіснити наших захисників з позицій в районах Білогорівки та Спірного. Тривають бої.

5. На Краматорському напрямку

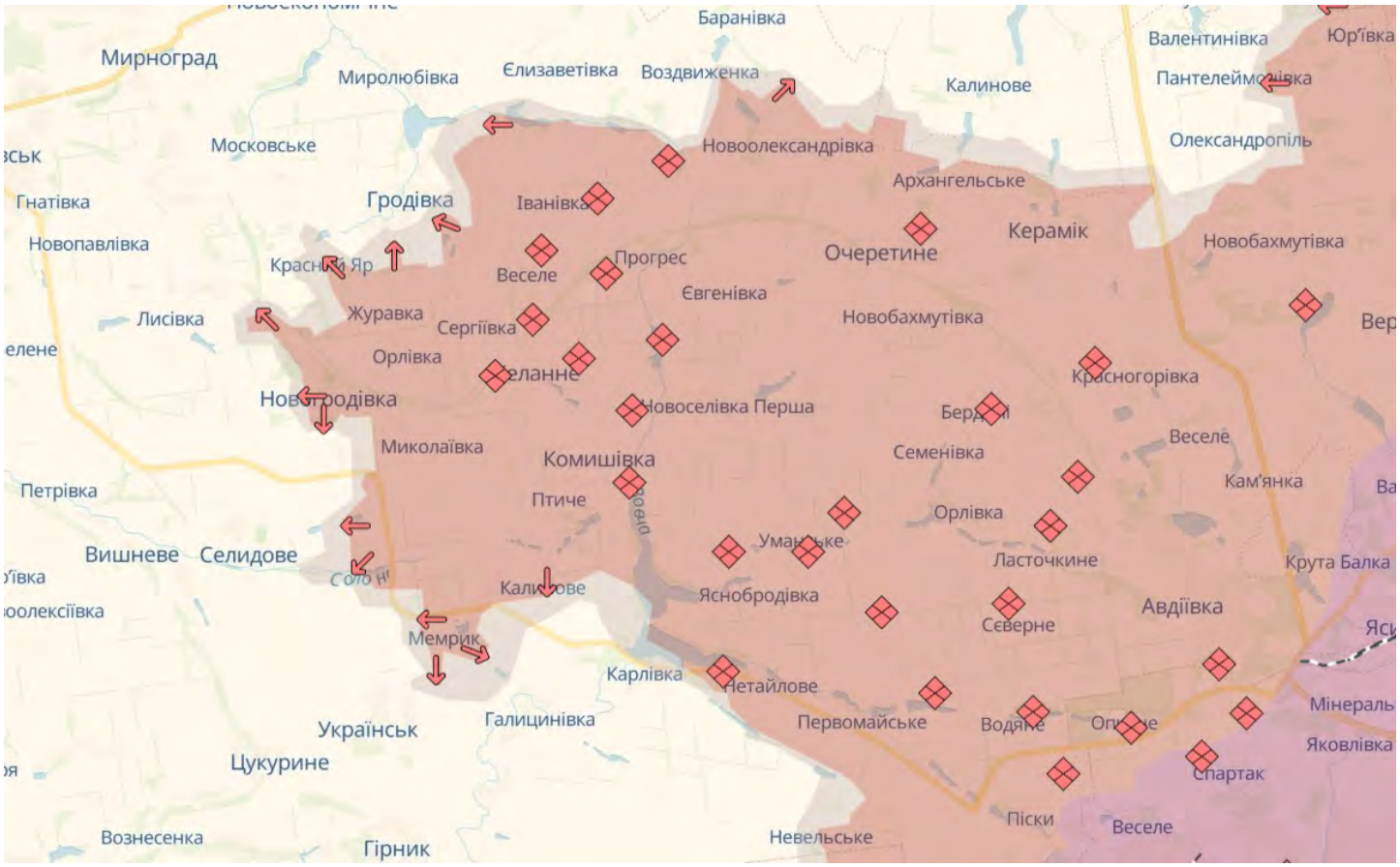
Українські воїни відбили 11 спроб загарбників просунутись вперед. Концентрував ворог зусилля, за підтримки штурмової авіації, поблизу Григорівки, в також, без авіапідтримки, у районах Іванівського і Кліщіївки.

6. На Торецькому напрямку

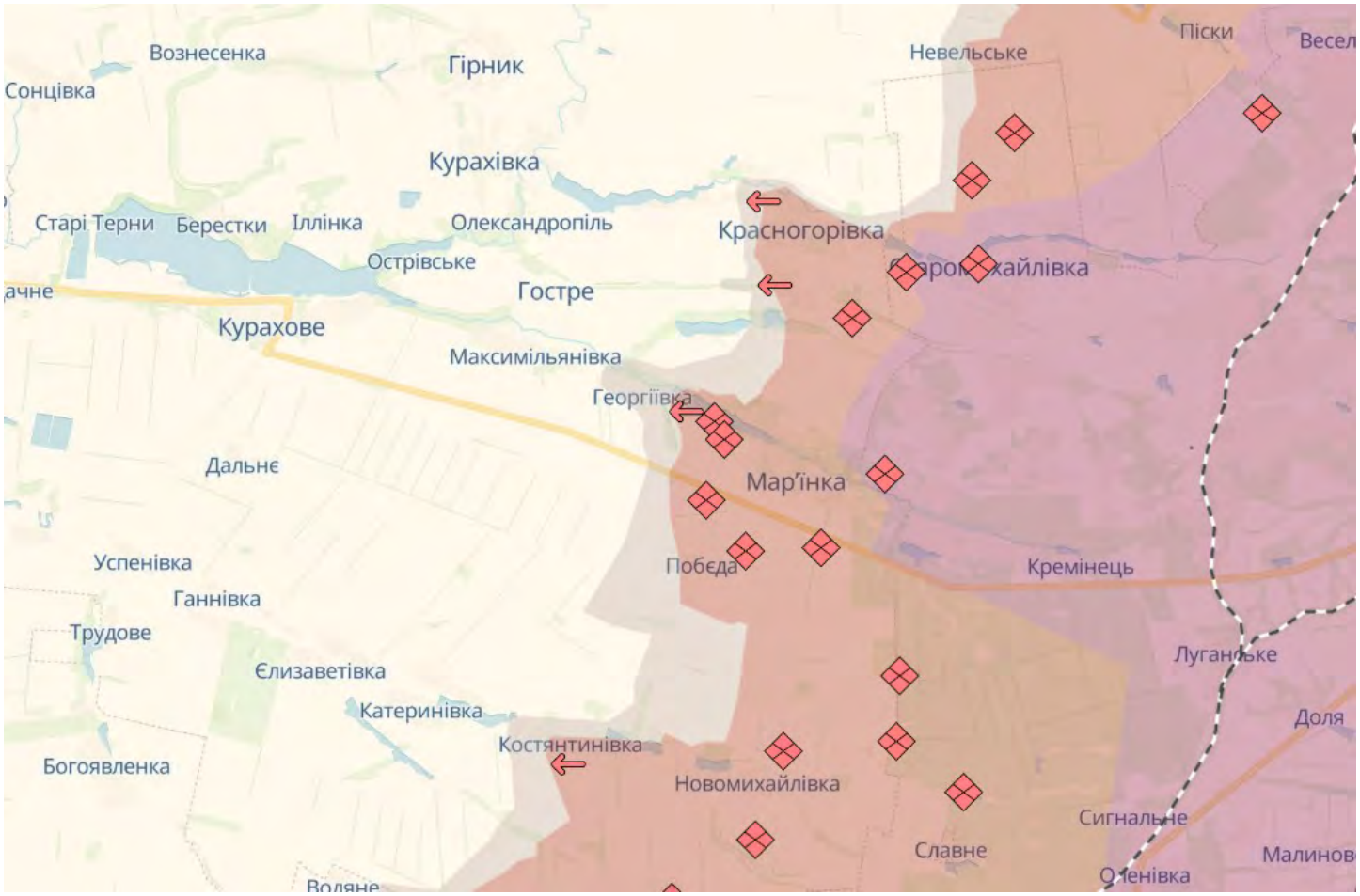
Окупанти 20 разів атакували наші позиції поблизу Нью-Йорка, Неліпівки, Торецька та Дружби. 15 боєзіткнень вже завершені. Бої тривають поблизу Нью-Йорка та Неліпівки.

7. На Покровському напрямку

Упродовж цієї доби, агресор 59 разів атакував наші позиції. В районах Новогродівки і Гродівки відбулася понад половина від усіх боєзіткнень. За попередніми підрахунками, сьогодні окупанти на цьому напрямку втратили 135 військовослужбовців вбитими та 177 – пораненими. Знищено три автомобіля та БТР. Також українські захисники завдали значних пошкоджень ще двом артсистемам і двом автомобілям.

8. На Курахівському напрямку

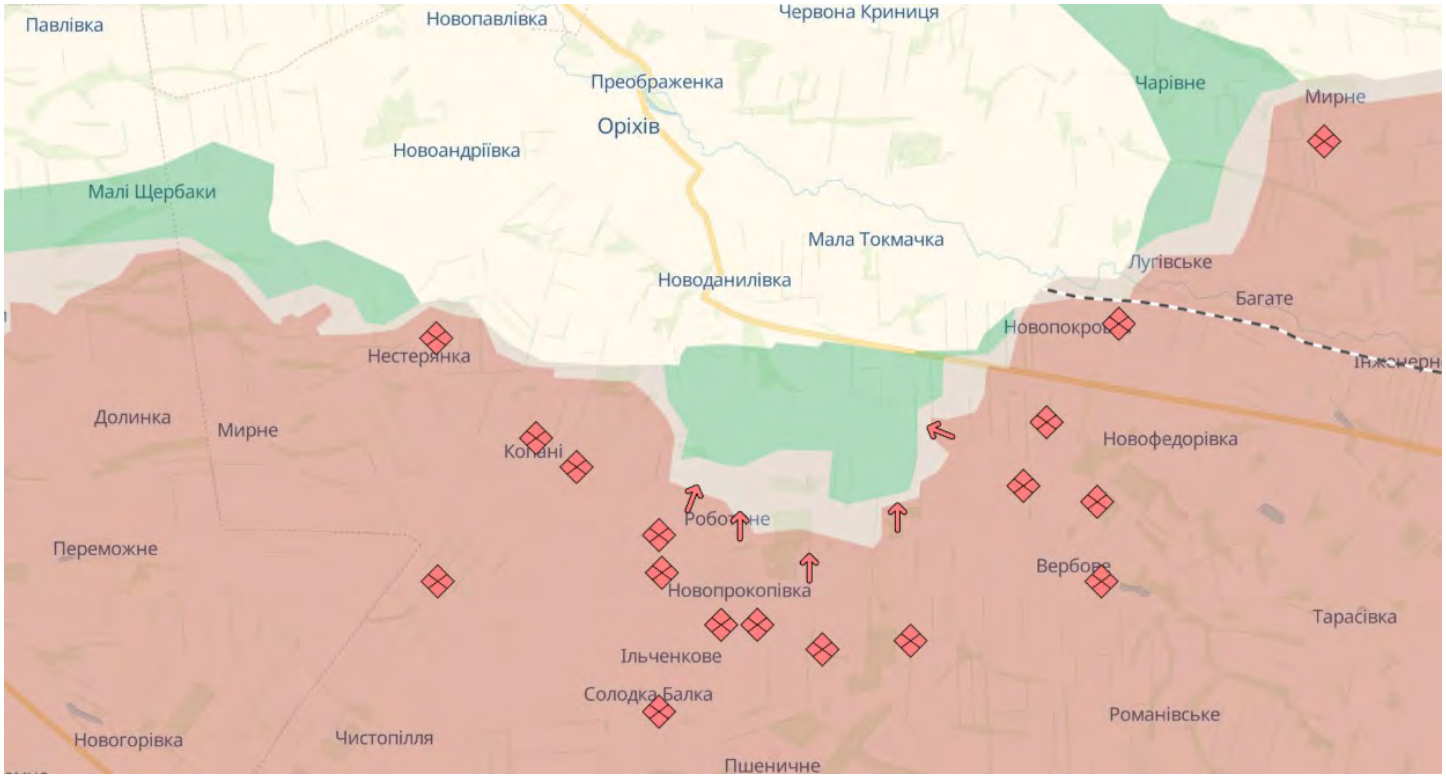
Загарбники теж досить активні – на цей час доби зафіксовано 30 ворожих атак. Половина з них продовжуються. В основному бої тривають біля Карлівки. Також окупанти активно намагаються просунутися поблизу Костянтинівки і Георгіївки. Зазнають втрат.

9. На Времівському напрямку

Сьогодні агресор шість разів штурмував передній край нашої оборони в напрямку Вугледара, біля Водяного і Костянтинівки. Тривають бойові дії.

10. На Оріхівському напрямку

Відбито два штурми російських загарбників, неподалік Роботиного і Новоданилівки.

11. На Гуляйпільському та Придніпровському напрямках

Ворожі підрозділи наступальних дій не проводили.

***

№ 63

Покровськ-Мирноград, Оскольський фронт, загроза втрати Вугледару. Відповіді на запитання

2024-09-25(27)

Автор: *Юрій Бутусов*

Стрім просвячений відповідям на запитання.

На жаль, обстановка на фронті залишається дуже критичною на напрямках, де ворогу вдалося здійснити прорив. Подивімося загальну обстановку для чіткого розуміння, про що йдеться.

Куп'янський напрямок.

Ми бачимо, що це напрямок на Покровськ-Мирноград.

Ворог, на жаль, продовжує просування. На цьому напрямку просування наші воїни намагаються зупинити. Тут робиться дуже багато бойової роботи. Росіяни зазнають великих втрат, але ми бачимо, що продовжують прогризати, пробивати такі маленькі клини в нашу оборону. На жаль, є велика кількість цих червоних стрілочок, ну і ми не бачимо, на жаль, наших синіх стрілочок, які б могли відсікати оці клини, які забиває ворог. На сам Покровськ-Мирноград ситуація вже протягом останніх семи діб ворогу не вдається значного просування здобути, але оці кількасот метрів кожного дня, вони, на жаль, даються взнаки. Ми бачимо, що на деяких ділянках ворог своїми клинами поступово розширює зону прориву, створює собі умови потім для подальших наступальних дій. Найбільш загрозлива ситуація – зараз ворог розширює фронт прориву північніше Покровська. Саме туди йдуть основні зусилля російського командування. І ми бачимо, що дуже загрозлива ситуація складається в районі Гірник, Курахівка. Саме от такий величезний виступ.

В цьому районі б'ються воїни 59-ї мотопіхотної бригади

— **про проблему з управлінням, командуванням ми неодноразово говорили**.

Ситуація дуже загрозлива, ну і, звичайно, наказами "триматись" такі маневрені бої, такі операції не виграються.

Потрібні злагоджені організаційні, управлінські рішення, потрібна координація.

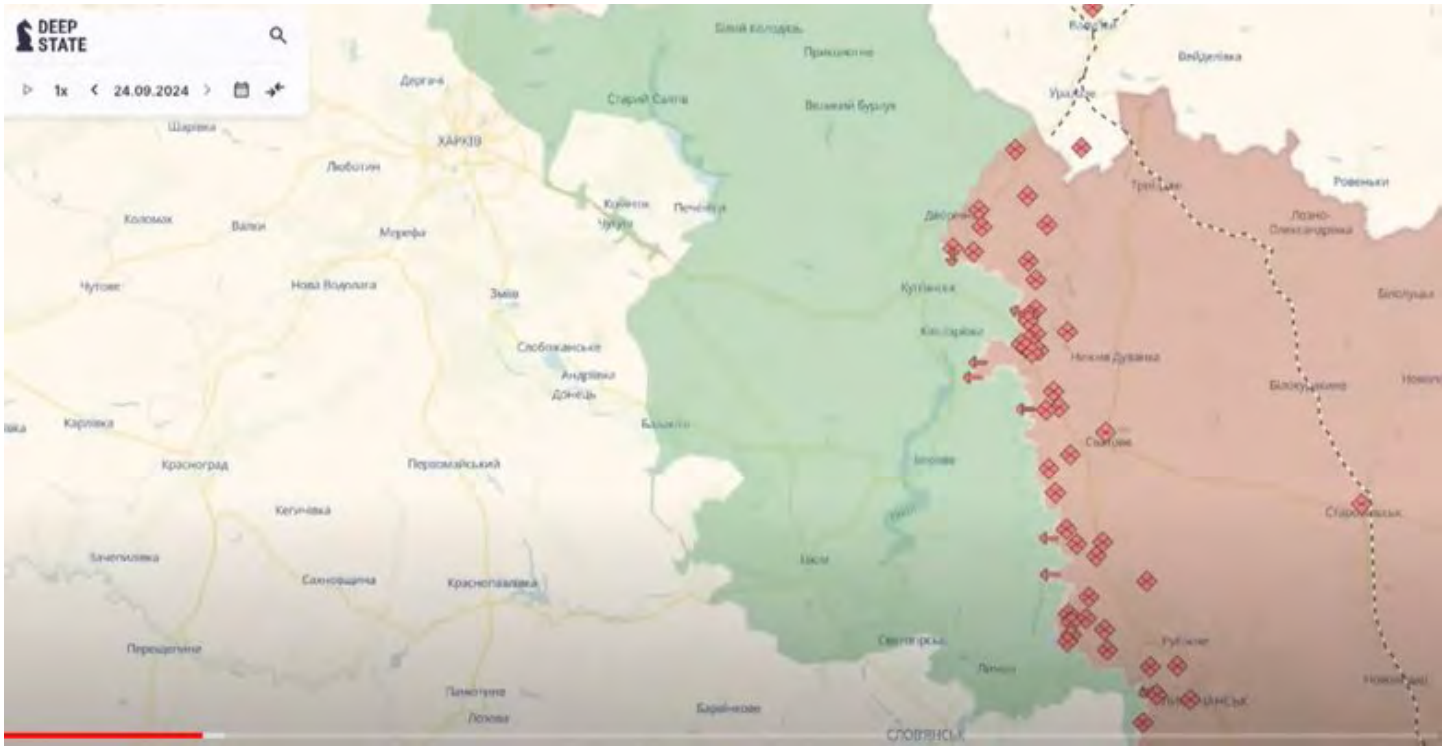
І, на жаль, через таку ситуацію хочу донести думку багатьох бійців, офіцерів 59-ї бригади.

Звичайно, тут потрібні комплексні рішення. І рішення в посиленні командування, і рішення по тому, щоб стабілізувати фронт. Зараз утримання цього виступу, крім в районі Гірник, Курахівка, воно нам ніяких вже переваг не дає. Воно створює переваги ворогу.

Давайте ще раз на цю карту подивимося.

Дивіться, яка загрозлива ситуація. Гірник, Курахівка – це фактично вже зараз оперативне оточення, оскільки зручних шляхів постачання там не існує. Ворог дронами і артилерією прострілює підходи на цей виступ. Його утримання для нас на цей момент вже невигідно, оскільки резерви в цей район і головне адекватне управління в цьому районі відсутні. Але, дивіться на цю карту, ворог, звичайно, намагається згорнути фронт, тобто, пробивши наш фронт на напрямку Покровська, тепер вони його згортають північніше для того, щоб наш фронт розбити повністю і розширити фронт прориву. Хочу нагадати, що на цій ділянці ворог за останні 4 місяці захопив понад 600 квадратних кілометрів нашої землі, вже навіть 650, якщо порахувати. Тобто, темпи просування ворога на цьому напрямку найбільші. Звичайно, ми розуміємо, що вони хочуть зробити зараз. Вони хочуть знищити, захопити оцей виступ, який зараз в районі Гірник-Курахівка. Гірник – це плато, найвища точка Донбасу, яке дозволить ворогу потім розвивати наступ ще південніше. І вони хочуть, звичайно, наступну ціль російського командування – це Курахове. Тобто, вони хочуть створити такий фронт, сталий, великої протяжності, щоб потім здійснити прорив і вже вийти в тил, у флангах наших військ, які обороняють Курахове.

Друге, давайте подивимося карту, наступну карту.

Це Оскольський фронт.

Ми бачимо, що також тут є прорив, південніше Куп'янська. Я вже говорив про це вчора, в районі села Піщане ворогу вдалося, на жаль, пробити нашу оборону. Ні контратаки, на жаль, тут не були підготовлені, організовані. І ворог продовжує собі поступове просування по посадках. І, на жаль, ворог наблизився вже на кілометр практично, на півтора кілометра, до річки Оскіл. Мета ворога – вийти повністю по річці Оскіл. Для цього вони пробиваються, хочуть розірвати наш фронт. Їм треба подрібнити наш фронт на декілька ізольованих ділянок. І потім ударами по переправах фактично блокувати, ізолювати наш район бойових дій. Змусити до відходу наші війська або до великих втрат і до відходу за Оскіл. Ми бачимо, що також є північніші стрілки. Ворог веде бої, щоб повністю захопити район села Невське. І щоб потім вийти ще і північніше, щоб на кілька ділянок розірвати наш фронт на Осколі. Ситуація дуже і дуже тут важка. І, безумовно, потрібні якісь активні дії. Потрібна реорганізація наших дій в обороні. Ну і потрібні активні дії, щоб хоча б зменшити масштаби просування ворога. Потрібні контратакуючі дії. Дронами, можливо, якісь контратакуючі дії наших військ. Це просто питання часу. Якщо не буде таких активних дій, дива не станеться знов-таки.

Третя карта.

Це район Вугледару.

Ворог, фактично, вже на околицях міста Вугледар. Росіяни дуже близько підійшли, ми бачимо по карті, до основної автомагістралі, яка була основною лінією постачання на Вугледар. Фактично, ворог півтора-два кілометри вже на віддаленні від основної магістралі. І передові російські групи піхоти вже заходять до самих околиць Вугледару. Ситуація тут не видається особливо видатною, ворог не показує військового мистецтва. Просто вони великою кількістю піхоти, малих груп піхоти. Частина з них знищується, значна частина. Але частина, на жаль, користуючись нестачею людей, передусім, на наших позиціях, неможливістю ротувати піхоту через нестачу підготовлених резервів і через неможливість контролювати щільно заслонами всю лінію фронту, вони шукають якісь розриви в бойових порядках і заходять. Ситуація дуже і дуже складна, і вона кожен день, на жаль, погіршується на всіх тих трьох операційних напрямках. Очевидно, що вести зустрічні бої з російськими штурмовими групами, просто розмінюючи піхоту на піхоту, так не вийде. Децентралізований російський наступ вимагає децентралізованої української оборони. І на багатьох ділянках фронту саме це майстерно українські воїни роблять. І є значна кількість ділянок фронту, де всі такі атаки відбиваються з величезними втратами для росіян і без жодних результатів. Основна потреба фронту, щоб такі вдалі рішення на тактичному, оперативному рівні були розповсюджені. Щоб ті командири військових з'єднань, які дають результати, ефективні, вмілі командири батальйонів, бригад, вони могли отримати більше сил під своє управління. Це єдиний зараз спосіб швидко стабілізувати фронт і управління на тактичному рівні. Дати тим, хто вміє, більше сил, більше військ, більше відповідальності, більше вогневих засобів. Щоб там, де немає таких бойових лідерів, немає організованих штабів, щоб там просто не втрачати людей. Не тренувати

нездар на життях наших піхотинців. Це абсолютно критична ситуація. Ті люди, які зараз в окопі, життя кожного з них треба рятувати не фальшивими галасами, як у нас люблять керівники казати, людиноцентричність, людина понад усе, а треба технологічні, професійні, управлінські рішення, а не просто пусті балачки і гасла, за якими не стоять реальні дії.

ВІДПОВІДІ НА ЗАПИТАННЯ

— Як обстановка в Часовому Ярі?

— В Часовому Ярі обстановка складна, але там є кілька наших надійних підрозділів, там є частини боєздатні, які всіма силами стримують ворога, а не дають ворогу розвинути наступ. Комплектні, добре оснащені російські повітряно-десантні війська, кілька полків атакують наші бойові порядки, намагаються створити плацдарм за каналом, але воїни 5-ї штурмової бригади, 24-ї механізованої бригади, 23-ї механізованої бригади, полку Нацгвардії, батальйону Донбас стримують атаки, ворога максимально стримують і знищують у великій кількості російських десантників. Не дають ворогу накопичити сили для того, щоб іти вперед. Ситуація дуже важка, близька до критичної, але завдяки адекватним командирам, адекватному командуванню вдається ситуацію все ж таки контролювати. Як би це не важко було, як насправді це недоречно, коли людей нема на позиціях, нестача боєприпасів, інших засобів і тим не менше люди б'ються. Але, звичайно, це не така ситуація, коли там прорив фронту і все падає, як ми бачимо там на інших ділянках деяких, які я показував. Г

— Яка ситуація з одягом у військових, чи дійсно все купують самі, якщо так, чому?

— Я не знаю, звідки у вас така інформація. Насправді форма видається, військові купляють ті, кому потрібно. В принципі, у піхотинців, у бійців, які воюють, є можливості. Зараз проблем з формою в Україні нема. Люди беруть те, що їм потрібно. Є, звичайно, завжди питання до того, наскільки якісне те, що купує держава. Я не можу сказати, що наша форма – це оптимум для бійця на фронті, але це те, в чому можна воювати, дійсно. Це форма, яка має певну якість. Вона не найвища, але багато людей дійсно її використовують. Хочу сказати, що українська військова форма і спорядження прямо на порядок краще російської. От російська – це дійсно повне взагалі. Це неможливо використовувати. Наші бійці гребують усіма російськими трофеями, тому що це просто огидно брати навіть в руки. Наша форма достатньо якісна.

— Чим може загрожувати втрата Вугледару?

— Втрата Вугледару загрожує тим, що ворогу після того, як захопить цей дуже вигідний рубіж оборони з висотами, буде дуже зручно потім далі наступати і згортати фронт вже південного Донбасу. Там далі немає

підготовлених ліній оборони, як і всюди. У нас, на жаль, керівництво не вважає за необхідне будувати лінії оборони, попри все, що тут говориться. Очевидно, наш громадський тиск ще недостатній, і кожен має писати про де лінії оборони, щоб Ставка Верховного Головнокомандувача щось почала робити. Ну і далі у нас вся оборона завжди прив'язується до великих населених пунктів, саме тому, що немає оборонних позицій обладнаних. Тому ми завжди будуємо оборону осередково навколо великих населених пунктів, там, де є велика кількість будівель, є можливість для прихованого маневру військ, є можливість розміщувати якісь підрозділи, є можливість контролювати вузли комунікації. Коли є вузли комунікації, звичайно, навколо цього концентруються усі дії в цьому районі. Тому ситуація дуже важка, ворог зможе потім пройти далі. Ми бачимо, чим погрожувала втрата Авдіївки, до яких важких наслідків це призвело. І зараз ми бачимо, що втрата Авдіївських висот, я про це поговорив багато-багато разів, призвела до важких наслідків, так само Бахмут, Авдіївка. Ми втрачаємо міста, великі населені пункти з висотами, і потім ворогу вдається відкинути наші війська, тому що на їхньому боці - вигідні радіогоризонти для роботи дронів і вигідні позиції, а нам навпаки не вигідно контролювати дронами, висоти і тактичні переваги переходять до противника. Тому, на жаль, фронт після цього, його ворог також буде відкидати, і він, на жаль, буде відкочуватись і далі, і далі.

— Де наша 72 бригада, що з нею?

— Воїни 72 бригади продовжують битись за Вугледар. Дуже важко. Проблема є з поповненнями, звичайно, там нестача людей, підготовлених людей. Не людей взагалі, яких десь хтось взяв, нарядив форму і відправив на нуль. Людей підготовлених до бойових дій у складі піхоти. Нестача засобів, звичайно, і технічних. Дуже велика нестача координації, взаємодії, особливо на рівні оперативно-тактичного угруповання. Відбулася заміна комбрига. Командиром бригади 72 призначений полковник Олександр Охрименко. Він командував до того. Він раніше був командиром 72 бригади, добре знає багатьох людей. Командував потім тривалий час, з початку війни, 14-ю механізованою бригадою. Ну і останнім часом, кілька місяців у цьому році, він був керівником Одеського обласного ТЦК, після скандалів в Одесі. Зараз його повернули в 72 бригаду. Подивимося на дії цього командира. Ситуація, коли його призначили, критичніше нема просто куди. Тому подивимося. Зараз потрібні організовані дії не тільки на рівні командування 72 бригади. Ситуація, там валиться весь фронт, і там потрібні компетентні дії командування ОТУ Донецьк. Ну і от з цим якраз проблем значно більше на цьому етапі, тому що велика кількість, великий тиск одразу на двох важливих, великих напрямках, і Покровськ, і Вугледар. Ну і, звичайно, з управлінням також багато проблем. Що таке слабке управління? Це коли завжди є проблема з організацією ураження, з реагуванням на численні прориви, з розподіленням ресурсів, поповнень сил, із застосуванням десятків різних підрозділів, які зосереджені і діють, і їм треба взаємодія побудована. Дуже

критично взаємодіє управління, воно впливає на застосування дронів і засобів РЕБ. Це критична прямо проблема в сучасній війні, ключова. Без такої роботи втримати фронт неможливо. Особливо фронт, який прорваний, і ворог намагається його розхитати постійними децентралізованими атаками. Але 72 бригада б'ється і робить, на мій погляд, просто більше, ніж це можна взагалі очікувати від людей, від з'єднання. Це просто безмежний героїзм. У нас є з'єднання, які взагалі не виводяться на ротацію, у яких є проблеми з виснаженням, із застосуванням людей. І, на жаль, 72 бригада – це одне з таких з'єднань. Тому ситуація там максимально критична, максимально важка. І те, що наші воїни в цих умовах продовжують виконувати бойові завдання і щоденно нищать у великій кількості російських окупантів – це просто подвиг. І від людей вимагати більшого неможливо. Від солдатів вимагати більшого неможливо. Вимагати в цих умовах можливо тільки з командирів, з командувачів.

— Українські розвідники повністю звільнили агрегатний завод у Вовчанську. Що це нам дає?

— Загальний військовий підрозділ ГУР МО зайшов на агрегатний завод у Вовчанську. Це дає нам можливість контролювати цю одну з точок Вовчанська. У полі дуже багато речей проголошуються, які не мають такого серйозного впливу. Це важливо в боротьбі за Вовчанськ на цій маленькій тактичній ділянці. І дай Бог, що це буде сприяти ще більш тривалому утриманню району Вовчанськ. Наступати в тих районах там дуже важко. Добре, що це було зроблено. Загалом, порівняно з тими проблемами загальними прориву ворога, звичайно, це проблема іншого порядку, це успіх. Вовчанськ наші війська продовжують втримувати. Район багатоповерхівок, центр міста, який є ключовим для оборони, ворогу захопити не вдалося. За агрегатний завод тривалий час ішла боротьба, бо такі підвали на цьому заводі – це не вигідна позиція для накопичення сил.

— Підкажіть, будь ласка, питання переводу між частинами є популярним чи це проблема дуже малого відсотка військових? Бо щодо реалізації цього виходить неможливе завдання.

— Питання переводу між частинами, взагалі, актуальне питання для більшості військовослужбовців. Воно дуже популярне, дуже важливе. Зараз практика така, що це робиться з великими проблемами, дуже розтягнуто по часу, тільки завдяки особистому рішенню головнокомандувача ЗСУ Олександра Сирського можна якусь людину, якогось солдата чи сержанта перевести з однієї бригади в іншу. Це дуже нешвидкий шлях, дуже повільний. І, насправді, оці проблеми з переводами між частинами при умовах мобілізаційної армії, коли все змінюється, це велика помилка, великий недолік, який, на жаль, у нас не виправляється. Звичайно, що там, де є неадекватне командування, є неадекватні рішення, чому люди адекватні мають

виконувати накази ідіотів. Якщо людина хоче воювати, має репутацію, послужний список, переводи, на мій погляд, з однієї бойової частини на іншу, на бойові посади мають відбуватися автоматично. Якщо є з якоїсь частини велика кількість переводів, потрібно визначити якийсь термін, можливо, раз на рік, раз на пів року. І ті, хто хоче, вони мають переводитись, але за умови, якщо вони переводяться, на бойову рівнозначну посаду. Значить, людина не боїться ризику. Вона не боїться ризику, вона хоче ризикувати, але вона вимагає для цього інших умов. Можливо, колектив, можливо, командир. Якщо цього немає, там, де вона служить зараз, це вже проблеми командирів. Тобто, є певні умови. Звичайно, якщо є перевод з бойової частини кудись в тил, людина, яка взагалі не служила, можуть бути питання. Дуже прикро, що, на жаль, є люди, дуже професійні, фахові, які мають досвід знищення ворога і переводяться на посаду, яка дозволить їм ще краще знищувати ворога. Я не бачу логіки тримати таких людей в іншій частині, якщо чесно.

— Чому ж не зрізають фланги в той виступ на Оскольському фронті?

— Будь-які наступальні дії ефективні, якщо у нас стійка оборона. У нас оборона не стійка, вона не побудована, не організована. Тобто, у нас стратегічна оборона тільки на словах. Вона не реалізована як комплекс заходів. Тому у нас немає стійкості всього фронту, всюди десь якісь пожежі, якісь проблеми. І тому відсутні тактичні резерви для того, щоб зрізати такі ділянки, такі місця проривів. Відсутні і це даність війни. Ми не можемо боротися з ворогом перевагою в чисельності. Перевага в чисельності у росіян, вона була у них на початку війни і впродовж всієї війни у них більше людей на фронті. І, на жаль, керівники які цього не розуміють, не розуміють, що ми можемо контратакувати, коли ми надійно контролюємо меншими силами, контролюємо всі інші ділянки фронту, щоб не було пожеж в інших місцях. Контролюємо застосуванням технічних засобів, засобів ураження, більш ефективного гнучкого управління, організації підготовки людей. Ось так можна. Чисельність не виграє нам війну, а якість виграє. На жаль, коли відсутня якість застосування, то тоді резервів ніколи нема. Вони завжди спалюються просто в якихось дрібних боях, а потім в якомусь місці і вони зникають. Ну і от відбувається те, що ми зараз бачимо під Піщаним. Той прорив, щоб ви розуміли, він там вже два місяці. Вони так повзуть по 100-200 метрів, там раптовості ніякої нема. Багато було часу побудувати оборону за Осколом. Багато часу. Він не використаний. Чому він не використаний? За це ніхто не хоче відповідати. Ставки Верховного Головнокомандувача не цікавляться цими питаннями, там просто все на словах. Головнокомандувач ЗСУ Сирський не цікавиться цими питаннями. Вони цікавляться якимись медійними приводами. Війна у нас, на жаль, перетворюється на стратегію війни, на стратегічне планування. Воно у нас всі елементи містить такого піар-шоу. Зараз Зеленський і Сирський коментують із задоволенням, що - Курськ. Більше нічого нецікаво. А те, що там ще інші 10 напрямків ударів на Донбасі і Харківщині – це абсолютно нецікаво, немодно, не медійно. Ну вони

не займаються цим. Тому весь тягар цієї війни, він у нас на плечах командирів від командира бригади, командира батальйону, командира роти, рядового солдата піхоти в окопі. І оператора БПЛА, який його підтримує. Оце основні люди, які витягують війну, і ті люди, які їх підтримують вогнем, забезпеченням і всім іншим. А все вище у нас – це якась політика, адміністративні речі, які дуже дивно інколи впливають навіть негативно на розвиток подій на фронті. Відсутність відповідальності – основна проблема не тільки влади, основна проблема війни.

— Як воюють ув'язнені? Чи був сенс в них?

— Ну, по відгуках, друзі, з усіх військових частин, куди відібрались добровольці з ув'язнених, **відгуки абсолютно всюди максимально позитивні**. Дуже схвальні.

І навіть зараз іде така боротьба, хто більше зможе отримати добровольців-ув'язнених в свою частину. Вони показують себе дійсно дуже добре, і я вже казав, я спілкувався з одним з наших інструкторів, з інструкторів 3-ї штурмової бригади, з Георгієм, його всі знають, командиром учбового підрозділу, і от він каже, що ув'язнені – це зараз останні добровольці України. І каже, вони добре підготовлені до війни, тому що ті люди, які добровільно йдуть саме на фронт, в штурмові частини, в бойові частини, вони вмотивовані, у них до того є дисципліна, вони готові до обмежень, незручних умов існування, і вони, в принципі, не бояться насильства. Вони їх готують максимально якісно і застосування їх якісне. Всі командири просять збільшити їм таких бійців. Хочу нагадати, що у нас далеко не всі ув'язнені, як в Росії, можуть потрапити на фронт. По цілому ряду категорії люди не потрапляють. Але ті бійці, що є, вони воюють ефективно.

— Що ви думаєте про закон про демобілізацію? Коли його чекати та чи чекати?

— Друзі, я не бачу зараз можливості, **влада взагалі це не обговорює, не планує, тому я не думаю, що це буде зроблено. Не бачу ніяких передумов**.

Стосовно закону про демобілізацію, я вважаю, що

> **— нам потрібен закон про адекватне застосування діючих військ, передусім для того, щоб люди могли адекватні отримувати ротації, адекватні відпустки, щоб людина могла відпочивати на рік, якщо це, наприклад, піхота.**

Якщо піхотинець, він має відпочивати, отримувати додаткову відпустку, навіть більше, ніж він перебуває на нулі. Тобто він має відпочивати більше, ніж на нулі виконує завдання. І він має отримувати додаткові відпустки, тому що напруження на піхоту – це є основне напруження на війні. Коли кажуть "нестача сил", то це значить, що не вистачає піхотинців. Ні розвідників, ні

артилеристів, ні навіть оператори дронів, ні ж солдати цієї війни, але навіть не у них основне навантаження. Ні забезпечення, ні командири в штабі, при тому, що вони там не сплять. Основна нестача на війні – це бійці піхоти. І дійсно для того, щоб ці люди могли відновитись, могли бути боєздатними, їм треба давати відпочинок повноцінний, тобто значно більше, щоб вони відновлювались після війни. Оце основна проблема війни. Якби у нас було адекватне застосування людей, то таких би питань не виникало. І знаєте, у нас кажуть постійно, генерали кажуть, політики, президент, що там нема людей, нема людей. Насправді в армії є велика кількість людей, які не задіюються безпосередньо в бойових діях. Я вже розповідав на ефірі, у нас є випадки, там одному командиру батальйону підпорядковані два батальйони, це прямо зараз ситуація відбувається, у нього нема людей в піхоті, а йому підпорядковані два батальйони. В них понад 500 людей. Вони отримують зарплату кожен місяць, але вони вже 4 місяці в тилу. Вони не можуть бути задіяні в бойових діях, тому що у них піхоти нуль. 500 людей – це забезпечення. І ніхто не думає, а може цих 500 людей, якщо їх нема чим поповнювати піхоти, то може їх використати для поповнення підрозділів БПЛА, підрозділів розвідки, там, де люди потрібні, для того, щоб укомплектувати штаби тих бойових частин, які продовжують вести бойові дії, дати відпустки таким чином командирам на всіх рівнях, покращити керованість, покращити, наприклад, застосування дронів, збільшити кількість дронів. А у нас – ні. Сидять 2 батальйони, 500 людей, отримують зарплату кожен день, просто сидять і чекають, коли їх поповнять. А все поповнення піхоти йде в тих, хто воює. А ці сидять в толу, уявіть собі, 500 людей. А потім кажуть, у нас ніде не вистачає людей. З таким застосуванням, керувальним, безграмотним, людей ніколи не буде вистачати. Всі будуть виснажені, всі будуть просто на межі. На жаль, це загальна практика. Теж у нас у одній бригаді підпорядкували позавчора батальйон. Я спілкуюсь з комбригом, питаю, скільки людей, яке посилення ви отримаєте? Він каже, в батальйоні 300 людей, але я зможу використати тільки 10. Я кажу, як 10? Він каже, а от так 10, це 10 піхотинців. Всі інші – це забезпечення, яке ми не можемо направити на нуль. І ми використати їхні підрозділи вогневої підтримки ми не можемо, у нас у самих боєприпасів не вистачає. Командири у них з нами не злагоджені, у нас інші стандарти підготовки, ми не можемо їх застосувати. Тому 10 піхотинців з батальйону будуть воювати, інші будуть, ми їх відвели, вони будуть сидіти в тилу і все. Отримувати просто зарплату. Ну, така ситуація по фронту. І при тому у нас гострий некомплект в підрозділах, які займаються технічними засобами війни. Дрони, РЕР, РЕБ. Некомплект в штабах бойових частин. Люди не відпочивають, тому що нема на кого їх замінити. Ніхто на це не звертає уваги. Таке враження, що Генштаб там творчими пошуками займається, стрілочками на карті, смужками і взагалі не дивиться на організацію військ. Я не знаю, як достукатись до Олександра Сирського. Може, у нього якісь родичі, знайомі, які йому підкажуть. Ну, у нього нема часу, я так бачу, вирішувати проблеми організації застосування армії. Давайте так, може, будемо впливати на керівництво. Про Володимира

Зеленського я не говорю, він постійно у нас в процесі начитки нових промов увечері, і ситуація на Донбасі його не цікавить. Він приїжджає кудись, де можна хороший піар зробити, там, де є якась наступальна операція, якийсь успіх, а там, де ми відступаємо, він туди ніколи не приїде. І нічого не скаже, ніяк не вплине на ситуацію. Ну, там важкий випадок, я не знаю. Там і дружина не достукається, там хіба що Єрмак якось зверне увагу. Ну, на Єрмака у нас сподівань, як ми розуміємо, небагато.

— Харкову знову важко, знову багатоповерхівки. З цим нічого зробити не можна?

— На жаль, Харків біля кордону і ворог використовує велику кількість вогневих засобів ураження. Тому, звичайно, щоб будувати ППО, яка б збивала всі російські літаки, які скидають КАБи і знищувала там систему, яка б знищувала російські РСЗВ, ракетні комплекси, які б'ють по місту, неможливо. Ситуація така, що там тільки роззосередження і там не можна, звичайно, перебувати у великій кількості людей. Харків буде продовжувати під обстрілом перебувати. Захистити повністю - такої щільності засобів ППО у нас, на жаль, поки що нема. Це об'єктивна реальність. І я думаю, що вона буде такою, як це не прикро, тривалий час.

— Ходять чутки, що знімуть Буданова. Чи можете ви їх підтвердити? Як ставитесь до такого звільнення?

— Чутки ходять, Буданова збираються знімати, тому що в принципі **ГУР МО в багатьох, скажімо так, темах в тому числі комерційного характеру бере участь**.

> **— Бере участь пан Буданов і його оточення, пан Гогілашвілі, всім відомий, і інші люди, які навколо Буданова зібрались, людини, яка просто в таких речах життєвого досвіду здобути не встиг, скажімо так.**

Ну і звичайно, що

> — знімають його, на мій погляд, зовсім не через якісь військові питання, а виключно через те, що є конкуренція.

Є основна вертикаль Андрій Єрмак, Олег Татаров, і вони відсікають всіх, хто заважає їм самим збирати гроші по всіх комерційних питаннях.

> — І Буданов для них конкурент, тому що він має свій канал доступу до президента Зеленського.

Єрмак системно звільняє усіх людей в оточенні Зеленського, усіх наближених, хто може до нього виходити самостійно без дозволу Єрмака.

Це стратегія Єрмака, щоб Зеленський чув інформацію тільки від нього.

Це продовжується.

Зараз повністю зачищений офіс президента і звільнення в уряді. Вони всі пов'язані виключно з цими інтригами.

От, наприклад,

> 1) — ***Кубракова*** Олександра там зняли, віцепрем'єра, міністра інфраструктури зняли саме через інтриги Єрмака.
>
> 2) — Так само і тут буде знятий ***Буданов***.

Чи буду я особливо жаліти?

Якщо чесно,

> **— я у війні не побачив у Кирилі Буданові компетентного керівника ГУР МО, і неодноразово критикував ті деякі, на жаль, безглузді рішення, які він заради піару проводить на фронті.**

Проводить на життях людей.

> — Це просто погано організовані, безвідповідально сплановані десанти на Зміїний, операція на Енергодарі, і велика кількість інших операцій, які, на жаль, крім втрат, взагалі нічого нам не принесли.

І потім Буданов просто ганебно намагається свої провали виправдати.

Ну, зараз Кінбурнська коса.

> — Що це було взагалі? Просто абсурд. 6 серпня загинули люди, абсолютно без всякої логіки. Що це було? Навіщо це робиться? Тому я насправді вважаю, що якщо Буданова звільнять, я не буду вважати це послабленням військової розвідки.

Я буду просто сподіватися, що туди призначать компетентну людину, яка припинить давати інтерв'ю весь день, а почне займатися своїми прямими службовими обов'язками. Це плануванням операцій, відповідальним ставленням до особового складу, і буде берегти життя людей і думати головою, що він робить.

Тому **Кирила Буданова я такого не бачу. Тому я насправді не думаю, що так легко вдасться зняти. Все ж таки там Зеленському подобається цей піар.**

Але якщо його знімуть, я не вважаю, що буде якась проблема для України. Людина має свої якісь чесноти, але **посаді такій високій, керівника ГУР МО, він не відповідав і не відповідає**. Це моя думка просто.

Друзі, дякую вам за запитання. Я вам дуже вдячний за ефір, за те, що були з нами, за те, що підтримуєте канал. І найближчим часом будемо виходити в ефір з іншими темами, оскільки обстановка на фронті змінюється щодня. Дякую вам за підтримку і Слава Україні!

***

№ 64

Я дивлюсь... чимала кількість людей продовжує відчувати екзістанціональний острах з приводу можливості нанесення удару ядерною зброєю... пуйлом по Україне...

2024-09-29

Машовець

Ну, давайте розберемось...

Значить у ри-фи є цілий ряд засобів ураження, які можливо віднести до категорії "ядерна зброя"...

Однак, вся вона за своїм масштабом застосування, умовно поділяється на 2 великих категорії

СТРАТЕГІЧНА ядерна зброя (СЯЗ), ну й ТАКТИЧНА (ТЯЗ), як варіант - ОПЕРАТИВНО-ТАКТИЧНА\ОТЯЗ (але це достатньо умовно, бо уражаючі фактори ядерного вибуху фігово вкладаються у встановлені людиною "рівні та масштаби" ведення бойових дій)... тому, зазвичай, поділяють на СЯЗ та ТЯЗ...хоча й цей поділ носить виключно умовний характер, тому що СЯЗ може бути застосована з оперативно-тактичними та тактичними цілями, так само, як й ТЯЗ із стратегічними... через наявність сучасної ядерної зброї із

ВАРІАТИВНОЮ СПРОМОЖНІСТЮ, щодо регульовання потужності ядерного вибуху.

Є ще, так звані "малые" (потужністю до 10 кТ) та "сверх-малые" (до 1 кТ) заряди, але їх наявність ри-фи ніколи офіційно не визнавала, через те, що ці заряди, очевидно, призначені, в першу чергу, для диверсійних цілей ("носимые")...

Бо, публічно визнати наявність у себе в мирний час засобів для ядерних диверсій, означає навернути "на свою дупу" досить жОрстку реакцію світової спільноти... в першу чергу тієї її частина, яка сама має ядерну зброю.

"Малі" та "Надмалі" ядерні заряди, зазвичай, також відносять до ТЯЗ, й виокремлють в окремий різновід ядерних боєприпасів лише за потужністю вибуху (до 10-и кТ)

У свій час, кремлівські дідугани, які керували СРСР, де, власне, й розробили такого роду зброю були не настількі відмороженими, як нинішне пуйло та його лубянсько-"кооперативне" шобло... й "шопопало" та "депопало" на рахунок "ядерних побажань" не базікали, хоча також, іноді несли відверту ахінею, атомного забарвлення...

Отже, повернемось до питання ГІПОТЕТИЧНОГО застосування кремлем ядерної зброї по Україні...

1)

СЯЗ... зазвичай, починається десь "в районі 100 кТ" (для порівняння, те, що впало на Хіросіму та Нагасакі, це десь приблизно від 10-и до 20 кТ) и призначена для ураження ЗНАЧНИХ за площею, або ДОБРЕ ЗАХИЩЕННИХ цілей у стратегічній глибині території противника (в тому числі, густонаселених регіонах), або таких, які мають вирішальне (стратегічне) значення для рівня його обороноздатності (ключових військових баз, командних центрів, об'єктів оборонної промисловості, критичної інфраструктури, включаючи транспортну та енергетичну, політико-адміністративних центрів ну й т.д.)

Це ДАЛЬНОБІЙНА, переважно на рівні МІЖКОНТЕНЕНТАЛЬНОЇ, за дальністю своєї здібності "доставити" ядерний боєзаряд до цілі, зброя...Однак, не завжди... бува нею споряджають - авіабомби, ракети середньої та малої дальності, торпеди й т.д.

Застосування цієї зброї, очевидно, пов'язано із катастрофічно-фатальними наслідками для ЗНАЧНИХ ЗА ПЛОЩЕЮ територій, причому у ВСІХ напрямках від епіцентру підриву такого роду заряду... в першу чергу, через його велику потужність й відповідно - значні за рівнем інтенсивності та тривалістю свого впливу уражаючі фактори . Це все ще більше

"усугубляється", коли ракета із головною частиною, яка розділяється в польоті, із індивідуальним наведенням кожною блоку.

Це, робить застосування країною, яка має у своєму розпорядженні СЯЗ, по цілі неподалік від своїх кордонів, навіть на порівнняно значній відстані - малоймовірним...

Особливо, коли планується застосування (або реально застосовується) така зброя масовано, чи із надпотужним зарядом...

Тобто, СЯЗ має сенс застосовувати тоді, коли ціль, яку потрібно уразити розташована далеко (бажано на СТРАТЕГІЧНІЙ відстані, мінімум - у 1 000 км, від вас). Причому, чим далі - тим краще...

2)

ТЯЗ, це зброя для використання в ході ведення бойових дій безпосередньо в тактичній та оперативно-тактичній зонах (включаючи тилові райони), для ураження значних скупчень військ противника, або важливих, з точки зору ведення бойових дій, цілей та об'ктів...

На відміну від СЯЗ, вона зазвичай - менш потужна, приблизно до 100 кТ (й відповідно, має менші за рівнем інтенсивності та обсягом впливу уражаючи властивості, однак їх фізичний характер - такий самий, як й у СЯЗ, хоча може МОДЕЛЮВАТИСЯ конструкцією самого "спецзаряду")

ТЯЗ, потребує найбільш досконалих та сучасних систем наведення, адже призначена для застосування у БЕЗПОСЕРЕДНІЙ БЛИЗКОСТІ від своїх військ...

За методом доставки та застосування ТЯЗ буває...

(1) - Артилерійскою (у вигляді арт-снарядів)

(2) - Авіаційною (споряджається у вигляді авіабомб)

(3) - Ракетною (тактичні та оперативно-тактичні ракети класу "земля - земля")

(4) - Зенітною та повітряною (класу "земля - повітря" та "повітря-повітря")

(5) - ПРО (бч протиракет)

(6) - Інженерною (у вигляді мін та фугасів)

(7) - Морською (у вигляді бч торпед, ракет морського базування, якорних та доних морських мін)

Щодо ТЯЗ, то до сих пір, у світі не існує міжнародно визнаних категорій та параметрів, за якими той чи інший ядерний заряд можливо було би однозначно віднести саме до ТЯЗ...

Пробували класіфікувати за потужністю, дальністю дій (застосування) носіїв, цільового призначення, й навіть, влучністю... Однак, як дуже швидко з'ясувалось, по цілуму ряду цих параметрів, межа між СЯЗ та ТЯЗ... ну-у дуже умовна...

Про МОДЕЛЬОВАНУ потужність, я вже казав, дальність дії носіїв також - дуже дискусійний параметр (дальнобійні крилаті ракети, дозаправка стратегічної авіації у повітрі ну й т.д.). Цільове призначення - також дуже спірний критерій, адже, наприклад, нанесення стратегічним підводним човном ядерного удару по якійсь прифронтовій військово-морській базі противника, як класіфікувати? Як застосування ТЯЗ, чи все ж-таки, як СЯЗ...?

Ну й з влучністю... також "не всё так однозначно"... існують зразки СЯЗ, які цілком успішно забезпечують влучність на рівні ТЯЗ, а була й навпаки - ТЯЗ, яка може, за цим покажчиком "не дотягувати" до СЯЗ...

Отже, знаючи все це... давайте спробуємо визначити ймовірність затосування пуйлом, як зараз кажуть, "ядерки" по території України.

Тут, краще всього... співставити три параметри:

(1) - умовими застосування

(2) - можливі результати

(3) - наслідки для самого кремля...

Й це дасть нам, більш-менш реальну картину тих вихідних даних, за наявністю яких кремль буде приймати відповідне рішення...

1. СЯЗ...

- Можливо, але складно з технічної та технологічної точек зору...

Наземний чи морський старт "важкої" ракети - потрібно переналаштувати саму ракету, копатися в системах її наведення, прилаштовувати траєкторію польоту, яка лежить "через космос" ну й т.д. Адже вона, умовно кажучи, призначена для Вашингтона та Лондона, а не для Фастіва чи Бердичіва...

Авіаційний заряд, категорії СЯЗ, на борту літака - буде виявлений ще ДО виходу його на рубіж пуску (підозрюю, що ще до завантаження його на борт, на одній з російських авіабаз, які, очевидно, ВСІ перебувають під цілодобовим НАГЛЯДОМ, причому, не стільки України, скільки "інших держав").

Тому, найбільш ймовірний варіант застосування СЯЗ - удар крилатою ракетою з підводного човна... ну, або, якщо приймуть рішення - таки спробують із літака дальньої, або стратегічної авіації запустити.

- Якщо українська ППО пропустить, то ворог зможе уразити (звісно, в тій чи іншій мірі), достатньо значний РЕГІОН України (десь 2-3 області)... із великим за площею РАЙНОМ суцільного знищення... Однак, до закінчення війни, на болотяних умовах, це все одно НЕ призведе...

- Наслідки, не тільки для України, а й для самого кремля будуть також КАТАСТРОФІЧНИМИ.

Окрім того, що значну частку цих "наслідків" понесе, безпосередньо, на самі болота, також Світу, очевидно, м'яко кажучи, "не сподобається" не стільки загибель частки нашого населення, масштабні руйнування й т.і., скільки "атомне забруднення" значної частини від 30% найбільш плодородних пахотних земель цієї планети...

В такому разі, плешиве чмо, Й ВСЕ ЙОГО кодло, достануть з будь-яких бункерів та "дуп світу"... При цьому, їх не врятують ніяки гроші... Це, звісно, ситуацію не виправить... але помирати вони будуть довго й вкрай "болезненно"...

До ворожки не ходити, "ручку" до цього докладе, навіть, Китай...

2. ТЯЗ...

- Тут, очевидно, ймовірність та варіативність застосування - куди, як більші ніж у випадку з СЯЗ. В тому числі, через 2 фактора - обмежану потужність (й відповідно, обсяг та розмір можливих наслідків), й технічно-технологічну варіативність... Адже, у цьому випадку - можливо банальним арт-снарядом, а можливо якогось фанатичного ватно-скрепного утирка "с ядерным рюкзаком" послати у бИндероФский Львів чи Київ. Більше того, в такому випадку, ціль та місце підриву тактичного спецзаряду, можливо обирати у достатньо широкому спектрі...

- Результат, ймовірно, буде для нас також важким...

Звісно, не в масштабі цілого РЕГІОНУ... але, "по місцю" це, окрім того, що знову-таки загине значна кількість наших людей, може бути знищене щось дуже для нас важливе, або, навіть, символічне... Але, це, ще в більшій мірі, НЕ зупине війну на болотяних умовах...

- Ну а наслідки, для самого кремля будуть не просто важкими, а "дуже важкими". Прогнозую, в такому разі, навіть, ще більш жорстку ізоляцію ніж у Північній Кореї... але, недовгу...

Далі - тектонічні соціально-політичні потрясіння на болотах (можливо, навіть дезінтеграція). Країна, побудована на вивозі сировини та ресурсів й ввозі усього необхідного "для жизни и боя" із-за кордону, в умовах жорсткої та суцільної ізоляції, викликаної РЕАЛЬНИМ застосуванням "ядрьоної боНби", по-іншому просто не зможе... В Москві, Пітере та якомусь Екатеринбурге, траву, як в КНДР, жрати не будуть...

Закінчиться, це дуже швидко введенням на територію ри-фи "стабілізаційного контингенту" міжнародних військових сил (в тому числі, китайських)...

А будівнитво, так званого "Глобального Півдня" далі продовжиться вже БЕЗ ри-фи, як централізованої й самостійної держави...

Підсумуємо...

Загалом, ймовірність застосування кремлем ядерної зброї ПО УКРАЇНІ, існує... вона, звісно, "не стремится" до нуля, але мала...

Для того, аби вона підскочила до стовідстокової, повинні бути дотримані декілька ключових умов...

(1) - Плешиве муділо у кремлі повинно з'їхати з котушек, вже кінець кінцем... й перестати зважати на будь-які наслідки прийняття такого рішення, як для себе особисто, так й для очолюваної ним країни

(2) - Технічний стан, а також боєздатність російських сил й засобів, які "штатно" мають право та можливість застосовувати ядерну зброю того чи іншого типу чи класу, повинні відповідати вимогам РЕАЛЬНОГО виконання алгоритма її застосування...

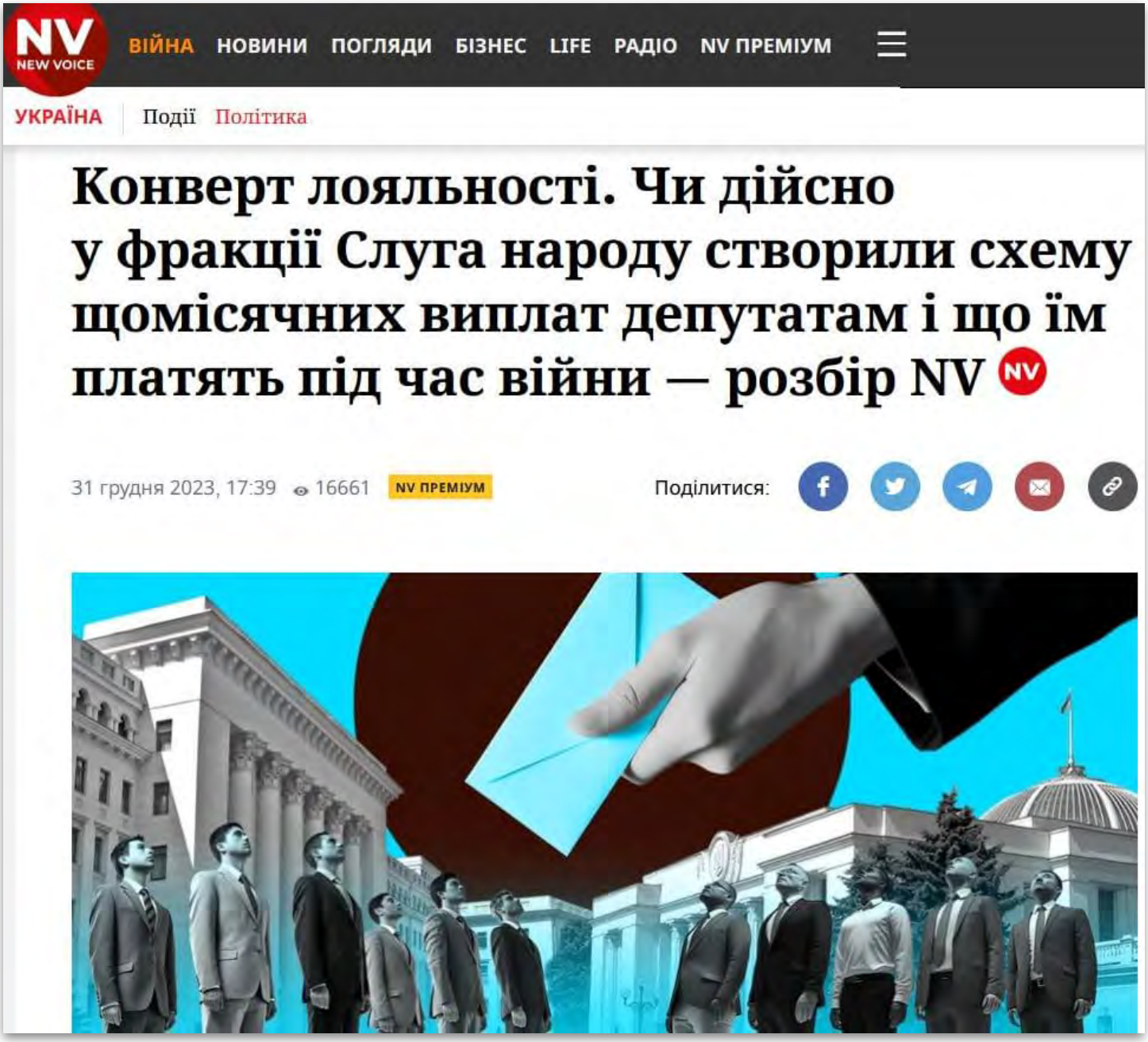
(3) - В найближчому та найдальшому оточеннях цього мудила не знайдеться, жодної адекватної людини, причетною до виконання цього алгоритму й здатної зірвати його виконання...

А головна прична, по якій ймовірність застосування кремлем ядерної зброї по Україні мала - бо це, ЖОДНИМ ЧИНОМ не наблизить його до перемоги у війні...

Однак, здатне навалити ну дуже велику купу вкрай негативних "наслідків" для самого кремля. Приблизно, з вагон та й ще малого возика...

***

№ 65

2024-09-29

Ніколов

Якось мимо мене пройшов цей крутий лонгрід «NV» про конвертні зарплати «слуг народу», коли він тільки вийшов.

@Дмитро Бобрицький зробив класну роботу. Тут і про довоєнні конверти товщиною 20 тисяч доларів, і про перерву у виплатах з початком вторгнення, і про повернення виплат 2 тисячі доларів на «проїзд» з регіонів, коли слуги взагалі відмовлялись служити своєму начальніку. Бо звикли до конвертів.

Ну і да.

Це мало б стати найбільшим і найкрутішим розслідуванням НАБУ і САП. Бо мова йшла б про велетенську схему підкупу народних обранців. Однак

1) — все просрано - нема показів, нема доказів.

2) — Так само просрані справи і по «Великому будівництву», з якого асфальт і конвертували в конверти слугам.

Тайтаке https://nv.ua/ukr/ukraine/politics/korupciya-yaki-viplati-v-konvertah-otrimuyut-slugi-narodu-yak-ce-pracyuye-rozmiri-i-do-chogo-tut-nabu-50380134.html

***

Конверт лояльності. Чи дійсно у фракції Слуга народу створили схему щомісячних виплат депутатам і що їм платять під час війни — розбір NV

NV дослідив тему, яка була і є головною таємницею Верховної Ради, — неофіційні доплати народним обранцям від партії влади. Для цього довелось поспілкуватись з двома десятками депутатів та топчиновників.

Тіньові виплати ще з 1990-х були важливим інструментом керування парламентською більшістю в Україні. Адже у Верховній Раді стикались дві протилежності: відносно невисокі офіційні депутатські зарплати і надвеликі можливості і впливи законодавчої творчості.

При цьому тема «доплат у конвертах» завжди була однією з найбільших таємниць, яку зберігали під куполом Верховної Ради народні обранці багатьох скликань.

Чи застосовує теперішня монобільшість президентської Слуги народу (СН) виплати в конвертах? Якщо так, то коли це почалося, як організовано і чи продовжується під час війни?

Щоб отримати відповіді на ці запитання NV поспілкувався з двома десятками джерел — депутатами СН, опозиціонерами і правоохоронцям.

Як вдалося з'ясувати редакції, партія влади, схоже, використовує неофіційні доплати принаймні щодо частині своїх депутатів.

> «Мене б на один тиждень туди відправити, — я б їм влаштував!», — сказав у 2015 році герой Володимира ***Зеленського*** — вчитель історії у серіалі Слуга народу.

За чотири роки Зеленський з новорічним келихом у руці оголосив з екрану 1+1 про балотування на посаду президента України. Цього разу не як персонаж сіткому, а як реальний кандидат з високим стартовим рейтингом.

У день інавгурації 20 травня 2019-го Зеленський оголосив про розпуск Верховної Ради (ВР) та проведення позачергових виборів. З цього моменту словосполучення «слуга народу» перестало асоціюватись з назвою серіалу, а стало назвою президентської політичної партії.

Наближення парламентських виборів-2019 виявило основну ваду, — СН не укомплектована партійцями.

Зе!Команда з координаційного штабу кандидата в президенти змушена була у лічені тижні гіпертрофуватися у розгалужену по всій країні політсилу.

На з'їзді у червні 2019-го новостворена Слуга народу (СН) презентувала трохи більше сотні кандидатів з чотирьохсот необхідних представників (225 — по списку і 199 — в одномандатних округах). Дмитро Разумков, призначений головою партії, зізнався медіа: СН не встигає провести належний відбір кандидатів у регіонах. Набір відбувався в умовах шаленого цейтноту і кадрового голоду.

У липні того ж року СН відсвяткувала тріумфальну перемогу. Політсила утворила коаліцію з власних депутатів (254) та одноосібно сформувала уряд. Більша половина депутатів (130 з 254) нової монобільшості потрапили до Ради через мажоритарні округи.

Будувати Україну мрії Зеленського випала нагода народним обранцям, більшість яких не мала політичного досвіду, стійких переконань та імунітету від спокус парламентського середовища.

З 2019 року СН довелося розпрощатись з майже двадцятьма своїми парламентськими представниками через етичні чи корупційні скандали.

На другий рік повномасштабного вторгнення, взимку 2023-го, Зеленський, схоже, визнав глобальний прорахунок при селекції однопартійців, заявивши, що готовий навіть розпустити парламент разом з монобільшістю. Однак наразі це забороняє йому зробити введений режим воєнного стану.

Втім у перші кілька місяців 2019-го «слуги» попрацювали у іншому режимі — турбо. Він полягав у скорочених строках розгляду понад 100 законопроектів. Автором цього підходу джерела NV називали Андрія Богдана, керівника ОП (2019−2020 рр.)

Турборежим виявився неабияким стресом для новоспечених депутатів та обраного спікером Разумкова. Богдан тиснув на парламентську вертикаль. Вимагав швидко ухвалювати закони. Він одразу ж відзначив, що розмаїтою монобільшістю складно керувати: «Там є люди, які раніше на ринку продавали фрукти, там є весільні фотографи. Там різні люди. Частина нашої роботи — це формувати з них команду… Там є божевільні люди, психічно хворі. Зріз суспільства».

Ставлення Банкової до депутатів монобільшості проявилося ще виразніше, коли Микита Потураєв, нині керівник гуманітарного комітету ВР, під час стислого політкурсу у Трускавці для депутатів СН промовив до колег: «Як ви тут опинилися? Я вам поясню як. Тому що моя робота пояснювати. Ці вибори виграв Володимир Олександрович Зеленський. Вам про це вже говорили, і я хочу звернути на це ще раз вашу увагу: всі ви, і я в тому числі, людина, яка займається політтехнологіями з 1996 року, а багато хто з вас, в цей час, ще в дитячий сад ходили. Всі ви — політично ніхто. Я хочу, щоб це кожен почув. Ви суб'єкти в житті, але політичними суб'єктами ви не є. Вам потрібно стати політичними суб'єктами».

Ігор Кривошеєв, один з депутатів, що вийшов з монокоаліції у 2023 році, пригадав у бесіді з NV, як на початку IX скликання у нього склалося враження, що керівник фракції Давид Арахамія та його заступники відмежовувались від колективу. Разом з тим висували жорсткі вимоги по дисципліні: особиста присутність на всіх засіданнях та позитивне голосування за владні ініціативи.

Чим жорсткіше Банкова контролювала монокоаліцію, тим активніше та фрагментувалася на лоялістів та опозиційно налаштованих до ОП. Розуміючи необхідність потужного інструменту контролю, у вересні влада спробувала ухвалити у Раді закон про імперативний мандат. Це дало б право партіям забирати депутатський статус у представників власної фракції — виганяти з парламенту. Новація викликала невдоволення низки мажоритарних представників СН. Через зростання кількості обурених членів монобільшості ініціативу відклали.

Жовтень став піковим у діяльності монобільшості у 2019 році. Однак у листопаді все зламалося: кількість розглянутих законів зменшилось утричі, порахував рух ЧЕСНО. Разумков оголосив про завершення турборежиму.

1. ПЕРШІ СВІДЧЕННЯ ПРО КОНВЕРТИ

Листопад 2019 року дійсно видався для монобільшості карколомним. Довелось зі скандалом виключати перших членів фракції — Ганну Скороход та Антона Полякова.

Обох звинуватили у відсутності підтримки рішень фракції під час голосувань у парламенті. У жовтні-листопаді підривати монобільшість зсередини взявся пранкер Джокер й анонімний інсайдер Темний Лицар, що запустив затяжну кампанію зі знищення авторитету Арахамії та керівника партії Олександра Корнієнка, глибше роздмухуючи внутрішньофракційні конфлікти (станом на грудень 2023 року ТГ-канал Темний лицар більше не публікує нових дописів, а Джокер давно не пранкує депутатів СН і хвалить керівництво країни).

У інтерв'ю NV Корнієнко, тоді ще перший заступник глави фракції СН, наголошував: попри скандали, фракція зберігає керованість і голосує за принципові закони. Утім, він підтвердив сплановані атаки. «Йде така лінія — нас пошматувати», — сказав він.

Ще до свого виключення Поляков розповів виданню Цензор.нет, що багато «слуг народу» незадоволені діями керівництва.

«Авторитету у керівництва фракції, партії — немає. Тільки коли Зеленський заходить на фракцію — лише тоді всі депутати замовкають, і йдуть збори. А так — повністю бедлам, люди навіть вже на фракцію не сильно ходять», — розповідав він.

Тоді ж, у листопаді 2019-го, Джокер зумів у переписці з Михайлом Радуцьким, представником СН та головою комітету ВР з охорони здоров'я, випитати ставлення того до проблеми лояльності депутатів монобільшості. У відповідь на фразу пранкера, що начебто во фракціях Батьківщина, Голос та в Євросолідарності депутатам платять «по 20» [йдеться про тисячі доларів на місяць], Радуцький відповів: «Я про це говорив першому [так в СН називають Зеленського]: нам треба щось вирішувати з донорами, інакше не утримаємо. Я чув про 40 від деяких багатих товаришів». Згодом голова медкомітету підтвердив Радіо Свобода правдивість переписки з пранкером.

У тенета Джокера також потрапив інший впливовий представник СН у Раді — депутат та ресторатор Микола Тищенко. Пранкер, який грав роль тодішнього генпрокурора Руслана Рябошапки, запевнив Тищенка, що низка його колег нібито хотіли «писати заяву» на нього за виплати їм грошей готівкою. «Просто я тебе прошу — особисто не давай. Придумай щось», — пропонував Джокер. «Скажи, пліз, зміню тактику», — відповів депутат-ресторатор.

При цьому офіційна зарплатня депутатів, з урахуванням доплат, складає приблизно 80 тис. грн.

Поляков став першим парламентарем, хто публічно озвучив, що депутатам СН розпочали платити «неофіційні» кошти.

У листопаді 2019-го він розповів, що видача розпочалась місяцем раніше. «Протягом тижня-двох усім підгрупам акуратно роздали конверти по $ 5 тис», — сказав Поляков.

Того ж місяця NV запитав у Корнієнка: чи платять депутатам СН гроші в конвертах? На що той відповів: «Ні, платять в касах і на картку. У касі Верховної Ради, зрозуміло».

За кілька тижнів колега Полякова, Ганна Скороход, вийшла зі схожим звинуваченням. За її даними, у кожного депутата були свої умови, на яких вони отримували додаткові до офіційної зарплати кошти. «У когось

щомісячно, а в когось ні. Багато з колег, хто сказав: так, це суперкруто (що роздають гроші). Я була в шоці. Це принизливо. Тут зарплати по $ 5 тис. в конвертах», — розповідала вона. У пізніших інтерв'ю Остапу Дроздову Скороход додала: «Це плата за покірність. Вони [на Банковій] розуміють, що якщо не вони будуть їх [депутатів СН] тримати, то їх візьме під крило хтось інший».

У відповідь на звинувачення Скороход глава фракції Арахамія заявив, що це саме Скороход підкупала депутатів СН. «Пані Скороход неодноразово зверталася до народних депутатів і пропонувала їм матеріально-грошову допомогу — це є факт», — сказав він.

Після виключення з СН Поляков вступив до депутатської групи За Майбутнє (як і Скороход), залишаючись критиком влади аж до власної смерті восени 2021 року.

5 жовтня 2021-го Поляков зробив нову гучну заяву щодо нелегальних зарплат на вечірньому ефірі ТРК Україна. За його словами, «слуги» «продовжують працювати за конверти». Під час голосування закону про статус олігарха один колега, як заявив це колишній депутат СН, став свідком, як у вбиральні ВР «слугам роздають гроші». «Я їздив у НАБУ, давав свідчення, але людина побоялася. Що мені зробити? Пістолет приставити і сказати — йди, розповідай?.. При ньому роздавали. Так про який ви можете демократичний парламент говорити, коли за „конверти“ працюють ці „слуги“?» — додав Поляков.

8 жовтня Полякова знайшли мертвим у таксі. Поліція розслідувала дві головні версії — природну смерть чи умисне отруєння.

Ще одним критиком влади Зеленського став колишній депутат СН Гео Лерос, який свого часу висунув ряд звинувачень на адресу голови ОП Андрія Єрмака.

На Прямому каналі Лерос заявив, що майже 95% фракції СН отримують нелегальні кошти: «236 народних депутатів фракції „Слуга народу“ одержують ці конверти. Це найбільший факт підкупу чиновників у Європі».

Згодом ці звинувачення частково підтвердив вже екскерівник ОП Андрій Богдан. На питання Дмитра Гордона, чи платять щомісячно «гроші в конвертах» в СН, він відповів: «Ну, так. Я чув, що платять».

Таку ж інформацію оприлюднила в ефірі Радіо НВ, спираючись на власні джерела, шефредакторка LB.UA Соня Кошкіна.

2. ДИСКУСІЯ ПРО МОТИВАЦІЮ

NV опитав джерела, аби з’ясувати, чи справді заяви колишніх «слуг», які перетворились в опозиційних політиків, ґрунтувалися на фактах?

На цю тему журналіст NV провів два десятка інтерв'ю, але всі вони на вимогу співрозмовників, відбулись в режимі «не під запис»: з топпредставниками фракції СН, ексчленами монобільшості, опозиційними депутатами, що підтримують ділові та особисті стосунки з членами провладної фракції. Додатково NV звернувся до власних джерел у Спеціалізованій антикорупційній прокуратурі (САП) та НАБУ з питанням: «Чи фіксували антикорупційні органи системну передачу коштів в парламентській більшості?».

Усі співрозмовники редакції дали позитивну відповідь щодо сплати депутатам «коштів у конвертах» до повномасштабного вторгнення.

Шість співрозмовників — два топпредставники фракції СН у 2019 році, два колишніх члена монобільшості, та два джерела NV в антикорупційних органах — розповіли схожу історію. А саме: наприкінці 2019-го ключові персоналії з команди Зеленського (їх прізвища співрозмовники редакції називати відмовились) жваво обговорювали доцільність запровадження неофіційних доплат представникам монобільшості через вичерпання «легальних» методів впливу на керованість фракції СН в парламенті.

Серія обговорень показала, що в оточенні Зеленського є прихильники і противники додаткового преміювання слуг, розповіли вищезгадані джерела NV.

В ОП не відповіли на запит NV щодо дискусій подібного змісту.

> **— Один зі Банкової, коментуючи зміст запиту, написав журналісту NV, що подібні питання — це замовлення з боку Петра Порошенка.**

Зібрана NV інформація вказує на те, що прихильники стратегії негласних доплат з ОП вважали: такі кошти згуртують строкатий колектив фракції, убезпечать її членів від тіньового заробітку поза владною командою. Зокрема, збережуть їх від впливу фінансово-промислових груп, що звикли застосовувати свій ресурс у ВР для законодавчого забезпечення власних бізнес-цілей. Ці соратники Зеленського вважали, що остаточна втрата контролю над фракцією призведе до краху влади і це гірше, аніж потенційна кримінальна справа від НАБУ за доплати у конвертах.

Керованість СН була тоді для Банкової критично важливою. Осінь-зима 2019 року — це початок президентського терміну Зеленського. У влади попереду було безліч нереалізованих програмних обіцянок. До прикладу, складного закону по відкриттю ринку землі, якій був ухвалений у другому читанні у березні 2020-го.

Існувало й інше коло тогочасних представників влади в оточенні Зеленського, які відмовляли колег від рішення про застосування «конвертів». За даними двох джерел NV у парламенті, до цієї умовної групи могли належати Андрій Богдан, екс-міністр внутрішніх справ Арсен Аваков та тогочасний спікером ВР Дмитро Разумков.

Вони вважали, що видача позабюджетних коштів ризикує вийти з-під контролю. По-перше, депутати не зможуть довго приховувати набуті статки. По-друге, існують великі ризики документування передачі грошей антикорупційними органами. По-третє, матеріальну мотивацію доведеться збільшувати, аби вона залишалась ефективним механізмом стримування відцентрових сил у фракції. На додачу, з'являється проблема: де брати на це кошти.

Ніхто з трьох названих вище політиків не відповів NV на прохання про публічний коментар по цій темі.

За даними NV, прихильники запровадження додаткових коштів для депутатів монобільшості переконали інших членів команди у доцільності такого підходу до керування.

Внаслідок цього, як розповідають джерела NV, деякі топпосадовці отримали неформальне доручення з ОП промацати грунт в середовищі «слуг»: скільки набереться охочих отримувати недекларовані подяки?

«Це як одразу почати вживати важкі наркотики, — пояснив один з парламентарів, що, за його словами, спостерігав, як в СН розгортався процес неофіційних виплат. — Вони ж були всі дуже наївні. Після перших зарплат у конвертах ходили на емоціях по парламенту і запитували у знайомих з інших фракцій — а у вас скільки платять?».

В Офісі президента не довіряли представникам власної монобільшості, тому вирішили діяти саме таким шляхом, пояснив редакції один із старожилів СН. Він додав, що над фракцією тоді нависла загроза втрати депутатів через співпрацю декого з них з олігархічними групами у ВР.

«[Гроші в конвертах] у парламенті були багато років. Ми ж стали фракцією з дуже низьким моральним порогом. Багато з наших [партійців] перемогли випадково. Депутат за час у парламенті, зазвичай, стає або трішки гіршою людиною або ж геть пускається берега», — пояснив один з топпредставників СН на умовах анонімності.

3. ЯК ЦЕ ПРАЦЮВАЛО

Одним з перших, до кого прийшли з фінансовою пропозицією, був норовливий спікер парламенту ***Разумков***. В оточенні цього політика NV підтвердили, що у 2019 році «один із керівників СН на прохання ОП

пропонував $ 50 тис на місяць», аби Разумков не затримував законопроекти, написані в ОП.

«Діма [Разумков] відповів їм: мені на хліб з маслом вистачає», — пояснив цей співрозмовник редакції.

У розмові з NV інший колишній представник СН таким чином прокоментував цю тему: «Зі мною розмовляли мовою натяків. Йшлося про начебто додаткову підтримку чи щось подібне».

Поширювали подібні пропозиції, за даними NV, по 15-ти підгрупах СН заступники глави фракції.

За словами одного з депутатів СН, «посланці Банкової» діяли вкрай обережно, адже НАБУ при Артемі Ситнику мало репутацію грізної структури. «На Банковій був страх, що хтось може побігти в НАБУ і це буде кінець», — розповів цей парламентар.

Відповідно до зібраної NV неофіційної інформації, протягом місяця на «додаткові бонуси» зголосилось трохи більше третини депутатів СН. Так, згідно тверджень двох колишніх топ-представників президентської фракції, від доплат відмовились близько десяти депутатів прозахідних поглядів.

З плином часу на зарплатні бонуси все ж погодилась близько 200 представників СН, вважають опитані NV джерела.

NV звернувся до кількох заступників Давида Арахамії, які, ймовірно, були задіяні у системі «зарплати у конвертах». Почувши питання редакції, ці політики відмовились його обговорювати. «Чи є у нас інші теми для розмови?», — відповів кореспонденту NV один з цих топпредставників фракції СН. Інший пояснив, що не готовий відповідати на ці запитання, адже тоді йому доведеться «писати заяву до НАБУ».

«Не питай у мене, будь-ласка, таку жесть», — відказав NV рядовий член фракції щодо додаткових виплат.

Більшість з-поміж двадцяти опитаних членів фракції СН, почувши запитання про «конверти» брали паузу, відводили погляд і з рештою заперечували отримання будь-яких неофіційних виплат.

В той же час Арахамія не уникав запитань редакції, проте відповів NV коротко:

> **— «Про обговорення неофіційних виплат народним депутатам або про самі виплати мені невідомо».**

Олена Шуляк, голова партії і заступниця голови фракції СН,

— проігнорувала запит редакції про неофіційні доплати «слугам» у WhatsApp.

— Подібним же чином відреагувала і колишня заступниця Арахамії Галина Янченко (2019–2023 рр.).

Помічниця Павла Сушка, ще одного заступника голови фракції СН, відповіла NV, що

— її шеф «не володіє» жодною інформацією з приводу «конвертів».

Тим не менше у 2020 році масові опозиційні настрої в СН помітно вщухли.

Незгоду з керівництвом проявляли публічно хіба окремі депутати, свого часу пов’язані робочими стосунками з Ігорем Коломойським або його структурами.

Попри пандемію COVID-19 «слуги» ухвалили за 2020 рік 249 законів, серед яких були і надскладні рішення — запуск ринку землі та так званий «антиколомойський» закон. Ще вдалося призначити Дениса Шмигаля прем'єр-міністром і провести майже 50 кадрових рішень, підрахували у Чесно. Кількох міністрів призначили лише з другої чи з третьої спроби.

У 2021 році Ігор Палиця, лідер фракції За Майбутнє, у студії Право на владу стверджував: в СН сума неофіційних доплат сягнула $ 20 тис. на місяць.

«Раз уже Офіс президента чи представники „Слуги народу“ кажуть про те, що корупція в ВР, а президент і всі представники борються із цією корупцією, тоді чому в провладній фракції „Слуга народу“ за голосування за бюджет [2021 року] депутатам видають по $20 тис. кожному? І це факт. Я можу привести депутатів, які отримали гроші за голосування. Звідки $4,5 млн у провладній фракції — заплатити своїм депутатам за голосування за бюджет?», — сказав тоді він.

В ОП і СН в той час проігнорували гучні звинувачення Палиці та не звернулися в суд щодо наклепу.

У згаданому вище інтерв'ю Богдана Гордону колишній керівник ОП розповів про систему штрафів серед «слуг»: мовляв, ведуться списки обліку, хто за які закони не голосував.

Представник монобільшості розповів NV, що депутатам надходили sms-повідомлення з нагадуванням про пріоритетні законопроекти, за ухвалення яких слід обов’язково проголосувати.

«Депутати дивилися один на одного. І ті, хто на початку відмовлявся [від конверту] з часом звик, що це такі правила гри у владі. І звісно, що до тих, хто не брав ставилися з недовірою», — розповів редакції колишній топ-представник команди Зеленського.

Зовнішнім гравцям стало невигідно перекуповувати депутатів СН навіть для одного результативного голосування, розповів NV один з керівників впливового комітету ВР. Адже, за його словами, стабільні щомісячні доплати в СН перевищували будь-які одноразові пропозиції від олігархів.

4. ТАЄМНЕ РОЗСЛІДУВАННЯ. РОЛЬ НАБУ І САП

Скороход розповіла у програмі Дроздова, що неодноразово ходила на допити в НАБУ щодо виплат у конвертах. Це робив і покійний Поляков.

«Я і Антон ходили в НАБУ. В Антона були аудіозаписи. І він їх [додатково] надавав в ДБР, але розслідування ми не бачимо», — заявила колишня «слуга». За її словами, на записах Полякова була фіксація передачі «безповоротної фінансової допомоги». Тоді Скороход допустила, що записи Полякова не можуть бути доказами, адже зібрані поза процедурою.У жовтні 2021 року Ситник заявив, що у НАБУ є понад десять заяв, у яких йдеться про отримання народними депутатами грошей «у конвертах».

NV у грудні 2023-го звернувся за уточненнями до НАБУ щодо свідчень Полякова та Скороход: чи стали вони основою бодай одного кримінального провадження та чи вдалося детективам здобути додаткові докази? НАБУ відмовились пояснювати долю наданих цими депутатами матеріалів. Там лише вказали, що «не отримували від них жодних письмових заяв». Натомість повідомили: станом на грудень 2023 року не розслідують справ по «конвертах».

Однак є свідчення, що принаймні одна справа у НАБУ точно була заведена. Олексій Гончаренко з опозиційної партії Євросолідарність у 2019 році отримав підтвердження, що в Бюро таки розслідувало справу за фактом можливого одержання членами СН неправомірної вигоди (№ 52019000000001034).

Експосадовець НАБУ, що був обізнаний з цим розслідуванням, пояснив NV теперішню небагатослівність антикорупційного відомства: мовляв, протягом кількох років детективи Бюро спільно з прокурорами САП вели негласні слідчі дії та накопичували докази по незаконних виплатах «зарплат у конвертах».

«Це і так всі знали [про виплати]. Якби не повномасштабне вторгнення, ми б отримали цьому остаточні підтвердження», — пояснив цей експредставник Бюро. У САП не заперечили, що вони вели розслідування щодо «зарплат у конвертах», однак назвали ці дані «таємною інформацією».

«Відповідно до КПК України відомості досудового розслідування можна розголошувати лише з письмового дозволу слідчого або прокурора і в тому обсязі, в якому вони визнають можливим. Враховуючи викладене, надати

запитувану інформацію неможливо», — йдеться у відповіді САП на запит редакції.

NV вдалось дізнатися у впливового співробітника САП, що прокурори та детективи здійснювали негласні слідчі дії щодо представників монобільшості, але згорнули цю діяльність після 24 лютого — адже «виплати припинилися».

5. Чи доплачують слугам зараз

Майже сто представників монобільшості у 2020 році набули у власність авто, квартиру чи землю — це висновок з аналізу електронних декларацій обранців від Комітету виборців України.

Серед майна у слуг з'явилися нові авто від Toyota, Mercedes та BMW.

> 1) — «Купівельна активність депутатів „Слуги Народу“ є вищою, ніж в депутатів інших фракцій ВР», — зазначив тоді голова КВУ Олексій Кошель. І додав, що депутати СН придбали у 2020 році 20 квартир, 5 житлових будинків та 67 земельних ділянок.

З початком повномасштабного російського вторгнення декларування для можновладців стало необов'язковим, а Реєстр декларацій закрили для публічного доступу.

І лише з грудня 2023-го декларування поновили.

> 2) — Станом на вересень цього року лише близько 40 народних обранців подали добровільно щорічні декларації за 2022-й. Кампанія декларування за 2021−2022 роки триватиме до 31 січня 2024-го.

Топ-представник фракції СН у розмові з NV визнав, що «кошти у конвертах» все ж таки розбестили фракцію, тому керівництво зробило свої висновки та не збирається знову йти тим самим шляхом. Водночас чотири джерела всередині ВР (два представники монокоаліції та два опозиціонери) стверджують, що близько півроку тому виплати для депутатів СН повернули у розмірі $ 2 тис.

«Слуги перестали їздити на засідання з регіонів. Їх стало вкрай важко збирати. Ось їм повернули трохи, буцімто, «на проїзд», — пояснив співрозмовник редакції в одній з опозиційних фракцій.

Давид Арахамія у інтерв'ю Forbes у вересні 2022 року видав цікавий пассаж про вартість депутатських послуг:

«Депутатський цінник зараз сильно знизився, і спроби вплинути на тих чи інших депутатів намагалися робити, скажімо, дрібні „олігархи“. Така історія була відносно нещодавно, не називатиму прізвище бізнесмена, але для нього все закінчилося плачевно і бажання на когось впливати, комусь платити, гадаю, відбило надовго».

***

№ 66

Візит Президента до США був непростим, але дуже важливим та *успішним* – Андрій Єрмак

29 вересня 2024 року

Представлення ***Плану перемоги*** Президенту Джозефу ***Байдену***, ***Конгресу*** та обом ***кандидатам*** у Президенти США, а також усі зустрічі Володимира Зеленського на полях Генасамблеї ООН були спрямовані на **посилення підтримки нашої країни в досягненні справедливого миру**. Про це керівник Офісу Глави держави Андрій ***Єрмак*** розповів у ефірі ***телемарафону «Єдині новини»***.

> «**Зустрічі з партнерами були дуже змістовними**. Вони демонструють, що сьогодні підтримка України є сильною, і вона триває. Крім того, Президент та вся команда продовжують працювати з країнами, які поки що займають нейтральну позицію», – зазначив він.

Очільник Офісу Глави держави наголосив, що саме **з метою створення умов для практичної реалізації Формули миру Україна підготувала План перемоги**. Тому надважливою частиною візиту до США було представлення

Плану перемоги у Вашингтоні, насамперед Президенту Джозефу ***Байдену*** та його адміністрації.

> «Наші партнери з великою увагою та інтересом сприйняли цей План, вони розуміють його необхідність. Дуже **скоро відбудеться наступна зустріч наших лідерів, щоб уже предметно говорити про кроки щодо цього Плану**. Команди вже почали працювати над цим», – розповів Андрій Єрмак.

План перемоги був представлений, зокрема, у ***Конгресі*** як головному законодавчому органі США, що безпосередньо проводить голосування щодо пакетів підтримки для України. Також Володимир Зеленський ознайомив із ним ***обох кандидатів*** у Президенти США – Камалу Гарріс і Дональда Трампа.

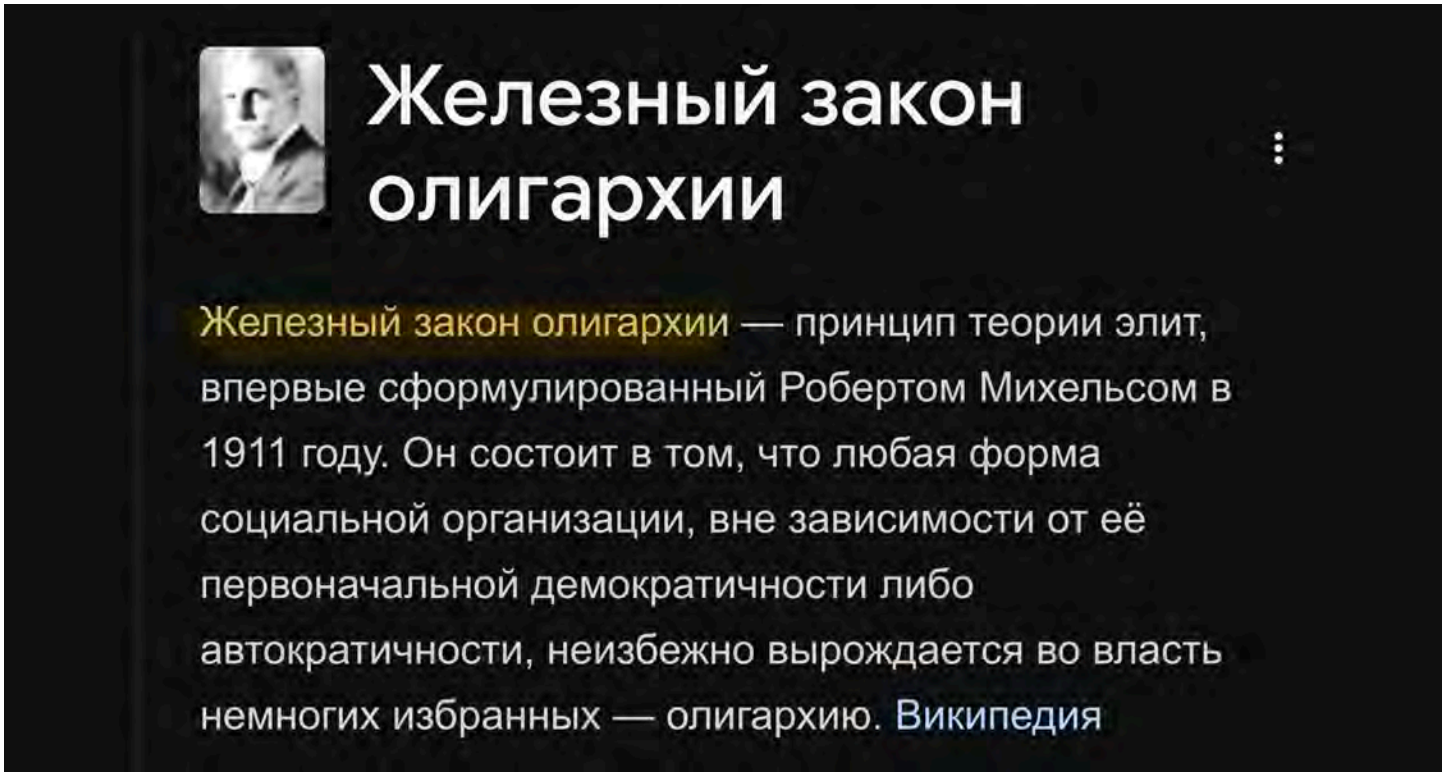
Крім того, Глава Української держави говорив про План перемоги з ***лідерами G7***, адже наша країна працюватиме для його реалізації зі всіма союзниками.

> «Ми повернулися в Україну з відчуттям, що підтримка нашої країни з боку наших партнерів – на дуже високому рівні», – підсумував Андрій ***Єрмак***.

***

№ 67

«Железный закон олигархии» в нашей системе координат никогда не позволит развиться тем отраслям, которые не приспособлены для снятия рент – то есть промышленности, в особенности – инновационной

2024-09-30

Кущ

Также будет ущемляться и сегмент малого и среднего бизнеса, так как наши крупные ФПГ расширяются по горизонтали и захватывают все точки сбора добавочной стоимости.

> **— Попутно происходит уничтожение тех сложных производства, которые еще остались.**

Упомянутый выше закон сформулировал Роберт Михельс еще в 1911 году.

Как действует "железный закон олигархии"?

Все начинается с

(1) — переориентации политических целей со стратегических на текущие ***или*** формирование ложных стратегических целей в качестве симулякров для камуфлирования и прикрытия корыстных тактических целей.

(2) — Затем ***идеологизация политики***.

(3) — ***Разрыв между интересами населения и узкой надстройки***,

(4) — ***отсечение общества*** от демократических процедур влияния на власть (и формализация оных).

(5) — ***Инкорпорация лидеров общественного мнения*** в общую систему рентных доходов,

(6) — ***ориентация в идеологии «на весь народ»***.

Таким образом,

"железный закон олигархии" можно нейтрализовать лишь

— **усложнением профиля экономики** (преодоление кризиса уплощения) и ее структурной перестройки в сторону более сложных отраслей.

Министерство экономики и ***Антимонопольный комитет*** в этом контексте, становятся ключевыми государственными институциями.

***

№ 68

Основні теми доби 26.09.2024 в Україні та навколо України

1️⃣ На Покровському, Курахівському напрямках і у Вугледарі ситуація залишається вкрай важкою для ЗСУ. За даними сервісу DeepState Live Map, наступальні дії російських військ мали успіх у напрямку на Мирноград та Покровськ, вони змогли просунутися в районі сіл Красний Яр, Крутий Яр та Миколаївка. Також ЗСУ відкотилися на західному фланзі оборони Вугледара. За оцінкою низки аналітиків, українські війська поступово виходять із міста, і його втрата – питання кількох днів. Генштаб повідомив про 187 бойових зіткнень, які впродовж доби сталися на лінії фронту.

Російські війська обстріляли позиції ЗСУ, прикордонні та прифронтові населені пункти понад 4,8 тис. разів. Осколками бомб поранено 2 жителів

Сумщини. На Харківщині внаслідок обстрілів та бомбових ударів постраждали 8 осіб, зокрема, 3 мешканці Харкова. У Донецькій області 4 мирні жителі загинули, 11 – дістали поранень та травм. Також загинув житель Херсонщини, 24 особи дістали поранень.

2️⃣ Командування Повітряних сил повідомило, що з 32 БПЛА типу Shahed, якими в ніч на 27 вересня Росія атакувала Україну, вдалося збити лише 24, а 1 – залетів на територію Румунії. Балістичну ракету "Іскандер-М" збити не вдалося, вона вибухнула в Кривому Розі. Не вдалося збити й авіаційну ракету Х-59/69, яка була націлена на Дніпро. 25 вересня Росія завдала потужного удару по військовому аеродрому в Старокостянтинові аеробалістичними ракетами "Кинджал", які також збити не вдалося. Командування Повітряних сил не повідомило жодної інформації про наслідки атаки.

Унаслідок російської повітряної атаки в Ізмаїлі загинули 3 особи, поранено – 14, 3 дітей тощо.

Українська атака дронами нафтопереробного заводу в Ростовській області не була вдалою. Міністерство оборони РФ повідомило, що українські безпілотники було збито в Бєлгородській та Ростовській областях.

3️⃣ Кабмін ухвалив рішення про ліквідацію Держагентства резерву та створення замість нього Держагентства з управління резервами. На думку багатьох експертів, цей крок має наміром знищення слідів масштабних розкрадань у відомстві, оскільки нове агентство не буде правонаступником ліквідованого, а всю документацію буде знищено.

4️⃣ Міністерство оборони оголосило про намір створити єдиний реєстр військовослужбовців, без включення до нього "чутливих даних", які чиновники планують розмістити у внутрішній мережі. Кабмін затвердив законопроєкт про можливість поставлення громадян на військовий облік у режимі онлайн із завіренням заяви кваліфікованим електронним підписом.

5️⃣ Візит президента Зеленського до США відбувається на тлі завершення передвиборчої президентської кампанії, і це створює чималі ризики для України.

Зеленський прибув до Вашингтона. Він відвідав Конгрес, де розповів сенаторам від обох основних партій деталі "плану перемоги".

Після цього він представив цей "план" кандидатці в президенти від Демократичної партії Гарріс і президенту Байдену.

Прессекретарка Білого Дому Жан-П'єр та держсекретар Блінкен повідомили, що адміністрація отримала "план" і уважно його вивчатиме. Жан-П'єр також

заявила, що адміністрація Байдена не вбачає політичних мотивів у візиті Зеленського на збройарню в "коливному" штаті Пенсильванія разом із сенатором від Демократичної партії Шапіро. Конгресмени від Республіканської партії подали заяву на ім'я генерального прокурора з вимогою розслідувати можливу витрату опонентами коштів платників податків на передвиборну агітацію.

Байден оголосив, що Росія не зможе здобути перемогу у війні, навпаки, переможе Україна.

Зі слів Гарріс, вона підтримує бачення Зеленського щодо "закінчення війни", водночас не позбавила себе можливості покритикувати свого суперника від Республіканської партії Трампа. Вона заявила, що спроба зупинити війну через фактичну капітуляцію України є однією із цілей російського президента, а наступними цілями Росії можуть стати країни НАТО.

Зеленський подовжив на день візит до США, щоб зустрітися з Трампом у Вашингтоні. Перед візитом Трамп опублікував повідомлення Зеленського в месенджері, у якому український президент просив про зустріч.

6️⃣ Президент США Байден на зустрічі з президентом Зеленським оголосив про надання пакетів воєнної допомоги на загальну суму $7,9 млрд. З його слів, Україна отримає далекобійні ракети JSOW, також він пообіцяв суттєво збільшить кількість українських військових льотчиків, які навчатимуться пілотування винищувачів F-16. Зі слів держсекретаря Блінкена, у першому пакеті буде передано озброєння зі складів армії США на суму $5,5 млрд "найближчими тижнями чи місяцями". До нього увійдуть повний комплекс ППО Patriot, ракети ППО, HIMARS, "повітря-земля", системи боротьби з БПЛА, морські безпілотники та інше обладнання. На решту суми буде зроблено замовлення в американських збройарень.

Байден також оголосив, що зустріч групи воєнної підтримки України на базі "Рамштайн" у Німеччині за участю лідерів країн відбудеться 12 жовтня.

Німецький Бундестаг затвердив збільшення воєнної допомоги Україні у 2024 році ще на €400 млн. На них буде закуплено артилерійські боєприпаси, танки, засоби ППО та радіоелектронної боротьби, безпілотники, автотехніка, а також запчастини, яких ЗСУ вкрай бракує.

Уряд Великої Британії оголосив про намір передати ЗСУ 16 самохідних гаубиць AS-90 замість обіцяних 12, з огляду на те, що 10 передано вже давно.

7️⃣ На думку міністра оборони Німеччини Пісторіуса, ядерні загрози Путіна не варто навіть коментувати. Він також вважає, що Бундесвер має стати центром стримування російської агресії в Європі.

Представник зовнішньополітичного відомства ЄС Стано заявив, що Путін ядерними загрозами знову показав своє справжнє обличчя.

8️⃣ Велика Британія запровадила санкції проти 2 судноплавних компаній і 5 суден-газовозів, які перевозять російський скраплений газ. Слідом за країнами Балтії та Польщею, Нідерланди та Бельгія закликали ЄС відмовитися від імпорту російського скрапленого газу.

За повідомленнями російських ЗМІ, Газпром вилетів навіть із першої сотні найбільших компаній РФ, хоча ще 2 роки тому очолював цей рейтинг.

Голови МЗС Словаччини та Угорщини зустрілися з російським міністром закордонних справ Лавровим на його прохання "для обговорення енергетичної безпеки" напередодні припинення транзиту російського газу через Україну.

9️⃣ Катар оголосив про обмін дітьми, що відбувся між Україною та РФ. На батьківщину повернулися 9 українських дітей в обмін на 4 російських.

***

№ 69

Основні теми доби 27.09.2024 в Україні та навколо України

1️⃣ Упродовж доби на лінії фронту сталися 180 бойових зіткнень. Російські війська розвивають наступ на кількох ділянках фронту. За інформацією сервісу DeepState Live Map, вони просунулися в напрямку Мирнограда та Покровська в Миколаївці, Красному Яру, Крутому Яру, на захід від Новогродівки – до Лисівки, а також уздовж автотраси Донецьк-Дніпро в

Маринівці. Також вкрай важка ситуація для ЗСУ складається і на південному фланзі російського наступу в напрямку на Курахове, де українські війська відкотилися в районі станції Цукурине на залізничній гілці Покровськ-Курахове. На Торецькому напрямку ЗСУ відступили на північ від Нью-Йорка. На південь від Куп'янська в районі села Піщаного відбито потужну атаку російських військ у напрямку річки Оскіл, які наступали за підтримки великої кількості бронетехніки.

2️⃣ Російська армія в ніч на 28 вересня завдала ударів по Україні 2 балістичними ракетами "Іскандер-М", 2 ракетами "земля-повітря" Х-59/69 та 73 БПЛА-камікадзе типу Shahed. Підрозділи ППО збили 69 безпілотників і 2 ракети Х-59/69.

Внаслідок обстрілів, ракетних та бомбових ударів зростають втрати серед мирних жителів. У Кривому Розі внаслідок ракетної атаки по управлінню Нацполіції вранці 27 вересня загинули 4 особи, ще 3 – шпиталізовано з пораненнями та травмами. У прифронтовому Добропіллі внаслідок ракетного обстрілу поранено 7 осіб, усього за добу в Донецької області загинула 1 людина, поранено 14. За 27 вересня та ранок 28 вересня на Харківщині поранено 6 осіб, на Херсонщині загинули 2, дістали поранень та травм 19 осіб.

Вранці 28 вересня Росія завдала 2 удари дронами-камікадзе по лікарні в Сумах. Загинули щонайменше 9 осіб, постраждали – 19. Повторний удар було завдано по рятувальниках, які почали розбирати завали.

3️⃣ Кабмін призначив главою Нацагентства з відновлення мера Житомира Сухомлина.

Прем'єр-міністр Шмигаль доручив Міністерству фінансів віднести витрати на виробництво озброєнь до захищених статей бюджету.

4️⃣ НБУ за тиждень продав на міжбанківській біржі для підтримання курсу $765,15 млн. Експортери не продають валюту вже третій тиждень поспіль. Від початку року валютні резерви завдяки продажам на біржі зменшилися на $23,39 млрд, тоді як Нацбанк купив усього $0,12 млрд.

5️⃣ За інформацією американських ЗМІ, влада США так і не надала дозвіл на застосування далекобійних ракет для ударів по території Росії.

6️⃣ Зустріч президента Зеленського з кандидатом у президенти США від Республіканської партії Трампом усе ж відбулася. По її завершенні Трамп знову заявив про необхідність якнайшвидшого досягнення "справедливого" миру в Україні, водночас назвав Путіна своїм другом. Зеленський висловив

надію, що в разі перемоги Трампа на виборах США стануть лідером мирних ініціатив. Трамп пообіцяв приїхати в Україну.

Після завершення візиту Зеленський заявив, що Трамп готовий підтримати Україну в разі перемоги.

7️⃣ Міжнародний Комітет Червоного Хреста так і не виключив зі свого складу російське відділення, яке "не помічає" злочинів армії РФ в Україні. Український МЗС висловив жаль рішенням організації. МКЧХ не називає агресію Росії проти України війною та офіційно її не засудив, а російське відділення діє на окупованих армією РФ територіях.

8️⃣ У Швейцарії скасовано показ пропагандистського фільму "Росіяни на війні". Режисерка фільму – етнічна росіянка, громадянка Канади.

9️⃣ Адміністрація США оголосила про завершення військової місії в Іраку.

Ізраїльська армія (ЦАХАЛ) повідомила про знищення лідера терористичного руху Хезболла Насралли внаслідок бомбового удару по його бункеру в столиці Лівану Бейруті.

***

№ 70

Основні теми доби 28.09.2024 в Україні та навколо України

1️⃣ На лінії фронту 28 вересня сталися 165 бойових зіткнень. За інформацією

сервісу DeepState Live Map, російські війська не припиняють наступ на Покровськ, Мирноград та Курахове й за добу просунулися західніше Новогродівки, у Маринівці на трасі Донецьк-Дніпро, а також у районі станції Цукурине на залізничній гілці Покровськ-Курахове.

Російська армія не припиняє потужних обстрілів прикордонних і прифронтових територій, авіація завдає ударів керованими авіабомбами. 10 таких бомб вибухнули в житлових кварталах Запоріжжя, постраждали щонайменше 11 осіб. На Харківщині за добу загинули 4 мирні жителі, 10 дістали поранень, такі ж втрати серед цивільного населення в Херсонській обл. На Донеччині загинули 3 особи, поранено – 2. У Сумах унаслідок атаки лікарні дронами-камікадзе кількість загиблих сягнула 10, 22 цивільні особи – дістали поранень та травм, 5 з них – досі у важкому стані.

Українські підрозділи ППО під час нічної атаки збили в 4 областях 15 з 22 російських безпілотників-камікадзе типу Shahed.

2️⃣ Українські дрони атакували цілу низку великих військових об'єктів на території Росії. Російське міністерство оборони повідомило, що над 5 областями нібито було збито 125 українських ударних безпілотників. За інформацією місцевих телеграм-каналів, один з ударів було завдано по великому арсеналу в селищі Котлубань Волгоградської області, де нібито зберігалися іранські балістичні ракети та пускова установка Fath-360. У Єйську було атаковано аеродром, де, за інформацією ГУР, були тимчасово розміщені аеробалістичні ракети "Кинджал". Безліч вибухів пролунало в Ростовській області поблизу військових об'єктів.

Головне управління розвідки повідомило про знищення в Підмосков'ї полковника армії РФ – керівника центру безпілотної авіації армії РФ.

3️⃣ Глава МЗС Китаю Ван оголосив про створення платформи "Друзі миру" для просування бразильсько-китайського "мирного плану", що передбачає відмову України від територій в обмін на перемир'я. Зі слів Вана, метою платформи є "діалог заради миру". Міністр закордонних справ Угорщини Сійярто оголосив про приєднання країни до китайської ініціативи "через нездатність ЄС і НАТО покласти край війні в Україні".

До китайської платформи приєдналася і Швейцарія, яка допомагала Україні в організації та проведенні "саміту миру". МЗС України висловило жаль із приводу цього рішення.

Президент Сербії Вучич вважає, що війна в Україні завершиться за "корейським сценарієм" із поділом країни на 2 частини.

Турецький президент Ердоган стверджує, що вступ країни до російсько-китайського блоку БРІКС не означає відмову від участі в НАТО. Туреччина є

однією з ключових країн у реалізації китайського проєкту "Новий шовковий шлях".

Голова МЗС Австрії Шалленберг заявив про необхідність "налагодження діалогу з Росією", попри очевидне небажання її керівництва вести будь-які переговори про мир.

Радник угорського прем'єр-міністра та його однофамілець Орбан заявив, що президент Зеленський вчинив "безвідповідальну дію", розпочавши опір агресії Росії. Зі слів чиновника, Угорщина так би не вчинила з огляду на досвід повстання проти радянської окупації в 1956 р, яке було придушено військами СРСР та їхніх союзників усього за 12 днів. Після вкрай різкої реакції преси та європейських політиків, прем'єр-міністр Орбан заявив, що його радник "висловився двозначно, що в даному контексті є помилкою".

Єврокомісар із закордонних справ і політики безпеки Боррель, який незабаром іде з посади, заявив, що "певні країни починають думати категоріями капітуляції".

На думку держсекретаря США Блінкена, "мирні пропозиції" Китаю нереалістичні.

Низка західних видань повідомила про підтвердження фактів активної військової підтримки Китаєм Росії. Зокрема, одна з китайських компаній постачає російським виробникам двигуни для ударних і розвідувальних безпілотників, якими армія РФ атакує Україну.

Китайські банки під загрозою вторинних санкцій США після 12 жовтня можуть припинити приймати платежі з РФ. Великі китайські компанії відкривають окремі дочірні підприємства для торгівлі з РФ.

4️⃣ Президент Зеленський оголосив, що наступне засідання групи воєнної підтримки України на базі "Рамштайн" у Німеччині буде присвячено реалізації його "плану перемоги".

Прессекретар президента Никифоров заявив, що "росіяни дізнаються першими" про дозвіл західних країн завдавати ударів їхніми далекобійними системами по території РФ.

Литва передала ЗСУ пакет допомоги – ноутбуки, боєприпаси, амуніцію.

Сестра лідера Північної Кореї Кіма назвала допомогу США Україні "неймовірною помилкою", яка збільшує ризик ядерної війни в Європі.

5️⃣ Вищий антикорупційний суд обрав запобіжний захід у вигляді арешту з правом внесення застави в 1 млн грн директору з контрольно-ревізійної роботи Енергоатому Скопичу, затриманому при отриманні хабаря.

Офіс Генпрокурора оголосив про підготовку екстрадиції в Україну депутата від президентської партії Дмитрука, який незаконно виїхав із країни, перш ніж йому було пред'явлено підозру в побитті військовослужбовця в складі групи осіб і спробі заволодіння зброєю.

Вищий антикорупційний суд конфіскував активи IT-компанії "Петер-сервіс Україна" вартістю 2 млрд грн російського олігарха Усманова, проти якого запроваджено санкції РНБО.]

Українська влада покриває колишнього чиновника режиму Януковича Портнова, який допоміг організувати кримінальне переслідування конкурента президента Зеленського – колишнього президента Порошенка. Портнов за посередництва Офісу президента залишив Україну після широкомасштабного вторгнення Росії, проти нього запроваджено санкції США. Водночас через бездіяльність української прокуратури низка країн скасувала раніше оголошені санкції проти Портнова. Київський апеляційний суд став на захист "честі й гідності" Портнова в справі проти керівниці Київського бюро "Радіо Свобода", журналістки Седлецької.

***

№ 71

Основні теми доби 29.09.2024 в Україні та навколо України

1️⃣ Російська армія не припиняє наступ на Покровськ. Кілька OSINT-ресурсів повідомили про перекидання на цей напрямок російських резервів із Херсонської та Запорізької областей. Протягом доби на лінії фронту сталися 153 бойових зіткнення. За інформацією сервісу DeepState Live Map, російські

війська просунулися в напрямку Покровська та вздовж траси Донецьк-Дніпро на південний захід від Новогродівки та захопили Мар'їнку.

2️⃣ Росія в ніч на 30 вересня атакувала Україну 73 дронами-камікадзе типу "Shahed", 1 балістичною ракетою "Іскандер-М", 1 протирадіолокаційною ракетою Х-31П та однією керованою ракетою "повітря-земля" Х-59/69. Командування Повітряних сил повідомило, що підрозділи ППО збили ракету Х-59 та 67 БПЛА, один дрон вилетів у повітряний простір Білорусі. У Київській області виникли численні пожежі. У Миколаївській було пошкоджено об'єкт залізничної інфраструктури, поїзди на Миколаїв і Херсон курсують лише до станції Долинська.

У Запоріжжі керовані авіабомби було скинуто на залізничний вокзал і поїзд, що стояв на пероні. Протягом доби в області та обласному центрі постраждали 16 мирних жителів. Унаслідок російського обстрілу з району Запорізької АЕС поранено жінку в Нікополі на правому березі Дніпра. Також у неділю загинув 1 житель Херсонської області, 12 – поранені. На Донеччині загинули 2 особи, дістали поранень – 3, на Харківщині – поранено 4 місцевих жителів.

Президент Зеленський повідомив, що протягом тижня Росія застосувала для ударів по Україні приблизно 300 дронів-камікадзе та 900 керованих авіабомб.

Генеральний штаб підтвердив, що арсенал армії РФ у селищі Котлубань Волгоградської області за 600 км від лінії фронту було атаковано 120 українськими безпілотниками-камікадзе. Також було атаковано військовий аеродром Міллерово Ростовської області, однак, імовірно, що всі дрони було збито на підльоті.

3️⃣ Данія профінансує закупівлю озброєнь в українських виробників на загальну суму 4,2 млрд крон ($630 млн), з них 2,9 млрд крон буде залучено з доходів від заморожених російських державних активів.

4️⃣ Президент Зеленський після повернення в Україну оголосив, що результатом його візиту до США стала двопартійна підтримка "плану миру".

На телемарафоні "Єдині новини" замість Зеленського зі звітом про результати поїздки до США виступив глава його Офісу Єрмак. Він заявив, що сутністю "плану миру" нібито є "примушення Росії до миру через силу". З його слів, "українці побачать реалізацію плану перемоги на ворожій території". Він відмовився оголосити його зміст, оскільки "певні деталі є закритими з міркувань безпеки".

5️⃣ Прессекретар російського президента Пєсков заявив, що "ядерна доктрина важлива, але пов'язувати з нею всі події в рамках воєнних дій не потрібно".

Зеленський вважає, що Путін надто любить життя, тому навряд чи наважиться на застосування ядерної зброї.

6️⃣ Після знищення ізраїльською авіацією в столиці Лівану Бейруті бункера з лідером терористичного руху Хезболла Насраллою та кількома командирами, зокрема – іранським генералом, новим лідером руху призначено його родича, безпосередньо пов'язаного з Іраном. Ізраїльська армія перебуває в стані бойової готовності до проведення наземної операції на кордоні з Ліваном. Президент Байден заявив про необхідність уникнення ескалації та вторгнення армії Ізраїлю в Ліван. Прем'єр-міністр Ізраїлю Нетаньягу попередив владу Лівану, що в разі заходу в порти країни іранських суден або приймання іранських літаків міжнародним аеропортом, по цих об'єктах негайно буде завдано ударів. За інформацією низки ізраїльських ЗМІ, на низці об'єктів Хезболли розміщено російські протикорабельні ракети "Яхонт" (експортна модифікація ракет "Онікс", якими армія РФ завдає ударів по півдню України).

Ізраїльська авіація завдала удару по порту, електростанціях та військових об'єктах у Ємені, які контролюють повстанці – хусити, яких також підтримує Іран, насамперед – зброєю.о

7️⃣ В Австрії на парламентських виборах, як і на виборах до Європарламенту, найбільшу кількість голосів набрала націоналістична ультраправа партія FPÖ, однак це не гарантує її участь в уряді. "Народна партія" канцлера Нехаммера (ÖVP) – на другому місці.

***

№ 72

Лямец Сергей 2024_10.01
15 ч. ·

Подвійні стандарти це погано, але подвійні стандарти це гарно.

1.

Протягом трьох років активної війни Райффайзен обслуговував платежі росіян до Європи. Але нарешті цей несправедливий стан речей змінюється. Дедалі більше російських розрахунків з Європою переходить до угорського ОТП Банку, хоча Райффайзен ще не пішов з ринку.

В Україні працюють дочірні банки і Райффайзену, і ОТП Банку. Жодних обмежень на їхню діяльність не накладено. Більш того, спільним рішенням НБУ та Мінфіну визнано, що українські "дочки" не несуть жодної відповідальності за операції російських. Ці два банки заробляють на державі, зокрема, на депозитних сертифікатах НБУ.

2.

А ще Кабінет міністрів України знищив реєстр компаній, що фінансують російську агресію проти України. У цьому переліку були, зокрема, Райффайзен та ОТП Банк.

3.

Так само, нагадаю, український уряд дозволив прокачувати територією України російську нафту до Угорщини. Прем'єр сказав, що його ця схема "влаштовує".

Подвійні стандарти - наше все. Мені не укладається у голові, як усе так може бути. Але воно є. Як думаєте, все вірно?

biz.censor.net

Угорський банк OTP намагається замінити Raiffeisen для розрахунків російського бізнесу з Європою, – росЗМІ

***

№ 73

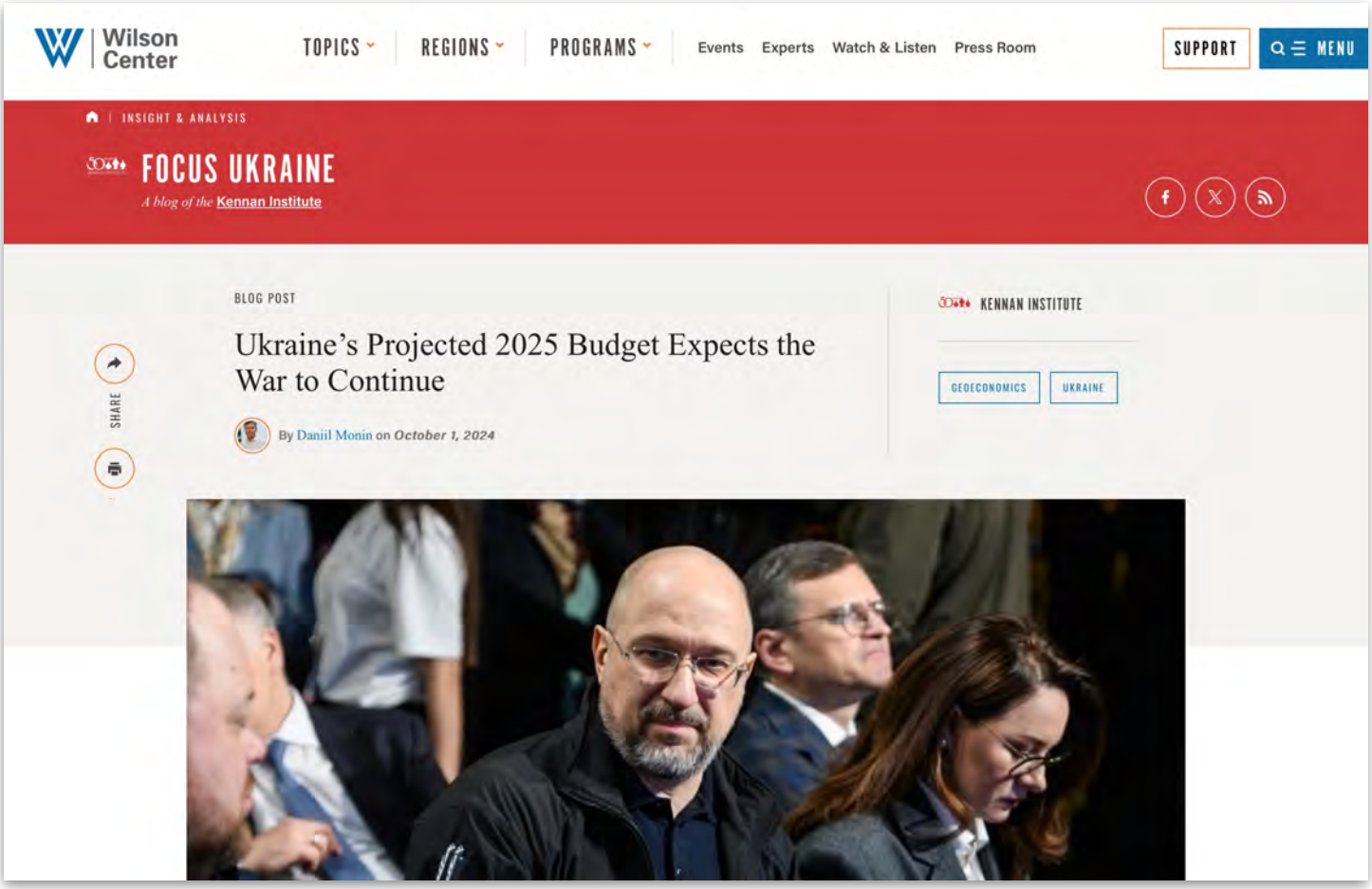
По просьбе написал статью о Бюджете Украины на 2025 год - в издание Wilson Center, созданное американским конгрессом. Статья наконец вышла. Предлагаю Вашему вниманию ее перевод на русский язык.

2024-10-02

Монин

***

Ukraine’s Projected 2025 Budget Expects the War to Continue

By Daniil Monin on October 1, 2024

Kyiv, Ukraine - May 9, 2024: Prime Minister Denys Shmyhal attending the Second International Summit of Cities and Regions.

On September 14, Ukraine's Cabinet of Ministers **presented** the draft budget for 2025 to the Verkhovna Rada. According to the cabinet's assessment, in 2025, Ukraine's consolidated revenues will amount to 40.3 percent of GDP, including foreign grants amounting to about 1 percent of GDP. Consolidated expenditures will amount to 59.9 percent of GDP, including 26.3 percent for defense and internal security. The budget deficit is expected to amount to 19.6 percent of GDP.

The year 2025 may become the fourth year of a full-scale war for Ukraine's survival. We Ukrainians want this war to end as soon as possible, but not at any cost. The common wish is that Putin should not emerge victorious from the war. If Ukraine gives up some of its territories, it will only encourage Russia to continue its aggression in the future. And that prospect scares Ukrainians more than a continuation of the war. So, despite more global support for a peace formula acceptable to Ukraine, Kyiv is preparing to wage war through 2025.

State of the Ukrainian Economy

After a 29 percent drop in GDP in 2022, the Ukrainian economy is recovering, **if slowly.** Thus in 2023, the economy grew by 5.3 percent of GDP. Additional GDP growth is expected in 2024 in the range of 3.5–3.7 percent. The 2025 draft budget envisions the economy growing at 2.7 percent of GDP in 2025. Consumer inflation for 2025 is projected at 9.5 percent, while unemployment is expected to remain very high, at around 17–18 percent. The shadow economy will, as always, offer millions of households a safety cushion to weather the crisis.

For 2025 the cabinet expects a huge trade deficit of 21.6 percent of GDP (over $40 billion), which it wants to cover with Western financial aid. This aid is estimated at the same level as in 2024: $38.4 billion. The deficit will additionally be eased through a 10 percent devaluation of the national currency. This means that the exchange rate will increase from 40.8 UAH per $1 to 45 UAH per $1.

The 2025 Budget as a Wartime Budget

The draft budget envisions increasing defense and internal security spending from 22.1 percent of GDP in 2024 to 26.3 percent in 2025. This increase is partially related to the cabinet's doubts that there will be sufficient Western arms supplies in 2025.

In 2023–2024, Western military aid to Ukraine's budget was estimated to be around 10–12 percent of GDP, in addition to Ukraine's own spending. Taking into account the current political trends in the West, the cabinet is trying to strengthen the defense sector in anticipation of a possible drop in external support. So it plans to increase Ukraine's own arms production and invest at least $10 billion in that industry.

Importantly, over the past year, Ukraine **has shown** excellent results in producing various types of drones domestically. According to **estimates**, up to 50 percent of enemy equipment and personnel on the battlefield are defeated by drones. However, Ukraine depends on Western supplies of air defense systems and artillery shells.

Shift in Priorities

In 2022–2023, the government's two first priorities were defense and social spending. The draft budget for 2025 takes a new approach: defense remains a major concern, but the second priority is investment in the economy. The forecasted expenditures on economic activities that are not connected to arms production and other defense needs will grow by 41.2 percent, from 235 billion UAH to 332 billion UAH. At the same time, Ukraine's expenditures on social aid and pension needs will decrease from 14.5 percent of GDP to 12.6 percent of GDP. This signals that the cabinet is prepared to restore critical infrastructure and develop it, relying on Ukraine's own resources. I also suspect that it can be read as a sign that the government is not certain about the stability of Western aid.

Increasing the Tax Burden on the Economy

In July 2024 the Ministry of Finance **attempted** to increase taxes by 4–5 percent of GDP, effective September 2024. This measure was extremely poorly received by businesses and citizens alike, owing to across-the-board economic hardships and declining incomes. The bill was then withdrawn.

On September 17, 2024, parliament **voted** for a less burdensome package of tax measures that increases the military levy on salaries from 1.5 percent to 5 percent and launches a military levy on individual entrepreneurs. These measures are expected to increase budget revenues by as much as 1.3 percent of GDP. Also, the cabinet expects to increase budget revenues from excise duties on fuel and tobacco products. The total tax increase is estimated at 2 percent of GDP in the draft budget for 2025.

Huge Debt Servicing Costs

In the 2025 budget, a huge amount—5.7 percent of GDP, or 482 billion UAH—is earmarked for debt servicing. The usual practice is to reserve a certain sum in the state budget for debt servicing. I believe that this reserved budget line will include about 50–70 billion UAH (0.8 percent of GDP), while the rest will come from other sources.

Covering the Budget Deficit

The Ministry of Finance expects to receive $38.4 billion in Western aid, which will be the major source for covering the budget deficit of 19.6 percent of GDP next year. Ukraine already has agreements with the EU, the IMF, and the IBRD for

$17.8 billion to be received in 2025. The rest of the sources of financing are yet undefined.

Chiefly, the Ukrainian government hopes for a positive G7 decision on **€50 billion in loans** secured by profits on Russia's frozen international reserves in Europe. This decision should come down in December 2024.

At the same time, on September 20, during her visit to Kyiv, Ursula von der Leyen **promised** €35 billion next year, which would be a part of the €50 billion package. According to the Ukrainian Finance Ministry, this aid **is to be given** to Ukraine in the form of nonreturnable grants. If this commitment is supported by the European Parliament and the European Commission in December 2024, not only will Ukraine have a deficit-free budget for 2025, the cabinet will also be able to close the financing gaps in the 2024 state budget.

Altogether, if these two funding sources are available to Ukraine in 2025, Kyiv will not need to depend on the new U.S. administration's financial aid next year. Nonetheless, Washington's decision on new defense aid will be critical for Ukraine in 2025.

The draft budget for 2025 is now being discussed between the parliament and the cabinet, which may result in some changes. But the general framework of this document demonstrates well how the Ukrainian government assesses the country's economic prospects in 2025. Ukrainians hope for the West's solidarity and the wisdom of American and European elites in helping to find an acceptable path for Ukraine to end this war. But before that happens, Ukraine is preparing its economy and the country for the war to continue in 2025.

***

Бюджет Украины на 2025 год предполагает продолжение войны

Автор: Даниил ***Монин***

14 сентября Кабинет министров Украины представил Верховной Раде проект бюджета на 2025 год. По оценке кабинета министров, в 2025 году консолидированные доходы Украины составят 40,3% ВВП, включая иностранные гранты в размере около 1% ВВП. Консолидированные расходы составят 59,9% ВВП, включая 26,3% на оборону и внутреннюю безопасность. Ожидается, что дефицит бюджета составит 19,6% ВВП.

2025 год может стать четвертым годом полномасштабной войны за выживание Украины. Мы, украинцы, хотим, чтобы эта война закончилась как можно скорее, но не любой ценой. Общее желание — чтобы Путин не вышел из войны победителем. Если Украина официально отдаст часть своих территорий, то это только подтолкнет Россию к продолжению агрессии в будущем. И эта перспектива пугает украинцев больше, чем продолжение войны. Поэтому, несмотря на более глобальную поддержку формулы мира, приемлемой для Украины, Киев готовится вести войну весь 2025 год.

1. Состояние украинской экономики

После падения ВВП на 29 процентов в 2022 году украинская экономика восстанавливается, хотя и медленно. Так, в 2023 году экономика выросла на 5,3 процента ВВП. Дополнительный рост ВВП ожидается в 2024 году в диапазоне 3,5–3,7 процента. Проект бюджета на 2025 год предусматривает рост экономики на 2,7 процента ВВП в 2025 году. Потребительская инфляция

в 2025 году прогнозируется на уровне 9,5 процента, в то время как безработица, как ожидается, останется очень высокой, около 17–18 процентов. Теневая экономика, как всегда, предоставит миллионам домохозяйств подушку безопасности, чтобы пережить кризис. В 2025 году Кабинет министров ожидает огромный торговый дефицит в размере 21,6% ВВП (более 40 млрд долларов США), который он хочет покрыть за счет западной финансовой помощи. Эта помощь оценивается на том же уровне, что и в 2024 году: 38,4 млрд долларов США. Дефицит бюджет дополнительно будет покрыт за счет 10-процентной девальвации национальной валюты. Это означает, что обменный курс увеличится с 40,8 грн за 1 доллар США до 45 грн за 1 доллар США.

2. Бюджет 2025 года - бюджет военного времени

Проект бюджета предусматривает **увеличение расходов** на оборону и **внутреннюю безопасность** с 22,1% ВВП в 2024 году до 26,3% в 2025 году.

Это увеличение частично связано с сомнениями Кабинета министров в том, что в 2025 году будет достаточно западных поставок вооружений. В 2023–2024 годах западная военная помощь бюджету Украины оценивалась примерно в 10–12% ВВП, в дополнение к собственным расходам Украины. Учитывая текущие политические тенденции на Западе, Кабмин пытается усилить оборонный сектор в ожидании возможного снижения внешней поддержки. Поэтому он планирует увеличить собственное производство вооружений и инвестировать в эту отрасль не менее 10 млрд долларов. Отмечу, что за последний год Украина показала отличные результаты в производстве различных видов дронов внутри страны. По оценкам военных экспертов, до 50% техники и живой силы противника на поле боя поражаются дронами. Однако Украина зависит от западных поставок систем ПВО и артиллерийских снарядов.

3. Смена приоритетов

В 2022–2023 годах двумя первыми приоритетами правительства стали оборона и социальные расходы.

В проекте бюджета на 2025 год прослеживается новый подход: оборона остается главным приоритетом, но вторым приоритетом являются инвестиции в экономику.

Прогнозируемые расходы на экономическую деятельность, не связанную с производством вооружений и другими оборонными нуждами, вырастут на 41,2% — с 235 млрд грн до 332 млрд грн.

В то же время **расходы Украины на социальную помощь и пенсионные нужды сократятся с 14,5% ВВП до 12,6% ВВП.**

Это сигнализирует о том, что Кабинет министров готов восстанавливать критически важную инфраструктуру и развивать ее, полагаясь на собственные ресурсы Украины. Я также подозреваю, что это можно расценивать как признак того, что правительство не уверено в стабильности западной помощи.

4. Увеличение налоговой нагрузки на экономику

В июле 2024 года Министерство финансов попыталось увеличить налоги на 4–5% ВВП, начиная с сентября 2024 года. Эта мера была крайне негативно воспринята как бизнесом, так и гражданами из-за всеобщих экономических трудностей и снижения доходов. Этот законопроект был отозван. 17 сентября 2024 года парламент проголосовал за менее обременительный пакет налоговых мер, который увеличивает военный сбор с зарплат с 1,5% до 5% и вводит военный сбор для индивидуальных предпринимателей. Ожидается, что эти меры увеличат доходы бюджета на 1,3 процента ВВП. Также кабинет министров рассчитывает увеличить доходы бюджета от акцизов на топливо и табачные изделия. Общий рост налогов оценивается в 2 % ВВП в проекте бюджета на 2025 год.

5. Огромные расходы на обслуживание долга

В бюджете 2025 года на обслуживание долга выделена огромная сумма — 5,7% ВВП, или 482 млрд грн. Обычной практикой является резервирование определенной суммы в государственном бюджете на обслуживание долга. Считаю, что эти расходы имеют резерв в расходах около 50-70 млрд. гривен.

6. Покрытие дефицита бюджета

Министерство финансов **ожидает получить $38,4 млрд западной помощи**, что станет основным источником покрытия дефицита бюджета в размере 19,6% ВВП в следующем году.

У Украины уже есть соглашения с ЕС, МВФ и МБРР на получение $17,8 млрд в 2025 году.

Остальные источники финансирования пока не определены.

Главным образом, правительство Украины надеется на положительное решение G7 по кредитам на сумму **€50 млрд**, обеспеченным прибылью от замороженных международных резервов России в Европе.

Это решение должно быть принято в декабре 2024 года.

В то же время, 20 сентября, во время своего визита в Киев Урсула фон дер Ляйен пообещала €35 млрд в следующем году, что станет частью пакета в €50 млрд.

По данным Министерства финансов Украины, **эта помощь будет предоставлена Украине в форме невозвратных грантов.**

Если это обязательство будет поддержано Европейским парламентом и Европейской комиссией в декабре 2024 года, то Украина не только будет иметь бездефицитный бюджет на 2025 год, а кабинет министров также сможет закрыть пробелы в финансировании государственного бюджета 2024 года.

В целом, если эти два источника финансирования будут доступны Украине в 2025 году, то Киеву не нужно будет зависеть от финансовой помощи новой администрации США в следующем году.

Тем не менее, **решение Вашингтона о новой оборонной помощи будет иметь решающее значение для Украины в 2025 году.**

Проект бюджета на 2025 год сейчас обсуждается парламентом и кабинетом министров, что может привести к некоторым изменениям. Но общая структура этого документа хорошо демонстрирует, как украинское правительство оценивает экономические перспективы страны в 2025 году. Украинцы надеются на солидарность Запада и мудрость американских и европейских элит в поиске приемлемого пути для Украины к прекращению этой войны. Но прежде, чем это произойдет, Украина готовит свою экономику и страну к продолжению войны в 2025 году.

***

№ 74

2024-10-02

Могильний

Не міг вигадати, як презентувати нову статтю.

Які тільки думки в голову не приходили з чого розпочати...

"Київрада ОДИНАДЦЯТЬ (!) разів приймала рішення ліквідувати корупційну схему, але Кличко вистояв!"

"Чи буде боротися новопризначений віцепрем'єр Кулеба проти корупційної схеми, за роботу якої сам відповідав в КМДА?"

"Співголова фракції УДАР в Київраді Білоцерковець обманув громадських активістів і примусив їх захищати корупційну схему міської влади!"

Але все це скучно і нікому нецікаво!

На моє щастя, допоміг видатний київський юрист і пам'яткоохоронець Дмитро Перов - його підводки набагато цікавіші!

"100-річним будівлям надавати статус пам’ятки - корупція, певен експерт Голка Могильний"

"Iryna Fedoriv пише, що давати захист 100-річним будівлям - це корупція"

Про це та інше можна почитати в статті за посиланням ;) https://lb.ua/kyiv/2024/10/02/637617_yak_kontrolna_kartka_blagoustroyu.html

***

Як контрольна картка благоустрою стала дахом корупційних схем у Києві?

2 жовтня 2024

Георгій Могильний, аналітик громадської ініціативи “Голка”

Брутальне *знищення садиби Зеленських у Києві* спонукало владу шукати шляхи захисту історичних будівель, які не відповідають критеріям пам’яток, але є важливим складником традиційного історичного середовища.

У парламенті з’явився відповідний проєкт *(11481)*, який проаналізувала «Голка», — і це дійсно революційний підхід. Водночас влада Києва ініціювала захист вікових будівель, але залишає корупційні схеми. Мова про контрольні картки на тимчасове порушення благоустрою, які не передбачені законом і дають можливість будувати «своїм». І це точно не захистить історичні будівлі.

Схема діє не один рік. Представники Антикорупційної ради при мері столиці сім років тому визнали, що не вирішили проблеми.

Усі три скликання Київради під головуванням Віталія Кличка намагалися ліквідувати цю схему, але все не вдається.

Та дивує те, що корупція тут посилюється на вимогу тих, хто себе називає «пам’яткоохоронцями».

1. Контрольна картка — вигадка влади Києва

Навіщо контрольна картка?

Контрольна картка не передбачена законом. Це вигадка влади Києва. Це важливий складник корупційного даху будівництва з порушеннями. І за це відповідає Департамент територіального контролю.

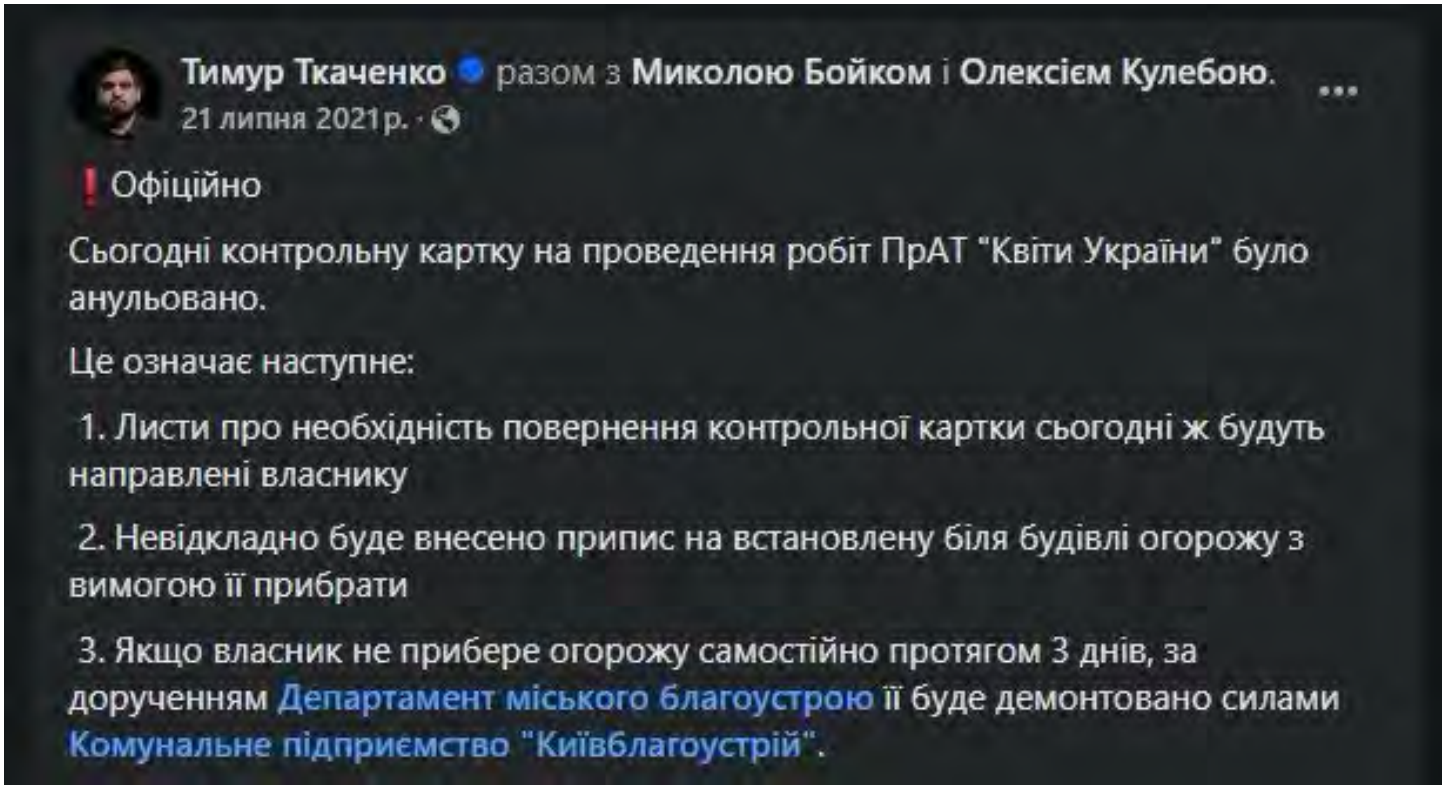
Кафе й магазини на перших поверхах з капітальними прибудовами — це **захоплення землі під виглядом «реконструкції без зміни зовнішніх розмірів приміщень» під захистом контрольних карток**.

> Обгородження додаткової землі, щоб забудовнику було де розгорнутися, також завдяки їм. Саме таку схему застосували й під час ***демонтажу будівлі «Квіти України»***.

Ці самі картки використовують, щоб захистити незаконне будівництво від громадськості.

Відповідно до ***Правил благоустрою Києва*** (пункт 15.2.7), картку видає Департамент «за умови відповідності наданої дозвільної та проєктної документації законодавчим і нормативним вимогам». Тобто її надання — це **підтвердження уповноваженого підрозділу КМДА, що заплановане будівництво законне**.

Якщо місцеві мешканці викликають поліцейських, ті відразу запитують про цю карту — якщо є, то забудовник з КМДА домовився й далі вже нічого не перевіряють. Ну а якщо приховати незаконність будівництва неможливо, то в КМДА просто анулюють цю картку. Так влада Києва показує, нібито щось робить.

Скрин з фб-сторінки директора департаменту Тимура Ткаченка

Якщо забудовник хоче жити за законом, його переконуватимуть у стилі 90-х. Спочатку він отримає припис з вимогою усунути порушення Правил благоустрою. Якщо натяку не зрозуміє, Департамент доручить Комунальному підприємству «Київблагоустрій» демонтувати «самовільно встановлені» прибудови, тераси, паркани, рихтування, складовані будівельні матеріали тощо.

Система зловживань з контрольними картками базується на найбезпечнішому для виконавців алгоритмі схем. Стаття 19 Конституції вимагає від органів влади і їхніх посадових осіб діяти згідно із законом.

Але стаття 144 встановлює обов’язок виконувати на відповідній території рішення місцевої влади. Тому якщо та затверджує порядок дій, що суперечить вимогам законів, **чиновники отримують можливість безкарно порушувати закони**. Оскаржити такі незаконні дії в суді нескладно. Закони мають вищу силу. Але це займає час — притягнути винних до відповідальності неможливо.

Завдані діями Департаменту збитки багаторазово перевищать суму хабарів за видачу картки — ніхто їх не компенсує. Дешевше заплатити відразу.

Але цих силових методів переконання забудовників **не використати, щоб захистити історичні будівлі, які демонтують швидше,** ніж Департамент встигне за процедурою видати доручення КП «Київблагоустрій» вжити заходів. Тож варто докладно розібратися, що ж після знесення садиби Зеленських пропонує Київрада.

2. Історичні будівлі Києві. Як їх «захищатимуть»?

Запропонований до розгляду Київради Проєкт передбачає зміни до Правил благоустрою. Щоб отримати контрольну картку на будівельні роботи чи знесення будівлі віком більш ніж 100 років, замовник зобов'язаний подати **рішення консультаційної ради** при Департаменті охорони культурної спадщини КМДА.

Рада приймає його, коли розгляне облікову картку на будівлю, складену за вимогами для пам'яток. Власники таких будівель зобов'язані їх відновити своїм коштом у разі пошкодження чи руйнування.

Аналогічний ***проєкт*** подавали торік після скандального ***знесення 200-річного будинку на Ярославській***

> *(автори: секретар Київради **Володимир Бондаренко**, співголова фракції УДАР **Дмитро Білоцерковець,** заступниця голови КМДА **Ганна Старостенко)**.*

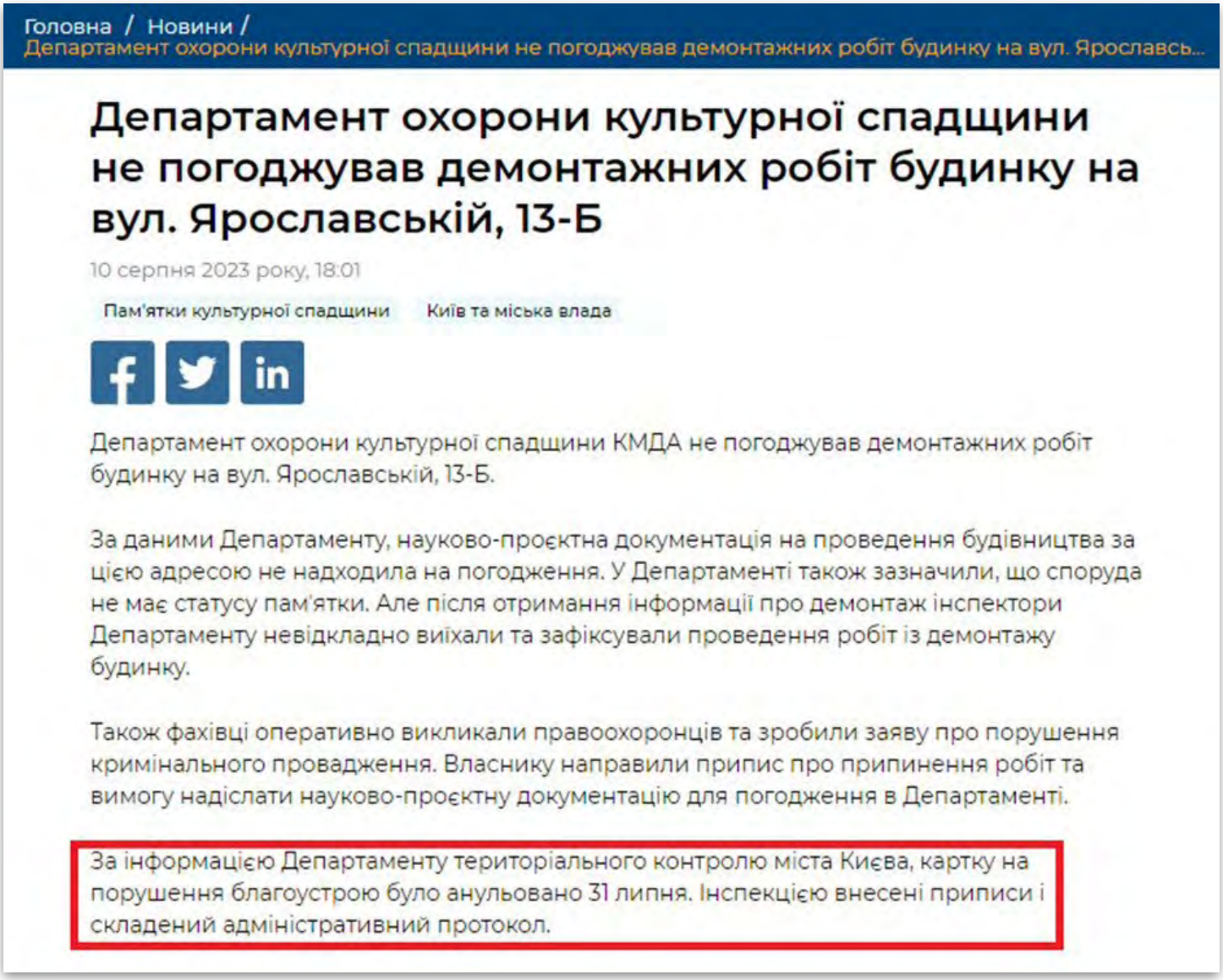
Це спрацювало б, якби **законодавство забороняло будівати за відсутності такої картки**. Закон «Про дозвільну систему у сфері господарської діяльності» передбачає, що будь-який документ, за відсутності якого певні дії заборонені, є **документом дозвільного характеру**. Але в Україні не існує такого дозвільного документа, як Контрольна картка на тимчасове порушення благоустрою. Закон передбачає існування **Дозволу на порушення об'єктів благоустрою**. Та це не контрольна картка.

За ***Законом «Про благоустрій населених пунктів»***, дозволу **не вимагають**, якщо наявне право на підготовчі чи будівельні роботи *(стаття 26-1)*.

Дозвіл **не потрібен** навіть за відсутності права на будівельні роботи, якщо замовник оформив право власності чи користування земельною ділянкою.

Тому зміни процедури отримання контрольної картки **жодним чином не здатні надійно захистити** історичні будівлі, бо цей документ сам по собі не впливає на право проводити будівельні роботи.

Власне, для цього висновку не обов'язково розписувати все детально — достатньо заяви КМДА з приводу демонтажу будівлі на Ярославській.

Головна / Новини /
Департамент охорони культурної спадщини не погоджував демонтажних робіт будинку на вул. Ярославсь...

Департамент охорони культурної спадщини не погоджував демонтажних робіт будинку на вул. Ярославській, 13-Б

10 серпня 2023 року, 18:01

Пам'ятки культурної спадщини Київ та міська влада

Департамент охорони культурної спадщини КМДА не погоджував демонтажних робіт будинку на вул. Ярославській, 13-Б.

За даними Департаменту, науково-проєктна документація на проведення будівництва за цією адресою не надходила на погодження. У Департаменті також зазначили, що споруда не має статусу пам'ятки. Але після отримання інформації про демонтаж інспектори Департаменту невідкладно виїхали та зафіксували проведення робіт із демонтажу будинку.

Також фахівці оперативно викликали правоохоронців та зробили заяву про порушення кримінального провадження. Власнику направили припис про припинення робіт та вимогу надіслати науково-проєктну документацію для погодження в Департаменті.

За інформацією Департаменту територіального контролю міста Києва, картку на порушення благоустрою було анульовано 31 липня. Інспекцією внесені приписи і складений адміністративний протокол.

Повідомлення КМДА щодо знесення будівлі на Ярославській

Тоді контрольну картку забудовнику анулювали 31 липня, а 10 серпня він без жодних негативних наслідків для себе зніс історичну будівлю.

3. Як з'явилася контрольна картка?

Раніше законодавство не містило достатніх запобіжників. Тому місцеві ради в правилах благоустрою вигадували власні дозволи й ордери, які мусив отримати замовник будівництва на додачу до визначених законами.

Але 2011 року змінами в закон про благоустрій прямо встановили, що Правила **не можуть передбачати** обов'язок одержувати будь-які документи дозвільного характеру й повноваження органів влади на видачу таких документів.

У Київраді недовго сумували — просто «скасували» раніше вигаданий дозвіл (ордер), замінивши в тексті правил його назву на нинішню контрольну картку. Усі вимоги щодо обов’язковості отримувати її під час будівництва залишили без змін, але додали визначення, що це просто документ «*на підставі якого*

здійснюються фіксація та контроль за порушенням існуючого благоустрою та його відновленням».

Ці очевидні махінації не сподобалися прокуратурі, але її скаргу відхилила Київрада. Депутати проголосували, що контрольна картка **не документ дозвільного характеру**, а прокурор просто… помилився.

З 2012 року чергову вигадану місцевою владою лазівку спробували прикрити змінами в профільний закон *(нова стаття 26-1)* і започаткували дозвіл на порушення об'єктів благоустрою. Місцеві ради мали **на підставі типового порядку** затвердити власний порядок видачі відповідних дозволів. А якщо власного порядку нема, то **має застосовуватися типовий порядок**.

Кабмін **Миколи Азарова** вчасно типовий порядок не затвердив, чим створив правовий вакуум. Київрада знову не розгубилася. Внесла уточнення, що такі картки вводять, поки не затвердять власний порядок видачі дозволів відповідно до вимог закону.

Останню дірку уряд закрив лише в розпал Революції гідності — ***типовий порядок*** почав діяти з кінця 2013 року.

Саме з цього дня контрольна картка мала остаточно зникнути, а КМДА лотримуватися урядового типового порядку.

Але чиновники продовжували штампувати контрольні картки, посилаючись на протизаконне рішення Київради.

Уже у квітні 2014 року нове керівництво КМДА спробувало повернутися в правове поле — розпочалися громадські обговорення ***проєкту*** порядку видачі дозволів.

Але мером обрали Кличка, і в результаті все зроблене після втечі Януковича відкинули.

Так залишилася схема часів **Леоніда Черновецького й Олександра Попова**.

З того часу Київрада постійно у планах підготовки проєктів регуляторних актів приймала рішення розробити порядок видачі дозволів на порушення благоустрою. **Обіцянка почати виконувати вимогу закону і знищити побудовану на контрольних картках корупційну схему перетворилася в одну з київських традицій.**

Уперше таке рішення у Київраді прийняли 2014 року (п. 21 Плану) і зобов'язали Департамент міського благоустрою розробити проєкт не пізніше від першого півріччя наступного року. Потім вирішили розробити протягом 2015 року (п. 24). Не виконали і перенесли спочатку на 2016 рік (п. 13), потім на 2017 (п. 23), 2018 (п. 11), 2019 (п. 7), 2020 (п. 2), 2021 (п. 3), 2022 (п. 2), 2023 (п. 10). Ну і цього року (п. 3) традиційно знову мають розробити.

ЗАТВЕРДЖЕНО
Рішення Київської міської ради
14 грудня 2023 року N 7561/7602

План
діяльності Київської міської ради з підготовки проєктів регуляторних актів на 2024 рік

N п/п	Вид і назва проєкту регуляторного акта	Ціль прийняття	Строки підготовки проєкту	Найменування відповідальних підрозділів, розробників	Примітка
1	Проєкт рішення Київської міської ради "Про скасування рішення Київської міської ради від 22 вересня 2011 року N 39/6255 "Про затвердження Методики розрахунку розмірів плати за договорами особистого земельного сервітуту при встановленні (розміщенні) тимчасових споруд на території міста Києва"	Скасування регуляторного акта	Протягом 2024 року	Департамент земельних ресурсів виконавчого органу Київської міської ради (Київської міської державної адміністрації)	
2	Проєкт рішення Київської міської ради "Про Правила благоустрою території міста Києва"	Врегулювання питань у сфері благоустрою	Протягом 2024 року	Департамент територіального контролю міста Києва виконавчого органу Київської міської ради (Київської міської державної адміністрації)	
3	Проєкт рішення Київської міської ради "Про затвердження Порядку видачі дозволів на порушення об'єктів благоустрою або відмови в їх видачі, переоформлення, анулювання дозволів у місті Києві"	Врегулювання питань у сфері благоустрою	Протягом 2024 року	Департамент територіального контролю міста Києва виконавчого органу Київської міської ради (Київської міської державної адміністрації)	

Фрагмент Плану діяльності Київради з підготовки проєктів регуляторних актів на 2024 рік

Першого разу в епоху Кличка проєкт порядку розробили й оприлюдили восени 2016 року.

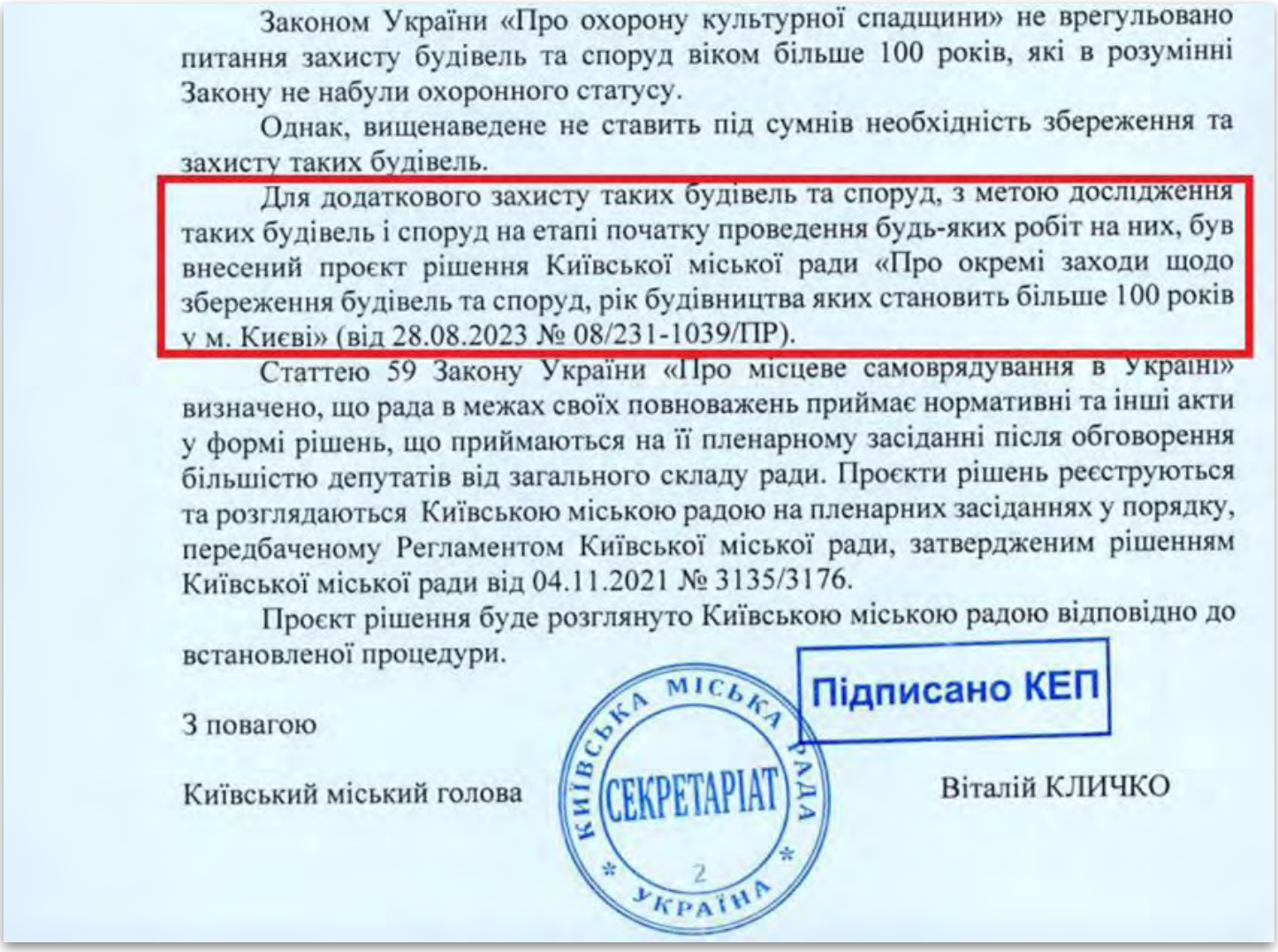
Уже через рік почали обговорюватия новий аналогічний проєкт.

Останній відомий ***проєкт*** порядку розробили й оприлюднили в червні 2020 року.

Але всі вони так і помирали в стінах КМДА, навіть не в Київраді.

Як використовують громадськість, щоб лобіювати оборудки?

Уже згаданий минулорічний проєкт Київради про захист історичних будівель Кличко позиціонував **як один з кроків виконання петиції, яку підписали понад шість тисяч киян**.

Законом України «Про охорону культурної спадщини» не врегульовано питання захисту будівель та споруд віком більше 100 років, які в розумінні Закону не набули охоронного статусу.

Однак, вищенаведене не ставить під сумнів необхідність збереження та захисту таких будівель.

Для додаткового захисту таких будівель та споруд, з метою дослідження таких будівель і споруд на етапі початку проведення будь-яких робіт на них, був внесений проєкт рішення Київської міської ради «Про окремі заходи щодо збереження будівель та споруд, рік будівництва яких становить більше 100 років у м. Києві» (від 28.08.2023 № 08/231-1039/ПР).

Статтею 59 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» визначено, що рада в межах своїх повноважень приймає нормативні та інші акти у формі рішень, що приймаються на її пленарному засіданні після обговорення більшістю депутатів від загального складу ради. Проєкти рішень реєструються та розглядаються Київською міською радою на пленарних засіданнях у порядку, передбаченому Регламентом Київської міської ради, затвердженим рішенням Київської міської ради від 04.11.2021 № 3135/3176.

Проєкт рішення буде розглянуто Київською міською радою відповідно до встановленої процедури.

Підписано КЕП

З повагою

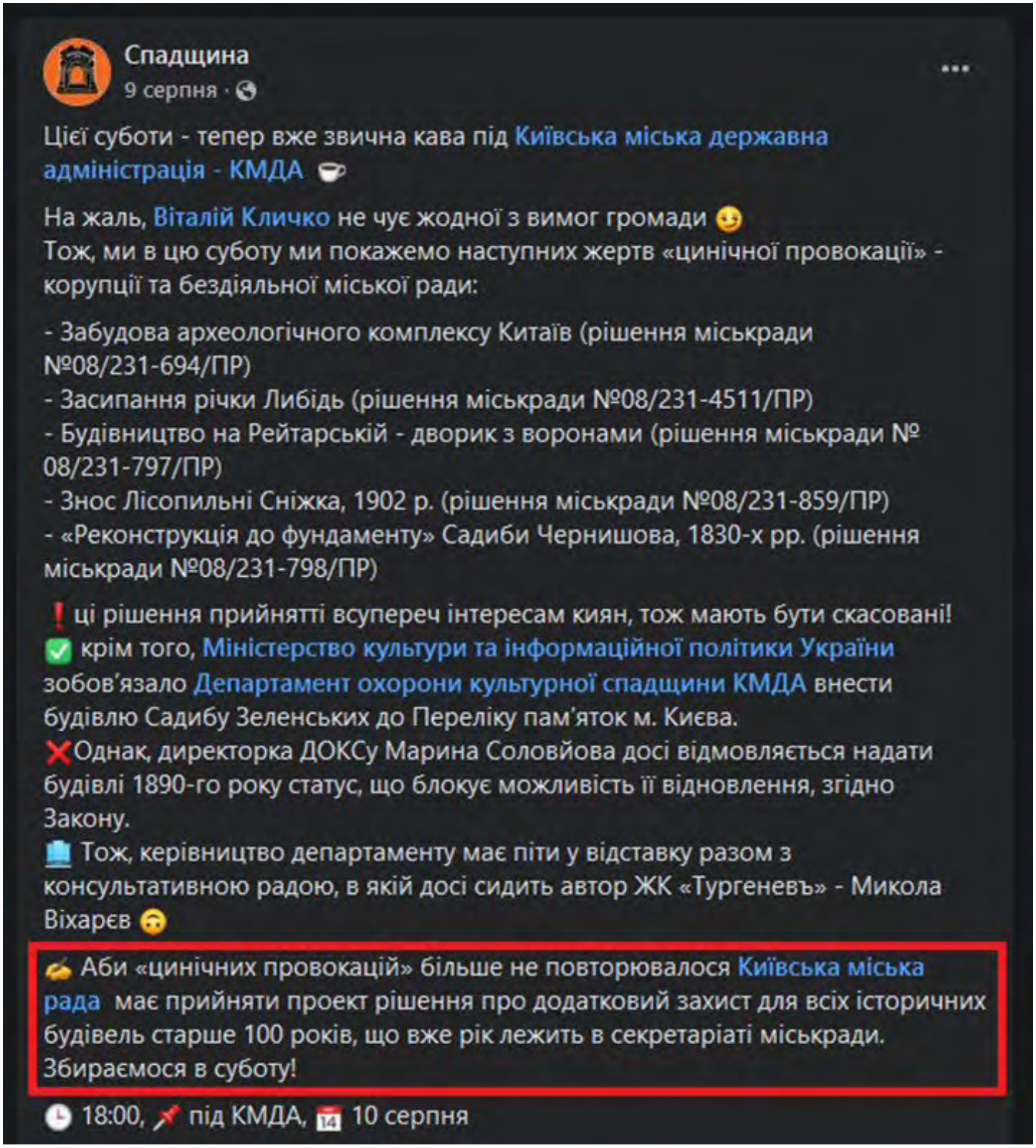
КИЇВСЬКА МІСЬКА РАДА
СЕКРЕТАРІАТ
2
УКРАЇНА

Київський міський голова Віталій КЛИЧКО

Відповідь Кличка на петицію з вимогою заборонити знос історичних будівель

Білоцерковець, як співавтор проєкту, був директором Департаменту міського благоустрою КМДА (2014–2016 роки). Після цього і дотепер він радник Кличка з питань благоустрою. На посаді директора департаменту відповідав за надання контрольних карток і мав забезпечити розробку порядку надання дозволів на порушення об’єктів благоустрою, хоча, за законом, був зобов’язаний дотримуватися затверджених урядом правил.

При цьому ті, хто називає себе «пам’яткоохоронцями», вимагали затвердити **корупційний проєкт** ще торік і роблять це зараз.

Повідомлення про масову акцію під Київрадою від ГО «Спадщина Київ»

Подібні дії можуть свідчити, що **громадським активістам бракує знань законодавства** у сферах благоустрою та містобудування, що і дозволяє міській владі маніпулювати.

Правила благоустрою Києва передбачають, що контрольні картки видають лише на період до затвердження порядку надання дозволів. Дозволів на порушення об'єктів благоустрою не потрібно отримувати під час будівництва. Тому якщо Київрада прийме цей проєкт, ліквідація корупційної схеми шляхом затвердження порядку надання дозволів означатиме автоматичне скасування

щойно встановленого захисту історичних будівель. **А це створює ризик використання міською владою тих самих «пам'яткоохоронців» уже для захисту всієї корупційної схеми надання контрольних карток**.

4. Чи є надія на зміни?

У цьому значну роль може відіграти призначення **Олексія Кулеби** віцепрем'єром і міністром розвитку громад та територій. **Кулеба не усунув цієї корупційної схеми як посадовець КМДА.** З 2019 по 2020 рік він очолював Департамент благоустрою КМДА. Саме Кулеба подавав проєкт порядку про видачу дозволів на порушення об'єктів благоустрою. **Чиновник достеменно мав знати, що надання контрольних карток порушує вимоги закону**.

Далі він перейшов на посаду першого заступника голови КМДА з питань здійснення самоврядних повноважень. Саме Кулеба відповідав за благоустрій, мав робити відповідні подання від КМДА проєктів рішень Київради і спрямовувати й контролювати діяльність Департаменту благоустрою, який йому підпорядковувався.

РОЗДІЛ 3

КУЛЕБА О. В.

перший заступник голови Київської міської державної адміністрації з питань здійснення самоврядних повноважень

1. Забезпечує виконання положень Конституції України, законів України «Про столицю України – місто-герой Київ», «Про місцеве самоврядування в Україні», «Про місцеві державні адміністрації», інших законів України, постанов Верховної Ради України, актів Президента України, Кабінету Міністрів України, рішень Київської міської ради, розпоряджень виконавчого органу Київської міської ради (Київської міської державної адміністрації) та Київського міського голови.

2. Виконує обов'язки, визначені Київським міським головою, і несе персональну відповідальність за стан справ на дорученій йому ділянці роботи.

3. Забезпечує здійснення повноважень виконавчого органу Київської міської ради (Київської міської державної адміністрації):

у сфері благоустрою;

у галузі сприяння розвитку підприємництва та здійснення державної регуляторної політики;

13. Відповідно до своїх повноважень організовує підготовку проєктів розпоряджень виконавчого органу Київської міської ради (Київської міської державної адміністрації), проєктів рішень Київської міської ради, що подаються на розгляд Київської міської ради виконавчим органом Київської міської ради (Київською міською державною адміністрацією), і матеріалів з окремих питань для розгляду на засіданнях Колегії виконавчого органу Київської міської ради (Київської міської державної адміністрації).

14. У межах своїх повноважень спрямовує та контролює діяльність структурних підрозділів безпосереднього підпорядкування:

Департаменту міського благоустрою виконавчого органу Київської міської ради (Київської міської державної адміністрації);

Департаменту промисловості та розвитку підприємництва виконавчого органу Київської міської ради (Київської міської державної адміністрації).

Обов'язки Кулеби як першого заступника голови КМДА

Тобто Кулеба мав подати проєкт про затвердження порядку видачі дозволів, який він сам як директор департаменту подавав раніше у КМДА на проходження консультацій з громадськістю. Ба більше, він міг примусити Департамент благоустрою припинити порушувати вимоги закону й почати видавати дозволи з використанням затвердженого Кабміном типового порядку.

Але де-факто, щоб припинити порушення, Кулеба нічого так і не зробив.

У КМДА йому могли просто не дозволити змінити ситуацію. Зрештою, він підпорядковувався меру.

Нині ***Кулеба*** очолює міністерство, що не лише формує, а й **має забезпечувати реалізацію державної політики у сферах благоустрою та містобудування**.

Тепер вирішити цю проблему — його обов'язок.

Якщо нічого не зміниться, тиск на КМДА з боку Офісу Президента — це виключно війна за контроль над місцевими корупційними потоками, під час якої жодна «курка, що несе золоті яйця», не повинна постраждати.

***

№ 75-1

Putin's favorite

October 1, 2024

Andrei ***Illarionov***

On September 5th, Vladimir Putin publicly named his favorite for the U.S. presidential election. At the Eastern Economic Forum session, a host asked him, "Do you have a favorite in the U.S. presidential elections?" Here's Putin's word-for-word answer:

"I've already said – our favorite was the current president, Mr. Biden. But they've taken him out of the race. Then he recommended all his supporters to back Ms. Harris. So that's what we will do, too. We shall support her. She laughs so

expressively and infectiously that it shows everything's fine with her. And if everything's fine with her, then…"

Then he paused and suddenly started talking about Ms. Harris' opponent:

"You see, this Trump put in place so many restrictions and sanctions against Russia that no [US] president before him had ever done. And if everything's fine with Ms. Harris, then maybe she'll refrain from such actions."

American media was quick to claim Putin was joking. The New York Times said "most observers" believe Putin spoke "in jest." The AP claimed Putin had a "teasing tone." Reuters wrote Putin's comment was "teasing" and an "ironic remark." Bloomberg claimed it was "presidential trolling." CBS called it a "very tongue-in-cheek endorsement." Every article cited U.S. intelligence agencies' claims that the Kremlin prefers a Trump victory in November.

Apparently, American journalists know what Putin thinks and why he made such a statement, despite not speaking Russian or knowing much about Putin.

As for U.S. intelligence agencies, their record on Russia, especially as it relates to elections, is abysmal. 51 so-called experts claimed in 2020 that Hunter Biden's emails detailing his influence-peddling scheme to be Russian "disinformation." In 2023, the Department of Justice admitted it knew in 2019 that the laptop belonged to Hunter Biden. Despite that, the FBI pressured Facebook and Twitter to limit the story, weeks before the Presidential election.

Putin's real attitude

So, what is his real attitude towards candidates in the U.S. presidential election? Let's review what Putin said, point by point.

1) First, Putin publicly confirmed that he had a favorite in the American presidential race before: "I've already said – our favorite was Mr. Biden." This is Putin's fourth statement over seven months, in which he has endorsed Joe Biden as his preferred U.S. Presidential candidate.

2) Second, Putin couldn't resist the pleasure of mocking the current U.S. administration, emphasizing it wasn't Biden who left on his own, but: "they took him out of the race."

3) Third, Putin announced that his favorite now is Ms. Harris.

4) Moreover, fourth, Putin has dared to loudly proclaim: "We will support her."

5) Fifth, Putin even gave two reasons why he supports Ms. Harris – first, it was Biden's request to his supporters and second, Kamala's style of laughter.

6) Sixth, Putin really let loose. He suggested to Ms. Harris her future policy in the case of her success:

“Maybe she will refrain from sanctions against Russia,” that is, against the Putin regime and Putin personally.

Putin also used this opportunity to slam Mr. Trump by showing his personal attitude to “this Trump” as well as his political claims to him: “He introduced a huge number of sanctions against Russia.”

While Biden enacted far more sanctions than Trump, the quality and effectiveness of Trump’s sanctions are far superior. Trump stopped the construction of Nord Stream, expelled one hundred Russian diplomats, closed the Russian consulate in San Francisco, refused to extend the START treaty, lifted restrictions on energy production and export, withdrew from the Kyoto Protocol, and annihilated the Wagner PMC in Syria.

On the other hand, numerous Biden sanctions did not prevent the Kremlin from receiving more than half a trillion dollars in extra revenues from export over last two and half years that allowed Putin to wage horrible war against Ukraine, and to bribe part of the Russian population while terrorizing the other.

During Mr. Trump’s presidency Russia’s GDP grew cumulatively by 4.1%, during Mr. Biden’s presidency – with formally many more sanctions – Russia’s GDP cumulatively grew much faster – by 13.4%. During Mr. Trump’s presidency, Russia’s average annual GDP was $1.6 billion, during Mr. Biden’s presidency, it has been $2.04 billion, or 27% more.

Putin’s courtiers

Putin’s courtier’s comments are also revealing.

A few moments after Putin’s remarks, propagandist Pavel Zarubin from TV Channel One clarified with Dmitry Peskov, Putin’s press secretary, whether he likes Harris’s laughter. The grinning Peskov answers: “Now, yes. Each of us now should fall in love with Kamala Harris’s laughter.” In response to the question of how things were before, Peskov explains, again with a laugh: “Well, before, we were observing, waiting for signals. Now we’ve received this signal.”

In fact, both of them received the signals at least five days earlier. A trial balloon on this matter was launched on September 1st. Zarubin, smirking, asked Peskov: “Biden is now out of the race, so who is our candidate now?” And Peskov, also smirking, answered: “We don’t have a candidate. But of course, the Democrats are more predictable. And what Putin said about Biden’s predictability applies to almost all Democrats, including Ms. Harris.” In other words, Peskov clearly and unambiguously said: Putin’s favorite is Kamala Harris on September 1st.

In this same dialogue, Zarubin posted both on Channel One and on his Telegram channel, Peskov did not hide his negative attitude to Trump: “I don’t think there is a magic wand. It is impossible to do anything within 24 hours… You can imagine this hypothetically, but this is from the realm of fantasy.”

Predictable old-school politician vs. contrarian fighter strengthening NATO

Putin made his position public on February 14th, 2024. Putin summoned his good acquaintance Zarubin, who asked: “We have the same relevant question for us: who is better, Biden or Trump?” Putin responded straight and unequivocally: “Biden.” Putin further explained his choice.

On Trump, Putin said: “Trump is not a systemic politician. He has his own view on the topic of how the U.S. should develop relations with its allies. What is Trump’s position? He wanted to make Europeans increase their defense spending. And I think that NATO is already unnecessary, there’s no sense in it anymore.”

Thus, for Putin, Trump’s main threat is his contrarian nature, unpredictability, the past and future increase in NATO defense spending, and strengthening NATO’s opposition to the Kremlin’s aggression.

On Biden, Putin has different view: “In Switzerland, they already said that Biden is incapable. Well, yes, he peeked at his paper somewhere, getting out of the helicopter, he hit his head on the helicopter. Well, who among us hasn’t hit their head somewhere?” Putin asks rhetorically. “I’m not a doctor, I don’t consider myself entitled to make any comments on this matter. Biden is an experienced, predictable politician of the old formation.” That is, Biden’s main advantage for Putin is Biden’s old age, incapacity, predictability, and lack of effective resistance to Putin’s aggression.

One week later, Zarubin asked Putin about Biden calling Putin “a crazy SOB,” Putin answered: “You asked me who is preferable for us, for Russia. Biden is more preferable… You’re a Russian journalist, you asked me what’s better for us. That’s what I said then, that’s what I think now, and I can repeat it again – Biden!”

Another four and a half months passed. On July 4, in Astana, Zarubin approached Putin again: “You then said: Biden. Now it turns out that this bet turned out to be questionable because after the recent debates in the U.S., everyone is simply horrified by Biden. And in general, his participation in the election race is in question. Haven’t your political preferences changed?”

Putin was visibly quite irritated: “Nothing turned out to be questionable. What has changed? Nothing has changed. Was it unknown to us what could happen? It was known. In this sense, nothing has changed.”

Indeed, a week before that, on June 27, Joe Biden catastrophically failed during the U.S. presidential debate. Putin was shocked and had no answer at that moment what

to do, except to say: “Nothing has changed. My bet hasn’t been questioned,” meaning nothing has changed his mind and he continued supporting Biden.

But even then, Putin didn’t miss the opportunity to assess Trump: “The fact that Mr. Trump declares that he is ready and wants to stop the war, we take this quite seriously.”

Putin’s statements on the 2024 U.S. presidential election is 6-0 against Trump

So, over the past 7 months, Putin, and his courtiers, Peskov and Zarubin, have publicly commented six times on candidates in the U.S. presidential elections. The overall score of these comments is 6-0 in favor of both Biden and Harris, and zero in favor of Trump.

Democrat party propaganda suggests that Putin is just pretending to support Ms. Harris, and in fact supports Mr. Trump. That would mean Putin did not want to deal with the predictable and weak Biden, and does not want to deal with the manically laughing Ms. Harris.

Instead, according to their logic, Putin wants “this Trump” – an unpredictable, capable fighter, risen from the ashes of judicial persecutions, impeachments, and assassination attempts – who imposed on the Kremlin stronger sanctions than any other U.S. president. Trump annihilated PWC Wagner in Syria, is promising to flood the world market with oil and gas, and to throw the Kyoto madness into the trash. All this would lead to a fall in world energy prices and, consequently, to dissipation of Putin’s extra revenues, drying up his resources to wage the war against Ukraine, weakening his grip on Russia. Moreover, it is Trump who promises to stop Putin’s war against Ukraine even before his own inauguration.

It appears Democratic Party propagandists are trying present Putin as complete idiot. But he is not.

Putin on Biden: Common values, common enemies

Four years ago, in an interview with Russia TV channel on October 7, 2020, on the eve of the previous U.S. presidential election between then-president Trump and his opponent Biden, Putin said:

“The greatest number of various kinds of restrictions and sanctions were introduced during the Trump presidency. Decisions on imposing new sanctions or expanding previous ones were made 46 times. The incumbent’s administration withdrew from the INF treaty. That was a very drastic step… Now the US has announced the beginning of the procedure for withdrawing from the Open Skies Treaty. We have good reason to be concerned about that, too. A number of our joint projects, modest, but viable, have not been implemented – the business council project, expert council, and so on…”

His assessment of Biden was starkly different:

“As for the Democratic candidate, what can I say? First, the Democratic Party is traditionally closer to the so-called liberal values, closer to Social Democratic ideas, if compared to Europe. And it was from the Social Democratic environment that the Communist Party evolved.

After all, I was a member of the Soviet Communist Party for nearly 20 years, or more precisely 18 years. I was a rank-and-file member, but it can be said that I believed in the party’s ideas. I still like many of these left-wing values. Equality and fraternity. What is bad about them? In fact, they are akin to Christian values. Yes, they are difficult to implement, but they are very attractive, nevertheless. In other words, this can be seen as an ideological basis for developing contacts with the Democratic representative.

It is a fact that African Americans constitute a stable electorate, one of the electorates of the Democratic Party. It is a well-known fact, and there is nothing new about this. The Soviet Union also supported the African Americans’ movement for their legitimate rights. Back in the 1930s, Communist International leaders wrote that both black and white workers had a common enemy – imperialism and capitalism. They also wrote that these people could become the most effective group in the future revolutionary battle.

So, this is something that can be seen, to a degree, as common values, if not a unifying agent for us. I am not afraid to say so. This is true.

Do you remember – well, you are a young man, but people of my generation remember a time when huge portraits of Angela Davis, a member of the US Communist Party and an ardent fighter for the rights of African Americans, were on view around the Soviet Union.

Therefore, we believe that this is something we can talk about and that can be used as the basis for mutual understanding but this is far by no means all there is. For example, candidate Biden has said openly that he was ready to extend the New START or to sign a new strategic offensive reductions treaty. This is a very serious element of our potential collaboration in the future.”

Putin had very serious problems with Trump in the past and envisions to have them in the future.

But with Biden, Putin claimed that he has so much in common – from common values of equality and fraternity to common enemy of imperialism and capitalism. Naturally, in the 2020 election Putin supported Biden.

“Complete nonsense” and “utter rubbish” vs. “our favorite” and “we’ll support her”

Remarkably, four years prior to that, at the Valdai Club session on October 27, 2016, Putin exploded with indignation at the mere suggestion that Trump might be considered by someone as his favorite:

“Regarding the so-called favorites or non-favorites in the election campaign in the United States. First, an enemy image is created in the form of Russia, and then it is declared that Trump is our favorite. This is complete nonsense and utter rubbish, this is just a way of internal political struggle, a way of manipulating public opinion on the eve of the presidential elections in the United States itself.”

Eight years later, in 2024, Putin is not scared to declare calmly, openly, confidently, and, it must be said, justified: “Our favorite was the current president, Mr. Biden.” He’s been removed from the race. But he recommended all his supporters to support Ms. Harris. “That’s what we will do. We shall support her.”

From 2016 to 2024, Putin and his closest courtiers have made at least 8 public statements regarding his preferred candidates in U.S. presidential elections, in which Donald Trump participated. In all 8 statements, Putin spoke favorably of the other candidate, meaning either for Hillary Clinton, or Joe Biden, or Kamala Harris. In every contest, Putin’s choice has always been for Trump’s opponent.

As of September 5th, 2024, Putin solemnly promised that in the current U.S. presidential election he will support his current favorite, Kamala Harris.

https://centerforsecuritypolicy.org/putins-favorite/

https://aillarionov.livejournal.com/1442852.html

***

№ 75-2

Улюблений Путін

5 вересня Володимир Путін публічно назвав свого фаворита на президентських виборах у США. На сесії Східного економічного форуму ведучий запитав його: "Чи є у вас фаворит на президентських виборах у США?" Ось дослівна відповідь Путіна:

"Я вже сказав - нашим улюбленцем був нинішній президент, містер Байден. Але вони вивели його з перегонів. Потім він рекомендував усім своїм прихильникам підтимати пані Гарріс. Отже, це те, що ми теж зробимо. Ми підтримаємо її. Вона сміється так виразно і заразливо, що це показує, що з нею все гаразд. І якщо з нею все гаразд, то..."

Потім він зробив паузу і раптом почав говорити про опонента пані Гарріс:

"Розумієте, цей Трамп ввів так багато обмежень і санкцій проти Росії, що жоден президент [США] до нього ніколи не робив. І якщо з пані Гарріс все гаразд, то, можливо, вона утримається від таких дій".

Американські ЗМІ швидко стверджувало, що Путін жартує. The New York Times заявила, що "більшість спостерігачів" вважають, що Путін говорив "в жарт". AP стверджувала, що Путін мав "дражливий тон". Reuters написав, що коментар Путіна був "дражнивим" і "іронічним зауваженням". Блумберг стверджував, що це був "президентський тролінг". CBS назвала це "дуже жартівливим схваленням". У кожній статті цитувалися заяви спецслужб США про те, що Кремль віддає перевагу перемозі Трампа в листопаді.

Очевидно, американські журналісти знають, що думає Путін і чому він зробив таку заяву, незважаючи на те, що не говорять російською або багато знають про Путіна.

Що стосується американських спецслужб, то їхній послужний список щодо Росії, особливо щодо виборів, жахливий. 51 так званий експерт заявив у 2020 році, що електронні листи Хантера Байдена, в яких детально описано його схему торгівлі впливом, є російською "дезінформацією". У 2023 році Міністерство юстиції визнало, що в 2019 році знало, що ноутбук належить Хантеру Байдену. Незважаючи на це, ФБР чинило тиск на Facebook і Twitter, щоб обмежити історію за кілька тижнів до президентських виборів.

1. Справжнє ставлення Путіна

Отже, яке його справжнє ставлення до кандидатів на президентських виборах у США? Давайте розглянемо, що сказав Путін, пункт за пунктом.

1) — По-перше, Путін публічно підтвердив, що раніше у нього був фаворит в американських президентських перегонах: "Я вже сказав - нашим фаворитом був містер Байден". Це четверта заява Путіна за сім місяців, в якій він підтримав Джо Байдена як свого улюбленого США. Кандидат у президенти.

2) — По-друге, Путін не міг встояти перед задоволенням знущатися над нинішньою адміністрацією США, підкреслюючи, що це не Байден пішов сам, а: "вони вивели його з перегонів".

3) — По-третє, Путін оголосив, що його улюбленицею зараз є пані Гарріс.

4) —.Більше того, по-четверте, Путін наважився голосно проголосити: "Ми її підтримаємо".

5) — По-п'яте, Путін навіть навів дві причини, чому він підтримує пані Гарріс - по-перше, це було прохання Байдена до своїх прихильників, а по-друге, стиль сміху Камали.

6) — По-шосте, Путін дійсно відпустив. Він запропонував пані Гарріс її майбутню політику у разі її успіху:

"Можливо, вона утримається від санкцій проти Росії", тобто проти режиму Путіна і Путіна особисто.

Путін також скористався цією можливістю, щоб розкритикувати пана Трампа, показавши своє особисте ставлення до "цього Трампа", а також свої політичні претензії до нього: "Він ввів величезну кількість санкцій проти Росії".

Хоча Байден ввів набагато більше санкцій, ніж Трамп, якість та ефективність санкцій Трампа набагато вищі. Трамп зупинив будівництво "Північного потоку", вигнав сто російських дипломатів, закрив російське консульство в Сан-Франциско, відмовився продовжити договір СНО, скасував обмеження на виробництво та експорт енергії, вийшов з Кіотського протоколу та знищив ПМК Вагнера в Сирії.

З іншого боку, численні санкції Байдена не завадили Кремлю отримати більше півтрильйона доларів додаткових доходів від експорту за останні два з половиною роки, що дозволило Путіну вести жахливу війну проти України та підкупити частину російського населення, тероризуючи інше.

Під час президентства пана Трампа ВВП Росії зріс сукупно на 4,1%, під час президентства пана Байдена - з формально набагато більшою кількістю санкцій - ВВП Росії сукупно зріс набагато швидше - на 13,4%. Під час президентства пана Трампа середньорічний ВВП Росії становив 1,6 мільярда доларів, під час президентства пана Байдена він становив 2,04 мільярда доларів, або на 27% більше.

2. Путіні придворні

Коментарі придворного Путіна також показові.

Через кілька хвилин після зауваження Путіна пропагандист Павло Зарубін з Першого телеканалу уточнив з Дмитром Пєсковим, прес-секретарем Путіна, чи подобається йому сміх Гарріса. Усміхнений Пєсков відповідає: "Тепер, так. Кожен з нас тепер повинен закохатися в сміх Камали Гарріс". У відповідь на питання про те, як все було раніше, Пєсков пояснює, знову зі сміхом: "Ну, раніше ми спостерігали, чекаючи сигналів. Тепер ми отримали цей сигнал".

Насправді, обидва вони отримали сигнали принаймні п'ятьма днями раніше. Пробна повітряна куля з цього питання була запущена 1 вересня. Зарубін, посміхаючись, запитав Пєскова: "Байден зараз поза гонкою, тож хто зараз наш

кандидат?" І Пєсков, також посміхаючись, відповів: "У нас немає кандидата. Але, звичайно, демократи більш передбачувані. І те, що Путін сказав про передбачуваність Байдена, стосується майже всіх демократів, включаючи пані Гарріс". Іншими словами, Пєсков чітко і однозначно сказав: фаворитом Путіна є Камала Гарріс 1 вересня.

У цьому ж діалозі Зарубін опублікував як на Першому каналі, так і на своєму Telegram-каналі, Пєсков не приховував свого негативного ставлення до Трампа: "Я не думаю, що є чарівна паличка. Неможливо зробити що-небудь протягом 24 годин... Ви можете уявити це гіпотетично, але це зі сфери фантазії".

3. Передбачуваний політик старої школи проти протилежного бійця, що зміцнює НАТО

Путін оприлюднив свою позицію 14 лютого 2024 року. Путін викликав свого доброго знайомого Зарубіна, який запитав: "У нас є одне і те ж актуальне питання для нас: хто кращий, Байден чи Трамп?" Путін відповів прямо і однозначно: "Байден". Далі Путін пояснив свій вибір.

Про Трампа Путін сказав: "Трамп не системний політик. У нього є своя думка на тему того, як США повинні розвивати відносини зі своїми союзниками. Яка позиція Трампа? Він хотів змусити європейців збільшити свої витрати на оборону. І я думаю, що НАТО вже непотрібне, в цьому більше немає сенсу".

Таким чином, для Путіна головною загрозою Трампа є його суперечливий характер, непередбачуваність, минуле та майбутнє збільшення витрат на оборону НАТО та посилення опозиції НАТО до агресії Кремля.

Путін має іншу точку зору щодо Байдена: "У Швейцарії вже говорили, що Байден нездатний. Ну, так, він десь зазирнув на свою газету, вийшовши з вертольота, він вдарився головою об вертоліт. Ну, хто з нас десь не вдарився головою?" Путін риторично запитує. "Я не лікар, я не вважаю, що маю право робити будь-які коментарі з цього приводу. Байден - досвідчений, передбачуваний політик старого формування". Тобто, головною перевагою Байдена для Путіна є старість Байдена, недієздатність, передбачуваність та відсутність ефективного опору агресії Путіна.

Через тиждень Зарубін запитав Путіна про те, що Байден називає Путіна "божевільним SOB", Путін відповів: "Ви запитали мене, хто кращий для нас, для Росії. Байден кращий... Ти російський журналіст, ти запитав мене, що краще для нас. Це те, що я сказав тоді, це те, що я думаю зараз, і я можу повторити це ще раз - Байден!"

Минуло ще чотири з половиною місяці. 4 липня в Астані Зарубін знову підійшов до Путіна: "Тоді ви сказали: Байден. Тепер виявляється, що ця

ставка виявилася сумнівною, тому що після недавніх дебатів у США всі просто в жаху від Байдена. І взагалі, його участь у виборчих перегонах під питанням. Хіба ваші політичні уподобання не змінилися?"

Путін був явно досить роздратований: "Нічого не виявилося сумнівним. Що змінилося? Нічого не змінилося. Чи було нам невідомо, що може статися? Це було відомо. У цьому сенсі нічого не змінилося".

Дійсно, за тиждень до цього, 27 червня, Джо Байден катастрофічно зазнав невдачі під час президентських дебатів у США. Путін був шокований і не мав відповіді на той момент, що робити, крім того, щоб сказати: "Нічого не змінилося. Моя ставка не була поставлена під сумнів", це означає, що нічого не змінило його думки, і він продовжував підтримувати Байдена.

Але навіть тоді Путін не упустив можливості оцінити Трампа: "Той факт, що пан Трамп заявляє, що він готовий і хоче зупинити війну, ми ставимося до цього досить серйозно".

4. Заяви Путіна на президентських виборах у США 2024 року 6-0 проти Трампа

Отже, за останні 7 місяців Путін та його придворні, Пєсков і Зарубін, шість разів публічно коментували кандидатів на президентських виборах у США. Загальний бал цих коментарів - 6-0 на користь Байдена і Гарріса, і нуль на користь Трампа.

Пропаганда демократичної партії свідчить про те, що Путін просто робить вигляд, що підтримує пані Гарріс, і насправді підтримує пана Трампа. Це означало б, що Путін не хотів мати справу з передбачуваним і слабким Байденом, і не хоче мати справу з маніакально сміється пані Гарріс.

Замість цього, згідно з їхньою логікою, Путін хоче "цього Трампа" - непередбачуваного, здібного бійця, що піднявся з попелу судових переслідувань, імпічменту та замахів на вбивство - який наклав на Кремль сильніші санкції, ніж будь-якого іншого президента США. Трамп знищив PWC Wagner у Сирії, обіцяє затопити світовий ринок нафтою та газом, а також викинути Кіотське божевілля у смітник. Все це призведе до падіння світових цін на енергоносії і, як наслідок, до розсіювання додаткових доходів Путіна, вичерпання його ресурсів для ведення війни проти України, послаблення його впливу над Росією. Більше того, саме Трамп обіцяє зупинити війну Путіна проти України ще до його власної інавгурації.

Схоже, пропагандисти Демократичної партії намагаються представити Путіна повним ідіотом. Але він ні.

5. Путін про Байдена: Спільні цінності, спільні вороги

Чотири роки тому, в інтерв'ю телеканалу Russia 7 жовтня 2020 року, напередодні попередніх президентських виборів у США між тодішнім президентом Трампом та його опонентом Байденом, Путін сказав:

"Найбільша кількість різних обмежень та санкцій була введена під час президентства Трампа. Рішення про введення нових санкцій або розширення попередніх приймалися 46 разів. Адміністрація чинного президента вийшла з договору про РСМД. Це був дуже різкий крок... Тепер США оголосили про початок процедури виходу з Договору про відкрите небо. У нас також є вагомі причини турбуватися про це. Ряд наших спільних проєктів, скромних, але життєздатних, не були реалізовані – проєкт бізнес-ради, експертної ради тощо..."

Його оцінка Байдена була зовсім іншою:

"Що стосується кандидата від Демократичної партії, що я можу сказати? По-перше, Демократична партія традиційно ближче до так званих ліберальних цінностей, ближче до соціал-демократичних ідей, якщо порівнювати з Європою. І саме з соціал-демократичного середовища еволюціонувала Комуністична партія.

Зрештою, я був членом Радянської Комуністичної партії майже 20 років, а точніше 18 років. Я був рядовим членом, але можна сказати, що я вірив в ідеї партії. Мені все ще подобаються багато з цих лівих цінностей. Рівність і братерство. Що в них поганого? Насправді, вони схожі на християнські цінності. Так, їх важко реалізувати, але, тим не менш, вони дуже привабливі. Іншими словами, це можна розглядати як ідеологічну основу для розвитку контактів з представником демократів.

Це факт, що афроамериканці складають стабільний електорат, один з електоратів Демократичної партії. Це добре відомий факт, і в цьому немає нічого нового. Радянський Союз також підтримав рух афроамериканців за їхні законні права. Ще в 1930-х роках лідери Комуністичного Інтернаціоналу писали, що і чорношкірі, і білі робітники мають спільного ворога - імперіалізм і капіталізм. Вони також написали, що ці люди можуть стати найефективнішою групою в майбутній революційній битві.

Отже, це те, що можна розглядати, певною мірою, як загальні цінності, якщо не об'єднуючий агент для нас. Я не боюся так сказати. Це правда.

Ви пам'ятаєте - ну, ви молода людина, але люди мого покоління пам'ятають час, коли величезні портрети Анжели Девіс, члена Комуністичної партії США і затятого борця за права афроамериканців, були на огляді по всьому Радянському Союзу.

Тому ми вважаємо, що це те, про що ми можемо говорити і що можна використовувати як основу для взаєморозуміння, але це далеко не все, що є.

Наприклад, кандидат Байден відкрито заявив, що готовий продовжити Новий СНО або підписати новий договір про стратегічне наступальне скорочення. Це дуже серйозний елемент нашої потенційної співпраці в майбутньому".

У Путіна були дуже серйозні проблеми з Трампом у минулому, і він передбачає їх мати в майбутньому.

Але з Байденом Путін стверджував, що у нього так багато спільного - від спільних цінностей рівності та братерства до спільного ворога імперіалізму та капіталізму. Природно, на виборах 2020 року Путін підтримав Байдена.

6. "Повна нісенітниця" і "повна нісенітниця" проти "наша улюблена" і "ми її підтримаємо"

Примітно, що за чотири роки до цього, на сесії клубу Валдай 27 жовтня 2016 року, Путін вибухнув обуренням від того, що Трамп може вважати Трампа кимось своїм улюбленцем:

"Щодо так званих фаворитів або не фаворитів у виборчій кампанії в Сполучених Штатах. Спочатку створюється ворожий образ у вигляді Росії, а потім оголошується, що Трамп є нашим улюбленцем. Це повна нісенітниця і повна нісенітниця, це просто спосіб внутрішньої політичної боротьби, спосіб маніпулювання громадською думкою напередодні президентських виборів у самих Сполучених Штатах".

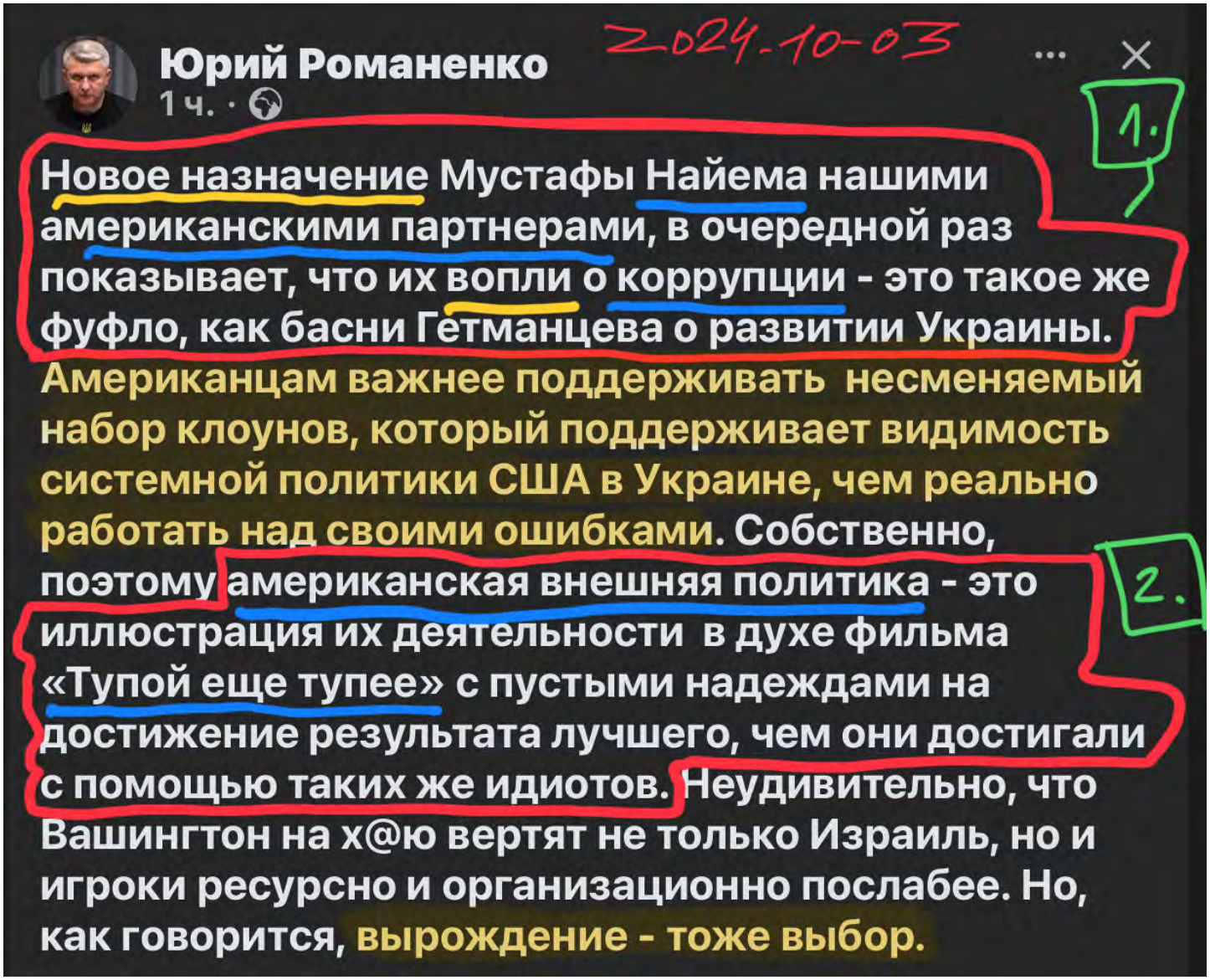
Через вісім років, у 2024 році, Путін не боїться заявити спокійно, відкрито, впевнено і, треба сказати, виправдано: "Нашим фаворитом був нинішній президент пан Байден". Його виключили з перегонів. Але він рекомендував усім своїм прихильникам підтримати пані Гарріс. "Це те, що ми зробимо. Ми підтримаємо її".

З 2016 по 2024 рік Путін та його найближчі придворні зробили щонайменше 8 публічних заяв щодо своїх бажаних кандидатів на президентських виборах у США, в яких брав участь Дональд Трамп. У всіх 8 заявах Путін позитивно відгукувався про іншого кандидата, маючи на увазі або Гілларі Клінтон, або Джо Байдена, або Камалу Гарріс. У кожному конкурсі вибір Путіна завжди був для опонента Трампа.

Станом на 5 вересня 2024 року Путін урочисто пообіцяв, що на нинішніх президентських виборах у США він підтримає свою нинішню фаворитку Камалу Гарріс.

***

№ 76

Юрий Романенко
1 ч. ·
2024-10-03
1.
Новое назначение Мустафы Найема нашими американскими партнерами, в очередной раз показывает, что их вопли о коррупции - это такое же фуфло, как басни Гетманцева о развитии Украины. Американцам важнее поддерживать несменяемый набор клоунов, который поддерживает видимость системной политики США в Украине, чем реально работать над своими ошибками. Собственно, поэтому американская внешняя политика - это иллюстрация их деятельности в духе фильма «Тупой еще тупее» с пустыми надеждами на достижение результата лучшего, чем они достигали с помощью таких же идиотов. Неудивительно, что Вашингтон на х@ю вертят не только Израиль, но и игроки ресурсно и организационно послабее. Но, как говорится, вырождение - тоже выбор.
2.
Рис1

Кабмін погодив призначення Мустафи Найєма заступником міністра інфраструктури України. Рішення прийняте під час засідання 4 серпня.

Про це повідомляє РБК-Україна з посиланням на засідання уряду.

Крім того, першим заступником міністра інфраструктури призначили Василя Шкуракова.

Зараз міністерство очолює Олександр Курбаков.

Нагадаємо, Найєма в квітні 2021 року звільнили з посади заступника гендиректора "Укроборонпрому". Він отримав посаду в листопаді 2019 року, коли концерн очолював колишній міністр економіки Айварас Абромавічус.

Найєм був народним депутатом у минулому скликанні Верховної ради. Брав участь у розробці антикорупційних законопроектів та реформі поліції. Курирував запуск патрульної поліції.

Рис2

***

№ 77

Dubinsky.pro
1 ч. ·

2024_10_03

Давайте чуть глубже разберемся в отставках (возможных) Буданова и Умерова.

1.

С Будановым все более-менее просто. К Зеленскому он приблизился через его секретаршу Марию Левченко. Буданов со своей женой жил по одному адресу с Левченко и ее мужем Гогилашвили. Помните этого скандального зама Авакова, который в МВД курировал борьбу с наркотиками, сменив Киву? Жили они в доме российского бизнесмена-обнальщика Стремовского. Но это уже отдельная история.

Так вот, через Гогилашвили Буданов задружился с Арахамией, через которого забрал под контроль ДП "Спецтехноэкспорт" - и львиную долю оборонного заказа. А чтобы никто не тявкал, на ДП назначили бывшего начальника департамента контрразведки СБУ Алексея Петрова.

Сейчас Буданова сбивает Ермак и Татаров, с целью получения доступа к деньгам ДП "Спецтехноэкспорт". Помните , недавно подконтрольная СБУ Украинская Правда делала "расследование" про друга Кличко, который на самом деле торговал оружием через ДП? Так это была часть кампании по дискредитации Петрова и Буданова.

2.

Умеров должен был решить этот вопрос раньше, но передал ДП "Спецтехноэкспорт" от ГУР в Минобороны только сейчас. Поэтому на поверхности - его увольнение за неэффективную работу с денежным потоком.

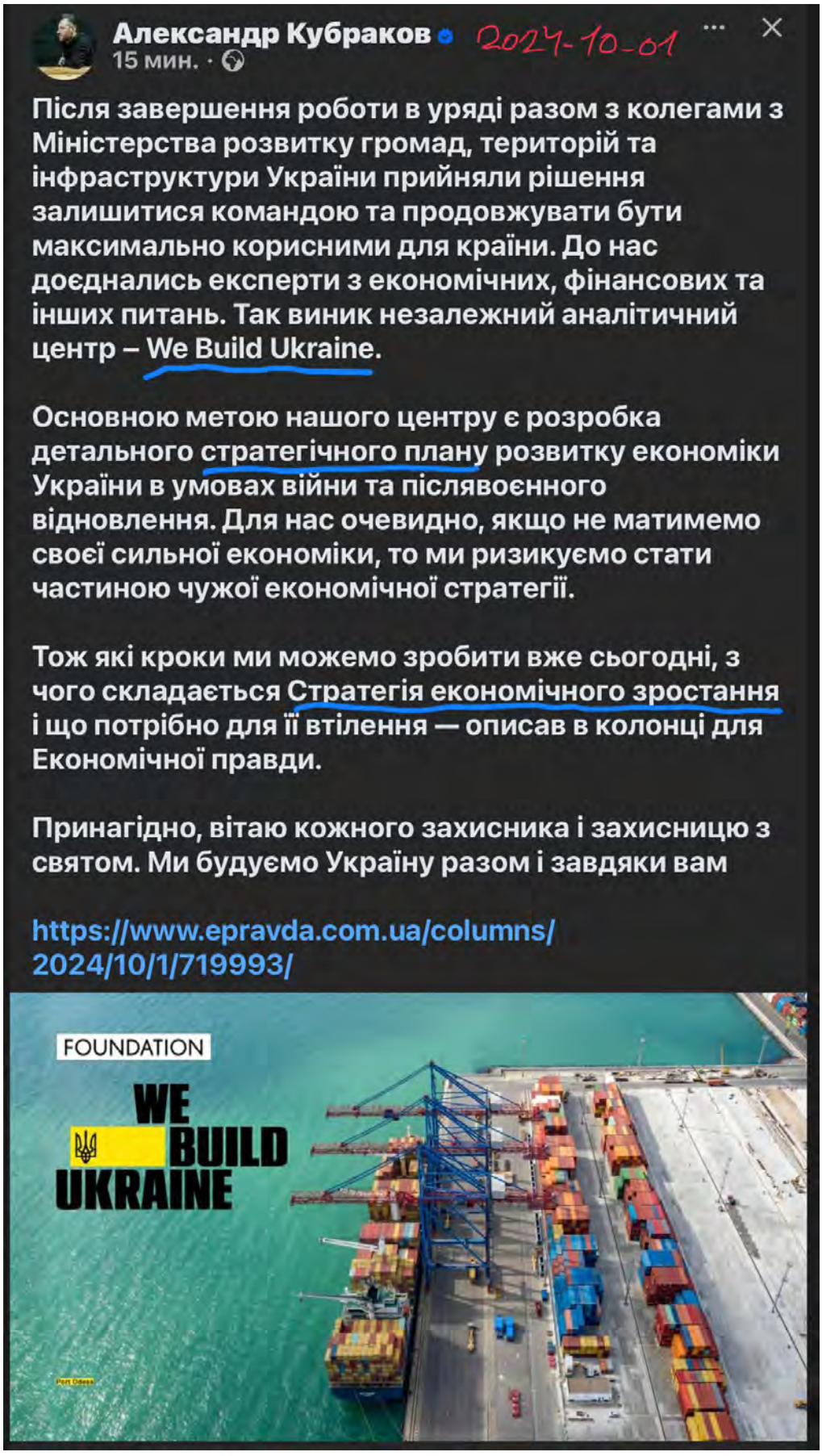
Но на самом деле все немного сложнее - так как изначально к Умерову испытывал личную Ермак, а затащил его в ОП Миндич, у которого с Умеровым и Исаенко есть общий девелоперский проект.

Поэтому и расход должен был случиться не из-за денег, а из-за чего-то сугубо личного, и точно не из-за какого-то Угледара.

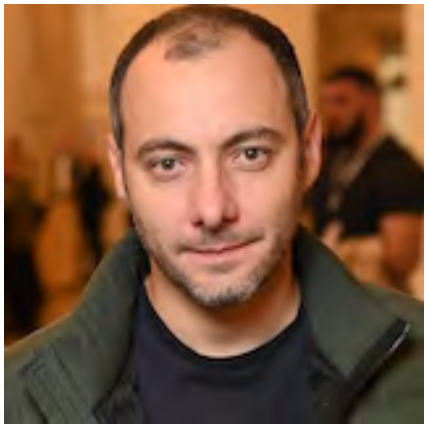
***

№ 78-1

We Build Ukraine: конкретний план дій для економічного зростання

ВІВТОРОК, 1 ЖОВТНЯ 2024, 08:16

ОЛЕКСАНДР КУБРАКОВ, засновник "We build Ukraine Foundation", віце-прем'єр-міністр з відновлення України (2022-2024)

Які напрямки можуть стати ключовими для економічного зростання України і що для цього потрібно?

Після завершення роботи в уряді разом з колегами з Міністерства розвитку громад, територій та інфраструктури України прийняли рішення залишитися командою та продовжувати бути максимально корисними для країни.

До нас доєднались експерти з економічних, фінансових та інших питань. Так виник незалежний аналітичний центр – We Build Ukraine. Наша організація працюватиме так само прозоро і підзвітно, як ми працювали і в міністерстві.

Загальне керівництво діяльністю та контроль за виконанням завдань здійснюватиметься Наглядовою радою, яку я очолюю.

До роботи в уряді майже всі з нас вже були керівниками та експертами офісів реформ, очолювали громадські та бізнес ініціативи. Зміни варто впроваджувати завжди, незалежно від посад – і за час роботи в уряді ми довели, що державний сектор може бути іншим – прибутковим, не корумпованим, ефективним, здатним чути бізнес.

Ми залишили після себе профільні державні підприємства з мільярдами гривень на рахунках – і це під час війни. Хоча я добре пам'ятаю, як влітку 2021 року "Українська залізниця" зупинялась через брак пального, а в деяких портах була заборгованість із виплати заробітної плати. Багато чого іншого було зроблено в секторах, якими ми опікувались, втім, це тема окремої колонки.

Основною метою нашого центру є розробка детального стратегічного плану розвитку економіки України в умовах війни та післявоєнного відновлення.

Стратегія економічного відновлення: спільний проєкт з Boston Consulting Group

Улітку 2023 року наша команда працювала над перезапуском морської торгівлі після виходу росії з "Зернової угоди". Тоді разом з командою EY ми порахували очікуване зростання темпів ВВП країни, якщо через Одеські порти ми зможемо експортувати не тільки зерно, але й інші не військові вантажі (руду, метал тощо).

Менше ніж за пів року від старту Українського Чорноморського коридору ми побачили конкретний результат – у сплачених до бюджету податках і зборах на 15-20% вище, ніж було заплановано.

Було зрозуміло, що пріоритезація інфраструктурних інвестицій країни має фокусуватися не тільки на вирішенні гуманітарних завдань, але, перш за все, – сприяти відновленню економіки.

Восени 2023 року Пенні Пріцкер, на той час Спецпредставник США з питань економічного відновлення, запитала мене: що далі (після Чорноморського коридору)? Куди мають бути спрямовані інвестиції, у які сектори та регіони, щоб ваша країна стала економічно сильнішою?

Однак, ще до питання Пріцкер, ми вже працювали з міжнародною консалтинговою компанією Boston Consulting Group (BCG) над комплексною Стратегією економічного відновлення України. Для нас було важливо отримати погляд ззовні, суто експертну незаангажовану позицію, яка б ґрунтувалася на верифікованих даних.

Консультанти працювали до серпня 2024 і за цей час провели глибокий аналіз української економіки, ґрунтуючись на великих масивах даних та інтерв'ю з понад 100 представниками влади, українським та міжнародним бізнесом, профільними експертами.

Фінальний документ містить перелік 350+ пріоритезованих ініціатив, які має здійснити як держава, так і приватний сектор, а також окремі стратегії для відновлення економіки регіонів країни.

Стратегія визначає вісім ключових секторів економіки, які потребують реформ, державних та приватних інвестицій. Трансформація цих секторів за оцінкою BCG дасть найбільший ефект для збільшення обсягу ВВП країни.

Ця пріоритезація базується на оцінці ролі секторів у період до повномасштабної війни, в період з 2022 року, а також враховує реалії та можливості світових ринків та глобальної конкуренції.

У фокусі такі сектори:

(1) Сільське господарство та харчова промисловість

(2) Метали та гірничодобувна промисловість

(3) IT

(4) Оборонне виробництво

(5) Будівництво

(6) Енергетика

(7) Зелена енергетика

(8) Автомобільна промисловість

Ключові драйвери економічного зростання

Пріоритет стратегії — економічне відновлення, однак воно неможливе без доступу до фінансів, робочої сили, логістичної та телеком-інфраструктури.

Одним із найпріоритетнішим факторів економічного зростання є доступ бізнесу до фінансування. Наразі українські підприємці в більшості випадків розвиваються за власні кошти, адже банки, на жаль, не повністю виконують свою ключову ринкову функцію — вони майже не кредитують реальний сектор економіки.

Водночас, держава витрачає десятки мільярдів гривень на підтримку банківського сектору, створюючи "замкнене коло". Банки отримують проценти від держави за ОВДП, за депозитними сертифікатами та компенсацію за пільговими державними програмами, такі як "Доступні кредити 5-7-9".

З 2022 року обсяг пільгових кредитів зріс в рази і сягає майже 40% портфеля працюючих кредитів банків. Фактично весь приріст чистого кредитного портфеля банків забезпечується пільговими програмами.

Загальна ж сума отриманих від держави процентних доходів у 2024 р. може сягнути 200 млрд грн (на 20 млрд грн більше, ніж в попередньому році). Значна частина цих грошей могла б працювати в реальному секторі.

Відповідно, щоб оживити економіку, ми маємо запустити адекватні ринкові механізми кредитування бізнесу.

Від доступу до фінансування та інших важливих чинників залежить майбутнє економічне зростання, тому для кожного з них ми розробимо детальний план реформ.

Впровадження Стратегії – синергія бізнесу, уряду та міжнародних партнерів

У розробленій Стратегії ми не винаходимо нову формулу, а даємо пріоритезований перелік кроків та рекомендацій, виконання яких дає шанс на збільшення ВВП у рази до 2040 року.

Якщо ми не матимемо своєї сильної економіки, ми ризикуємо стати частиною чужої економічної стратегії.

Три основні припущення, на яких грунтуються економічні прогнози під час війни

Ми розпочинаємо експертні дискусії, консультації з бізнесом, роботу з партнерами та урядом для перетворення Стратегії в конкретний План дій.

Биография [править | править код]

Окончил Киевский национальный экономический университет (маркетолог)[3], краткосрочную программу в «Harvard Kennedy School»[5].

Кубраков является соучредителем группы компаний «Город для людей» и ООО «Еврокомунсервис»[6].

Он принимал участие в реализации ряда проектов: «Домашний интернет» от Киевстар, транспортная стратегия Киева (вместе со Всемирным банком)[7].

Исполнительный директор Ассоциации «Информационные технологии Украины»[5]. Возглавляет сектор IT-Telecom Офиса эффективного регулирования BRDO[3].

Работал советником в IT-сфере Киевского городского головы Виталия Кличко[5].

Председатель Государственного агентства автомобильных дорог с 19 ноября 2019[8][9] по 20 мая 2021 года.

19 мая 2021 года премьер-министр Украины Денис Шмыгаль представил Верховной Раде кандидатуру Кубракова на должность министра инфраструктуры Украины. В тот же день комитет Верховной Рады по вопросам транспорта и инфраструктуры поддержал кандидатуру Кубракова для назначения на эту должность. 20 мая 2021 года был назначен министром инфраструктуры, за его назначение проголосовало 284 депутата[10][11].

Один из подписантов соглашения «зернового соглашения» с Турцией и ООН 22 июля 2022 года в Стамбуле[12].

1 декабря 2022 года был назначен Вице-премьер-министром Украины по вопросам восстановления.

9 мая 2024 года Верховная рада проголосовала за отставку Кубракова с должности вице-премьера по восстановлению страны и министра развития общин, территорий и инфраструктуры, «за» отставку Кубракова проголосовали 272 нардепа, 35 депутатов «воздержались» от голосования[13][14].

***

№ 78-2

Три основні припущення, на яких грунтуються економічні прогнози під час війни

СЕРЕДА, 25 ВЕРЕСНЯ 2024, 17:51

ОЛЕКСАНДРА БЕТЛІЙ, провідний експерт Інституту економічних досліджень та політичних консультацій

Що буде з міжнародною підтримкою України, чи зростатимуть тарифи та скільки ресурсів з бюджету забирає війна

За підсумками 2024 та 2025 років ми в ІЕД очікуємо зростання реального ВВП в середньому на 3,5%. Звичайно, в реальності цифри можуть бути іншими. ВВП може зрости лише на 3%, або на 4% чи навіть 5% (хоча, за оцінкою ІЕД, 5% це все ж таки надто оптимістично в нинішніх умовах).

Але ключове питання насправді полягає не в тому, який буде показник зростання реального ВВП у найближчий рік-два. А в тому, якими були припущення при складанні макроекономічних прогнозів на початку цього року, як вони змінились залежно від наявних обставин і яким чином будуть змінюватися надалі.

Базове припущення в основі програми МВФ на початку цього року було таким:

активність бойових дій дуже сильно сповільниться вже в середині 2024 року, отже росія збавить темпи наступу, а Україна почне вигравати війну.

Як бачимо, зменшення темпів військових дій не сталося, відступати росія поки не планує, і ми досі перебуваємо у дуже глибокій фазі активних боїв.

Як результат — уряд має збільшити видатки на безпеку та оборону приблизно на 500 млрд грн, оскільки війна потребує набагато більше ресурсів, ніж розраховували ще рік тому. Відповідно, аби мати ці кошти, уряду доводиться говорити про підвищення податків.

Я знаю, що дуже багатьом підвищення податків не подобається і що багато компаній втратили потужності через військові дії та вимушені відновлюватися буквально з попелу.

Але на сьогодні найкраща підтримка ЗСУ — це сплата податків. Як бізнесом, так і громадянами України. Тому що саме наші податки є основним джерелом фінансування оборони й безпеки на цей та наступний роки.

Звичайно, в України є міжнародна підтримка. Але допомога міжнародних донорів направляється на пріоритетні невійськові видатки (військову допомогу вони фінансують з інших бюджетів), і дірку в нашому бюджеті у 500 млрд грн нам доведеться закривати самостійно.

Друге припущення, яке ми, як економісти, враховуємо при прогнозі зростання економіки, стосується міжнародної підтримки. Зараз ми грунтуємося на тому, що міжнародна підтримка буде залишатися на достатньому рівні. Тобто із необхідних Україні 32-35 млрд доларів на наступний рік ми будемо забезпечені всією сумою.

Але поки що станом на вересень 2024-го це не так. Фактично забезпечено лише 17 млрд доларів від МВФ та Європейського Союзу в рамках програми Ukraine facility. Чи надійде решта коштів і якщо надійде, то коли та від кого — точно невідомо.

Ба більше, для того, аби отримати 17 млрд доларів від МВФ та ЄС, український уряд повинен регулярно виконувати певні структурні майки та індикатори. Йдеться, наприклад, про реформу митниці, скасування "правок Лозового", інші зміни до КПК тощо.

Важлива ремарка: ці зміни необхідні для зміцнення нашої макроекономічної стійкості та створення підґрунтя для сталого економічного зростання в майбутньому. Тобто це та наша самостійна робота, яка допоможе нам стати сильнішою економікою і менше залежати від коштів донорів у майбутньому.

Хороша новина в тому, що частина необхідних рішень ухвалюються вчасно або навіть заздалегідь. Наприклад, йдеться про окремі індикатори з Плану України за третій квартал, які вже або виконані, або близькі до виконання.

Погана ж новина в тому, що в Україні регулярно виникають кейси на кшталт звільнення керівника "Укренерго", коли вся реформа корпоративного управління скасовується в мить. Саме через такі події ризик недоотримання міжнародної допомоги значно підвищується.

І навіть якщо Україна повертається на рейки реформ, виконує усі зобов’язання, час все одно може бути втрачений, і необхідні кошти можуть надійти з великою затримкою. Це означає, що аби закрити такі тимчасові бюджетні розриви, Україна має забирати ресурси в ЗСУ, тоді як достатнє фінансування сил безпеки та оборони є одним з важливих факторів наших перемог на полі бою.

Які ще припущення щодо прогнозу ВВП можуть напряму впливати на добробут українців? Одне з них — це можливе підвищення тарифів на житлово-комунальні послуги, яке напряму вплине на інфляцію. Поки що уряд оминає цей крок (влітку були підвищені лише тарифи на електроенергію). Але як Національний банк України, так і Міністерство економіки закладають у свій прогноз припущення, що наступного року тарифи будуть підвищені.

Тож з одного боку нам усім потрібно врахувати у наших сімейних бюджетах, що комунальні послуги у певний момент подорожчають. А з іншого — якщо більше коштів населення буде йти на комунальні послуги, то менше — на споживання, і це бізнес, який працює для кінцевого споживача всередині країни, має врахувати в своїх прогнозах.

Але найголовніше припущення у прогнозуванні в часи війни полягає в тому, що з лютого 2022-го Україна існує в умовах надзвичайної невизначеності. Про невизначеність щомісяця свідчить наше опитування підприємств, про це говориться в кожному меморандумі МВФ.

Але незважаючи на високий рівень невизначеності, український бізнес адаптовується, а Україна вперше за свою історію проходить вже п’ятий перегляд програми МВФ. Тож привід для обережного оптимізму точно є.

***

№ 78-3

Кабмін погодив призначення Мустафи Найєма заступником міністра інфраструктури України. Рішення прийняте під час засідання 4 серпня.

Про це повідомляє РБК-Україна з посиланням на засідання уряду.

Крім того, першим заступником міністра інфраструктури призначили Василя Шкуракова.

Зараз міністерство очолює Олександр Курбаков.

Нагадаємо, Найєма в квітні 2021 року звільнили з посади заступника гендиректора "Укроборонпрому". Він отримав посаду в листопаді 2019 року, коли концерн очолював колишній міністр економіки Айварас Абромавічус.

Найєм був народним депутатом у минулому скликанні Верховної ради. Брав участь у розробці антикорупційних законопроектів та реформі поліції. Курирував запуск патрульної поліції.

***

№ 79-1

Цитата: "Президент України Володимир Зеленський присвоїв звання Героя України харків'янину Олегу Ширяєву. Про це повідомляє Інфосіті.

Відповідний Указ Президента України №669/2024 було підписано 30 вересня 2024 року."

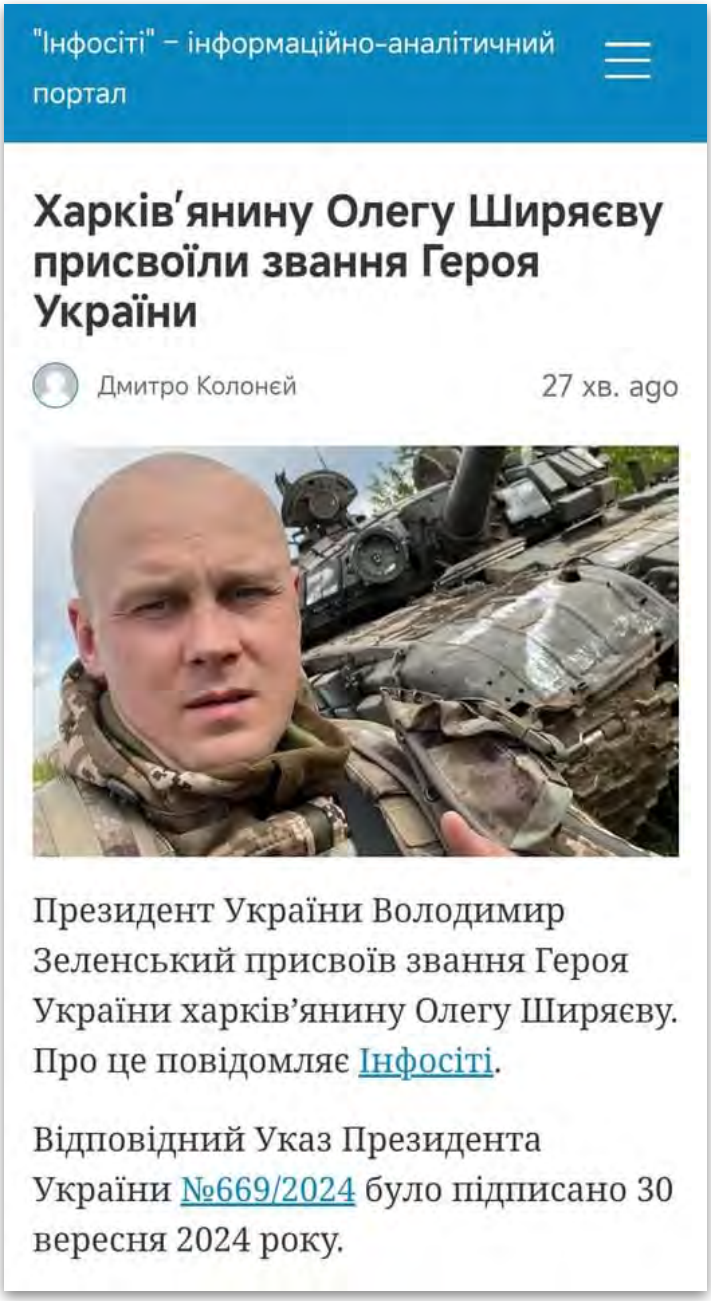

2024-10-03

Ружанский

Нагадаю, що Олег Ширяєв - це колишній координатор антиукраїнського проекту Іллі ***Ківи*** - "***Патріоти за життя***", який вважався молодіжною організацією антиукраїнської партії ОПЗЖ.

Заради об'єктивності, треба сказати, що ще раніше Ширяєв був сподвижником Андрія Білецького і членом "Національного корпусу", але, оскільки, як казали в НК, за Ширяєвим тягнеться великий шлейф бандитської діяльності, в 2018 році з Національного корпусу його було виключено:

"Інфосіті" – інформаційно-аналітичний портал

Харків'янину Олегу Ширяєву присвоїли звання Героя України

Дмитро Колонєй 27 хв. ago

Президент України Володимир Зеленський присвоїв звання Героя України харків'янину Олегу Ширяєву. Про це повідомляє Інфосіті.

Відповідний Указ Президента України №669/2024 було підписано 30 вересня 2024 року.

*Він так і не визначився, ким він є бандитом, чи націоналістом" зауважили очільники Нацкорпусу.

Також в НК тоді звинувачували Ширяєва у роботі на владу Порошенка. І не дивно. Бо Олежка якось ще проліз на посаду радника тодішньої Голови Держадміністрації Харківської області, Юлії Світличної.

Але щось там не склалося і Ширяєв пішов іншим шляхом. На початку вересня 2018 року, Олежка зі своїми бойовиками і за допомогою бандитів харківського кримінального авторитета на погоняло "Князь" (нині вже покійний Вадим Казарцев) приймав участь у збройному, рейдерському захопленні агропідприємства в Харківській області.

За цей злочин Ширяєв був заарештований і відправлений до СІЗО. Втім, в нього знайшовся мільйон гривень (звідки?) аби вийти під заставу.

21 липня 2021 року Ширяєв знову був затриманий поліцією. Нібито за підозрою в підготовці до вбивства лідера харківських фанатів і активіста Національного корпусу, Артема Мошенського.

Не зрозуміло, яка доказова база була у поліції, але в Нацкорпусі твердо впевнені, що Ширяєв готував замах на вбивство Мошенського.

Тоді це дуже збудило Ілюшу Ківу, який волав, що арешт Ширяєва - це помста владі антифашистському руху "Патріоти за життя".

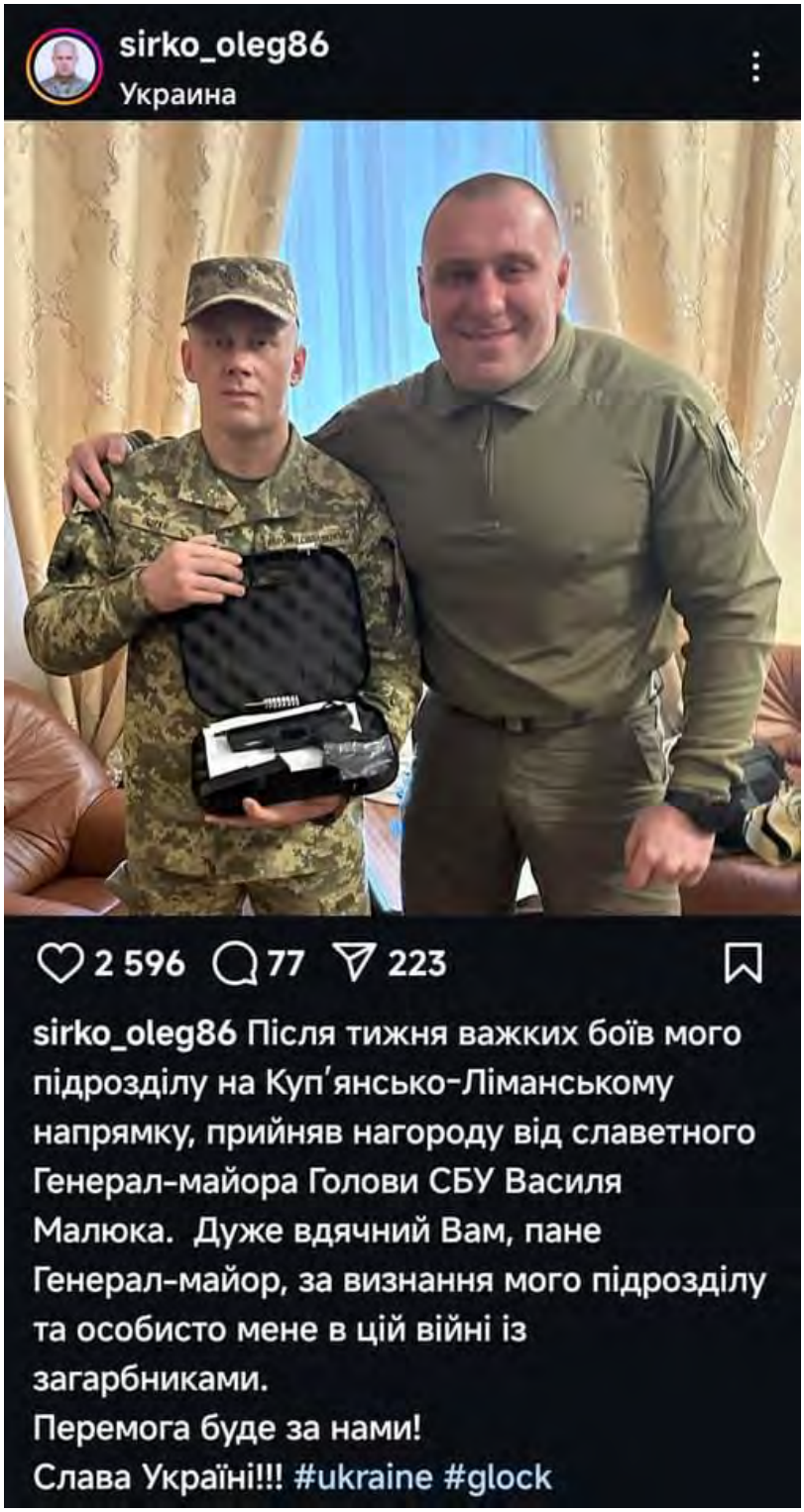
Власне, збудився не тільки Ківа. На московщині цим арештом і долею Ширяєва переймалося багато медійних рашистів. Зокрема, за Ширяєвим співчутливо стогнало відоме своєю відкритою ненавистю до українців, інформаційне агенство АННА-НЬЮС.

З початком повномасштабної агресії у Ширяєва відбувся новий життєвий кульбіт: його випустили на свободу і одразу призначили командором 225-го батальйону 127-ї, Харківської бригади тероборони.

Тут в мене невелика ремарка.

Ось, як таку неоднозначну, м'яко кажучи, персону, з бандитським і проросійським бекграундом, призначили командиром батальйону ЗСУ, а, наприклад, стовідсотковому і навіть більше, патріоту України, який мав величезний бойовий досвід командування батальйоном (Добровольчий

батальйон ОУН), Миколі Коханівському, в цьому відмовили і він воював та героїчно загинув у віці 53 роки звичайним рядовим?

І щось мені підказує, що з Олегом Ширяєвим нічого подібного не станеться, попри його участь у бойових діях.

Наразі його 225 батальйон став окремим і широко піариться в медіа.

Сам Олег Ширяєв, окрім бойових заслуг, усіляко демонструє особисту вірність потрібним владним особам. На його головних світлинах в Інстаграмі ми можемо побачити його з Зеленським, Сирським і навіть з Малюком. Останнє, особливо показове для певних роздумів.

Думаю, так і до перетворення окремого 225-го батальйону на повноцінну бригаду недалеко

ANNA NEWS AGENCY

Взят под стражу координатор «Патриотов – за жизнь»

Стало известно о задержании в Харькове координатора организации «Патриоты — за жизнь» Олега Ширяева. «Патриоты» — это молодежное крыло ведущей украинской оппозиционной политсилы — ОПЗЖ.

Активиста взяли под стражу до 12 июля без права внесения залога. В прокуратуре отметили, что решение принято с учётом того, что Ширяев, который проходит в качестве подозреваемого, не являлся на встречу к следователям для ознакомления с материалами дела.

По словам руководителя организации «Патриоты — за жизнь» Ильи Кивы, активиста хотят судить по сфабрикованному делу о покушении на убийство члена «Нацкорпуса» Артема Мошенского.

«По моей информации, Олега подозревают в совершении попытки убийства представителя «Нацкорпуса», который координировал незаконный бизнес «Нацкорпуса» и «Азова» в Харькове. Олег Ширяев является представителем антифашисткого движения, а Артем Мошевский — участник неонацистской организации. Мы и правоохранители знаем на 100%, что во время совершения данного преступления в Харькове Олег Ширяев находился в Киеве», — сказал депутат.

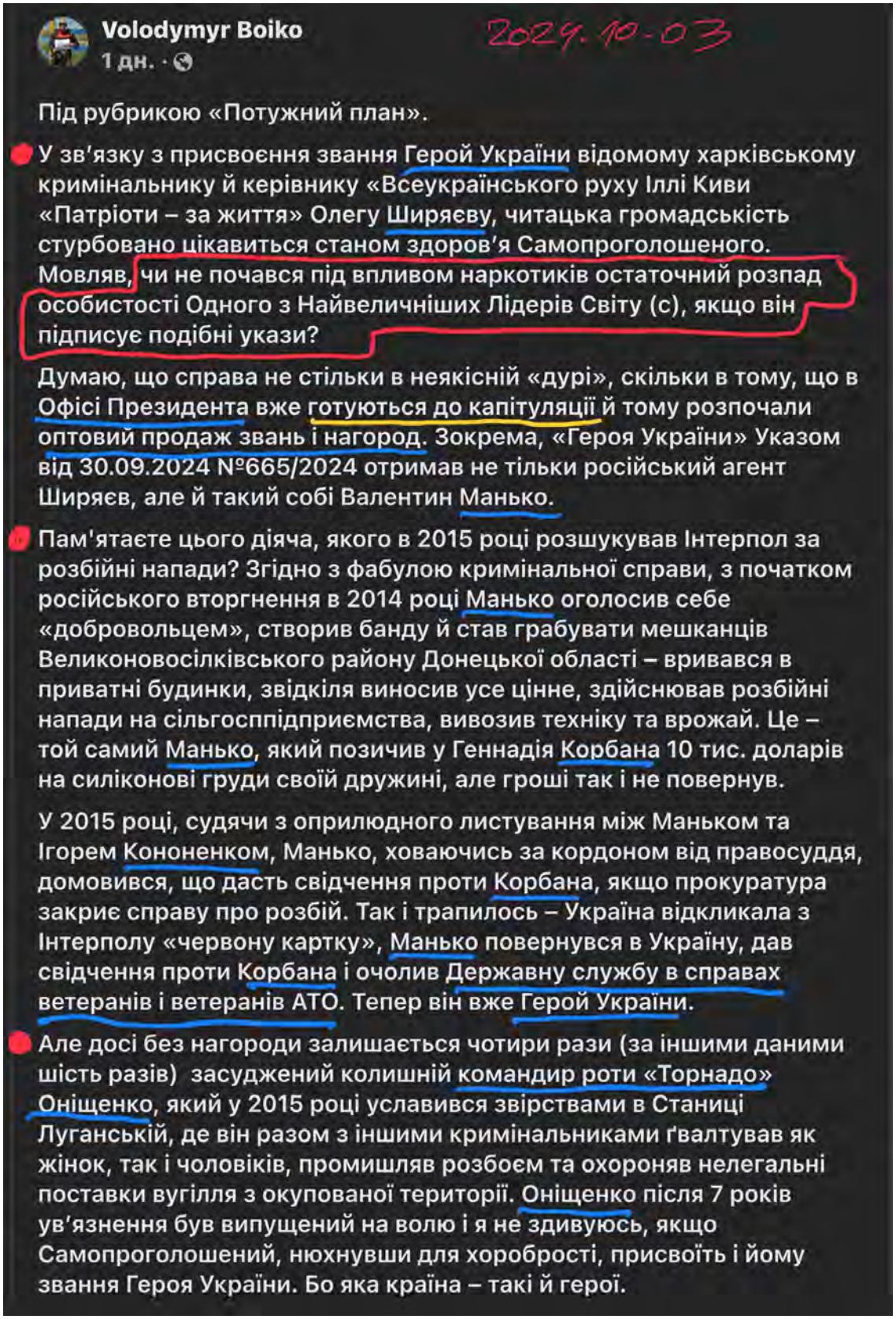
І на останок, головне, що я хотів сказати цим дописом.

Коли війна з московщиною, тим, чи іншим, х@йовим, або дуже х@йовим, чином закінчиться (а за діючої влади інакше бути не може), Ширяєв і йому подібні, яких насправді немало на війні, вимагатимуть для себе серйозних преференцій в Україні за свої бойові заслуги.

Владних, економічних, статусних і тому подібне. І вони це отримають. Але ж внутрішньо вони не зміняться.

***

№ 79-2

Volodymyr Boiko
1 дн. ·

2029.10.03

Під рубрикою «Потужний план».

У зв'язку з присвоєння звання Герой України відомому харківському кримінальнику й керівнику «Всеукраїнського руху Іллі Киви «Патріоти – за життя» Олегу Ширяєву, читацька громадськість стурбовано цікавиться станом здоров'я Самопроголошеного. Мовляв, чи не почався під впливом наркотиків остаточний розпад особистості Одного з Найвеличніших Лідерів Світу (с), якщо він підписує подібні укази?

Думаю, що справа не стільки в неякісній «дурі», скільки в тому, що в Офісі Президента вже готуються до капітуляції й тому розпочали оптовий продаж звань і нагород. Зокрема, «Героя України» Указом від 30.09.2024 №665/2024 отримав не тільки російський агент Ширяєв, але й такий собі Валентин Манько.

Пам'ятаєте цього діяча, якого в 2015 році розшукував Інтерпол за розбійні напади? Згідно з фабулою кримінальної справи, з початком російського вторгнення в 2014 році Манько оголосив себе «добровольцем», створив банду й став грабувати мешканців Великоновосілківського району Донецької області – вривався в приватні будинки, звідкіля виносив усе цінне, здійснював розбійні напади на сільгосппідприємства, вивозив техніку та врожай. Це – той самий Манько, який позичив у Геннадія Корбана 10 тис. доларів на силіконові груди своїй дружині, але гроші так і не повернув.

У 2015 році, судячи з оприлюдного листування між Маньком та Ігорем Кононенком, Манько, ховаючись за кордоном від правосуддя, домовився, що дасть свідчення проти Корбана, якщо прокуратура закриє справу про розбій. Так і трапилось – Україна відкликала з Інтерполу «червону картку», Манько повернувся в Україну, дав свідчення проти Корбана і очолив Державну службу в справах ветеранів і ветеранів АТО. Тепер він вже Герой України.

Але досі без нагороди залишається чотири рази (за іншими даними шість разів) засуджений колишній командир роти «Торнадо» Оніщенко, який у 2015 році уславився звірствами в Станиці Луганській, де він разом з іншими кримінальниками ґвалтував як жінок, так і чоловіків, промишляв розбоєм та охороняв нелегальні поставки вугілля з окупованої території. Оніщенко після 7 років ув'язнення був випущений на волю і я не здивуюсь, якщо Самопроголошений, нюхнувши для хоробрості, присвоїть і йому звання Героя України. Бо яка країна – такі й герої.

***

№ 80

Юрій Бутусов
57 мин. ·

Наказ на відхід з Вугледару командування не дало. Люди проривались самі. Це призвело до значних втрат. Свідчення аеророзвідника 72-і механізованої бригади.

Микола Ворошнов · **Подписаться**
2 ч. ·

Вугледар пав.

Вугледар був приречений,
врятувати його було неможливо.

А от людей врятувати можно було.
Але наказу про вихід так і не дали.

Всі в місті і довкола нього розуміли що відлік йде на дні, а потім вже й на години, але наказу на відхід так і не надійшло.

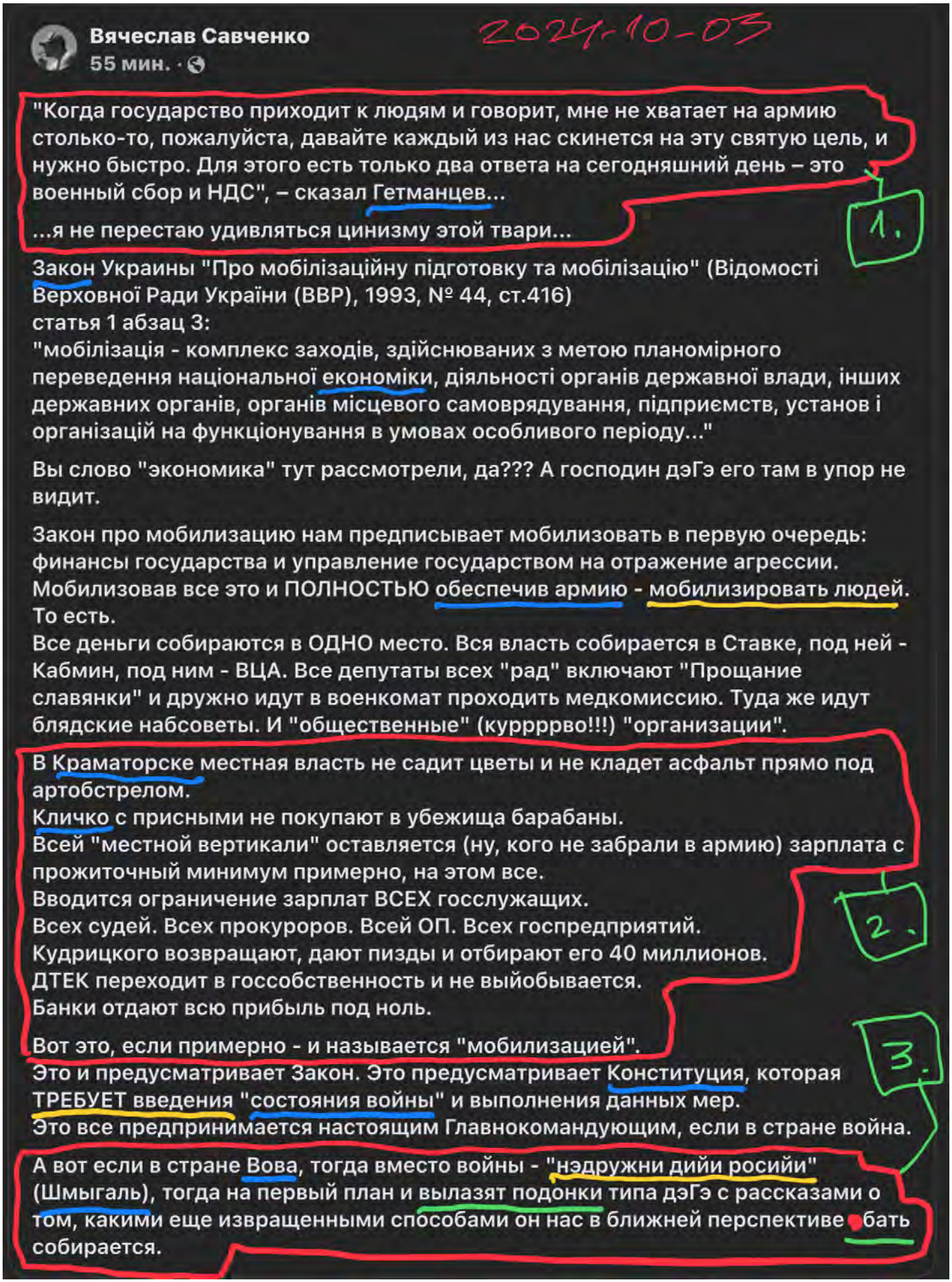
Куди будемо відходити? А хуй його зна. Поки у ворога буде вистачати сил нас гнати - ми будемо сунутись назад.

*я не буду приймати участь в коментарях під цим дописом, не хочу ляпнути чогось зайвого.
Пробачте.

***

№ 81

Вячеслав Савченко
55 мин. ·

2024-10-03

"Когда государство приходит к людям и говорит, мне не хватает на армию столько-то, пожалуйста, давайте каждый из нас скинется на эту святую цель, и нужно быстро. Для этого есть только два ответа на сегодняшний день – это военный сбор и НДС", – сказал Гетманцев...

...я не перестаю удивляться цинизму этой твари...

1.

Закон Украины "Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію" (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1993, № 44, ст.416)
статья 1 абзац 3:
"мобілізація - комплекс заходів, здійснюваних з метою планомірного переведення національної економіки, діяльності органів державної влади, інших державних органів, органів місцевого самоврядування, підприємств, установ і організацій на функціонування в умовах особливого періоду..."

Вы слово "экономика" тут рассмотрели, да??? А господин дэГэ его там в упор не видит.

Закон про мобилизацию нам предписывает мобилизовать в первую очередь: финансы государства и управление государством на отражение агрессии. Мобилизовав все это и ПОЛНОСТЬЮ обеспечив армию - мобилизировать людей.
То есть.
Все деньги собираются в ОДНО место. Вся власть собирается в Ставке, под ней - Кабмин, под ним - ВЦА. Все депутаты всех "рад" включают "Прощание славянки" и дружно идут в военкомат проходить медкомиссию. Туда же идут блядские набсоветы. И "общественные" (курррррво!!!) "организации".

В Краматорске местная власть не садит цветы и не кладет асфальт прямо под артобстрелом.
Кличко с присными не покупают в убежища барабаны.
Всей "местной вертикали" оставляется (ну, кого не забрали в армию) зарплата с прожиточный минимум примерно, на этом все.
Вводится ограничение зарплат ВСЕХ госслужащих.
Всех судей. Всех прокуроров. Всей ОП. Всех госпредприятий.
Кудрицкого возвращают, дают пизды и отбирают его 40 миллионов.
ДТЕК переходит в госсобственность и не выйобывается.
Банки отдают всю прибыль под ноль.

2.

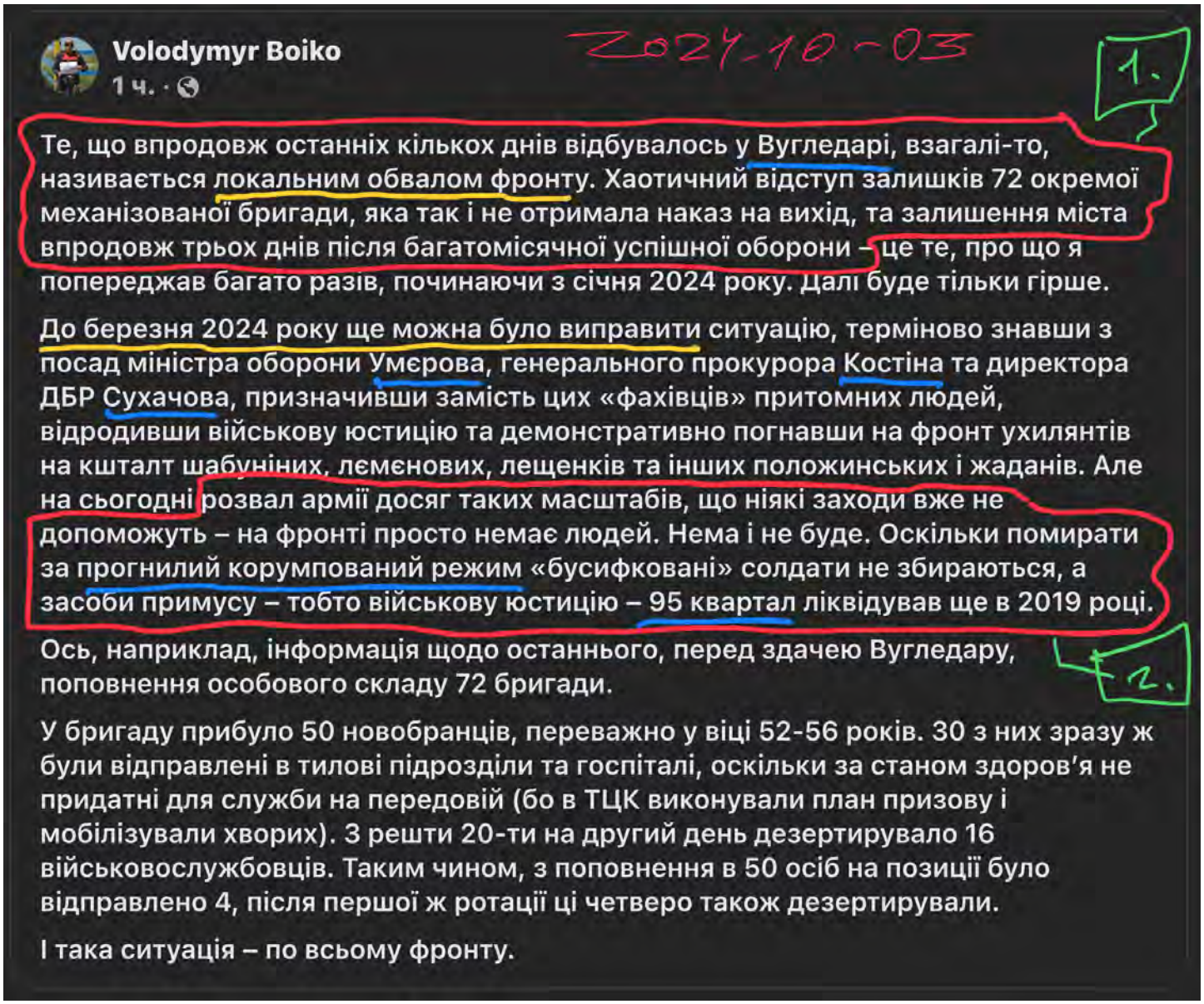
Вот это, если примерно - и называется "мобилизацией".
Это и предусматривает Закон. Это предусматривает Конституция, которая ТРЕБУЕТ введения "состояния войны" и выполнения данных мер.
Это все предпринимается настоящим Главнокомандующим, если в стране война.

3.

А вот если в стране Вова, тогда вместо войны - "нэдружни дийи росийи" (Шмыгаль), тогда на первый план и вылазят подонки типа дэГэ с рассказами о том, какими еще извращенными способами он нас в ближней перспективе бать собирается.

***

№ 82

Volodymyr Boiko
1 ч. ·

2024-10-03

1.

Те, що впродовж останніх кількох днів відбувалось у Вугледарі, взагалі-то, називається локальним обвалом фронту. Хаотичний відступ залишків 72 окремої механізованої бригади, яка так і не отримала наказ на вихід, та залишення міста впродовж трьох днів після багатомісячної успішної оборони – це те, про що я попереджав багато разів, починаючи з січня 2024 року. Далі буде тільки гірше.

До березня 2024 року ще можна було виправити ситуацію, терміново знавши з посад міністра оборони Умєрова, генерального прокурора Костіна та директора ДБР Сухачова, призначивши замість цих «фахівців» притомних людей, відродивши військову юстицію та демонстративно погнавши на фронт ухилянтів на кшталт шабуніних, лємєнових, лещенків та інших положинських і жаданів. Але на сьогодні розвал армії досяг таких масштабів, що ніякі заходи вже не допоможуть – на фронті просто немає людей. Нема і не буде. Оскільки помирати за прогнилий корумпований режим «бусифковані» солдати не збираються, а засоби примусу – тобто військову юстицію – 95 квартал ліквідував ще в 2019 році.

2.

Ось, наприклад, інформація щодо останнього, перед здачею Вугледару, поповнення особового складу 72 бригади.

У бригаду прибуло 50 новобранців, переважно у віці 52-56 років. 30 з них зразу ж були відправлені в тилові підрозділи та госпіталі, оскільки за станом здоров'я не придатні для служби на передовій (бо в ТЦК виконували план призову і мобілізували хворих). З решти 20-ти на другий день дезертирувало 16 військовослужбовців. Таким чином, з поповнення в 50 осіб на позиції було відправлено 4, після першої ж ротації ці четверо також дезертирували.

І така ситуація – по всьому фронту.

***

№ 83

Огляд... сьогодні буде корисна інформація з деяких напрямків, й відповідно, мої певні висновки

2024-09-31

Машовець

1. На ***Покровському напрямку***, очевидно, командування противника намагається наростити темпи та розмах своїх наступальних дій. Однак, звичний для російських командирів тактичної ланки спосіб досягнення цього (нарощування кількості бронетехніки у передових підрозділах, яка залучається до використання в атакуючих\штурмових діях, а також збільшення інтенсивності артилерійсько-авіаційної підтримки дій наземних військ) незавжди дає бажаний ефект...

Тому, з метою створення зручних та сприятливих умов для подальшого просування своїх передових підрозідів у смугах дії 2-ї та 41-ї загальновійськових армії (ЗВА), командування противника передбачило активне використання, так званих "агентурно-боевых" груп, які були інфільтровані у тили ЗСУ раніше, зі складу розвідувальних підрозділів та частин спеціального призначення, які діють у смугах 2-ї та 41-ї загальновійськових армій...

(1) - 3-я окрема бригада спеціального призначення (обр СпП), зведений тактичний загін (батальйон)

(2) - 24-а обр СпП, зведений тактичний загін (батальйон)

(3) - 907-й окремий розвідувальний батальйон (орб)

Основними завданнями для таких груп, російським командуванням визначені наступні:

(1) - Проведення диверсійних дій в тактичному та оперативно-тактичному тилу українських військ на напрямках дій 2-ї та 41-ї ЗВА, в тому числі - з метою дезорганізації системи управління українскьих військ, їх матеріально-технічного забезпечення (МТЗ), а також - ускладнення, або унеможливлення здійснення ними маневру (перегрупупування) у вказаних зонах...

(2) - Окрім того, передбачається, що в ході ведення наступу ряд "агентурно-боевых" груп противника будуть залучатися до участі у захоплення та утримання важливих, з точки зору наступу сил й засобів угрупування військ (УВ) "Центр" - рубежів, інфраструктурних об'єктів, окремих ділянок місцевості, мостів, шляхопроводів й т.д.

Також, для досягнення бажаного ефекту російське командування створило, й очевидно, намагатиметься задіяти найближчим часом, цілий ряд, так званих "рейдовых груп" сформованих зі складу зведених тактичних загонів (батальйонів) обох бригад СпП, що діють у складі цих загальновійськових армій. Передбачається, що діятимуть вони на високопрохідному та швідкісному транспорті, або бойовій техниці...

У цьому, нібито немає нічого незвичного. Російське командування й раніше намагалося активно використовувати свій армійський "спИцназ"... безпосередньо, в ході ведення більш-менш значних наступальних дій.

Зокрема, обидві, вишевказані бригади СпП (3-а та 24-а обр СпП), вважаються одними з найбільш активних на фронті, що понесли достатньо значні, як для формувань СпП, втрати - одна бригада (3-а обр СпП) втратила вбитими та пораненими більше 200 в\сл , інша (24-а обр СпП) - більше 330 в\сл...

Однак, вперше противник збирається все це задіяти настільки масовано та концентровано (СпП + войскова розвідка) у порівнянно вузький смузі. Як на мене, це говрить про достатньо важливе значення, яке надає російське командування наступальним діям саме УВ "Центр"...

2. Ймовірно, противник готується до чергового етапу вдосконалення системи оперативного управління військами на ряді операційних напрямків.

Зокрема, передача Торецького напрямку 51-й загальновійськовій армії (ЗВА), хто забув, це у минулому - "1-й армійський корпус (АК)", так званої "народной милиции"(нм) ди-ни-ри, який впритул примикає до смуги дії 3-ї ЗВА (колишній "2-й АК" нм ли-ни-ри"), очевидно свідчить про намір звести обидві ці "армії" у окреме угрупування військ (УВ), з якоюсь банально назвою типу "Донбасс" (чи, щось у цьому роді)...

При цьому, скоріш за все...

> 51-а ЗВА, разом із Торецьким напрямком, буде виключена зі складу УВ "Центр", а 3-а ЗВА, відповідно, разом із Краматорським напрямком - зі складу УВ "Юг"...

Зважаючи на той факт, що в смугу УВ "Центр" противника, яке зараз веде наступ на Покровському напрямку, додався ще й Курахівській напрямках, а 3-а ЗВА противника, перебуваючи у складі УВ "Юг", по суті, вела бойові дії, так би мовити "на выселках", ще північніше Торецького напрямку... таке переформатування виглядає цілком логічно та адекватно...

Очевидно, обидві "армії" отримають якусь єдину командну "інстанцію" (раніше, цю функцію виконувала 8-а ЗВА противника та його "Южный военный округ"\ЮВО), тепер, ймовірно, буде сформований якійсь "Донбасский военный округ", із власним штабом та командуванням, й відповідно - угрупуванням військ (УВ) на фронті...

Також, цілком можливо, що заради більшої концентрації зусиль, а також покращення рівня управління військами та їх взаємодії, буде "переформатоване" саме УВ "Юг", яке зараз сконцентрувалось на Вугледарському (або, краще сказати Курахівсько - Вугледарському) напрямку...

На даний час, "в інтересах" саме УВ "Юг" діють наступні сили й засоби:

(1) - 8-а загальновійськова армія (ЗВА) - 20-а та 150-а мотострілецькі дивізії (мсд)

(2) - 68-а армійський корпус (АК) - 39-а окрема мотострілецька бригада (омсбр), дивізійна тактична група 18-ї кулеметно-артилерійської дивізії (кулад)

(3) - 29-а загальновійськова армія (ЗВА) - 36-а омсбр

(4) - 40-а окрема бригада морської піхоти (обр МП)

(5) - також, по суті, на цьому ж напрямку діють окремі сили й засоби зі складу 155-ї обр МП (окремі підрозділи) та 90-ї танкової дивізії (тд) зі складу УВ "Центр", але, наскільки я розумію - тимчасово (до захоплення Селідово та прориву на Курахове)

Окрім 8-ї ЗВА, ці всі формуання не з півдня (ЮВО), а "с востока" - Сахалин, Забайкалье, тихоокеанський флот й т.д. (а саме - з "Восточного военного округа"). Й було би логічним, щоб вони входили до складу УВ "Восток", а не УВ "Юг", або щоб 8-а ЗВА, яка "за штатним розкладом" входить до ЮВО, доедналась би до 18-ї та 58-ї ЗВА ЮВО, у складі УВ "Днепр" (скоротивши взагалі УВ "Юг")...

Наскільки я розумію, перебування 8-ї ЗВА саме на Донецькому та Маріупольскому напрямках було обумовлено, тим фактом, що до її складу, свого часу, входили сформовані на Донбасі "народно-милицейские" 1-й та 2-й АК...

Але зараз, це окремі, самостійні загальновійськові армії... й перебування 8-ї ЗВА "поза межами" свого "рідного" округу, або краще сказати, смуги дії УВ "Днепр"викликає, скажімо так... певні питання.

Коли я кажу про переформатування УПРАВЛІННЯ (КОМАНДУВАННЯ) тих чи інших УВ, смуги їх дії, називаю номера з'єднань та об'єднань, що входять\виходять до їх складу, варто мати на увазі, що за будь-якими діями такого роду дуже часто криється також НЕОБХІДНІСТЬ виконати значний обсяг роботи по ПРАКТИЧНОМУ переміщенню військ (в тому числі, по облаштуванню на новому місці їх командних структур та "вертикалей", штабів, органів тилу й т.д.)...

Тобто, перемістити зі складу однієї армії до складу іншої, наприклад лише одну мотострілецьку бригаду (ну або полк...) на практиці означає переміщення - всіх її підрозділів (й їх штабів), бригадного штабу, бригадних тилів, запасів та ресурсів її батальйонів та дивізіонів, ну й т.д. Це купа людей, ОВТ, машин, предметів МТЗ та взагалі багато чого...

А тепер уявіть, що означає...

— перемістити (перегрупувати) ЗАГАЛЬНОВІЙСЬКОВУ АРМІЮ... або, взагалі, більшу частину військ (сил) округу...

Тому, коли росіяни починають "возитися" із своєю структурою командування (управління) на різних значних рівнях (дивізія - армія\армійський корпус - округ)... це відбувається "не від хорошого життя".

В більшості випадків, це - ну дуже гостра необхідність\потреба...

3. Стан резервів противника (мається на увазі, так званий "оперативний резерв першої черги", тобто готовий до введення у бій протягом 24-х годин) на цілому ряді напрямків, свідчить про те, що командування противника, по суті... вже ввело у бій на цих напрямках більшу частину того, що могло ввести...

> Наприклад, у смузі дії 1-ї танкової армії (ТА) противника, це, нагадаю, Куп'янський напрямок, він може наростити зусилля наступним складом "оперативного резерву першої черги"...

(1) - 371-й мсп (резервний), це - резерв всього УВ\МВО "Запад"

(2) - мотострілецький батальйон 153-го тп 47-ї тд

(3) - 92-й резервний батальйон (по суті - "збірний пункт офіцерського складу")

(4) - 1844-й окремий мотострілецький батальйон (знову ж-таки, має статус "резервний", використовується, як "збірний пункт маршового поповнення")

(5) - стрілецький батальйон (так, знову в статусі "резервний") 4-ї тд

(6) - ну й 1767-й окремий мотострілецький батальйон (омсб), має статус "резервний" 1-ї ТА...

Всі разом вони мають приблизно, десь...

(1) - до 3-х тисяч в\сл

(2) - 5-7 танків (я не шуткую, це відбувається у ТАНКОВІЙ армії)

(3) - десь 25-30 ББМ (всіх типів та "розмірів")

(4) - артилерійських систем (АС), включно з 120-мм мінометами - до 24-25 одиниць...

(5) - РСЗВ - відсутні... в резерві немає...

По суті, командування 1-ї ТА та УВ "Запад" (МВО) ВЖЕ ввело у бій майже всі свої більш-менш боєздатні сили й засоби, залишивши у резерві, по-суті "збірні пункти" маршового поповнення, де формуються штурмові роти та

батальйони для ВЖЕ задіяних частин та з'єднань з "наскірдованого по тилам" особового складу

Нагадую, тут противник рветься "на Куп'янськ", ось-ось розріже наш плацдарм на р.Оскіл на дві частини...

> — Але, якщо ми подивимось на інші "пріоритетні" для російського командування напрямки, то з подивом побачимо... що й там, ситуація із резервами, хоча й виглядає дещо краще... однак також переконливо свідчить - противник ввів у бій майже увесь МОЖЛИВИЙ максимум своїх сил й засобів...

Я не буду зараз, перераховувати номера підрозділів й частин, які складають резерв того чи іншого угрупування противника (про з'єднання, я вже навіть не згадую... їх просто немає у його резерві, максимум, це - полк неповного складу)... лише один приклад...

Торецький напрямок... штурм за штурмом, атака за атакою, противник рветься через центр м.Торецьк...

А в резерві 51-ї "армії", яка цим всим займається...

(1) один "мотострілецький" батальйон 132-ї омсбр

(2) особового складу - менше 300 "хромых, косых та убогих", при 3-х ББМ-ках та 3-х гарматах (підозрюю, які, по тим чи іншим причинам, не стріляють...)

Це називається "оперативний резерв першої черги"...

Тобто,

(1) **все, що подає ознаки життя у складі всієї 51-ї ЗВА ВЖЕ кинуте на штурм Торецька та Неліповки...**

(2) й безжально юзається російським командуванням в численних штурмах та атаках... й так відбуваться з УСІМ, що потрапляє у смугу не тільки 51-ї ЗВА, а й інших з'єднань та об'єднань противника, в якості поповнення...

Іншими словами,

"в резерві" у російського командування, по-суті, нічого не затримується, все кидається у бій...

Саме тому, я вважаю, що

> **— ЖОВТЕНЬ, а можливо й ЛИСТОПАД, по суті, стають моментом максимального напруження сил сторін...**

у всій кампанії 2024-го року...

***

№ 84

Огляд... Отже, сьогодні розбемеремось (ну, або спробуємо це зробити) із частиною того, що формується "на болотах" в якості стратегічних резервів...

2024-10-03

Машовець

Спочатку, декілька зауважень загального характеру та нагадувань, щодо цього питання...

Якщо хтось з вас, шановні читачи, забув, то нагадаю, що

> **— наприкінці осені 2022-го року у "міністерстві нападу" ри-фи пройшла не досить типова та звична колегія, на якій були ПУБЛІЧНО ОЗВУЧЕНІ ну дуже амбітні плани кремля по розгортанню цілого ряду формувань, які повинні були докорінним чином наростити "м'язову масу" тамтешнього війська...**

Мова йшла зразу про декілька загальновійськових армій у сухопутних військах, а також об'єднань та з'єднань у російських вмф та повітряно-космічних військах. Ну а полки з дивізіями там були прописані взагалі, образно кажучи, "цілими косяками"

Стартувавша тоді "часткова мобілізація" та озвучені наміри, щодо розгортання ДОДАТКОВИХ формувань цілком вкладалися у "відозмінену" стратегію ведення війни кремлем. Про причини та передумови цих змін, я зараз писати не буду. Це тема окремої та предметної розмови, лише зазначу головний сенс цих змін...

Кремль усвідомив у той період, що "розгромити Україну" потрібно встигнути у достатньо короткий проміжок часу.

А саме - ДО ТОГО, як у західних елітах переможе точка зору, пов'язана із необхідністю переформатувати владу у самому кремлі, для того, аби привести ри-фи "на бік демократії" у протистоянні із Глобальним Півднем...

Серед всього іншого різмаїття заходів реалізації цієї стратегії, одним з ключових факторів стало форсування мобілізаційного розгортання тамтешнього війська.

> **— В тому числі й в першу чергу - суттєвого нарощування його чисельності й кількості ДОДАТКОВИХ формувань у його складі...**

В самому мобілізаційному розгортанні ключовим питанням стало визначення співвідношення між СПРОМОЖНОСТЯМИ (можливостями) кремля на практиці здійснити це нарощування й строками та змістом його конкретних планів, щодо реалізації результатів цього мобілізаційного розгортання у вигляді конкретних наступальних операцій та дій...

Згадаємо... на прикінці 2022-го року у складі російського війська формувався лише 3-й армійський корпус (АК) . Формувався він у статусі резерву стратегічного рівня, застосування якого визначав безпосередньо російський ге-ша.

А вже у 2023-у році ми побачили нові - 25-у та 18-ї загальновійськові АРМІЇ (ЗВА). До складу першої увійшла мотострілецька ДИВІЗІЯ (67-а мсд) й зразу дві бригади - одна танкова й одна мотострілецька (11-а отбр та 164-а омсбр). у другу - повним складом увійшов увесь 22-й АРМІЙСЬКИЙ КОРПУС + ще одна мотосрілецька дивізія (70-а мсд) та цілий ряд окремих мотострілецьких бригад (омсбр).

Окрім цього, достатньо інтенсивно та швидко формувалися та розгорталися й інші формування - корпуса та дивізії (наприклад - 104-а десантно-щтурмова дивізія (дшд). Загалом, протягом 2023-го року противником було сформовано й розгорнуто до 5-и формувань рівня "вищого тактичного з'єднання" (тобто, дивізії)... або шляхом переформування вже існувавших частин та з'єднань, або формування "з нуля..."

Причому, це нарощування, по суті, відбувалося "ривком", що дозволило командуванню російських військ вже незабаром перейти до безпосереднього планування, організації та проведення конкретних наступальних дій (операцій) на визначених напрямках (почалися осінню 2023-го року).

Наприклад,

> — згадайте, на якому операційному напрямку з'явилась новосформована 25-а ЗВА й у що вилилось її розгортання...
>
> — Вірно, вона була розгорнута у складі УВ "Запад" на Лиманському напрямку й по суті, замінила собою армії "Центрального военного округа" (2-у та 41-у ЗВА), які до цього намагалися ліквідувати наш пладарм на р.Ч.Жеребець, а тепер були перегрупувані на Донецький напрямок, де стали основою нового окремого угрупування військ (УВ

"Центр"), яке сконцентрувалось спочатку на Авдіївському та Торецькому напрямках. А після захоплення м.Авдіївка - на Покровському та Торецькому

Тобто, якщо підсумувати саме той період (мається на увазі 2023-й рік), то треба визнати, що командування противника, в рамках реалізації основних положень діючої на той час своєї стратегії, провело реалізацію достатньо значних за обсягом ПРАКТИЧНИХ заходів, щодо мобілізаційного розгортання власного війська...

— Були сформовані та розгорнуті ДВІ загальновійськових армії (ЗВА), в тому числі, принаймні, 5 формувань рівня "дивізія"...

Що, в свою чергу, й дозволило йому спочатку зірвати "широко разрекламований" контр-наступ ЗСУ на Півдні, а потім й самому перейти до наступу зразу на декількох операційних напрямках у Східній операційній зоні (осінь - зима 2023-го року)...

У кампанії 2024-го року... очевидно, противник також намагався продовжити реалізацію цієї стратегії, в тому числі, шляхом нарощування бойового складу свого війська... тобто, розгортанням нових формувань.

Однак, дещо змінилося...

Справа в тому, що

— для ПРАКТИЧНОЇ РЕАЛІЗАЦІЇ, такого роду нарощування, важливе значення мають зразу декілька факторів... на прикладі формувань рівня "дивізія" (та й в інших, також) це проявляється достатньо краномовно

(1) - ДЕ формується?

(2) - ЯК ДОВГО формується й НАСКІЛЬКИ ШВИДКО відбувається подальше оперативне розгортання ?

(3) - У ЯКОМУ СКЛАДІ формується?

Так от, між процесами розгортання нових дивізій противника у 2023-му році та такими же заходами у 2024-му році фіксується достатньо вагомі відмінності...

1)

- Місце формування

Протягом 2023-го року, противник формував резерви переважно у складі військ (сил) "Южного военного округа" (ЮВО) та "Центрального военного округа" (ЦВО)...

Власне, це й відбилося безпосередньо на фронті...

Наприклад...

> — перші (передові) частини та підрозділи зі складу 25-ї ЗВА противника, в тому числі зі складу її 67-ї мсд, з'явились на Лиманському напрямку ще на початку осені 2023-го року (якщо не раніше)... А вже наприкінці осіні, розпочались перші масовані атаки противника на Авдіївському напрямку силами армій ЦВО.

Або,

> — включення до складу смуги УВ "Днепр" Оріховсько-Запорізького напрямку відбулося тоді, коли 70-а мсд 18-ї ЗВА була розгорнута на Придніпровському напрямку, що власне й дозволило командуванню противника, у вигляді командування УВ "Днепр", ущільнити смугу 58-ї ЗВА ще однією дивізією 18-ї ЗВА , сформованою у 2023-му році - 47-ї мсд...

Тобто, **очевидно, формування стратегічних резервів противника саме у складі цих угрупувань не було ні випадковим, ні імпровізаційним...**

Так планувалося з самого початку...

> — Противник збирався їх застосовувати саме у тих смугах та на тих напрямках, де діяли війська (сили), у складі яких й формувалися ці резерви...

У цьому сенсі звертає увагу на себе аналогічний процес 2024-го року, який відбувався у складі "Ленинградского военного округу" (ЛВО) - це угрупування військ (УВ) "Север" - Брянський, Курський та Белгородський операційні напрямкм (частково, Куп'янський) та "Центрального военного округу" - це УВ "Центр" - Торецький, Покровський, а зараз й Курахівський напрямки, протягом всього 2024-го року...

Саме на них прийшовся основний обсяг мобілізаційного розгортання (в тому числі, формування резервів стратегічного рівня) російського війська протягом 2024-го року, зокрема:

(1) - У складі 6-ї ЗВА сформована одна мотострілецька дивізія (мсд) - 69-а мсд + ще одна, 68-а мсд продовжу формування...

(2) - Сформовано новий армійський корпус (АК) - 44-а АК, який також має новосформовану дивізію - 72-у мсд + окрему омсбр

(3) - У складі 14-го АК продовжується формування й ще однієї мсд - 71-ї мсд

(4) - У складі УВ "Центр" сформовано дві нові загальновійськових армії - 51-а та 3-а ЗВА (це правда, колишні 1-й та 2-й АК ди-ни-ри та ли-ни-ри)

(5) - Але у складі 2-ї ЗВА сформовано повноцінну (звісно, до певної міри) - 27-у мсд.

Очевидно, в цьому сенсі, плани російського командування на кампанію 2024-го року, в рамках його, так званого "стратегічного наступуп на всіх фронтах та напрямках" були пов'язані, головним чином, із Харківським та в загальному сенсі Покровсько-Торецьким напрямками...

2)

- Тепер, **щодо термінів й залежності стратегічних планів російського командування, від ТЕМПІВ та строків формування цих резервів.**

> Очевидно, противник НЕ планував цілий ряд подій, які трапились протягом весни - літа 2024-го року на фронті, й відповідно будував графіки й строки формування та розгортання своїх стратегічних резервів, без їх врахування, виходячі виключно із своїх намірів та планів, а не того, що трапилось в реальності...

Наприклад, ймовірно, "зависання" російського наступу на Вовчанському напрямку й зовсім "раптова" поява ЗСУ на території "Курской области", явно суттєво відкорегували не тільки строки формування мотострілецьких дивізій у складі 6-ї ЗВА, а й 14-го АК, а також - місце та напрямок їх подальшого використання...

Скоріш за все, 71-а мсд 14-го АК, а також 68-а мсд 6-ї ЗВА, з'являться на фронті далеко не у повному складі, а у вигляді якихось "зведенно-скорочених" дивізійних тактичних груп. Й пов'язано це буде, явно із необхідністю "поспішити"...

Так само, й численні переформування та перегрупування у складі УВ "Центр" та "Юг", які діють у Східній операційній зоні. Нагадаю, 27-а мсд 2-ї ЗВА, вводилась у бій на Покровському напрямку не зразу цілим з'єднанням, а поступово - окремими полками та, навіть, батальйонами... так би мовити, "по мірі формування".

Звісно, все це впливає на реальні, практичні спроможності та можливості російського командування у сфері реалізації своїх планів, щодо застосування військ, навіть на тактичному рівні, не кажучи за оперативний. Наприклад, там де воно намагалося "ввести у прорив" полк, бригаду, доводеться обмежуватись окремими "батальйонними групами", або взагалі "зведеними штурмовими підрозділами" ротного рівня...

Ось чому, по суті, у так званому "оперативному резерві першої черги", противника зараз на багатьох напрямках - мінімум сил й засобів. Усе кинуте вперед, аби компенсувати "відставання" у графіках формування та застосування резервів...

У цьому сенсі, дуже показовим було застосування противником своїх стратегічних резервів нинішнім літом...

Хто забув, нагадаю... я писав про це, ще весною.

Основним "гранічним" строком набуття бойових та оперативних спроможностей стратегічними резервами противника , які він готував "на 2024-й рік" був визначений короткий проміжок часу - 1-7-е липня 2024-го року.

> До речі, саме у цей термін відбулось й масове (зразу до 60-и офіцерів та генералів) "переназначення" на посади у військах та командних структурах російського війська, починаючи з рівня командира дивізії...

Навіть, якщо врахувати десь 3 тижня оперативного розгортання на конкретних напрямках та смугах, то й тоді, очевидно, російське командування було вимушене затримати перехід до масованого та інтенсивного наступу на цілому ряді напрямків, тому що банально не встигало... довести "до ума" (до відповідного рівня боєздатності) цілий ряд своїх резервних формувань.

3)

- Ну й на завершення... **порівняння між, образно кажучи, "дивізіями 2023-го року" й тим, що формувалось у 2024-му році.**

Воно - багато що "пояснить"...

Для приклада, візьмемо 70-у мотострілецьку дивізію (мсд) 18-ї загальновійськової армії (ЗВА) противника... ну й 27-у мсд зі складу 2-ї загальновійськової армії (ЗВА)...перша формувалась у 2023-му році, а друга - нинішнього року.

70-а мсд... "відновлена"

- 24-й мотострілецький полк (мсп)

- 26-й мсп

- 28-й мсп

- 17-й танковий полк (тп)

- 81-й самоходний артилерійський полк (сап)

+ дивізійний комплект підрозділів рівня батальйон\дивізіон, включаючи зенітний ракетний дивізіон (зрдн) замість "звичного" зенітного ракетного полку (зрп)

27-а мсд... сформована на базі 21-ї окремої мотострілецької бригади (омсбр) 2-ї ЗВА

- 433-й мсп

- 506-й мсп

- 589-й мсп

- 268-й сап

+ такий самий комплект підрозділів рівня батальйон\дивізіон, як й у 70-й мсд, з тим же зрдн замість зрп, однак, ще з одним "нюансом" - В ДИВІЗІЇ ВІДСУТНІЙ "ШТАТНИЙ" ТАНКОВИЙ ПОЛК

Якщо подивимось на інші мсд противника, які формувались (формуються) у 2024-м році, то також виявим цю особливість - "штатний" танковий полк у дивізії, - або взагалі відсутній, або замінений танковим батальйоном...

Іншими словами,

> **— мотострілецькі дивізії противника "зразка" 2024-го року, це - переважно піхота + артилерія, танки там в мінімальних кількостях. Так, в полках (мсп) цих дивізій іноді присутні танкові батальйони, але незавжди... більше того, іноді в цих мсд, в батальйонах їх полків, окремі підрозділи взагалі не МОТОстрілецькі, а просто - стрілецькі...**

Очевидно, робиться це з однією метою - посилення можливостей цих з'єднань у такому виді атакуючих\штурмових дій, як, так званий "піхотно-артилерійській штурм", з обмеженим використанням бронетехніки, зокрема - танків...

Окрім цього, російське командування, у сенсі "підсилення" такого "ефекту" цих з'єднань, цілеспрямовано вводить іноді до їх складу, або тимчасово підпорядковує, цілі стрілецькі полки (сп)...

На рівні дивізії, зазвичай, така бойва спроможність, як висока мобільність її частин та підрозділів є достатньо важливим фактором для загального рівня її боєздатності. Особливо тоді, коли потрібно швидко просунутись у глибину бойових порядків противника, який продовжує чинити запеклий спротив й інтенсивно контр-атакує, вже ПІСЛЯ прориву його передових позицій в

тактичній зоні, захопити та утримати важливі рубежі та позиції. Кращого засобу ніж танк, ще ДОНЕДАВНО, у цьому відношенні - не було...

Але, очевидно, на нинішньому етапі, російське командування, у сенсі формування та розгортання нових з'єднань, робить ставку на інші міркування та оцінки поточної ситуації.

Так, завдяки насиченню сучасного "поля бою" протитанковими засобами, МАСОВАНОМУ застосуванню дронів, особливо ударних, у тактичній зоні, танки (й в ще більші мірі, загалом, будь-які інші ББМ) стають ДРУГОРЯДНИМ засобом вогневої підтримки... На перший план висуваються - артилерія (включаючи міномети, особливо мобільні) + авіація, в тому числі "мала", безпілотна, ну й власне піхота, яка здійснює безпосередне просування на конкретній місцевості... Але, при цьому, очевидно, темпи подолання тактичної зони оборони противника різко падають...

Іншим словами, **противник очевидно "вловив" нарешті цю тенденцію й здійснює певні кроки у організаційно-штатному відношенні, в тому числі на рівні своїх з'єднань, збільшуючи кількість піхоти й мінімізуючи кількість танків.**

Як на мене, ці зміни цілком співставні із тим моментом, коли у російському війську почали масовано застосовувати спеціалізовані зведені штурмові підрозділи для подолання організованої та підготовленної оборони ЗСУ на передньому краї...

Але, у цьому сенсі... також очевидно противник стикнеться з рядом факторів, з якими йому доведеться "щось робити"...

(1) - В такому разі РІЗКО падають темпи просування його передових підрозділів...в тому числі й в першу чергу, на тактичному рівні.

(2) - Для такого різновиду "загальновійськового" бою потрібно, образно кажучи "дофіга піхоти" (комусь потрібно безпосередньо штурмувати "опорники", утримувати та закріплюватися на них, дроном ти цього не зробиш).

Причому, піхота ця потрібна, якщо ви наступаєте, майже ПОСТІЙНО та БЕЗПЕРЕВНО в ЗНАЧНИХ кількостях

- За рівнем потенційних та реальних втрат, такий вид атакуючих\штурмових дій, мабуть, є одним з найвартісніших. Наформувати дивізій можливо багато, в тому числі, адаптованих для піхотно-артилерійського штурму, але тоді постає питання - ДЕ для всіх них набрати стільки піхоти, щоб вони були здатні НАСТУПАТИ протягом якогось біль-менш ТРИВАЛОГО часу...?

У зв'язку із цим всім, у мене виникають, в якості конспірології, лише дві думки...

(1) - або **російське командування не збирається протягом якогось довгого часу користуватися цими наформованними дивізіями й по суті, готується до якогось одного потужного "ривку" (спурту) у наступі, після якого потреба в цих "піхотно-артилерійських" з'єднаннях відпаде...**

(2) - або **вони таки збираються значно "розширити рамки" мобілізаційного розгортання... зи-си ри-фи, в першу чергу, у сенсі його обсягів, щоб забезпечити довготривале й регулярне користування такого роду з'єднаннями...у наступі**

***

№ 85-1

Завдання з бойового управління... (виключно, абстрактне допущення)

Юрій Бутусов
57 мин. ·

Наказ на відхід з Вугледару командування не дало. Люди проривались самі. Це призвело до значних втрат. Свідчення аеророзвідника 72-і механізованої бригади.

Микола Ворошнов · **Подписаться**
2 ч. ·

Вугледар пав.

Вугледар був приречений,
врятувати його було неможливо.

А от людей врятувати можно було.
Але наказу про вихід так і не дали.

Всі в місті і довкола нього розуміли що відлік йде на дні, а потім вже й на години, але наказу на відхід так і не надійшло.

Куди будемо відходити? А хуй його зна. Поки у ворога буде вистачати сил нас гнати - ми будемо сунутись назад.

*я не буду приймати участь в коментарях під цим дописом, не хочу ляпнути чогось зайвого. Пробачте.

2024-10-04

Машовець

1. Дано:

(1) - Загальновійськове тактичне з'єднання типу "механізована бригада" із обмеженим рівнем боєздатності

(2) - Некомплект особового складу та основних типів та зразків ОВТ досягає позначки у 45-50% (це ще - дуже "обережна" оцінка"), відповідно тактична щільність підрозділів з'єднання на цілому ряді ділянок та відтинків, в тому числі "ключових", не витримує жодних норм та стандартів.

(3) - На з'єднання покладається жорстке та недвозначне завдання - утримати не тільки достатньо значний за площею район оборони, облаштований у населенному пункті із міською забудовою у смузі його дії, а й взагалі - усю смугу дії з'єднання, включаючи фланги, яка очевидно не є адекватною для самого з'єднання у тому стані, в якому воно перебуває на даний момент.

(4) - При цьому, противник ВЖЕ прорвав оборону на "стиках" (суміжних флангах) з'єднання й намагається зайти в його найближчий тил, розвиваючи свій тактичний прорив. Відповідно - МТЗ та маневр силами та засобами у смузі дії з'єднання майже "до краю" ускладненні

(5) - Також, противник володіє перевагаю у повітрі на даному відтинку, й переважає у вогневому відношенні, в першу чергу - у сенсі артилерії та інших засобів ураження...

Протягом ТИЖНЯ ситуація у смузі дії з'єднання стабільно та достатньо інтенсивно погіршується, в першу чергу - на флангах вищевказаного району оборони... без появи жодних можливостей, найближчим часом, її покращити, або контр-атакуючими діями, або шляхом нарощування рівня боєздатності вказаного з'єднання

2. Потрібно:

(1) - Прийняти рішення на подальшу організацію та ведення бойових дій силами та засобами даного з'єднання у смузі його дії... При цьому, необхідно оцінити наслідки та можливі результати прийняття того чи іншого рішення, у більшому (оперативному) масштабі...

При цьому, об'єктивно існує два варіанта:

а) Організувати та провести поступове відведення підрозділів з'єдання з району оборони у згаданому н.п., який ВЖЕ охоплений противником з флангів, задля ущільнення бойових порядків

з'єдання на інших рубежах та позиціях (при цьому, необхідно визначити СВОЄЧАСНИЙ МОМЕНТ, щодо прийняття такого роду рішення для мінімізації втрат з'єднання)

б) Спробувати утримати даний район оборони у смузі дії з'єднання, БЕЗ можливості надати йому дієве підсилення у силах та засобах... або ефективними контр-атакуючими діями на інших (суміжних) ділянках даного тактичного напрямку добитися зміни у всій оперативно-тактичній обстановці.

«Чомусь»,

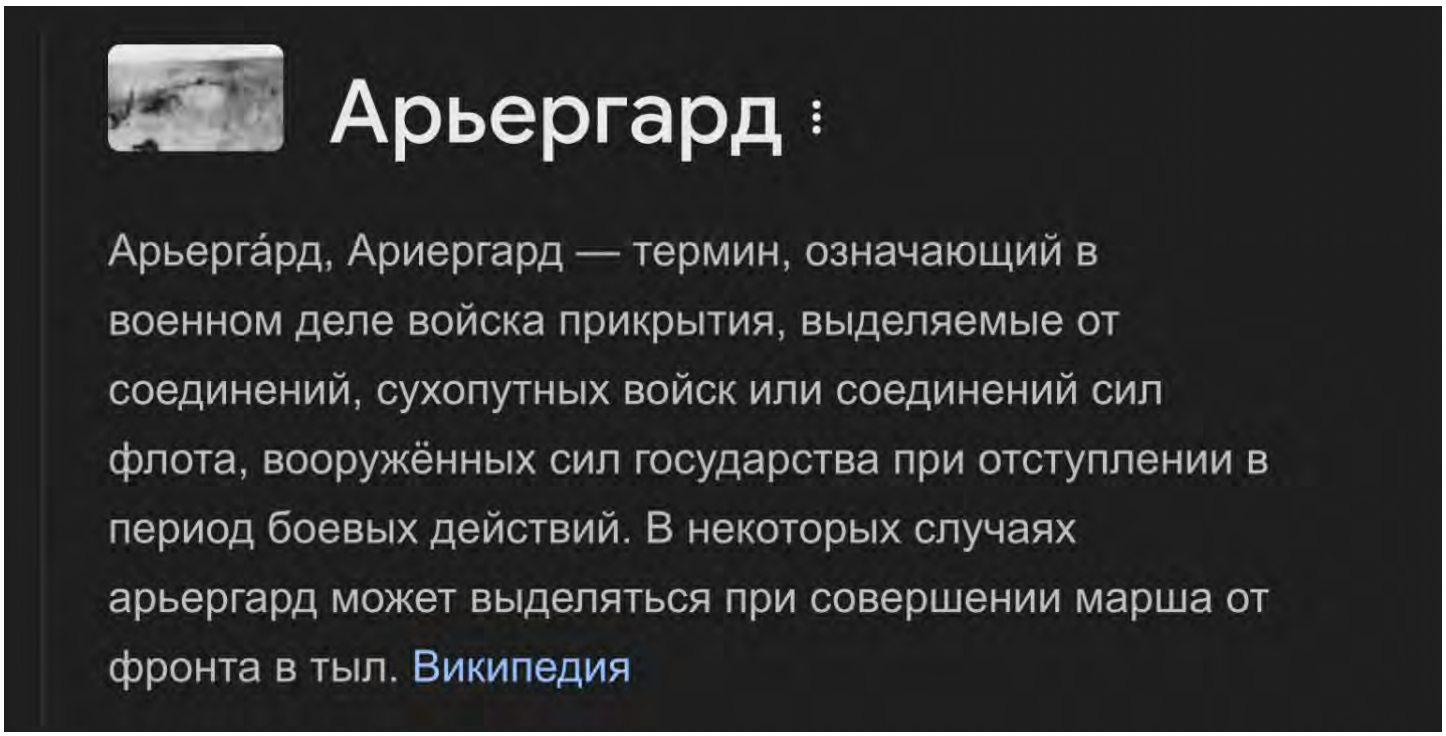
це елементарне завдання викликає в цілому ряді наших структур військового управління певні складнощі...

Причому, навіть, при прийнятті рішення під пунктом "а"...

***

№ 85-2

Нагадування...

2024-10-04

Машовець

1. Ар'єргард...

Частина сил зі складу формування (угрупування військ), яка відділяється з метою прикриття руху (здійсненні маневру) основних (головних) сил формування у напрямку ВІД ЛБЗ у бік тилу, або вздовж ЛБЗ...

Бойовий склад ар’єргарду повинен забезпечити самостійне виконання завдання без підтримки головних сил.

У разі відходу, головне завдання ар’єргарду полягає у затримці (уповільненні) руху сил противника, що наступає, вийграші часу, потрібного для відриву головних сил від противника, забезпеченні їх ОРГАНІЗОВАННОГО відходу та зайняття ними визначеного рубежу...

2. Ар'єргардний бій...

це вид бойових дій, який веде саме ар'єргард...

— із вищезазначеними цілями та завданнями.

Зазвичай, організовується та ведеться у вигляді "від рубежу до рубежу", при цьому широко використовуються прийоми маневренної (мобільної) оборони, інженерні та мінно-вибухові загородження, короткі контр-атаки. При цьому розвідка противника організовуєтться та ведеться в режимі ПОСТІЙНА...

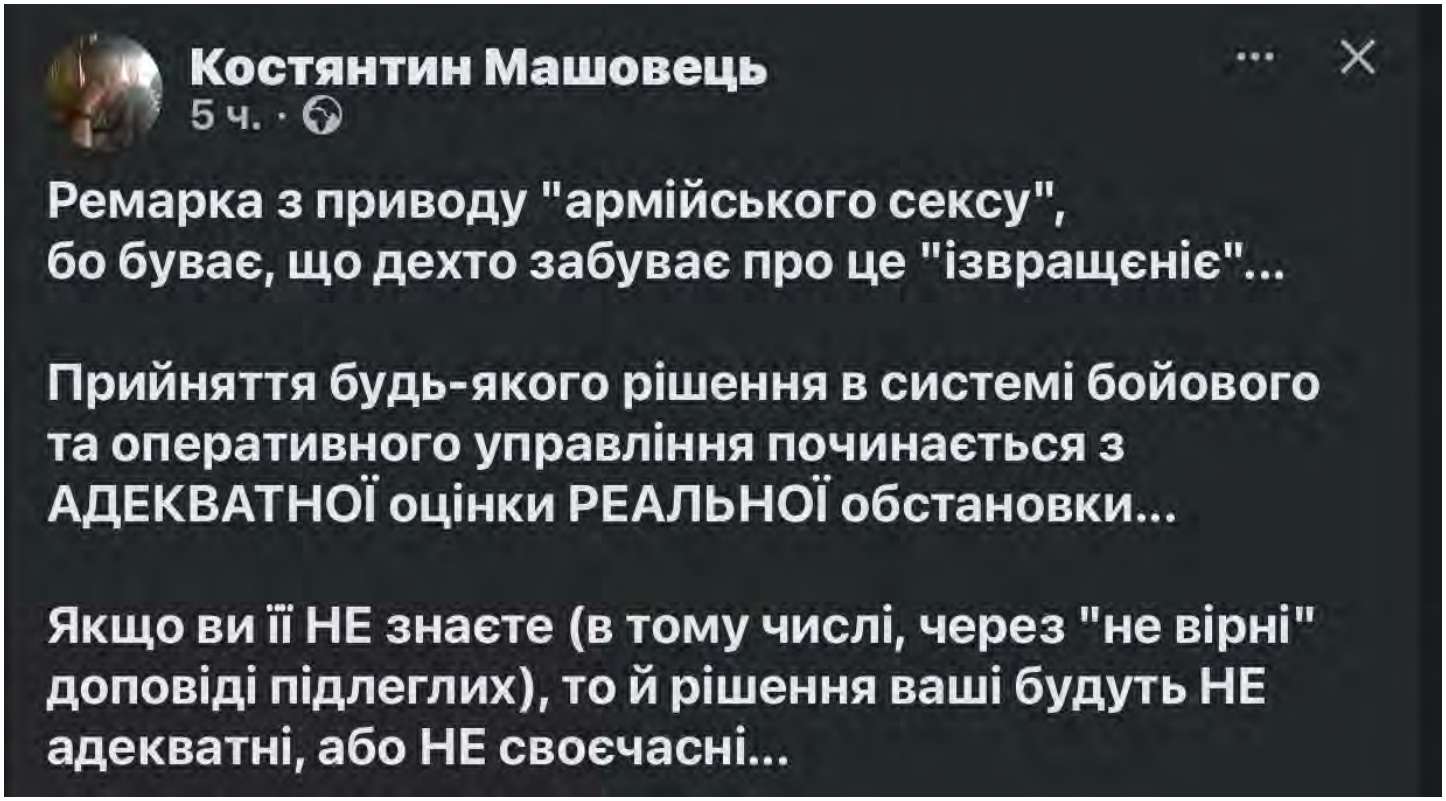
Після виконання свого головного завдання, ар'єргард відходить на рубежі та позиції, зайняті головними силами...

Простіше кажучи, ар'єргард призначається для того, аби відхід основних (головних) сил формуання (угрупування) не перетворився на їх суцільний розгром та хаос...

При цьому, очевидно, що в переважній більшості випадків, ар'єргарду доводиться вести бойові дії в умовах суттєвої переваги противника в силах та засобах.

Саме тому, організація взаємодії та бойового управління, в ході такого виду боя - достатньо складна справа.

Відповідно, власне, сам відхід (відведення) військ (як маневр) вважається у військовому мистецтві одним з найскладніших видів тактичних прийомів управління військами..

***

№ 86

Октябрь. Основное

2024-10-04

Копытько

1. По ситуации на фронте по-прежнему рекомендую читать специалистов, избегать вещунов и «экспертов» широкого профиля.

Квинтэссенция мнений, которым я доверяю:

> **1) — нам стоит быть готовым к плохим новостям, но**
>
> **2) — верно оценивать их масштаб. Это то, о чём много раз говорилось.**

Россия продолжает давление, неся колоссальные потери, получая контроль над руинами наших городов и отравленной на десятилетия землёй. Масштаб временно оккупированной россиянами с начала года территории сопоставим с тем, что наши контролируют в Курской области.

Территории нельзя сравнивать в лоб, городская агломерация и пересечённая аграрная местность безусловно отличаются. Факт в том, что тональность дискуссии создает видимость, словно Москва захватила уже ¾ Украины.

Эмоции наших людей можно понять. Но россияне вкладывают безумные усилия в психологический надлом украинского общества. Точно будут

продолжаться удары по мирным городам. С высокой вероятностью до выборов в США они попытаются ещё раз выбить энергосистему. Зверства (расстрелы пленных) будут подсвечивать. Чтобы спровоцировать обвал фронта (слухами о «сдаче Донбасса» и др.) и резкое проседание тыла.

Вот этого допустить нельзя. Особенно сейчас.

Октябрь и начало ноября – архиважный период по концентрации событий.

Россияне попытаются форсировать, чтобы на ближайший месяц обеспечить фон тотального разгрома Украины. Они создают для западных обществ видимость бессмысленности помощи Украине и пытаются сплотить свою группу поддержки, в которой далеко не всё прекрасно.

(1) 12 октября - ***Рамштайн*** на высшем уровне.

(2) 22-24 октября – саммит ***БРИКС в Казани***.

В этот период будут уточняться «коалиционные» позиции, которые непосредственно касаются Украины.

Но это происходит не в вакууме.

(3) На пост заступил ***новый генсек НАТО***.

(4) Через три дня ***годовщина атаки ХАМАС на Израиль***.

(5) Конец октября – ***выборы в Молдове и Грузии***.

(6) В Европе созерцают результаты ***выборов в Австрии и гадают, как это повлияет на другие страны. Ту же Германию. Или Италию***, где проблема нелегальной миграции стоит остро.

Поэтому надо видеть проблемы, но нельзя идти на поводу у Кремля и его вольных или невольных пособников.

В ноябре ничего не закончится.

Но в ноябре, по итогам октября, выкристаллизуются решения, которые могут быть либо ужасными для Украины, либо терпимыми.

В том числе – в плане объёмов помощи, характера гарантий и т.д. Не стоит об этом забывать.

2. Кадровые решения в сфере обороны. Лавина слухов, активная работа лоббистов. Середина октября обещает быть яркой. Только одна ремарка.

> К тем, кто борется за какое-то решение, вопросов нет. Но если вы не входите к чью-то группу поддержки – не умножайте энтропию просто

ради любви к искусству. Люди, которые тянут работу, порядком ушатаны прогрессивными новациями и гениальными идеями публики, которая не несёт за свои слова и действия никакой ответственности. Всё это катастрофически ЗАМЕДЛЯЕТ.

Когда любые назначенцы придут на развалины, пострадает армия и страна в целом. И те, кто беспорядочно распространяет зраду и ганьбу, тоже пострадают, хотя неспособны связать свои действия и их последствия.

3. Часть политикума уверовала в скорые выборы и открыто готовится. Как следствие – смещает обществу фокус. До середины весны выборы технически невозможны. Должен случиться каскад рукотворных чудес, чтобы они в принципе состоялись. Сейчас концентрация всего внимания и усилий должна быть на обороне и подготовке к зиме.

От того, как будет пройден отрезок октябрь-ноябрь, будет зависеть зима (интенсивность ударов, характер боевых действий в целом). От зимы – общая атмосфера входа в избирательный процесс. Может статься, что число вменяемых желающих куда-то баллотироваться будет таким же ускользающе малым, как и желающих добровольно идти на госслужбу. Поэтому стоит показать не в меру ретивым, что они потеряют голоса, если неправильно выстроят приоритеты.

Итого

Мы сейчас в значительно худшем положении, чем хотелось бы. Но в лучшем, чем прогнозировалось весной и радикально лучшем, чем хотелось бы россиянам и их подельникам.

Действия и настрой всех граждан имеют значение.

1. Весной планы Кремля сломал Харьков.
2. Летом неожиданностью стал Курск.
3. Осень ещё может принести не только плохие сюрпризы.

Берегите себя.

***

№ 87-1

КОЛИ ВАРТО ПИТАТИ: КОМУ ВИГІДНО?

04.10.24

Віталій Кулик політолог, директор Центру досліджень проблем громадянського суспільства 234

Мережею несуться вкиди про очікувані відставки глави Міноборони Умерова та ГУРу Буданова. На фоні цієї інфодемії починаються брудні політичні ігри, кожен намагається щось виторгувати: хтось посади, десь хочуть перехопити потічок, чи збільшити квоту броньювання тощо.

Тому коли на фоні чуток про відставки “раптом” з’являються гучні розслідування про зловживання та корупцію не варто відразу вестися на бренди, які ці розслідування публікують. Для початку потрібно розібратися кому вигідно? Ми ж свідомі, що оператори ринку поставок боєприпасів та зброї в Україну м’яко кажучи не “пухнасті зайчики”. Спецекспортери знаходяться в зоні підвищених корупційних ризиків.

Проте, коли розслідувачі вихоплюють окремі історії імпорту боєприпасів й без документів-пруфів на руках починають, з посиланнями “на неназваніі джерела в Міноборонi”, мочити керівництво ГУРу, виглядає це сумнівно. Я про розслідування Михайла Ткача щодо “Спецтехноекспорту”. Сам журналіст визнає, що на початку ми мали снарядний голод, під Авдіївкою співвідношення було 1 наш постріл на 10 російських. Тоді поставки боєприпасів в Україну курувалися саме Міноборони. Вже в осени цього року, не в останню чергу дякуючи тому, що завезенням снарядів в Україну займалася воєнна розвідка, співвідношення склало 1 до 3. Сам Ткач і називає ці цифри.

Переплата за снаряди в окремих специфікаціях є звичним явищем на ринку озброєння під час воєнних дій. Чи не європейці з американцями нам розповідали, що країни НАТО фізично не встигають наростити виробництво для України? У вас дефіцит, вам потрібно терміново відвантажити снаряди, а вони є на ринку третіх країн, де працюють перекупи та мутні персонажі, й вони виставляють ціну з націнкою на форс-мажор. Це не виправдання “корупції во благо”, а розуміння того як функціонує цей ринок.

Ткач подає в розслідуванні цитати з листа керівника “Спецтехекспорту” Петрова про те, що на сьогодні спецімпортер добровільно повернув Міноборонi майже 9 млрд грн, які у свій час ті ж чиновники Міноборони, в управлінні якого був “Спецтехноекпорт” до ГУРу, майже втратили при укладанні контрактів з іноземними компаніями. Виплили й досить пікантні подробиці, які взагалі не мали б бути у воюючій країні, коли Міноборони в судовому порядку блокує рахунки “Спецтехекспорту” та унеможливлює виконання все тих же оборонних контрактів.

Натомість, розслідувачі намагаються витягти тему саме нібито завищення цін на снаряди, хоча немає жодних документальних/експертних підтверджень завищення ціни. Немає порівняльної статистики на кшталт «а ось в цей же період хтось привіз дешевше». Усі твердження про завищення ціни базуються на сентенціях «джерела УП повідомляють», «наші співрозмовники у правоохоронних органах зазначають» тощо. Це повторюється більше десятка разів. Глава “Спецтехекспорту” легко ловить Ткача на протиріччях і розкатує його на фактажі.

Коли ті ж розслідувачі розганяли історію з яйцями за 17 гривень вони давали хоча б порівняння цін на яйця на ринку. У випадку зі снарядами й цього немає. Хоча маніпуляції з яйцями були ще й ті...

Вже вкотре провідні ЗМІ стають інструментами для внутрішньополітичної боротьби, але у даному випадку це особливо небезпечно, бо на кону – безпека країни, успішність у протистоянні потужному ворогу. І це не історія про корупцію, це чистої води політика.

***

№ 87-2

Посилання

2024-10-04

Володимир ***Бойко***

Завдяки публікації Михайла Ткача про діяльність очолювана Олексієм Петровим підприємства «Спецтехноекспорт», політично стурбовані громадяни з подивом довідались про те, що в складі Головного управління розвідки Міноборони діють суто комерційні заклади, які, наприклад, торгують зброєю. Напевно, читацька громадські здивується ще більше, коли узнає, що ГУР МО володіє колосальними земельними масивами, де вирощує сільгоспкультури в Миколаївській області й торгує власним урожаєм. Або що начальник ГУР МО Буданов направо й наліво продає посвідчення офіцерів воєнної розвідки.

«Невстановлена слідством особа»

Володимир Бойко 4 роки ago 5

22 травня 2020 року слідчі Головного слідчого управління Національної поліції повідомили трьом підозрюваним – Андрію Антоненку, Юлії Кузьменко та Яні Дугарь – про завершення досудового розслідування в кримінальному провадженні за фактом вбивства російського журналіста Павла Шеремета. Напередодні їм був вручений змінений текст підозри, який, очевидно, ляже в основу обвинувального акта, що попрямує до суду.

Посилання

Про джерела доходів Буданова я розповім іншого разу, а зараз нагадаю, що я писав колись про нинішнього керівника «***Спецтехноекспорту***» Олексія ***Петрова*** – колишнього начальника 5 управління Департаменту контррозвідки СБУ, чиї агент, згідно з офіційною версією слідства, вбили журналіста Павла ***Шеремета***:

https://naspravdi.today/uk/2020/05/31/nevstanovlena-slidstvom-osoba-zakinchennia/

«Невстановлена слідством особа» (закінчення)

Володимир Бойко 4 роки ago 8

ПОЧАТОК СТАТТІ

Чи, дійсно, Андрій Антоненко, Яна Дугарь та Юлія Кузьменко причетні до вбивства російського журналіста Павла Шеремета, нескладно перевірити шляхом службового розслідування, проведеного керівництвом Служби безпеки України. Тим більше це стосується подружжя Інни та Владислава Грищенків, яких слідство спочатку оголосило виконавцями підриву автомобіля власниці «Української правди» (міністр внутрішніх справ Аваков навіть заявив, що на решту підозрюваних слідство вийшло через те, що Шеремета підірвали пекельною машинкою, аналогічною тій, яку виготовив Грищенко для вбивства з Івано-Франківської області), але потім залишило лише в статусі свідків. Усі фігуранти є позаштатними негласними співробітниками 5 управління Департаменту контррозвідки СБУ, який у 2016 році очолював нинішній голова Закарпатської обласної державної адміністрації і яке було створено саме для проведення терористичних актів та вбивств.

Посилання

«За часи злочинного режиму Олексій Геннадійович обіймав непильну, але високодохідну посаду заступника начальника Управління контррозвідувального захисту інтересів держави у сфері економічної безпеки Головного управління СБУ в Києві та Київській області.

Об’єктом його професійного інтересу було, насамперед, державне підприємство «***Укрспирт***», де Петров контролював (напевно, безплатно) кожну «ліву» цистерну спирту, вироблену під патронатом Олексія ***Чеботарьова*** – знаменитого «Чеби», вихідця з кримінального угруповання «Прища», який до сьогоднішнього дня продовжує контролювати (кажуть, разом з Петровим) нелегальне виробництво спирту в Україні.

Щоправда, на відміну від Петрова, «Чеба» змушений розвивати спиртову галузь Неньки з території Російської Федерації, оскільки оголошений у розшук через причетність до викрадення в січні 2014 року Ігоря Луценка та Юрія Вербицького.

У 2012 році ***Петрову*** довелось покинути СБУ: наступні два роки він протирав штани на посадах офіцера діючого резерву в НЕК «Укренерго» та Міністерстві регіонального розвитку та будівництва. Причиною став чималий скандал, що вибухнув після того, як банкір-аферист Павло ***Борулько*** заявив, що він передав Олексію Петрову гроші за закриття кримінальної справи №600, яка розслідувалась у Головному слідчому управлінні СБУ.

При цьому ще одним посередником мав виступити нинішній директор Національного антикорупційного бюро України (а на той час – керівник адвокатської компанії «Юридичні гарантії») Артем ***Ситник***».

***

№ 87-3

"Купує ГУР". Як Україна переплачує компанії десятки мільйонів євро за озброєння, яке невчасно отримує

ЧЕТВЕР, 3 ЖОВТНЯ 2024

МИХАЙЛО ТКАЧ

Українська "оборонка" ніколи не була "святою". Однак те, що відбувається в цій найбільш засекреченій і найкраще профінансованій сфері після початку повномасштабного вторгнення, і досі складно назвати ефективною та вільною від корупції системою.

Цілком зрозумілий форс-мажорний підхід, коли "всі, хто міг, везли все, що могли" в перший рік російського наступу Росії, вже коштував нашій державі втрачених або вкрадених мільярдів гривень. І це тільки те, що в якийсь момент і не без допомоги журналістів стало публічним.

На початку року ми поставили перед собою мету дослідити, яку зброю Україна закуповує за кордоном, як, по якій ціні та де є проблеми?

Потрібно визнати, що тоді, в січні – лютому 2024-го, майже всі зустрічі та розмови не закінчувались нічим, окрім переляку співрозмовників, дотичних до цих чутливих питань. Найбільше джерела УП боялися говорити про "Спецтехноекспорт", державну компанію-спецімпортера, яку під свій контроль ще в 2022 році забрало Головне управління розвідки міністерства оборони України.

Наразі, за 8 місяців поневірянь по кабінетах, дзвінків, знайомств і порівняльних табличок можна стверджувати, що чутливими ці питання є не лише через те, що йдеться про закупівлі озброєнь під час війни. Вартість цих озброєнь часто в рази завищується, мільярдні контракти не завжди виконуються вчасно, а іноді трапляються навіть угоди з ознаками шахрайства.

Чому? Тому що і досі відсутній системний та уніфікований контроль за цінами, а закупівлями і досі займається не лише Агенція оборонних закупівель, за обіцяними стандартами НАТО, а й нікому не відомі та майже нікому не підзвітні спецімпортери. Компанії, які водночас мають виняткове право бути на цьому ринку представниками нашої держави за кордоном.

Іронія долі полягає в тому, що до вторгнення ці компанії продавали українську зброю за кордон (і саме тому мали статус спецекспортерів), а після вторгнення – почали закуповувати за кордоном. Але одна річ – завищувати цінник для умовної Туреччини або ОАЕ, а інша – коли за зброю вже платить Україна.

Таким чином, конкретні люди або компанії, ховаючись за ширмою посилення обороноздатності, можуть навпаки її послаблювати.

На минулому тижні, перебуваючи з офіційним візитом у США, президент України Володимир Зеленський зазначив: "У нас мало часу. Наступні кілька місяців стануть вирішальними у війні".

Очевидно, що паритет снарядів, мін, та іншого озброєння, який за два з половиною роки повномасштабної війни так і залишається для України недосяжним, мав, має і матиме ключову роль і в цьому періоді.

Також очевидно і те, що якщо існують проблеми із закупівлями, які спричиняють дефіцит озброєнь на полі бою, то саме час їх швидко вирішити. Вирішити, не дивлячись на те, хто стоїть за цим чи то збитковим, чи то прибутковим бізнесом.

У розпорядженні нашої редакції опинився лист керівника спецімпортера донедавна підконтрольного ГУР МО "***Спецтехноекспорт***" Олексія **Петрова** до ***заступника міністра оборони***.

Цей лист свідчить про проблеми із закупівлею озброєнь.

По-перше, великі оборонні контракти не завжди виконуються вчасно, а

по друге – державні гроші не завжди повертаються після невиконання контрактів.

Док1

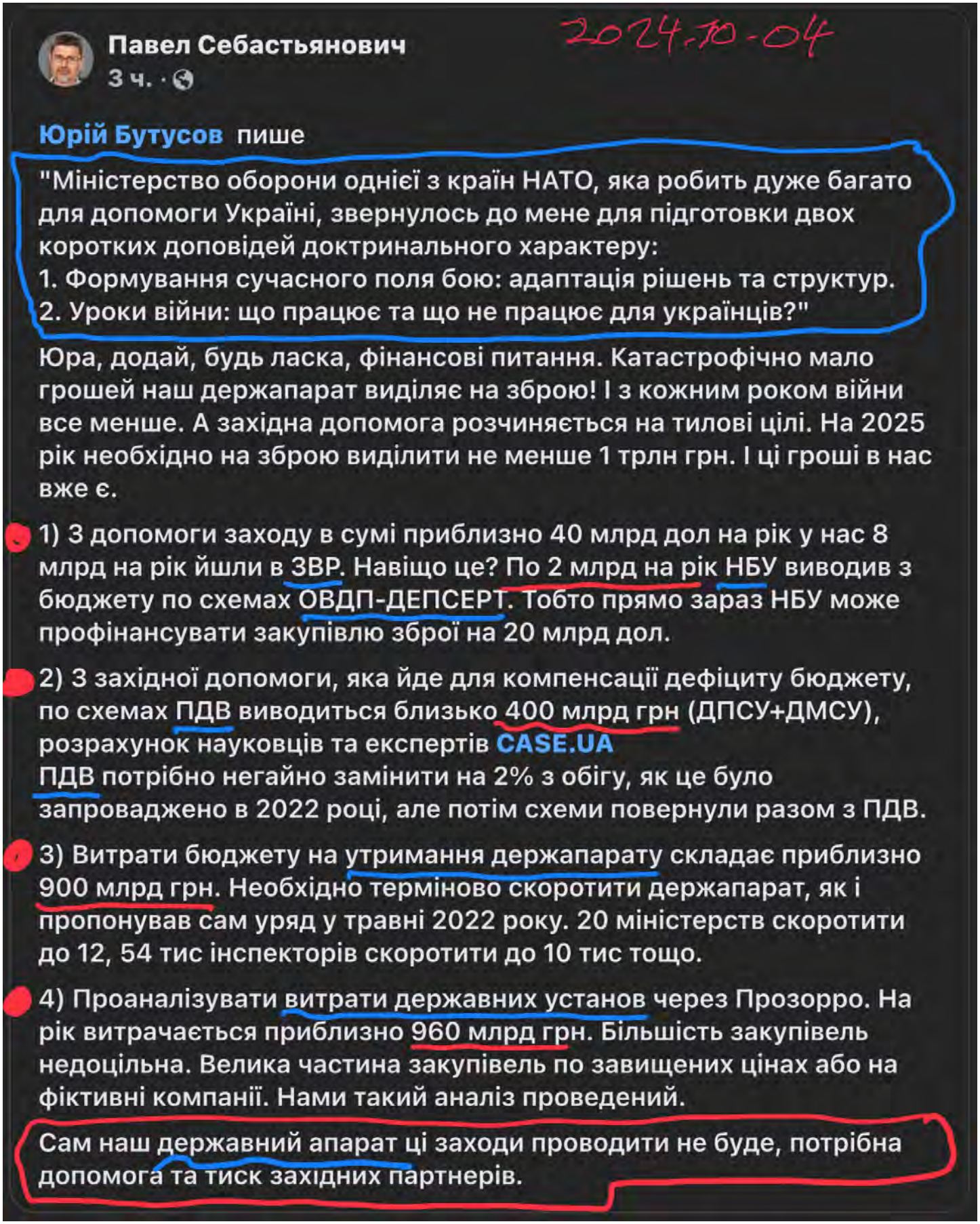
Як Україна під час великої війни втрачає гроші та час, бо вимушена судитись зі своїм же спецімпортером, за яким стояло Головне управління розвідки, дивіться в нашому новому розслідуванні.

Посилання

***

№ 88

***

№ 89

Поема про українську демографію

Уряд ухвалив Стратегію демографічного розвитку України

Міністерство соціальної політики України, опубліковано 02 жовтня 2024 року о 12:59

Кабінет Міністрів України затвердив Стратегію демографічного розвитку України до 2040 року, розроблену Міністерством соціальної політики.

Це крок для подальшої реалізації демографічної політики і протидії викликам, зумовленим агресією рф, а також один із індикаторів виконання Плану України з реалізації ініціативи Європейського Союзу Ukraine Facility, націлений на покращення ситуації на ринку праці і рівня життя українців. Документ визначає демографічні загрози для розвитку України та шляхи їх подолання.

«Україні є на чому будувати майбутнє: зручні цифрові державні сервіси, доступна медицина, комфортний клімат, значна культурна спадщина. Ми можемо стати світовим центром розвитку військових технологій, надаватимемо послуги з реабілітації та протезування, розпочнемо відбудову інфраструктури, краще ніж було, що відкриє можливості для професійної і кар'єрної самореалізації. Усвідомлення всіх цих переваг сприятиме тому, що українці будуть повертатися на Батьківщину», – зазначила Міністр соціальної політики України Оксана Жолнович.

Стратегія демографічного розвитку України спрямована на реалізацію галузевих політик для підвищення народжуваності, зниження рівня передчасної смертності та повернення мігрантів. Документ також передбачає створення наскрізних умов для комфортного життя в Україні: доступне житло, якісна громадська інфраструктура, безпечне середовище, безбар'єрність, інклюзивний ринок праці та соціальна згуртованість населення із забезпеченням рівних прав і можливостей, свободи і гідності громадян.

Наступний етап – напрацювання та наповнення Міністерством соціальної політики спільно з іншими відповідальними інституціями Плану заходів, які забезпечать злагоджену реалізацію Стратегії для досягнення демографічного розвитку України.

Нагадаємо, Міністерство соціальної політики розробило Стратегію демографічного розвитку до 2040 року за підтримки UNFPA, Фонду ООН у галузі народонаселення в Україні, спільно із широким колом представників експертного середовища, залученням Інституту демографії та проблем якості життя НАН України, органів влади, міжнародних партнерів, експертів з демографії з різних країн.

2023-08-09

Валерій ***Пекар***

Найбільший виклик України після війни — демографічний, і розуміння цього факту поступово проникає у публічний дискурс, породжуючи часом химерні пропозиції. На мій погляд, варто уявляти собі повну структуру предметної сфери, перш ніж виступати з будь-якими пропозиціями і тим більше перш ніж ухвалювати будь-які рішення. Як відомо, прості рішення складних проблем ведуть у пекло, створюючи каскади нових проблем через передбачувані, але непередбачені побічні ефекти. «Ми розв'язуємо не ті проблеми, які маємо, а ті, які розуміємо», — говорила данська філософиня Лене Андерсен.

Я не фахівець з питань демографії, але в процесі аналізу й розробки післявоєнних державних політик (проєкт «Україна після перемоги») довелося познайомитися з різноманітною проблематикою, тож спробую викласти для широкого загалу, як виглядає проблема (чи то клубок проблем) насправді. Це не наукова стаття, а публіцистична, простою мовою для широкого загалу.

З аналізу різноманітних публічних висловлювань про демографічну проблему складається враження, що всі фокусуються виключно на народжуваності. Але навіть якщо після (або замість) прочитання цієї статті всі підуть кохатися до нестями, це не вплине на ринок праці в наступні 10-15 років. Тож давайте подивимося на проблему в усій повноті.

Демографічні зміни спричиняються природними причинами (народження, смерть) та міграцією. Почнемо з природних.

1. Природні демографічні зміни

1.1. Народжуваність

Українська нація давно перейшла червону риску народжуваності, характерну для зрілих націй, і тут нема сенсу плескати руками. Всі модерні людські спільноти, на відміну від традиційних, мають низьку народжуваність — до

цього спричиняється передусім зміна ролі жінки в суспільстві: вона стає освіченою, залишає народження дітей як основну соціальну роль і стає учасницею економічного процесу. Навіть якщо не згадувати про права людини, а дивитися з суто економічної точки зору — надзвичайним виграшем є збільшення економічно активного населення вдвічі. Урбанізація, перехід від традиційної великої сім'ї кількох поколінь до нуклеарної сучасної сім'ї, можливість освіти й професійної самореалізації для жінок, наявність протизаплідних засобів, а також передусім успіхи медицини (протягом довгої історії людства висока народжуваність була потрібна для компенсації високої дитячої смертності) — все це знижує народжуваність нижче рівня простого відтворення в усіх куточках планети.

Що може стимулювати народжуваність? По-перше, економічна допомога держави при народженні кожної дитини (однак післявоєнна Україна матиме й так шалені соціальні зобов'язання). По-друге, можливість не втрачати роботу — фактична, а не формальна, і тут допомагає постіндустріальний характер самої роботи й гнучкість робочого часу й простору (дякуємо ковіду за уроки). Третє — підтримка сім'ї: не проповідями, а економічними стимулами на кшталт таких, які існують в багатьох країнах світу, коли домогосподарство з двох активних працівників з дітьми платить податки менше, ніж двоє окремих дорослих без дітей. Також ніяк не обійтися без молодіжної іпотеки. Четверте — проблема репродуктивного здоров'я (тут би добре прислужилися банки сперми). П'яте — інфраструктура для сімей: дитячі садки, няні, школи тощо. І тут ми підходимо до проблеми економічної свободи, про яку ще будемо говорити неодноразово. Держава ніколи не буде здатна забезпечити належну інфраструктуру, тож тут треба максимально задіяти приватну ініціативу, знявши всі пострадянські обмеження. Ну й останнє, на чому варто наголосити, — географія народжуваності: регіони без дітей не мають перспективи, тому громади повинні не лише це розуміти, а й мати інструменти впливу, тобто нам потрібно посилення децентралізації, щоб міста й громади конкурували за молоді сім'ї.

Але життя — це не народження, а баланс народження і смерті.

1.2. Смертність

А точніше, тривалість економічної активності. Цей фактор, на відміну від народжуваності, має швидкий вплив на економічну ситуацію. По-перше, доступність медицини й масова рання діагностика — це мені здається найбільшим «фруктом, що низько висить» (так називають чинники, які порівняно легко досягти й отримати одразу вагомий результат). По-друге, пропаганда здорового способу життя та реальна можливість його вести (привіт містобудівній політиці, що позбавляє містян можливостей для фізкультури). По-третє, пенсійна політика: мало підвищити пенсійний вік, треба підігрівати економічну активність людей похилого віку податковими

стимулами, пропагувати роботу старших людей як серед працівників, так і серед роботодавців, подумати про більшу інклюзивність робочих місць (а значить, і міського транспорту), — ще один привіт містобудівній політиці.

Але все це не вирішить нашої проблеми. Бо люди не лише народжуються й вмирають, а й переїжджають туди-сюди.

2. Міграція

А вона, як відомо, буває у два боки.

2.1. Еміграція

Почнемо з того, що нині активно обговорюється, — повернення тимчасових переселенців, які поступово перетворюються на нетимчасових. Нинішня соціологія, яка підтверджує бажання критичної маси тих, хто виїхав, повернутися додому, не має ввести нас в оману. Важливо не те, що думають ці люди сьогодні, а те, що вони думатимуть в момент ухвалення рішення про повернення чи неповернення. Хто має дітей, той мислить не календарними роками, а навчальними. Кілька фахівців писали про те, що кожен наступний рік за кордоном зменшує ймовірність повернення на 10%, я ж думаю, що цей показник суттєво більше.

Зобов'язати переселенців повернутися, залякувати їх, створювати їм проблеми — реалізація таких пропозицій призведе до протилежного результату. Загалом, будь-яке обмеження свободи (а у нас чимало прихильників обмеження свобод) призведе до протилежного результату, тож ми можемо сміливо класифікувати авторів таких пропозицій як людей, уражених радянськими (якщо не російськими) шаблонами мислення. Які ж фактори визначатимуть повернення чи неповернення?

Передусім це фактор безпеки: саме від небезпеки люди виїхали. Успіхи ЗСУ по очищенню території від агресора та посилення української ППО союзниками створять відчуття, що стало безпечніше (хоча я певен, що обстріли продовжуватимуться роками, навіть після того, як росія розпадеться й припинить своє існування як політична одиниця). Другий фактор — інфраструктура: школи, лікарні, садочки тощо, особливо якщо йдеться про повернення до постраждалих регіонів. Але це, так би мовити, «гігієнічні» фактори, а не вирішальні.

Люди, що виїхали, здебільшого так чи інакше влаштувалися у житті там. Перший час, як кажуть психологи, вони сумують за перевагами життя на рідних теренах й недооцінюють переваги того місця, де опинилися. З часом мозок мириться з відсутністю першого та призвичаюється до другого, і люди починають цінувати те, що їх оточує. Другий раз у житті зірватися з місця комусь буде нескладно, а комусь знадобляться вагомі аргументи. Такі

аргументи може дати лише баланс якості життя в Україні. А це безпосередньо випливатиме з економічної свободи. Скільки тут можна заробити та які ціни на все — цей баланс формується інвестиціями, розвитком підприємництва, інноваціями, що збільшують продуктивність праці (а відтак й її оплату). І з цим у нас все дуже погано. Я маю на увазі не лише наше 130-е місце в світі за рівнем економічної свободи (пострадянська зарегульованість, корупційна податкова система, свавілля контрольних та правоохоронних органів, презумпція вини суб'єкта підприємницької діяльності, відсутність правосуддя, надто велика частка держави в економіці, непередбачуваність змін державної політики тощо), а й постійне прагнення політичної верхівки ще більше щось регулювати й забороняти, а також їхня віра в те, що держава, а не підприємець є основним суб'єктом економіки. Сюди ж додайте упередження значної частки народних мас щодо підприємництва. А швидке й бездумне застосування європейських регуляцій, як показано у звіті про форсайт «Сценарії євроінтеграції України», призведе до знищення малого й середнього бізнесу, падіння якості життя, зростання монополізму. Скажемо відверто, не дуже хочеться повертатися в такий пост-совок. На жаль, саме таким є інерційний сценарій.

Додам ще четвертий фактор — страх незворотності. Вільний рух робочої сили та уникнення подвійного оподаткування призведуть до впевненості, що виїхати й повернутися можна в будь-який момент. В іншому разі люди скоріше ухвалюватимуть рішення виїхати й не повернутися.

Окремо стоїть питання повернення незаконно вивезених російськими злочинцями українських дітей та їхньої подальшої долі.

Але повернення тих, хто виїхав, — лише один бік проблеми еміграції. Інший бік — запобігання післявоєнній еміграції. Найголовніший фактор тут той самий — економічна свобода, описана вище, тож не буду повторюватись. Наявність робочих місць з достойною оплатою, можливість безперешкодного розвитку власного мікро-бізнесу (тут поставлю посилання на пост з кількома цікавими цифрами) — це створює той добробут на рідній землі, який вкорінює. Важливими факторами економічної свободи будуть дерегуляція ринку праці (можливість різних форм зайнятості, уникнення подвійного оподаткування), доступність освітніх програм для дорослих, кредитна політика для мікро- й малого бізнесу тощо. Ключовим фактором післявоєнного відновлення є залучення величезних приватних інвестицій, а для цього потрібні передусім верховенство права й економічна свобода. Водночас для запобігання еміграції є низка безпекових факторів: відчуття безпеки внаслідок укладених Україною політично-правових союзів, прозора й зрозуміла для працівників та роботодавців мобілізаційна політика ЗСУ, прозоре й зрозуміле перехідне правосуддя на звільнених територіях.

Заборонами це все не вирішити. Коли ми побудуємо державу, яка вміє не лише забороняти, а й дозволяти, то тоді заборони будуть не потрібні. Бо скільки не забороняй, ніхто не хоче жити там, де вміють лише забороняти.

Можливість працювати, заробляти, втілювати власні мрії на рідній землі — єдиний шлях до збереження й примноження людського капіталу.

Створення нових робочих місць має стати основним завданням всього суспільства, від президента до вчителя. Люди, що створюють робочі місця, мають отримувати суспільну шану й подяку. Особлива увага — ветеранському бізнесу та фермерству, бо кожне з них вирішує величезний клубок проблем.

Я вже не кажу, що висока економічна свобода означає значне економічне зростання, що дасть достатньо коштів для національної оборони.

Але навіть якщо ми з цим усім впораємося, цього буде замало.

2.2. Імміграція

Навіть якщо всі повернуться, нам не вистачить робочих рук для економічного стрибка. Залишу тут поза детальним розглядом критику тих, хто вважає, що для розвиненої економіки працездатне населення не дуже й потрібне. Скажу лише, що розвинена економіка має вагомий сервісний сектор, а це — робочі руки. А інвестори потребують не лише економічної свободи, а й наявності працівників, а також бажано великого локального ринку, з якого можна стартувати й далі нарощувати експорт.

Велика країна з великими перспективами приваблюватиме людей. Зрозуміло, цього не станеться, якщо вона залишиться бідною, небезпечною, закріпаченою й безперспективною. За різними моделями, до нас прибудуть 2-4-6 мільйонів. Перше питання полягає в тому, хто й звідки будуть ці люди.

Якщо Україна матиме економіку з високою доданою вартістю, можна сподіватися стати магнітом для талантів з усього світу. Натомість економіка з низькою доданою вартістю приваблюватиме лише некваліфікованих ізгоїв. Навіть пара сотень тисяч європейців, що постійно живуть і працюють в Україні, розглядаючи її як простір свободи, якої нема вдома, суттєво вплине на нашу культуру виробництва, менеджменту й споживання. Але передусім треба прибрати численні обмеження на шляху до роботи європейців в Україні (у тому числі короткострокової). Врешті, у нас вже є е-резидентство, можна думати далі в цьому напрямку.

Найбільш природними іммігрантами могли би стати етнічні українці з РФ, яких там десь до мільйона (а після розвалу росії виявиться значно більше). Можна не сумніватися, що ми матимемо чимало охочих повернутися на історичну батьківщину. Але, судячи по всьому, українське суспільство не

прийме цих людей, покладаючи на них частку колективної відповідальності за злочини війни.

Отже, скоріше за все, найбільшим джерелом людського капіталу для нас будуть іммігранти з Середньої (Центральної) Азії. Іншими можуть бути Африка, Близький Схід, Південна та Південно-Східна Азія. Вже сьогодні ви можете познайомитися з усім спектром рас, мов і релігій, якщо часто користуєтеся службами таксі.

І тут ми наштовхуємося на низку викликів. Перший полягає у розриві між тими, кого хочемо ми, і тими, хто хоче нас. Для цього потрібна проактивна політика залучення, щоб ми відбирали тих, хто буде тут жити й працювати, а вони завчасно готувалися, а по прибуттю отримали пристойні умови роботи й життя. Один із варіантів — масове навчання студентів із цільових країн.

Друга й найбільша проблема полягає в тому, наскільки новоприбулі зможуть інтегруватися в українське суспільство. Протилежністю інтеграції є ґеттоїзація, коли етнокультурні спільноти замикаються в собі та протиставляють себе корінному населенню, а це неминуче веде до міжетнічних конфліктів. Отже, по-перше, чи мають наша мова й культура достатню силу, щоб ці люди змогли набути українськості (причому бажано, щоб цей процес починався ще до їхнього прибуття сюди). По-друге, чи достатньо відкритими та інклюзивними є українське суспільство та модель української ідентичності, аби прийняти цих людей в якості нових українців — узбекоукраїнців, афроукраїнців, тамілоукраїнців, арабоукраїнців тощо, коли вони зроблять зі свого боку відповідні зусилля. Ця тема заслуговує на окремий детальний розгляд, а тут лише зазначу, що фактор відкритості суспільства був визначений як ключовий і визначальний щодо сценаріїв українського майбутнього в ході форсайту «Відновлення та розвиток українського експорту» (сценарії українського експорту, грубо кажучи, — це сценарії української економіки, бо вибуховий розвиток експорту — наш єдиний шлях до процвітання).

Поки що наше травмоване суспільство, яке щойно відчуло свободу власної ідентичності чи не вперше за сотні років, вочевидь, не готове навіть обговорювати такі проблеми. І це означає, що процес піде самопливом і зовсім не в тому напрямку, який принесе нам щастя.

Але й це ще не все.

2.3. Діаспора

Ще одна тема, яку в Україні старанно оминають. Ми досі не вирішили, про яку Україну мріємо: Малу Україну, закриту, обложену фортецю, що є запорукою виживання, чи Велику Україну, відкриту до світу та готову впливати на світ, що є умовою розвитку? Україну, що відрізала й забула власні

діаспори (особливо нещодавні — тих, хто виїхав і не повернувся), чи таку, що пов'язана зі світом мільйонами зв'язків?

Розглядаючи діаспори не як зрадників, а як агентів України, ми не лише посилюємося як суб'єкт світової політики (а без цього, як бачимо, нам не вижити), а й зберігаємо шанси на повернення, сприяємо формуванню особистої прив'язаності тощо, через українські школи та храми зміцнюємо та робимо світовими українську мову, культуру, церкви. Хтозна, може, наступне покоління породить достатню кількість тих, хто захоче повернутися на землю предків. Врешті, ми не дали цього шансу й старим діаспорам. Рано чи пізно нам доведеться замислитися над подвійним громадянством для українців світу.

Завершу тим, що будь-які рішення треба ухвалювати на основі аналізу даних, і це означає, що без післявоєнного перепису населення нам не обійтися. Інакше будемо блукати у темряві незнання.

Залишилося відповісти на питання, чому цей текст названий поемою.

Бо він про **драматичні речі, містить десятки різних переплетених мотивів, а водночас один найголовніший, що червоною ниткою пронизує всю проблематику, — економічна свобода.**

***

№ 90

Зачем Путин идёт войной на региональных олигархов

2024-10-05

Тышкевич

Единый день голосования в РФ выявил созданную Путиным проблему для прихода региональных элит во власть на федеральном уровне. Речь идёт об изменениях в *закон о Гостайне* принятых в начале 2024 года и порядке выезда за рубеж лиц, имеющих допуски, утверждённого президентом России в июне 2024. Члены правительств Субъектов Федерации, Сенаторы имею ограничения на выезд и находятся в этом вопросе под контролем ФСБ. При наличии счетов в зарубежных банках, такие лица рискуют столкнуться с полным запретом и большими проблемами дома.

На первый взгляд, логичные изменения, которые диктуют обстоятельства войны в Украине. В реальности ситуация несколько иная, учитывая специфику Российской Федерации. Точнее формально федеративный статус страны и её большие размеры. Ниже попробую пояснить ситуацию подробно.

1. Предыстория или какова была система на начало 2024 года

В России традиционно были сильны региональные элиты. Более того, на рубеже 2004-05 годов именно представители региональных кланов являлись ключевой проблемой Путина в вопросе сохранения и усиления собственной власти. Для их нейтрализации были проведены несколько этапов реформы законодательства с переформатированием Совета Федерации, созданием Госсовета, отменой выборов губернаторов, потом их возвратом.

***

Подробно об этом можно почитать в тематическом разделе доклада «Башни Кремля: кто будет делить наследие Путина», который мы презентовали в 2023 году (ссылка в первом комментарии).

Вежі Кремля. Хто буде ділити спадок Путіна?

02.03.2023 від UIFuture

Український інститут майбутнього презентує доповідь “Вежі Кремля. Хто буде ділити спадок Путіна?”

Одним із найбільших недоглядів України після 2014 року стала відсутність системного вивчення Росії:

— економіки, культури, ціннісних рамок мешканців, механізмів політики.

У результаті, за 8 років війни (а війна почалася у 2014, а не у 2022), так і не прийшло розуміння того, як приймаються і, найголовніше, як виконуються рішення в РФ.

Навіть у спорті тренери та спортсмени вивчають суперника, ми ж вважали це зайвим, намагаючись проєктувати на російську реальність наше сприйняття, звичні для нас механізми.

І часто помилялися.

Але й далі намагаємося створювати міфи, в які самі віримо.

— Як, наприклад, широкий "національно-визвольний рух", здатність російської ліберальної опозиції не перехопити владу, а контролювати територію своєї країни. Зрештою, давайте згадаємо, скільки разів відзначали "рік економічного колапсу РФ" і як дивувалися, коли наміченого нами не відбувалося.

З іншого боку,

— продовжувалось паразитування на російському інформаційному полі.

Наприклад,

— більшість українських ЗМІ інформацію про події в пострадянському просторі, в Азії, та й навіть у ряді країн ЄС, черпали з російських джерел. Потім, змінюючи термінологію, образно кажучи, змінюючи "добре та погане місцями", пропонували продукт українському споживачеві. Тим самим множачи нерозуміння ворога і, при цьому непомітно для себе, поширюючи російську тезову конструкцію висвітлення подій у світі. Заголовки змінювалися, ключові тези, можливо, теж, а решта павутиння неявного російського щедро пропонувалася (і пропонується) українському споживачеві.

Ворога потрібно знати. Саме знання створює фундамент для адекватної оцінки ризиків та грамотного планування своїх дій.

Український інститут майбутнього випустив уже кілька ***тематичних доповідей щодо РФ***.

— Ця робота замислювалася ще у 2021 році. Лютий 2022 року вніс свої корективи, але до теми повернулися. Ключова ідея роботи – дати розуміння того, як і ким приймаються рішення у Російській Федерації. Тобто розкрити тему "Веж Кремля", про які говорили багато хто, але описати їх здатні одиниці.

Простіше кажучи, це – зріз російських еліт, де, за відправну точку (чи критерій аналізу персони) береться його здатність проводити рішення на своєму рівні, а не публічність, активність у соціальних мережах чи частота згадок російськими ЗМІ.

У доповіді виділено групи впливу, групи взаємної підтримки. Але, найголовніше (і в цьому відмінність від інших аналогічних робіт), зроблено спробу оцінити комплексний потенціал кожної з груп — наскільки вона має весь набір необхідних ресурсів (силовий, економічний, політичний, медійний, кадровий). Тому що від повноти ресурсного забезпечення залежить здатність претендувати на перехоплення влади. Є все необхідне – можеш діяти сам. Бракує одного чи кількох ресурсів — мова вже йде про необхідність коаліції. І тут настав час оцінювати потенційних союзників і противників.

Описана схема, звичайно, не статична. І вже через рік-півтора вимагатиме суттєвого доопрацювання. Ми також не претендуємо на “еталонність” підходу, оскільки впевнені, що є люди, організації, здатні зробити краще. Наше завдання, як ми його бачимо, – дати набір інформації для роботи та аналізу вже зараз та створити стимул для активізації “російських досліджень” іншими. А схеми, наведені в нашій доповіді, будуть регулярно доповнюватися і оновлюватися.

Тож, якщо хочете дізнатись про вірогідне майбутнє владних баталій у рф після смерті Путіна, а також про те, як приймаються рішення в Росії і що таке «Вежі Кремля» – запрошуємо до прочитання нової доповіді.

***

В результате, к 2022 году Кремль подставил под контроль руководство всех регионов. Точнее, не так — во всех регионах у власти остались лишь те, кто непосредственно «назначен» Путиным. А большинство из губернаторов вообще являлись «парашютистами» - людьми, которые до назначения (в качестве и.о. до выборов) ни дня не жили на территории, которой отправлены руководить. Губернаторы предлагали «своих» сенаторов. Таким образом региональные элиты могли быть представлены в Совете Федерации квотой менее 40%. Ещё 40 — это упомянутые кандидатуры которые предложил условный «парашютист». Остальные места занимали пожизненные и другие сенаторы, назначаемые непосредственно Путиным.

Изменился и характер перераспределения бюджетных средств из центра в регионы. Средства национальных проектов (а позже и региональных программ, финансируемых из центра) выделялись под ответственность не местного правительства (назначаемого Законодательным Собранием), а лично губернатора.

Местные элиты были отсечены от принятия решений на федеральном уровне. Влиять они могли пытаться, но лишь, через «челобитные» новому царю. Навязать свою инициативу центру стало невозможно.

Тем не менее местные кланы оставались в большинстве в региональных законодательных собраниях. И, за счёт принятия местных законов и постановлений, могли хотя бы обеспечить комфортные условия собственного существования, частично защищаясь от излишних, например, финансовых аппетитов федерального центра. Причём для большей эффективности и собственной безопасности, местные кланы не вкладывались в создание собственных политических проектов (это бессмысленно без перспективы выхода на федеральный уровень) а вливались в состав парламентских партий. В первую очередь Единой России, что давало и даёт единороссам дополнительный финансовый ресурс, ведь лидерами местных кланов, как правило, являются местные олигархи.

2. Что меняется и к чему это ведёт

Изменения в закон о гостайне и новый порядок выезда за рубеж создаёт условия, при которых **местным олигархам не то что не выгодно, а просто опасно участвовать даже в региональной политике**:

(1) — более-менее крупная компания рано или поздно выходит на внешние рынки. Что требует поездок руководителя за рубеж даже по делам бизнеса

(2) — компания, ориентированная на внешние рынки рано или поздно обзаводится филиалами (и счетами) за рубежом

(3) — система параллельного импорта, развивающаяся в России на фоне санкций, требует создания фирм-прокладок в других юрисдикциях. Логично, что владелец бизнеса в РФ, создающий такие структуры, является их конечным бенефициарием.

Но новый закон и новые правила как раз создают проблемы для тех, кто имеет счета, компании за рубежом или по роду деятельности (да и не только — речь ведь о любом выезде, даже на отдых) должен часто выезжать за пределы России. Таким образом, для местных олигархов становится проще и безопаснее не пытаться идти в политику дабы не попасть под ограничения, введённые законом о гостайне. Это означает, что они будут отказываться от перспектив быть избранным в Совет Федерации от своего региона. Они будут избегать перспектив и возможностей войти в правительство Субъекта Федерации. А часть «сенаторов» которые были избраны ранее, попытаются отказаться от своих полномочий ради спасения собственного бизнеса и своей собственнной безопасности.

В результате перечисленного выше, **местные кланы ещё больше органичивают своё участие в политике на региональном и федеральном уровне**.

Олигархи попытаются сохранить влияние посредством продвижения своих «ставленников».

> — Но местном уровне это ещё может сработать, но на уровне Совета Федерации, где «сенатор» сразу становится госслужащим, получающим зарплату в Москве, схема не сработает.

Поэтому первый результат

> **1) — ещё большее ограничение влияния местных кланов на региональную политику. Фактически, Путин зачищает систему принятия решений на федеральном уровне и окончательно утверждает механизмы коммуникации с регионами, где проявление инициативы, требования исключаются и заменяются «просьбами» от подданных.**

Второй результат

> **2) — ослабление местных кланов.**

Частичный уход олигархов из непосредственного участия в системе принятия решений на уровне Субъекта Федерации означает однозначное ослабление местных кланов.

Ведь они в значительной мере лишаются финансового ресурса.

> А попытки фронды подавляются силовыми методами: например, уголовными делами по коррупционным статьям УК.

Попытки олигархов финансировать «своих» депутатов можно легко (в российских условиях) квалифицировать как дачу взятки должностному лицу.

Это крайне важно для Кремля на фоне уменьшения ассигнований на социальную сферу, медицину, региональные проекты.

3)

Учитывая пп 1 и 2, во-первых не будет протестующих голосов на уровне СовФеда и таковых будет крайне мало на уровне региональных правительств. Зато Кремль может интенсифицировать процесс «дойки» местного бизнеса. Как это уже сегодня происходит на примере выплат «подъёмных» при рекрутинге населения на войну: часть денег идёт из местного бюджета, часть докладывает бизнес «по просьбе губернатора».

4)

И, наконец, четвёртый результат, точнее, процесс.

Я уже писал о **программе «Время Героев» - политике отбора, обучения и привода во власть участников российско-украинской войны.**

Первая группа из 80 человек ещё продолжает обучение (но уже набираются вторая и третья группы) специфике работы в системе госуправления только к концу этого года. Тем не менее мы уже имеем назначение как минимум 10 её представителей на достаточно высокие уровни — от члена местного правительства до помощника губернатора. А Артём Жога вообще стал полпредом Путина по Уральскому Федеральному Округу. Ещё 10 назначений произойдут (об этом пишет сайт программы) в ближайшее время. В том числе в Администрацию президента РФ. Таким образом, Путин, запустив процесс обновления элит за счёт участников войны, стимулирует их карьерный рост и зачищает поле для новых назначений. А так же даёт недвусмысленный сигнал Субъектам Федерации. Что приведёт к достаточно интенсивному процессу кадрового роста преданных и благодарных (за карьерный рост, изменение качетва жизни) лично Путину ветеранов войны.

Местным же элитам в ближайшие годы отводится роль «козла отпущения».

Ведь **ещё на рубеже 2016-18 годов для населения создали (либо восстановили) рамку восприятия «царь хороший — бояре плохие», которая на федеральном уровне отводит любой негатив от Путина (он же царь), а на региональном от губернаторов (там они цари).**

Поэтому **лавры «благодарности» за всё позитивное уходят условному «Путину», а ухудшение жизни на местах связывают как раз с местными кланами.**

Которые уже скоро будут лишены возможности участия в политике даже на местном уровне и, соответственно лишаться механизмов самозащиты.

***

№ 91

Основні теми доби 02.10.2024 в Україні та навколо України

1️⃣ Ситуація на лінії фронту на Донбасі залишається стабільно тяжкою для ЗСУ. Офіційно визнано падіння Вугледара. Президент Зеленський оголосив, що було ухвалено рішення вивести війська з міста, однак із фактичного оточення не змогли вийти кілька сотень бійців легендарної 72-ї механізованої бригади. За кілька днів до відступу Генштаб зняв із посади командувача бригади Винника. На його місце призначено начальника відділу управління реабілітації Командування підготовки Сухопутних військ ЗСУ Охрименка, який до того протягом короткого часу був військовим комісаром Одеси.

За інформацією сервісу DeepState, російські війська також незначно просунулися в Курській області РФ.

За добу на лінії фронту сталися 142 бойових зіткнення, важкі бої тривають на Покровському та Курахівському напрямках та в Торецьку.

Російські війська тероризують жителів прикордонних і прифронтових населених пунктів обстрілами та бомбовими ударами. 10 мирних жителів постраждали в Харкові внаслідок удару керованими авіабомбами та 1 – у Краматорську. На Чернігівщині загинули 2 особи, дитина тощо. Загалом за добу загинули 4 особи, понад 30 – дістали поранень та травм.

Головнокомандувач ЗСУ Сирський відвідав 25-ту бригаду на Покровському напрямку.

Зеленський заслухав доповіді Сирського та начальника Служби зовнішньої розвідки Іващенка. Вочевидь діями армії керує не її головнокомандувач та Генштаб, а особисто Зеленський.

2️⃣ Українські підрозділи ППО збили 78 зі 105 дронів-камікадзе, якими Росія атакувала Україну в ніч на 3 жовтня. За інформацією Укренерго, унаслідок атак та обстрілів пошкоджено енергооб'єкти 8 областей.

Українські дрони атакували аеродром у Борисоглібську Воронезької області, однак точні наслідки атаки поки невідомі. Міністерство оборони РФ оголосило про знищення або придушення 113 українських БПЛА.

У низці областей унаслідок російських ударів сталися знеструмлення, однак поки графіки вимкнень у всій країні не запроваджено.

Американське агентство USAID напередодні опалювального сезону оголосило про виділення допомоги загалом на $825 млн на підтримку української енергетики, і ще $233 млн – на допомогу українцям, які її потребують.

Уряд Німеччини надає 6 потужних електрогенераторів.

3️⃣ Російська влада розпочала призов "військовозобов'язаних" – "нових громадян" окупованих територій півдня України, що за нормами міжнародного права є воєнним злочином.

Президент Путін указом дозволив підсудним, вироки щодо яких ще не набули чинності, підписувати контракт із міністерством оборони.

Міністр оборони Польщі Косіняк-Камиш констатував, що українських чоловіків, які бажають вступити до "Українського легіону" на території країни, "вкрай небагато".

Міністерство оборони планує запровадити повістки з QR-кодом, що дасть змогу співробітникам територіальних центрів комплектації перевіряти їх за допомогою застосунку для смартфона "Резерв+".

4️⃣ Американська компанія Aerovionica оголосила про намір локалізувати виробництво дронів-камікадзе SwitchBlade 600 в Україні.

За твердженням президента Зеленського, в Україні щомісяця виробляється від 15 до 20 САУ "Богдана" калібру 155 мм.

5️⃣ Кабмін затвердив ***Стратегію демографічного розвитку України до 2040 року***. За оцінками експертів, цей "документ" ніяк не пов'язаний з іншими затвердженими стратегіями.

Голова парламентського комітету, депутатка від партії "Слуга народу" Підласа заявила, що наступного року мінімальну зарплату підвищено не буде "через обмежений фінансовий ресурс".

Президент Зеленський підписав указ про запровадження рішення РНБО про бюджетні витрати на оборону у 2025 році в розмірі 26,3 % ВВП.

6️⃣ У відповідь на тиск польської влади Український інститут національної пам'яті оголосив плани проведення у 2025 році пошукових робіт з ексгумації останків жертв Волинської трагедії. Питання про ексгумацію є однією з основних тем обговорення польської влади з офіційними особами України в процесі вступу країни до ЄС. Зокрема, про це на підвищених тонах говорили президент Зеленський та польський міністр закордонних справ Сікорський під час його останнього візиту до Києва.

7️⃣ Колишній держсекретар США Помпео назвав "дурними" обмеження на завдання ударів західною далекобійною зброєю по території РФ та вважає, що знищення російських ракет та дронів у повітряному просторі України Польщею та Румунією не призведе до ескалації у відносинах із Росією.

Міністр закордонних справ Угорщини Сійярто оголосив, що уряд відхилив пропозицію ЄС про відправлення військових радників до України.

8️⃣ Парламентська асамблея Ради Європи (ПАРЄ) визнала Голодомор геноцидом українського народу.

***

№ 92

Основні теми доби 03.10.2024 в Україні та навколо України

1️⃣ Протягом доби на лінії фронту сталися 148 бойових зіткнень. Російські війська і далі ведуть наступ на Курахове з 2 напрямків. За даними сервісу DeepState, вони просунулися в районі станції Цукурине на північ від Курахового, а також із заходу – в районі Катеринівки. ЗСУ не можуть зупинити наступ. З лінії фронту повідомляють про серйозні проблеми з мотивацією бійців та командуванням. У повітрі панує російська авіація, потужні удари керованими бомбами знищують українські позиції та населені пункти. Тривають запеклі бої в центрі Торецька. На південь від Куп'янська моторизовані підрозділи армії РФ успішно ведуть наступальні дії в напрямку річки Оскіл у районі села Колесниківка.

Кількість обстрілів, ракетних та бомбових ударів російських військ по прифронтових та прикордонних населених пунктах не зменшується. За добу поранення дістали 32 мирних жителі, загинули – 2.

2️⃣ За інформацією командування Повітряних сил, у ніч на 4 жовтня підрозділи ППО збили лише 9 з 19 дронів-камікадзе, якими Росія атакувала енергетичні об'єкти 6 областей. Поранення дістали жителі Кіровоградщини та Сумщини. У 2 областях виникли перебої з електропостачанням, а також з подаванням питної води.

Речниця Пентагону Сінгх заявила, що країни НАТО не знищуватимуть російські дрони та ракети над Україною, оскільки це начебто втягне країни НАТО у війну з Росією. З її слів "Ізраїль та Україна мають різні ландшафти поля бою".

Румунія передала Україні свій комплекс ППО Patriot.

Російські телеграм-канали повідомляють про пожежі на нафтобазі та інфраструктурному об'єкті у Воронезькій і Бєлгородській областях унаслідок атаки українських безпілотників.

Росія звинуватила Україну в дроновій атаці на Курську АЕС у Курчатові, однак за певний час була змушена визнати, що вибух стався внаслідок неконтрольованого падіння БПЛА після його придушення засобами радіоелектронної боротьби (РЕБ). Російська протиповітряна оборона все частіше збиває українські безпілотники або придушує їх системами РЕБ, тому ефективність їхнього застосування падає, а вони врізаються в житлові будинки або падають на місцевості, не долетівши до цілі.

3️⃣ Генеральний секретар НАТО Рютте, який щойно обійняв цю посаду, приїхав до Києва на переговори з президентом Зеленським та міністром оборони Умєровим. Він заявив, що Україна наразі "ближче до НАТО, ніж будь-коли". Зеленський на зустрічі з Рютте наполягав на якнайшвидшому вступі України до Альянсу та отриманні дозволу на застосування далекобійних систем, без яких неможливо зупинити російський наступ.

4️⃣ Тривають слухання в Трибуналі з морського права в Гаазі за позовом України до РФ про порушення свободи судноплавства в Азовському та Чорному морях. Українські представники вимагали, щоб судді приписали демонтувати міст через Керченську протоку, який Росія незаконно побудувала після анексії Криму.

5️⃣ Україна замовила у франко-німецької компанії KNDS 12 самохідних артилерійських установок (САУ) CAESAR. KNDS уже має в Україні сервісний центр з обслуговування своєї техніки.

6️⃣ Уряд Молдови напередодні референдуму про вступ до ЄС звинуватив Росію у втручанні у виборчий процес, за допомогою прямого фінансування проросійських груп і партій, а також закрив доступ до російського сервісу Яндекс, та його дочірнім сайтам. До єдиного молдовського морського порту на Дунаї Джурджулешти заходять судна з портів РФ, які можуть везти російських диверсантів і озброєння, наприклад "Волго-Балт-242" під прапором Сейшельських островів. Україна не має права їх перевіряти, оскільки в гирлі Дунаю діють норми морського права мирного часу.

7️⃣ Прем'єр-міністр Словаччини Фіцо заявив про намір відновити взаємовигідні відносини з Росією "після закінчення війни". Таким закінченням може бути оголошено "перемир'я", під час якого Росія буде готуватися до нового наступу.

8️⃣ Ізраїль оголосив генерального секретаря ООН Гутерріша персоною нон грата за відмову засудити іранську ракетну атаку. У відповідь на атаку Ізраїль завдав ще одного авіаудару по району ліванської столиці Бейрут, де розташовані бази бойовиків руху Хезболла.

США запровадили санкції проти 2 суден, які перевозили іранське озброєння єменським "повстанцям"-хуситам, а також проти фізичних та юридичних осіб Китаю та Ірану, які організували ці постачання. Саме іранською зброєю хусити завдають ударів по Ізраїлю.

***

№ 93

Основні теми доби 04.10.2024 в Україні та навколо України

1️⃣ Протягом доби на лінії фронту сталися 159 бойових зіткнень. Після втрати Вугледара ситуація для ЗСУ й далі гіршає в районі Курахового. За даними сервісу DeepState Live Map, російські війська захопили територію західніше Вугледара та просунулися в Желанному Першому та Желанному Другому, а також у Георгіївці на захід від Мар'їнки. Низка OSINT-команд повідомила, що російські війська також узяли під контроль більшу частину селища Цукурине на залізничній гілці Покровськ-Курахове. Також ударні російські підрозділи ведуть наступ на сході Харківської області в напрямку річки Оскіл. ЗСУ залишили Андріївку та відкотилися в Стельмахівці та Колесниківці.

У районі Донецька внаслідок українського удару загинули 6 північнокорейських офіцерів, ще 3 – дістали поранень. За інформацією

видання The Times, КНДР постачає Росії щонайменше половину з 3 млн артилерійських боєприпасів, які російські війська використовують у війні проти України.

Протягом доби від обстрілів, ракетних і бомбових ударів загинули 5 жителів прикордонних та прифронтових територій, 8 – дістали поранень та травм.

Офіс генпрокурора зафіксував розстріл російськими військовослужбовцями 93 українських бійців, які потрапили в полон, що є воєнним злочином. Понад 80 % випадків сталися у 2024 році.

2️⃣ Командир батальйону 123 бригади територіальної оборони Гриб застрелився після того, як понад половина бійців підрозділу втекли з позицій під Вугледаром. На думку багатьох експертів, така ситуація виникла через фактичний провал мобілізації та бойової підготовки, коли дірки в обороні командування "затикає" необстріляними підрозділами, які укомплектовано немотивованими бійцями.

Бригади, які довели свою ефективність, не отримують поповнення, натомість формуються все нові й нові бригади.

Кабмін зменшив з 14 до 7–10 днів термін явки мобілізованих осіб до територіальних центрів комплектування.

3️⃣ Підрозділи ППО збили лише 3 з 13 безпілотників типу Shahed, та 1 ракету Х-58/68 з 3, якими Росія в ніч на 5 вересня атакувала Україну. У Румунії знайдено уламки ще одного російського безпілотника. За твердженням криміналістів, Росія дедалі частіше застосовує дрони "невстановленого типу", якими можуть бути БПЛА "Гарпія", що зібрано з китайських компонентів.

4️⃣ Президент Зеленський оголосив, що презентує "план перемоги" учасникам зустрічі групи воєнної підтримки України на базі Рамштайн, яка відбудеться 12 жовтня. Водночас ані він, ані його оточення так і не пояснили громадянам України, у чому полягає цей "план".

Столтенберг, який щойно пішов із посади генерального секретаря НАТО, вважає, що Україну можна прийняти до Альянсу – навіть із територіальними втратами, однак для цього рішення "немає політичної волі".

5️⃣ Держбюро розслідувань та СБУ провели обшуки в родини чиновників із Хмельницького, причому всі члени родини не мали офіційних джерел доходів, крім зарплати. Було знайдено $5,2 млн та €0,3 млн, чиновники мали десятки об'єктів нерухомості в Україні та за кордоном, 9 елітних автомобілів, коштовності та годинники. Дружина чиновника очолювала обласну медико-санітарну комісію, син – відділення пенсійного фонду.

НАБУ та Спеціалізована антикорупційна прокуратура повідомили про завершення розслідування справи щодо колишнього голови Фонду держмайна Сенниченка. Злочинна група, яку він очолював, викрала бюджетні кошти в розмірі 700 млн грн, а також легалізувала та "відмила" через держпідприємства до 10 млрд грн.

У всій країні трапилися сотні таких випадків, що свідчить про системну корупцію на всіх рівнях влади. Водночас депутати Верховної Ради через "нестачу коштів у бюджеті" та "на вимогу МВФ" мають намір суттєво підвищити податки, причому заднім числом. Відповідний проєкт уже схвалено парламентським комітетом із питань фінансів, податкової та митної політики, який очолює одіозний депутат від президентської партії "Слуга народу" Гетманцев. Керівництво Верховної Ради має намір винести його на голосування вже наступного тижня.

За твердженням чиновників Міністерства економіки, дефіцит держбюджету сягнув 676 млрд грн і зростає і далі.

6️⃣ Першими клієнтами "інвестнянь" стали агропромислова компанія "Астарта" та комплекс відпочинку з аквапарком "Буковель", які названо "проєктами зі значними інвестиціями".

7️⃣ США завдали ударів по військових об'єктах єменських "повстанців" – хуситів, яких підтримує Іран. Хусити практично паралізували один з основних світових морських шляхів з Азії до Європи Червоним морем та Суецьким каналом.

Ізраїль завдав ще одного удару по Бейруту та повідомив про знищення наступника лідера терористичного руху Хезболла.

Президент США Байден відмовляє керівництво Ізраїлю від атаки майже єдиного пункту відвантаження іранської нафти в Перській затоці, оскільки напередодні президентських виборів це може спричинити різке зростання цін на пальне. Кандидат у президенти США від Республіканської партії Трамп вважає, що Ізраїль у відповідь на ракетну атаку має завдати удару по іранських ядерних об'єктах.

***

№ 94-1

Ukraine War, 4 October 2024: *Illusions and… yet more Illusions*

SARCASTOSAURUS

OCT 04, 2024

Hello everybody!

While everybody is waiting for an Israeli ‘retaliation’ against Iran, and conveniently ignoring IASF’s bombardment of civilians in Suni Districts of Beirut (where there was no Hezbollah ever), lets ‘get back to Ukraine‘… where few things about ‘strategy’ are meanwhile as clear as Biden-Netanyahu’s strategy for the Middle East.

This even more so because somebody asked me about what would Ukraine need to win this war – which, sorry, but: when thinking of possible answers, is enraging me, which in turn is making me bitterly sarcastic.

Thus… well, you know what that means by now…

***

One of, meanwhile, unavoidable conclusions is that the Zelensky Administration in Kyiv is suffering from several very serious illusions. Like the one that it can impress the zombie idiots in the West with ‘spectacular’ offensives, ‘peace plans’ and whatever else: that it could change their minds, convince them it’s important to seriously support Ukraine, make it capable of defeating Russia, and other, similar fantasies.

No, dear Ukrainians: you can’t impress the zombie idiots with anything you have. They’ll keep on ‘mumbling and aimlessly stumbling around’. Or, if you think you can: have you failed to pay attention at the fact that ‘the West’ can’t even impress itself - by losing one war after the other.

Oh, you think that’s not the case? So, what about Libya, Iraq, Syria, Mali, Afghanistan, and Yemen? What about war against (quasi)’Islamist’ extremism (a.k.a. ‘War on Terror’)?

Actually: is there a single conflict fought in the last, say, 20-or-so-years, where ‘the West’ drew a clear-cut victory (in military, but also in political sense)?

If you haven’t figured it out by now: the answer is negative. And the reason is that for ‘the West’, ‘all these wars’ – and that’s meanwhile including this one in Ukraine – are not only ‘very far away’, but: they do not have any kind of negative impact. They’re ‘simply irrelevant’, because ‘not diminishing profits’. On the contrary: all

these wars have handsomely served the purpose of enriching the oligarchy, have helped it distract its own public while extracting nice profits, and they are helping it subvert pluralism at home. Correspondingly, these wars, and their outcome were perfectly fine the way they were. And/or still are. So, why should the West care if 'it' loses another war – 'even if' it happens this would be the one in Ukraine?

***

Next point… ah, you mean: 'the West' is going to save Ukraine for reasons like 'civilisation' and 'human rights'?

Like 'the West' is saving civilisation and human rights through violating all of its own 'laws' and 'rules' and wholeheartedly supporting the peaceful, civilised, diplomatic, pluralist, and humanitarian US-Israeli genocide of Palestinian civilian terrorists and, meanwhile, the Lebanese civilian terrorists, because these are from the medieval ages, you mean?

Indeed, (at least) 'half' of Ukraine is not only supporting but cheering how, for example, 'Israel is enforcing the UNSC Resolution 1701'.

Aha. And, who's going to enforce the UN Resolution 181? Or the UNSC Resolution 242…?

And if not… well, then why should the West support Ukraine when somebody violates the UN Charter, plus about a dozen of different international treaties and agreements, invades it and subjects it to a war of extermination?

BTW, another half of Ukraine is demanding 'to Den Haag with Pudding' – while conveniently ignoring their 'most important ally', as well as their 'holly ally' are both not recognising the ICC in Den Haag. Indeed, ever since the times of Qusay Bush in the USA, the valid related legislation there is the Haag Invasion Act. The other 'ally' is considering the ICC for 'anti-Semitic'. Yet, you expect these two parties to help you bring Pudding to Den Haag…?

And, if not, then why not? Because the ICC and the UN/UNSC Resolutions are some consumables in a grocery: something one can pick at own discretion, or ignore if preferring to. 'Please, pack me 500 gram of this Resolution, and then a 120-gram-slice of that Resolution, but no-no: nothing of the ICC, it's not kosher…'

Really: is nobody there in Ukraine realising it is exactly such behaviour that resulted in the World-wide collapse of the West's 'rule of law and order' – in turn, and in between others, offering Pudding a precedent for his invasion and war of extermination of Ukraine, while converting the UN to a bunch of toothless barking dogs?

If it’s nothing of that, then at least this: why do the Ukrainians then expect a genocide-supporting ‘the West’ to come and save Ukraine against Pudding’s genocide?

…especially where half of zombie idiots here in ‘the West’ considers Zelensky ‘more dangerous’ than Pudding. Is particularly valid for those with fascistoid ideologies, which are proven effective enough to make Trump, Orban, AfD and FPÖ as successful….

***

Next point… ah, see there: as a condition for ‘continuous provision of aid’ by ‘the West’ (ho-hum), the Zelensky administration was forced to issue a legislation along which foreigners are now free to ‘invest in Ukraine’ – through purchasing real estate.

Of course, the legislation in question actually reads a bit different, and is supposed to have some other effects, but the point is: Ukrainians do not have money. ‘The West’ does. So, how much of Ukraine is now going to be sold off to ‘the West’ in exchange for aid that’s never going to arrive?

….and why not make peace through selling the same real estate to Pudding instead?

***

Next point… the Zelensky’s ‘peace plan’…?

I would, really, from the bottom of my heart, love learning about details of a ‘plan’ that envisages the end to this war. A war in which there is only one party – just one, nobody else – that can end it. Right now, any time of the day. And that one party is no Ukraine. And definitely no ‘the West’.

It’s Pudding.

(Alternatively: yes, Ukraine can end it too, right away. By a capitulation, of course.)

Point is: Pudding has put all of his eggs into the basket of exterminating Ukraine. His armed forces, his economy, the future of the entire Russian Federation, and his own. Nothing else matters to him, because nothing else is as effective in keeping him in power and securing his position. Everything he’s got is now invested into exterminating Ukraine.

(….as is about 0.02% of what ‘the West’ has got…)

But, Zelensky is certain he can…. Do what exactly? Develop super powers of a Jedi Knight, enabling him to convince Pudding into giving up on all of this through stopping his war of extermination of Ukraine? Probably through a single look of his

eyes, or a move of his hand, if he just gets an opportunity to get closely enough to him….?

That can't be described even as 'science fiction'.

The same is valid for travelling to the USA to 'present that peace plan' to geriatric apparatchiks like Biden and Trump. Do I have to remind you that Ukraine used to be a part of the USSR? Therefore, at least my generation of Ukrainians should still remember what it used to be like living under the rule of geriatric apparatchiks like Brezhnev.

Pay attention: Brezhnev died at 75. Chernenko, his successor, at 73.

Oh, see there: Trump is 78, and Biden 81. Surprise, surprise…

And just like Brezhnev was a part of his own system, so are both of Americans a part of the corruption-, tax-avoidance-, profit-extraction-, and oligarchy-dominated system of rule already their entire life. But, Zelensky's going to 'convince' them? Change their minds? And he's going to go to Rammstein and demand arms……by selling real estate, I guess…?

Please, give me a break with all of this. What didn't work the last 10 years is not going to work now either. And – and that's a notice for those who haven't figured it out by now - bolstering a failure at war is a one-way road.

Whoever is still failing for such illusions, better makes place for somebody who is not.

***

Fact is: regardless what is the USA announcing, what is the EU announcing, in 'the West' there is neither interest, nor political will to help Ukraine win this war; therefore, there is no coherent strategy and thus no unified effort for this purpose. There's lots of babbling, few people understanding there's a threat for the entire system, but lacking powers to change anything, and thus no systemic, and even less so: consequent action. Sure, it's 'nice' to see/hear yet another announcement for 'next aid/arms package'. However, not only that merely a small part of what's announced is actually reaching Ukraine, but precisely that is also a clear confirmation for everything listed above: Ukraine is all the while getting one (singular) aid- or arms package here, another there, perhaps this month, perhaps the next – instead of 'the West' making sure Ukraine can depend on a *constant flow of arms and ammo*.

Has anybody got an idea what a havoc is such behaviour causing to all the Ukrainian military planning?

How is anybody there in Kyiv supposed to plan an operation, when it can only be sure that it can't be sure whether it's going to get the necessary arms and ammo, or not?

***

Next point… Even if 'the West' would, all of a sudden (probably after hitting some wall with its forehead, and sharply at that), decide to seriously help: nobody in that 'the West' has an idea about the impact of the Russian glide bombs upon the flow of combat operations in Ukraine. (Yes, sure, a few of us are warning about that for over a year. But, who's listening?)

‘The West’ has not even an idea of what such weapons mean – especially in combination with the constant drain of Ukrainian stocks of surface-to-air missiles through streams of Russian attack UAVs into Ukraine, run every single night.

What’s worse, seems even the Zelensky Administration is not aware of this fact.

That’s how comes Western corporations have – finally – come to the idea to start (‘seriously’) investing into the Ukrainian defence sector. Which is wonderful news, actually.

Indeed: the idea is great, no doubt. There’s just one problem with it: air defences.

Currently, the Ukrainian Air Force and Air Defence Force (PSZSU, I’m abbreviating this with ‘PSU’) can’t provide effective air defence for Ukrainian cities. It cannot even dream about doing the same for the ZSU troops on the frontline. Which in turn means that the PSU also can’t effectively defend the Ukrainian power supply system, either.

So, how do all of them – Zelensky and different of Western corporations now investing into the Ukrainian defence sector – expect to organise and run production? The last I’ve heard is that this is not working with electricity… And even if, how do they expect to run production in facilities exposed to the Russian missile strikes?

‘Ah, don’t worry: that’s going to work’?

Yes, sure: if one is ignoring the threat, that’s going to make the threat fade away. Like it’s going to fade away all the while on the frontlines… Well, why don’t we then all collectively ignore Pudding: he’s going to fade away on his own…

***

Considering all of this, the actual question is: what is the point of endlessly discussing minor, ‘tactical’ changes on the battlefield – the likes of which are dominating this ‘war’ for almost exactly two years? …or counting the Russian losses? ….of ignoring the Ukrainian?

The outcome of this conflict is on the best way of being decided in the usual fashion: somewhere else, and by those profiting from it the most.

Well, OK, let’s try it, ‘anyway’…

***

Kursk… with hindsight of two months, now it’s obvious: Zelensky ordered this operation to create another illusion of ‘Ukraine can, if only given the means’. In a (vain) hope he can impress the Western zombie idiots.

Arguably, the ZSU troops did great in converting the operation into a ‘Wildschweinjagd’ and mauling dozens of Russian units. For example, the troops of the 225th Assault Battalion, ZSU did great when, back on 6-7-8 August, driving nearly 40 kilometres to reach Korenevo. They have all the reasons to be proud of themselves. Alas, they didn’t capture the place. With which the fate of the entire Ukrainian operation into the Russian Federation was sealed right there. Because, without controlling Korenevo, the involved forces proved insufficient to stop a Russian counteroffensive that re-opened the road to Glushkovo. And without Glushkovo, the entire operation ended… well, actually: nowhere. It did – temporarily – secure Sudzha, but it didn’t secure the Glushkovsky District, which would be easy to defend. Therefore, the most in term of effects this operation had was to force the Keystone Cops in Moscow to withdraw a mass of troops form where they couldn’t get anywhere, either: northern Kharkiv.

Then, a month later, the brilliant GenStab-U re-deployed the 225th into a renewed attack, this time further west, over the border and directly on Glushkovo. Once again, the Ukrainian troops did their best: they breached the border defences, crossed minefields and raced into the Russian rear. Alas, by that time the Russians had not only an entire (even if depleted) naval infantry brigade, but also two VDV regiments in that area, plus have secured the road from Korenevo to Glushkovo and thus an interrupted flow of supplies.

What a surprise this time the 225th charge didn’t work… and this operation ended nowhere. Or that the Russians are meanwhile in the process of assaulting Pykhovo, south of Sudzha.

All of this is unimportant, of course. Important is that half of Ukraine can now celebrate because the Russians didn’t fulfil Pudding’s order to recover the area by 1 October…

What a brilliant victory… but, well, that’s what happens when one is running a war for propaganda, instead for military purposes. And then especially for the purpose of appeasing geriatric zombie idiots in ‘the West’…

Around this area the last few days, the VSRF, VKS, and the ZSU are also fighting a battle against each other's air defence systems. The Ukrainians claim to have knocked out a Nebo-M radar, and elements of at least two S-400 SAM-systems, while the Russians claim that this massive explosion caused by one of their air strikes on Cerkasskoe Porechne destroyed a Ukrainian air defence system. Pay attention at how the massive detonation in the centre, caused at least two 'secondaries' on either side…

***

Northern Kharkiv… although the Russians withdrew so many of their forces from this part of Ukraine that they began losing ground in return, matter of fact is that the ZSU hasn't got enough artillery ammo and FPVs to destroy those Russians still holding out in places like Hlyboke or along northern edges of Vovchansk.

(…not to talk about Vovchansk being completely demolished and made uninhabitable for the next 5-10 years…)

The ZSU must now hope it can recover a village or two by a painstakingly slow, methodical infantry assaults, bit-by-bit, house-by-house – and that *before* the next wave of the Russian mobilisation rebuilds the VSRF forces it's facing there…

***

Kupyansk-Svatove… after figuring out they can't breach the 115th Mech, the Russians turned around and instead began assaulting north-west of Pishchane. To

my big surprise, the GenStab-U then not only heard of this problem, but found the place on the map, and even moved the 1st NG Bureviy Brigade into a blocking position on time, so that this Russian effort is likely to end like 99% of the others: with yet another, completely smashed, Russian assault group.

That's also something like 'best news of this week' (if not the month).

The Russian column on advance north-west of Pishchane - minutes before it was savaged by mines and FPVs.

***

Kremina… sadly, nothing similar happened north of Terny, where the exhausted 66th Mech was not reinforced and thus lost control over Nevske. Instead, the GenStab-U 'solved' the situation (read: not at all) by patching up the frontline through adding a battalion from here and a battalion from there. What a surprise three such battalions have lost Makiivka, north of Nevske…

…that's where that with the GenStab doing its actual job – like writing a new doctrine of the ZSU, and thus taking care to improve training of ZSU officers in general – would be of use, because that would create and standardise procedures along which battalion-COs of disparate units would be taught to cooperate and coordinate with each other… but, well, I've discussed this only some 37 times, and even I'm getting tired of repeating myself…

***

Bakhmut… at least Chasiv Yar is still holding out.

***

Toretsk… after reshuffling some of forces from the Pokrovsk area to this sector, about a week ago, the Russians 'surprisingly' attacked all out and have reached the centre of Toretsk. As usually, the GenStab-U is patching up the frontline by deploying a miscellany of battalions… as well-known ever since Bakhmut, is a recipe for another major 'success'…

***

Pokrovsk… if there are any 'good news' from this area, then that the ZSU's northern sector is – largely – holding. For something like a week now. The southern sector is a different story: sure, the 15th NG Kara-Dag is holding in Selydove, but it took the deployment of the 117th Mech to stop the Russian penetration – and thus an attempt to encircle Selydove – south of that town. The Russian assault on Hirnyk was stopped only when the ZSU re-deployed the 59th Mech to that sector. In turn, southern approaches to Kurakhivka are now held by another bunch of 'independent battalions'…

***

Vuhledar… what happened there the last week, 'or so' is nothing but a shame.

As first, the GenStab-U might have intended to-, but didn't rotate out what's left of the 72nd Mech. It left the remnants of a completely exhausted unit at its own, partially still inside the ruined town. The way things are looking right now (i.e. on basis of currently available information), the CO 72nd Mech then started organising a phased withdrawal. The GenStab-U didn't take care to help the unit through securing flanks, but – in the light of troops inside Vuhledar posting complaints and requests for withdrawal from the ruined town - dismissed the CO 72nd Mech – and then left the Russians massacre troops still inside the town by dropping FAB-3000 and similar, free-fall bombs from their Su-24 and/or Tu-22M-3 bombers on the ruins of the town, plus massacre troops that attempted to withdraw over open fields north of it, so the town wouldn't fall while Zelensky was (still) in the USA…

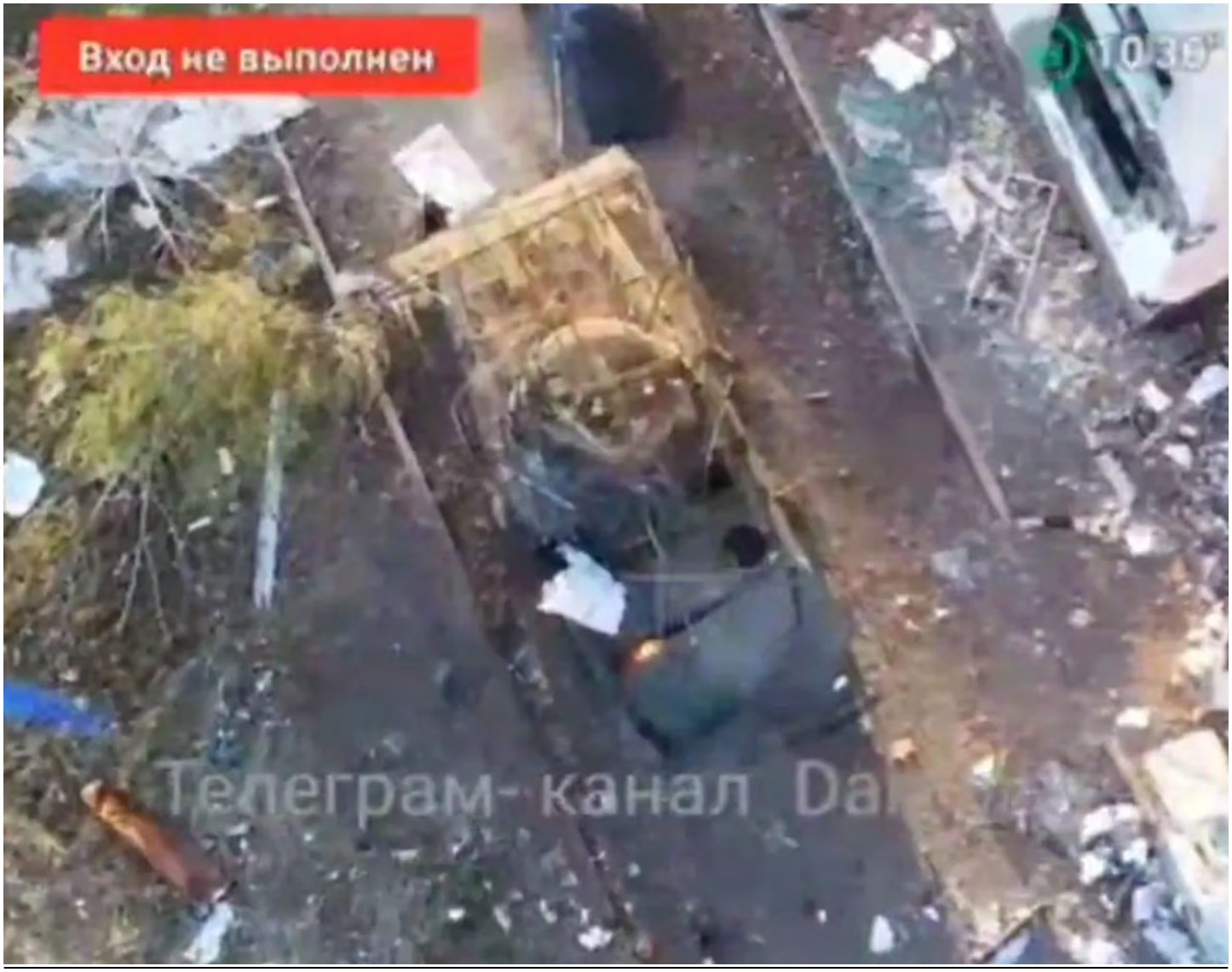
One of massive Russian free-fall bombs dropped on Vuhledar in late September, while this was still held by the 72nd…. could be FAB-1500M-54, could be FAB-3000M-54… less likely ODAB-1500 (no 'typical shockwave'), and certainly no 'ODAB-9000', as some are claiming,

Since around 27 September, Ukrainian air defences of Vuhledar were next to non-existent, enabling the VKS to bomb the town with free-fall bombs, causing yet additional casualties to the 72nd.

The 72nd lost at least these two BMP-2s - in addition to at least 2-4 main battle tanks - while trying to evacuate Vuhledar, then being stopped by orders from above, and left to get (partially) encircled and destroyed inside the ruins of the town.

If that is truth, and it looks like it is, then…. well, I'm not pro capital punishments, and my standpoint is that one shouldn't waste a single life. Therefore, my recommendation would be both Zelensky and Yermak, and the Commander-in-Chief of the ZSU, plus everybody in the GenStab-U who knew about all of this, but refused to quit on his own, belong being re-organised into a de-mining company and sent either to Kherson or to eastern Kharkiv.

Following approriate training, of course.

There's simply no other way any of them to ever make good what they did here – while there is a lots of work waiting for their eyes, hands and legs *there*.

….and that would be a very suitable warning for whoever would replace them, so their successors might learn not to play with lives of thousands of other people.

One way or the other, and what's worse, based on experiences from the last two years, the net result of this entire affair is going to be that the 72nd – the unit that held out at Moshchun, the unit that held out in Vuhledar for two years, and the unit that was shamefully left down by the political leadership in Kyiv, and by the entire top of the ZSU – is going to join the growing list of Ukrainian brigades that are 'spent' for illusions and fantasies, and then left to vegetate while 'cannibalised' for

whatever officers and other ranks are ‘loyal’ to their superiors, so the GenStab-U can create two other new brigades, consisting of insufficiently trained *mobiks*.

Atop of that, the ZSU thus lost the best defence position in this part of Ukraine (it comes not out of nothing the 72nd held out in Vuhledar for two years, with no help from the GenStab-U and the rest of the ZSU, plus the PSU). It’s not only that Bohoyavlenka and Novoukrainka are now exposed to further Russian advances. The Russians can expect to advance all the way to the line Velyka Novosilka - Pokrovsk by the end of this year.

***

I think that’s enough for today. At least have put all my frustration ‘to paper’…

Thanks for reading all the way to here.

***

№ 94-2

Війна в Україні, 4 жовтня 2024 року: Ілюзії.. й ще більше ілюзій

Том Купер, австрійський військовий аналітик

Вітаю всіх!

Поки всі очікують на "відплату" Ізраїлю проти Ірану і зручно ігнорують бомбардування ізраїльськими Повітряними силами цивільне населення сунітських районів Бейрута (де ніколи не було Хезболли), давайте "повернемося до України"... де мало що про "стратегію" є таким же "прозорим", як стратегія Байдена-Нетаньягу для Близького Сходу.

Тим більше, що хтось запитав мене про те, що потрібно Україні для перемоги у цій війні, – вибачте, але:

> **— коли я думаю про можливі відповіді, це викликає у мене лють, яка, своєю чергою, змушує мене гірко саркастично віджартовуватися.**

Отже... ну, ви вже знаєте, що це означає...

Один з неминучих висновків полягає в тому, що **адміністрація Зеленського в Києві страждає від кількох дуже серйозних ілюзій.**

1)

Наприклад, **що вона може вразити зомбі-ідіотів на Заході "вражаючими" наступами, "мирними планами" та чим завгодно іншим:**

— що вона могла б змінити їхню думку, переконати їх у важливості серйозної підтримки України, зробити її здатною перемогти Росію та інші подібні фантазії.

Ні, дорогі українці: **ви не можете вразити зомбі-ідіотів нічим, що у вас є.**

Вони й далі "бурмотітимуть й безцільно блукатимуть навколо". Або, якщо ви думаєте, що можете: хіба ви не звернули уваги на той факт, що "Захід" навіть не може вразити сам себе – програючи одну війну за іншою.

О, ви думаєте, що це не так?

— То що щодо Лівії, Іраку, Сирії, Малі, Афганістану та Ємену? А як щодо війни проти (квазі)"ісламістського" екстремізму (також відомої як "Війна з тероризмом")?

Насправді:

— чи є хоча б один конфлікт за останні, скажімо, 20 років, де "Захід" здобув чисту перемогу (у військовому, але також й у політичному сенсі)?

Якщо ви ще не зрозуміли: відповідь заперечна.

І причина полягає в тому, що для "Заходу" "всі ці війни" – і ця війна в Україні включно – не тільки "дуже далеко", але: вони не мають на них жодного негативного впливу. Вони "просто неактуальні", тому що "не зменшують прибутки". Навпаки: всі ці війни чудово послужили меті збагачення олігархії, допомогли їй відвернути власну громадськість, одночасно отримуючи гарні прибутки, і вони допомагають їй підривати плюралізм вдома. Відповідно, ці війни та їхні результати були для них цілком прийнятними – такими, якими вони були. І/або все ще є. То чому Захід має перейматися, якщо "він" програє ще одну війну – "навіть якщо" це війна в Україні?

2)

Наступний пункт... а, ви маєте на увазі:

— "Захід" збирається врятувати Україну з таких причин, як "цивілізація" та "права людини"?

Як "Захід" рятує цивілізацію та права людини, порушуючи всі свої власні "закони" та "правила" і всім серцем підтримуючи мирний, цивілізований, дипломатичний, плюралістичний та гуманітарний американо-ізраїльський геноцид палестинських цивільних терористів і, тим часом ліванських цивільних терористів, тому що вони з середньовіччя, ви маєте на увазі?

Дійсно, (принаймні) "половина" України не тільки підтримує, але й радіє тому, як, наприклад, "Ізраїль виконує Резолюцію РБ ООН 1701".

Ага. А хто буде виконувати Резолюцію ООН 181? Або Резолюцію РБ ООН 242...?

А якщо ні... ну, тоді чому Захід має підтримувати Україну, коли хтось порушує Статут ООН, плюс близько десятка різних міжнародних договорів та угод, вдирається й веде війну на її знищення?

До речі, інша половина України вимагає "до Гааги з Путіним" - зручно ігноруючи, що їхній "найважливіший союзник", а також їхній "святий союзник" обидва не визнають Міжнародний кримінальний суд (МКС) у Гаазі. Дійсно, ще з часів "Хусейна" Буша в США діє відповідне законодавство під назвою Акт протидії Гаазькому трибуналу (Закон про захист американських військовослужбовців від відповідальності за вироком Гаазького трибуналу). Інший "союзник" вважає МКС "антисемітським". І все ж ви очікуєте, що ці дві сторони допоможуть вам привести Путіна до Гааги...?

А якщо ні, то чому ні? Тому що МКС та Резолюції ООН/РБ ООН – це якісь витратні матеріали в бакалійній крамниці: щось, що можна вибрати на власний розсуд або проігнорувати, якщо хочеться. "Будь ласка, запакуйте мені 500 грамів цієї Резолюції, а потім 120-грамовий шматок тієї Резолюції, але ні-ні: нічого з МКС, це не кошерно..."

Справді: невже ніхто в Україні не усвідомлює, що саме така поведінка призвела до всесвітнього краху західного "верховенства права та порядку" - своєю чергою, і, між іншим, пропонуючи Путіну прецедент для його вторгнення та війни на знищення України, водночас перетворюючи ООН на купку беззубих собак, що брешуть?

Якщо це не те, то хоча б це: чому тоді українці очікують, що "Захід", що підтримує геноцид, прийде та врятує Україну від геноциду Путіна?

...особливо коли половина зомбі-ідіотів тут на "Заході" вважає Зеленського "небезпечнішим" за Путіна. Це особливо актуально для тих, хто має фашизоїдні ідеології, які виявилися достатньо ефективними, щоби Трамп, Орбан, "Альтернатива для Німеччини" та "Австрійська партія свободи" здобули такий успіх....

3)

Наступний пункт... а, дивіться:

> **— як умову для "постійного надання допомоги" "Заходом" (хм-хм), адміністрацію Зеленського змусили видати законодавство, згідно з**

яким іноземці тепер вільні "інвестувати в Україну" - шляхом купівлі нерухомості.

Звичайно, згадане законодавство насправді читається трохи інакше і має мати інші наслідки, але суть у тому: українці не мають грошей. "Захід" має.

То скільки України тепер буде продано "Заходу" в обмін на допомогу, яка ніколи не надійде?

....і чому б не укласти мир, продавши ту саму нерухомість Путіну натомість?

4)

Наступний пункт... **"мирний план" Зеленського...?**

Я б дійсно, з щирого серця, хотів дізнатися подробиці "плану", який передбачає кінець цієї війни. Війни, в якій є лише єдина сторона – саме вона, й ніхто інший – яка може її закінчити. Прямо зараз, у будь-який час доби. І ця одна сторона – не Україна. І точно не "Захід".

Це Путін.

(Як альтернатива: так, Україна теж може закінчити її, прямо зараз. Шляхом капітуляції, звісно.)

Суть полягає у тому, що Путін «поклав всі свої яйця в кошик знищення України». Свої збройні сили, свою економіку, майбутнє всієї Російської Федерації й своє власне.

Ніщо інше не має значення для нього, тому що ніщо інше не є таким ефективним у збереженні його при владі та забезпеченні його позиції. Все, що він має, тепер вкладено в знищення України.

(...як і приблизно 0,02% того, що має "Захід"...)

Але Зеленський впевнений, що він може....

— Що саме? Розвинути суперсили джедая, що дадуть йому змогу переконати Путіна відмовитися від усього цього через припинення війни на знищення України? Мабуть, через один погляд своїх очей або рух руки, якщо він тільки отримає можливість підійти до нього достатньо близько....?

Це не можна вважати навіть "науковою фантастикою".

Те ж саме стосується поїздки [Зеленського] до США для "презентації мирного плану" геріатричним апаратникам на кшталт Байдена та Трампа.

Чи варто нагадувати вам, що Україна колись була частиною СРСР? Отже, принаймні моє покоління українців має ще пам'ятати, як це було – жити під владою геріатричних апаратників на кшталт Брежнєва.

Зверніть увагу: Брежнєв помер у 75 років. Черненко, його наступник, у 73.

О, дивіться: Трампу 78, а Байдену 81. Сюрприз, сюрприз...

І, так само як Брежнєв був частиною своєї власної системи, так і обидва американці є частиною системи правління, в якій домінує корупція, ухилення від сплати податків, вилучення прибутку та олігархія, вже все своє життя.

Тож Зеленський збирається їх "переконати"? Змінити їхню думку? І він збирається до Рамштайна вимагати зброю.....продаючи нерухомість, я думаю...?

Будь ласка, дайте мені перепочинок від усього цього. Те, що не спрацювало впродовж останніх 10 років, не спрацює і зараз. І – і це повідомлення для тих, хто ще не зрозумів – підтримка невдачі у війні – дорога в один кінець.

Хто все ще піддається таким ілюзіям, краще нехай поступиться місцем тому, хто не піддається.

Факт полягає в тому, що

1) — **незалежно від того, що оголошують США, що оголошує ЄС, на "Заході" немає ні інтересу, ні політичної волі допомогти Україні виграти цю війну;**

отже,

2) — **немає ні узгодженої стратегії, ні єдиних зусиль для цієї мети**.

Є багато балаканини, кілька людей розуміють, що є загроза для всієї системи, але не мають сил щось змінити, тож, немає системних, ба більше – послідовних дій. Звичайно, "приємно" бачити/чути ще одне оголошення про "наступний пакет допомоги/зброї". Однак, не тільки те, що лише невелика частина того, що оголошується, насправді досягає України, але саме це також є чітким підтвердженням всього вищезазначеного: Україна весь час отримує один (одиничний) пакет допомоги або зброї тут, інший там, можливо, цього місяця, можливо, наступного – замість того, щоб "Захід" забезпечував постійний потік зброї та боєприпасів.

Чи має хтось уявлення, який хаос така поведінка спричиняє всьому українському військовому плануванню?

Як хтось там у Києві має планувати операцію, коли він може бути впевнений лише в тому, що не може бути впевнений, чи отримає він необхідну зброю та боєприпаси, чи ні?

5)

Наступний пункт... Навіть якби "Захід" раптом (наприклад, після потужного удару головою об стіну) вирішив серйозно допомогти, ніхто на тому "Заході" не має уявлення про вплив російських керованих бомб на перебіг бойових операцій в Україні. (Так, звичайно, кілька з нас попереджають про це вже понад рік. Але хто слухає?)

"Захід" навіть не має уявлення, чим є такі озброєння – особливо якщо це поєднати з постійним виснаженням українських запасів зенітних ракет через безліч атак російських ударних БПЛА, якими армія РФ атакує щоночі Україну.

І що ще гірше – здається, навіть адміністрація Зеленського не усвідомлює цього факту.

Ось як вийшло, що західні корпорації – нарешті – дійшли до ідеї розпочати ("насправді") інвестувати в український оборонний сектор. Що є чудовою новиною.

І, дійсно, ідея чудова, в чому немає жодного сумніву. Є лише одна проблема з цим [яка має назву] "протиповітряна оборона".

Наразі Повітряні Сили України та Сили протиповітряної оборони України (я скорочую назву до "ПСУ") не можуть забезпечити ефективну протиповітряну оборону українських міст. Вони навіть не можуть мріяти про те ж саме для військ на передовій. Що, своєю чергою, означає, що ПСУ також не можуть ефективно захищати українську систему електропостачання.

То як всі вони – Зеленський та різні західні корпорації, які зараз інвестують в українську оборонну галузь – очікують організувати виробництво та виробляти продукцію?

Останнє, про що я чув, це те, що [жодне підприємство] не працює без електрики... І навіть якщо так, як вони планують щось виробляти на об'єктах, які не захищено від російських ракетних ударів?

"А, не хвилюйтеся: це буде працювати"?

Так, звичайно: **якщо ігнорувати загрозу, це змусить загрозу зникнути…**

Як вона весь час зникає на передовій... Ну, чому б нам тоді всім колективно не проігнорувати Путіна: він же зникне самотужки...

Зважаючи на все це, справжнє питання полягає ось в чому:

— який сенс нескінченно обговорювати незначні, "тактичні" зміни на полі бою – ті, які домінують у цій "війні" вже майже два роки? ...або підраховувати російські втрати? ....та ігнорувати українські?

Результат цього конфлікту на найкращому шляху до того, щоб бути розв'язаним у "звичайний спосіб": десь в іншому місці, і тими, хто отримає від цього найбільший прибуток.

Ну, гаразд, нумо спробуймо, "в будь-якому випадку"...

1. КУРСЬК...

З огляду на події останніх двох місяців, тепер стає очевидним, що саме ***Зеленський*** наказав провести цю операцію, щоб створити ще одну ілюзію "Україна може, якщо тільки дати їй засоби".

У (марній) надії, що він зможе вразити цим західних зомбі-ідіотів.

Можна сказати, що війська ЗСУ чудово впоралися з перетворенням операції на "полювання на диких кабанів" та розгромом десятків російських підрозділів.

— Наприклад, війська 225 штурмового батальйону ЗСУ чудово впоралися, коли 6-7-8 серпня просунулися майже на 40 кілометрів, щоб досягти Коренєва. Вони мають всі підстави пишатися собою.

На жаль, вони не захопили це місто. З чим доля всієї української операції в Російській Федерації була вирішена прямо там.

Тому що **без контролю над Коренєвим залучених сил виявилося недостатньо, щоб зупинити російський контрнаступ, який знову відкрив дорогу на Глушково.**

А без Глушкова вся операція закінчилася... ну, власне: ніде.

> — Вона – тимчасово – забезпечила Суджу, але не забезпечила Глушківський район, який було б легко захищати.

Тому найбільшим ефектом, який мала ця операція, було змусити "кейстоунських копів" [поліціянтів-еталонних невдах] у Москві вивести масу військ звідти, де вони все одно нікуди не могли дістатися: з північної Харківщини.

> — Потім, вже за місяць, блискучий Генштаб ЗСУ знову розгорнув 225 батальон у поновлений наступ, цього разу далі на захід, через кордон й прямо на Глушково. Знову ж таки, українські війська зробили все можливе: вони прорвали прикордонні укріплення, перетнули мінні поля і помчали в російський тил. На жаль, до того часу росіяни мали не тільки цілу (хоча й виснажену) бригаду морської піхоти, але й два повітряно-десантні полки в цьому районі, а також забезпечили дорогу від Коренєва до Глушкова і, отже, безперервний потік постачання.

«Яке здивування», що цього разу атака 225 батальону не спрацювала... і **ця операція закінчилася ніде.**

Або що росіяни тим часом перебувають у процесі штурму Пихова, на південь від Суджі.

Все це неважливо, звичайно. Важливо те, що половина України тепер може святкувати, тому що росіяни не виконали наказ Путіна відновити цей район до 1 жовтня...

«Яка блискуча перемога»... але, ну, **це те, що відбувається, коли ведеш війну заради пропаганди, а не для військових цілей**.

І тим більше

> **— з метою заспокоєння геріатричних зомбі-ідіотів на "Заході"...**

Навколо цього району останні кілька днів ЗС РФ, ПКС та ЗСУ також ведуть битву проти систем протиповітряної оборони один одного. Українці стверджують, що знищили радар "Небо-М" та елементи щонайменше двох систем ППО С-400, тоді як росіяни стверджують, що цей масивний вибух, спричинений одним з їхніх авіаударів по Черкаському Поречному знищив

українську систему протиповітряної оборони. Зверніть увагу, як масивна детонація в центрі спричинила принаймні два "вторинних" вибухи з обох боків...

2. ПІВНІЧНА ХАРКІВЩИНА...

Хоча росіяни вивели так багато своїх сил з цієї частини України, що почали втрачати територію натомість, фактом є те, що у ЗСУ недостатньо артилерійських боєприпасів та FPV, щоб знищити тих росіян, які все ще тримаються в таких місцях, як Глибоке або вздовж північних окраїн Вовчанська.

(...не кажучи вже про те, що Вовчанськ вже повністю зруйновано і він став непридатним для проживання упродовж наступні 5-10 років...)

ЗСУ тепер мають сподіватися, що зможуть відвоювати село чи два шляхом болісно повільних, методичних піхотних штурмів, крок за кроком, будинок за будинком – і це до того, як наступна хвиля російської мобілізації відновить сили ЗС РФ, з якими вони там стикаються...

3. КУП'ЯНСЬК-СВАТОВЕ...

Після того, як з'ясувалося, що вони не можуть прорвати оборону 115 механізованої бригади, росіяни розвернулися й натомість почали штурм на північний захід від Піщаного.

На мій великий подив, Генштаб ЗСУ тоді не тільки почув про цю проблему, але й знайшов це місце на карті, і навіть вчасно перекинув туди 1 бригаду Нацгвардії "Буревій", так що ці російські зусилля, ймовірно, закінчаться як 99% інших: ще однією, повністю розбитою, російською штурмовою групою.

Це також щось на кшталт "найкращих новин цього тижня" (якщо не місяця).

Російська колона, що наступає на північний захід від Піщаного – за кілька хвилин до того, як її було "проріжено" мінами та FPV.

4. КРЕМІННА...

На жаль, нічого подібного не сталося на північ від Тернів, де виснажена 66 механізована бригада не була підкріплена особовим складом й, отже, втратила контроль над Невським.

Натомість

> — Генштаб ЗСУ "розв'язав" ситуацію (читай: НЕ РОЗВ‘ЯЗАВ) шляхом латання лінії фронту додаванням батальйону звідси та батальйону

звідти. Яке здивування, що три таких батальйони втратили Макіївку, на північ від Невського...

...ось де те, що Генштаб ЗСУ робить свою фактичну роботу – наприклад, пише нову доктрину ЗСУ, і в такий спосіб піклується про покращення підготовки офіцерів ЗСУ загалом – було б корисним, тому що **це створило б і стандартизувало процедури, згідно з якими командирів батальйонів різних підрозділів навчали б співпрацювати та координувати свої дії один з одним...** але, ну, я обговорював це лише 37 разів, і навіть мені набридло повторюватися...

5. БАХМУТ...

Принаймні Часів Яр все ще тримається.

6. ТОРЕЦЬК...

після перегрупування деяких сил з району Покровська до цього сектору, приблизно тиждень тому, росіяни "несподівано" атакували всіма силами й дісталися центру Торецька. Як зазвичай, Генштаб ЗСУ латає лінію фронту, розгортаючи різноманітні батальйони... як добре відомо ще з часів Бахмута, це рецепт ще одного великого "успіху"...

7. ПОКРОВСЬК...

Якщо є якісь "хороші новини" з цього району, то це те, що північний сектор ЗСУ більш-менш тримається.

Вже приблизно тиждень.

Південний сектор – інша історія: звичайно, 15 бригада Нацгвардії "Кара-Даг" тримається в Селидовому, але знадобилося розгортання 117 механізованої бригади, щоб зупинити російське проникнення – і в такий спосіб припинити спробу оточити Селидове з півдня. Російський штурм на Гірник був зупинено лише тоді, коли ЗСУ перекинули 59 механізовану бригаду до цього сектору. Своєю чергою, південні підступи до Курахівки тепер утримує ще одна купка "незалежних батальйонів"...

7. ВУГЛЕДАР...

«Це гірше, ніж помилка — це ЗЛОЧИН!»

Те, що там сталося за останній тиждень, "або близько до того" - є не чимось іншим, ніж ганьбою.

1) — По-перше,

> **Генштаб ЗСУ, можливо, мав намір, але не ротував те, що залишилося від 72 механізованої бригади.**

Він залишив залишки повністю виснаженого підрозділу насамоті, частково все ще всередині зруйнованого міста.

Судячи з того, як виглядають речі зараз (тобто на основі наявної інформації), командир 72 механізованої потім почав організовувати поетапний відступ.

Генштаб ЗСУ не подбав про те, щоб допомогти підрозділу забезпечивши фланги, але – з огляду на те, що війська всередині Вугледара розміщували скарги та прохання про виведення з руїн міста – звільнив командира 72 бригади – а потім

> 1) — **дав змогу росіянам знищити війська, що все ще знаходилися всередині міста,**

скидаючи ФАБ-3000 та подібні бомби вільного падіння зі своїх Су-24 та/або Ту-22М-3 на руїни міста, плюс знищити війська, які намагалися відступити через відкриті поля на північ від нього,

> 2) — **щоб місто не впало, поки Зеленський (все ще) був в США...**

Одна з масивних російських бомб вільного падіння, які було скинуто на Вугледар в кінці вересня, коли він все ще утримувався 72-ю... могла бути ФАБ-1500М-54, могла бути ФАБ-3000М-54... менш ймовірно ОДАБ-1500 (немає "типової ударної хвилі"), й точно не "ОДАБ-9000", як хтось стверджує

Приблизно з 27 вересня українська протиповітряної оборони Вугледара фактично не стало існування, що дало змогу ПКС РФ бомбардувати місто бомбами вільного падіння, спричиняючи ще додаткові втрати 72 бригаді.

Бригада втратила принаймні ці дві БМП-2 - на додаток до щонайменше 2-4 основних бойових танків – намагаючись евакуюватися з Вугледару.

Потім її зупинили наказами згори, і залишили у частковому оточенні та кинули на знищення всередині руїн міста.

Якщо це правда, і схоже, що це так, то... ну, я не прихильник смертної кари, і моя позиція полягає в тому, що не варто марнувати жодного життя.

Тому моя рекомендація

– і Зеленського, і Єрмака, і Головнокомандувача ЗСУ, плюс усіх у Генштабі ЗСУ, хто знав про все це, але відмовився піти сам, треба реорганізувати в роту розмінування і відправити або на Херсонщину, або на східну Харківщину.

Після відповідної підготовки, звичайно.

Просто немає іншого способу для будь-кого з них коли-небудь виправити те, що вони тут скоїли – в той час, як там на них чекає багато роботи для їхніх очей, рук і ніг.

...і це було б дуже доречним попередженням для тих, хто їх замінить, щоб їхні наступники могли навчитися не **грати з життями тисяч інших людей**.

Так чи інакше, і що гірше, виходячи з досвіду останніх двох років, чистим результатом всієї цієї справи буде те, що

— 72 бригада – підрозділ, який тримав Мощун під Києвом, підрозділ, який тримав Вугледар два роки, і підрозділ, який ганебно було кинуто політичним керівництвом у Києві та всією верхівкою ЗСУ –

приєднається до переліку українських бригад, що невпинно зростає, які "витрачені" на ілюзії та фантазії, а потім залишені напризволяще, в той час, як "канібалізовані" на будь-яких офіцерів та інших командирів, які "лояльні" до своїх начальників, щоб Генштаб ЗСУ міг створити дві інші нові бригади, що складаються з недостатньо навчених "мобіків".

На додачу до цього, **ЗСУ у такий спосіб втратили найкращу оборонну позицію в цій частині України** (не просто так 72 трималася у Вугледарі два роки, без допомоги від Генштабу ЗСУ та решти ЗСУ, плюс ПСУ).

Справа не тільки в тому, що Богоявленка та Новоукраїнка тепер відкриті для подальшого російського наступу. Росіяни можуть розраховувати на просування аж до лінії Велика Новосілка – Покровськ до кінця цього року.

Думаю, на сьогодні досить. Принаймні виклав усю свою фрустрацію "на папір"...

Дякую, що дочитали до цього місця.

***

№ 95-1

6 питань до влади по справі Слуги народу Крупи: яких начальників треба звільняти та перевіряти на зв'язок з корупційною родиною?

2024-10-06

Бутусов

Це історія демонструє масштаби корупції та хабарництва в українській владі під час війни.

Судячи з обставин, Крупи з кимось не поділились, бо виникають питання, як державні керівники та правоохоронці дозволили чиновникам-мультимільйонерам фактично відкрито збагачуватись на державних посадах багато років?

1. Тетяна Крупа, голова обласного МСЕК, яка з початку війни видавала довідки про непридатність до військової служби, була головним лікарем медико-соціальної комісії з 2008 року!

> — При чотирьох президентах, без змін 16 років на одній посаді! У 2015-му році балотувалась до облради за списком "Блоку Петра Порошенко", не пройшла. А в 2020-му балотувалась за списком партії "Слуга народу" і стала депутатом, засідає у Хмельницькій облраді. Особливо смішно це виглядає на фоні гучної рекламної кампанії Зеленського про "нові обличчя". Як думаєте, за яку суму 60-річна на той момент Крупа, яка усе життя провела на держслужбі та балотувалась раніше від Порошенко, купила собі продовження роботи на посаді голови МСЕК та місце "нового обличчя" від партії Зеленського?

2. Чоловік Тетяни - Володимир Крупа,

— також усе життя до виходу на пенсію працював на держслужбі, причому був керівником Хмельницької обласної Держфінінспекції та Держаудитслужби. Як же іронічно, що саме Володимир зображений на легендарному тепер відео, де він лежить на сімейному ліжку, заваленому мільйонами доларів.

3. Так само Тетяна та Володимир виховали і сина Олександра Крупу.

— При Порошенко він був призначений у 2018-му році у президнтську вертикаль, на посаду першого заступника голови Хмельницької районної державної адміністрації., і ось які статки родини він декларував у 2018-му році:

"Олександр Крупа, разом із сім’єю, декларують: три квартири, приміщення аптеки, п’ять різних нежитлових приміщення, манікюрний кабінет та приміщення магазину. Мають у власності також дві земельні ділянки у Хмельницькому, одну – у Ружичанці та одинадцять (по два гектари кожна) – у Гнатівцях Хмельницького району. Із незавершеного будівництва сім’я декларує житловий будинок у Хмельницькому, два дачних будинки у Новоушицькому районі. Із транспорту Крупа декларує автомобілі Volkswagen TOUAREG 2013 та Land Rover DISCOVERY SPORT 2016 років випуску".

https://ye.ua/syspilstvo/39391_Milyoner_i_sin_nachalnika_Derzhauditsluzhbi_Krupa_molodshiy_stav_chinovnikom.html

Одразу після того, як мама стала депутатом Слуги народу, її син Олександр також пішов на підвищення, став начальником обласного Пенсійного фонду, і при президенті Зеленському нелегальні доходи родини Круп стрімко збільшились:

"З декларації Тетяни Крупи за 2023 рік відомо, що на ній та членах її сім'ї задекларовані чотири квартири, 16 житлових будинків, три гаражі, 38 земельних ділянок. Задекларований автомобіль PORSCHE 2019 року".

https://suspilne.media/khmelnytskiy/850907-so-vidomo-pro-ocilnicu-oblasnoi-msek-aka-z-vikna-vikiduvala-sumki-z-grosima/

Лікар державної установи на новому "Порше"!

Родина Слуги народу, середнього рівня обласних чиновників, які усе життя працюють виключно на держслужбі, володіє відкрито майном крутіше за більшість бізнесменів, і нікого це не дивувало, усіх правоохоронців та контролерів, усі чомусь вважали, що це нормально!

Після затримання Тетяни Крупи, за повідомленням ДБР, вдома мати та батько Коупи зберігали понад 6,5 мільйонів доларів у готівці, плюс прикраси та коштовності на багато сотен тияч доларів, але це тільки менша частина майна:

"Серед іншого вони володіють 30 об'єктами нерухомості в Хмельницькому, Львові та Києві, 9 елітними автівками, корпоративними правами на 48 млн грн, готельно-ресторанним комплексом на майже 3 тис. метрів квадратних в одному із парків Хмельницького. За кордоном у їхній власності нерухоме майно в Австрії, Іспанії та Туреччині. На валютних закордонних рахунках родина також "накопичила" майже 2,3 млн доларів США".

> https://suspilne.media/amp/khmelnytskiy/850751-na-hmelniccini-dbr-vikrilo-kerivnicu-msek-ta-ii-sina-na-zbagaceni-na-miljoni-dolariv/

Вражає, що їх 37-річний син Олександр Крупа "у 2022-2023 роках начальник обласного Пенсійного фонду купив дві дорогі автівки:

> Audi Q8, 2021 року випуску за 2,1 млн грн і BMW X7, 2022 року випуску за 2,2 млн грн."
>
> https://glavcom.ua/publications/krupna-dinastija-tetjana-volodimir-ta-sin-jikhnij-oleksandr-1024162.html

Тобто **під час війни держчиновник купує та їздить на нових елітних машинах і нікого це не здивувало**. І це коли пенсіонери відкладають за своїх пенсій копійки на фронт.

Загальні статки родини чиновників Круп можуть сягати 15 мільйонів доларів, більшість з яких вкрадені під час війни.

> — Цікаво, скільки у нас в країні бізнесменів з такими статками та такими сумами у готівці?

Історія родини Крупи змушує задати питання:

1. Про необіхдність провести перевірки усього керівництва хмельницьких регіональних правоохоронних органів, Нацполіції, СБУ, БЕБ, які не помічали дяльність та статки Круп.

2. Усе керівництво та усі співробітники МСЕК та Пенсійного фонду, скоріше за все, знали про корупційні схеми своїх керівників. Але не повідомляли, і тому постає питання про масові звільнення свіучасників та розслідування їх діяльності.

3. Усі рішення МСЕК Хмельницької області мають бути переглянуті, мають бути оприлюднені дані щодо кількості довідок, які видала Крупа.

4. Мають бути проведені перевірки та оприлюднений майновий стан усіх інших регіональних МСЕК України та інших керінників Пенсійних фондів усіх рівнів. Також мають бути проведені перевірки керівництва МСЕК та Пенсійного фонду України, які є ймовірними учасниками цих корупційних схем.

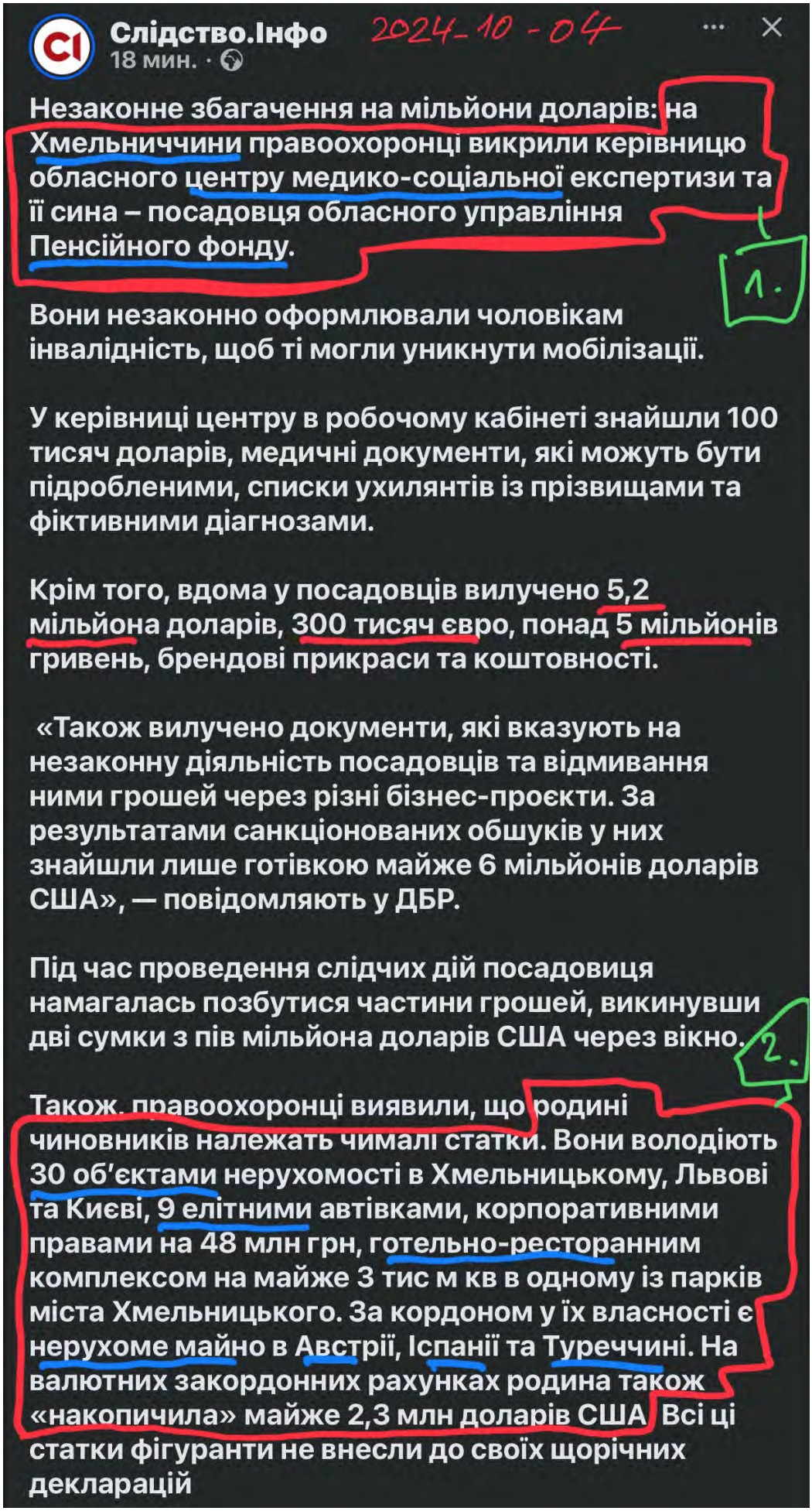
5. Має бути проведена перевірка фінансового та майнового стану керівництва партії Слуга народу у Хмельницькій області, оскільки кар'єра Крупи була б неможлива без політичного "даху" та сприяння місцевого партійного керівництва, вони, скоріше за все, отримували свою долю за те, що прикривали корупційну родину. Слуги мають відкрити, хто саме включив до партійного списку Тетяну Крупу. Також має бути відкрито, хто дав подання на призначення Олександра Крупи на голову Пенсійного фонду.

6. Уся конфісоквана у Круп готівка має бути негайно перерахована на допомогу ЗСУ, усе майно реалізовано на користь фронту - вони усе це поклали у свою кишеню з кишені платників податків.

І ось коли влада показово дасть відповіді на ці питання, і покарає усіх, хто допомагав Крупам буквально купатись у грошах, це набагато краще допоможе підняти доходи до бюджету, ніж підняття податків для бізнесу. Бо тисячі таких "інвест-нянь" як Крупа це і є основна причина нестачі грошей в державі, а зовсім не підприємці.

***

№ 95-2

Слідство.Інфо 2024-10-04
18 мин. ·

Незаконне збагачення на мільйони доларів: на Хмельниччини правоохоронці викрили керівницю обласного центру медико-соціальної експертизи та її сина – посадовця обласного управління Пенсійного фонду.

1.

Вони незаконно оформлювали чоловікам інвалідність, щоб ті могли уникнути мобілізації.

У керівниці центру в робочому кабінеті знайшли 100 тисяч доларів, медичні документи, які можуть бути підробленими, списки ухилянтів із прізвищами та фіктивними діагнозами.

Крім того, вдома у посадовців вилучено 5,2 мільйона доларів, 300 тисяч євро, понад 5 мільйонів гривень, брендові прикраси та коштовності.

«Також вилучено документи, які вказують на незаконну діяльність посадовців та відмивання ними грошей через різні бізнес-проєкти. За результатами санкціонованих обшуків у них знайшли лише готівкою майже 6 мільйонів доларів США», — повідомляють у ДБР.

Під час проведення слідчих дій посадовиця намагалась позбутися частини грошей, викинувши дві сумки з пів мільйона доларів США через вікно.

2.

Також, правоохоронці виявили, що родині чиновників належать чималі статки. Вони володіють 30 об'єктами нерухомості в Хмельницькому, Львові та Києві, 9 елітними автівками, корпоративними правами на 48 млн грн, готельно-ресторанним комплексом на майже 3 тис м кв в одному із парків міста Хмельницького. За кордоном у їх власності є нерухоме майно в Австрії, Іспанії та Туреччині. На валютних закордонних рахунках родина також «накопичила» майже 2,3 млн доларів США. Всі ці статки фігуранти не внесли до своїх щорічних декларацій

***

№ 96

Основні теми доби 04.10.2024 в Україні та навколо України

1️⃣ Російські війська наступають на Курахове з двох напрямків. За інформацією кількох OSINT-сервісів, на північ від міста вони просунулися в районі станції Цукурине на залізничній гілці Покровськ-Курахове, зі сходу – у Максимільянівці. Також ЗСУ втратили ще кілька кварталів у центрі Торецька. На Куп'янському напрямку наступальні дії російських моторизованих підрозділів мали успіх у районі сіл Піщане та М'ясожарівка. Генштаб повідомив про 169 бойових зіткнень на лінії фронту, що сталися за добу. Це свідчить, що погодні умови все ще не перешкоджають російському наступу.

Протягом доби в прифронтових і прикордонних із Росією населених пунктах загинули 6 мирних жителів, поранено і травмовано – щонайменше 30.

3️⃣ Росія в ніч на 6 жовтня атакувала Україну 87 ударними безпілотниками, 2 балістичними ракетами "Іскандер-М", а також 1 крилатою та 1 авіаційною ракетою. Підрозділи ППО збили 56 БПЛА та 2 ракети – авіаційну та крилату. Основний удар було завдано по портовій інфраструктурі Одеси, постраждала 1 особа.

Удень 5 жовтня в районі Костянтинівки російський винищувач Су-57 збив власний новітній важкий ударний безпілотник "Охотнік", вочевидь через втрату керування. Він упав на житлові будинки в околицях Костянтинівки, на щастя, ніхто не постраждав. Світлини й відео з місця падіння доводять, що цей БПЛА було скопійовано з американського RQ-170. Такий безпілотник упав на території Ірану у 2011 році внаслідок втрати управління, причому не зазнав жодних ушкоджень, після чого його було передано Росії.

3️⃣ За твердженням видання The Financial Times, низка західних лідерів схиляються до того, щоб заморозити війну в Україні, запропонувавши президенту Зеленському можливе членство в НАТО в обмін на фактичну відмову від повернення територій. Зеленський у відповідь заявив, що надійний мир не може бути результатом торгівлі суверенітетом або територіями.

***

№ 97

Don's Weekly, 7 October 2024: Part 1

by Donald Hill (with intro by Tom Cooper)

SARCASTOSAURUS

OCT 07, 2024

Hello everybody!

The first ‘weekly’ in this month and… well, we’ve still got nothing ‘better’ to tell you but in my update from three days ago. Except that by now it’s sure: Biden, frustrated by fierce Ukrainian resistance - foremost against Pudding and his hordes, but also against his and his Trio Fantasticus’ modelling of the outcome of this war - has, de-facto, ‘thrown the towel’: Ukraine needs not expecting any additional aid from the USA any more as long as Biden is still in White House. Which is until 20-21 January 2025.

Which, to bring it to the point, means that now Ukraine must see how is it going to survive at least the next four months, almost entirely on its own - and if it’s not going to be longer, if Trump wins instead of Harris. In which case Ukraine needs not expecting anything at all from the USA for the next 4.5 years.

That much about ‘Cradle of Democracy’ and its ‘defence of freedom, prosperity, and human rights’.

With other words: for second year in succession, Ukraine is abandoned by the USA right on time for the onset of the winter campaign.

And EU…? Firstly, ‘EU’ exists foremost on the paper: in practice, it’s an economic- - but, by no means political - union of 27 different states, each of which is pursuing entirely different interests. Thanks for asking. And one of primary interests of the majority of EU’s members is not to get too much involved ‘in that fracas in Ukraine’. It’s none of our business, you know: we didn’t cause it (at most, ‘it was those war-mongers from NATO’), it’s not really our specialty, and we’ve got more important things to do. Where the majority of us, ‘citizens of the EU’, actually have no clear idea what are these, ‘more important things to do’ - but, never mind: we can always complain about illegal immigrants, hundreds of other things, watch cat videos in the social media, or the Champions League on the TV. Because we’ve got it so bad, here in ‘Garden Europe’, can’t say. Just don’t do anything to wake us up from that lethargy, and don’t bother us with wars, please: we’re outspokenly peaceful people. Except it’s about Israel, of course: then our politicians and the media can’t stop repeating how important it is to support Israel against those hordes blood-thirsty terrorists from the Middle East.

….and wondering how comes the latter are behaving like from the Medieval Ages, where Israel is doing its best to bomb them back to the Stone Ages…

With other words: for second year in succession, Ukraine is abandoned by the EU right on time for the onset of the winter campaign.

…‘sic transit gloria mundi**’…**

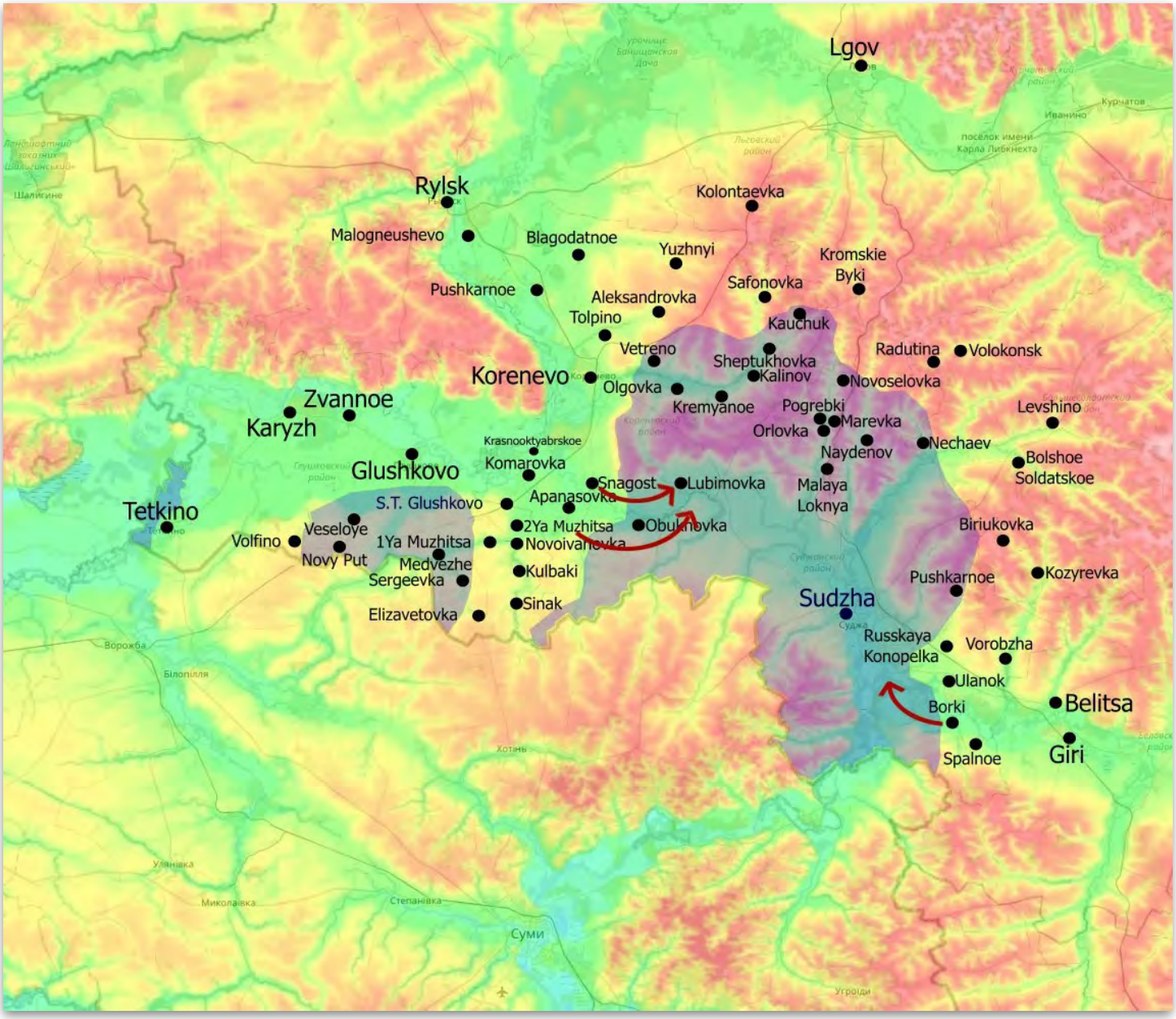
Well, as much as I’m endlessly proud of and deeply in love with our oligarchy, politicians, and the media, and could go on praising them for several years longer, sorry: must stop this introduction here, and hand you over to Don.

1. Kursk…. general…

Russian air strikes on Ukrainian positions remain heavy. Sure, this is the Russian-, not the Ukrainian territory, whether they hit ZSU units or not. But, the problem is that there is simply no solution in sight, that the ZSU is under heavy pressure and suffering losses, and that nobody is working on finding a solution for the Russian glide bombs.

When it comes to military sciences, this must be the most conveniently ignored issue in this war.

On the ground, priority is now on repelling relentless Russian counterattacks into the flanks of the Ukrainian-controlled ‘bulge’. As can be seen from attached maps, it’s obvious that the Russians are trying to force Ukrainians to withdraw through a pincer attack.

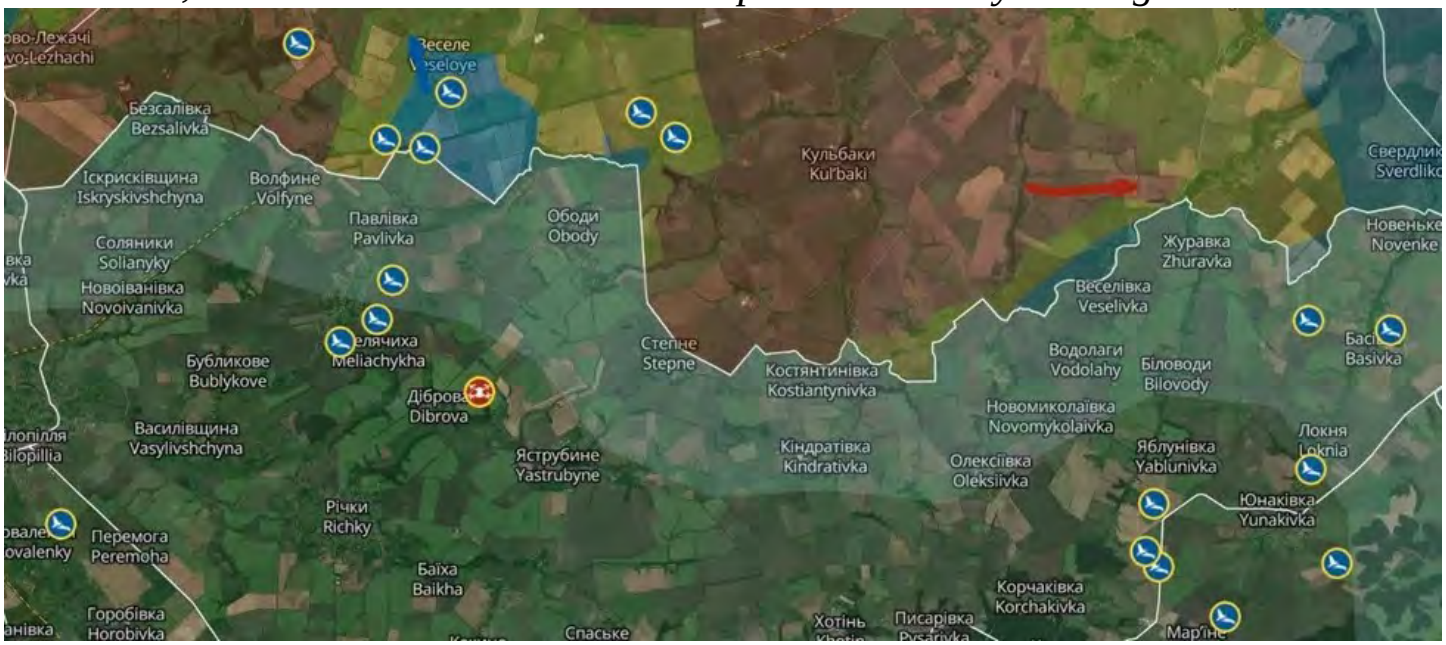

2. Kursk- Western Sector

The state of the Russian pontoon bridges in the Glushkovo area is losing in importance - because the Russians have secured the road from Korenevo to Glushkovo. That said, there are still there, and Ukrainians are still attacking them. Therefore, the Russians have submerged seven out of eight that should be in service: that’s making it slightly harder to destroy them.

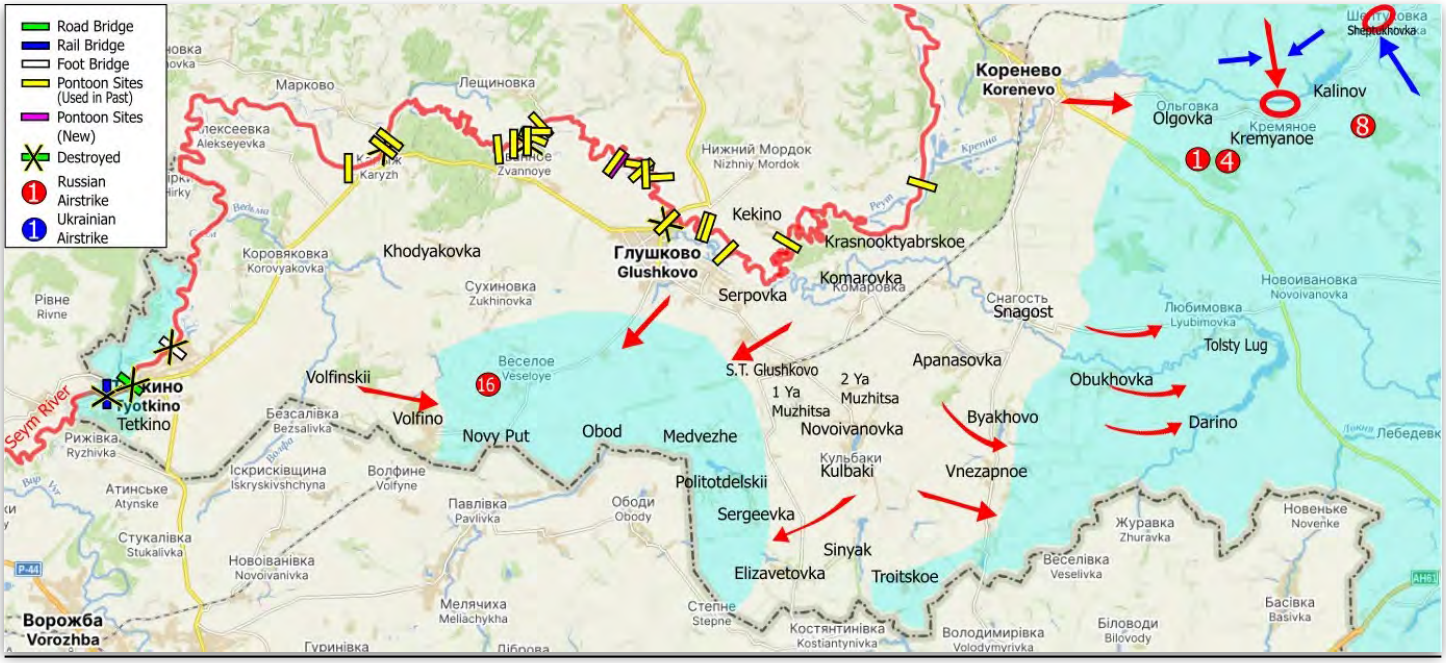

In the air, the Ukrianian UAVs - i.e. their pilots - are busy hunting Russian UAVs.

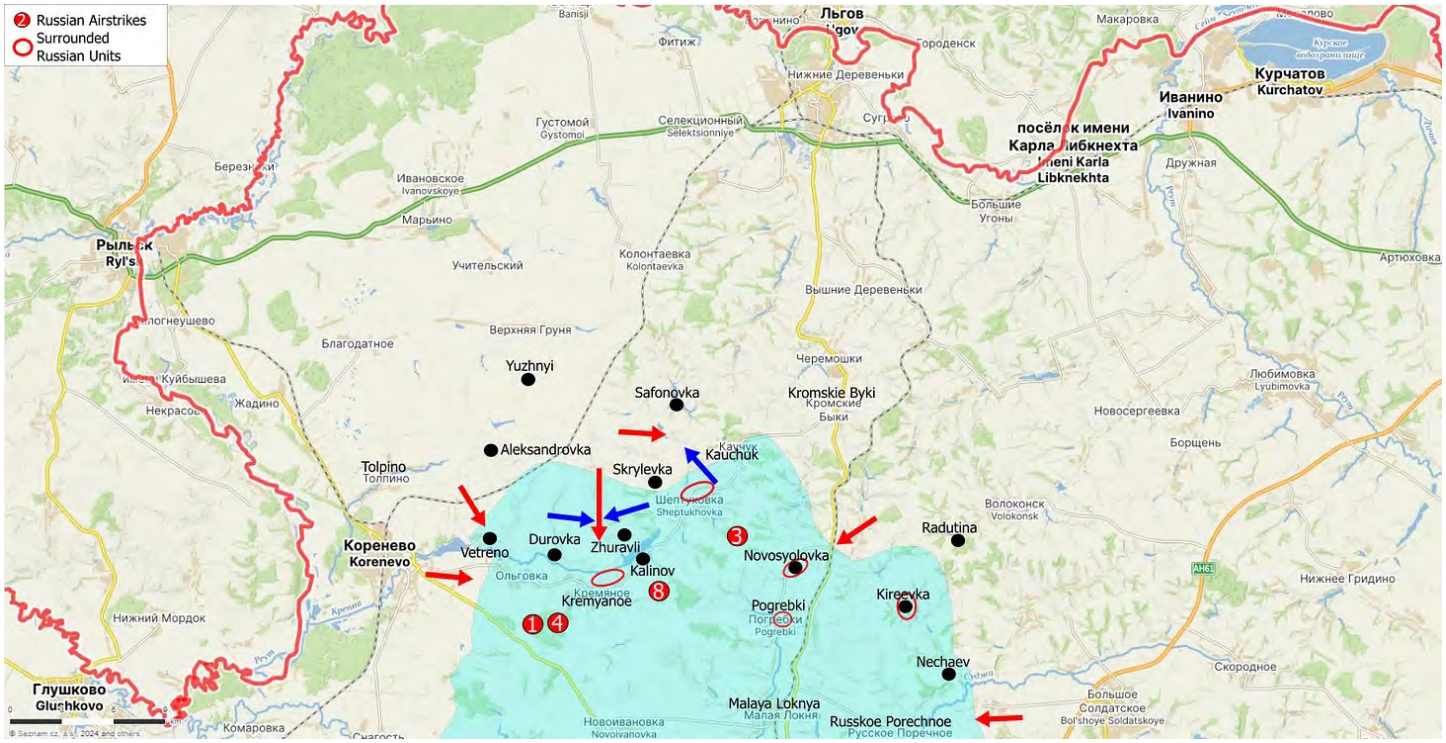
Perpetua geolocated the 17 Russian reconnaissance dronesthat were intercepted along the border.

East from there, Russia is still attacking hard and slowly pushing Ukraine back with infantry attacks and artillery. Precise flow of the ‘frontline’ (if there is really one) is not entirely clear, but during the last week, this should have moved from (approximately) the line Obukhovka-Byakhovo-Vnezapnoe-Troitskoe, to (approximately) the line Liubimovka-Darino, something like this:

3. Kursk- Northern Sector

Not a lot of observed territorial changes but there was still a lot of skirmishing on the front line. Ukraine was pushing north to Safonovka at the same time a Russia vehicle appeared east of Kremyanoe, where it was destroyed by the 41st Brigade.

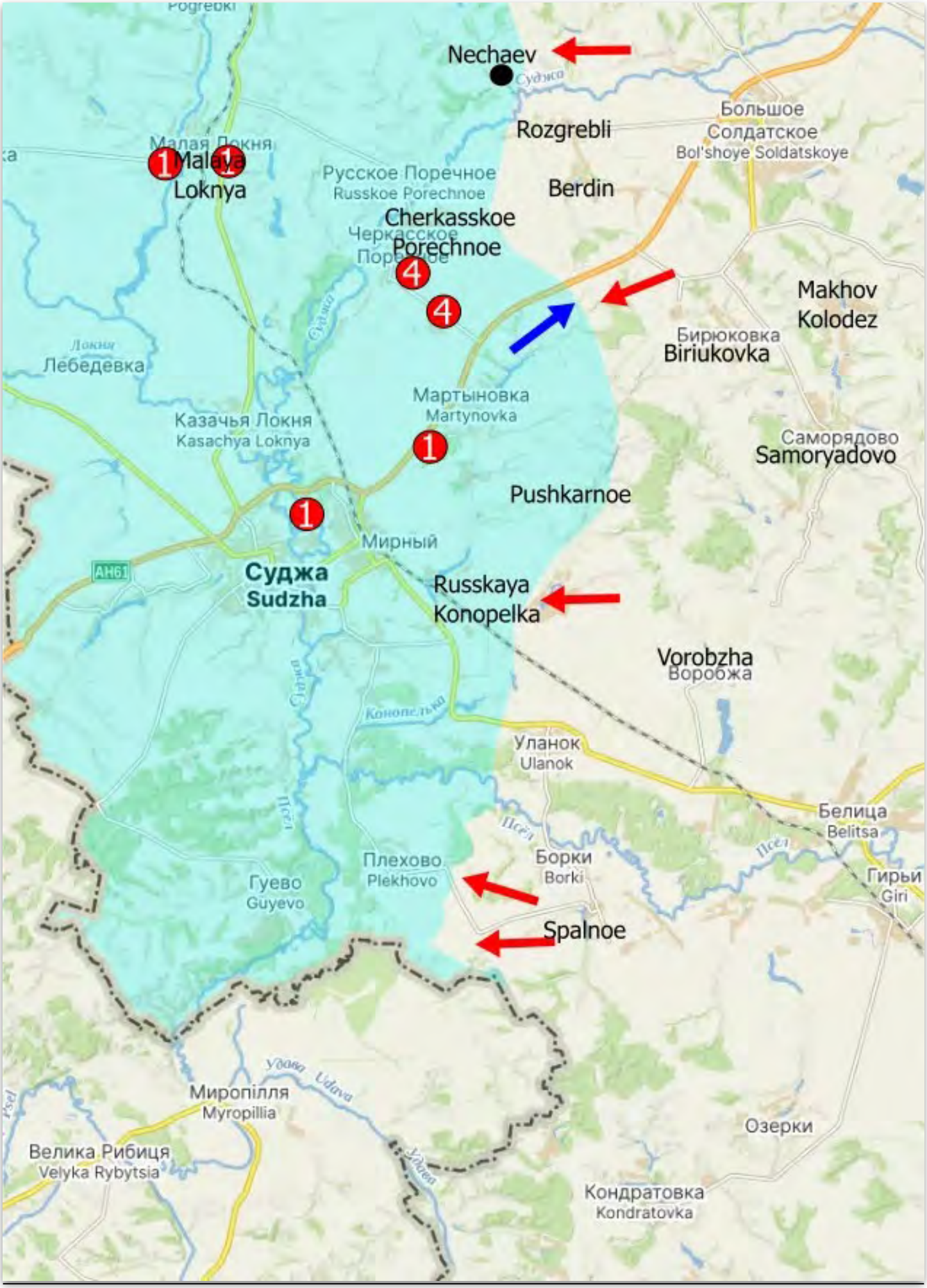

Many of Russian reconnaissance drones were interceptedin this sector, as well.

4. Kursk- Eastern Sector

There was little change in the front lines except that Russia is now attacking Plekhovo with the assistance of heavy artillery fire.

(…to be continued…)

***

Don's Weekly, 7 October 2024: Part 2

by Donald Hill

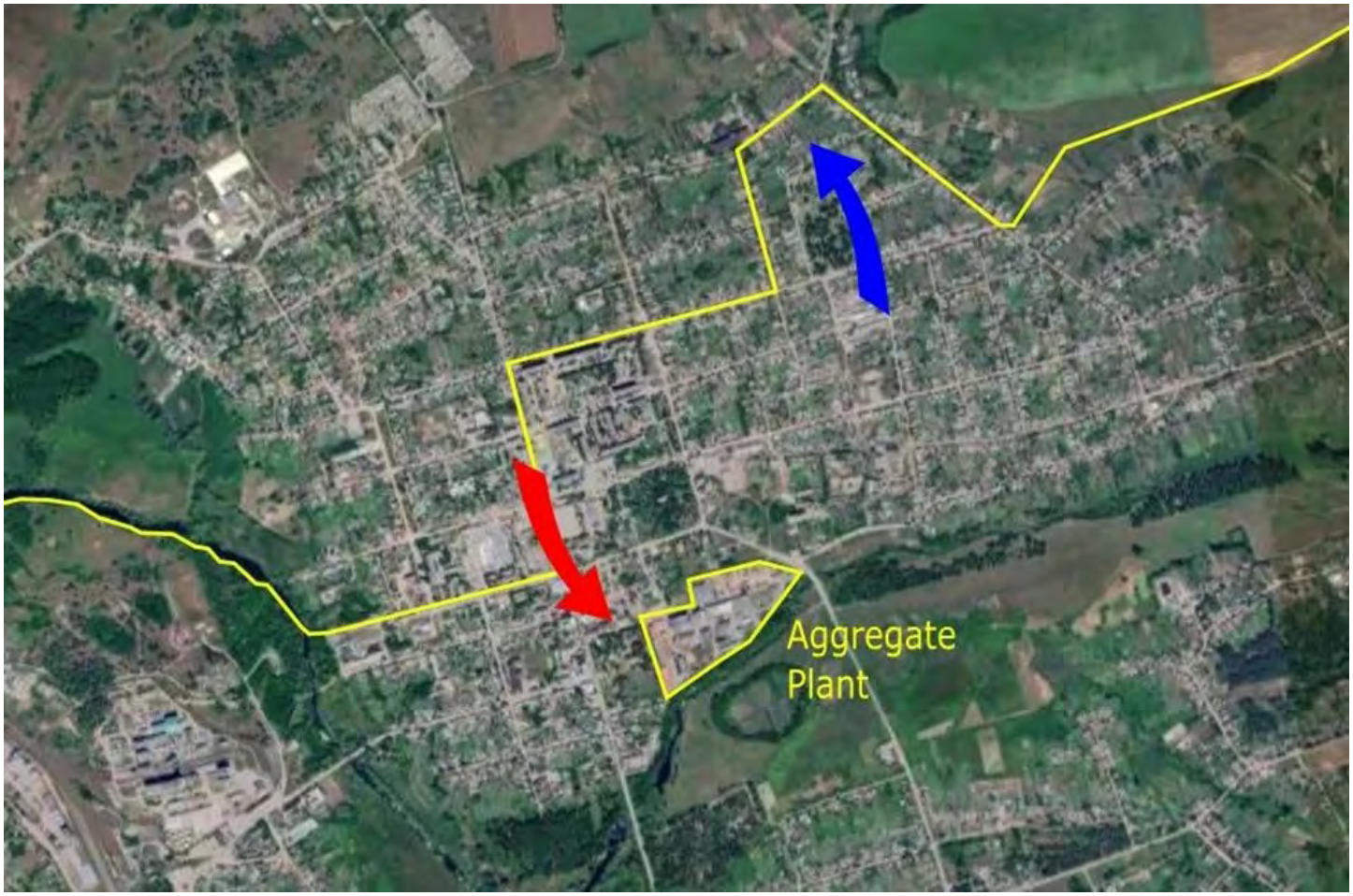
SARCASTOSAURUS

OCT 07, 2024

(…continued from Part 1…)

5. Northern Kharkiv

In Vovchansk, Russia tried to retake the aggregate plant. Considering the difficulties they had supplying the garrison before, it was as surprising, as an ill-conceived operation. They attacked with 3 tanks, 17 MT-LBs and about 100 VDV infantry. They lost one tank and 16 MT-LBs, and the infantry were hunted down by drones. This five minute video shows some of the vehicles and infantry being hit by drones dropping munitions. One Russian holds a thermal blanket over his head. It probably would have worked if he was stationary amid some debris, but motion is easily detected.

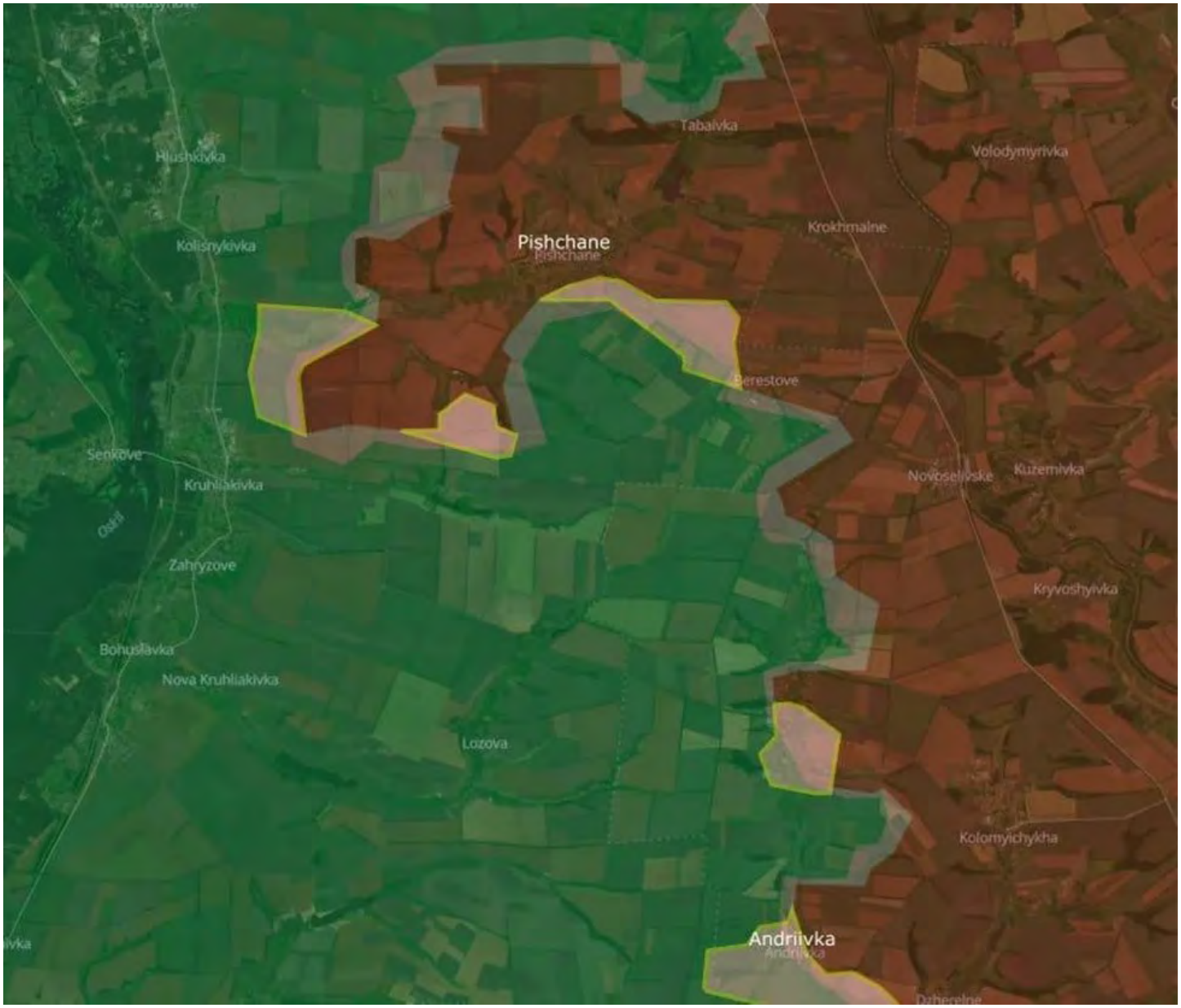

The Ukrainians were able to gain territory in the northeast section of the city.

On the Russian side of the border, a Nebo radar was hit by a drone.

6. Western Luhansk

From Pishchane to Andriivka, Russia was able to make further gains. This week they used mostly infantry instead of large amounts of armored vehicles. Nevertheless, Russian vehicles near Pishchane continue to be destroyed.

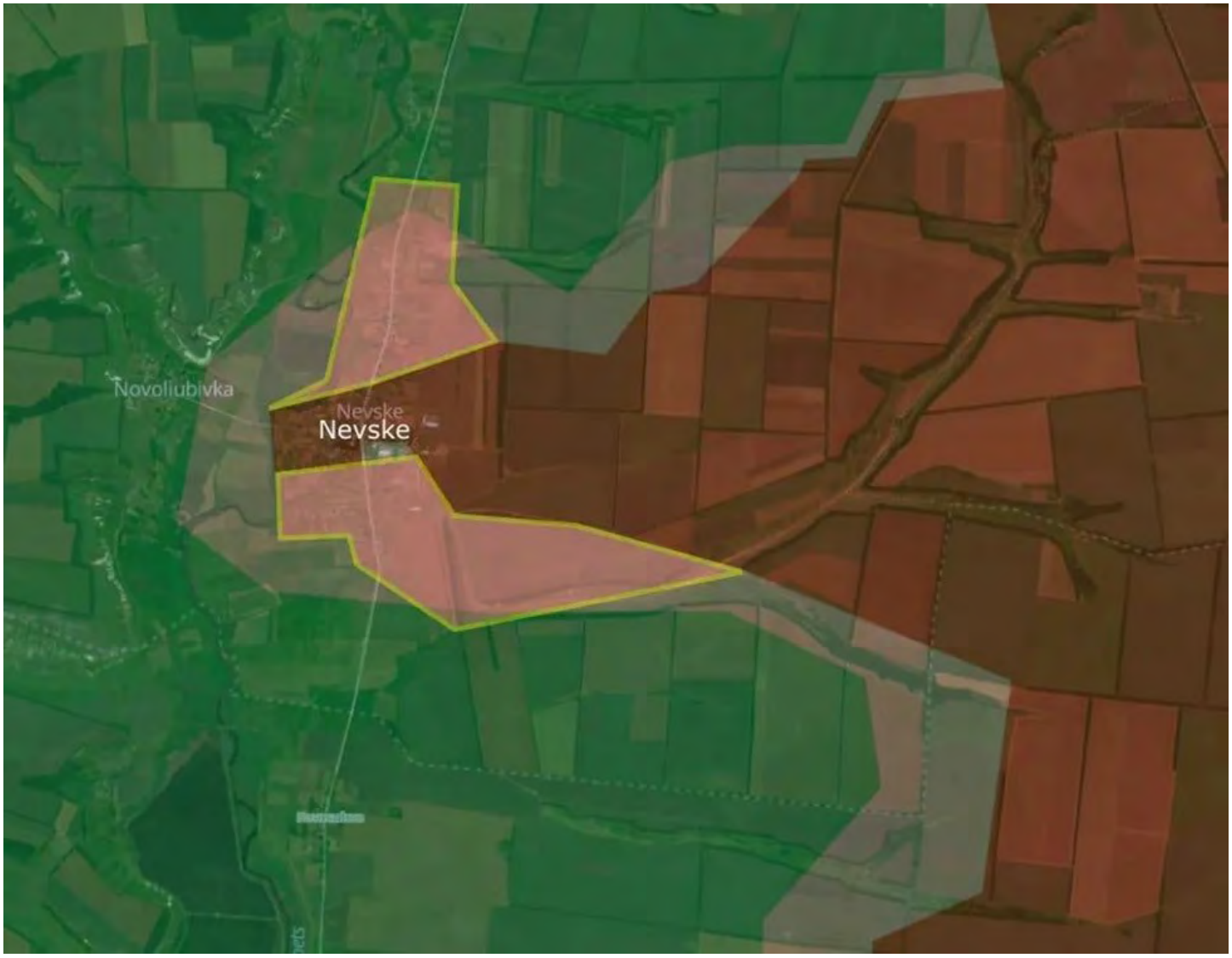

The 3rd Assault Brigade destroys a 240 mm mortar. A RussianBUK-M2 air defense system was hit near Svatove. A 12 minute videoof life on the front line with the 3rd Assault Brigade, featuring a rotation to the front line, treating a leg wound, using mortars and recoilless rifles to fire on Russian positions, receiving mortar and drone attacks and rotating off the front line.

The 92nd Assault Brigade salvages a thousand pieces a month of unexploded ordinances and recycle the explosive material into drone munitions.

7. Terny

Russia was able to secure the rest of Nevske.

A soldier walking across a field is exposed to enemy fire. A soldier crossing the field on a motorcycle is just as exposed but he can cross it more quickly and minimize the time he is exposed to enemy fire. But Russian motorcyclists are still slower than drones.

The 60th Brigade hit a Russian tank with a drone and the initial indication was that it was destroyed.

8. Siversk

The 54th Brigade observes two five-man assault groups walk for several kilometers and enter their trench line. The Ukrainian company commander sends a reserve section to engage them but the battalion commander tells him to wait and let the drones do their work. The Russians are about to attack a bunker when the drones start dropping munitions. The Russians are then hunted over a period of time and several are wounded and killed. A two-man Russian evacuation team was making their way to the wounded but are killed first. The Russian assault is defeated without any rifle fire. The 14 minute censored video with English subtitles is here.

9. Bakhmut

The 30th Brigade demonstrates that dragon drones not only burn vegetation, but at 2000 degrees Celsius, it also burns tanks. It is likely that Russia will develop its own version of the dragon drone at some point.

Despite having different EW jammers on board, one of Putin's propagandists and another Russian were hit by a drone.

The S-70 Okhotnik drone, which was designed to work with the Su-57, was shot down by a Russian interceptor (Su-30 or Su-35) near Kostiantynivka. The aftermath on the ground.

10. Toretsk

There's hard fighting in Toretsk, as seen here, with Russians assaulting into the centre of the town and a mine on its southern side. Another example of the bitter combat is when Ukraine assaults a building controlled by Russia but decides not to clear it room by room. Demolition can also be effective. Some morescenes of fighting.

The 12th Azov Brigade used light AT weapons, cluster artillery shells and drones to destroy Russian vehicles.

Russian sources say that Ukrainian missiles hit a training ground in occupied Donetsk. 20 soldiers were killed, six of which were North Koreans observing the training. Three more North Koreans were wounded. A number of North Korean engineering troopsentered Ukraine last year to work on construction projects.

11. Pokrovsk

Russia is slowly encroaching on Selydove and they just took a well-built underground shelter. If the above-ground fortifications were built this well and correctly placed, it would make life difficult for Russia.

The Russians consolidated the headquarters of the 2nd Combined Arms Army, the 27th Motorized Rifle Division, and the 35th Motorized Rifle Brigade at the Avdiivka Railway and Concrete works. That target was worth two Storm Shadow/ SCALP cruise missiles and a GMLRS attack.

Magyar narrates a video-compilation of Russian vehicles being destroyed.

Since October 2023, Ukraine lost over 369 pieces of equipment and Russia lost over 1830 pieces of equipment in the Avdiivka/Pokrovsk area.

Russia once again killed Ukrainian prisoners, this time in the Pokrovsk sector. The murder of 16 soldiers is the largest known case of execution. This is the actual video. Ukraine knows of 93 POWs that have been executed since 2022. This is a 37 minutedocumentary video on the cases and investigations of executed Ukrainian prisoners. For those Ukrainians that survive their surrender, many face torture, starvation and sexual abuse. At least177 of them have died while in Russian custody but the number is almost certainly higher. 3,600 Ukrainian POWs have been exchanged. The exact number of Ukrainian POWs is unknown but is believed to be in the thousands. Every day the spend it prison brings them closer to death.

12. Makiivka

The 79th Brigade reports that Russia sent 19 armored vehicles and lost six of them, plus over 40 soldiers killed and wounded. The video is GRAPHIC.

(…to be continued…)

***

Don's Weekly, 7 October 2024: Part 3 (Vuhledar)

by Donald Hill

SARCASTOSAURUS

OCT 07, 2024

(…continued from Part 2…)

13. Vuhledar

A couple days before Vuhledar fell, the commander of the 72nd Brigade was transferred "for the purpose of promotion and to transfer combat experience." He took command in August, 2022, and when his unit was at full strength with artillery ammo, ATGMs and mines, they were able to repel all Russian attacks. When Russia was able to make small gains they counterattacked to reestablish the front lines.

In the last nine months, the GenStab-U left the brigade increasingly short of personnel and ammo, and thus made it unable of maintaining and restoring its front-line positions. Eventually, Russia was able to partially encircle Vuhledar and mine the roads leading into it with rocket artillery. In the last 2-3 days, Ukraine lost two BMPs, two tanks and several trucks.

Reports available meanwhile are indicative of the brigade never receiving an order to withdraw, regardless how often it demanded one, and one report that it received an order on October 2nd when they were already withdrawing on their own. It was at this time that their commander was transferred for the purpose of promotion. The new commander was leading one of the 72nd battalions but had never been in charge of a brigade. Now he had to manage the withdrawal.

As a reminder, a withdrawal under enemy pressure is one of the hardest military operations to execute. The brigade had planned for a withdrawal but while waiting for the order that either never came, or came too late, the Russians were able to occupy parts of their planned withdrawal route. They had to improvise a new plan

in the midst of the chaos. One concern was for the approximately 40 soldiers that were too wounded to walk since vehicles could no longer access the town. Others stayed behind to cover the retreatof the main body of troops. It is unknown how many of those last few troops were able to escape, how many were killed during fighting or whether any were killed after they surrendered, but the Russian social media is meanwhile circling photos of their bodies… and other remnants. It's still early for all the details but so far there have been only two Ukrainian prisoners reported: they were both lying wounded in a basement.

It's only since the fall of Vuhledar that the GenStab-U came to its senses and sent five battalions to shore up the front lines. Two were independent battalions and three were detached from an existing brigade. The reinforcements are needed but the challenge now is to establish effective command and control of these units. They must have clearly defined sectors that they are tasked to defend, and they must coordinate with the units to their left and right to make sure the territory on their flanks are covered by both units. It's common for the enemy to identify the border between two units and attack there because of the additional difficulties in coordination. When the Russians broke through at Soledar, Ukrainian reinforcements were thrown in haphazardly without effective command and control and Ukrainian units were forced back in confusion until order was restored.

This is what the 72nd soldiers had to endure as the fought in and retreated from Vuhledar. One of many Russian flags raised in Vuhledar.

The fight continues. 1500 meters west of Mine No. 3, two Russian BMPs are abandoned and destroyed. 1500 meters northwest of Vuhledar, a Ukrainian BMP convinces a Russian crew to abandon their BMP and it is captured. A Russian ground drone was destroyed by a Ukrainian aerial drone.

This is a 25 minute video from a year ago that has interviews with 72nd soldiers both in the city and in the field. One sign of a good unit is how seriously they conduct defensive operations. It helped that a year ago they had artillery support that could hit a target 3-4 minutes after they were given a fire support mission, a fact that kept the Russians out of rifle range for weeks at a time. But at the 11:20 mark, you see manicured trenches with overhead support for camouflage nets. Shortly after, you see a well-prepared bunker with observation slits and overhead cover just 650 meters from enemy positions. At 18:30 the company commander told the reporter they had been in that position for a year. The reporter was amazed they were still digging new dugouts. The commander's response is that they are constantly digging. "We need to strengthen. It is our security."

That is a sign of a good unit with excellent leadership.

They travel to different locations and each of the defensive positions are well-crafted. To be sure, they have to be in those locations for quite some time to create such well-built positions, but these well-built positions help them *stay* in those

locations for quite some time. Even the heavy machine gun is covered with an easily removed plastic bag to keep it clean when it isn't used. This attention to even small details increases their combat power.

There were two stories told in which they were surprised when Russians reached their lines without being observed and when Russian sappers had been removing mines in front of their positions for a while without being observed. Surprises happen and observation can lapse, but those are both significant failures that show even good units need to be constantly on guard and always improving.

As the Ukrainian summer offensive wound down a year ago, Russia began its own offensive operations. The 72nd Brigade was responsible for 30 kilometers of the front. In November, Russia attacked north of Mykilske but didn't gain any territory despite losing 12 armored vehicles. By February 11, 2024, the 72nd counterattacked and pushed the Russians back around Mykilske. Further north, the Russians were making gains towards Novomykhailivka while suffering huge losses and began attacking west of Solodke, on the 72nd's left flank.

The first crack in the 72nd's defensive lines happened in the middle of May when Russia advanced a kilometer. They had done that before in this location but were pushed back with a counterattack. This time there was no counterattack. The lines were fairly stable until the middle of June when Russia started a slow advance across their left flank.

Whenever they have any kind of success, the Russians are promptly bolstering the success and continue to attack. They conducted large assaults that suffered heavy casualties, but: they were able to advance. It was in this time period that the Ukrainian army should have replaced the understrength and worn out 72nd Brigade. They did not, so the Russian advance continued.

The speed of the Russian advance increased, and after weeks of bombardments, Russia began their advancing on the 72nd's right flank and in the 58th's defensive positions, as well. Mine No.1 and Vodiane fall. At this point, Vuhledar cannot be saved without a determined counterattack, but: new units have not been committed and the 72nd was doing all they can - the essence of which was: just to hang on.

Russian bombardments were nothing new to this sector but now they pick up in intensity. They know the 72nd is reeling and they want to knock them out. The 58th Brigade is also having trouble stopping the Russian advance, and Russia's advances in the 72nd's sector threatens the right flank of the 79th Brigade further north.

Over the last two years several Russian brigades at Vuhledar were smashed, restored, and smashed again. New brigades were rotated in and suffered the same

fate. In the end, Ukraine could not or would not provide the 72nd Brigade with the men and ammo they needed to operate an effective defense. The soldiers of the 72nd kept fighting as their capabilities were being degraded until less than a quarter of them were left.

A member of one of the 72nd Brigades battalion headquarters staffdiscussed their situation. It was similar to other brigades in other locations. They were fighting for two years without rest, they were running out of personnel, the replacements were mostly over 50 and untrained, and they only had time to train them for a week. Two years ago they had plenty of artillery and could fire as needed. Now they have hardly any artillery support. The Russians used artillery to remotely mine the roads they used to bring supplies and replacements.

He said they received 25 untrained replacements every three months, and that their battalion of 350 people were reduced to only 30. That included mechanics, drivers and other support personnel used as infantry. This means they were losing an average of 21 soldiers per month and received 8 per month as replacements. My guess is that the losses were actually lower initially but rose over time as veterans were replaced by untrained soldiers, the artillery support became scarce and they had increasingly fewer people to do the same job.

Losses of 21 killed and wounded a month aren’t a high figure and a net loss of 13 soldiers per month is still lower. But over 24 months that loss rate reduced the unit’s size to less than 10% of its authorized strength, greatly reducing its combat power. That was just one of the brigade’s three battalions. The entire brigade started with around 2000 men. It might have 500 men left.

He also said they had 14-18 people to hold a 2-3 kilometer defensive line. That range of numbers means that each person had to cover 100-200 meters of ground all by themselves. Going back to Bakhmut, there have been quotes from soldiers saying that the density of the front line was one soldier per 100 meters. Given enough resources, there should be 5-10 soldiers per 100 meters. You can imagine if there’s only one soldier guarding the length of a football field/pitch that it would be difficult to stop 3-4 Russian soldiers walking across the field. It would be harder still to stop ten Russian soldiers being transported in an armored vehicle.

You can also understand why the 72nd wouldn’t have a reserve or the capacity for a counterattack. For the first 16 months, they not only defended their territory, they also conducted limited counterattacks to restore their defensive positions when pushed back. This prolonged the stability of the front lines. But in the last eight months they didn’t have the resources to conduct an effective defense, which includes that ability to counterattack. Other units have said that when they have enough people they counterattack. When they don’t, they just sit in their defensive positions until they’re pushed out of them.

As they lost personnel over time, they lost their ability to counterattack. They still had that ability in February and March, but by May it was gone. By the middle of June, Russia started their slow and steady advance at a heavy cost in personnel and equipment, but the speed of the advance picked up in August.

None of these issues could have been solved by the 72nd Brigade. They were told to hold the front lines and they did that to the best of their ability and quite a few Russians are dead because of it. Sustainment is an important part of combat operations and that is the responsibility of senior leadership.

My presumption is that the 72nd informed their superiors of their personnel issues. The soldier from the 72nd said if they had been replaced by a competent brigade in July or August then Vuhledar would still be in Ukrainian hands. That didn't happen, of course.

Manpower is a difficult situation for Ukraine under any circumstances, and demographics is an issue that's plagued them since independence. But there are some decisions that are in their control. Zelensky has said several times that they have formed brigades that don't have equipment. What puzzles me is why they formed brigades without the supporting artillery, mortars, vehicles and other equipment when there are existing brigades that are severely short on personnel.

Having formed these brigades, why do the front line brigades have to send logistical, artillery and other support personnel to the zero line as infantry, when they haven't been trained as infantry, while these unequipped brigades have personnel sitting around that presumably have been training all this time as infantry?

And why, when they do send 25 replacements every three months, do they arrive untrained? How, after 32 months of full scale war, is there not a national standard for minimum basic combat skills?

All of these issues fall under the category of sustainment, which is an operational imperative for any army. In the face of these Ukrainian shortcomings, Russia has still only managed a slow advance despite their numerical advantages in personnel and equipment. This is an indication that the Russian levels of combat capabilities are much lower at both the tactical and operational levels.

There are many details known only to Ukrainian leadership and it's possible they have a reasonable answer for some or all the questions an outside observer might have. The ratio of Russian to Ukrainian casualties at Vuhledar over the last year is very favorable to Ukraine and unsustainable for Russia, but every army that's ever fought could improve its performance. Ukraine needs to address its shortcomings that are within its control to increase its combat power even further.

(…to be continued…)

***

Don's Weekly, 7 October 2024: Part 4

by Donald Hill

SARCASTOSAURUS

OCT 07, 2024

(…continued from Part 3…)

14. Zaporizhzhya

It was reported that three Russians terrorized the local population in occupied Melitopol. While riding in a car, they were killed by partisans that planted mines. This is not the first partisan attack in Melitopol. In January, four Russians were killed. In December, 24 Russians were poisoned. In November, six Russians were killed, three from a bomb blast, two policemen were shot in the back of the head and an FSB officer was killed by a sniper. The FSB officer and policemen were investigating partisan activities. Ukraine claims that by June 2022, over 100 Russians were killed near Melitopol.

15. Kherson

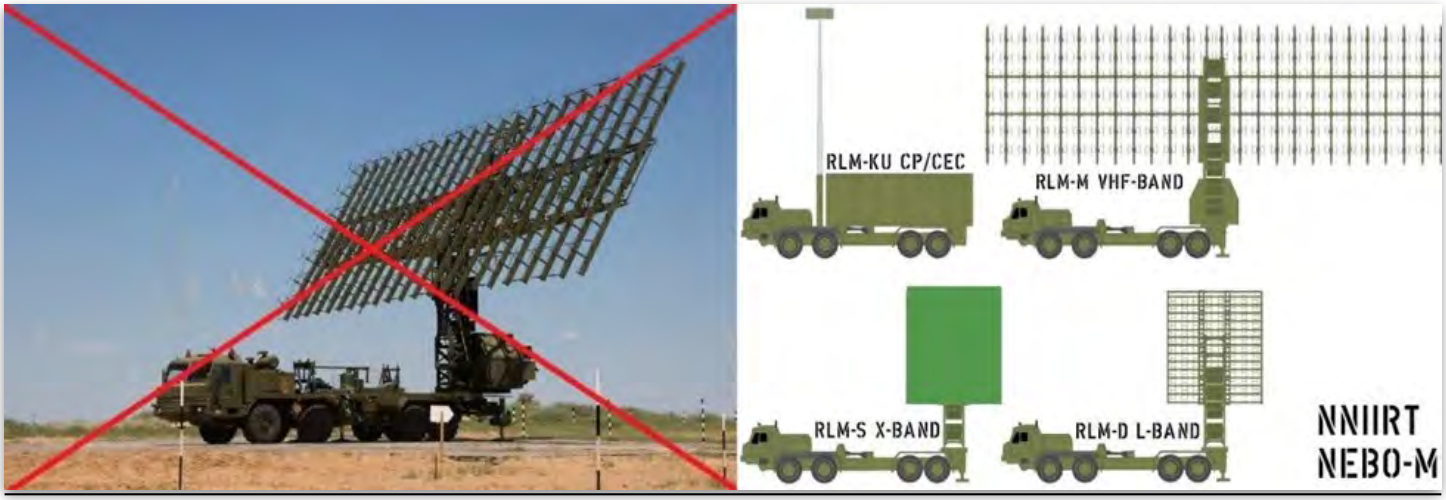
Using a Shark reconnaissance drone, Ukraine follows a pair of rocket launchers until they stop moving and then call a GMLRS strike on each. Then a Thorne-MDM EW system is detected and destroyed. This system detects and locates electronic signals.

Russia continues to hunt civilians around Kherson.

16. Unknown Location

After showing all the Russian supply vehicles that were destroyed on the road to the front, the vehicle they were riding was struck by a drone. Aside from losing the backs of their seats and maybe some supplies, the vehicles look to be in decent shape.

A Russian drone intercepted a Ukrainian drone. Currently, Russia has more reconnaissance drones than Ukraine, so production needs to be increased and countermeasures developed.

Somewhere in Russia, an ATACMS missile with a 300 km range destroyed a component of the Nebo-M radar system. Ukraine believes there are only ten of these systems left. Three radars and a command post track objects across the VHF, UHF, L and X wave bands up to 1200 kilometers. In April, a Nebo-U was hit in Bryansk by seven drones. Losing these radars will make it easier for Ukrainian drones and missiles to penetrate Russian airspace.

A command school near Moscow was hit.

One Serbian mercenary traveled to Russia in November, 2022, out of support for his Slavic brothers (in order to fight other Slavs). He received two months of training and saw about 70 other Serbs while he was employed as a mercenary for Redut. As time went by, the training for new Serbs was decreased to 14 days or less. After six months, it was clear that he would never get the Russian passport that was promised and he was disappointed by the corruption so he returned to Serbia.

A limited number of mercenaries also come from Moldova, but 15,000 have come from Nepal.

Andrew Perpetua just started to count the Russian dead that he can identify in the hundreds of videos he watches each day. In the first two weeks of this effort he saw 60 dead Russians each day. Ever since, he’s been seeing 100-150 dead each day and believes that is the normal range. He establishes the annual rate to be 34,000 dead a year. This does not take the wounded into account.

Constantine believes the number is much higher. He says there are a lot of units that don’t have channels to publish the videos, who don’t have anyone to edit the videos, and who don’t know how to download the videos from drones. He doesn’t even publish all the videos he has. And, of course, this does not take into account all the dead that are not captured on video.

Mediazona uses Russian documents to determine confirmed deaths and say that over 71,000 have been confirmed dead since 2022. They acknowledge that the total number of deaths, confirmed or otherwise, would be much higher. Last February,

Zelensky said that 180,000 Russians have been killed. Ukraine says that Russia's total combat losses, both dead and wounded, are over 660,000.

17. Ukraine

From June to August, 589 Ukrainian civilians were killed and 2,685 were wounded.

18. Diplomacy

Back in July, NATO leaders said that Russia has been carrying out attacks on the US and Europe in the form of disinformation, sabotage, and cyberattacks. The Helsinki Commission (CSCE) saysthat Russia is conducting a shadow war of assassinations, election interference and sabotage. The US discovered a plot to assassinate the chief executive of Rheinmetall, which is producing military equipment for Ukraine. A Russian agent was arrested in Franceafter he was injured making an explosive device. 12 people in Poland were arrested for sabotage. A munitions factory in the UK suffered an explosion. There was an unexplained fire at a US munitions factory. A German metal factory also had a fire. A fire broke out in a weapons factory in Poland, killing one person. Russian hackers targeted water systems in the US, Poland and France. Russia trained and paid operatives to launch a coup inArmenia. NATO's response is that these hybrid operations could eventually lead the North Atlantic Council to invoke Article 5, but in the meantime, they will develop their capacity to analyze disinformation and misinformation campaigns, they will increase their alert and sharing mechanisms, and they will strengthen their joint responses, in particular in strategic communication. If Russia does not halt their years of hybrid operations they will almost certainly generate more discussion.

The Helsinki Commission tracks the Russian hybrid attacks against Europe and the US.

Fico wants Ukraine to continue to send Russian gas to his country through their pipelines even after the contract to do so expires. He also says that Slovakia supports Ukraine's integration into Europe and is expecting friendly actions from Ukraine. While most would say the war continues because Russia won't go home, Fico claims it's because the West wants to bring Russia to its knees. He accuses Europe of supporting bloodshed but makes no mention of Russia. In unrelated news, Fico will travel to Moscow next year to celebrate the 80th anniversary to the end of WWII in Europe. Without irony, he says the past has no bearing on the future.

For the period of 2024-2030, France will increase its military spending by 40%. They can produce 144 Caesar artillery pieces per year but it takes two years between ordering and delivery. They have just a single Japanese-made robot to produce 155 mm shells. They produce 50,000 shells a year and could double production in 2025. 100,000 shells is what Ukraine fired in ten days during its offensive last year.

***

Like many organizations, the US military has been using 3D printing to manufacture discontinued parts or smaller parts that would otherwise cost a lot in terms of money and time. They currently have a large 3D metal printer that is a prototype for future 3D production of even larger objects. They are in the process of deploying a 3D printer at each base that could produce anything from battery cases to overhead protection for fighting positions. The plan is to expand the capability to lower level units to ease logistical issues and facilitate the initiative of soldiers.

The objectives of a plan aren't always met, but a Czechoslovak Group-Ukrainian joint effort plans to produce 100,000 155 mm shells in 2024 and 300,000 shells in 2026.

A Ukraine company makes proximity fuses for grenades so they burst in the air to do more damage.

Over 6,000 Russian IFVs and APCs have been visually confirmed as being destroyed.

System	2023-08	2023-09	2023-10	2023-11	2023-12	2024-01	2024-02	2024-03	2024-04	2024-05	2024-06	2024-07	2024-08	2024-09	TOTAL
2S23 Nona-SVK										1		1	2		4
2S34 Khosta					1				1	1					3
2S9 Nona-S	1	4	5	2		2	1	4	4	5	3	3	7	4	45
2S1 Gvozdika	8	2	4	7	11	9	9	10	5	12	9	5	2	4	97
2S19 Msta-S	10	10	7	13	5	17	6	18	5	11	15	13	15	9	154
2S19M2 Msta-SM2		2				1					2	4	1		10
2S3 Akatsiya	6	4	9	5	3	1	7	7	5	2	4	3	7	3	66
2S40 Floks			1												1
2S43 Malva												1		1	2
2S5 Giatsint-S	2	9	5	5	3	4	2	2	6		2	3	6	2	51
2S7M Malka	5	2	3	1	3				1	1	1	1	1		19
2S4 Tyulpan	4	3	4	3	3	5	3	6	4	1	2	2	3		43
BMP-2B9															0
MT-LB 12				1		1		1							3
Unknown SPG		1			1	1	1	2	2	1	1	2			12
TOTAL SPG	36	37	38	37	30	41	29	50	33	35	39	38	44	23	510
M-46												2	1	2	5
MT-12 Rapira	3	10	8	3	6	6	10	5	16	8	12	20	18	6	131
2B16 Nona-K												2			2
2A18 D-30	17	12	9	13	6	15	23	29	31	21	52	83	70	67	448
2A36 Giatsint-B	5	1	6	2	1	2	1	1	10	3	2	5	11	9	59
2A65 Msta-B	12	3	3	1	1		3	3	5	2	10	3	7	16	69
D-1												1			1
D-20	11	4	7	10	3	2	9	9	23	16	11	26	19	13	163
2B9 Vasilek	2	1		2	1	4	8	3	5	1	1	1	3	4	36
Unknown Towed			1	3	2	2	4	3	7	9	7	7	7	17	69
TOTAL TOWED	50	31	34	34	20	31	58	53	97	60	95	150	136	134	983
TOTAL ALL	86	68	72	71	50	72	87	103	130	95	134	188	180	157	1493
SPG %	41.86%	54.41%	52.78%	52.11%	60.00%	56.94%	33.33%	48.54%	25.38%	36.84%	29.10%	20.21%	24.44%	14.65%	34.16%
TOWED %	58.14%	45.59%	47.22%	47.89%	40.00%	43.06%	66.67%	51.46%	74.62%	63.16%	70.90%	79.79%	75.56%	85.35%	65.84%

From August 2023 to January 2024, Russia was losing 50-86 artillery pieces a month and about half of them were self-propelled. From March to September, they've been losing 95 to 188 guns and around 3/4 of them are towed artillery.

Russia is producing new self-propelled guns each year at about the rate that they lose them each month. Refurbishing stored self-propelled guns is difficult and they are running out of stored guns. Towed guns in storage have been reduced by 60%.

Much of the remaining towed guns are very old and some use ammo that doesn't exist anymore. While North Korea is an unknown factor, Ukraine artillery should be stronger than Russian artillery by thesummer of 2025.

General Dynamics is restarting large barrel production at a facility in Spain.

Russia uses 6,000,000 artillery shells a year and over half of themcome from North Korea. The quality of the shells have been poor and have been responsible for the destruction of some of Russia's guns but - except for UMPK glide bombs - they have also been a major reason why Russia has been able to advance. What isn't clear is how long North Korea can continue shipping shells at this rate.

The first of 239 Swedish PBV-302 IFVs are being shipped to Ukraine.

***

№ 98

Огляд... "після Вугледару"

2024-10-07

Машовець

Очевидно, На Курахівсько-Времіївському напрямку російське командування, після захоплення м.Вугледар, спробує розвинути свій успіх й вийти на рубіж Курахове - Богоявленка...

Однак, спроба, це ще - далеко не досягнутий результат...

Які сили та засоби для виконання цього завдання воно може залучити й на яких напрямках та ділянках варто очикувати "пожвавлення" противника...?

Скоріш за все, противнику перед черговим етапом наступу потрібно буде провести певне перегрупупвання своїх сил й засобів. Й в першу чергу - у флангових районах вказаного напрямку...

Тобто, власне на Курахівському напрямку, де оперують війська (сили) 8-ї загальновійськової армії (ЗВА) угрупування військ (УВ) "Юг) й частина сил УВ "Центр" (головним чином - 90-а танкова дивізія\тд та частина сил 2-ї ЗВА), а також по напрямкам - Вугледар - Богоявленка, Пречистівка - Новоукраїнска та район с.Водяне, де оперують підрозділи 68-го армійського корпусу (АК) та частина сил правого фланга УВ "Восток" (головним чином, частини та з'єднання 29-ї та 36-ї загальновійськових армій\ЗВА противника)...

Якщо розглядати у порядку пріоритетності подальші МОЖЛИВІ дії противника, то очевидно, що Курахівський напрямок для нього буде головним...

Адже, з точки зору наслідків, МОЖЛИВЕ захоплення противником району с.Курахове - більш значне, ніж витіснення українських військ з території південніше та південно-східніше рубежу Єлізаветівка - Новоукраїнка...

В перше чергу, це стосується "логічного завершення" дій противника на суміжних флангах УВ "Центр" та "Юг" (в разі захоплення Курахове, противник отримає достатньо непогані шанси повністю "зачистити" північній берег Курахівського водосховища на р.Вовча й таким чином вивільнити значну частину сил свого УВ "Центр" для посилення наступу на головному напрямку - Покровському), в другу - ускладнить оборону ЗСУ по дирекції Катеринівка - Успенівка, включно із районом с.Дальне, а також по рубежу Богоявленка - Новоукраїнка... адже, в такому разі, противник зайде за лівий (північний) фланг нашої тактичної групи, яка веде оборону на цих ділянках та напрямках... й по-суті, повториться історія із районом оборони в м.Вугледар, який "пав" через прориви на флангах, але в більшому масштабі...

Що характерно, це розуміє, як українське, так й російське командування...

> **— кожне з яких намагається спрямувати подальший розвиток ситуації у бажаному саме для нього руслі.**

Про дії ЗСУ, із зрозумілих причин, ми, звісно, нічого говорити не будемо, а ось "за противника" спробуємо...

Перше, що кидається у вічі,

> — це зміна кількісного та якісного складу того угрупування сил й засобів, яке противник залучав раніше та залучає на даний момент для проведення умовної, так званої "Вугледарської операції"...

Якщо безпосередьо по двом основним північним "дирекціям" продовжують діяти обидві дивізії 8-ї ЗВА - 150-а мотострілецька дивізія (мсд), безпосередньо на Курахове, а 20-а мсд по напрямку Новомихайлівка - Катеринівка... то у смузі 68-го АК, очевидно, відбулись певні зміни... обумовлені характером й певними результатми боїв саме в районі м.Вугледар

Ймовірно, підрозділи 39-ї окремої мотострілецької бригади (омсбр) та 403-го мсп цього корпусу, а також тактичної групи 18-ї кулад понесли, скажімо так, значні втрати у цих боях...

Пригадаємо нещодавні події...

> **— Район оборони ЗСУ в м.Вугледар та навколо тримався до того моменту, допоки противник не прорвався на двох його флангах - західніше (між Павлівкою та Пречистівкою, форсувавши**

р.Кашлагач) й північніше (в районі с.Водяне, захопивши обидві "Південнодонбаські шахти" №1 та №3...та просунувшись ЗА дорогу Вугледар - Мар'їнка). З цього моменту, по суті... доля м.Вугледару була вирішена...

Але

— до цього, усі спроби противника наступати безпосередньо на Вугледар чи у безпосередній близкості від нього закінчувались, по суті - безрезультатно...

Логічно, що після своїх проривів на флангах, командування противника, згідно усіх норм та канонів класичного військового мистецтва почало "нарощувати зусилля" на ділянці свого успіху, аби його максимально розвинути...

Відбулось це за рахунок бригад загальновійськових армій зі складу УВ "Восток" - 36-ї омсбр (29-а ЗВА), 37-ї омсбр (36-ї ЗВА) та 57-ї омсбр (5-ї ЗВА). Саме їх підрозділами командування противника, пу-суті й наростили свої зусилля на цьому напрямку... добившись відходу підрозділів ЗСУ безпосередньо з району м.Вугледар, поступово стискаючи фланги тактичної групи 72-ї омбр, яка там оборонялась, із заходу та північного-сходу...

У цьому сенсі, батальйон 123-ї обр ТрО, що масово пішов у СЗЧ, замість зайняття позицій у смузі 72-ї омбр, навряд чи щось змінив би докорінним чином (хіба що, відтерменував би, можливо, падіння Вугледару). Хоча, звісно, це дозволило би більш-менш мінімізувати втрати ЗСУ на цій ділянці, а також організувати якесь впорядковане відведення вкрай виснаженних тривалими попередніми боями підрозділів української 72-ї омбр та приданих їй інших підрозділів...

Але, у контексті, ПОДАЛЬШИХ можливих дій противиника... поява на цих ділянках підрозділів його вищезазначених бригад також є, достатньо показовим "симптом".

По суті, противник цим не тільки підсилив свою наступаючу тактичну групу, але й певним чином "компенсував" достатньо значні втрати, понесені ним у попередніх боях в районі м.Вугледар... в першу чергу - у сенсі його минулих невдалих спроб наступати на Вугледар з півдня та сходу силами саме 39-ї омсбр 68-го АК та окремих підрозділів 36-ї омсбр чи бригад МП тихоокеанського флоту.

Адже, приблизно місяць тому стало очевидно, що вже виключно власними силами УВ "Юг", й його 8-ї ЗВА, зокрема, навіть із "доданим" раніше 68-м АК та усіма їх резервами не може "встигнути" ОДНОЧАСНО й на півночі (у бік Курахове) й на півдні (в районі Вугледару)...

Причому, місяць (чи, може, навіть більше) назад й я писав, що як тільки почнуться атаки противника "через р.Кашлагач" західніше Вугледару це буде означати початок його наступу безпосередньо на сам район оборони у місті...

Ну й завершуючи "аргументуючу" частину сьогодньошнього огляду, розглянемо сили й засоби противника, який він має у складі свого оперативного резерву на обох ключових напрямках в цій зоні - власне Курахівському та Времіївському... тобто, у складі УВ "Юг" та УВ "Восток"...

1) На Курахівському напрямку, противник має у оперативному резерві:

(1) - Стрілецький полк (ймовірно, 95-й сп, який раніше підпорядковувався 5-й омсбр 51-ї ЗВА)

(2) - Один окремий танковий батальйон (скоріш за все - 428-й отб, зі складу 20-ї мсд 8-ї ЗВА

(3) - Й десь до 3-х резервніх батальйонів (я би їх назвав "накопичувачів" для формування штурмових підрозділв) зі складу 51-ї ЗВА та 68-го АК.

Загалом, це приблизно до 2.1-2.2 тисячі в\сл, трохи більше 30-и танків, ББМ, взагалі - менше 20-и одиниць, артсистем - 30-35 одиниць...

2) На Времіївському напрямку, включаючи район Вугледару, противник має у оперативному резерві:

(1) - Один, так званий "полк оперативного назначений" зі складу 116-ї окремої "бригади" (а по суті - дивізії карателів) оперативного призначення федеральної служби військ національної гвардії (фсвнг) "россгвардия". Я раніше писав про цю, сформовану спеціально для дислокації на окупованих територіях українскього Донбасу бригаду "россгвардии". По суті - це мотострілецький полк з її складу (ймовірно - 902-й поп)...

(2) - Ще один мотострілецький полк - територіальних військ (ТрВ), очевидно, в якості оперативного резерву противник тримає в тилах десь ближче до кордону. Це, або 1433-й, або 1437-й мсп...

(3) - 3 резервних батальйона, відповідно 5-ї ЗВА, 29-ї та 36-ї ЗВА + окремий резервний мсп всього УВ "Восток" ("в миру" - "Восточный военный округ"\ВВО), ймовірно - 1440-й мсп

(4) - Й ще 2 мотострілецьких батальйону (мсб), які очевидно "відновлюються" безпосередньо в оперативному тилу УВ "Восток" десь на Маріупольскому, або Бердянському напрямку...

Загалом, це приблизно - 7.5 - 7.6 тисяч "тушок", при 10-15-и танках та 86-88-и ББМ й трохи більше 50-и "стволів" артсистем калібром від 100-мм...

Тож підсумуємо...

Після захоплення Вугледару, очевидно, проглядаються два основних напрямка (дирекції) МОЖЛИВИХ дій противника. Й оба вони відносяться до категорії "фланговий район":

(1) - Максимільянівка - Курахове + Костянтинівка - Катеринівка (із довіском Побєда - Дальне)

(2) - Вугледар - Максимівка (із довіском Пречистівка - Новоукраїнка та Водяне - Богоявленка).

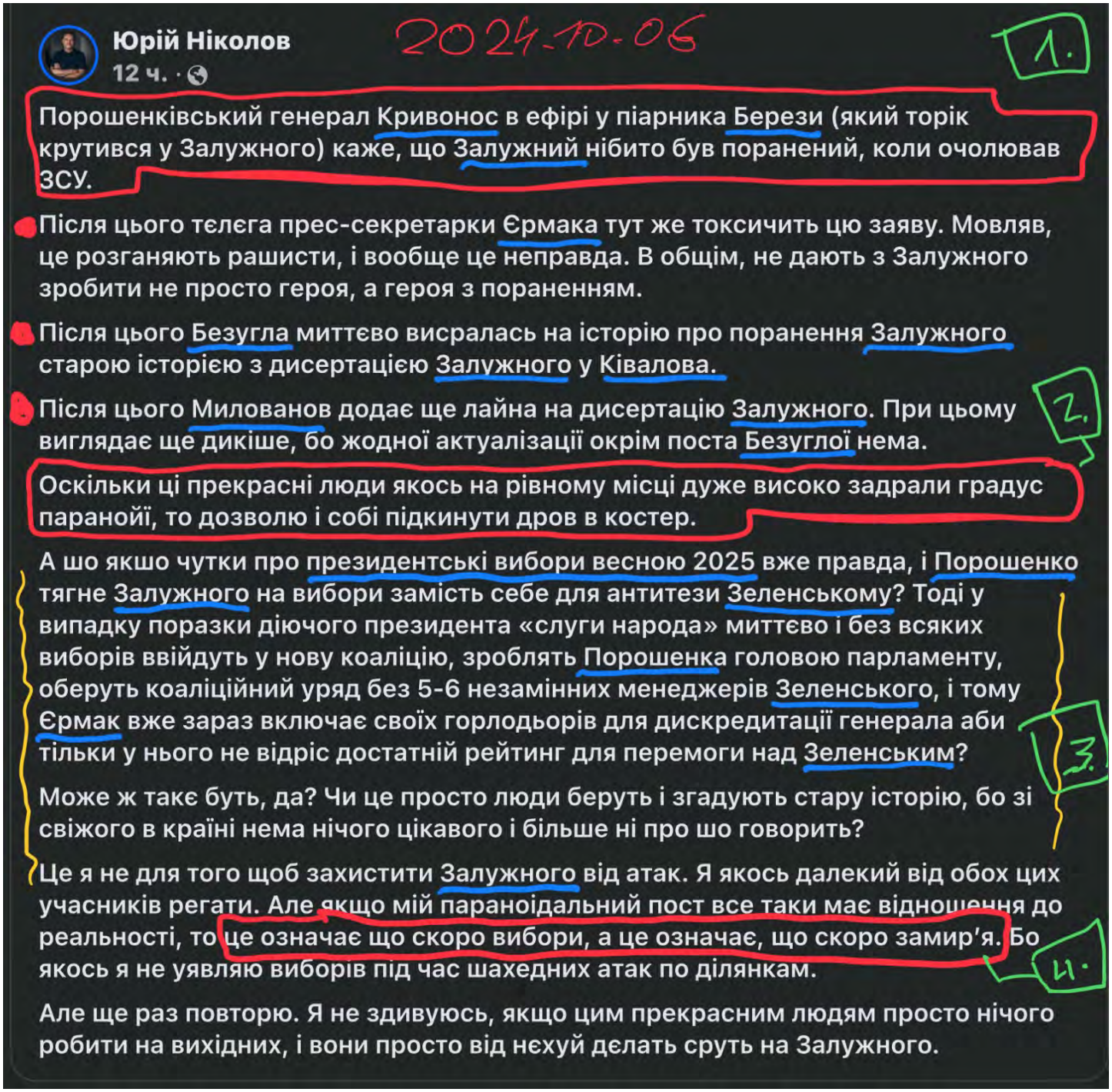
Й хоча ззовні виглядає так, що більше сил та засобів противника зосереджено саме на другій, Вугледарській дирекції (де діють сили й засоби зі складу УВ "Восток"), але, як на мене... в першу чергу, варто очікувати все ж-таки підсилення атакуючих\штурмових дій противника саме на Курахівському напрямку, саме у смузі дії 8-ї ЗВА та трохи південніше...

Головна причина - наступ сусіднього УВ "Центр" на Покровському напрямку (а саме, його 2-ї та 41-ї ЗВА), який очевидно, НАГАЛЬНО потребує ДОДАТКОВИХ сил цього угрупування, але які зараз зав'язли в районі Селідово та саме на Курахівському напрямку.

8-а ЗВА зі складу УВ "Юг", може допомогти "вирішити цю проблему" шляхом більш активного власного наступу на Курахове... й таким чином, звільнівши додаткові сили й засоби УВ "Центр" саме для продовження та розвитку його наступу на Покровськ...

***

№ 99

Юрій Ніколов
12 ч. ·

2024.10.06

1.

Порошенківський генерал Кривонос в ефірі у піарника Берези (який торік крутився у Залужного) каже, що Залужний нібито був поранений, коли очолював ЗСУ.

Після цього тєлєга прес-секретарки Єрмака тут же токсичить цю заяву. Мовляв, це розганяють рашисти, і вообще це неправда. В общім, не дають з Залужного зробити не просто героя, а героя з пораненням.

Після цього Безугла миттєво висралась на історію про поранення Залужного старою історією з дисертацією Залужного у Ківалова.

Після цього Милованов додає ще лайна на дисертацію Залужного. При цьому виглядає ще дикіше, бо жодної актуалізації окрім поста Безуглої нема.

2.

Оскільки ці прекрасні люди якось на рівному місці дуже високо задрали градус паранойї, то дозволю і собі підкинути дров в костер.

А шо якшо чутки про президентські вибори весною 2025 вже правда, і Порошенко тягне Залужного на вибори замість себе для антитези Зеленському? Тоді у випадку поразки діючого президента «слуги народа» миттєво і без всяких виборів ввійдуть у нову коаліцію, зроблять Порошенка головою парламенту, оберуть коаліційний уряд без 5-6 незамінних менеджерів Зеленського, і тому Єрмак вже зараз включає своїх горлодьорів для дискредитації генерала аби тільки у нього не відріс достатній рейтинг для перемоги над Зеленським?

3.

Може ж такє буть, да? Чи це просто люди беруть і згадують стару історію, бо зі свіжого в країні нема нічого цікавого і більше ні про шо говорить?

Це я не для того щоб захистити Залужного від атак. Я якось далекий від обох цих учасників регати. Але якщо мій параноідальний пост все таки має відношення до реальності, то це означає що скоро вибори, а це означає, що скоро замир'я. Бо якось я не уявляю виборів під час шахедних атак по ділянкам.

4.

Але ще раз повторю. Я не здивуюсь, якщо цим прекрасним людям просто нічого робити на вихідних, і вони просто від нєхуй дєлать сруть на Залужного.

***

№ 100

Основні теми доби 06.10.2024 в Україні та навколо України

1️⃣ За даними Генштабу ЗСУ, за добу на лінії фронту сталося 141 бойове зіткнення. Російська армія і далі веде наступ на Курахове з трьох напрямків v, як повідомили кілька OSINT-команд, просунулася західніше Красногорівки, а також у селищах Гірник і Цукурине. У телеграм-каналах і соцмережі X опубліковано інформацію про успішні штурмові дії російських військ у Кам'янському південніше Запоріжжя та в Любимівці на схід від Снагості в Курській області РФ.

Внаслідок російських обстрілів, ракетних і бомбових ударів 6 жовтня загинули 4 мирні жителі прифронтових та прикордонних населених пунктів, поранено та травмовано щонайменше 22.

2️⃣ Уночі та вранці 7 жовтня, у день народження російського президента Путіна, Росія здійснила ще одну потужну повітряну атаку. У Сумах унаслідок вибухів безпілотників у приватній забудові поранено 4 місцевих жителів. Уламки збитих ракет у Києві спричинили пожежі та пошкодження будівель. Однією з основних цілей атаки був військовий аеродром у Старокостянтинові, у районі якого, за інформацією командування Повітряних сил, вибухнула аеробалістична ракета "Кинджал". Ще 2 такі ракети було знищено в районі Києва. 2 балістичні ракети та 1 авіаційну Х-59/69 збити не вдалося, одна з них вибухнула в Павлограді. Також було збито 32 безпілотники, ще 37 – втрачено внаслідок подавлення засобами радіоелектронної боротьби.

Внаслідок обстрілу порту Південний у ніч на 6 листопада російська ракета влучила в цивільне судно, що стояло біля причалу.

Українські дрони атакували найбільшу нафтобазу в окупованому Криму в порту Феодосії, виникла велика пожежа.

3️⃣ Нацбанк четвертий тиждень поспіль не купує валюту на міжбанківській біржі. Минулого тижня він продав $721,25 млн – на $35 млн менше, ніж позаминулого. За таких темпів продажу міжнародні резерви України за місяць зменшаться на понад $3 млрд.

4️⃣ Співвласник "Нової пошти" Поперешнюк прогнозує логістичний колапс унаслідок запровадження оподаткування посилок з-за кордону вартістю до €150. З його слів, витрати на митні та податкові процедури в рази перевищуватимуть фіскальний ефект від оподаткування посилок, причому терміни доставлення зростуть у рази.

5️⃣ Правоохоронці під час обшуку виявили 4,4 млн грн у лікарки із Житомира, яка оформлювала фіктивну інвалідність із метою ухилення чоловіків від мобілізації.

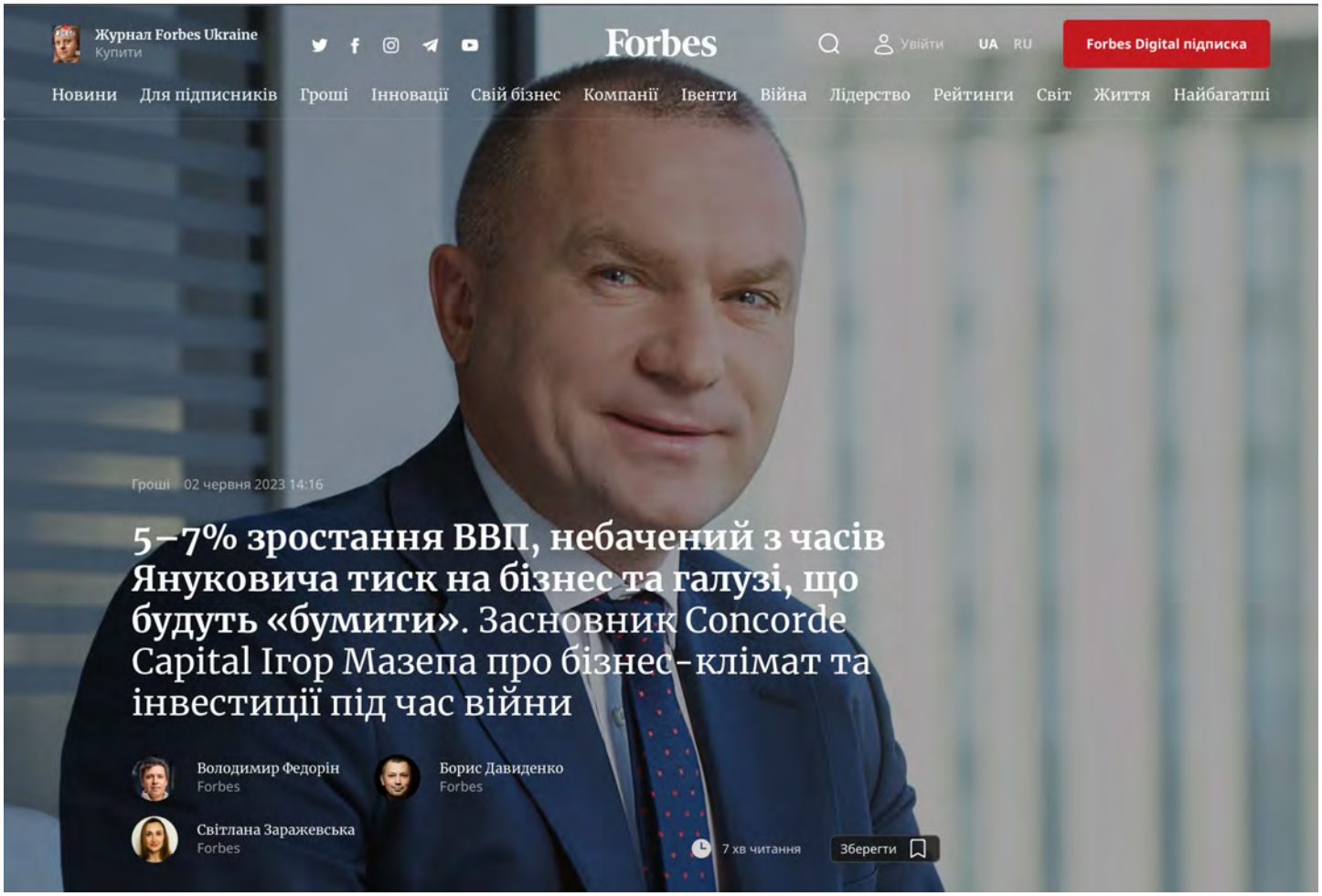
6️⃣ Міністр оборони Нідерландів Брекельманс під час візиту до Харкова оголосив, що уряд уже передав Україні перші винищувачі F-16. Він також повідомив про намір уряду профінансувати розроблення БПЛА для України на суму €400 млн, причому йдеться як про місцевих, так і про українських виробників.

7️⃣ Прем'єр-міністр Словаччини Фіцо заявив, що ніколи не погодиться на вступ України до НАТО, а вступ до ЄС – "шлях, який Україна навряд чи пройде за кілька років".

***

№ 101-1

5–7% зростання ВВП, небачений з часів Януковича тиск на бізнес та галузі, що будуть «бумити». Засновник Concorde Capital Ігор Мазепа про бізнес-клімат та інвестиції під час війни

2023-06-02

Володимир Федорін

Борис Давиденко

Світлана Заражевська

Оптимістичний прогноз економічного зростання України на 5–7% на рік, бізнес на бурштині, масштабування MakeUp, свавілля силовиків і нові напрями для інвестицій. Про що говорили в новому випуску проєкту Business Breakfast редактор-засновник Forbes Ukraine Володимир Федорін та інвестбанкір Ігор Мазепа.

Forbes Ukraine випустив новий номер журналу. Придбати його з безкоштовною доставкою можна за цим посиланням. У журналі: список 250 малих і середніх компаній, лідерство генерала Залужного, падіння мільярдера Жеваго, детальна історія Dnipro-M та загалом майже два десятки текстів.

Засновник Concorde Capital Ігор Мазепа, 46, до повномасштабної війни інвестував у нерухомість, медицину, газові родовища, видобуток бурштину та інші галузі. Зараз – оцінює власні активи дуже стримано, але вірить у швидке повоєнне відновлення економіки України. Серед головних ризиків вбачає посилення ролі держави та зростаючий тиск силовиків на бізнес.

В ефірі YouTube-проєкту Forbes «Business Breakfast з Володимиром Федоріним» бізнесмен відверто розповів, куди інвестує під час війни, де бачить нові можливості та що робить для того, щоб захистити свою власність від зазіхань чиновників.

1. Про бізнес-активність та зростання економіки

Я згоден зі свіжими оцінками МВФ. Ми бачимо жваві тенденції. Внутрішній попит зростає. Громадяни охочіше витрачають гроші, адже є значно більше впевненості в майбутньому, ніж шість місяців тому.

За 15 місяців війни люди адаптувалися. Це видно по громадянах, бізнесу і навіть по київських вулицях. До початку травневих обстрілів до Києва повернулося багато людей і почувалися тут спокійніше.

З точки зору ВВП важливіші не цифри, а динаміка. Вона нині не нейтральна, а більш позитивна. Звичайно, 10% зростання ВВП цього року мене здивують, але 5–7% – це абсолютно робоча цифра.

Доки у нас є економічна допомога, макроситуація буде стабільною. Резерви НБУ на історичних максимумах, бюджет виконується своєчасно, зарплати у держсекторі платять. Бізнес, хоч і з наріканнями та певною корупційною складовою, але отримує відшкодування ПДВ.

Військові є найбільшим драйвером на споживчому ринку. Їхні родини почали купувати житло, особливо на заході України. Тобто активізувалося будівництво житла, і на нього є попит, чого ми не могли очікувати ще в січні. Єдине – фактично зникли інструменти для заощадження коштів.

Чи досі Мазепа кандидат до списку найбагатших?

Намагатися оцінити ринкову вартість активів під час війни – це фактично пальцем у небо. Я вклав в українські активи десятки мільйонів доларів. Але скільки це зараз коштує? До війни це точно коштувало б сотні мільйонів доларів. А зараз, можливо, й нічого.

З 2014 року ми інвестували у найбільшу українську медичну мережу «Добробут». Це дуже капіталоємний бізнес. Поріг входу туди – десятки мільйонів доларів. За ці дев'ять років я інвестував у «Добробут» $70–80 млн. І попри воєнний час, він активно зростає.

Ще один відомий бренд MakeUp – найбільший український інтернет-магазин із засобами з догляду для тіла та обличчя, косметикою тощо. Він дуже активно розвивається і масштабується на зовнішні ринки. Йому вдалося перенести свою бізнес-модель з України на ринки Західної та Східної Європи – до Польщі, Румунії, Болгарії, Іспанії, Португалії. Зараз відкривається Америка. Є плани на азійські ринки. Це дуже динамічна компанія.

Я також інвестував у цементний бізнес. В Україні, як і у всьому світі, навколо нього склалася олігополія. Це також дуже капіталоємний ринок. Немає жодного сенсу робити щось, якщо ти не зможеш виробляти 1,5 млн т цементу на рік. Рахуємо десь по $150 за тонну і виходимо на $200+ млн основного капіталу.

Тому в Україні і світі склалась олігополія, де є троє-четверо гравців на кожен ринок. Зазвичай це західні гравці, щось типу «великої четвірки» в аудиті. Окрім «Івано-Франківськцементу», який є великим гравцем в Україні, є ще «Криворізький цемент», куди я інвестував разом із партнерами – Віталієм Антоновим та Василем Даниляком.

Ще є трохи заміської нерухомості. Всім відомий Shelest, де ще багато всього будується. Ми хочемо вийти за межі звичайних інвестицій у нерухомість. Найближчим часом здивуємо споживачів та інвесторів новими пропозиціями.

2. Як токсичний бурштин став прибутковим бізнесом

Коли ми починали інвестувати в бурштин шість-сім років тому, це була напівтоксична історія. По-перше, видобуток бурштину – це велика екологічна проблема. Я багато літав вертольотом над бурштиновою частиною Полісся – вся ця частина ще за раннього Порошенка перетворилася на екологічну катастрофу. По-друге, там постійно існувала кругова порука з ментів, депутатів провладних партій та місцевої влади.

Ми купили на вторинному ринку чи не єдину на той час легальну ліцензію на видобуток. Довелося пройти три рішення Кабінету Міністрів ще за часів Гройсмана. Тоді вони дали зелене світло для інвесторів у бурштин, однак це зайняло для нас роки.

Нині ми чи не єдина компанія, яка робить рекультивацію, тобто ми саджаємо новий ліс після того, як видобули бурштин. У нас рекультивовано приблизно 30 га.

Минулого року ми видобули трохи більше 10 т бурштину. Це десь $6–7 млн. Це сотні робочих місць у Рівненській області. Родовище ми оцінювали у 47 т – сподіваюсь, ми на них вийдемо.

Ми чи не єдині, в кого взагалі щось вийшло на бурштиновому ринку. Уряд почав продавати численні ліцензії на видобуток бурштину, але всі вони «напівліві». Ми отримуємо багато пропозицій, але часто бачимо папери і розуміємо, що це не прозора історія. Окрім ліцензії на видобуток, тобі треба мати ще й ліцензію на вирубування лісу.

До наших партнерів, які займаються операційним бізнесом, якось прийшли силовики і почали вимагати гроші за те, щоб ми могли легально вивезти бурштин через митницю. Ми домовилися, що будемо терпіти, але не дамо їм шансів викрутити цю історію. У відповідь сказали: якщо відмовляєте, дайте нам офіційний документ про це, щоб ми могли оскаржувати його процесуально. Мало хто з силовиків готовий до такої розмови. Відтак вантаж простояв на митниці десь п'ять днів і ми його спокійно вивезли.

3. Суперечки Мазепи з державою

Чим ми відрізняємося від інших бізнесменів, до яких теж заходять силовики? Ми вирішили не мовчати, а зайняти активну позицію. Тому що силовики звикли ходити безкарні і реакції на це свавілля практично немає.

Зараз обшуки це звичайна, побутова історія. Бізнес перебуває під найбільшим тиском від силових органів за останні 20 років. Подекуди влада переплюнула часи Януковича.

Історія із австрійською компанією Strabag SE, у якої ми придбали Жежелівський та Хустський кар'єри ще у жовтні 2021-го на відкритому тендері за $2 млн, – це повний абсурд. Ми подали позов до Міністерства юстиції. Адже Strabag – світовий лідер на ринку будівництва, її послугами користуються по всій Західній Європі. Але виявилося, що 25% акцій Strabag перебувають у власності підсанкційного російського бізнесмена Олега Дерипаски. Він був одним з акціонерів ще з початку 2000-х. Але через це держава вирішила, що ми «фронтуємо» Дерипаску, тобто допомагаємо вивести кошти з України. Тепер ми судимося. Подивимось, чим це закінчиться.

Річ не в тім, що Мазепа комусь дорогу перейшов. Це просто час у нас такий, що держава активізувалась, але останні кейси вже доходять до маразму, як-от з арештом Коболєва чи Пивоварського. Тобто людина, яка працює на дежкомпанію, має завжди пам'ятати, що потім до неї прийдуть силовики, якщо вона щось зробить правильно, але «не по формі».

Я підтримую ініціативу відбирати українські активи у російського бізнесу. Але проти того, щоб відбирали бізнес в українських бізнесменів.

Є кілька ініціатив, які обговорюються в бізнес-середовищі. Бізнесмени хочуть створити антирейтинг правоохоронців, суддів або й тих і інших, хто в незаконний спосіб використовує свої повноваження. Ми хочемо дати сигнал, що бізнес-спільнота об'єднується, і ми хочемо зробити таких людей токсичними для інституцій, в яких вони працюють, та чесних колег, честь мундира яких вони паплюжать.

Це буде щось на кшталт списку колаборантів «Миротворець». Якщо влада не реагуватиме на заклики бізнесу, він вигадає щось креативне. Певні рухи вже пішли. Питання, як зробити це правильно. Є ідея створити колегіальний орган з поважних людей, який би вів цей процес.

4. «Виробнича мафія» на цементному заводі у Кривому Розі

До наших інвестицій у «Кривий Ріг цемент» там була розруха, а зараз, образно скажу, – квітне сад. Ми налагодили роботу, і завод із хронічно збиткового перетворився на прибутковий бізнес. Навіть у воєнний час він прибутковий, хоча ми втратили десь 70% ринку.

Коли ми в перші місяці зайшли у «Кривий Ріг цемент», то зіткнулися з виробничою мафією. Компанія до нас генерувала збитків близько €25 млн на рік. Ми перетворили її на прибутковий бізнес із €13–15 млн позитивної EBITDA. Раніше на компанії паразитували різні чиновники. Починаючи з «Укрзалізниці», де не давали вагони, а пропонували послуги близьких їй компаній із транспортування.

До речі, «Хайдельберг» втратив ліцензію на вапняковий кар'єр, бо прийшов якийсь чиновник із перевіркою і поставив умову: або платиш хабар, або ми не продовжуємо дозвіл. Величезна німецька компанія, звісно ж, хабар платити відмовилась і одного дня втратила доступ до сировини. Тобто німці не впорались із нашим «інвестиційним кліматом» – інвестняні до них так і не прийшли.

Аналогічно після купівлі кар'єрів у австрійського Strabag ми теж зустріли великий спротив персоналу, який роками сидів «на потоках». Вони навіть топили нашу техніку в протипожежних водоймах, така собі маленька помста.

5. Чи існує професія інвестбанкіра під час війни

Більшість бізнесів впали минулого року, як і вся економіка, мінімум на 30%. Але бізнес живе очікуваннями. І вони досить оптимістичні: що ми заберемо всю нашу територію, сюди зайдуть потужні західні інвестори і тут буде клондайк. Я їх частково поділяю.

Маємо вакуум між очікуваннями покупця та очікуваннями продавця, тому ринок напівживий.

Всі серйозні інвестиції, які у нас були, за воєнний час відбулись у рамках уже наявних інвестицій. Наприклад, «Добробут» купив ще дві великі лікарні в Україні і розширив свій бізнес. MakeUp залучив нові гроші під експансію та відкрив для себе нові ринки. На операційному рівні у кожній із наших компаній щось відбувалось.

А що стосується інвестбізнесу Concorde Capital, то ми розглядаємо аграрний напрям. Він цікавий, але є різні ризики: передусім воєнні, ризики роботи «зернового коридору», того, що наші партнери обмежуватимуть експорт агропродукції. Тобто і ціна має бути адекватна до всіх цих ризиків. Якщо нам вдасться за розумну ціну щось купити, то ми точно купимо.

До закінчення війни або підписання сталої угоди про мир сюди не підуть великі західні компанії та інвестиції. На жаль, нам доведеться самотужки плюскатись у цьому акваріумі. Але що стосується перспективних секторів, то мені подобається сегмент будівельних матеріалів. Після закінчення війни він буде «бумити». Ми подивилися, що можна купити.

Амбітно скажу: якщо це буде цікавий, за розумну ціну та перспективний проєкт, то не виключаю, що ми зберемо сотні мільйонів доларів для інвестицій. Є навіть попередні домовленості.

***

№ 101-2

"Нові олігархи вже з'явилися, вони просто ще не проявилися". Власник Concorde Capital Ігор Мазепа про інвестиції та корупцію

30 БЕРЕЗНЯ 2023

ДМИТРО ДЄНКОВ

Які сценарії закладають економісти щодо тривалості війни, чому країна рухається до "військового більшовизму" та чому Коболєв – найбідніший екскерівник "Нафтогазу".

"Країна розглядається як мавпа з гранатою". Так Ігор Мазепа півтора року тому, за два місяці до великої війни, пояснював втечу іноземних інвесторів з України.

"Коли в тебе влада – мавпа з гранатою, коли в тебе росіяни на кордоні, коли в тебе суцільна тотальна корупція, ми не побачимо нових Міттaлів, які входять до України", – у звичній манері, не підбираючи слів, обурювався власник інвестиційної компанії Concorde Capital.

Ще раніше в розмові з ЕП він іронічно констатував, що скасування продажу сумнозвісного Одеського припортового заводу тоді ще олігарху Ігорю Коломойському, який платив за нього 600 млн дол, було великою помилкою. Систематичні корупційні скандали навколо ОПЗ підтвердили цю тезу.

Утім, Мазепа і сам міг зробити цінний внесок у поліпшення інвестиційного клімату. Тривалий час він був радником Бориса Ложкіна, коли той очолював Адміністрацію президента Петра Порошенка.

Натомість оточення Ложкіна, з яким Мазепу пов'язують тривалі бізнес-стосунки, так само згодом використовувала знекровлений ОПЗ.

Інвестбанкір нещадно критикує будь-яку владу і запевняє, що не хоче мати нічого спільного з державою. Хоча попередній досвід каже про протилежне.

"За психотипом я не держслужбовець. Я локальний український підприємець, який залучив багато грошей іноземних інвесторів в Україну. Я на своїй поляні "копошусь", – каже Мазепа.

На цій "поляні" зараз багато роботи і нових можливостей.

Посилання

1. Про закінчення війни та апокаліптичний сценарій

— Наскільки ви були готові до такої війни на рівні бізнес-рішень, на побутовому рівні?

— На побутовому – ніякої готовності нема. Живу в будинку з вікнами від даху до підлоги. Щодо бізнесу, то якою могла бути реакція? Ми зараз кажемо про тижні або місяці до цього.

Забрати всі гроші звідси і вивести за кордон? Ми цього не зробили. Купити телефони з мобільним інтернетом? Так, трохи зробили. Закупити до цього шоломи, бронежилети, спецодяг – цього не було.

Я взагалі не знаю, хто з бізнесу це робив, бо, чесно кажучи, мало хто вірив у таку війну. Ми, бізнес, опинилися просто з голим задом перед війною.

— Особисті кошти не виводили напередодні?

— У мене особистих фінансів немає. Усе, що є, пов'язано з компанією (Concorde Capital – *ЕП*). Нічого не виводили, нічого не зупиняли. Компанії, у які я інвестую, до речі, не лише я, а й інші партнери-інвестори, вирішили не зупинятися.

— У вас нема рахунків в іноземних банках?

— Ні, в іноземних нема. Українська банківська система, навіть враховуючи, що в ній частка держави перевищує 60%, а за деякими оцінками – 65%, виявилася дуже комфортною. Не було жодної потреби тримати гроші в західних банках.

— Наприкінці березня 2022 року відомий вам інвестбанкір Сергій Будкін наводив приклади військових конфліктів за 1816-1985 роки і розрахував медіану їх тривалості – 15 місяців. Він тоді вважав, що горизонт планування для бізнесу впирається в півтора-два роки війни. Який ваш горизонт?

— Очікування – про це можу сказати, бо вони відрізняються від нашого горизонту планування. Вони були тоді навіть більш песимістичними, ніж у мого колеги Сергія Будкіна, і зараз доволі песимістичні.

Я не погоджуюся з оцінками наших військових та розвідників, які кажуть, що влітку чи восени ми закінчимо війну. Ми всі десь сміємося в інтернеті над "рашкою", висміюємо ворога, але вони досі потужні. Людський ресурс у них є, гармати якісь є, танки є, снаряди є.

Вони виснажуються, але цих танків, літаків, вертольотів, снарядів, наскільки я розумію, у них ще багато. Росія може воювати нескінченно довго. Єдине питання – інтенсивність бойових дій.

Для мене і для найбільших західних фондів, з якими я спілкуюся, найбільш важливе питання – якими для нас є критерії перемоги, що буде свідчити про закінчення війни.

Ми вийшли на наші кордони, наприклад, 1991 року? У Севастополі вона для нас закінчилася?

— У будь-якому разі будемо жити на пороховій діжці, коли поряд Росія.

— Уже так на нашу долю випало. Думаю, десь початок наступного року, перший-другий квартал, буде визначальним для нас.

У США в листопаді 2024 року вибори. У березні чи навесні будуть праймеріз, а майбутній президент США мусить прийти на вибори з історією миру.

Пересічний американець не знає, де розташована Україна, де Севастополь, де Бахмут. Він не розуміє, де інші міста на схід від Донецька.

Адміністрація президента (США – *ЕП*) прийде і скаже: "Ми встановили мир, ми зберегли Україну, суверенну Україну, ось уже не стріляють. От підписаний договір. Але так вийшло, що треба було піти на якісь компроміси".

Це будуть "продавати" пересічному американцю.

— Ми про це так говоримо, наче наша влада і країна повністю залежні…

— Абсолютно залежні від військової та фінансової допомоги демократичного світу, який очолюють Сполучені Штати Америки. Це не секрет, що 60% нашого бюджету покриваються західними грошима.

— У вас хороший штат аналітиків. Вони, імовірно, передбачають різні сценарії розвитку подій в економіці, у країні. Який з них найбільш апокаліптичний?

— Апокаліптичний? Чесно кажучи, ми апокаліптичного не рахуємо, але ми тісно спілкуємося з портфельними керівниками найбільших західних фондів, офісами західних компаній, які мають підрозділи в Україні.

Те, що я чую від них, апокаліптичний – це залишок території з населенням 10 мільйонів людей. Проте його вірогідність невелика, це я вже бачу.

Будь-який середній сценарій складається із середньої або медіани трьох або чотирьох інших сценаріїв.

Є апокаліптичний і супероптимістичний, у якому ми повертаємося на кордони 1991 року і реінтегруємо людей, які вже, до речі, дев'ять років живуть у Криму, на сході Донецької і Луганської областей під контролем Росії.

Там виросло ціле покоління малюків, які ходять у школу і які "знають", що українці – це "фашисти". Уявімо, що держава, уряд, президент знайдуть спосіб вирішити це питання.

Ми забрали свої території, ми повернули людей в Криму, на сході, повернули із Заходу всіх людей, які туди виїхали, у що я, до речі, не вірю, і в нас споживчий ринок – знову 45 мільйонів.

— І країна відновлюється повним ходом…

— Так, і нас закидають грошима, Україна відновлюється і ми в космосі. Чесно кажучи, вірогідність цього сценарію така сама, як і в апокаліптичного – даю кожному по 10%.

Є інша реальність. Україна у війні. Напівзруйновані або повністю зруйновані будинки в Ірпені чи інших містах, усі ці жахіття повертають тебе в нашу реальність. А тепер додайте сюди неефективне адміністрування. Державне.

Я спілкувався з керівниками великих держкомпаній. Вони бачать процеси зПивоварським, з Коболєвим. Вони демотивовані. Буквально всі.

Ти вже не маєш ніякої надії, що державний службовець або ті, хто працюють на державну компанію, зроблять якусь свою звичайну функцію, підпишуть звичайний папірець, щоб був, наприклад, туалетний папір у туалеті.

Я вже не кажу про лідерство чи інновації, управлінські рішення, які не чорно-білі і не очевидні.

2. "Іноземний інвестор очікує знижку на Україну не менше 50%, а краще 80%"

— Міністерство фінансів цього року планує залучити понад 400 мільярдів гривень на внутрішньому і зовнішньому ринках. Наскільки це реально?

— Як завжди це працює? Або Нацбанк знову надрукує ці гроші, чого, я сподіваюся, не буде, або Нацбанк змусить українські банки просто купити цю "історію".

У банках, у тому числі державних, накопичилися величезні суми грошей. Це залишки на рахунках, зарплати військових, кошти держкомпаній.

Вартість пасивів у банках – 2%, 5%, 10% максимум, якщо враховувати депозити, які вони залучають під, наприклад, 18-20%. У середньому виходить десь між 2% і 10%.

Звичайно, усім хотілося б, щоб банки тримали ці гроші не на депозитах НБУ, а вкладали в облігації.

Голова НБУ Андрій Пишний робить для цього різні кроки: збільшення резервів, інші інструменти. Стимулює і батогом, і пряником, щоб ці гроші опинилися в бюджеті через внутрішні запозичення.

Щодо зовнішніх запозичень. Зараз український євробонд торгується з дохідністю 50%. Це дефолтна історія. Тобто приватних грошей я не очікую взагалі, на жаль.

— У бюджетному комітеті казали, що на внутрішньому ринку вони розраховують на 270 з цих 400 з гаком, які вони хочуть залучити, а все інше – на зовнішніх. Як?

— Ну, може, депутатам видніше, я не знаю. Єдине, що можу побажати, – удачі.

Рекордні витрати на армію у 2023 році. Що збирається робити уряд?

— Країні потрібна "свіжа кров", іноземні інвестиції. Ми хочемо, щоб після війни Україна була самодостатньою фінансово, щоб ми не залежали тільки від західних грошей. Як зараз залучати прямі інвестиції?

— Я згоден, без західних інвестицій ніякої історії українського успіху не буде. 60% бюджету фінансуються західними партнерами.

Я не вірю в жодного приватного інвестора, який би прийшов з-за кордону і вклав долар. Одна з причин – ціна українського євробонду 50%.

Я не виключаю, що можуть бути якісь випадки, коли хтось скаже: "Добре, Україно, я ризикну невеликою частиною грошей". Однак його очікування щодо дохідності будуть 50%. Інакше просто піди і купи євробонд.

— Як ви вимірюєте температуру настрою іноземних інвесторів, з ким переважно спілкуєтеся?

— З найбільшими тримачами українського боргу, з хед-офісами іноземних компаній, які працюють в Україні. Усі вони кажуть, що з радістю подивились би на розширення бізнесу в Україні, якби була розумна ціна.

Що для них "розумна ціна"? Нагадую: дохідність євробонду 50%. Якщо ти береш докупи всі ці три або чотири сценарії, від супероптимістичного до апокаліптичного, позицію інвестиційного комітету, який може не пропустити такий варіант через ризики, то іноземний інвестор очікує дисконт не менше 50%, а краще 80%.

— Уряд активно проштовхує ідею страхування військових ризиків. Це може "злетіти"?

— Уряд дуже потужно проштовхує. Ми, бізнесмени, також на всіх форумах, на всіх зустрічах з іноземцями активно проштовхуємо і пропагуємо цю історію.

Це дуже гарна річ, але вона нелегка, непроста. Цим розмовам уже дев'ять місяців і зараз з'являються тільки перші паростки. Там розумна ціна, але в ній є політичний вплив.

Жодна західна страхова компанія не дасть такого продукту як страхування військових ризиків.

Наразі економіка України буквально потерпає від відсутності західних спеціалістів: інженерів, геологів, будь-кого, хто може зібрати обладнання, допомогти інтелектуально. Іноземці їдуть сюди неохоче з двох причин.

По-перше, у них є обмеження, заборони на поїздки в зони воєнних дій.

По-друге, і це головне, ніхто із західних компаній не страхує життя іноземця, який приїздить хоча б у Львів або Ужгород. А що казати про великі, на десятки або сотні мільйонів доларів, страхування ризиків по всій іншій території?

— Які ще тоді можна "плюшки" запропонувати західним інвесторам?

— Я не знаю. Можливо, щось на кшталт інвестиційного клімату, як у Тайвані або Сінгапурі…

3. Чому країна рухається до "військового комунізму" та хто "фронтує" Олега Дерипаску

— Найбільша пляма – це правоохоронна і судова системи.

На думку Дмитра Боярчука, Україна не здатна за п’ять-десять років у цьому полі докорінно щось змінити навіть у післявоєнний період, тому він пропонує звернутися до досвіду англійського права.

— Я дуже-дуже згоден з цією позицією. Єдине, що ти не можеш просто так прийти і залучити англійське право, повністю викинути сотні тисяч законів і підзаконних актів, за якими живе країна, тим паче у воєнний час.

Але згоден з оцінкою. У нас в Україні тотальна корупція і це дуже впливає на інвестиційний клімат.

Я погоджуюся з думками багатьох бізнесменів, які вважають, що країна йде до військового комунізму, де все державне, де все "наше", де все контролюється.

У нас немає жодної поваги до приватної власності. Під вивіскою війни трапляються націоналізація, конфіскація...

— Ви теж зіткнулися з конфіскацією активів через "російський слід", це Хустський та Жежелівський кар'єри.

— Ми їх купили ще у 2021 році разом з кількома поважними бізнесменами: Віталієм Антоновим, Василем Даниляком (співвласники концерну "Галнафтогаз" – *ЕП*) та Ігорем Завіновським (співвласник компанії "Кривий Ріг цемент" – *ЕП*).

Купили в поважної іноземної компанії, австрійського холдингу Shtrabag, який торгується на західних біржах, капіталізація якого сягає 4 мільярдів доларів і який отримує найбільші підряди в східній та центральній Європі на будівництво. Одним з міноритарних акціонерів там є і був, мені здається, Олег Дерипаска.

Вони оголосили конкурс публічно. Одна з найбільших компаній "великої четвірки"проводила цей конкурс.

Ми заплатили ринкову ціну, отримали контроль, інтегрували всі процеси з "Кривим Рогом цементом" і змінили менеджмент. І тут український Мін'юст подає позов у Вищий антикорупційний суд (ВАКС).

Ігор Мазепа: З країни йде більше інвесторів, ніж приходить. Україна – як мавпа з гранатою

— Вони вважають, що ви купили для Дерипаски ці активи?

— Ні. Вони вважають, що ми в такий спосіб допомогли Дерипасці вивести гроші, щоб уберегти активи від можливих санкцій.

— Тобто таке собі "фронтування" Дерипаски.

— Мовляв, я або Антонов "фронтували" Дерипаску. У нас там є ще один співінвестор, він, до речі, громадянин Німеччини і керівник однієї з найбільших інвестиційних компаній.

Суд першої інстанції каже, що держава має їх забрати. Що це означає для мене та інших бізнесменів? Що в країні презумпція винуватості, а не невинуватості. Тобто доведи, що ти не олень, тоді я визнаю, що ти не олень.

Ми пішли в апеляцію.

— Ви особисто знайомі з Олегом Дерипаскою?

— Де я, а де Олег Дерипаска!

— Тобто ні?

— Звичайно, ні.

— А з іншими російськими олігархами?

— Ні, ні з ким.

— Чи підтримуєте якісь бізнес-зв'язки з Росією?

— Жодних.

— А в логіці дій влади щодо російських активів вам усе зрозуміло?

— Я підтримую цю логіку. Якби в усьому був здоровий глузд, якби не було таких винятків, як цей кейс.

Усе зрозуміло: треба забрати, продати, але не в АРМА віддати. Остаточним рішенням має бути продаж, гроші в бюджет, на реконструкцію, на підтримку, на навчальні програми.

— Ваш колега Томаш Фіала напередодні *казав*, що він не бачить політичної волі швидко забрати російські активи. Ви так само думаєте?

— Поки що небагато активів пішло в державну власність, але я не згоден з оцінкою Томаша. Вважаю, що у влади є політична воля і вона відчуває тиск західних партнерів, які кажуть: "Ви вимагаєте від нас, то покажіть, що ви робите".

Але з націоналізацією інша річ: це квиток на юридичну війну для тих, хто купить ці активи. Попередні власники підуть у західні суди, у європейські суди і будуть там відсуджувати своє майно.

Будь-хто, хто прийде на конкурс, буде дивитися на це десь так: якщо я не "відіб'ю" цей актив за два роки, то він мені і не потрібен, у мене можуть його забрати. Тобто тоді його ціна – це третина або чверть від ринкової.

"Не бачу політичної волі швидко забрати російські активи в Україні". Інвестбанкір і власник УП Томаш Фіала

— Недавно аналітик Concorde Capital Олександр Паращій розмірковував, чи справедливо держава в особі Приватбанку вчиняє з тримачами євробондів (банк не виконує зобов'язань – *ЕП*). Це пов'язано з компанією?

— Це не наш кейс.

— Тобто ви нічого про це не знаєте?

— Це не наш кейс, точно. З одного боку, я вважаю, що все справедливо, але є нюанси. Бо там же, крім Коломойського, були інші зацікавлені особи…

— Ви маєте на увазі, що "пов'язані з акціонерами сторони", як їх визнає держава, не всі пов’язані з колишніми акціонерами?

— Скоріш за все. Часто так буває...

— Тобто ви не купували євробонди і у вас немає клієнтів, які купували?

— Клієнти точно є, багато клієнтів, вони через нас колись купували багато бондів. Звичайно, у них є питання.

4. Про приватизацію "не на часі" та продаж українських портів

— Та приватизація, яка зараз є, – це наш максимум?

— Дійсно, ми на максимумі, але цей максимум встановлюється не технічною можливістю продавати чи залучати гроші, він обмежений політичною волею. Немає політичної волі приватизувати великі підприємства.

— Можливо, не на часі?

— Цю історію, "не на часі", я чую 25 років і кожен рік – не на часі. Не на часі, бо немає західних інвесторів, зараз ми підлатаємо інвестиційний клімат, потім за п'ять років вони прийдуть, тоді ми почнемо.

Зараз залізобетонний аргумент – це війна і, звичайно, не на часі.

— Ви ж самі казали, як сприймають Україну західні інвестори.

— Так є ж українські інвестори. Навіть у ці часи є компанії, які непогано заробляють, імпортери, до речі.

— Чому немає політичної волі?

— По-перше, це не популярно, "піпл не схаває".

По-друге, це треба якийсь палець об палець вдарити. Ніхто не хоче вдаряти, бо всі вдають, що вони або воюють, або не хочуть, бо до тебе післязавтра або завтра прийде прокурор.

По-третє – тотальна корупція, нічого не змінилося, краще далі сидіти на державних активах і "дерибанити", ніж їх продавати.

Так воно буде ще десять років. Але якщо ти суттєву частину свого доходу в будь-якій компанії, комерційній, ринковій, не реінвестуєш на підтримку обладнання, на маркетинг, на персонал, то в тебе через рік-два не буде цієї компанії.

"Висмоктували гроші нижче ватерлінії". Як обкрадали ОПЗ і яка роль Сенниченка в скандальній справі

— Були цікаві конкурси щодо українських портів. Concorde брав участь принаймні в одному – порт Усть-Дунайський. Цей порт і Білгород-Дністровський продали за 200 і 220 мільйонів гривень відповідно.

Ви брали участь, щоб купити порт для когось?

— Ми програли цей тендер. Я вважав, що гарна ціна за Усть-Дунайський порт – 100 мільйонів гривень, максимальна – 150. Хтось дав понад 200 мільйонів. Ми планували для себе. Ми знайшли оператора, з ким ми хочемо це робити.

— Чим цікавий цей актив?

— Дунай – це дуже жива історія. Закриті морські порти: Миколаїв стоїть, Одеса стоїть наполовину, тільки зерно або сільгосппродукція. Наших українських портів, які зараз функціонують, третина.

Припустімо, що виробництво впаде на третину, а для двох третин треба шукати альтернативні шляхи.

Автомобільний транспорт з чергами. Залізниця стоїть місяць-півтора. Альтернатива – річка, яка, до речі, судноплавна, з’єднує з багатьма ринками і проходить через дев'ять країн.

— А якщо завтра відкриваються порти?

— Є ризик, правильно, тому треба "відбивати" цю інвестицію за два роки.

5. "Чорний" бурштин повертається, обороти з продажу землі виросли втричі

— Ви є співвласником у багатьох бізнесах, у "Добробуті" з Олегом Калашніковим, і ніде не відповідаєте за операційне управління.

— Я керую тільки Concorde Capital. До інших операційно жодного стосунку не маю. У кожній нашій компанії є наглядова рада, один раз у квартал або один раз на пів року ми збираємося.

— Як зараз бурштиновий бізнес?

— Бурштиновий бізнес так собі... В Україні знову з’явився чорний ринок бурштину. Тобто всі ці "чорні копальники", які копали останні 15 років і зникли десь три роки тому, знову з’явилися.

Ми бачимо це по тому, що вони конкурують з нами на тих же ринках. Ціна на їхній бурштин на 20-30% менша, бо вони не платять жодних рент та рекультивацій.

Я раніше ніколи не міг кваліфіковано сказати про митницю, наприклад, що вона "дірява", але зараз можу це сказати напевно. Весь цей нелегальний бурштин, а це тонни на місяць, точно нелегально викопується.

— "Добробут" не постраждав.

— Навіть в Ірпені клініка не постраждала, нам пощастило, але операційно ми "Добробут" "запороли" на 70% виручки.

— Від довоєнного рівня?

— Так, це гривнева історія. Ринок будівельних матеріалів взагалі скоротився до 25-30% виручки. Усе, що стосується внутрішнього споживання, упало на 40%.

Вадим Шекман, "Добробут": Міжнародна допомога Україні повинна відбуватися так, щоб не "вбити" місцеву економіку

— Заміська нерухомість?

— Усе стоїть або поки що стоїть. Звичайно, у нас є сподівання, що цей ринок відновиться, але це буде не найперше, що відновиться.

— У вас є нерухомість за кордоном?

— Немає.

— Перед війною Concorde створив онлайн-майданчик для торгівлі землею.

— "Бумить".

— Тобто земля користується попитом?

— Так і є, земля продається як актив. У нас обороти виросли втричі, але є нюанс: кількість інвесторів не зменшилася, а от кількість людей, кількість фермерів, які готові відмовитися від пріоритетного права купівлі, зросла.

До війни агропідприємства, які орендують землю, казали: "Ні, у нас є свої гроші".

— Йдеться, імовірно, про землі біля фронту?

— Навіть на Херсонську область є якісь покупці. Звичайно, це питання ціни, але там є покупці.

— Як це позначається на ціні?

— Там ціна менша в рази. Вона була суттєво меншою і до цього через кліматичні умови, по-перше. По-друге – військові дії.

6. Про "найбіднішого" голову "Нафтогазу" Коболєва та нових олігархів

— Які сектори економіки зараз можуть бути перспективними, куди ви будете рухатися?

— Хоча наша країна рухається в бік "червоного військового більшовизму", у мене зараз більше настрій покупця.

Ми з кількома українськими бізнесменами, які поділяють мої думки щодо можливих інвестицій і потенційно цікавляться опортуністичними історіями, будемо інвестувати.

Я спілкуюся з бізнесменами, керівниками великих компаній, які накопичили, скоріш за все, гривневий прибуток і який треба кудись інвестувати. Ти його не можеш вивезти як дивіденди, не можеш конвертувати в долар, вивезти з країни.

У нас є непогані очікування, що ми можемо і маємо зібрати суму, яка вимірюється сотнею або сотнями мільйонів доларів, на яку ми хочемо залучити, скажу амбіційно, мільярд.

— Від кого?

— Я планую їхати до американських та канадських інвесторів. Ми їм покажемо, куди ми самі інвестуємо, чому ми це робимо і спробуємо якісь гроші залучити. Не знаю, що з цього вийде, але точно український апетит є на такі історії.

Іноземців поки що тут не буде і нам потрібні няні для українського бізнесу. Але ті няні, що є – мєнти, суди і всі інші, – можуть заняньчити до смерті.

— Ви так само були колись причетні до влади. Вас часто можна було побачити на Банковій.

— Так**,** я дійсно був адвайзером (радником – *ЕП*) у Бориса Ложкіна...

— ...який тоді був головою Адміністрації президента Петра Порошенка.

— Але там у мене не було ніякого кабінету. Була лише перепустка, яка давала право входу в адміністрацію.

Данило Гетманцев: Якщо я мовчу, значить, я "в темі". Або "в долі". Або "в темі" і "в долі"

— У вас була можливість долучитися до змін, напевно, на рівні адвайзера.

— Я не держслужбовець, за психотипом – не держслужбовець. Я підприємець, локальний український підприємець, який залучив багато грошей іноземних інвесторів в Україну. Це моя історія, я на своїй поляні "копошусь".

Я бачив, скільки часу і зусиль витрачав той же Ложкін, щоб залучити таких, як Наталія Яресько або Андрій Пивоварський, людей з реального бізнесу, на державну службу.

Я не пішов цією дорогою, слава Богу, що не пішов. Хлопці, які щось намагалися змінити, зараз ходять з браслетами по судах. Кожному своє.

— Ви Коболєва знаєте давно? Саме через це ініціювали збір застави?

— Ми з ним знайомі років 20. Я дійсно ініціював збір застави для нього, бо для мене це боротьба за здоровий глузд. Я вважаю, що Коболєв, до речі, найбідніший з керівників "Нафтогазу", який звідти пішов.

— Враховуючи, які були премії та зарплати в керівників "Нафтогазу"?

— Так. З преміями Коболєва, 10 чи 20 мільйонів доларів, я вважаю, що він найбідніший керівник "Нафтогазу". Бо всі інші просто грабували цю компанію. Де Юрій Бойко, де брати Кацуби, де ці люди?

Якщо ви мені скажете, що зарплата керівника великої державної компанії менша за мільйон гривень на місяць і бонус не вимірюється десятками мільйонів гривень на рік, то я дуже сильно буду сумніватися в його намірах.

— Не знаю, чи читали ви статтю Валерія Пекаря щодо можливого трагічного сценарію для України у випадку відсутності змін. Усі бояться, що країна лежатиме в руїнах після війни. Чи готове суспільство до трансформації?

— Суспільство матиме те життя і владу, той інвестиційний клімат і ті бізнес-правила, на які заслуговує.

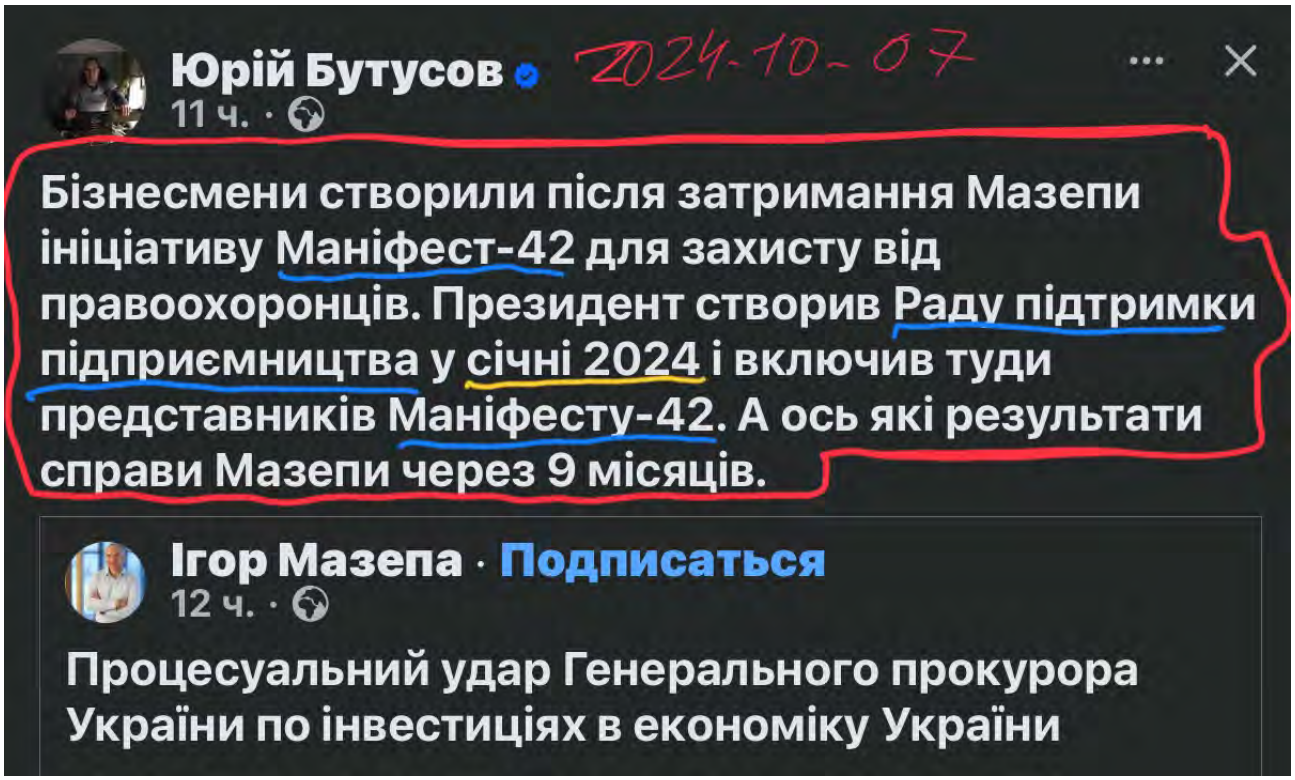
Якщо в нас у суспільстві переважно Шарикови, то ми і будемо жити, як Сомалі. Якщо люди стануть більш свідомими і голосуватимуть відповідно, то ми будемо заслуговувати на трохи кращу долю.

— Наскільки реальна картина, за якої в нас виростає нова когорта олігархів на відновленні країни, наприклад?

— Думаю, **вона вже з'явилася**. Вони просто поки що не проявилися. Їх можна буде побачити ближче до наступних виборів, коли вони підуть купувати телеканали або нерухомість за кордоном.

***

№ 101-3

2024-10-08

Пекар

Ми хочемо повернути українців, які виїхали, казали вони.

Ми хочемо відбудувати країну, казали вони.

Для цього потрібні інвестиції.

Щоб були робочі місця, щоб була висока продуктивність праці (а значить, і зарплата, і податкові надходження на освіту, здоров'я та оборону).

Для цього потрібно верховенство права.

Щоб за політичною командою не можна було забрати бізнес та/або посадити інвестора чи керівника.

1) — Коли переслідують політичну опозицію, це ганебно, але принаймні в цьому є якась викривлена раціональність.

2) — Коли переслідують політично незаангажованих підприємців, журналістів, громадських активістів, вважаючи їх також опозицією, це ганебно й по-дурному. Бо таким способом опозиція збільшується в рази.

Спитайте Віктора Хведоровича.

Таким шляхом ви, «шановні», не лише вибори, а й війну програєте.

Не здивуюся, якщо за цим стоять росіяни. Бо ж ви знаєте, хто керує правоохоронцями.

Два в одному:

— 1) — розігріти скандал в Україні та 2) — представити нас перед Заходом в найгіршому вигляді. Саме тоді, коли західна підтримка висить на волосині.

(Слово "шановні" тут використано не в київському, а у львівському значенні.)

***

№ 101-4

Процесуальний удар Генерального прокурора України по інвестиціях в економіку України

2024-10-08

Ігор ***Мазепа***

28 серпня 2024 року закінчувались строки досудового розслідування у кримінальному провадженні, інспірованому щодо мене, як засновника інвестиційного фонду Concorde Capital.

Це була кінцева дата для проведення ДБР будь-яких слідчих дій та збирання доказів.

Натомість, слідчі за командою Генерального прокурора Андрія ***Костіна***, вважаючи недостатніми докази, зібрані за більш як 10 років, звернувся до суду із клопотанням про продовження строків досудового розслідування.

Суддя Печерського районного суду міста Києва Бусик О. Л. 02.08.24 задовольнила клопотання слідчого та продовжила строк досудового розслідування у КП до 28.11.2024 року.

Необхідність продовження строків слідчий обґрунтовував потребою проведення земельних експертиз (не зважаючи на те, що в матеріалах провадження вже є як мінімум 4 саме земельні експертизи).

Підстави, якими слідчий обґрунтовував клопотання, були необґрунтованими та умисно створеними. Слідчий вже звертався до Печерського райсуду Києва із клопотанням про продовження строків досудового розслідування 9 місяців тому з тими ж самими аргументами. Це доводить бездіяльність слідства протягом 9 місяців у даному провадженні.

За прямою вказівкою Генерального прокурора України Андрія ***Костіна***, слідчі зловживають процесуальними правами з метою затягування провадження. 30 вересня 2024 року слідством зупинено досудове розслідування з метою начебто міжнародного правового співробітництва у межах кримінального провадження. Хоча, це звернення слідчих до міжнародних органів направляє за 2 місяці до закінчення строків досудового розслідування, при тому, що розслідування триває з 2014 року.

Крім того, слідчі жодного разу не допитали мене в рамках даного провадження.

Замість того, щоб згідно вимог закону завершити розслідування та передати справу в суд до кінця листопада, по команді Генерального прокурора України Андрія ***Костіна*** слідчі вирішили подати запити щодо мене про міжнародну правову допомогу в правоохоронних органах шести держав. Буцімто я «відмивав» гроші в іноземних юрисдикціях та отримував «незаконно нажите» в банках у тих країнах, у яких у мене навіть не було і не має жодного банківського рахунку та жодного майна. Відповіді на такі міжнародні подання можна чекати роками, а це суттєво затягне розгляд справи по суті. У цьому, власне, і полягає задум генпрокурора Андрія Костіна - тримати мене «на гачку» і не передавати справу до суду. За задумом Костіна, це дозволить йому тиснути на мене, закріплюючи на роки за мною статус чи то підозрюваного, чи то обвинуваченого, чи то просто заплямованого кримінальним провадженням.

Позиція Генерального прокурора України Андрія ***Костіна*** є передбачуваною, адже справа є політично вмотивованою і не має жодних судових перспектив.

Для Андрія ***Костіна*** судовий програш у цій справі може стати фінальним акордом у його генпрокурорській кар'єрі. Тож, він намагається максимально затягнути справу, щоб про неї забули, або щоб вона зазнала судового фіаско десь-колись вже без них.

Я зараз активно працюю над залученням іноземних інвестицій в ряд українських проєктів. Мій чіткий план – залучити біля 500 млн доларів у іноземних інвесторів протягом наступних півроку, з яких вже залучено понад 100 млн дол.. Звісно, запити України до прокурорів США чи Швейцарії не сприятимуть реалізації моїх планів. То ж є ризик, що залучити вдасться менше, а отже деякі проєкти будуть нефінансовані, з відповідними наслідками для економіки та бюджету України.

Ініціюю публічний діалог щодо дій Генерального прокурора України Андрія ***Костіна*** та звертаюся за підтримкою до лідерів українського бізнесу. Сьогодні я, завтра будь-хто. Сьогодні тиск – завтра зупинення економіки. Сьогодні зійде з рук – завтра вседозволеність та свавілля.

Вірю, що Україна та Правда переможуть!

***

Procedural strike of the Prosecutor General of Ukraine against investments in the economy of Ukraine

On August 28, 2024, the terms of the pre-trial investigation in the criminal case brought against me as the founder of the Concorde Capital investment fund expired.

This was the last date for the SBI to conduct any investigation and collect evidence.

Instead, investigators from the team of Prosecutor General Andrii Kostin, who considered the evidence collected over more than 10 years to be insufficient, appealed to the court to extend the terms of the pre-trial investigation.

On August 2, 2024 the judge of the Pechersk district court of Kyiv O.L. Busyk granted the investigator's request and extended the term of the pre-trial investigation in the Criminal Investigation Department until November 28, 2024.

The investigator justified the need to extend the terms by citing the need to conduct land surveys (despite the fact that there are already at least 4 land surveys in the process).

The grounds on which the investigator justified the request were unfounded and deliberately created. Already 9 months ago the investigator applied to the Pechersk district court of Kyiv with a request to extend the terms of the pre-trial investigation with the same arguments. This proves the inactivity of the investigation for 9 months in this case.

According to the direct instructions of the Prosecutor General of Ukraine Andrii Kostin, the investigators are abusing procedural rights in order to delay the case. On September 30, 2024, the investigators stopped the pre-trial investigation for the purpose of alleged international cooperation in the criminal case.

However, this appeal of the investigators to the international bodies is sent 2 months before the end of the pre-trial investigation period, despite the fact that the investigation has been ongoing since 2014.

In addition, the investigators never interrogated me as part of the criminal proceedings.

Instead of completing the investigation and submitting the case to court by the end of November, as required by law, the investigators, on the orders of the Prosecutor General of Ukraine, Andrii Kostin, decided to submit requests for international legal assistance regarding me to the law enforcement agencies of six countries. It's as if I "laundered" money in foreign jurisdictions and received "illegal profits" in banks in countries where I don't even have a bank account and have no property. Responses to such international submissions can take years, and this will significantly delay consideration of the merits of the case. This, in fact, is the plan of Prosecutor General Andrii Kostin - to keep me "on the hook" and not to bring the case to court. According to Kostin's plan, this will allow him to put pressure on me and fix for years the status of either a suspect, an accused, or simply tainted by criminal proceedings.

The position of the Prosecutor General of Ukraine, Andrii Kostin, is predictable because the case is politically motivated and has no legal prospects.

For Andrii Kostin, a judicial defeat in this case could be the final chord in his career as Prosecutor General. That is why he is trying to drag the case out as long as possible, so that it will be forgotten, or that it will suffer a judicial fiasco somewhere without him.

I am currently actively working to attract foreign investment in a number of Ukrainian projects. My clear plan is to attract about $500 million from foreign investors within the next six months, of which more than $100 million has already been raised. Of course, Ukraine's requests to US or Swiss prosecutors will not contribute to the implementation of my plans. At the same time, there is a risk that it will be possible to attract less, and therefore some projects will not be financed, with corresponding consequences for the economy and the budget of Ukraine.

I am initiating a public dialogue on the actions of the Prosecutor General of Ukraine, Andrii Kostin, and I am appealing to Ukrainian business leaders for support. Today me, tomorrow someone else. Today's pressure is tomorrow's economic shutdown. Today one can get away with it - tomorrow permissiveness and arbitrariness.

I believe that Ukraine and the Truth will win!

***

№ 101-5

Ігор Мазепа вийшов із СІЗО. Чому його справа така важлива і яку роль зіграв Зеленський

19 січня 2024

Оновлено: 23 січня 2024

23 січня відомий інвестиційний банкір Ігор Мазепа вийшов із СІЗО після того, як сплатив заставу у сумі 21 мільйон гривень. Про це повідомило видання Forbes з посиланням на пресслужбу інвесткомпанії Мазепи Concorde Capital.

Це стало можливим завдяки тому, що 23 січня вдень апеляційний суд зменшив суму застави до 21 мільйона з 350, таким чином суттєво збільшивши шанси Мазепи заплатити і вийти з-за ґрат.

Також ввечері 23 січня стало відомо про рішення РНБО на чолі із президентом Володимиром Зеленським, яке покликане захистити права підприємців в Україні та змінити підходи роботи контролюючих органів щодо "білого бізнесу".

Пізно ввечері 19 січня Печерський районний суд Києва ухвалив рішення взяти під варту бізнесмена та інвестиційного банкіра Ігора Мазепу, але передбачив і альтернативу - заставу у 350 млн грн.

18 січня працівники ДБР спільно із поліцейськими затримали Ігоря Мазепу на виїзді з України на кордоні із Польщею. Підставою стали підозри щодо бізнесмена у справі, що стосується нібито незаконного відчуження землі на Київщині.

Того ж дня затримали ще трьох фігурантів цієї справи, зокрема і брата Ігоря Мазепи, Юрія. Крім того, обшуки провели в Concorde Capital, одній з провідних інвестиційних компаній в Україні, заснованій Мазепою.

Затримання і кримінальна справа проти відомого бізнесмена та засновника однієї з провідних інвестиційних компаній України Concorde Capital Ігоря Мазепи сколихнуло українське бізнес-середовище.

Бізнесмен, якого добре знають в Україні та світі, останнім часом критикував економічну політику нинішньої влади та називав її "воєнним комунізмом", натякаючи, що в її середовищі визрівають нові олігархи.

Провідні організації підприємців України стали на захист Мазепи та почали говорити про політичну складову у його справі.

- Bihus.info та "Наші гроші": чи причетний Офіс президента до тиску на ЗМІ
- В українській владі зароджується "нова олігархія" - Business Insider

1. Що сказав Зеленський

Влада була змушена дослухатись до їхніх закликів і ЗМІ повідомили про першу зустріч бізнесу та представників уряду та ОП 22 січня. Тоді ж у вечірньому зверненні президент закликав до діалогу уряду та бізнесу і анонсував важливе рішення РНБО.

23 січня у своєму зверненні Зеленський розкрив деталі своєрідного компромісу.

"Чітко визначені кроки, які допоможуть і українським підприємцям, і державним інституціям вирішити увесь той комплекс проблем, про який багато говорилося цими тижнями. Як і домовилися урядовці з представниками бізнесу, сформуємо Раду з підтримки підприємництва, і до її складу увійдуть представники саме бізнесу", - повідомив Зеленський.

Він пообіцяв, що до цієї ради увійдуть дуже відомі імена.

"Окрім цього, абсолютна чіткість щодо правоохоронних органів. Уряд представить зміни до закону про Бюро економічної безпеки та деяких інших законів, щоб максимально обмежити потенціал будь-якого можливого тиску на "білий", легальний бізнес", - додав президент.

РНБО визначив термін три місяці фактичного мораторію на проведення процесуальних дій, які можуть заблокувати роботу підприємства, уточнив Зеленський.

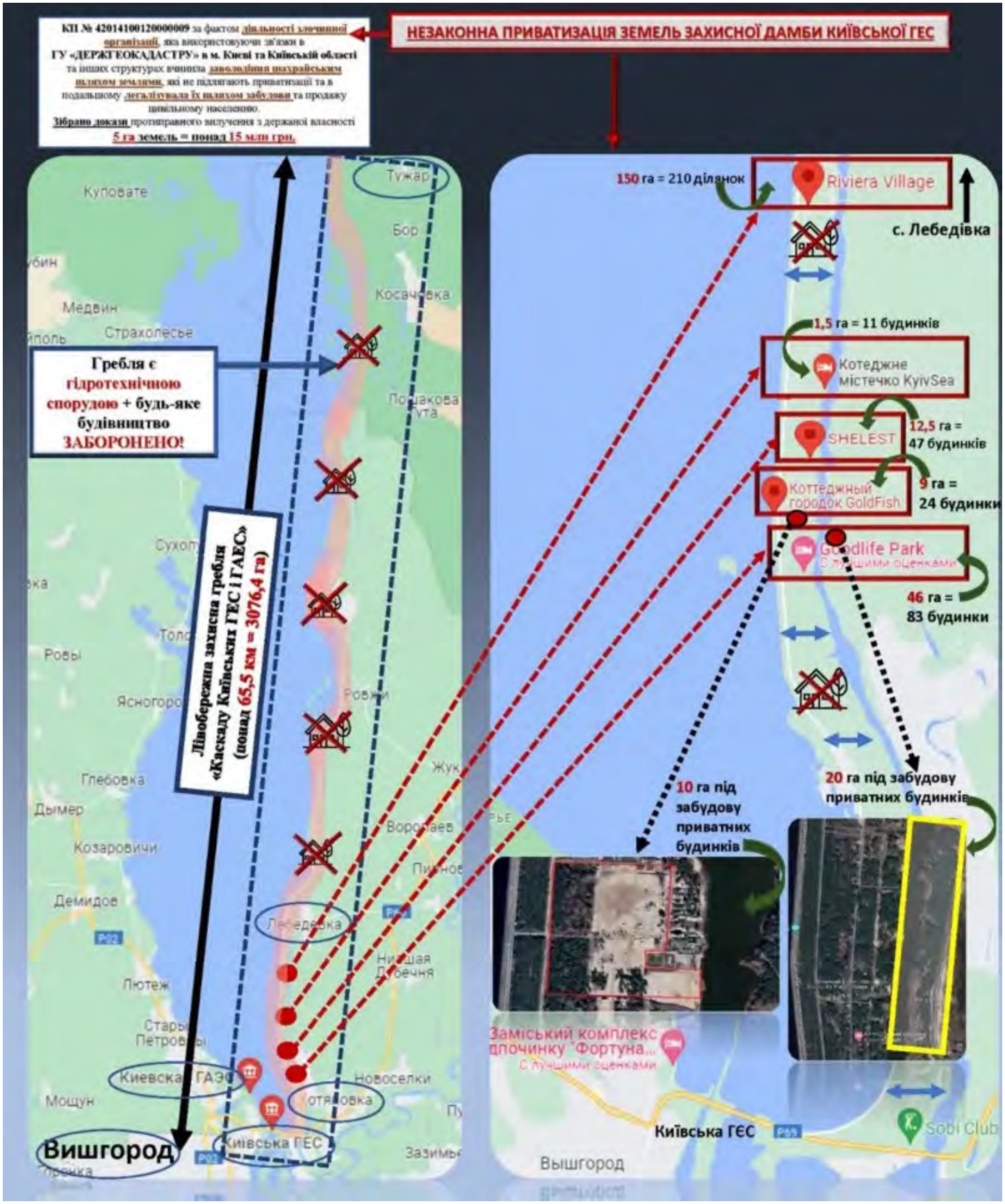
"Держава свою частину морального договору з бізнесом виконає. Важливо, щоб і кожен з підприємців в Україні виконав свою частину домовленостей: бізнес сплачує податки, працює легально", - заявив Зеленський.

Показово, що його звернення з'явилось майже одночасно із появою новини про вихід із СІЗО Ігоря Мазепи.

У чому його звинувачують і чи є у справі політика? Що каже він сам? Як реагують на ці події у бізнес-колах?

- Як світ долає "блокаду" Червоного моря: приклад схожої боротьби України проти Росії

2. "Незаконне заволодіння землями" - версія слідчих

ДБР у повідомленні про затримання подає карту земель, якими, на думку слідчих, незаконно заволоділи за участю Ігоря Мазепи

За повідомленням Офісу генпрокурора, під процесуальним керівництвом якого ДБР вело розслідування, "засновник інвестиційної компанії, його брат та інші учасники злочинної організації з використанням корупційних зв'язків у державних органах незаконно заволоділи землями водного фонду, на яких розташовані гідротехнічні споруди Київської ГЕС".

Як уточнюють прокурори, йдеться про земельну ділянку у Вишгородському районі біля Київського водосховища площею понад 7 га вартістю більше 20 млн грн.

За версією прокуратури, події розгорталися так: "учасники злочинної організації" підшукували осіб, які за "грошову винагороду" підписували документи щодо виділення земельних ділянок у приватну власність.

Як уточнюють у ДБР, більшість із цих "підставних осіб" "були студентами столичних навчальних закладів, які були введені в оману та погодилися на пропозицію через скрутне матеріальне становище".

Далі ці землі передавали "учасникам злочинної організації". А ті, в свою чергу, переоформлювали їх на "представників забудовників елітної нерухомості, на чиє замовлення та фінансування вчинялись незаконні дії".

У схемі, кажуть прокурори, не обійшлося без службовців Держгеокадастру. Але "організатором" всього називають саме Мазепу.

Все це, за даними прокуратури та ДБР, відбувалося у 2020-2021 роках.

Тепер учасникам схеми інкримінують створення та участь у злочинній організації, незаконну приватизацію державного майна, а також легалізацію майна, отриманого злочинним шляхом.

Якщо ці звинувачення будуть доведені в суді, фігурантам справи загрожує до 12 років позбавлення волі з конфіскацією майна.

У правоохоронних органах також нагадують, що перші вісім повідомлень про підозру учасникам справи зробили ще у листопаді 2023 року, і шестеро з них вже перебувають під вартою. А про саму справу вперше стало відомо в липні минулого року.

3. "З цифрами у них біда" - що каже про справу і затримання сам Мазепа

Сам Ігор Мазепа, базуючись на документах, які йому надали при затриманні, каже, що справа стосується подій 10-річної давнини, але розслідування активізувалося лише півтора місяця тому.

І за цей час, як розповів бізнесмен журналістам перед засіданням суду, на якому йому обирали запобіжний захід, він не переховувався, активно працював, відкрито пересувався, навіть виїздив за кордон. І згодом повернувся, користувався банківськими картками, - "тобто мене можна знайти за 30 секунд".

Юристи Ігоря Мазепи також заявили про те, що його затримання пов’язано із будівництвом котеджних містечок вздовж Дніпра ще у 2013 році. Саме тоді збудували КМ Goodlife Park, що має площу 40 га, яхт-клуб, мініготель, ресторан, дитячий парк, спортивні майданчики та фітнес-центр. Цей проєкт був однією із інвестицій Ігоря Мазепи.

Він, коментуючи своє затримання у дописі на Фейсбук, згадав про "усі дивні історії останніх місяців, де переслідують бізнесменів, активістів чи намагаються знецінити журналістів-розслідувачів", додавши, що про це вже знають не лише в Україні, але й міжнародні партнери.

Ігор Мазепа також твердить, що не знає, чому у справі про незаконне виділення державної землі "прийшли до нього", а не до тих, хто цю землю виділяв.

"Відповіді на питання, чи затримали тих, хто виділяв, я не отримав", - пише він у фейсбук.

Ще один момент, на який звертає увагу і сам бізнесмен, і оглядачі, це сума застави. Слідчі клопотали про заставу у 700 млн грн за самого Ігоря Мазепу, та 500 млн грн за його брата Юрія.

"Тобто, як мінімум 1,2 мільярда гривень за справу, де нібито збитки становлять 7 мільйонів. З цифрами у них біда: уявляю, які у них були шкільні оцінки з математики", - коментує бізнесмен.

Зрештою, суд зменшив суму застави для Ігоря Мазепи удвічі - до 230 млн грн.

- Суд арештував Коломойського із заставою в пів мільярда. У чому його звинувачують
- Справа Коболєва. У чому звинувачують людину, яка перемогла "Газпром", і чому суд його відпустив

У прокуратурі ж велику суму застави пояснювали низкою чинників: те, що він має статус "організатора" у справі, його затримання на митному пості свідчить про намір виїхати за межі України та, ймовірно, ухилитись від явки до правоохоронних органів. Там також брали до уваги майновий стан самого Ігоря Мазепи, а також наявність інших підозрюваних, яких на цей час все ще розшукують.

Захисники Ігоря Мазепи також звертають увагу, що усі слідчі дії на кордоні, включно із обшуком авто, у якому їхав бізнесмен, відбулися без ухвали суду та допуску адвоката, хоч той і був на місці подій.

4. "З виламуванням дверей" - що кажуть про затримання засновника у Concorde Capital

Також без судового рішення провели обшуки і в київському офісі Concorde Capital, засновником якої є Ігор Мазепа. Офіс розташований у бізнес-центрі "Парус".

Там пов’язують затримання із "його публічною позицією щодо посилення тиску з боку правоохоронних органів на власників українського бізнесу".

"Маємо справу з найбільшим ударом по інвестиційному ринку України за всю історію незалежності", - йдеться у заяві прессслужби компанії.

Там також відзначають, що "силовики діяли протизаконно та агресивно, допустили всі можливі процесуальні порушення в ході серії обшуків: не допустили адвокатів, вилучали всі без розбору документи і особисті кошти працівників компанії, обшукали офіс компанії без ухвали суду та з виламуванням дверей".

"Це не проблема Ігоря Мазепи чи Concorde Capital, це проблема всього українського бізнесу, який перебуває під неабияким тиском", - вважають в інвестиційній компанії.

У Concorde Capital нагадують, що у травні 2023 року Ігор Мазепа "приєднався до потужного антирейдерського руху проти правоохоронців суддів, які використовують повноваження з незаконною метою".

А наприкінці червня (тобто незадовго до того, як правоохоронці активізували земельну справу) відомі українські підприємці опублікували маніфест на захист 42-ї статті Конституції, яка покликана захищати підприємництво та вільну конкуренцію, і протистояти монополізму. Рух отримав назву "Маніфест-42".

5. "Атаки тилових силовиків" - що кажуть у бізнесових колах

Саме "Маніфест-42" одним із перших відгукнувся на затримання бізнесмена. Там закликали об’єднатися до спротиву "свавіллю тилових силовиків".

У заяві члени руху, що представляють десятки відомих українських компаній, наголошують, що численні звернення до президента Володимира Зеленського "щодо безпрецедентної хвилі безперервних атак тилових силовиків" на бізнес залишаються без належного реагування.

"Стаття 42 Конституції, яка гарантує право на підприємницьку діяльність, розтоптана на догоду корупціонерам, які засіли у силових структурах і грабують державу посеред війни. Гарант Конституції мовчить", - йдеться у заяві громадського руху.

- Стратегія доходів: перехід до економіки воєнного часу чи гальмо її розвитку
- Економіка відновлюється, але український бізнес стає похмурішим. П’ять причин, чому це так

"Він (Ігор Мазепа), як і багато інших бізнесменів, був серед тих, у кого вистачило сміливості відкрито і публічно говорити про свавілля силовиків", - нагадує у дописі на Фейсбук перший заступник голови парламентського фінансового комітету Ярослав Железняк.

Він зауважує, що не є особливим прихильником Ігоря Мазепи, але той очолює одну із найбільших інвесткомпаній в Україні, "платник податків, за які в тому числі сплачується і моя зарплата, як чиновника".

Депутат припускає, що історія є значно ширшою, ніж затримання бізнесмена:

"Це історія не про Ігоря. Ще раз, він не той бізнесмен, шляхом якого я захоплююсь. Але він все ж таки бізнесмен і черговий приклад як правоохоронці, зібрані в одному телефоні ОП, продовжують давити бізнес. І таких прикладів все більше".

Ярослав Железняк також зауважує, що останнім часом "багато спілкувався на тему силовиків з різними дуже крутими бізнесменами (якими більшість з нас захоплюється)".

"Вони майже всі планують виїжджати з країни. Не через війну, обстріли чи навіть податки….А через те, що у кожного існує ризик, що одного дня правоохоронці будуть ломитися у двері житла, де сплять їхні діти", - пише один з керівників фінансового комітету парламенту.

6. Інвестбанкір та противник "воєнного комунізму" - хто такий Ігор Мазепа та його Concorde Capital

Засновнику і гендиректору інвестиційної компанії Concorde Capital киянину Ігорю Мазепі 47 років.

Він навчався в Київському національному економічному університеті за двома спеціальностями – міжнародна економіка та право. Після цього фактично весь час працював в інвестиційному бізнесі, почавши кар'єру інвестиційного банкіра у російсько-американській інвестиційній компанії Prospect Investments. А у 2004 році заснував власну компанію Concorde Capital, яка вийшла в лідери серед інвесткомпаній в Україні.

Її команда неодноразово отримувала перші місця в різних рейтингах. Зокрема, у Reuters неодноразово визнавали аналітику компанії найкращою на ринку.

Concorde Capital залучила до України близько 4 млрд доларів інвестицій, а також спеціалізувалася на реструктуризації боргів державних та комерційних компаній, супроводжувала операції зі злиття та поглинання, приватизації.

Крім того, там розвивають проєкти у сфері медицини, нерухомості, альтернативної енергетики і онлайн торгівлі, які в компанії вважають найперспективнішими.

Сам Ігор Мазепа в інтерв'ю неодноразово підкреслював, що цікавиться виключно бізнесом, а не політикою. Хоча за часів президентства Петра Порошенка, коли його адміністрацією керував Борис Ложкін, Ігор Мазепа був його радником і неодноразово бував на Банковій.

"За психотипом я не держслужбовець. Я локальний український підприємець, який залучив багато грошей іноземних інвесторів в Україну. Я на своїй поляні "копошусь", – заявляв він в *інтерв'ю "Економічній правді"* майже рік тому, у березні минулого року.

В цьому ж інтерв'ю він наголошував, що не виводив кошти за кордон перед війною і тримає їх в українських банках, а також не має жодних зв'язків із Росією.

Тоді ж бізнесмен зауважував, що не може залишатися осторонь нових тенденцій, які він спостерігає в країні. Зокрема, "погоджується з думками багатьох бізнесменів, які вважають, що країна йде до воєнного комунізму, де все державне, де все "наше", де все контролюється".

Він також зазначав, що за таких умов не варто очікувати на якісь іноземні інвестиції, - адже "інвестняні" потрібні навіть для українського бізнесу:

"Але ті няні, що є – мєнти, суди і всі інші, – можуть заняньчити до смерті", - казав тоді Ігор Мазепа.

Він також розповідав про те, що нові олігархи вже з'явилися в Україні, але ще мають проявитися, а також казав про демотивацію, яку він помічає під час спілкування із керівниками найбільших державних компаній:

"Я не пішов цією дорогою, слава Богу, що не пішов. Хлопці, які щось намагалися змінити, зараз ходять з браслетами по судах. Кожному своє", - казав бізнесмен менше року тому.

***

№ 102

Рис1

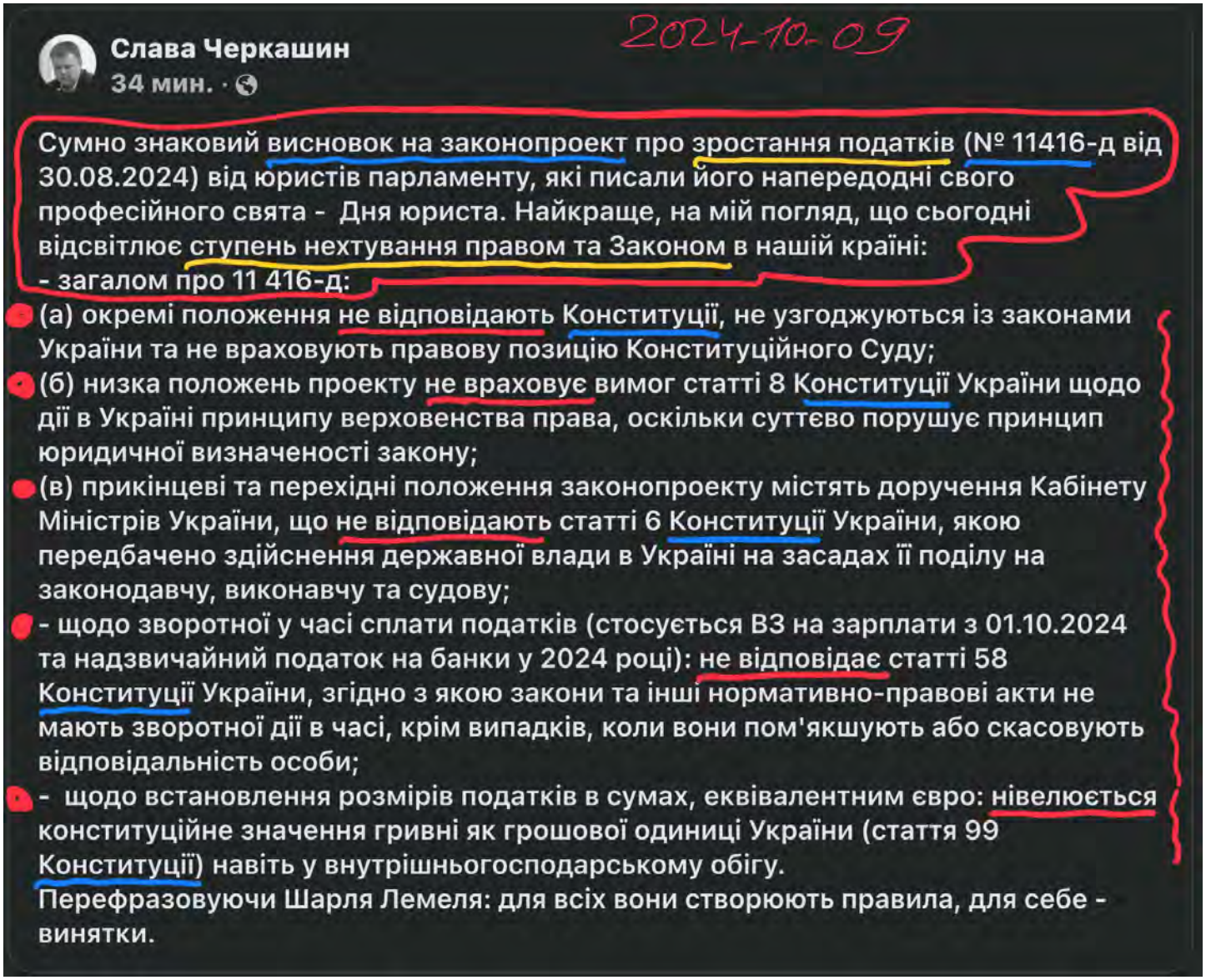

2024-10-09
Слава Черкашин
34 мин. ·
Сумно знаковий висновок на законопроект про зростання податків (№ 11416-д від 30.08.2024) від юристів парламенту, які писали його напередодні свого професійного свята - Дня юриста. Найкраще, на мій погляд, що сьогодні відсвітлює ступень нехтування правом та Законом в нашій країні:
- загалом про 11 416-д:
(а) окремі положення не відповідають Конституції, не узгоджуються із законами України та не враховують правову позицію Конституційного Суду;
(б) низка положень проекту не враховує вимог статті 8 Конституції України щодо дії в Україні принципу верховенства права, оскільки суттєво порушує принцип юридичної визначеності закону;
(в) прикінцеві та перехідні положення законопроекту містять доручення Кабінету Міністрів України, що не відповідають статті 6 Конституції України, якою передбачено здійснення державної влади в Україні на засадах її поділу на законодавчу, виконавчу та судову;
- щодо зворотної у часі сплати податків (стосується ВЗ на зарплати з 01.10.2024 та надзвичайний податок на банки у 2024 році): не відповідає статті 58 Конституції України, згідно з якою закони та інші нормативно-правові акти не мають зворотної дії в часі, крім випадків, коли вони пом'якшують або скасовують відповідальність особи;
- щодо встановлення розмірів податків в сумах, еквівалентним євро: нівелюється конституційне значення гривні як грошової одиниці України (стаття 99 Конституції) навіть у внутрішньогосподарському обігу.
Перефразовуючи Шарля Лемеля: для всіх вони створюють правила, для себе - винятки.

Рис2

***

№ 103

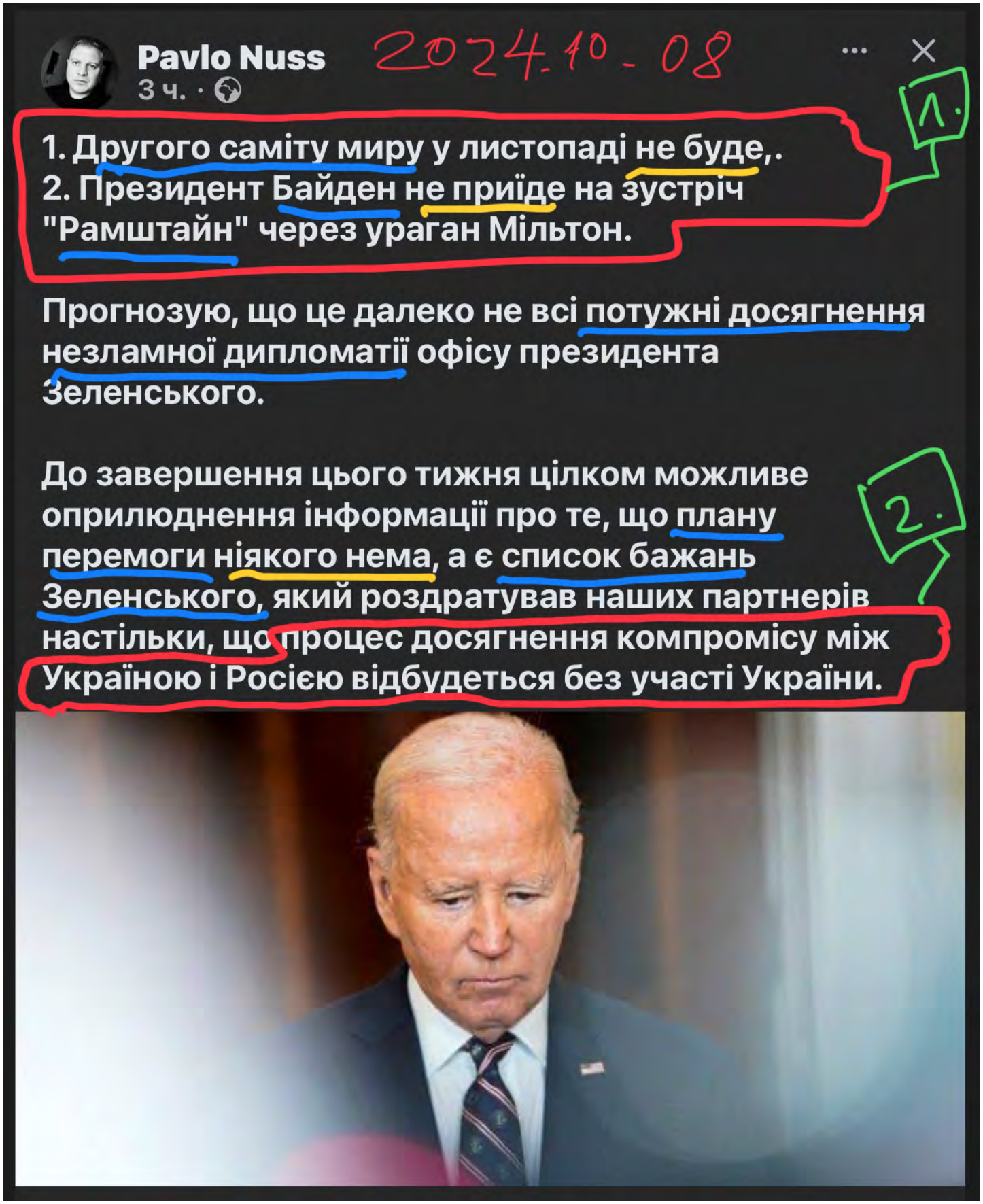

Pavlo Nuss
3 ч. ·
2024.10.08
1.
2.
1. Другого саміту миру у листопаді не буде,.
2. Президент Байден не приїде на зустріч "Рамштайн" через ураган Мільтон.
Прогнозую, що це далеко не всі потужні досягнення незламної дипломатії офісу президента Зеленського.
До завершення цього тижня цілком можливе оприлюднення інформації про те, що плану перемоги ніякого нема, а є список бажань Зеленського, який роздратував наших партнерів настільки, що процес досягнення компромісу між Україною і Росією відбудеться без участі України.

Рис1

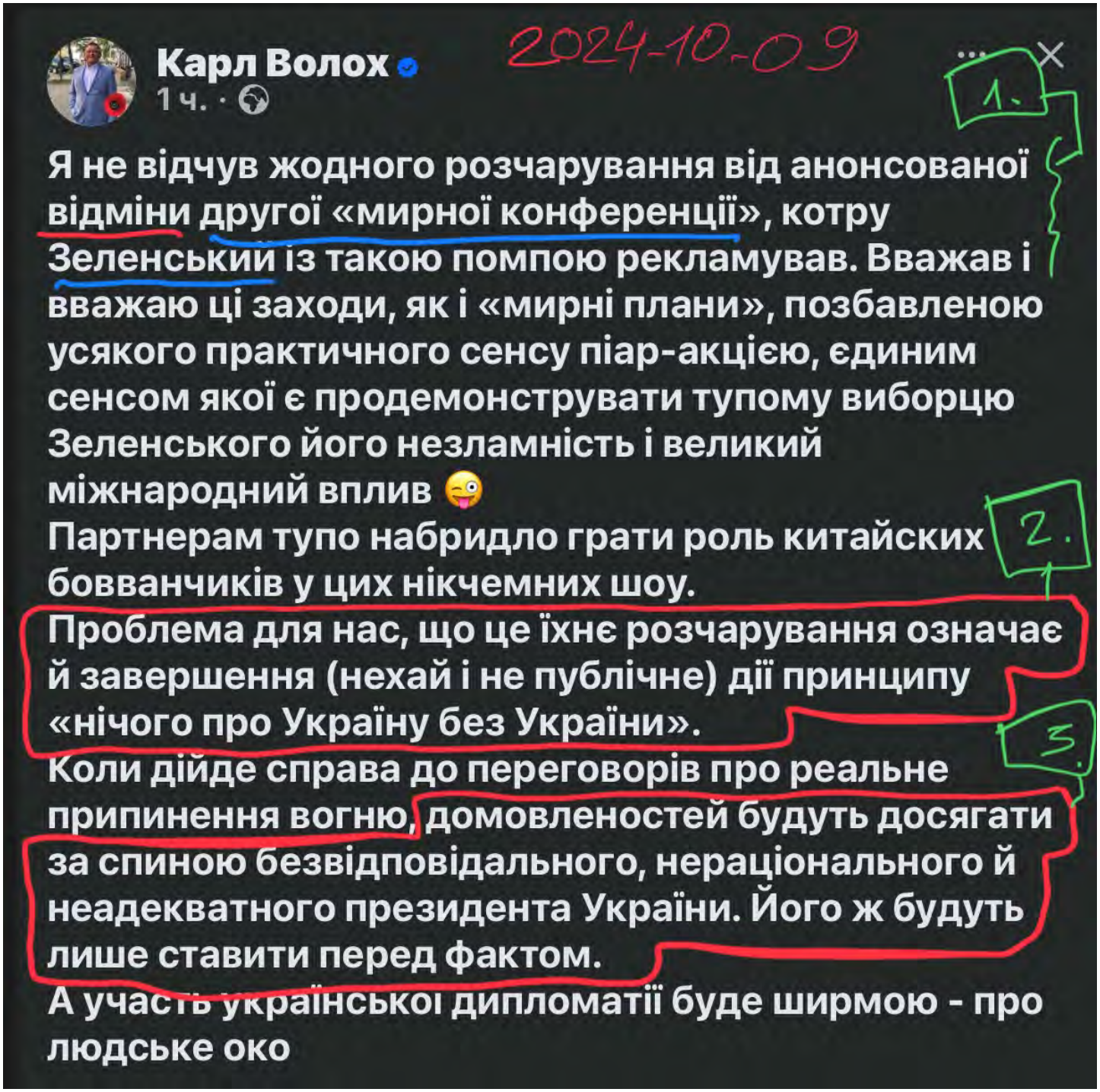

Карл Волох
1 ч. ·
2024-10-09
1.
Я не відчув жодного розчарування від анонсованої відміни другої «мирної конференції», котру Зеленський із такою помпою рекламував. Вважав і вважаю ці заходи, як і «мирні плани», позбавленою усякого практичного сенсу піар-акцією, єдиним сенсом якої є продемонструвати тупому виборцю Зеленського його незламність і великий міжнародний вплив 😜
Партнерам тупо набридло грати роль китайских бовванчиків у цих нікчемних шоу.
2.
Проблема для нас, що це їхнє розчарування означає й завершення (нехай і не публічне) дії принципу «нічого про Україну без України».
3.
Коли дійде справа до переговорів про реальне припинення вогню, домовленостей будуть досягати за спиною безвідповідального, нераціонального й неадекватного президента України. Його ж будуть лише ставити перед фактом.
А участь української дипломатії буде ширмою - про людське око

Рис2

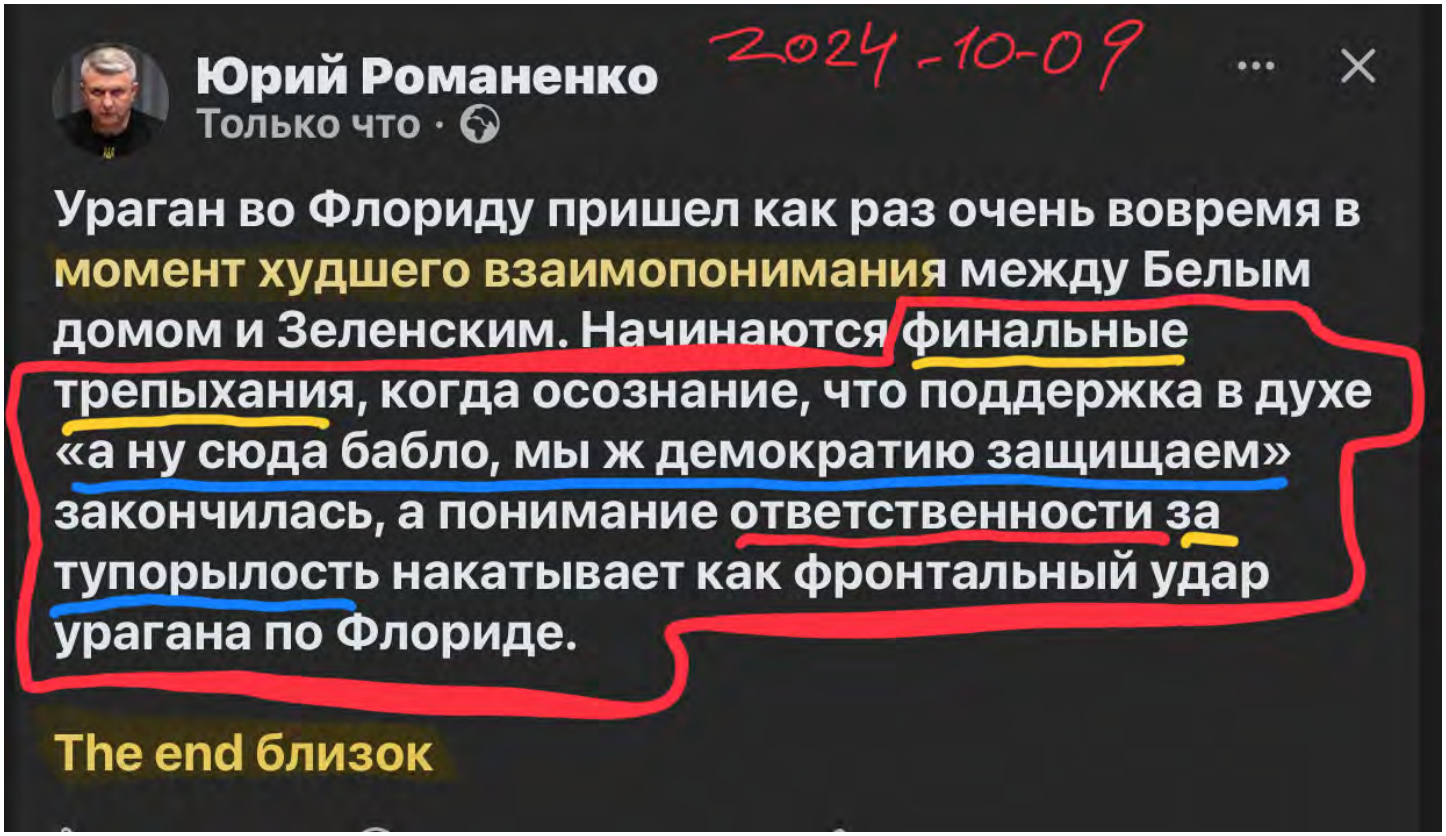

Рис3

***

№ 104

Росія повинна визнати, що Європа має кордони – виступ Президента на саміті «Україна – Південно-Східна Європа»

9 жовтня 2024 року

Дуже дякую, Андрею!

Шановний Прем'єр-міністре Пленковичу!

Шановні колеги!

Ваші Високоповажності!

Шановні журналісти!

Я радий бачити вас усіх і вдячний за роботу, яку ми зробили разом – Україна й ваші країни. **Це наша третя зустріч у такому форматі**, і я вдячний усім вам за вашу підтримку України, українського народу. Дякую, Андрею, за сьогоднішній день, за наших дітей. Щиро дякую за вашу гостинність до наших поранених воїнів, які відновлюються тут, у ваших країнах, і особливо – за вашу участь у Саміті миру, як сказав Андрей, за Саміт миру та негайне приєднання до підсумкового комюніке – усі ви справді намагаєтеся закінчити цю війну у справедливий спосіб. Це дуже важливо для нас. І ми цінуємо відносини між нашими народами, усе, що зміцнює нас і робить світ стабільнішим. На жаль, стабільність стає рідкісним ресурсом. Тому кожне джерело безпеки для людей, кожне джерело справжнього миру в міжнародних відносинах є цінним.

Нікому у Європі не потрібно нагадувати, наскільки важлива стабільність для Балкан. Так само, як і ситуація у Східній Європі, те, що відбувається на Балканах, визначає, чи страждає Європа від війни. Ось чому опір України російському вторгненню є умовою вашої стабільності. Якби Росії вдалося підкорити нашу країну й поставити під загрозу всю Східну Європу, немає сумнівів, що наступним регіоном, який Москва використала б для дестабілізації Європи, були б країни Балтії або Балкани. Тому ми поділяємо спільну зацікавленість у тому, щоб Росія не мала сили продовжувати свою агресію або втручатися в життя інших країн.

Дорогі друзі!

Ми повинні зробити все, щоб зменшити здатність Росії дестабілізувати Європу та світ.

1) — По-перше, я вдячний кожній країні, яка вже **уклала з нами, з Україною, двосторонню безпекову угоду**.

> **Станом на зараз є 26 угод.** Більшість із тих, хто представлений на нашому сьогоднішньому саміті, вже є частиною цього. І я запрошую всіх інших. Дуже важливо, щоб ця структура безпеки охоплювала всю Європу. Коли країни об'єднані міцними безпековими зв'язками, цю тканину миру стає неможливо розірвати зовнішнім втручанням.

2) — Друге. Війна Росії проти нас, проти нашого народу, проти України демонструє світові, який вигляд має сучасна війна.

> Кожен лідер повинен зосередитися на тому, щоб його армія була технологічно розвиненою. І ми пропонуємо співпрацю в цьому. І Україна здатна виробляти більш сучасне озброєння, і для цього нам потрібні інвестиції. І це допоможе нам зараз. Але після цієї війни це стане гарантією міцності ваших власних арсеналів. Виробництво безпілотників, засобів радіоелектронної боротьби, обладнання та боєприпасів в Україні – це можливості для вашого регіону також захистити свій мир. І я хочу наголосити на виробництві боєприпасів. Ваш регіон має тут потенціал. Будь ласка, інвестуйте в розвиток цих галузей у ваших країнах, особливо в компоненти для боєприпасів.

3) — Третє. **Попри значну політичну напруженість, ми повинні забезпечити, щоб наша єдність у Європі залишалася якомога стабільнішою.**

> Якщо Європа не буде єдиною, якщо вона не об'єднається сьогодні, вона не буде мирною. Тому інтеграційні процеси, які розпочалися, повинні досягти своїх результатів. ЄС має об'єднати весь континент – усі демократичні країни Європи, включно з усіма вашими країнами, і всім цим регіоном, і нашою Східною Європою. І я дякую всім, хто підтримує

членство України в ЄС. Цього неодмінно буде досягнуто. І ми повинні координувати наші зусилля для швидшого спільного успіху. Я пропоную ще тісніше співпрацювати з країнами-кандидатами на рівні команд, щоб зробити нашу інтеграцію легшою.

4) — Далі. **Нещодавно у межах зустрічі G7+ у Нью-Йорку ми підписали декларацію про відновлення України.**

Її вже підтримали понад 30 країн. І я запрошую всіх інших партнерів приєднатися до неї. Це прискорить економічне зростання для всіх нас і зміцнить нашу українську стійкість.

І ми говоримо не лише про відбудову того, що було зруйноване Росією, цією війною, а й про створення нових енергетичних, промислових і соціальних можливостей, які зроблять Європу сильнішою та конкурентом на глобальному рівні. Це відіграватиме таку саму роль у нашому столітті, як і план Маршалла для зміцнення Європи в минулому столітті.

5) — П'яте. Із липня ми працюємо над пунктами ***Формули миру***, і до листопада буде готовий документ – ***Основи миру***, у якому будуть викладені детальні умови для справедливого завершення війни. І ми готуємо другий ***Саміт миру***. І я дякую всім, хто бере участь у цьому процесі.

І, звичайно, залишається питання,

1) — як змусити Росію до миру. І

2) — як змусити відповідальних за війну дотримуватися Формули миру

Зараз Росія уникає чесної дипломатії.

І саме тому

— ми в Україні розробили план дій, який може подолати розрив між нинішньою ситуацією та успішним проведенням ***Саміту миру***.

Для нас це ***План перемоги***.

Для кожної з ваших країн – це план надійної стабільності. Коли План буде повністю реалізований, Росія втратить здатність загрожувати нам, загрожувати Європі.

План був представлений Сполученим Штатам – нашому найбільшому донору у сфері безпеки. Зараз ми ділимося його положеннями з усіма, хто може допомогти нам досягти його цілей. Ви можете допомогти з ключовою геополітичною метою.

Перший пункт Плану зосереджений на тому, **чи буде подолано проблему дефіциту геополітичної визначеності у Європі**.

Чи має Україна місце в НАТО?

Якщо так, і це буде належним чином підтверджено, Путін геополітично програє. Росія повинна визнати, що Європа має кордони, незалежні держави, і кожна з них має право обирати своє майбутнє. Правда полягає в тому, що прийняття Росією цієї реальності може початися лише з розуміння того, що Україна ніколи більше не буде підкорена Росією.

Ваші країни й люди зацікавлені в такому результаті так само, як і ми. Ось чому **запрошення України до НАТО і майбутнє членство для України були б реальними кроками до миру**. Без геополітичної визначеності мир неможливий. Тож я дякую всім тим, хто сьогодні налаштований по-справжньому рішуче.

У жовтні, листопаді та грудні ми маємо реальний шанс зрушити ситуацію в бік миру та довготривалої стабільності.

Ситуація на полі бою створює можливість зробити цей вибір – вибір на користь рішучих дій для завершення війни не пізніше 2025 року.

І ми розраховуємо на **лідерство Президента Байдена**. Ми розраховуємо на **потужні** та мудрі кроки Великої Британії, Франції, Німеччини та Італії, які принесуть безпеку і мир у Європу. І ми розраховуємо на кожного з вас – на всіх вас.

Разом ми зможемо досягти всього, що нам потрібно.

Щиро дякую! Ще раз дякую, Андрею, за запрошення!

Слава Україні!

***

№ 105

Ярослав Грицак: «Наша перемога буде поетапна. Це не буде швидкий і остаточний мир»

9 жовтня 2024

Ксенія Білаш, редакторка відділу "Культура"

«Ця війна може спричинити нове історіописання», — каже Ярослав Грицак, історик і публіцист, професор Українського католицького університету, прихильник глобального погляду на історію. Він порівнює Україну з Палестиною, а українську війну — з греко-перських війнами, розповідає про можливість мультиполярного світу та громадянської війни в Україні, називає Сибір найбільшою колонією Росії та вказує на неуникність деколонізаційних процесів в історичних дослідженнях. Про все це ми поговорили з паном Грицаком після його виступу на 31-му Форумі видавців, який відбувся 3–6 жовтня у Львові.

1. «Влада України має сильну тенденцію до перетворення на авторитарну, і може статися так, що ми виграємо в Росії, але самі станемо Росією»

— Війна змушує переглядати позиції та переоцінювати переконання. Чи змушує вона також в інакший спосіб дивитися на історію?

— Абсолютно. Адже вона заставляє нас повернутися до головної теми історії. Це, власне, насильство і війна. У нас є хибне відчуття, що війна — це щось маргінальне, але це так лише на короткий відрізок часу. Війна ніколи не зникає, вона завжди з нами, і головний меседж тут — не хочеш війни, то борися з нею.

— Ми зараз відчуваємо суспільні зміни, які є результатом постмайданних перетворень і повномасштабної війни. Які саме зміни відчутні вже зараз, а які будуть відчутні аж через покоління?

— Головна зміна зараз — Україна виходить з тіні Росії, і допомагає цьому Путін, який знищує, бомбардує великі та малі міста й селища. Це дуже швидко перетворює населення цих територій на українців. Чи буде цей процес сталим — побачимо, але він точно вже запустився.

Отже, Україна виходить з тіні Росії в сенсі ідентичності й культури. Чи виходить у сенсі політики — тут я не знаю, адже бачу певні загрози. Вони полягають у тому, що в часи війни дуже важко будувати демократію. Влада України має сильну тенденцію до перетворення на авторитарну, і якщо цей процес триватиме, може статися так, що ми виграємо в Росії, але самі станемо Росією. Це важливо розуміти. Ще одна загроза — в Україні росте відчуття несправедливості, і воно може означати посилення рівня громадської конфліктності всередині суспільства. Якщо ми не будемо запобігати цьому, то я не виключаю навіть найгіршого варіанта — громадянської війни.

— У якому вигляді це може бути?

— Це може бути війна між різними групами, які по-різному розуміють справедливість і хочуть її встановити. Я як історик нагадую, що наша війна схожа на війну греків проти персів, коли мале демократичне плем'я греків виграло у величезної Перської імперії, але за одне покоління по цьому почалася війна між Афінами та Спартою, яка, по суті, знищила Грецію.

Ви згадали про античну історію, а я одразу згадала про історикиню Наталію Яковенко, яка у 2022 році під обстрілами в Києві перекладала Тита Лівія. Як це взагалі — займатися історією зараз, коли вона відбувається просто на очах?

На мою думку, зараз час не істориків, а журналістів. Історію можна писати тоді, коли процес закінчився. Ця війна безпрецедентна в тому сенсі, що раніше ніколи не було такого висвітлення через різні засоби масової комунікації: відео на *YouTube*, приватні фото, спогади, усе інше. Найбільшим викликом для істориків буде опанувати ці величезні матеріали. Це вже навіть не море, а цілий океан, і такої ситуації ще досі не було.

Тож певною мірою ця війна є викликом для професії історика — чи зможемо ми придумати якийсь новий спосіб оперувати цією кількістю матеріалів, щоб зробити на їх базі якісь тексти? Можливо, хтось надіється на штучний інтелект, але навряд чи тут він справиться, тут потрібен буде якийсь новий креативний інтелект. Тож війна може стати поштовхом для історії як науки. Згадаймо, що історія як наука виникла через війну: «Історії» Геродота описують переважно греко-перські війни. І я припускаю, що ця війна спричинить якесь нове історіописання.

— А використовуєте штучний інтелект у роботі?

— Я боюся його (*сміється*). Я старша людина і маю привілей цього не знати й не уміти.

2. «Україна — це Палестина Європи, і наші конфлікти мають тут вирішальний вплив»

— Часто кажуть, що в Україні зараз вершиться історія — у тому сенсі, що перебіг і результати війни впливатимуть на подальший розвиток Європи, а може, і на глобальну історію. Це справді так чи в цьому випадку ми грішимо зайвою україноцентричністю?

— Саме так і є, і неважливо, україноцентричне це твердження чи ні. Я маю тут таку історичну паралель: Україна нагадує мені Святу землю, яку зараз ми називаємо Палестиною. Це невелика, але конфліктогенна територія, і ці нібито локальні конфлікти мають вплив на всю світову політику. Тож Україна — це Палестина Європи, і наші конфлікти мають вирішальний вплив на долю Східної Європи і всієї Європи. Навіть Балкани не мали такої геополітичної важливості, адже наша територія — це пограниччя між демократією і

авторитаризмом, між Заходом і Сходом, між різними способами думати про світ. І моя мрія — щоб ми вийшли з цього стану. Я хотів би побажати собі й усім українцям нудного життя. Я не хочу бути там, де так аж занадто цікаво, де зміни несуть смерть і руйнування.

— Чи справді зараз відбувається рух від одно-, бі- до мультиполярного світу? Що це означає для нас?

— Звичайно, це так, адже тепер маємо Китай. І власне це частково спричиняє війну. Я вважаю, що за цю війну відповідальні почасти США, зокрема уряд Обами, адже Обама у 2014-му наклав особисте ембарго на постачання зброї Україні. Він думав, що це небезпечно для США, бо стратегічні інтереси Америки він вбачав не в Європі, а в Китаї, який він вважав майбутнім новим лідером, новою геополітичною силою, крім США, Європи і, можливо, Росії.

Що ми бачимо зараз. Яким би не був результат війни, Росія не буде більше супердержавою, вона надто слабка. Тож залишаються Америка, Китай, і, можливо, з'явиться якийсь новий, третій центр. Чи добре це для нас — я не знаю.л

— Який це може бути центр?

— Гадаю, що це котрась країна Африки. Центр може виникнути там, де є демографічно сприятлива ситуація. У Китаї ця ситуація добігає завершення, а однією з наступних країн може бути Нігерія. Там велике населення, дешева робоча сила, багато інвестицій, зростає економіка — і на цьому ґрунті зростають політичні амбіції. Це ще не реальність, але гіпотетично це можливо.

— У попередніх інтерв'ю ви казали, що «історія на нашому боці». Чому? І в чому це проявляється?

— Дослідження історії, соціології, соціальної економіки показують, що більшість об'єктивних тенденцій є на боці України. Але слід розуміти, що тенденції не залізні закони. Крім того, завжди є чорні лебеді, які можуть змінити характер цієї війни. Тому не можна просто надіятися на історію. Для мене взагалі історія — це такий норовливий кінь, якого ти ніби осідлав, але за якусь мить він тебе вже скинув. Історія лише дає нам підказки, як думати, що робити. А далі мусимо діяти самі.

3. «Зібрати істориків, щоб вони щось робили разом — це наче пасти стадо котів»

— Ви берете участь у проєкті «*Українська історія: глобальна ініціатива*», який обіцяє за три роки створити енциклопедичну версію історії України

від первісних людей до сьогодення на три мільйони слів. Чи реально взагалі вкластися в цей строк?

— Не від первісних людей, а навіть раніше. Не знаю, чи реально. Ми говоримо про це між собою і трохи підсміюємося, адже зібрати істориків, щоб вони щось робили разом — це наче пасти стадо котів, бо ж кожен кіт ходить сам по собі. Не знаю, чи вдасться, але шанси є, бо структура закладена добра, є план дій, є фінансові вливання, що не можна недооцінювати. Якщо матимемо навіть не 100, а 80 відсотків від запланованих текстів, це вже буде дуже добре.

— Проєкт тільки-но стартував, але його *вже критикують* за те, що він буцімто розглядає Україну суто як територію та розчиняє український голос у глобальному контексті. Як ви ставитеся до цієї критики, і чи може бути взагалі національна історія як наука? Ми ж не говоримо про національну фізику чи соціологію?

— На мою думку, ця критика безпідставна. Національна історія в цьому сенсі неможлива. Але в історії, як і у фізиці, як і в інших науках, є парадигми. Є, скажімо, парадигма Ньютона і парадигма Ейнштейна, Птолемея і Коперника. В історії парадигми також змінюються. У XIX ст. з'явилася парадигма національної історії, з неї виникла історія як наука. Ця парадигма досі стійка, зокрема, вона є в школах, де ми виховуємо громадян, і тому викладаємо історію Франції, Сербії чи України. Але в науці ця парадигма вже не працює. Ми живемо в глобальному світі, згадаймо вислів Редьярда Кіплінга: що вони можуть знати про Англію, якщо вони тільки про Англію і знають?

Україна виникла, існує та функціонує у величезній системі зв'язків, які не перериваються Сяном чи Доном. Якщо ми не розуміємо цих зв'язків, не зможемо зрозуміти сценарії нашого розвитку. А це неможливо в парадигмі національної історії. Вона працює для виховання громадян, але для науковців й аналітиків потрібна інша історія.

— Тривалий час світ дивився на історію наших земель через російську історію, через праці російських істориків і тих, які вчилися на працях російських істориків. Чи змінюється це зараз?

— Так, це сильно змінюється, хоча і не так швидко, як потрібно. Зараз стало майже нормою говорити про деколонізацію європейських студій, студій Східної Європи. Маю приятеля, який став, якщо використовувати українські відповідники, завідувачем кафедри в Єрусалимському університеті, і він саме цим займається. Він намагається деколонізувати історію євреїв [Східної Європи], яку там розглядали переважно як історію євреїв Росії, а він зміщає її в бік історії польських й українських євреїв.

Тобто процес іде. Деякі історики тепер б'ють себе в груди і кричать: «ми більше не будемо»; деякі кажуть: «ми не винні»; але вже є нове покоління, молодих істориків, які роблять цей процес неминучим. І він неминучий не тому, що це політично правильно, а тому, що це науково продуктивно. Ти не можеш пояснити історію Східної Європи, якщо знаєш тільки історію Росії. Крапка.

З одного боку, з'являється багато молодих істориків-неукраїнців, які займаються історією України. З іншого (і це дуже важливо), у нас уперше з'являється велика наукова діаспора, адже значна кількість науковців, переважно це жінки й дівчата, виїхали на Захід. Поки що вони не мають там постійних посад, але вони вже є частиною західного світу. Вони закликають до деколонізації, і їх слухають. Я не кажу, що це вже доконаний факт, але тенденція є.

4. «Перемогою українців буде вихід України з тіні Росії та її входження у простір Європейської Унії та НАТО»

— Зараз часто кажуть, що ця війна не так за територію та ресурси, як за культуру й історію. У відомій промові Путіна — суцільні історичні аргументи; Зеленський у промовах також часто згадує історичний курс у напрямку свободи й демократії. Це якась особливість новітнього часу? Чи це просто риторика?

— Я вважаю, що це вправляння в риториці й ця риторика дуже емоційна, не спрямована на розум. Історія хапає за серце, особливо коли ти її спрощуєш. І людям подобається слухати те, що вони хочуть почути. Без сумніву, історія має значення, але не та, яку розповідає Путін. Важлива історія як певний процес: якщо ми його розуміємо, то краще розуміємо і те, що робиться зараз. Для мене в цій війні важливі не так історія, мова чи культура — хоча це теж важливо, — як вихід України з тіні Росії та її входження у простір Європейської Унії та НАТО. Це і буде перемогою українців. І цього найбільше не хоче Путін. Через це він і починає війну, адже якщо так станеться, він втратить Україну, а разом з нею шанс відродитися як європейська супердержава.

Хтось, не пам'ятаю хто, сказав, що з Україною Росія — як США, а без України — як Канада, тобто нормальна країна. І я дуже хотів би, аби Росія була, як Канада. Це потенційно добре для самих росіян, але для нас особливо, бо так ми нарешті позбудемось агресивного сусіда, з яким треба весь час воювати.

— А чи не є однією з причин цієї російської агресії схибленість на історії, постійні заклики до «історичної справедливості» в тому вигляді, як там її розуміють?

— Тут важливо визначити, що ми кваліфікуємо як головну проблему Росії. Ми, українці, часто кажемо, що головна проблема Росії — що вона є імперією, а Україна була колонією. Це проблема, але не головна. Адже були ліберальні імперії, наприклад, Британська. Там, де була Британія, зараз є демократія, подивіться на Канаду, Австралію або навіть Індію. Росія ж не була ліберальною. Чи була Україна колонією? Колись була, а колись не була. Вихідці з України управляли в Петербурзі чи Москві за Катерини II чи за Хрущова й Брежнєва. Неможливо уявити, аби Португальською імперією управляли вихідці з Південної Америки.

Ключовим у вирішенні нашого питання є глибинна трансформація Росії, аби вона більше ніколи не могла й не хотіла воювати. А це означає політичні реформи, які відкриють можливість тривалого процесу її трансформації на нормальну країну, яка не воює проти сусідів і не репресує власних громадян. Я вважаю, що це можливо, лише якщо Росія програє цю війну.

— Розглядаючи можливості трансформації Росії, українські політики й експерти часто говорять про її ймовірний розвал. Дехто навіть іде від слів до дій і організовує якісь форуми «поневолених народів Росії». Ви як історик бачите передумови розвалу Росії? І чи мають сенс наші зусилля в цьому напрямку?

— Це той випадок, коли історія повторюється. У часи Холодної війни відбувалося те саме, тільки ці форуми робили не з чеченцями чи якутами, а з українцями й вірменами. Це все було, але не спрацювало. А спрацював розпад Радянського Союзу зсередини. Імперії розпадаються переважно не з периферії, а з центру. Має бути якась криза, яка призведе до колапсу центру, режиму.

Якби, скажімо, Кавказ відділився від Росії, це нічого не змінило б чи, може, навіть полегшило б життя Росії. Найбільшою колонією Росії є Сибір, він є основою її сили, джерелом нафти й газу. Чи відділиться Сибір від Росії? Сумніваюся. А поки він з нею, Росія залишається великою державою, яка ще й має атомну бомбу.

Тобто ми трохи не так думаємо. Звісно, треба допомагати цим поневоленим народам, це наш моральний обов'язок, і це також стратегічно важливо, слід допомагати ворогам твого ворога. Але це не може бути головним. Має статися колапс або на фронті, який покаже, що Путін не такий мачо, якого вдає із себе, і тоді росіяни почнуть оцінювати вартість цієї війни, почнуть розуміти, що вона дорога й безсенсовна, або має статися щось, що сильно вплине на Росію ззовні, аби там почалася боротьба за владу. Тоді в центрі почнеться розкол між елітами й це може спровокувати розпад імперії.

— Зараз Україна в особі президента *Зеленського* апелює до історії російських територій, які свого часу були частиною українського

простору (Кубань, Стародубщина, Північна та Східна Слобожанщина). Це добре чи погано? І які це матиме наслідки для нас у тривалій перспективі?

— **Це чистий популізм.** Про це важливо і вчасно було говорити в 1991-му, 1996-му, навіть у 2001-му, але не зараз. Путін випалив цю пам'ять напалмом і виростив цілі покоління, які вже так не думають. Мені якось написав один кубанський учитель, який приїхав в Україну. Це довгий і болісний лист, він перераховує там усіх польових командирів російської армії, які є кубанцями, колишніми кубанськими українцями, нащадками козаків. І вони воюють дуже добре, адже роблять це за переконанням. Надто пізно це робити зараз. Тепер працювати з ними матиме сенс, коли Росія зазнає поразки.

— З 2014 року в Україні помітно зросло зацікавлення власною історією. Чи за цей час кількість переросла у якість, чи українці стали краще знати й розуміти власну історію, а чи все обмежилося засвоєнням патріотичної міфології?

— Думаю і так, і так. Мені тяжко сказати, мабуть, ще зарано робити висновки. Сам факт, що виникла ота «Глобальна ініціатива», про яку ми згадували, — це вже надія на якість. Є значне число істориків, які пишуть якісні роботи, які не піддаються хвилям. З'явилося також багато популярної історії, яка не є поганою. Але, звичайно, є і шароварщина, яка, вочевидь, теж на когось розрахована.

Як важливий крок тут я бачу те, що Міністерство [освіти] заговорило про інтегрований курс: українська та світова історія разом. Я потім поцікавився, і виявилося, що всі успішні країни *G7* плюс Фінляндія мають такий курс. Але боюся, щоб це не залишилося черговою нічим не підкріпленою заявою: в нас немає програм, немає підручників, у вчителів немає часу на щось нове, вони перевантажені позанавчальною роботою. Згадайте ще про їхні заробітки. Я завжди кажу: рівень розвитку суспільства визначають зарплати вчителів і лікарів. У лікарів уже ніби все трохи краще, але з учителями все так само.

На щастя, є проєкт — і я в ньому беру участь — видавництва «Портал», яке створює так звані навігатори. Це вже готові книжки з порадами й конкретними матеріалами для вчителів, які пояснюють, як розповідати про події, як їх пов'язувати між собою. Там є дуже добрі тексти, раджу їх усім.

5. «Росія має попросити вибачення. Не знаю, хто має це зробити — церква, президент… Але це має відбутися»

— Унаслідок російської агресії Україна втратила (сподіваємося, тимчасово) не лише території, а й велику кількість людей, які виїхали за кордон. Очевидно, чимало з них не повернуться. Як це вплине на нашу країну й наше суспільство в тривалій перспективі?

— Тяжко сказати. Я тут покладаюся на думку експертів і хочу звернути вашу увагу на ***нещодавнє інтерв'ю*** директорки Інституту демографії Елли ***Лібановоїї***, де вона розвінчує популістські страшні прогнози й радить не вірити викладкам, що сягають більш ніж 10 років, адже це просто фантазії. Так, це проблема, але її можна розв'язати. Я тут підтримую Драгоманова, який казав, що жоден проєкт національної незалежності не реалізується без еміграції. Звісно, втрати тут неуникні, але також важливо, що хтось таки вернеться і це буде наш новий соціальний капітал. Це будуть люди з новим досвідом, вони знатимуть, як правильно мають функціонувати інституції, і ми цим можемо скористатися.

— Також відбулося велике переселення в межах країни. Чи означає це поступове зникнення регіональних особливостей України?

— Вони не зникнуть, вони залишаться, адже регіональний поділ України з історичних причин є дуже глибоким. Але я бачу, що, починаючи з післямайдану, регіональні відмінності відходять на другий план, а натомість з'являються нові відмінності. Головною відмінністю перед війною була різниця в поколіннях. Ваше покоління сильно відрізняється від мого на рівні цінностей, і воно дає шанс Україні. Зараз потихеньку воно всюди перебирає владу: Зеленський і його уряд теж належать до нього. Я не оцінюю зараз, хороший це уряд чи поганий, але він інший. І зверніть увагу, як відрізняються між собою оточення Путіна й Зеленського: там це 75 + років, це вже брежнєвське політбюро, а тут сорокарічні. Це ж різні агрегатні стани.

— Зараз Україна й наші партнери активно обговорюють можливі формати закінчення війни. Серед іншого часто припускають, що Україні доведеться поступитися територіями. Не в сенсі визнати їх російськими, а погодитися, що перспектива звільнення відкладеться на невизначений час. Чи має Україна погоджуватися на такі формати перемир'я?

— Це залежить від ситуації на той момент, коли ми сядемо за стіл переговорів, коли Путін захоче за нього сісти. Бо зараз я не бачу жодних ознак цього. Він зараз на коні, йому немає сенсу про щось домовлятися. Але коли ми таки сядемо за цей стіл, будемо бачити, наскільки сильною є наша позиція, і від цього залежатиме, віддавати щось чи не віддавати. Це також означає, що ми маємо замислитися над тим, що для нас означає наша перемога. Чи це повернення на кордони 1991 року? Я сумніваюсь у військових можливостях вийти на ці кордони, принаймні на момент перемовин. Але навіть якщо ми на них вийдемо, хіба від цього зникне Росія чи путінський режим? Тому для мене перемогою буде входження України в інший геополітичний простір — не знаю, в якій конфігурації, але саме на цьому має бути наш фокус. Ця війна надовго, на жаль, і наша перемога буде поетапна. Це не буде швидкий і остаточний мир. Тому на певному етапі буде цілком можливо, що ми

обміняємо певні території на щось інше, на статус. А от якщо ми і віддамо території, і не набудемо нового статусу, це буде капітуляція.

— Чи є формати припинення війни, на які Україна не повинна погоджуватися за жодних обставин?

— Так, є, але я не хотів би їх зараз визначати. Це має бути предметом обговорення експертів, спільнот. Мають бути прокреслені червоні лінії, і їх треба донести і Заходу, і Росії. Поки що такою червоною лінією видається умова про кордони 1991 року, але, мені здається, і більшість українців, і західні партнери не вірять у реалістичність цього. Маємо також розрізняти території, які були анексовані у 2014-му й у 2022-му, — і їхній статус, і населення сильно відрізняються.

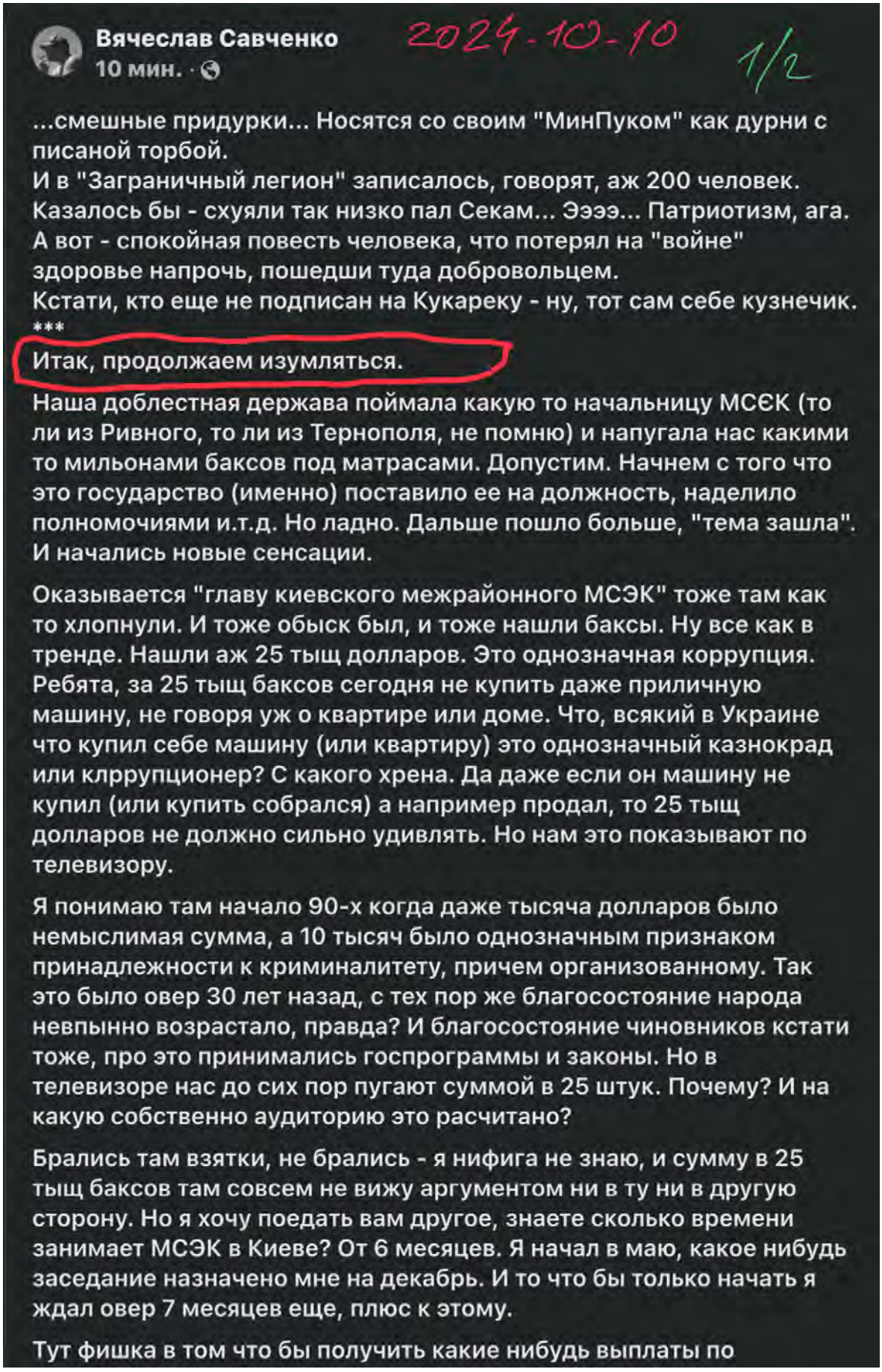
Тож треба якось усе це переформульовувати, але не в сенсі визнавати, що ми готові на поразку, а в сенсі розуміння, чим для нас є перемога.

— Якщо ми говоримо про розуміння перемоги, що для вас особисто означає поняття «справедливий мир» у нашому контексті? І чи можливий такий «справедливий мир»?

— У далекій реальності — так. Це означає, що Росія має понести покарання за агресію. Головні злочинці мають бути покарані. Має бути Гаазький суд, мають бути покарані найбільш яскраві колаборанти. Ще одна дуже важлива умова — Росія має попросити вибачення. Не знаю, хто має це зробити — церква, президент…, але це має відбутися. Лише це може бути певною гарантією, що вони всього цього не повторять. Їм треба перевиховати ціле покоління, усвідомити, що війна — це зло.

***

№ 106

Вячеслав Савченко 2024-10-10 1/2
10 мин. ·

...смешные придурки... Носятся со своим "МинПуком" как дурни с писаной торбой.
И в "Заграничный легион" записалось, говорят, аж 200 человек.
Казалось бы - схуяли так низко пал Секам... Ээээ... Патриотизм, ага.
А вот - спокойная повесть человека, что потерял на "войне" здоровье напрочь, пошедши туда добровольцем.
Кстати, кто еще не подписан на Кукареку - ну, тот сам себе кузнечик.
***
Итак, продолжаем изумляться.

Наша доблестная держава поймала какую то начальницу МСЄК (то ли из Ривного, то ли из Тернополя, не помню) и напугала нас какими то мильонами баксов под матрасами. Допустим. Начнем с того что это государство (именно) поставило ее на должность, наделило полномочиями и.т.д. Но ладно. Дальше пошло больше, "тема зашла". И начались новые сенсации.

Оказывается "главу киевского межрайонного МСЭК" тоже там как то хлопнули. И тоже обыск был, и тоже нашли баксы. Ну все как в тренде. Нашли аж 25 тыщ долларов. Это однозначная коррупция. Ребята, за 25 тыщ баксов сегодня не купить даже приличную машину, не говоря уж о квартире или доме. Что, всякий в Украине что купил себе машину (или квартиру) это однозначный казнокрад или клрруптционер? С какого хрена. Да даже если он машину не купил (или купить собрался) а например продал, то 25 тыщ долларов не должно сильно удивлять. Но нам это показывают по телевизору.

Я понимаю там начало 90-х когда даже тысяча долларов было немыслимая сумма, а 10 тысяч было однозначным признаком принадлежности к криминалитету, причем организованному. Так это было овер 30 лет назад, с тех пор же благосостояние народа невпынно возрастало, правда? И благосостояние чиновников кстати тоже, про это принимались госпрограммы и законы. Но в телевизоре нас до сих пор пугают суммой в 25 штук. Почему? И на какую собственно аудиторию это расчитано?

Брались там взятки, не брались - я нифига не знаю, и сумму в 25 тыщ баксов там совсем не вижу аргументом ни в ту ни в другую сторону. Но я хочу поедать вам другое, знаете сколько времени занимает МСЭК в Киеве? От 6 месяцев. Я начал в маю, какое нибудь заседание назначено мне на декабрь. И то что бы только начать я ждал овер 7 месяцев еще, плюс к этому.

Тут фишка в том что бы получить какие нибудь выплаты по

Рис1

Тут фишка в том что бы получить какие нибудь выплаты по например ранению - нужно иметь заключение МСЭК. Пока ты в армии получить направление на МСЭК почти невозможно, ибо а вдруг тебе туда вторую группу напишут? Военные блюдут свой интерес. Но даже если тебя спишет ВЛК, то надо для начала демобилизоваться. У меня это заняло 5 месяцев. А потом нужно стать на учет в ТЦК, и первое что там сделают - отберут у тебя военник. И ты его больше не увидишь как минимум полгода. Ибо первое твое ВЛК буде "с переглядом" и пока перегляд этот не пройдешь - с тебя ТЦК не слезет. И военника тебе не отдаст. А без военника ты не попадешь на МСЭК "через поликлинику". 2/2

Итого - на круг там года полтора (если все будет гладко), а если не будет то там есть срок в 2 года на протяжении которых ты можешь требовать каких то выплат. И вот не факт что ты успеешь за 2 года. И это если тебя ВЛК признал непригодным. А если не признал? А если не признал то ты "в рядах", и что бы пройти МСЭК тебе надо направление от командира части. А он его тебе не даст (см. выше). И потому ты хер чего вообще получишь "за ранение". Система.

Я анжинер-системотехник, я все понимаю. Я понимаю что вся эта система (и люди что задействованы в ней) блюдут интересы бюджета, бабло мол нехер раздавать кому попало. В бюджете мало денех, велике крадивныцтво на подсосе и.т.д. Все это блядство ведь блюдет бюджетный интерес, и потому там никогда и никого не тронут несмотря на все нарушения. А если кого то и пугнут (публично) то лишь что бы крепче блюли.

Для того что бы вскрыть какие то там нарушения в системе МСЭК и ВЛК не нужно искать баксы под матрасами, там все намного проще. Ты просто смотришь на статистику рассмотрения дел, ну например на сроки. Прелеьный срок рассмотрения дела ВЛК там вроде бы 3 месяца или даже полтора, и он законом установлен (или там какой то постановой), реально - хуй там плавал. Реально там тебя с туберкулезом, гепатитом или астмой могут укатать в окопы за 3 дня как нефиг делать, но если вопрос про списание (или негодность) то это месяца 4-5-6. И это стандартная практика как утверждают те же самые военкоматы. Я лично ту "повторную ВЛК" прошел еще в маю, результата нету до сих пор и неизвестно когда, а на дворе октябрь.

И я так думаю что мои приключения с МСЭК в декабре еще нифига не закончатся а только начнутся. И это стандартная практика. Вы понимаете, что бы получить выплату по ранению это надо сразу больше полугода, хер с ней с инфляцией, хер с ним что не за что лечиться и даже жрать особо нечего, вы понимаете что медианное время жизни солдата на фронте - оно сильно меньше полугода? Что он блять тупо не дождется, чисто статистически? Вот Шмыгаль это понимает, и Гетьманцев, они "скубут гусей по плану", но это же блять как то ненормально.

Вы или скажите прямо "бабла нет, сосите х[redacted]й", или таки делайте что обещали. На[redacted]ера [redacted]бать мозги людяс с и без того потрепанной судьбой и психикой? И тут вопрос не в том что нужно посадить голову МСЭК, это системная проблема, там нужно сажать министров (уж как минимум) и процедуры пересматривать. И они это прекрасно знают.

Рис2

***

№ 107

Декларація третього саміту «Україна – Південно-Східна Європа»

2024-10-09

Саміт «Україна – Південно-Східна Європа»

Дубровницька декларація

Ми,

1. Прем'єр-міністр Андрей ***Пленкович*** і
2. Президент Володимир ***Зеленський*** як приймаючі сторони, а також
3. Президент Вйоса Османі,
4. Президент Яков Мілатович,
5. Президент Александр Вучич,
6. Президент Наташа Пірц Мусар,
7. Прем'єр-міністр Еді Рама,
8. Голова Ради міністрів Боряна Крішто,
9. Прем'єр-міністр Дімітар Главчев,

10. Прем'єр-міністр Кіріакос Міцотакіс,
11. Прем'єр-міністр Христіан Міцкоський,
12. заступник Прем'єр-міністра і міністр закордонних справ та європейської інтеграції Міхай Попшой,
13. міністр закордонних справ Лумініца-Теодора Одобеску,
14. міністр закордонних справ Хакан Фідан, а також
15. віцепрезидент Європейської комісії Дубравка Шуйка,

зібралися 9 жовтня 2024 року в **Дубровнику**, Хорватія, втретє у форматі **саміту «Україна – Південно-Східна Європа».**

Наша робота сьогодні ґрунтується на обговореннях та висновках першого та другого самітів «Україна – Південно-Східна Європа», які відбулися в **Афінах**, Греція, 21 серпня 2023 року, та **Тирані**, Албанія, 28 лютого 2024 року відповідно.

Сьогодні як учасники Дубровницького саміту ми ухвалюємо таку ***декларацію***:

(1) Майже 1.000 днів минуло від початку повномасштабного військового вторгнення Росії в Україну. Ми **найрішучіше засуджуємо** цю неспровоковану, невиправдану та незаконну російську агресивну війну проти України. Агресивна війна Росії є злочином проти українського народу, грубим порушенням міжнародного права, включно зі Статутом ООН, а також великою загрозою миру, безпеці та стабільності Південно-Східної Європи, усього Європейського континенту та світу загалом.

(2) **Наша підтримка** незалежності, суверенітету й територіальної цілісності України в межах її міжнародно визнаних кордонів **залишається абсолютною**.

Ми підтверджуємо нашу ***непохитну готовність*** продовжувати надавати Україні та її народу ***всебічну підтримку*** **стільки, скільки буде потрібно**.

(3) Ми **висловлюємо повагу та співчуття** українському народу, який із 2014 року мужньо, з витривалістю та героїзмом чинить опір російській збройній агресії.

(4) Спираючись на ***Спільну декларацію першого парламентського саміту міжнародної Кримської платформи***, ухвалену в Загребі 25 жовтня 2022 року, та результати ***четвертого саміту міжнародної Кримської платформи***, який відбувся в Києві 11 вересня 2024 року, ми **наголошуємо на нашій непохитній відданості відновленню суверенітету й територіальної цілісності України**, включно з Кримом,

— шляхом подальшого надання Україні ***всебічної допомоги*** для протидії російській агресії.

(5) Ми повністю підтримуємо результати ***Саміту щодо миру*** в Україні, що відбувся у Швейцарії у червні **2024** року.

Шлях до всеосяжного, справедливого й тривалого миру для України може ґрунтуватися лише на міжнародному праві, включно зі Статутом ООН.

У зв'язку з цим ми підтверджуємо нашу підтримку ***Української формули миру Президента України Володимира Зеленського*** як необхідної основи для відновлення такого миру.

Ми висловлюємо підтримку зусиль України в цьому напрямі та підкреслюємо нашу готовність активно брати участь у реалізації пунктів ***Формули миру***.

(6) Ми закликаємо всю міжнародну спільноту, яка докладає зусиль щодо відновлення міжнародного миру та безпеки на глобальному рівні, посилювати підтримку України у її боротьбі, що триває, за свободу, незалежність і територіальну цілісність.

Водночас ми

— закликаємо всі країни не надавати матеріальну або іншу підтримку російській агресивній війні.

Ми наголосили на

— ***важливості узгодженості*** з рішеннями та заходами Спільної зовнішньої та безпекової політики Європейського Союзу.

(7) Ми підкреслюємо, що будь-яка форма агресії проти суверенної держави є неприйнятною.

Всі країни повинні утримуватися від загрози або використання сили проти територіальної цілісності, суверенітету або політичної незалежності будь-якої держави. У цьому контексті ми наголошуємо, що виведення російських військ та військової техніки з усієї території України, припинення бойових дій і відновлення повного контролю України над її державними кордонами є умовами для відновлення миру, що не підлягають обговоренню.

(8) Ми **найрішучіше засуджуємо** будь-які ***спроби Росії примусово та незаконно анексувати*** частини території України.

Такі спроби є грубим порушенням міжнародного права, включно зі Статутом ООН, а також суверенітету й територіальної цілісності України.

Автономна Республіка Крим, місто Севастополь, Донецька, Херсонська, Луганська та Запорізька області є невід'ємними частинами України.

У цьому контексті ми вважаємо так звані вибори, проведені Росією в березні та вересні 2024 року на території України, нікчемними.

(9) Ми **підтверджуємо нашу рішучу готовність активізувати спільні зусилля для забезпечення подальшого просування та взаємної підтримки партнерів** у Південно-Східній Європі, Україні, Республіці Молдова та Грузії на їхньому шляху до членства в ЄС на основі відповідності досягнутим критеріям.

Приєднання цих нових членів до Європейського Союзу є найкращою гарантією регіональної стабільності, безпеки та процвітання.

Ми вітаємо відкриття переговорів про вступ до ЄС з Україною, а також із Боснією і Герцеговиною та Республікою Молдова.

(10) Ми вітаємо той факт, що на Вашингтонському саміті НАТО Союзники знову підтвердили їхнє зобов'язання продовжувати підтримувати Україну на її незворотному шляху повної євроатлантичної інтеграції, включно з членством у НАТО.

(11) Ми ще раз підкреслюємо нашу тверду рішучість притягти до відповідальності тих осіб, які відповідальні за злочин агресії, злочини проти людяності та воєнні злочини, скоєні під час агресивної війни Росії проти України.

(12) Ми відзначаємо ратифікацію Україною Римського статуту Міжнародного кримінального суду як важливий крок до притягнення до відповідальності за найсерйозніші злочини, що викликають стурбованість міжнародної спільноти, та підкреслюємо важливість забезпечення здатності суду повноцінно здійснювати свою юрисдикцію.

(13) Ми погоджуємося продовжувати співпрацю та зосереджувати зусилля на звільненні всіх військовополонених, незаконно затриманих осіб та поверненні всіх незаконно депортованих і примусово переміщених українців, особливо дітей.

(14) Ми погоджуємося, що теми продовольчої безпеки та розмінування перетинаються та взаємно посилюють одна одну.

Відповідно до висновків Міжнародної конференції донорів з гуманітарного розмінування в Україні, яка відбулася в Загребі 11–12 жовтня 2023 року, ми обговорили розмінування в контексті відновлення України як вирішальний перший крок до безпечного повернення людей і поновлення економічної та сільськогосподарської діяльності.

Продовольча безпека не повинна використовуватися як зброя.

Українська сільськогосподарська продукція має безпечно та вільно постачатися в зацікавлені країни. У цьому контексті вільна, повноцінна та безпечна комерційна навігація відповідно до міжнародного права, а також

доступ до морських портів у Чорному та Азовському морях є критично важливими. Атаки на торговельні судна в портах і вздовж усього маршруту слідування, а також на цивільні порти та інфраструктуру цивільних портів є неприпустимими.

(15) Ми підкреслюємо критичну важливість енергетичної безпеки України, особливо з огляду на наближення зими. Українські електростанції та енергетична інфраструктура і далі зазнають масових пошкоджень унаслідок систематичних і навмисних атак Росії.

Сьогодні ми розглянули можливості активізувати наші зусилля, включно з подальшим активним залученням приватного сектору, для забезпечення України обладнанням і фінансуванням, необхідними для пом'якшення наслідків.

Ми також підкреслюємо необхідність більшої координації та планування на регіональному рівні, а також створення ефективних електричних інтерконекторів для зменшення негативних наслідків пошкоджень, викликаних атаками Росії.

(16) Ми також наголошуємо, що будь-яке використання ядерної енергії та ядерних установок має бути безпечним, захищеним, гарантованим та екологічно чистим.

У цьому контексті ми підкреслюємо, що Запорізька атомна електростанція повинна повернутися під повний суверенний контроль України та працювати безпечно й надійно відповідно до семи основоположних принципів та п'яти конкретних принципів МАГАТЕ, а також під її наглядом.

(17) Ми висловлюємо нашу готовність продовжувати брати участь у поточних та повоєнних відновленні й відбудові України для того, щоб дати змогу українському народові відновити свою країну, залучаючи всіх відповідних партнерів, включно з приватними компаніями та міжнародними фінансовими інституціями, з метою забезпечення фінансової підтримки, інвестицій та експертизи, необхідних для забезпечення процвітаючого майбутнього України.

(18) Не може бути вільної, мирної та процвітаючої Європи без вільної, мирної та процвітаючої України. Відданість учасників саміту «Україна – Південно-Східна Європа» в Дубровнику цій меті залишається непорушною.

***

№ 108

Основні теми доби 07.10.2024 в Україні та навколо України

1️⃣ Генштаб повідомив, що протягом доби на лінії фронту сталися 172 бойові зіткнення. За інформацією кількох OSINT-груп, російські війська захопили Золоту Ниву в околицях Великої Новосілки, просунулися в Максимільянівці та в Желанному Першому на Курахівському напрямку, а також захопили кілька кварталів Часового Яру, просунулися в Стельмахівці на Куп'янському

напрямку і знову захопили Вовчанський агрегатний завод. У Курській області РФ армія РФ повернула контроль над Любимівкою на захід від Суджі.

Російські війська посилюють обстріли, удари керованими бомбами та дронові атаки по прифронтових містах. На кілька районів Херсона були скинуті протипіхотні міни "Пелюстка".

2️⃣ Українські підрозділи ППО збили 18 з 19 БПЛА, якими Росія атакувала Україну в ніч на 8 жовтня. Дві балістичні ракети "Іскандер-М", які прямували на Одесу, збити не вдалося. Одна із цих ракет влучила в контейнеровоз OPTIMA під прапором Палау в Одеському порту. Це вже другий за два дні корабель, який постраждав унаслідок російських ракетних атак. У Чорноморську на Одещині внаслідок влучання дрона в житловий будинок постраждали 5 осіб.

Росія тримає в Чорному морі 7 носіїв крилатих ракет "Калібр".

3️⃣ Міжнародні резерви НБУ у вересні знизилися на 8,16 % до $38,9 млрд, переважно завдяки продажу валюти на міжбанківській біржі.

4️⃣ Апарат Верховної Ради заблокував використання месенджера Telegram на офіційних пристроях.

5️⃣ Відбулася зустріч прем'єр-міністрів Словаччини Фіцо та України Шмигаля, за результатами якої було підписано кілька міжурядових угод. Вони повідомили про намір створити східноєвропейський енергетичний хаб. Шмигаль оголосив, що контракт на транзит російського газу до ЄС у 2025 році подовжено не буде.

6️⃣ Міністр оборони Франції Лекорню повідомив, що Україна отримає винищувачі "Міраж" у першому кварталі 2025 року.

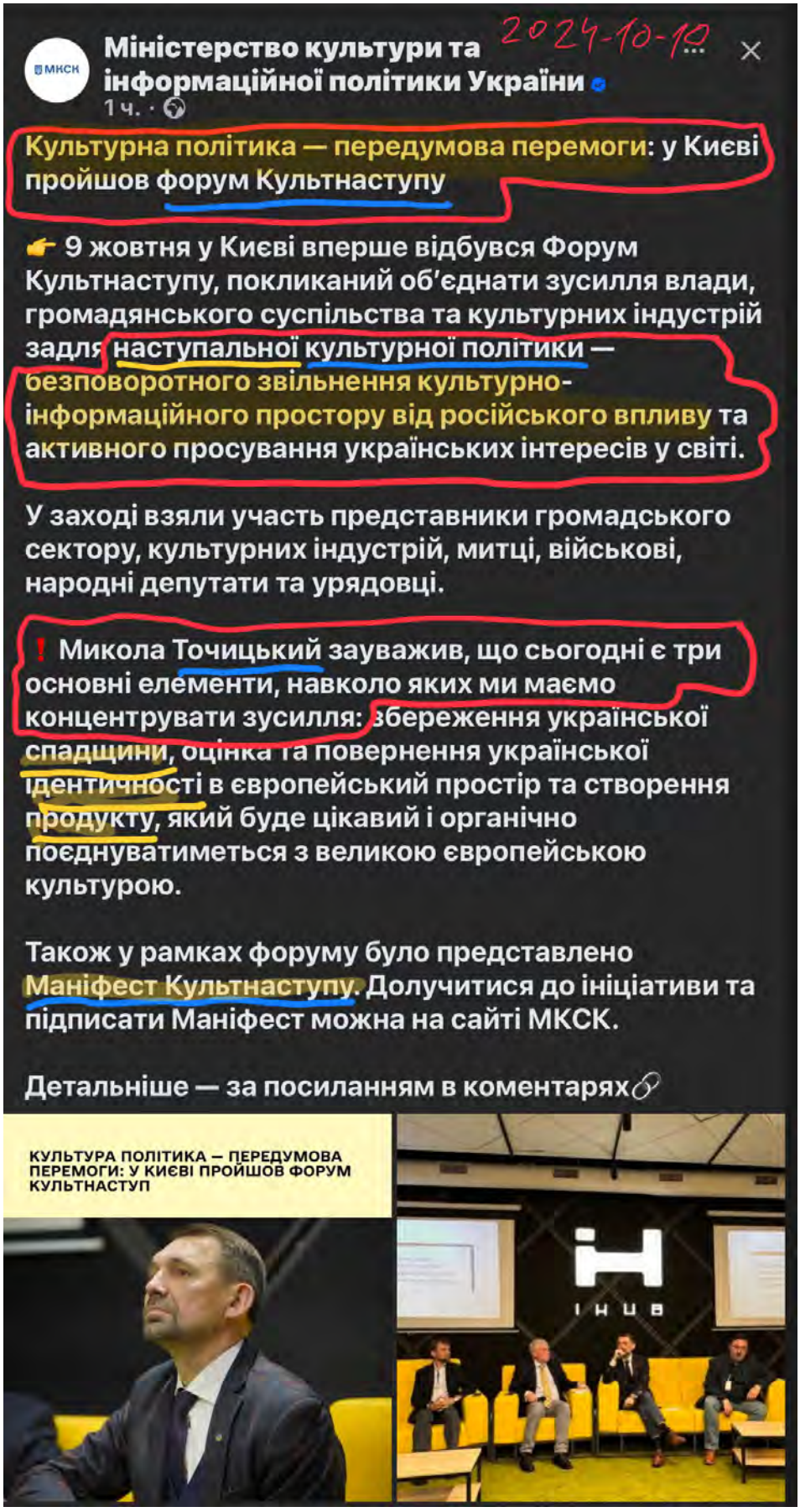
Зі слів президента Макрона, у країні влаштовано вишкіл 2,3 тис. українських військовослужбовців.

7️⃣Українські кіберактивісти здійснили атаку на сервери російської компанії ВГТРК та її підрозділів. Було припинено онлайн-мовлення найбільших російських телеканалів, однак ефірне та супутникове мовлення триває.

***

№ 109-1

Культурно-інформаційний простір як поле бою, а наступальна культурна політика — передумова перемоги: у ‘Києві пройшов форум Культнаступу

09.10.2024

9 жовтня у Києві вперше відбувся Форум Культнаступу, покликаний об’єднати зусилля влади, громадянського суспільства і культурних індустрій задля наступальної культурної політики — безповоротного звільнення культурно-інформаційного простору від російського впливу та активного просування українських інтересів у світі.

У заході взяли участь представники громадського сектору, культурних індустрій, митці, військові, народні депутати та урядовці.

Першу дискусійну панель «Розширення українського мовно-культурного простору як чинник національної безпеки і передумова української перемоги» розпочав Міністр культури та стратегічних комунікацій України **Микола Точицький**: «Є три елементи, навколо яких ми зараз концентруємо зусилля: збереження української спадщини, у тому числі й української мови; оцінка і повернення української ідентичності в європейський простір, який, до слова, закладала, в тому числі, багатонаціональна Україна; створення продукту, який буде цікавий і органічно поєднуватиметься з великою європейською культурою. Для того, щоб чітко реалізувати ці три елементи, нам потрібні стратегії, не одна, а декілька, які об’єднаються в одну велику стратегію повернення української культури в простір фундаторів європейської ідентичності».

Міністр додав, що навіть у найважчі часи, коли все українське забороняли, а українців пригнічували та висилали до Сибіру, нам вдалося зберегти свою ідентичність і свою культуру.

«Найважливіше завдання зараз — зламати шаблони, які були нав’язані в радянські часи. Для того, щоб реалізувати поставлені завдання і цілі, потрібно оцінити ризики, забезпечити правильний менеджмент і транспарентне використання тієї допомоги, яка надається Україні», — підкреслив Микола ***Точицький***.

У свою чергу голова парламентського комітету з питань гуманітарної та інформаційної політики Верховної Ради України **Микита Потураєв** розповів про законотворчу діяльність комітету щодо підтримки розвитку культури та інформаційної сфер, а також про фінансування галузі.

«На жаль, понад 30 років сфера культури фінансується за залишковим принципом. На 2022 рік ми закладали рекордне фінансування галузі, але через **повномасштабне вторгнення** цього не сталося. В такому контексті я хотів би бачити українську культуру «з кулаками». Для того, щоб ситуація змінилася, потрібен тиск суспільства», — наголосив Микита Потураєв.

Тему продовжив ***Уповноважений із захисту державної мови*** **Тарас Кремінь.**

За його словами, «питання національної ідентичності та свідомості це те, що ми трансформуємо в дії, пов’язані з підтримкою нашої культури. Водночас культура зберігається тоді, коли ми можемо захистити право кожного українця у тому числі на навчання українською мовою в українській школі як на Батьківщині, так і за кордоном».

«Нам потрібна стратегія децентралізації культури. Ми маємо «закачати» український продукт у найтонші капіляри нашої країни. Сьогодні можемо спостерігати концентрацію культурних осередків у великих містах, але

потрібно подумати і про провінційні населені пункти. Ми не повинні залишати їх на поталу, аби не втратити з ними зв’язок. Культура — це безпекова річ, що має стати найвищим пріоритетом», — прокоментувала співзасновниця «Видавництва Старого Лева» **Мар’яна Савка.**

Під час наступних двох панелей учасники дискутували про те, як подолати російські впливи і донести український культурний продукт до споживачів у реальному й віртуальному просторі, говорили про дієві інституції і послідовну політику як ключові елементи успіху.

У рамках заходу було представлено Маніфест Культнаступу. Щоб долучитися до ініціативи та підписати Маніфест — перейдіть за посиланням.

Нагадаємо, що Форум Культнаступу ініційований членами руху «Простір свободи» та громадської організації «Український світ».

***

№ 109-2

Хунвейби́ны, хунвэйбины — члены созданных в 1966—1967 годах отрядов студенческой и школьной молодёжи в Китае, одни из наиболее активных участников Культурной революции наряду с цзаофанями и другими.

МАНІФЕСТ КУЛЬТНАСТУПУ

Нинішня війна насамперед є війною за ідентичність, де культура – не лише будівельний матеріал нації, а й могутня зброя.

Українська ідентичність є стрижнем національної безпеки й економічного розвитку країни.

Національний ***культурний продукт*** має зміцнювати нашу спільну ідентичність, підвищувати культурний і освітній рівень українців, формувати відповідальне суспільство зі сталими дієвими інституціями.

Усвідомлення національними елітами ролі культури і здатність реалізувати дієву культурну політику в час війни це без перебільшення питання самого виживання держави.

Культурно-інформаційний простір є надважливим полем бою, а наступальна культурна політика – необхідною передумовою нашої перемоги.
Уявлення, що «культура може почекати» в умовах війни за ідентичність є безглуздям, а штучне протиставлення підтримки української культури підтримці армії – явною диверсією ворога.

При цьому сама держава-агресор вкладає колосальні ресурси у власну культурно-інформаційну політику. **Російські наративи, російська мова, література, музика, кіно не лише мобілізують самих росіян, але й мають величезний руйнівний вплив на весь світ і в першу чергу – на Україну.**

Замість ефективної протидії цьому ворожому впливу і здійснення власної наступальної культурної політики Україна вдається до бездумної «економії» на культурі. Втрати від цього, в тому числі й у грошовому вимірі, незрівнянно більші за «зекономлені» вкладення.

Така ситуація небезпечна і неприйнятна. Щоб її зміни, потрібні спільні активні дії держави, представників українських культурних індустрій, творців культурного продукту і відповідальних громадян.

Наша мета – **започаткувати системну послідовну державну політику**, що забезпечить стабільний розвиток національних культурних індустрій, вироблення і споживання якісного українського культурного продукту в належних обсягах, безповоротне витіснення російського культурного продукту з України.

Наріжним каменем цієї політики мають стати прозорі і сталі механізми, які стимулюватимуть створення і поширення культурного продукту і при цьому забезпечуватимуть рівні можливості для учасників ринку. Корупційні практики ручного розподілу коштів у галузі культури мають назавжди піти в минуле.

Держава має всіма доступними інструментами стимулювати авторів і бізнеси, які виробляють і поширюють книги, фільми популярну музику українською мовою.

Єдиний спосіб не дати Росії знову окупувати наш культурно-

інформаційний простір у повоєнний час – чимшвидше заповнити весь цей простір різноформатним україномовним продуктом, створивши нову реальність для споживача і перетворивши її на норму.

Культнаступ – це докорінна зміна самих підходів до культурної політики. Це активні й усвідомлені спільні дії, спрямовані на результат.

Культнаступ – це створення державою таких умов, щоб бізнесу було вигідно вкладати кошти у виробництво й поширення якісного українського культурного продукту.

Культнаступ – це повна імплементація законів про підтримку українського книговидання і книгорозповсюдження і **захист книжкового ринку від російського впливу.**

Культнаступ – це перехід до використання дієвих інструментів стимулювання розвитку популярної української музики та її донесення до споживачів, особливо дітей та молоді.

Культнаступ – це розвиток українського кіно навіть під час війни і особливо під час війни, бо якісний кінематограф є могутнім інструментом формування й об'єднання нації, популяризації України у світі. Це заохочення виробництва і потужної реклами фільмів, максимальний розвиток засобів донесення кінопродукції до споживачів.

Культнаступ – це особливий акцент на просування всіх видів україномовної продукції, що споживається в інтернеті чи завантажується на гаджети. **Україномовна національна й локалізована західна продукція має цілковито витіснити російськомовну.**

Культнаступ – це комунікація на високому державному рівні з ключовими світовими інтернет-платформами й соцмережами задля **очищення українського культурно-інформаційного простору від російського вмісту** і максимально сприятливих алгоритмів поширення українського.

Культнаступ – це належне фінансування та якісне управління культурною дипломатією, активне сприяння з боку держави просуванню українського продукту на зарубіжні ринки, українська присутність у європейському і світовому культурному просторі, представленість на міжнародних фестивалях, виставках та ярмарках, цілеспрямоване формування позитивного образу України. Від цього напряму залежить сприйняття нас у світі, а отже і рівень політичної, економічної та військової підтримки.

Ми об'єднуємо зусилля для створення міцних правових, політичних,

економічних, культурних підвалин необхідних змін.

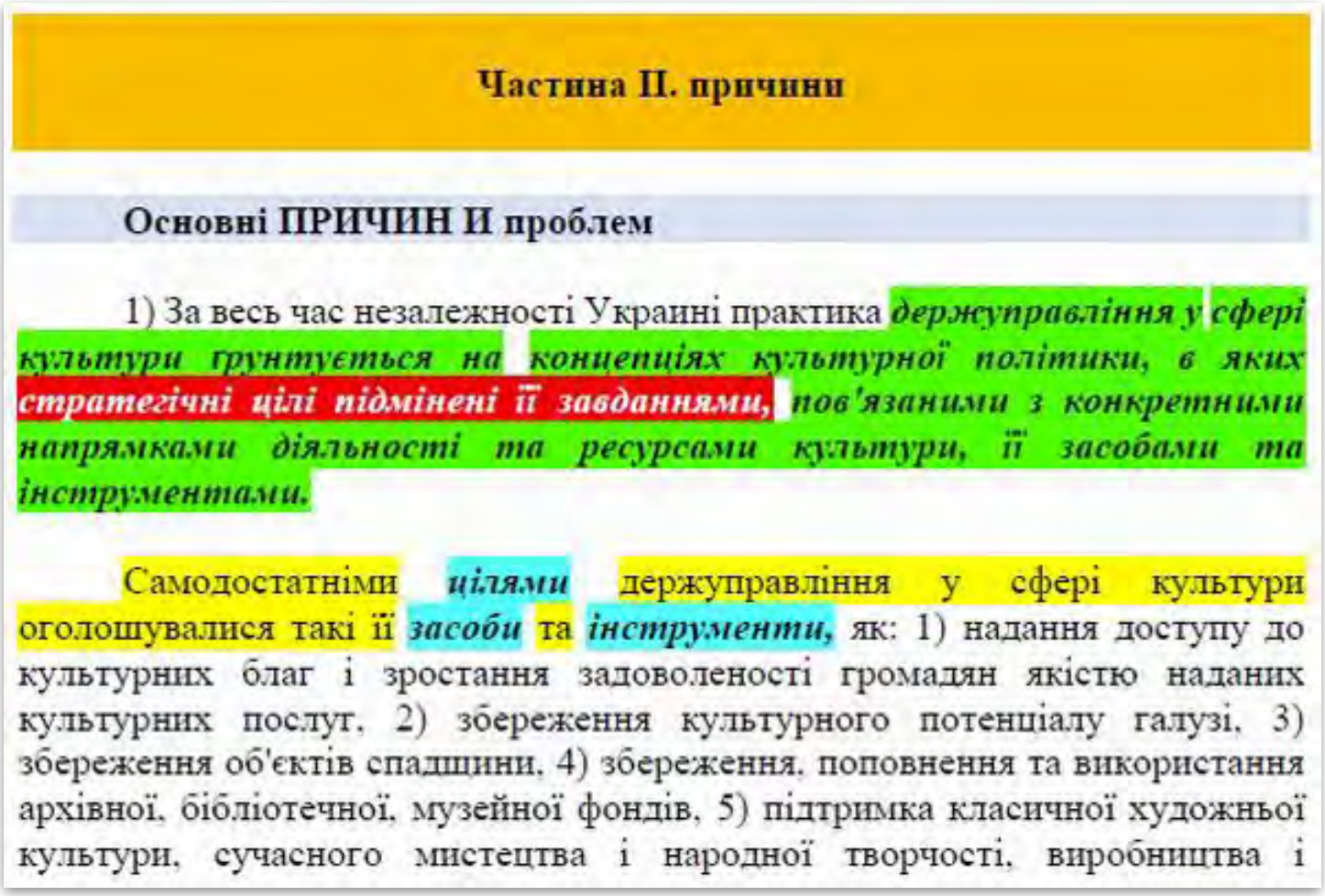
Важливість наступальної культурної політики має стати аксіомою.

Для успіху такої політики Україна має всі можливості, варто лише їх усвідомити і перейти до рішучих та послідовних дій.

***

№ 109-3

Концепція (фрагмент) з сайту ***ГО «Культурна-Держава»***

Частина ІІ. причини

Основні ПРИЧИН И проблем

1) За весь час незалежності Украіні практика *держуправління у сфері культури грунтується на концепціях культурної політики, в яких стратегічні цілі підмінені її завданнями, пов'язаними з конкретними напрямками діяльності та ресурсами культури, її засобами та інструментами.*

Самодостатніми *цілями* держуправління у сфері культури оголошувалися такі її *засоби* та *інструменти,* як: 1) надання доступу до культурних благ і зростання задоволеності громадян якістю наданих культурних послуг, 2) збереження культурного потенціалу галузі, 3) збереження об'єктів спадщини, 4) збереження, поповнення та використання архівної, бібліотечної, музейної фондів, 5) підтримка класичної художньої культури, сучасного мистецтва і народної творчості, виробництва і

просування до глядача творів вітчизняного кінематографа, 6) збереження професійної освіти в галузі культури і мистецтв а, 7) підтримка інновацій в культурі, 8) підтримка творчих діячів і т. п.

Відсутність зовнішніх по відношенню до галузі культури цілей створює систему, що працює на збереження і обслуговування самої себе.

Галузева наука легалізує такий стан справ теоріями принципової незмірності соціального ефекту культури, «відкладеного ефекту» інвестицій в культуру, «опікуваних благ» і ін.

Наслідком є неможливість планувати і оцінювати ефективність і результативність державних інвестицій в культуру, реалізовувати її виховну і просвітницьку функції.

2) Несовершенство вкоріненого підходу до результатів держуправління у сфері культури, відповідно до якого культурна діяльність держави вибудовується на підставі трактування ***культури як сфери послуг.***

Проведена часткова **підміна виховної та просвітницької функції культури** завданнями забезпечення доступності «культурних благ» (умов і послуг, що надаються для задоволення культурних потреб). При цьому під виглядом «культурних благ» можуть виступати твори і проекти, пропагують сурогатні цінності масової культури, цінності маргінальних субкультур, навмисно профанують традиційні цінності класичної української культури, культурно-історичного спадщини.

Хибне розуміння ***культури як сфери послуг*** призводить до того, що її **виховна та просвітницька функції підміняються логікою ринку послуг,** затверджується можливість оцінки ефективності інвестицій держави в культуру на підставі кількісних індикаторів (число проведених виставок, фестивалів, кількість відвідувань музеїв і т. п.), надання доступу до «культурних благ і цінностей». При цьому якісне ціннісний зміст заходів, їх вплив на соціальні норми і образи соціального контролю не оцінюються.

3) Про ценка за якісними критеріями підміняється поверхневими соціологічними опитуваннями, проведеними для демонстрації задоволеності населення якістю послуг, що надаються. Ці дослідження найчастіше носять замовний характер в інтересах професійних співтовариств або приватних осіб, які потребують продовження державного фінансування. Проведені дослідження не враховують потреби Мінкультури України в отриманні відомостей про успішності сприйняття суспільством традиційних цінностей і вивченні процесів закріплення соціальних норм і соціальних санкцій, експертні оцінки часто не вільні від суб'єктивізму, оскільки самі експерти представляють професійні спільноти, зацікавлені в отриманні державного фінансування для тих чи інших проектів.

***

№ 110

Основні теми доби 09.10.2024 в Україні та навколо України

1️⃣ Генштаб у ранковому зведенні 10 жовтня повідомив, що впродовж доби на лінії фронту сталися 149 бойових зіткнень. Найінтенсивніші наступальні дії російські війська проводять у районі Курахового та Торецька. Сервіс DeepState Live Map повідомив про просування російських військ у районі станції Цукурине на північ від Курахового, на захід від Вугледара та в Золотій Ниві в околицях Великої Новосілки. ЗСУ втратили ще кілька кварталів у центрі Торецька, де тривають запеклі бої. Також армія РФ просунулася на Запоріжжі в районі села Роботиного, а російські штурмові підрозділи змогли закріпитися в Кам'янському на березі Дніпра на автотрасі Бердянськ – Запоріжжя. Кілька OSINT-команд також зафіксували різке посилення російських наступальних дій на Сіверському напрямку, де протягом тижня ЗСУ відкотилися в кількох місцях.

Внаслідок російських обстрілів, ракетних і бомбових ударів по прифронтових населених пунктах упродовж доби загинула людина, постраждали – понад 25 осіб.

2️⃣ Росія в ніч на 10 жовтня атакувала Україну 62 ударними безпілотниками, 2 балістичними та 3 керованими авіаційними ракетами. Командування Повітряних сил повідомило про ліквідацію 41 БПЛА.

Внаслідок російської ракетної атаки Одеси загинуло 7 осіб, щонайменше 11 – дістали поранень та травм. Пошкоджено судно "Shui-Spirit" під панамським

прапором. Це вже третє цивільне судно, що постраждало від російських ракетних ударів цього тижня.

Кілька OSINT-команд повідомили, що вдень 9 жовтня Росія вразила балістичною ракетою "Іскандер-М" радарну установку ЗРК "Patriot" на південь від Дніпра.

За повідомленнями російських телеграм-каналів, українські дрони атакували аеродром у станиці Ханська в Адигеї.

Українські офіційні джерела стверджують, що внаслідок атаки аеродрому в Єйську було знищено 400 ударних безпілотників типу "Shahed".

Міністр енергетики Галущенко заявив, що основним способом оборони інфраструктури є посилення української протиповітряної оборони, а не будівництво пасивного захисту.

3️⃣ Верховна Рада ухвалила закон про скасування мобілізації чоловіків віком до 25 років, яких до набрання чинності законом про мобілізацію було визнано обмежено придатними.

Президент Зеленський висловив обурення тим, що від мобілізації вже мають бронь понад 1,5 млн осіб. Після цього Кабмін тимчасово зупинив до 15 листопада процедуру "економічного бронювання".

4️⃣ Депутати Верховної Ради в авральному режимі готуються ухвалити закон про підвищення податків, причому багато його положень суперечать Конституції та кодексам, а ввести його планують заднім числом. У процесі обговорення поправок у сесійній залі парламенту були присутні не більш ніж 15 депутатів. Це свідчить, що Офіс президента має понад 226 голосів для його ухвалення, а всі поправки опозиції буде відхилено.

Голова парламентського комітету з питань бюджету, депутат партії "Слуга народу" Підласа стверджує, що завдяки цьому закону бюджет додатково одержить понад 152 млрд грн. Однак посилення податкового тиску завжди вбиває малий та середній бізнес і заганяє його в тінь.

5️⃣ Міністр інформполітики та культури Точицький заявив, що телемарафон "Єдині новини" працюватиме до закінчення війни.

Редакція видання "Українська правда" оголосила про факти тиску на неї з боку Офісу президента, що, на думку журналістів, пов'язано зі спробами взяти під контроль бізнес власника видання Фіали.

6️⃣ Президент Зеленський узяв участь у форумі країн Південно-Східної Європи, де зустрівся з прем'єр-міністрами Албанії, Північної Македонії, Греції та Хорватії.

Після форуму він оголосив, що першим пунктом його "плану перемоги" є запрошення України до НАТО. Він також заявив про можливість "закінчити війну" не пізніше 2025 року "на прийнятних для України умовах". Зеленський стверджує, що документ під назвою "Основи миру" буде підготовлено до листопада. У ньому нібито будуть викладені детальні умови "справедливого завершення війни".

7️⃣ Угорський прем'єр-міністр Орбан виступив перед депутатами Європарламенту з відверто проросійськими тезами. З його слів, відмова від дешевих російських енергоносіїв загрожує економічному зростанню ЄС. Він розкритикував міграційні рішення Ради ЄС та закликав повертати нелегальних мігрантів на території країн, звідки вони прибули. Орбан також звинуватив євродепутатів у "поширенні брехні" про Угорщину й викрикував гасло головування країни в ЄС: "Зробимо Європу знову великою". У своєму виступі він не згадав про війну, яку Росія веде проти України, та про загрози Європі з боку Росії.

Більшість депутатів засудили порушення прав і свобод населення Угорщини, високий рівень корупції в країні, а також політику послаблення візових обмежень щодо Росії, Білорусі та Китаю.

Рада ЄС, попри спротив Угорщини, усе ж таки схвалила виділення €35 млрд макрофінансової допомоги Україні коштом доходів від заморожених російських активів.

8️⃣ Литва активно зводить фортифікаційні споруди на кордонах із Калінінградською областю РФ та Білоруссю.

***

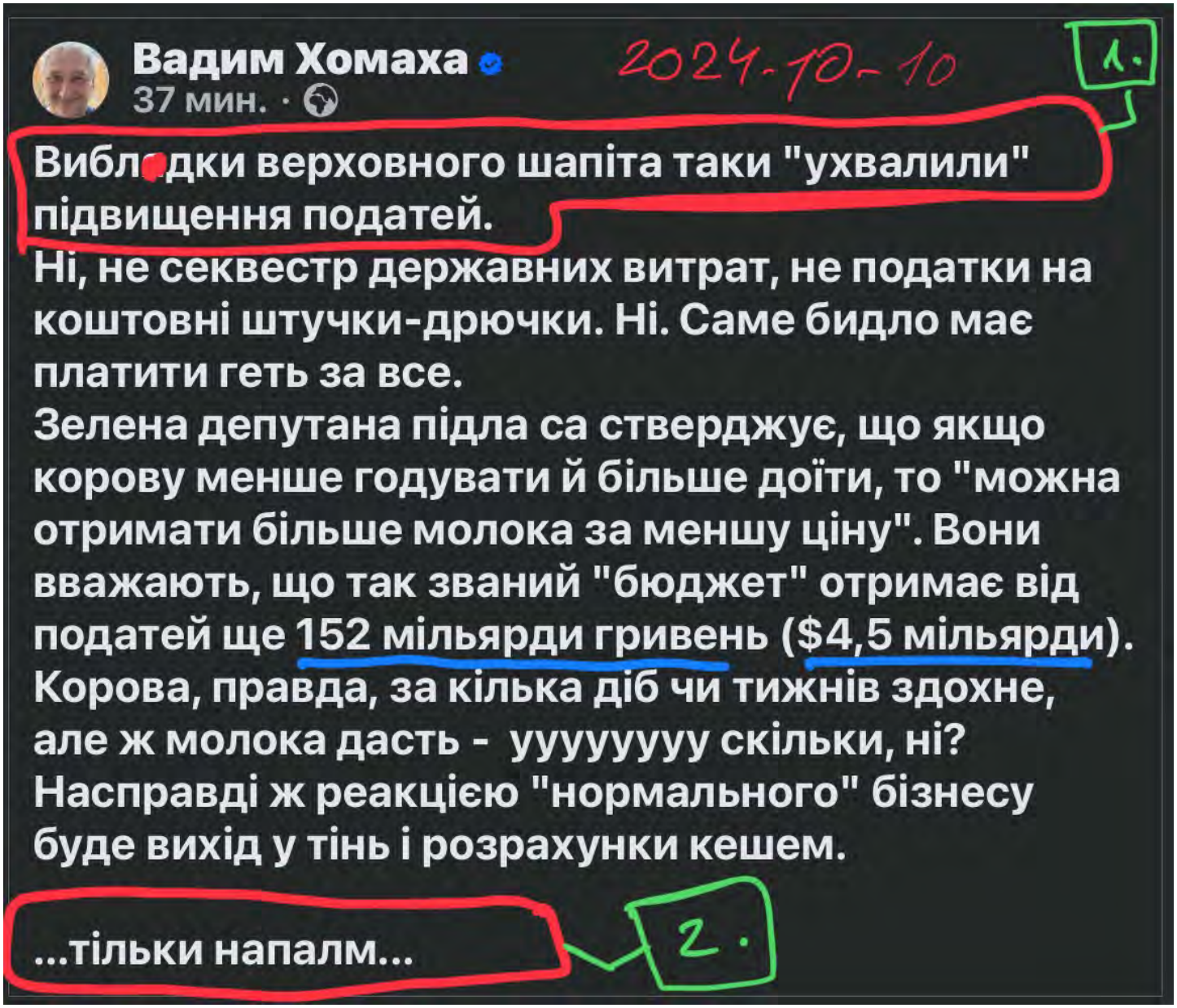
№ 111

Підвищення податків

2024-10-10

Рис1

Вадим Хомаха
37 мин. ·
2024-10-10
1.
Виблядки верховного шапіта таки "ухвалили" підвищення податей.
Ні, не секвестр державних витрат, не податки на коштовні штучки-дрючки. Ні. Саме бидло має платити геть за все.
Зелена депутана підла са стверджує, що якщо корову менше годувати й більше доїти, то "можна отримати більше молока за меншу ціну". Вони вважають, що так званий "бюджет" отримає від податей ще 152 мільярди гривень ($4,5 мільярди).
Корова, правда, за кілька діб чи тижнів здохне, але ж молока дасть - ууууууууу скільки, ні?
Насправді ж реакцією "нормального" бізнесу буде вихід у тінь і розрахунки кешем.
...тільки напалм...
2.
Рис2

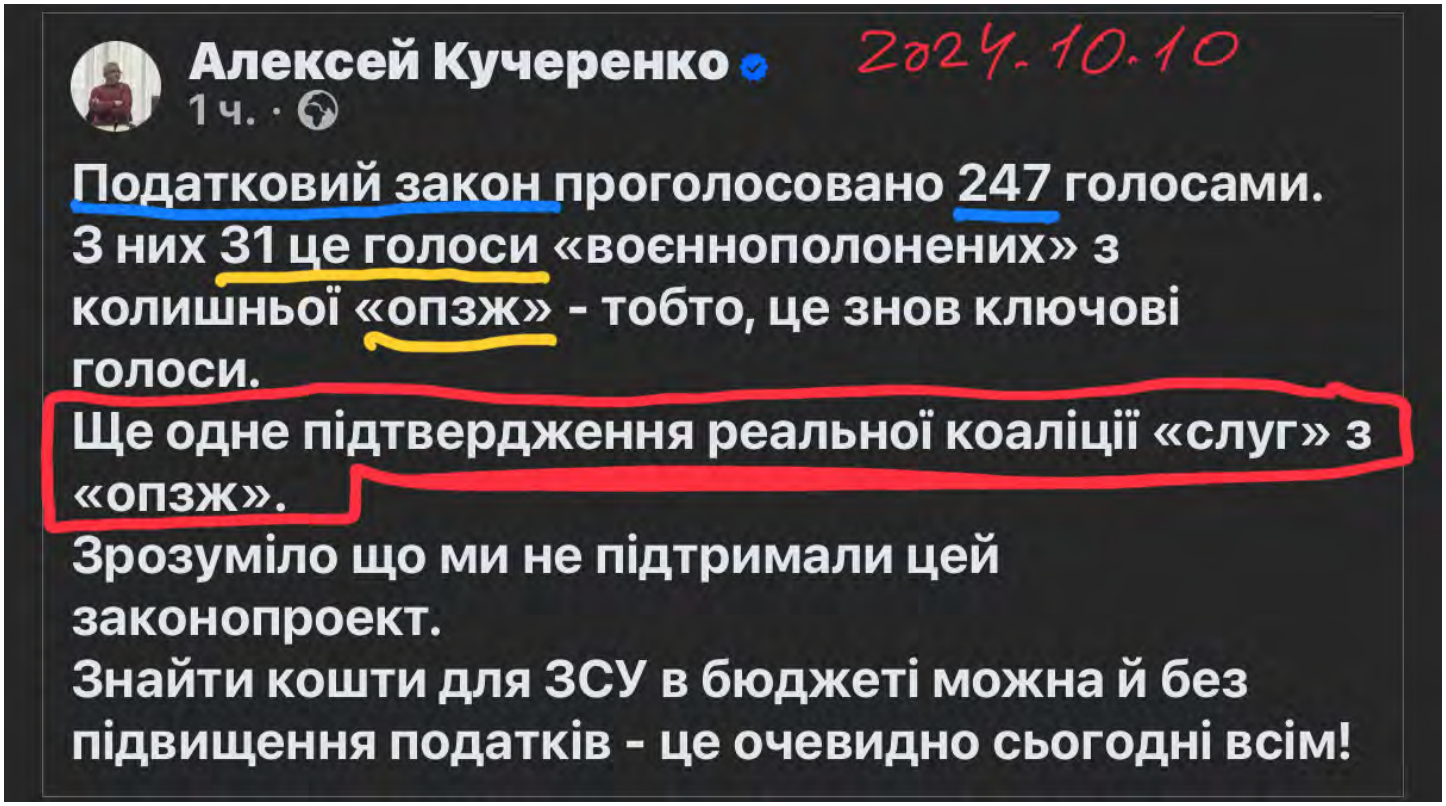

Рис3

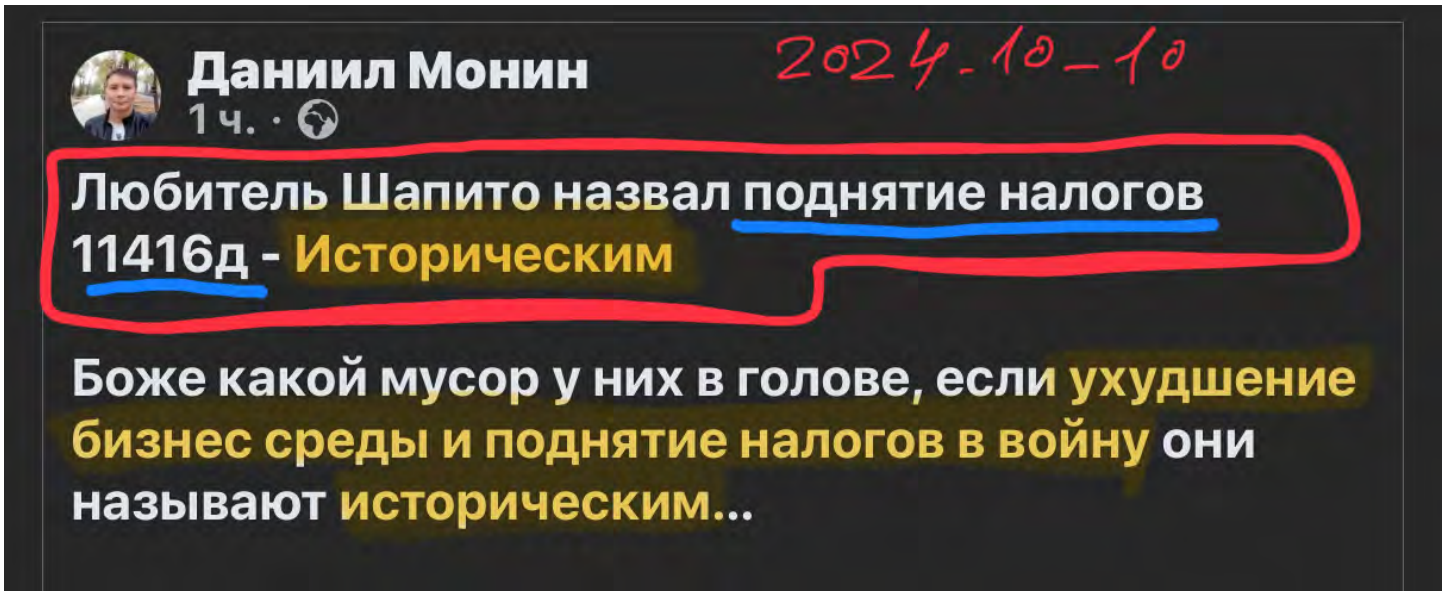

Рис4

***

№ 112

Огляд...

2024-10-10

Машовець

Так, очевидно, протягом "контрольного" тижня, темпи просування противника на Покровському та Курахівському напрямках відчутно впали. Але, далеко не до позначки "нуль"...

У смугах дії його 2-ї, 41-ї загальновійськових армій (ЗВА), а також 90-ї танкової дивізії зі складу угрупування військ (УВ) "Центр", а також у смузі дії 8-ї ЗВА зі складу УВ "Юг" , на окремих ділянках, його передові підрозділи продовжують просуватися...

Тому, я би не поспішав, як дехто з наших експертів, робити далекоглядні висновки, стосовно подальшого розвитку ситуації на Покровському напрямку.

У цьому контексті, мабуть, варто нагадати вам, шановні читачі, що протягом минулого та частини поточного місяців, після захоплення ***Новогродівки***, **противник спромігся на цьому напрямку досягнути двох, тактично важливих результатів,**

а саме:

1) - **Перетнути умовний барьєрний рубіж по річкам Журавка та Казений Торець** (передові підрозділи, ймовірно зі складу 15-ї й 30-ї

окремих мотострілецьк бригади\омсбр 2-ї ЗВА противника, зайняли Миколаївку та Гродівку, й таким чином, фактично створили собі "трамплін" для подальшого наступу у бік південної частини Мирнограду через селища Промінь та Московське)

2) - Також, **передові підрозділи противника** (ймовірно, зі складу його 90-ї танкової дивізії (тд), підтриманні окремими підрозділами 27-ї мотострілецької дивізії (мсд) зі складу 2-ї ЗВА, **зайняли район Український - Галицинівка - Желанне Перше - Цукурине, чим, по суті, суттєво ускладнили положення українських військ, які обороняють Селідовський район оборони, а також продовжують утримувати тактичний плацдарм СХІДНІШЕ р.Вовча на ділянці Желанне Друге - Зоряне, а також в районі Олександрополя**.

Але, разом з тим,

противнику явно не вдалося виконати цілий ряд найближчих завдань в тактичній зоні, які, очевидно, він ставив перед своїми військами, які оперують на цьому напрямку, на минулий тиждень, зокрема:

3) - Очевидно, численні спроби противника (ймовірно - силами передових підрозділів його 27-ї мсд) "увірватися" в межі м.Селідово та закріпитися там, як з боку Михайлівки, так й з півдня - з боку Цукурине... **поки що, закінчились безрезультатно.**

Перші спроби противника пробитися у Селідово вздовж р.Солона та вул.Центральної з боку с.Михайлівка були здійсненні ним ще 1.5-2 тижня тому й були невдалими.

Далі, після того, як противнику таки вдалося витіснити наші війська з позицій в с.Маринівка, які йому суттєво заважали провести повноцінне охоплення м.Селідово з півночі, послідувала спроба пробитися у місто з північно-східного напрямку, саме з боку с.Маринівка. Але й вона завершилась лише тим, що противнику вдалося доповзти до автозаправки "Паралель" на дорозі Е-50 (Покровськ - Донецьк) північніше міста й він вимушений був там зупинитись, не досягнувши меж міста...

Й ще одна третя "велика" спроба, була здійснена противником після виходу його передових підрозділів до залізниці, яка веде з півдня у бік Покровська та захоплення ним східної частини с.Цукурине. Його передові підрозділи наблизились до міста з півдня, діючи вздовж дороги Цукурине - Селідове, в районі Центральної міської лікарні, однак, після достатньо "жорсткого" зустрічного бою й відчутно результативного вогневого ураження з боку ЗСУ по своїм бойовим порядкам, ці підрозділи противника були вимушені відійти у бік зайнятого ними раніше с.Цукурине.

Окрім цього, очевидно,

4) - противнику також, поки що, не вдається повністю прижати до р.Вовча тактичну групу українських військ, яка продовжує утримувати невеликий плацдарм східніше річки, на ділянці між Желанне Друге та Зоряне.

У цьому сенсі, ймовірно підрозділи 90-ї танкової дивізії (тд) противника, підтриманні рядом підрозділів зі складу 51-ї ЗВА (скоріш за все, зі складу її 5-ї та 114-ї омсбр), поки що не можуть прорватися південніше рубежу Вознесенка - Желанне Друге, хоча й пробують це робити у режимі "нон-стоп", й таким чином або оточити, або примусити відійти західніше р.Вовча цю тактичну групу ЗСУ...

Заради справедливості **варто сказати, що наступати тут противнику зовсім не легко**.

Адже, ймовірно, українскье командування перетворили цей рубіж у суцільну смугу укріплених районів оборони, фланги яких змикаються (Вознесенка, Новоселідовка, Їзмайлівка, власне Гірник та Желанне Друге).

Так, противник нещодавно зайняв с.Желанне Перше, але зробив він це, лише через 2 тижня впертих та жорстких боїв за селище, зазнавших доволі суттєвих втрат...

Ймовірно, найближчим часом, командування УВ "Центр", й зокрема його 2-ї ЗВА та 90-ї тд, здійснить чергову спробу прорватися в район Зоряне та Курахівка з півночі. "Содействовать" цьому, ймовірно будуть з півдня підрозділи 8-ї ЗВА (скоріш за все, зі складу її 150-ї мсд), підтримані окремими підрозділами 51-ї ЗВА, які ще продовжують діяти на цій ділянці (ймовірно - 110-а омсбр)... намагаючись атакувати по напрямкам Гостре - Олександропіль, Гостре - Острівське, ну й намагаючись просунутись через Максимільянівку у бік м.Курахове.

Наскільки я розумію, противнику вдалося зайняти територію Селідовської виправної колонії, вже західніше с.Гостре й це дає певні підстави його командуванню, вважати, що воно здатне "піджати" український плацдарм в районі Зоряне та Желанне Друге, не тільки з півночі силами УВ "Центр", а й з півдня, силами УВ "Юг"...

Таким чином, якщо розглядати всю цю ситуацію у трохи більшому (оперативно-тактичному) сенсі, то стає зрозуміло, що на даний час, основні свої зусилля противник сконцентрував не на Покровському напрямку, а на Курахівському (суміжному фланзі УВ "Центр" та УВ "Юг")...

По суті, тут діє така собі "збірна" зі складу цих двох угрупувань, до складу якої входить 90-а тд (введена у бій більшою частиною своїх сил) + 1-а та 114-а

омсбр 51-ї ЗВА, а також зведені тактичні групи ще двох бригад цієї армії (5-ї та 9-ї омсбр), ну й ряд частин та підрозділів 150-ї мсд зі складу 8-ї ЗВА.

Скоріш за все, головна ціль - вийти до м.Курахове, як з півночі, так й з півдня (через Успенівку, де діють вже сумісно УВ "Юг" та УВ "Восток"). Думаю, саме цим обумовляється таке настирливе бажання 20-ї мсд противника прорватися в район Успенівки, діючи по дирекції Костянтинівка - Катеринівка, а 150-ї мсд - нарешті "в лоб" прорватися на Курахове зі сходу через Максимільянівку...

Загалом, **найбільшу небезпеку для ЗСУ, причому, як на Курахівському, так й власне на Покровському напрямках становить тактичний прорив (глибиною 4.9-5 км) противника між Гірником та Селідове, в районі с.Цукурине, по дирекції Українськ - Цукурине...**

Адже, його подальше "розростання", очевидно, не тільки сприятиме різкому погіршенню положення підрозділів ЗСУ, які займають увесь район оборони північніше Курахівського водосховища, а й вкрай негативно відіб'ється на їх спроможності утримати м.Селідове, а це має пряме та безпосередне відношення до того, що буде в подальшому відбуватися, власне, на Покровському напрямку...

Підсумуємо...

Говорити про якусь стабілізацію ситуації на всьому Покровському напрямку, або більше того - стверджувати, що наступ противника ВЖЕ "видохся", м'яко кажучи - дуже зарано...

Так, **темпи просування противника - трохи впали, але рівень інтенсивності його атакуючих\штурмових дій - ні...**

Для прикладу,

> — на ділянці між Селідово та Курахове, противник за добу, в середньому здійснює до 25-30 атакуючих, штурмових дій (бувають дні, й по 40-45 атак на добу), в цей час, власне, у бік Покровська та Мирнограда, він проводить в середьому по 15-16 атак\штурмів на добу...

Більшість, це так звані "накопичувальні" штурми, коли противник посилає штурмову групу за групою (відділення за відділенням) у бік наших позицій в надії, що хтось добіжить вцілілим й там "зачепиться", нехай за "краєшечек" наших позицій.

Після чого, можна знову й знову посилати цим вцілилим підкріплення (групу за групою) й після того, як їх (у сенсі, вцілілих) там набереться вже достатньо - штурманути основну українську позицію...

Буває, що все це дійство супроводжується підтримкою бронетехніки - до 3-4-х одиниць, включаючи 1-2 танка.

Однак, в більшості, це все ж-таки виключно піхотні атаки та штурми, за артилерійської чи авіаційної підтримки.

Так ось, **падіння темпів просування противника означає лише зменшення СЕРЕДНЬОЇ РЕЗУЛЬТАТИВНОСТІ цих атак та штурмів, а не їх інтенсивності.**

Хоча й з самою результатівністю дій противника, також - не все так добре, як здається.

Захопив дві вулиці у селі, просунувся з однієї частини села у іншу, відбив півпосадки, знищив вогнем артилерії декілька спостережних пунктів й т.д., це все - ЩОДЕННІ "відомості за дії противника" на Покровському та Курахівському напрямках.

Темп наступу, це, по суті, співвідношення фізичного просування військ на конкретній місцевості, до обраного, для такого роду оцінки, відрізку часу. У цьому відношенні, 2-3 тижня тому противник на Покровському напрямку, дійсно, просувався швидше й глибше ЗА ДОБУ (тоді мова йшла за кілометри, зараз про сотні та навіть десятки метрів).

Однак, це все зовсім не означає, що війська противника ВЖЕ зупинились й не здатні далі наступати. Вони продовжують наступати и продовжують просуватись, хоча й не так швидко та глтибоко, як це було раніше...

Як на мене,

певне зниження темпів його наступу обумовлене двома основними факторами

1) - перегрупуванням його військ в зоні відповідальності УВ "Центр", а саме:

- Очевидно, більша частина 41-ї ЗВА переміщається з Торецького напрямку на Покровський, аби ущільнити бойові порядки 2-ї ЗВА й таким чином, наростити (відновити) її "наступальні спроможності", це стосується в першу чергу - 74-ї омсбр 41-ї ЗВА...

- В свою чергу, на Торецький напрямок перегруповується частина військ (сил) 51-ї ЗВА, на додаток до вже розгорнутої там 132-ї омсбр з її складу

А також...

2) - необхідністю завершити "забезпечуючи" бої на лівому (південному) фланзі УВ "Центр" по напрямку на Курахове та Селідове, без чого... продовження наступу противника, власне, на Покровськ, видається, скажімо так, певним чином ризикованим...

Але, насправді,

— ситуація із російським наступом, причому не тільки на Покровському чи Курахівському напрямках, виглядає на сьогоднішній час, більшою мірою, залежною не від самих російських військ, які очевидно ВЖЕ задіяли у ньому свої майже максимальні "наступальні спроможності", а від стану боєздатності українських військ... зокрема - їх здатності успішно оборонятися на визначених рубежах та позиціях, в умовах переваги противника у цілому ряді покажчиків бойового потенціалу...

При цьому,

можливість провадити якісь контр-наступальні чи, навіть, наступальні дії, в рамках якоїсь "асіметричної стратегії" ЗСУ, поза межами напрямків та операційних зон, де противник докладає основні свої зусилля, тут - не розглядається.

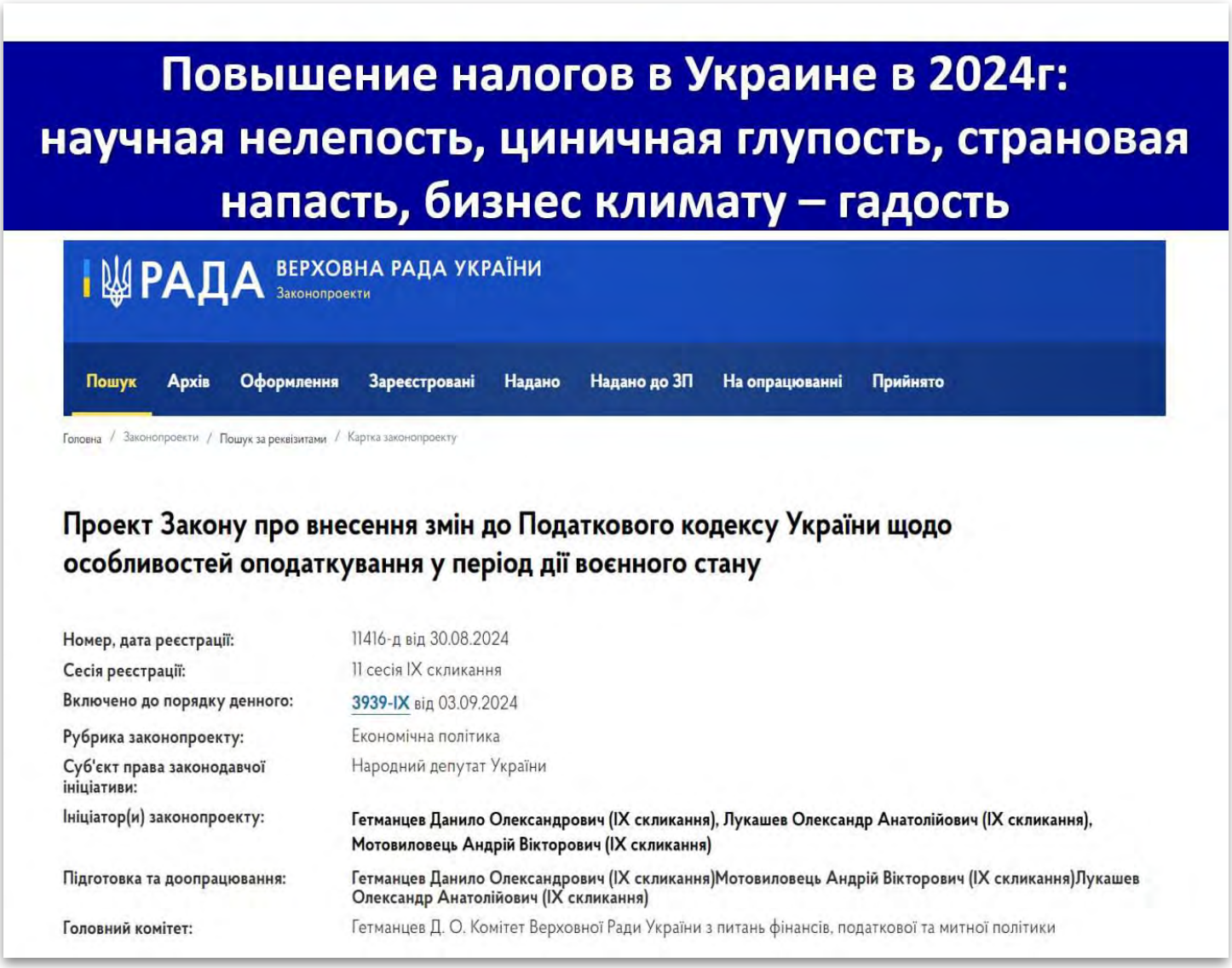
Адже, очевидно, що цей "спосіб" поки НЕ працює, бо не зупиняє самого російського наступу, хоча й впливає на нього певним чином...

***

№ 113

Повышение налогов - циничная глупость и страновая напасть

Повышение налогов в Украине в 2024г: научная нелепость, циничная глупость, страновая напасть, бизнес климату – гадость

РАДА ВЕРХОВНА РАДА УКРАЇНИ
Законопроекти

Пошук | Архів | Оформлення | Зареєстровані | Надано | Надано до ЗП | На опрацюванні | Прийнято

Головна / Законопроекти / Пошук за реквізитами / Картка законопроекту

Проект Закону про внесення змін до Податкового кодексу України щодо особливостей оподаткування у період дії воєнного стану

Номер, дата реєстрації:	11416-д від 30.08.2024
Сесія реєстрації:	II сесія IX скликання
Включено до порядку денного:	3939-IX від 03.09.2024
Рубрика законопроекту:	Економічна політика
Суб'єкт права законодавчої ініціативи:	Народний депутат України
Ініціатор(и) законопроекту:	**Гетманцев Данило Олександрович (IX скликання), Лукашев Олександр Анатолійович (IX скликання), Мотовиловець Андрій Вікторович (IX скликання)**
Підготовка та доопрацювання:	**Гетманцев Данило Олександрович (IX скликання)Мотовиловець Андрій Вікторович (IX скликання)Лукашев Олександр Анатолійович (IX скликання)**
Головний комітет:	Гетманцев Д. О. Комітет Верховної Ради України з питань фінансів, податкової та митної політики

2024-11-10

Романчук

Деятельность Правительства по разрушению экономики активизировалась.

Повышение налогов в Украине – это не простое невежество, результат плохого расчёта и игнорирование базовых постулатов экономической науки. Это целенаправленные действия по подрыву национальной конкурентоспособности, блокировке инвестиций, раскрепощению предпринимательства и укреплению материальной базы для вооружённых сил. Это решение, которые ещё больше загоняют экономику в тень, не обычным украинцам, а схематозникам отдаёт дань.

От него Украина в очередной раз получила репутационную вонь, обрекая саму себя на саморазрушающую хтонь.

Нельзя успокаивать себя тем, что это придурь, каприз одного марксиста Д. ***Гетманцева***.

Демонизация его якобы огромного влияния на фискальную политику Правительства – сознательный PR-ход для отвлечения внимания от горькой правды.

В Кабинете Министров, Верховной Раде, Офисе президента, в консалтинговых украинских и международных организациях сформировался консенсус.

Марксистко-кейнсианский консенсус.

Суть его предельно проста.

Государство – главарь в экономике. Государство – главный собственник, инвестор, кредитор, менеджер, ревизор в дополнении к тому, что оно – монопольный регулятор, прокурор, судья, адвокат, лицензиар, сертификатор и оценщик.

> **— Опаснейшая смесь взаимоисключающих функций.**
>
> **— Высокорискованная ситуация конфликта интересов. Прямое приглашение в модель Олигархат/Схематоз.**

Неважно, как стильно и современно выглядят украинские министры, депутаты и большие начальники. Неважно, на каких автомобилях они ездят, какими языками владеют, на каких международных/украинских бизнес/инвестиционных форумах участвуют. Не за понтами следить нужно, а за руками, т. е. за конкретными решениями и действиями. Они говорят сами за себя.

Нынешний состав украинского Правительства – слуга не народа, а старой модели «Олигархат/Схематоз».

С теоретической точки зрения её фундамент – правый марксизм и левое кейнсианство с примесями теорий менеджмента, эконометрического шаманства, психологического наджинга (nudge – теория подталкивания к совершению определённого действия) и постмодернистского «я-хочу-значит-так-тому-быть».

Дисижнмейкеры украинской модели – создали прекрасные условия для получения выгоды ~3% населения за счёт 97% остальных.

Её главные бенефициары – VIP-распорядители и потребители чужого.

Львиная доля их заработка не на владении и управлении своих ресурсов/активов, а на управлении/распоряжении чужими, т. е. государственными.

Настоящий хозяин собственности никогда бы себе не позволил такое безобразное, саморазрушительное поведение по отношению к себе, своим соседям и стране. Украинское

Правительство продолжает поддерживать модель, где нет настоящих хозяев, а есть временщики, назначенные распоряжаться/управлять чужим менеджеры.

Они работают в одной связке с теми, кто пишет им законы, кто их контролирует и судит.

Государство-корпорация, государство-колхоз, в котором выборы меняют лишь персональный состав, а режим управления остаётся неизменным.

Исходя из этой логики действия и решения Правительства по повышению налогов логичны и рациональны. Они – эти самые 3% украинцев и их зарубежные партнёры – увеличивают свою «кормовую базу», т. е. объём ресурсов/активов, которыми они будут распоряжаться. При этом не нести никакой персональной материальной ответственности, а институт репутации в Украине не работает.

Во власти, в топ-политике Украины до сих пор без труда найдёшь людей, которые были зашкварными, нерукопожатными в 1990-ых и 2000-ых. К тому же на уровне т. н. deep state, начальники отделов, департаментов министерств, ведомств, агентств и других госструктур десятилетиями находятся одни и те же люди, серые, невзрачные, публично неизвестные, но именно они, как пресловутый хвост, виляют собакой.

На этот раз украинское **Правительство и deep state объяснили повышение налогов необходимостью финансировать военные расходы.**

Прикрываться ВСУ, нуждами ВПК в условиях войны – особый цинизм, потому что к игнорированию законов экономики, опыта других стран мы уже давно привыкли. Просто, с точки зрения VIP-распорядителей и потребителей чужого повышение налогов даёт им доступ к гораздо бóльшему объёму ресурсов. Речь совсем не в тех дополнительных ₴80 – 100 млрд. в бюджет. Повышение налогов позволяет Правительству наделяться на новые транши помощи, кредитов со стороны иностранных партнёров, на инвестиционные проекты, которые можно завести в страну под страховку и гарантии международных организаций. Здесь речь идёт о десятках, если не сотнях миллиардов долларов. Повышение налогов – это сигнал для них от стороны украинских VIP-распорядителей и потребителей чужого: «Видите, коллеги. Мы делаем всё, что можем. Вот наш вклад в общее дело. Везите к нам ваши деньги».

Повышение налогов для украинцев после почти 1000 дней войны, после финансового, ресурсного, нервного истощения, в условиях стремительно растущего кризиса доверия к власти, огромного внешнего давления на страну

«начинайте переговоры, смиритесь с потерей территории» - это диверсия, действие на раскачку и без того неспокойного моря предпринимателей и гражданских активистов.

Правительство не удосуживается даже толком объяснить свою позицию, не прибегает к цифрам, логике, не учитывает простые расчёты представителей бизнеса и науки.

Из-за войны украинцев в стране стало на 8 -10 млн. меньше. Под временной оккупацией более 20% территории. А вот цифры налоговой нагрузки, госрасходов.

— В 2021г. налоговые поступления составили 33,5% ВВП или $66,92 млрд.

— Неналоговые поступления были 3% ВВП ($6 млрд.).

— Общие государственные расходы составили 40,5% ВВП или $80,81 млрд.

По оценке МВФ в 2024г.

— налоговые поступления составят 34,2% ВВП (~$64 млрд.), неналоговые поступления, исключая гранты – те же 3% ВВП ($5,5 млрд.).

При этом

— общие госрасходы в 2024г. оцениваются на 59,8% ВВП (~$111 млрд.) после 74,4% ВВП (~$133 млрд.) в 2023г.

В 2024г. украинские налогоплательщики собрали больше налогов, как доля к ВВП, и почти столько же в абсолютным цифрах в долларовом выражении, как в 2021г., когда была гораздо более широкая налоговая база.

Скажите любому учёному-экономисту, что люди в условиях войны платят более 34% ВВП налогов, он просто не поверит, скажет, что это некие особые граждане-патриоты, которые вопреки всему платят такие огромные налоги.

В США в 2023г. расходы федерального правительства составили 34,4% ВВП, а в период 1900-2023гг. среднегодовой показатель 25,7% ВВП.

Правительство, как коллективный гусещипатель страны, «не хочет понять», что

1) — любые попытки выжать ещё больше налогов из налогоплательщиков – это гарантированный рост теневой

занятости, переход в «серую» зону ещё бóльшей экономической активности.

Соответственно мы

2) — получим рост коррупции, взяток, откатов и преступности в целом.

Особая категория ущерба/убытков от повышения налогов – это объём упущенной выгоды и чистые потери от прекращения коммерческой деятельности в стране.

Десятки тысяч украинцев, которые терпели, скрипя зубами, на морально-волевых тянули бизнес, плюнут на всё – и уедут за границу.

Страна потеряет нет только в налоговых поступлениях и выручке, но также в человеческом капитале. Гораздо больше потери Украины от новых налогов и их администрирования будут в виде отказа украинцев возвращаться домой после войны.

За 3+ года десятки, если не сотни тысяч украинцев нашли себя в бизнесе самых разных стран. Они внимательно следят за тем, что происходит в стране, регулярно получают информацию от друзей и коллег. Те в один голос благим матом кричат проклятия в адрес «гусещипателей».

На этом фоне робкие вежливые голоса украинских государственных структур по привлечению инвестиций и возвращению украинцев домой просто тонут.

По итогу Правительство повышением налогов хочет собрать ~$2 – 2,5 млрд. дополнительных денег.

Большой вопрос, соберёт ли оно столько.

Если же составить общий баланс выгод и убытков, то страна в среднесрочной перспективе получит «чистый» минус в $15 – 20 млрд.

Просто среди тех, кто считает цифры Кабинете Министров, Верховной Раде, Министерстве финансов должны быть не бухгалтеры и любители excel таблиц, а настоящие экономисты, которые знают и понимают логику, суть и мотивацию человеческой деятельности.

Экономическая политика Правительства Украины по ускоренному развалу национальной экономики, удушению предпринимательства продолжается.

Украина 2020-ых – очередное историческое подтверждение, что марксизм и Левиафанство ещё ни одну страну мира не сделали сильной и процветающей.

А вот разорение и разрушение – это как раз их специальность.

***

№ 114

На пороге грандиозного катарсиса. Из США может начаться формирование нового экономического и денежного порядка.

2024-10-10

Романчук

Одному не хватает $100, чтобы свести месячный баланс в ноль. Другому для годового фискального счастья не хватает $5000. Есть страны, которые каждый год живут с «дырой» в бюджете $3 – 5 млрд. Украине в 2024г., если верить властям, нужно дополнительные $12 – 14 млрд. Тогда хватит ВСУ и все остальным. Вот такое качество у нас бюджетного планирования и экономического прогнозирования. Такие у нас аппетиты в распорядителей чужого. Понятие «сокращение государственных расходов» не входит в повестку дня ни национальных, ни местных органов власти. Война не влияет на силу аппетита поглощать чужое. В этом мы убеждаемся чуть ли не каждый

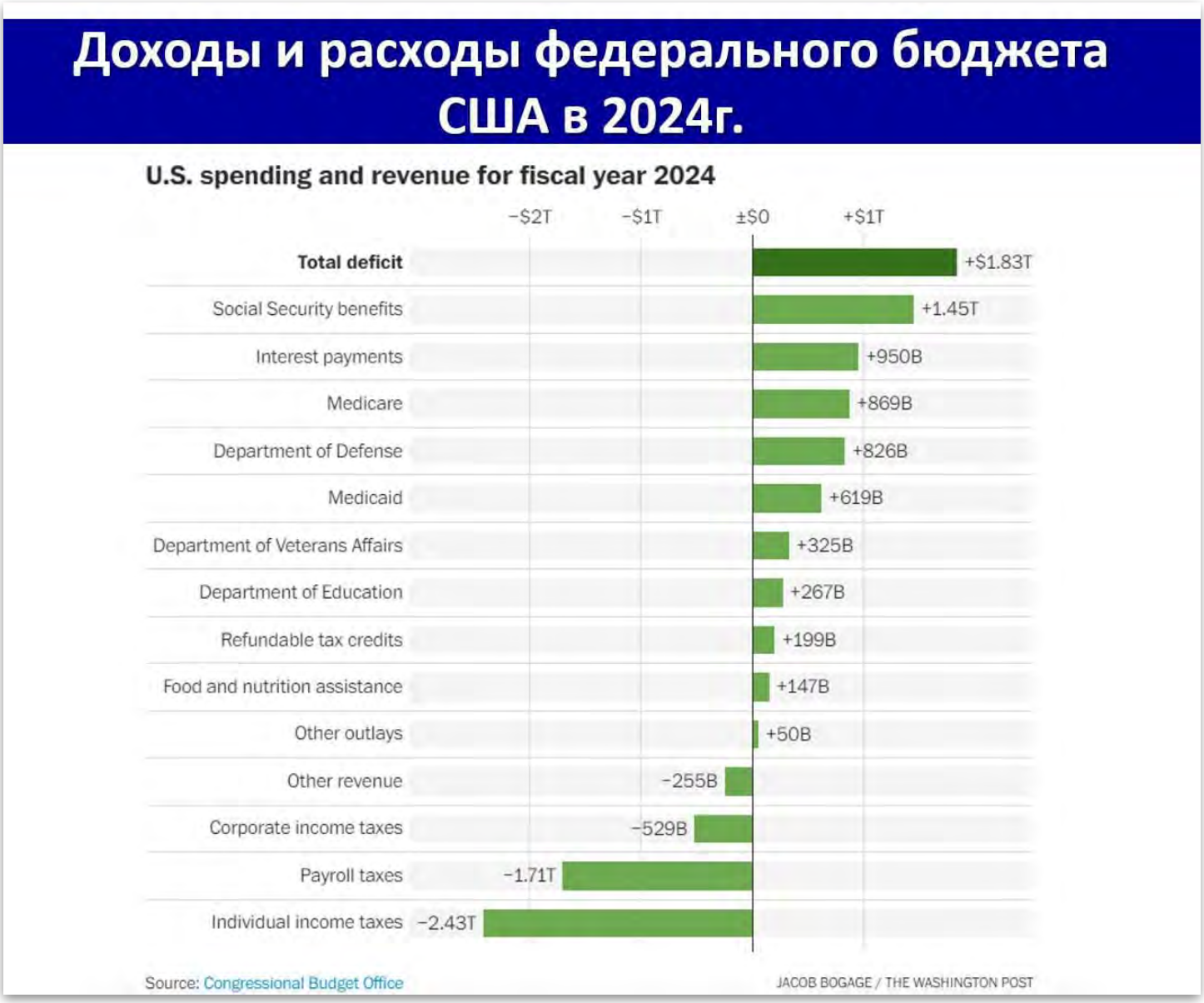
день, видя сводки спецслужб, изымающих миллионы долларов кэша с «слуг народа». Тех самых, которые каждый год отождествляют себя с защитниками страны.

А ещё они думаю: «Раз американцам можно, то почему не нам? Они же там такие богатые, такие умные, такие развитые. Вот и мы такими хотим быть».

1) — Американцы американцам рознь. Это первое.

2) — В-вторых, сравнивать экономику США с её кредитным рейтингом Ааа и ВВП под $30 трлн. (~23% мировой экономики) – это явно не экономика Украины в ~$180 млрд. (0,16% мирового ВВП).

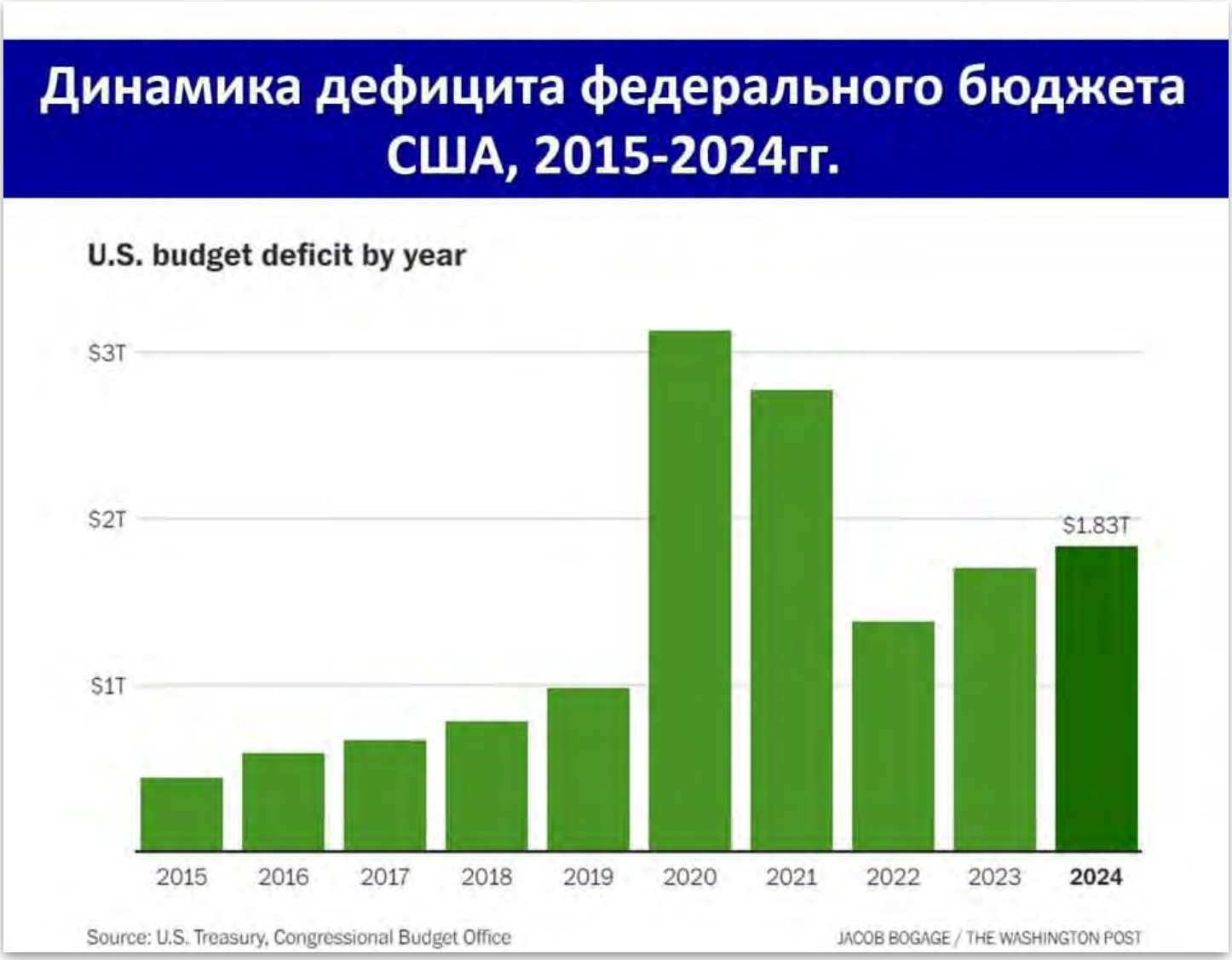
3) — В-третьих, капитализация фондового рынка США - $55 – 60 трлн., а Украины… да его у нас просто нет. Поэтому то, что сегодня могут себе, пусть и с очевидными издержками, потерями позволить США, Украина точно не может.

В последние годы политические элиты США забыли законы экономики, отключили одну из базовых заповедей западной цивилизации – «живи по средствам и за свои».

Динамика дефицита государственного бюджета, а вслед за ним – госдолга поражает воображение и вызывает инвестиционное удушение. Цифры госдолга, дефицита бюджета США – это нечто из другой вселенной по сравнению с остальным миром.

По данным бюджетного комитета Конгресса (Congressional Budget Office) в 2024г. финансовом году дефицит федерального бюджета превысил $1,8 триллионов. В мире совсем мало стран с объёмом всей экономики больше дефицита только (!) федерального бюджета. Процентные платежи по федеральному госдолгу достигли $950 млрд., что больше бюджета всего Пентагона, т. е. расходов на оборону. В начале октября федеральный госдолг составил $35,7 триллионов. К концу 2020-ых, по прогнозу бюджетного комитета Конгресса, госдолг превысит $50 трлн.

Вот такая бюджетная «дисциплина» во время войны и избирательной кампании. Такой размер долга и платежи по его обслуживанию гарантированно станут ещё большим тормозом для экономики. Нет сомнений, что многим придётся затянуть пояса. С высокой вероятностью это будут те, кто постоянно кричал о необходимости новых социальных программ,

дополнительных бюджетных расходов, огосударствлении социальной сферы, образования и здравоохранения.

Кто бы ни стал президентом США, он обязан будет иметь дело с фискальными Авгиевыми конюшнями.

Бюджетный популизм, раздача обещаний про бесплатность того-сего – опасный популизм. США практически исчерпали ресурс ничегонеделания в бюджетно-налоговой сфере.

Включить в очередной раз денежный печатный станок – получишь инфляцию и острейший политический кризис. Не снизишь бремя регуляторной и налоговой нагрузки на экономику – не получишь экономический рост. Соответственно, не будет источников для относительно безопасного обслуживания госдолга. Значит, снижение государственных затрат неизбежно. А это обязательное сокращение функций и полномочий Государства, которое давно стало большим, неуклюжим тормозом. Для полноты картинки уместно сказать, что в Европейском Союзе ситуация не лучше, а хуже. Кто сомневается в этом диагнозе, пусть почитает свежий доклад М. Драги о поражении ЕС в конкурентной борьбе с США и даже Китаем. Кстати, бывший глава Европейского центрального банка также призвал к срочным, радикальным изменениям.

Эффект от анаболиков в виде триллионов долларов инъекции в экономику под флагом закона о борьбе с инфляцией скоро пройдёт.

Следом будет не просто похмелье, а настоящая ломка.

Справиться с таким кризисом можно только при достижении политического консенсуса в парламенте, при согласии в обществе.

Сегодня же мы видим разделённое примерно на две равные части как общество, как и Конгресс. Накал страстей только нарастает. Люди перестали реагировать на факты. Лозунги, клише, стилистические приёмы против друг друга, фейки, полуправда и ложь – всё это на фоне пошатнувшегося доверия к США, как к лидеру свободного мира, как к образцу главной страны Запада и НАТО.

Наконец, **впервые за десятилетия, после 80 лет Бреттон-Вудского соглашения, которое уже давно умерло, во весь голос заговорили о конце гегемонии американского доллара.**

Якорная валюта мира не может себе позволить инфляцию более 2% и безобразную макроэкономическую политику.

Это давно поняли экономисты Австрийской экономической школы (АЭШ). Сегодня всё больше людей из mainstream-а начинает их поддерживать.

Вот свежая книга не кого-нибудь, а бывшего председателя Национальный фонд демократии (National Endowment for Democracy) Джуди ***Шелтон*** (Judy Shelton).

Сегодня она работает в Independent Institute.

Её книга ***«Good as Gold. How to Unleash the Power of Sound Money»*** (Хороший, как золото. Как высвободить силу надежных денег».

Это книга про процветание и экономический успех. Учёная прямо призывает к спасению доллара путём привязки его к золоту.

Вот три мнения по поводу книги от людей, известных во всём мире.

1) — Первый – Артур Лаффер, автор известной кривой Лаффера: «Нам нужен доллар, который является мировой валютой, такой, который является надёжным средством сбережения внутри страны, который признан самым уважаемым в мире денежным стандартом для международной торговли и инвестиций. Джуди Шелтон показывает нам, как добиться того и другого».

2) — Второй – Стив Джобз, глава Forbes Media: «Книга стоит больше, чем её вес в золоте. Шелтон предлагает новый путь к достижению надежных денег – абсолютного условия для подлинно процветающего будущего свободного рынка. Мастерское достижение».

3) — Третий Стив Хэнки, профессор Johns Hopkins University: «В ясной и убедительной форме книга Шелтона «Хороший как золото» представляет собой дорожную карту, которой должны следовать Соединенные Штаты, прокладывая путь к земле обетованной Роберта Манделла».

Нет сомнений. Что дискуссии по поводу будущей монетарной системы США и мира выходят на mainstream. Скрывать провалы старой уже невозможно. Заигрывания в ММТ (modern monetary theory), набором чудовищных лженаучных гипотез, дорого обошлись как США, так и всем тем странам, которые посчитали, что можно слить в единое целое монетарную и фискальную политику.

США и большинство стран мира, которые приняли на вооружение модель Государства всеобщего интервенционизма, находятся на пороге глубокого катарсиса.

Он не может проходить без потрясений, банкротств, кризисов, политической и даже международной турбулентности. Если учесть, что такие международные организации, как ООН, ВТО, ВОЗ практически мертвы и даже токсичны, то самое время готовиться к созданию новой архитектуры мира, безопасности, торговли и денег. Денационализация мировой экономики, ликвидация власти VIP-распорядителей и потребителей чужого – это не только экономический эффективный путь, который чётко прописан экономистами АЭШ, но и единственно правильный моральный путь. Пора свергнуть с трона Левиафанство. Пора вернуться к фундаментам западной цивилизации – личной, политической и экономической Свободе.

Сегодня мы имеет уникальную ситуацию, когда для развивающихся стран нет маяка, чёткого институционального ориентира.

Того мудрого, научно обоснованного центра, который бы уверенно сказал: «Делай, как я!»

Мы в исторической точке бифуркации, точнее в полосе. Меняется всё. Меняется в непредсказуемом направлении, с непредсказуемой интенсивностью, с непредсказуемой скоростью.

В такой ситуации главное – быть готовым к переменам. Быть гибким и быстрым. Быть адекватным и видеть мир через призму науки, а не политических, артистических перформансов и медийных инфлуенсеров.

Эпоха «чувствовать» заканчивается гигантской глобальной турбулентностью.

Чем быстрее мир перейдёт в режим «думать», тем быстрее закончится кризис, тем меньше будут издержки транзита.

Впрочем, это касается каждого человека.

***

№ 115

Прощай титановый промышленный кластер в Украине, прощай?

2024-10-12

Кущ

Приватизация госимущества на контрцикле кризисного замедления экономики - тот еще изврат.

Никто из политиков или чиновников не будет сейчас продавать свою недвижимость в Украине, разве что при условии выезда за границу на ПМЖ.

А почему? А потому, что дешево. Поэтому они не продают, а покупают, квартиры иногда целыми стояками.

Так почему с госактивами все по-другому?

Зачем во время войны за копейки продавать самое лучшее, что у нас еще есть.

Например, ***Объединенную горно-химическую компанию (ОГХК)***, которая является **крупнейшим в Украине производителем титановых руд.**

Продали за 3,9 млрд грн или эквивалент 100 млн дол.

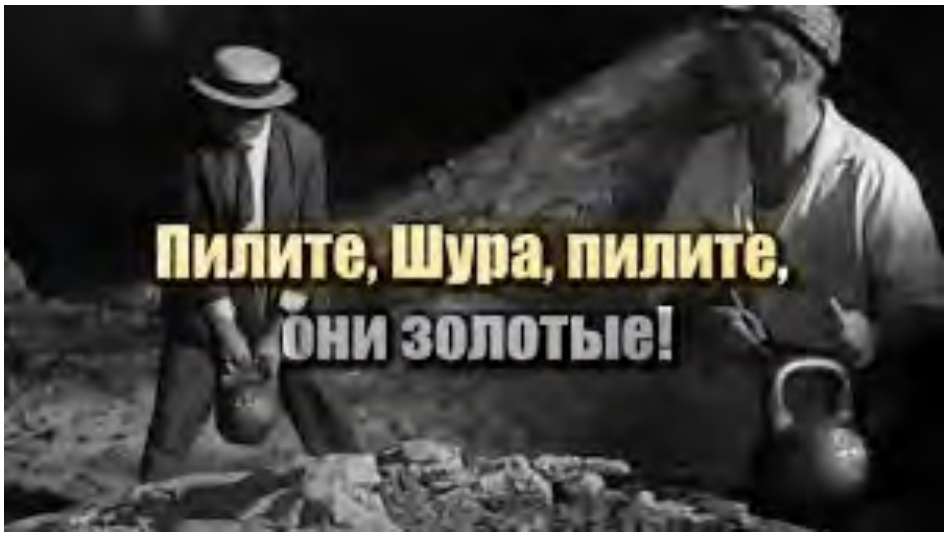
> — С учетом того, что в месяц наш бюджет тратит 3,5 млрд дол, этих денег хватит на .... полдня.

ОГХК купила компания ***"Цемин Украина"***, которую связывают с азербайджанским бизнесменом Насибом ***Хасановым***.

Торгов как таковых не было: старт цены в 3,9 млрд грн и финиш в 3,94 млрд.

Что неудивительно, учитывая риски инвестирования.

"Цемин Украина" - единственный участник торгов.

Решение о продаже Кабмин утвердил в пятницу перед выходными днями, а торги провели прям молниеносно.

В пакет продажи вошли:

> 1) — Вольногорский горно-металлургический комбинат в Днепропетровской области и

2) — Иршанский горно-обогатительный комбинат в Житомирской области.

Судьба Запорожского титано-магниевого комбината теперь более чем печальна, так как лишь формат развития в рамках титанового промышленного кластера мог его спасти.

Хасанов уже покупал активы в Украине:

— в 2019 году его компания приобрела у российской МТС мобильный оператор ***Водафон***.

Напомню, до этого

Б. — **право на добычу графита в Хмельницкой области передали турецкой дорожной компании Онур (прошай литиевый электро-машиностроительный кластер и Запорожский аккумуляторный завод?).**

Какой будет следующий шаг в приватизации?

В. — **Продажа месторождений урана и прощай урановый энергетический кластер?**

Кто купит, опять Турция и Азербайджан?

Почему такой крен в сторону инвесторов из одних и тех же стран?

Я с уважением отношусь к Турции и Азербайджану и неоднократно писал об их успехах в развитии, в том числе и касательно их экономический моделей роста.

Но я патриот своей страны и мне не безразлична **судьба нашего кластерного развития с опорой на оставшиеся в Украине природные ресурсы**.

Модель кластерного развития - это та соломинка, за которую мы еще можем ухватиться и вытянуть себя из болота как Мюнхгаузен вытащил за косичку.

Наши природные ресурсы - это все, что у нас осталось для формирования хотя бы минимальной конкурентоспособности на мировом рынке при условии производства сложной продукции, а не вечной сырьевой специализации.

***

№ 116

"Золотий парашут" Кудрицького

2024-10-10

Кущ

17 млн грн – «винагорода» звільненому керівнику «Укренерго» Кудрицькому.

Такі дані можна знайти у звіті правління НЕК «Укренерго», яке було опубліковане на сайті компанії:

«Фактично отримана головою Правління НЕК «Укренерго» Кудрицьким В.Д. заробітна плата становила 17 271 429,51 грн (ця сума включає: компенсацію за невикористані дні відпустки 2 204 326,90 грн, вихідну компенсацію при звільненні 3 867 973,64 грн, погашення компанією заборгованості з виплати премій за 2021-2023 рр. 11 137 014 грн)".

Цікава, до речі, тактика:

> **— під час твоєї роботи тобі нараховують премію, але не виплачують її.**

Здавалося б, чому?

Як версія:

> **— аби не наражатись на критику щодо захмарних премій під час війни, яка може стати поштовхом до звільнення.**

Знайти нараховані преміальні може лише аудит, але хто буде копирсатись у великих файлах формату pdf .

Зате у відомості з виплат, все добре, точніше «скромно».

І лише після звільнення цей золотий парашут розкривається на повну, але вже нічого не вдієш, і вся критика до... (ну, ви зрозуміли).

При цьому вказані виплати здійснюються функціонеру державної компанії під час війни, якого було звільнено «не за власним бажанням».

І за каденції якого

> — очолювана ним державна компанія «вляпалась» в історію із втратою сотень мільйонів гривень гарантійного депозиту відомого енерготрейдера нібито через помилку «стрілочника».

Крім того, слід згадати і

— будівництво захисних споруд над енергетичною інфраструктурою «Укренерго», яке на практиці захищає лише від дронів та уламків. А захист від ракет – раптово під час обстрілів виявилось, що «то є неможливо».

Чи

— історія із закупівлею бронежилетів весною 2022 року, коли Укренерго купило їх, за версією слідства, значно дорожче, чим було завдано шкоди на мільйони гривень.

Незважаючи на всі складнощі із фінансами у країні, звільненому функціонеру державної компанії сума в 17 млн грн «капає на картку» за одну мить.

Взагалі тилові зарплати керівників державних компаній певним чином знецінюють зарплати військових.

Бо вже не працює принцип «за все потрібно платити, а за гарних менеджерів платити багато».

Вказана сентенція має ще якісь шанси на існування у мирний час: ну дійсно, кожен робить, що хоче і отримує відповідно до ринкової капіталізації.

Звісно, іноді відбуваються і «фіаско ринку», як із зарплатою і винагородою Коболєва, та то вже нюанси.

Але під час війни цей принцип точно не має під собою жодних підстав: бо як оцінити у грошах ризик життям на фронті?

Чому людина в окопі має отримувати менше, ніж людина в кабінеті?

Якщо суспільство мобілізовується, то одні ризикують життям, а інші мають недоотримувати на державних посадах мільйонні премії мирних часів.

Хтось чимось жертвує під час війни, і погодьтеся, що жертва «людей у кабінетах» у вигляді недоотриманих мільйонів була б не найбільшою у країні, де одні втрачають життя, інші – домівки, решта – звичний життєвий уклад.

Чому не сприймати роботу на державних посадах під час війни як «громадянську мобілізацію». Із адекватною, але не захмарною зарплатою?

Чому тільки «люди в кабінетах» хочуть жити, як у мирні часи?

Але в даному випадку ці 17 млн грн, виплачених Кудрицькому, можна розглянути у контексті судових справ, пов'язаних із «Укренерго», банком «Альянс» та енерготрейдером «Юнайтед Енерджі» по справі втраченої «Укренерго» у 2022 році електроенергії на суму понад 0,7 млрд грн.

— Електроенергія була отримана «Юнайтед Енерджі» від державної компанії без належного грошового покриття, зокрема, трейдер забрав гарантійний депозит, яким мав забезпечувати таке покриття.

— Тож учасникам схеми дуже не хотілося брати відповідальність за це на себе, а тому **було витрачено багато зусиль, щоб повісити всіх собак на банк-гарант.**

Але далі все пішло трохи не за сценарієм.

— ВАКС зобов'язав НАБУ розпочати нове розслідування цієї історії і встановити роль «Укренерго» у цій справі.

В свою чергу, банк «Альянс» успішно захищає свої права у судах і почав отримувати позитивні судові рішення, у формулюваннях яких прямо зазвучали обороти «недобросовісність з метою отримання гарантійної виплати».

Тобто

— **роль «Укренерго» та Кудрицького в цих подіях може бути переглянута під час нового розслідування справи та її розгляду у суді.**

За таких умов 17 млн грн – це можливе джерело для виплат юристам, піарникам. Звісно, це лише припущення, але, погодьтеся, припущення логічне: ешелонований захист із задіянням медійного та юридичного ресурсу коштує чимало грошей, то чому б не використати на це частину з отриманих від державної компанії 17 млн грн?

Але **тоді справа для держави виглядає зовсім кепсько.**

Бо **звільняючи таких функціонерів як Кудрицький, держава ще й забезпечує їх потрібним «кешем» у вигляді «премій», завдяки яким можна себе успішно «захистити»**.

***

№ 117

2024-10-12

Юрий Лукшиц · **Подписаться** 2024_12_12
2 ч. ·

За останні 20 років у Карпатах вирубали 161 тисячу гектарів лісу, що становить майже 10% усього лісового покриву, повідомляє NGL.media. За даними видання, 80% цих втрат припадає на лісництва Держлісагентства. Директор Дунайсько-Карпатської програми Богдан Проць заявив, європейські дослідження свідчать, що в Україні до 50–70% рубок є нелегальними.

1.

2.

Трагічна ситуація у нас з лісами. У чому проблема, як думаєте? Може, забагато російської мови там? Або мало вишиванок? Або комуністи там бігають та пилять дерева? А може, треба просто перейменувати Карпати у, скажімо, "Патріотичні ліси України"? Раптом допоможе?

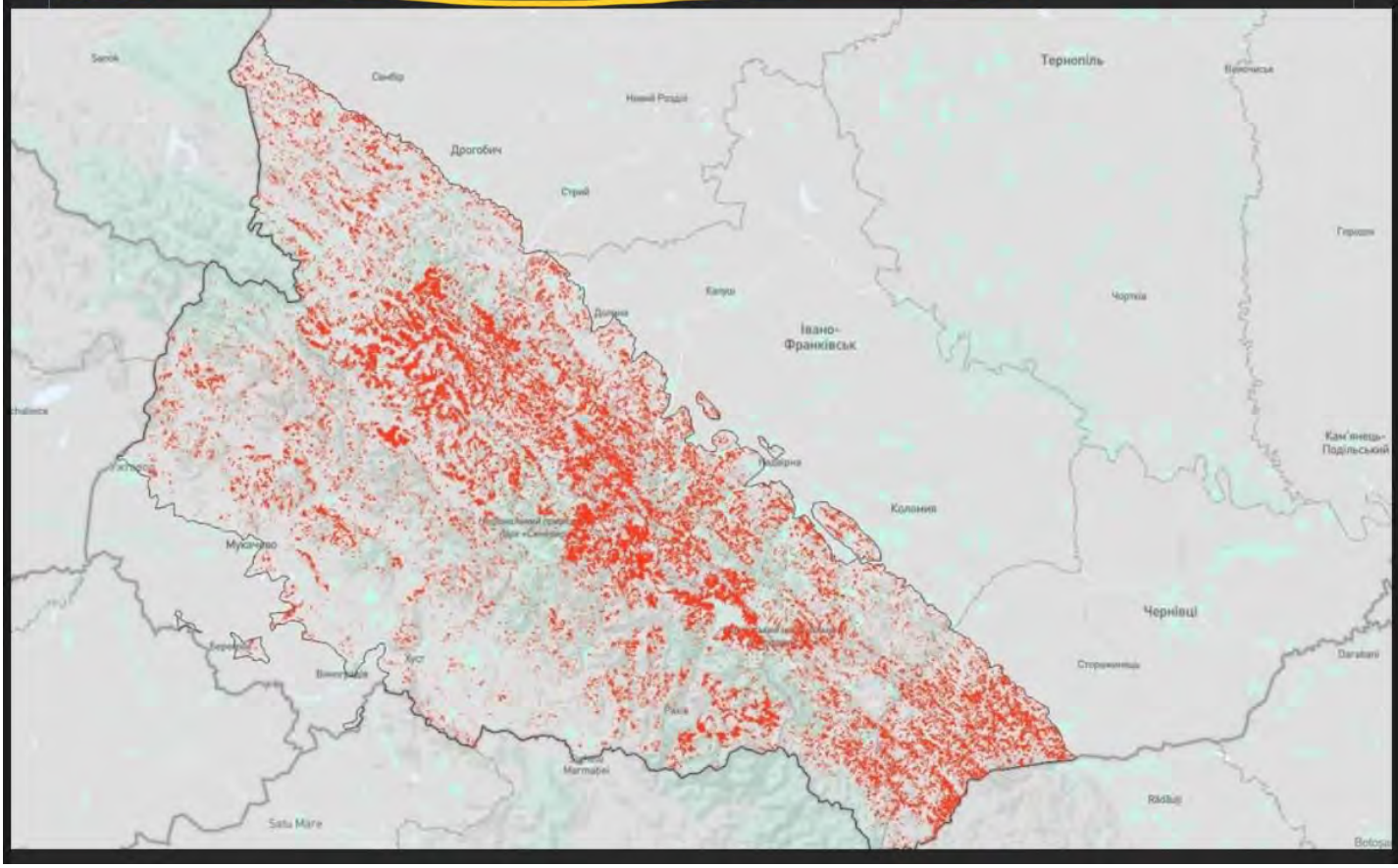

Рис1

***

№ 118

ВСТУПАЄ «КОНТРАБАС»! ЧОМУ ЗЕЛЕНСЬКИЙ ВИВІВ З-ПІД САНКЦІЙ БІЛЬШІСТЬ КОНТРАБАНДИСТІВ?

11 жовтня, 2024

Автор

Юлія Самаєва, *Редакторка відділу економіки ZN.UA*

Є дві новини:

1) хороша — *реформа на митниці* не от-от почнеться, а давно триває.

2) Погана — це точно не та реформа, про яку ви подумали.

Стараннями Банкової Україна опинилася в заручниках у контрабандистів і навряд чи швидко вибереться, навіть якщо ми приймемо сто законів про підвищення зарплат і оснащення митних постів. А все тому, що дехто, Володимире Олександровичу, дуже жадібний і не дуже розумний.

Ця «реформа» митниці почалася 2021-го, коли Володимир Зеленський в образі борця з контрабандою влаштував багатосерійний перформанс із санкціонування контрабандистів. Шоу «вийди атсюда, розбійник ти» успішно гастролювало й завершилося **накладанням санкцій як на конкретних персонажів, так і на юросіб, із ними пов'язаних.**

1) На три роки, після яких санкції можна за потреби подовжувати.

2) Потреби здебільшого не виникло, наприклад, цьогоріч з ***указу №169*** санкції подовжили лише двом особам, решта ж **одинадцять осіб автоматично з-під санкції вийшли**.

Ми направили офіційні запити до офісу президента, Ради нацбезпеки і оборони та Служби безпеки України з проханням пояснити, які ж зміни відбулися в житті та діяльності цих одинадцяти панів, що санкціонувати їх уже немає потреби.

РНБО прикинулася *«управлінням із діловодства»* і відповіла, що її справа маленька, — що їй поважні органи подають, те вона і приймає.

Офіс хитро перекинув наш запит на діловодів із РНБО, і вони чемно надіслали нам другу копію відписки.

А ось СБУ не схибила (або схибила, тут як подивитися) і офіційно відповіла, що

— впродовж трьох років з моменту накладання санкцій «уповноважені державні органи відповідно до їх компетенцій здійснювали моніторинг ефективності санкцій. У квітні 2024-го дія санкцій була пролонгована стосовно окремих осіб, які продовжують створювати реальні та/або потенційні загрози національним інтересам...».

Читай — **ті, хто не потрапив до списків 2024-го, таких загроз не створюють**.

Щоб зафіксувати чи то провал, чи то перемогу, в СБУ уточнили:

«Служба безпеки України і надалі здійснює необхідні контррозвідувальні заходи та в разі виникнення нових загроз державній безпеці ініціюватиме запровадження обмежувальних заходів».

Читай — **«одинадцять друзів контрабанди» на олівці, ми пильнуємо**...

Щось підказує, що пан ***Малюк*** цієї відповіді не бачив, тому ми її публікуємо (див. документ), — раптом цей спис у спині почне заважати Василю Васильовичу спати.

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ
Апарат Голови
Управління взаємодії із засобами масової інформації та громадськістю
вул. Володимирська, 33, м. Київ, 01601
Тел./факс (044) 279-30-40
E-mail: pressinfo@ssu.gov.ua
Web: http://www.ssu.gov.ua
Код ЄДРПОУ 00034074

20.09.2024 № 10/3/11-197-вх/1-23

На № _____ від _____

Головному редактору видання
«Дзеркало тижня»
Юлії МОСТОВІЙ

Шановна пані Юліє!

У Службі безпеки України розглянуто Ваш лист від 16.09.2024 р. щодо застосування санкцій.

За результатами розгляду повідомляємо, що пропозиції щодо застосування, скасування та внесення змін до санкцій виносяться на розгляд Ради національної безпеки та оборони України Верховною Радою України, Президентом України, Кабінетом Міністрів України, Національним банком України, Службою безпеки України на підставах та в порядку, визначених Законом України «Про санкції».

Водночас згідно з ч. 5 ст. 5 вказаного закону рішення щодо застосування санкцій повинно містити строк їх застосування, крім випадків обмежень, які за змістом не можуть застосовуватися тимчасово.

У квітні 2021 року в установленому законом порядку обмежувальні заходи були запроваджені щодо низки осіб, серед яких і вказані Вами, строком на три роки. Протягом цього періоду уповноважені державні органи відповідно до їх компетенції здійснювали моніторинг ефективності санкцій.

У квітні 2024 року дія санкцій була пролонгована стосовно окремих осіб, які продовжують створювати реальні та/або потенційні загрози національним інтересам, національній безпеці, суверенітету і територіальній цілісності України, зокрема у період воєнного стану.

Служба безпеки України і надалі здійснює необхідні контррозвідувальні заходи та в разі виникнення нових загроз державній безпеці ініціюватиме запровадження обмежувальних заходів.

Відповідно до статті 9 Закону України «Про контррозвідувальну діяльність», частини другої статті 6 та пункту 2 частини першої статті 22 Закону України «Про доступ до публічної інформації» детальні відомості з порушених питань наразі є інформацією з обмеженим доступом та розголошенню не підлягають.

Звертаємо Вашу увагу, що з початку повномасштабного вторгнення рф за ініціативи СБУ було запроваджено санкції до понад 14 тис. юридичних і фізичних осіб, які фінансують війну, допомагають державі-агресору закуповувати товари військового призначення, причетні до іншої діяльності проти нашої держави.

З повагою

Начальник Управління Артем ДЕХТЯРЕНКО

Адже з-поміж тих, хто автоматично вийшов з-під санкцій з рішенням СБУ, чимало цікавих персонажів, які **продовжують звичну для себе діяльність на кордоні й точно не в національних інтересах**.

> Джерела ZN.UA були дуже здивовані, дізнавшись, що так званий галицький контрабандний аксакал **Володимир *Полуситок*** уже не становить загрози національним інтересам.
>
> Звісно, очільник львівської митниці ***А.Кузнік*** ***<u>запевняв</u>*** громадськість, що всіх людей Полуситка звільнив.
>
> Але, по-перше, д\ля цього з митного посту Рава-Руська треба було реально звільнити всіх без перебільшення. А, по-друге, чи достовірні свідчення самого ***Кузніка***, зважаючи на його 17-річний стаж роботи в СБУ?

Без образ, але **зв'язок контрабандистів і сбушників давній, ширяться далеко за межі «необхідних контррозвідувальних заходів»**.

Насправді **на початку історії з неподовженням санкцій була підозра, що мова про банальне здирництво (побічний заробіток багатьох правоохоронців).**

Але масштаб підвів.

Окрім Полуситка, почуваються впевнено і невимушено такі ексчлени санкційного списку:

> — одеський експерт із взуття та текстилю **Денис Амінєв**,
>
> — мукачівський сигаретний експерт **Едуард Кукоба** (для своїх — «Коба», і так, вони дійсно його так називають),
>
> — поціновувач електроніки з Одещини **Михайло Грібанов** і
>
> — колишній голова столичної митниці, а нині скромний любитель добрив і квітів **Юрій Дворак**.

Так, **усі вони не в Україні й особисто через кордон не тягають сумки з айфонами та гербіцидами, але вони і раніше цього не робили.**

Та чомусь 2021-го контррозвідувальних заходів вистачило на санкції, а 2024 року руки не дійшли.

Але ж, окрім списку фізосіб, **санкційний указ містив і перелік пов’язаних із контрабандними схемами юросіб.**

З-під санкцій випали близько семи десятків цих компаній.

Переважна більшість з них, попри три роки обмежень, не збанкрутували, працюють, мають цікавих директорів і контрагентів, а бізнес ведуть, скажімо так, красномовно. У одних неозброєним оком зчитується спроба уникнути податкового постаудиту, інші очевидно унеможливили вручення протоколу про порушення митних правил, а відтак, стягнення штрафу, а треті взагалі ні з ким, крім фірм-одноденок, діла не мають. І для таких відкриттів не потрібні якісь фокуси контррозвідки — все у відкритому доступі, аби бажання було.

Однак якось вийшло, що

1) — 2021-го санкції накладали помпезно але без оприлюднення жодних доказів, а

2) — 2024-го виводили з-під них тишком-нишком, попри очевидні докази сумнівної діяльності.

Тут саме час згадати, що з недавніх часів СБУ стала справжньою кузнею кадрів для митниці.

Крім згаданого ***Кузніка***, туди зайшли

— ***С.Сілюк*** (на Київську митницю), ***Д.Райков*** (у центральний департамент боротьби з контрабандою), ***А.Колобродов*** (на Координаційно-моніторингову митницю).

Були й інші.

Як тільки одіозний сбушник Микола *Беззубенко* став радником Андрія Єрмака, приріст конторських на митниці подвоївся.

Почалися незручні ***питання***, згадалося ***розслідування*** про ймовірне здирництво за участі Беззубенка, знайшлася його ***дисертація*** під науковим керівництвом Олега Татарова.

Словом, засмерділо.

Своїх серед чужих пропололи, але ключових залишили. Он, наприклад, ***Колобродов***, керівник митного моніторингу, — людина, яка одним дзвінком може зупинити будь-який вантаж, вартує будь-яких репутаційних ризиків, навіть якщо тікає від обшуку НАБУ через дах ресторану (пруфів нема, але злостивці досі регочуть).

Тож **хоч із якого боку підступися до контрабандистів, вони оточені щільним хороводом сбушників, які, залежно від посад, то в темі, то в частці, то на контролі.**

Усе це можна було б сприймати як звичайний бандитизм, хай і масштабний, якби не одно «але»

— **Сєяр *Куршутов***, що був першим номером згаданого списку з указу №169.

Живе у Відні, відпочиває в Монако, тусується з поганими хлопцями на горі Афон і часом несе цілковиту ***дичину***, наприклад, що Україну врятують силовики.

Де його український паспорт, невідомо, але, схоже, дефіциту у паспортах інших країн нема.

За легендою, Куршутов — впливовий бізнесмен-правдоруб і ресторатор. За документами, мертвий ФОП із Ланосом п'ятого року.

А фактично той, кого в окремих колах називали б «другом усіх друзів», людиною, яка знає, з ким і як домовитися, аби налагодити і підтримувати процеси.

Схоже, саме ці вміння й навички, дещо за межами звичної тяганини через кордон, і зацікавили Банкову.

Його послуги не потрібні на рівні «Вася з другої зміни пропустить машину сигарет», вони на випадок, якщо «Вась» — сотні, а машин — тисячі.

Подейкують, що руку він набив не деінде, а на ***тіньовій митниці Грановського*** під чуйним менторством **Олександра *Черепінського*** — харківського експерта митних справ і другого номера списку з указу №169.

Те, що ***Куршутову*** та ***Черепінському*** санкцій цього року також не подовжили, навряд чи прикре упущення, швидше,

— **це офер від Банкової, де давно шукають джерела стабільного фінансування різноманітних потреб, що супроводжують державне правління**.

На знак дружби і заради посилення основних функцій ***Куршутова***, схоже, йому відломилася частка анонімного телеграм-каналу «Темний лицар» (радниця Єрмака Д.Зарівна, певно, в курсі подробиць).

Якщо вам несила спускатися в цей тг-колектор, повірте, все, що ви раніше вважали медіакіллерством, порівняно з ним — дитячі обзивалки.

Та все ж анонімна тгшечка — це лише бонус до основного митного оферу.

Злі язики кажуть, що начебто його умови такі: 25 днів Куршутов працює на державу, а п’ять — на себе.

Ще зліші язики заперечують, мовляв, обсяги контрабанди зараз такі, що «для себе» і п’яти годин вистачатиме навіть за умови, що місячне утримання «темного лицаря» — це десь 50 тис. дол.

Але **насправді цікавою є згадана «робота на державу».**

Це ключ до розуміння того, в яке болото нас прагне занурити Банкова по саму маківку.

Знаєте, що станеться, якщо раптом зупинити всі контрабандні потоки в країні?

Разом просідають і митні збори, і так званий імпортний ПДВ.

Адже **переважна більшість контрабанди** — не чорні, а **сірі поставки**, які завозяться за заниженою вартістю чи підміною номенклатури, щоб «зекономити» на митних зборах, і продаються із відповідною «знижкою», але не «в нуль».

Спрощено

> **— «сіре» інтегроване у білу економіку і впливає на все — від товарообороту й попиту до податкових надходжень.**

Для розуміння порядку цифр:

> — митні збори та імпортні акциз і ПДВ — це десь 18% усіх податкових надходжень, або 480 млрд грн за минулий рік.
>
> Звісно, не всі ці надходження від сірих схем, але ви здивуєтеся, яка значна їхня частка.

На будь-якому маркетплейсі порівняйте ціни на смартфони і спробуйте собі пояснити розбіжність у різних продавців, яка нерідко перевалює за 10 тис. грн. А потім подивіться, якою насправді широкою є пропозиція тих «найдешевших» варіантів.

Соромна правда в тому, що **зупинка контрабанди на кілька місяців — це гарантоване падіння тільки митних надходжень щонайменше на 60%**, тобто замість умовних 100 грн до бюджету починає надходити лише 40.

> 1) — **Це топовий спосіб контрабандистів тиснути на державу, який вони регулярно використовують.**
>
> 2) — Буквально зупиняють усі потоки і чекають, поки у ***Мінфіну*** запалає. А як домовляться, знову починають «працювати на державу».

Так, на жаль, виходить, що **держбюджет — заручник контрабанди**.

Не зламавши, цієї митниці не реформувати, незалежно від рівня зарплат, принципів доброчесності, поліграфів чи конкурсних відборів (усе це має сенс, але не вирішальний вплив).

Хоч би якою недолугою виставою були санкції 2021 року, навіть вони на перший час суттєво скоротили контрабандні потоки, а самим контрабандистам завдали клопоту.

Уявіть, яким був би ефект,

1) — якби замість санкційних списків вони та їхні співучасники з органів опинялися на лаві підсудних.

2) — Це був і є наш єдиний шанс на принципові зміни на митниці.

Та де там,

3) — **на Банковій вирішили відкотити навіть той випадковий прогрес, якого досягли**.

Бо як інакше сприймати ситуацію, коли

— 1) — сбушники на основні митні посади заведені, 2) — ключові контрабандисти відпущені, 3) — пов'язані з ними юрособи працюють аж гай шумить, 4) — а «друг усіх друзів», який має підтримувати їхню спільну злагоджену роботу, каналізуючи прибутки в потрібні кишені, живе своє краще життя, на кожному куті вихваляючись, в яких тісних він «тьорочках» із Банковою.

Ситуація, в якій

— **бюджет воюючої країни в заручниках у купки злочинців, цементується у нас на очах заради особистих вигод Єрмака із Зеленським**.

Їм треба — у них фікція замість фракції, владна вертикаль безкоштовно не тримається та й вибори досі в планах.

Адже «робота на державу» Куршутова — це ж не тільки про бюджет.

Як казав один відомий Людовік своєму парламенту: «держава — це я».

***

№ 119

Основні теми доби 10.10.2024 в Україні та навколо України

1️⃣ Сервіс DeepState Live Map повідомив, що на Покровському напрямку російські війська впритул наблизилися до Мирнограда після захоплення сіл Красний Яр, Крутий Яр та Миколаївка. У районі Торецька підрозділи армії РФ ведуть активні наступальні дії на північ від Нью-Йорка. Також зафіксовано просування російських військ на південь від Куп'янська – у М'ясожарівці. На Запоріжжі ЗСУ вибили з Кам'янського на березі Дніпра російську диверсійну групу, яка намагалася закріпитися в місті.

У Курській області РФ російські повітрянодесантні війська ведуть контрнаступ східніше Снагості в районі села Любимовка. Головнокомандувач ЗСУ Сирський заявив, що операція в Курській області дала змогу відтягнути з інших ділянок фронту 50 тис. російських військовослужбовців.

Генштаб у ранковому зведенні від 11 жовтня повідомив про 169 бойових зіткнень, які сталися за добу на лінії фронту.

2️⃣ Порт на Одещині було атаковано 2 балістичними ракетами. Одна з ракет влучила в житловий будинок, загинули щонайменше 7 осіб, понад 10 – дістали поранень. Також у нічній атаці брали участь 66 дронів-камікадзе. 29 БПЛА вдалося збити, ще 31 – було придушено засобами радіоелектронної боротьби.

У Феодосії в окупованому Криму вже 4 день поспіль горять і вибухають резервуари з пальним на нафтобазі, яку атакували українські дрони. База забезпечує пальним увесь Крим, а також російські війська, які ведуть воєнні дії на півдні України.

3️⃣ Верховна Рада таки ухвалила закон про підвищення податків "заднім числом". Він суперечить Конституції, Бюджетному та Податковому кодексам, а головне юридичне управління парламенту суто негативно оцінило законопроєкт. На думку низки депутатів, поправки, які було ухвалено окремо, розбалансували доходи й закон має бути переголосовано, проте одіозний депутат від президентської партії Гетманцев наполягає, що закон не потребує змін. Гетманцев також оголосив про плани запровадити у 2025 році оподаткування криптоактивів та операцій із криптовалютами, а також чайових.

Ухвалено закон, яким іноземців може бути прийнято на службу в ЗСУ до офіцерського складу. Після переговорів президента Зеленського з прем'єр-міністром Великої Британії Стармером видання The Times повідомило, що британський уряд розглядає можливість відправлення інструкторів до України, де вони могли б проводити навчання українських військовослужбовців у регіонах, які розташовано далеко від лінії фронту.

Депутатів Одарченка та Дмитрука виключено зі складу парламентських комітетів, однак не позбавлено депутатських повноважень, хоча вони незаконно виїхали з країни.

4️⃣ За інформацією Держстату, зростання споживчих цін у вересні склало 1,5 %, а в річному вимірі – 8,6 %. У серпні офіційна місячна інфляція становила 0,6 %, у липні – 0 %.

5️⃣ Міністр енергетики Галущенко заявив, що обіцяний президентом Зеленським 1 ГВт маневрових потужностей в експлуатацію ввести не вдасться. Водночас із його слів, багато приватних компаній самостійно ввозять генерувальне обладнання.

Київська міська адміністрація оголосила, що опалювальний сезон розпочнеться 14 жовтня. Спочатку тепло буде подано до закладів освіти, лікарень та громадських будівель.

6️⃣ Президент Зеленський на зустрічі з прем'єр-міністром Італії Мелоні заявив, що головною метою його "плану перемоги" є "посилення позиції України та відносин із партнерами" задля "створення необхідних умов та справедливої атмосфери для чесної дипломатії". Він намагався спростувати чутки про переговори щодо обміну територій на перемир'я з Росією. Зеленський оголосив, що третя конференція з відновлення України відбудеться в Римі в липні 2025 року.

Представник зовнішньополітичного відомства ЄС Стано заявив, що удари по кораблях в українських портах – це відповідь тим, хто "хоче миру з Путіним".

45 % респондентів опитування громадян Німеччини, яке влаштувала служба YouGov, вважають, що Україна має відмовитися від окупованих територій заради "миру". Думки "за" і "проти" дозволу Україні завдавати ударів по цілях на території Росії розділилися майже навпіл.

7️⃣ МЗС України закликало владу Туркменістану заарештувати російського президента Путіна, який прибув до країни з офіційним візитом для участі в міжнародному форумі "Взаємозв'язок часів і цивілізацій – основа миру та розвитку" разом із лідерами ще 10 країн, Ірану тощо.

8️⃣ Уряд Румунії оголосив про розширення списку українських агропромислових товарів, на які поширюється обмеження імпорту. До списку додано яйця та м'ясо птиці.

Представник Пентагону генерал Райдер оголосив про перенесення засідання групи воєнної підтримки у форматі "Рамштайн" на невизначений термін.

9️⃣ Генеральний секретар НАТО Рютте заявив, що союзникам з країн Альянсуне варто побоюватися приходу до влади президента Трампа. З його слів, Трамп добре розуміє, що ситуація у світі безпосередньо впливає на безпеку самих США. Рютте також заявив, що працюватиме й із президентом Гарріс у разі її обрання.

***

№ 120

Основні теми доби 11.10.2024 в Україні та навколо України

1️⃣ Російське командування прагне здобути значних успіхів на Донбасі перед тим, як розпочнуться осінні дощі. За добу на лінії фронту сталися 169 бойових зіткнень. Для ЗСУ найважчими напрямками є Курахівський, Покровський, Торецький та Сіверський, хоча бої точаться майже повсюдно. За інформацією сервісу DeepState Live Map, штурмові підрозділи армії РФ дісталися Курахівського водосховища з боку Максимільянівки та захопили село Острівське. Також російські війська просунулися в напрямку на Мирноград у районі села Вознесенське, маючи метою перерізання стратегічної автомагістралі Покровськ-Костянтинівка. У районі Торецька російські війська просунулися на північ від Нью-Йорка в районі селища Суха Балка.

Російська авіація має панівну перевагу в повітрі за гострого браку засобів ППО в ЗСУ й завдає масштабних ударів керованими авіабомбами та ракетами по передових українських позиціях, а також по населених пунктах у ближньому тилу. За інформацією обласних військових адміністрацій, унаслідок бомбардувань, ракетних та артилерійських обстрілів, а також ударів дронами за добу загинули 3 мирні жителі, 21 – дістали поранень та травм.

2️⃣ Командування Повітряних сил повідомило, що під час російської повітряної атаки в ніч на 12 жовтня було збито 24 з 28 дронів-камікадзе. Ракети, якими Росія обстріляла територію України з Бєлгородської області, збити не вдалося.

Українські дрони атакували велику нафтобазу в Ровеньках на окупованій території Луганщини. База забезпечує пальним російські війська, які ведуть наступ у Донецькій та Луганській областях. Пожежа охопила кілька місткостей із пальним.

3️⃣ НБУ за тиждень продав для підтримання курсу гривні $877,38 млн, купив – усього $0,6 млн. Тиждень тому регулятор продав $721,15 млн. Щомісяця міжнародні резерви країни худнуть завдяки продажу валюти на біржі на понад $3 млрд.

4️⃣ Суд заарештував на 2 місяці військовослужбовця Гнезділова, який залишив лінію фронту й публічно оголосив про це, звинувативши керівництво країни в провалі мобілізації та відмові від демобілізації. Кількість військовослужбовців, які самовільно залишили позиції, невпинно зростає. Міністерство оборони фактично провалило мобілізацію та підготовку бійців, тож на передову дедалі частіше потрапляють бійці без бойового досвіду, причому в складі новосформованих бригад, а не в маршовому поповненні наявних підрозділів. Також повністю провалено ротацію, багато бійців перебувають на передовій без відпочинку з моменту широкомасштабного російського вторгнення.

Замість розв'язання цієї проблеми влада "закручує гайки" полюванням за "ухилянтами". Саме на хабарях "ухилянтів" побудовано масштабні корупційні схеми, на яких чиновники, співробітники територіальних центрів комплектування та військово-лікарських комісій заробляють величезні кошти. Частку цих коштів вони передають "нагору", як плату за "дах".

Зі слів міністра освіти та науки Лисового, з країни виїжджають багато учнів 10–11 класів, батьки яких хочуть уникнути їхньої можливої мобілізації.

5️⃣ Верховний суд підтвердив законність припису Нацагентства з питань запобігання корупції про позбавлення державного фінансування партії "Голос" за непрозору звітність витрачання коштів. Партія не отримуватиме фінансування до закінчення терміну повноважень поточного складу парламенту.

6️⃣ Президент Зеленський зустрівся з Папою Римським Франциском і обговорив із ним питання гуманітарної допомоги, обміну військовополоненими та способи припинення війни. Він подарував Папі картину про масові вбивства в Бучі.

Після Італії Зеленський прибув до Німеччини, де провів переговори з канцлером Шольцем і презентував йому свій "план перемоги". На пресконференції за підсумками зустрічі Зеленський вкотре оголосив про намір закінчити війну у 2025 році.

Після зустрічі з французьким президентом Макроном Зеленський заявив, що план проведення "саміту миру" буде оприлюднено в листопаді.

Спікер Палати представників Конгресу США заявив, що "втомився" фінансувати Україну й висловив переконання, що в разі обрання президент Трамп зможе припинити війну "усього одним дзвінком Путіну".

Російського президента вочевидь уже не цікавлять переговори зі своїми найближчими партнерами насамперед з Німеччиною. Він сподівається "розділити світ" на сфери впливу переговорам із лідером США. Цю тезу підтвердила міністр закордонних справ Німеччини Бербок, яка заявила, що Путін не виявив бажання говорити з канцлером Шольцем.

Видання Politico повідомило, що НАТО розробляє нову стратегію щодо Росії. 14 жовтня блок розпочне масштабні навчання ядерних сил.

7️⃣ Канцлер Шольц оголосив, що Німеччина разом із партнерами до кінця 2024 р. має намір надати Україні великий пакет воєнної допомоги загальною вартістю €1,4 млрд. У його складі будуть система ППО IRIS-T, зенітні танки Gepard та Skynex, безпілотники, системи радіолокації та радіоелектронної боротьби, боєприпаси, а також самохідні гаубиці.

Зеленський повідомив, що обговорив із президентом Франції Макроном створення спільних підприємств із виробництва озброєнь на території України.

8️⃣ США оголосили санкції проти 16 організацій та 23 танкерів Ірану.

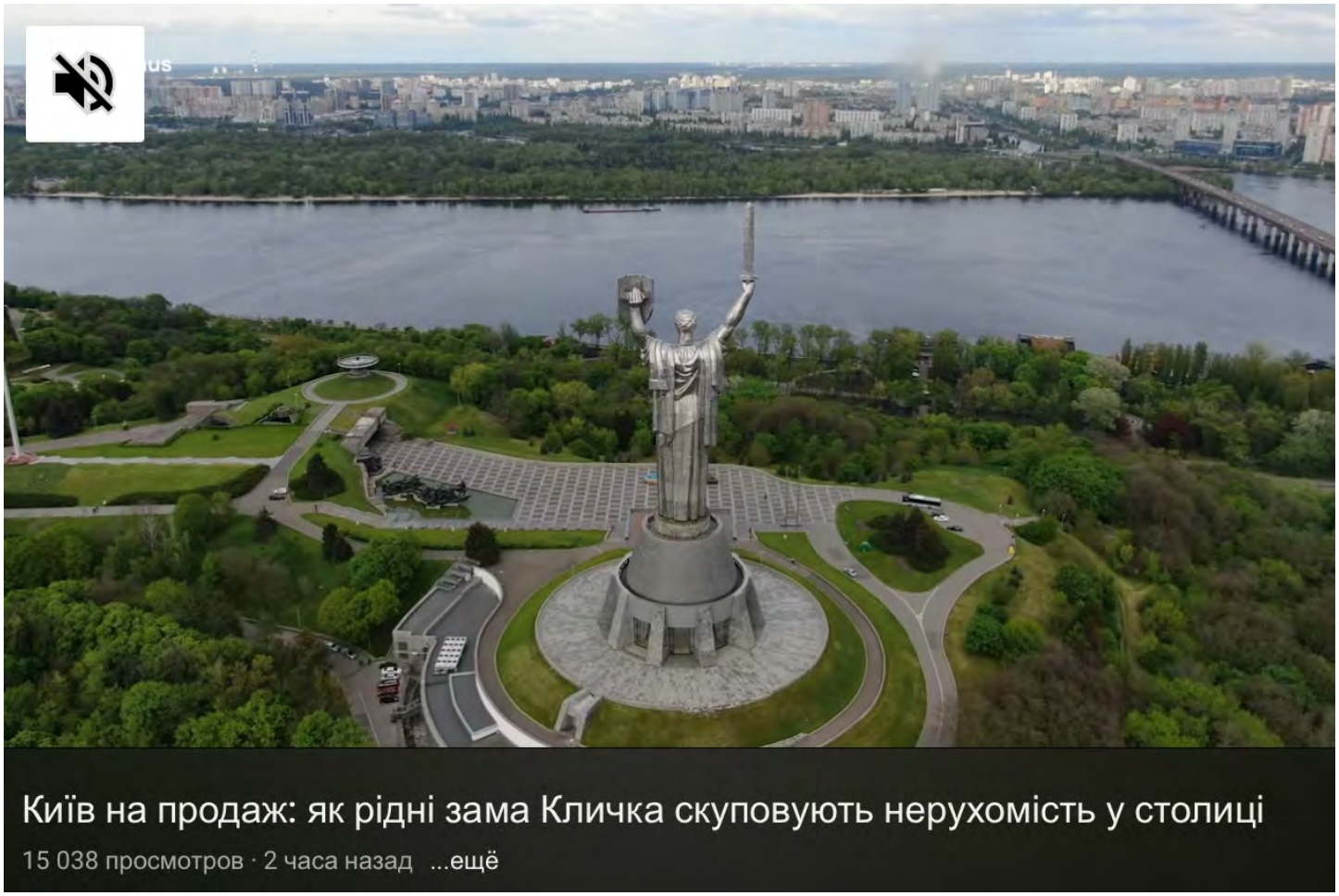
Іран передав Росії 2 супутники для запуску на орбіту. Один із супутників забезпечуватиме фільмування територій із високою чіткістю. Низка журналістів стверджують, що Росія активно користується наданими Іраном та Китаєм супутниковими знімками територій, на яких тривають бойові дії.

Видання The Financial Times повідомило, що російська нафтова компанія "Лукойл" таємно купила 25 танкерів "тіньового флоту", використавши як посередника британського громадянина. Танкери були оформлено на поодинокі офшорні компанії, які зареєстровано на Маршаллових островах, а кошти для купівлі було перераховано через підставну фірму в Об'єднаних Арабських Еміратах.

***

№ 121

Основні теми доби 12.10.2024 в Україні та навколо України

сюжет

1️⃣ Напруга на лінії фронту не зменшується. Генштаб ЗСУ повідомив про 186 бойових зіткнень, які сталися впродовж доби. Російська армія РФ і далі веде наступ на Курахове. За даними сервісу DeepState Live Map, російським підрозділам вдалося захопити територію західніше села Водяне. На

Покровському напрямку ЗСУ влаштували успішну контратаку в районі села Лисівка в напрямку на Красний Яр. На Куп'янському напрямку російські механізовані підрозділи впритул наблизилися до річки Оскіл у районі села Кругляківка. Точаться запеклі бої в Курській області РФ. Російські підрозділи спецпризначення просунулися в районі населених пунктів Борки та Спальне на схід від Суджі. На захід від міста тривають боєзіткнення в районі села Новоіванівка, де ведуть контрнаступ дві бригади морського десанту РФ. Низка телеграм-каналів повідомили про розстріл 9 українських військовослужбовців, які потрапили в полон у Курській області.

Командувач ЗСУ Сирський доповів президенту Зеленському про оперативну ситуацію на лінії фронту, на території РФ тощо.

Внаслідок російських обстрілів, ракетних та бомбових ударів по українських прифронтових і прикордонних населених пунктах загинула 1 особа, постраждали – щонайменше 20. Президент Зеленський повідомив, що впродовж тижня російська авіація завдала ударів не менш ніж 1000 керованими авіабомбами.

2️⃣ Підрозділи ППО збили 31 із 68 ударних безпілотників, якими Росія в ніч на 13 жовтня атакувала північ, центр та південь України. За інформацією командування Повітряних сил, більшість із решти БПЛА було придушено засобами радіоелектронної боротьби, вони впали в безлюдних місцях, не завдавши шкоди.

3️⃣ Радник Офісу президента Подоляк стверджує, що Зеленський презентує українцям свій "план перемоги" найближчими днями. Зі слів глави Офісу Єрмака, партнери нібито "розуміють логіку" цього "плану".

4️⃣ Попри твердження влади про "успішну мобілізацію", кількість військовослужбовців, які самовільно залишають передову, неухильно зростає. Головнокомандувач ЗСУ Сирський визнав, що готувати поповнення для фронту стає дедалі складніше, а терміни підготовки є недостатніми. Недовіра до влади зростає. Примусова мобілізація за допомогою "полювання" співробітників ТЦК та поліції на військовозобов'язаних лише посилює відчуття несправедливості, оскільки мільйони чиновників, депутатів усіх рівнів, суддів, співробітників поліції та осіб, близьких до влади, "забронювано за замовчуванням". Депутат Верховної Ради від президентської партії "Слуга народу" Веніславський підтвердив, що влада не планує проводити демобілізацію, а також має намір зупинити "економічне бронювання".

5️⃣ За інформацією західних ЗМІ, Індія подвоїла обсяги експорту продукції подвійного призначення до Росії, попри запобігання західних партнерів. Індія

– другий за обсягами, після Китаю, постачальник таких товарів до Росії. Основою такого експорту стали великі суми індійської валюти – рупій, які Росія отримала як оплату за енергоносії. Рупії майже неможливо конвертувати навіть у юані, тож Індія закуповує потрібні Росії компоненти, обладнання та товари та експортує їх в обхід західних санкцій.

Сербія досягла угоди з Газпромом про постачання додаткових обсягів газу цієї зими.

Угорська компанія MOL має намір імпортувати російську нафту принаймні до кінця 2026 року. Для обходу європейських санкцій вона купує нафту на кордоні України та Білорусі, і прокачує її через нафтопровід "Дружба" як власну. У вересні обсяги прокачування цієї нафти зросли чи не в півтора раза. Угорщина також домовилася про збільшення обсягів російського газу, які постачатимуться газогоном "Турецький потік".

6️⃣ Влада Грузії оштрафувала 3 телеканали за відмову демонструвати передвиборчі відеоролики партії влади "Грузинська мрія". У них використано кадри руйнувань українських міст як альтернативу "мирному шляху" влади, до якого входить співпраця з агресором – Росією. МЗС України висловило протест проти використання грузинською партією влади зображень наслідків російської агресії як політичної реклами.

7️⃣ Глава польського уряду Туск оголосив про намір влади зупинити дію європейських угод про надання тимчасового притулку незаконним мігрантам. На територію Польщі з Білорусі щодня намагаються прорватися сотні мігрантів, яким допомагають білоруські спецслужби та прикордонники.

***

№ 122

Короткий допис Тома Купера нівелює панічні настрої про прорив фронту на Курщині та оточення частини українських підрозділів – це не відповідає дійсності. Частини ЗСУ справді відійшли, але без жодної катастрофи.

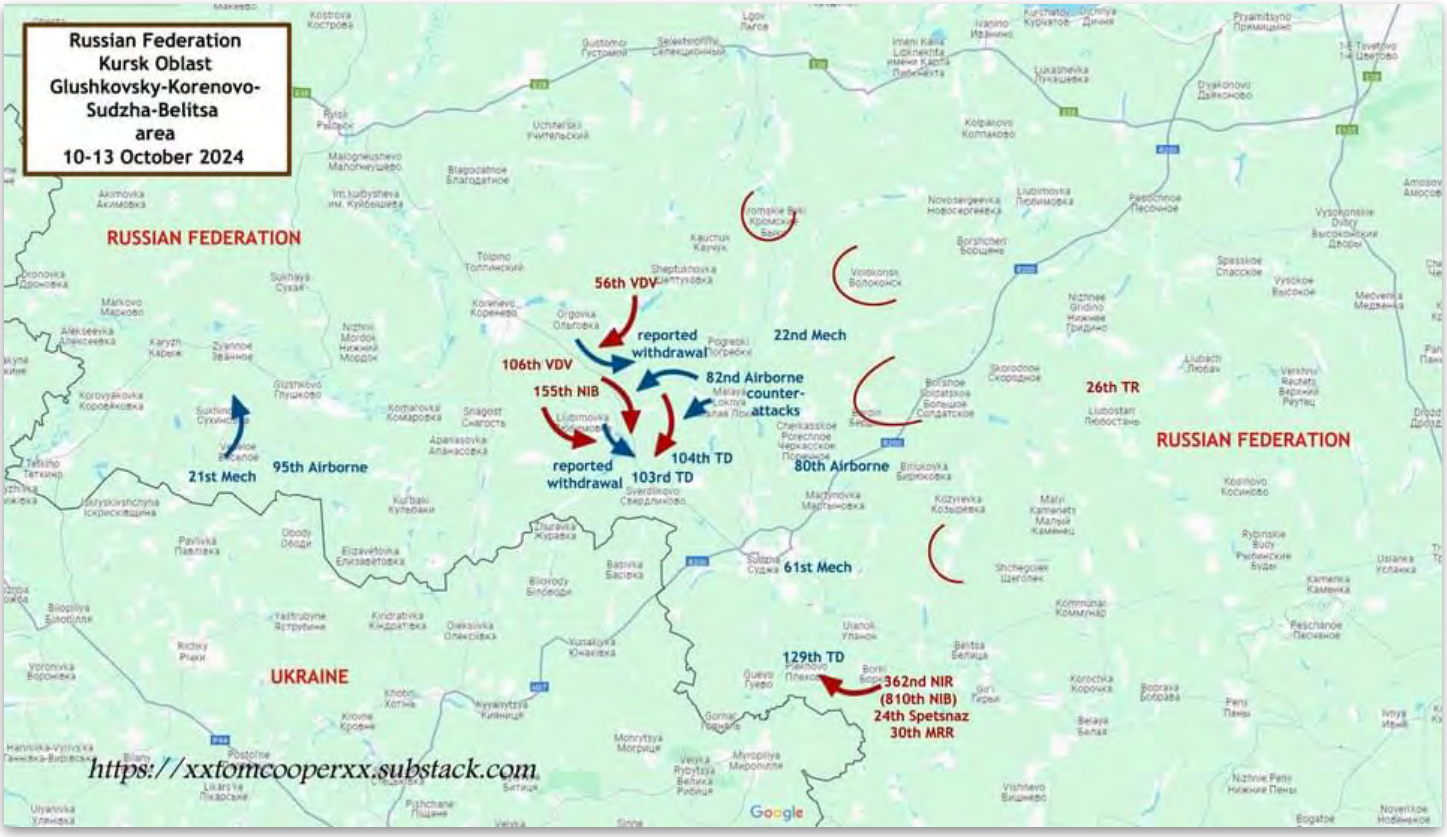
Оригінал тут: https://xxtomcooperxx.substack.com/p/ukraine-war-13-october-2024-and-the?utm_source=post-email-title&publication_id=1535927&post_id=150170428&utm_campaign=email-post-title&isFreemail=true&r=2bgqpz&triedRedirect=true&utm_medium=email

Переклад: Ірина Жигалюк

Редакція: Ростислав Семків

Том Купер

Війна в Україні, 13 жовтня 2024 року: і Переможецем оголошуємо...

Всім привіт!

Коротеньке оновлення, повністю присвячене Курську... Причина – з'явилося більше подробиць про те, що там відбувалося протягом останніх 3-4 днів.

А саме, росіяни стверджують, що вони розгорнули 155-ту бригаду морської піхоти, а також 56-ту та 106-ту бригади ВДВ дивізії в районі Коренево для «другої фази» свого контрнаступу. Відповідно, 810-та бригада морпіхів була передислокована для атак з південного сходу.

Для початку, за повідомленнями росіян, 10 жовтня ВДВ-шники атакували Ольгівку – село приблизно в 5 км на схід від Коренево – і не тільки повернули його, але й фактично «оточили 1 500 українських військових». Про це також сповістили їхні ЗМІ.

Нарешті, вони також стверджують, що в результаті кліщової атаки їхньої 155-тої бригади морських піхотинців було відвойовано Нову Сорочину й хутір Покровський, і таким чином вдалося оточити українські війська в Любимівці. Далі, «заставши українців зненацька», бригада обійшла Любимівку і вийшла на дорогу, що з'єднує Кореневе з Суджею в районі Зеленого Шляху. До ранку 11 жовтня, зі слів російської сторони, вони повернули собі Новоіванівку і змусили українців відійти і з Леонідового...

[ЗОБРАЖЕННЯ 1]

На деякий час росіянам здавалося, що українці будуть змушені тікати. Дійсно, навіть українські військові блогери повідомляли про прорив лівого флангу курського угруповання і «дуже хитку ситуацію». Розповідали про особливо запеклі бої за Новоіванівку: вони, напевно, були настільки інтенсивними, що навіть пілоти дронів і артилеристи змушені були вступити в бій (як проста піхота).

Однак, самі ж росіяни визнають, що ЗСУ «просто» відійшли в ліс на південь від Любимівки і в район Товстого Лугу, а потім – ймовірно, 82-га аеромобільна українців – ударила в спину 155-тки, коли та намагалася проїхати дорогою на Суджу. Інший росіянин повідомив, що ЗСУ втратили чотири села (включаючи Ольгівку і Зелений Шлях), але потім отримали підкріплення з Сум і перейшли в контратаку. Лише в цей момент українці (тобто їхні регулярні частини, які вже були присутні в Курській області або дійсно були відкликані з Сум і поспішили на місце події) зупинили росіян, завдавши їм важких втрат, про які згадувалося вчора. З цієї ж причини всі спроби 810-тої бригади росіян пробити позиції в Плехово «забуксували». Читай: були відбиті.

[ЗОБРАЖЕННЯ 2]

Бойові броньовані машини ВДВ, або морпіхів російської 155-тки підбиті при спробі просунутися дорогою з Коренево до Суджі, 11 чи 12 жовтня.

Більше того, так само, як і росіяни, «1500 українських військових, оточених в районі Ольговки», відійшли «лісом» на південь, і таким чином «вийшли з оточення». Те саме стосується Любимівки: тамтешні українці «вислизнули» з оточення «через ліс на південь від неї (Любимівки)».

Тим не менше, росіяни задоволені: хоча і повідомляють, що взяли в полон близько 0 військовослужбовців ЗСУ, але ж кажуть, що територія, яку контролюють українці на Курщині, скоротилася більш ніж на 50%.

Знаю, десь 90% з вас зараз поскаржаться, що я «слухаю російську сторону». Однак факт залишається фактом: цього разу, попри те, як мало деталей вони розкривають, обидві сторони майже погоджуються з версією подій.

І так, звичайно, я не знаю ні передісторії, ні того, як це сталося. Я не маю жучка під столом у штабах у Києві чи Москві. Я можу лише оперувати здогадками. Втім, у Збройних Силах України є лише один командувач, і він добре відомий своїм мікроменеджментом. Тому не можу позбутися враження, що лише одна людина могла підписати наказ, що втілював фантастичну ідею «заміни» батальйонів із найбільш оснащених і підготованих регулярних бригад ЗСУ трьома бригадами ТрО (як видно з моєї карти дводенної давнини, район Любимівки захищали 103-тя і 104-та бригади ТрО, а Плехово – 129-та

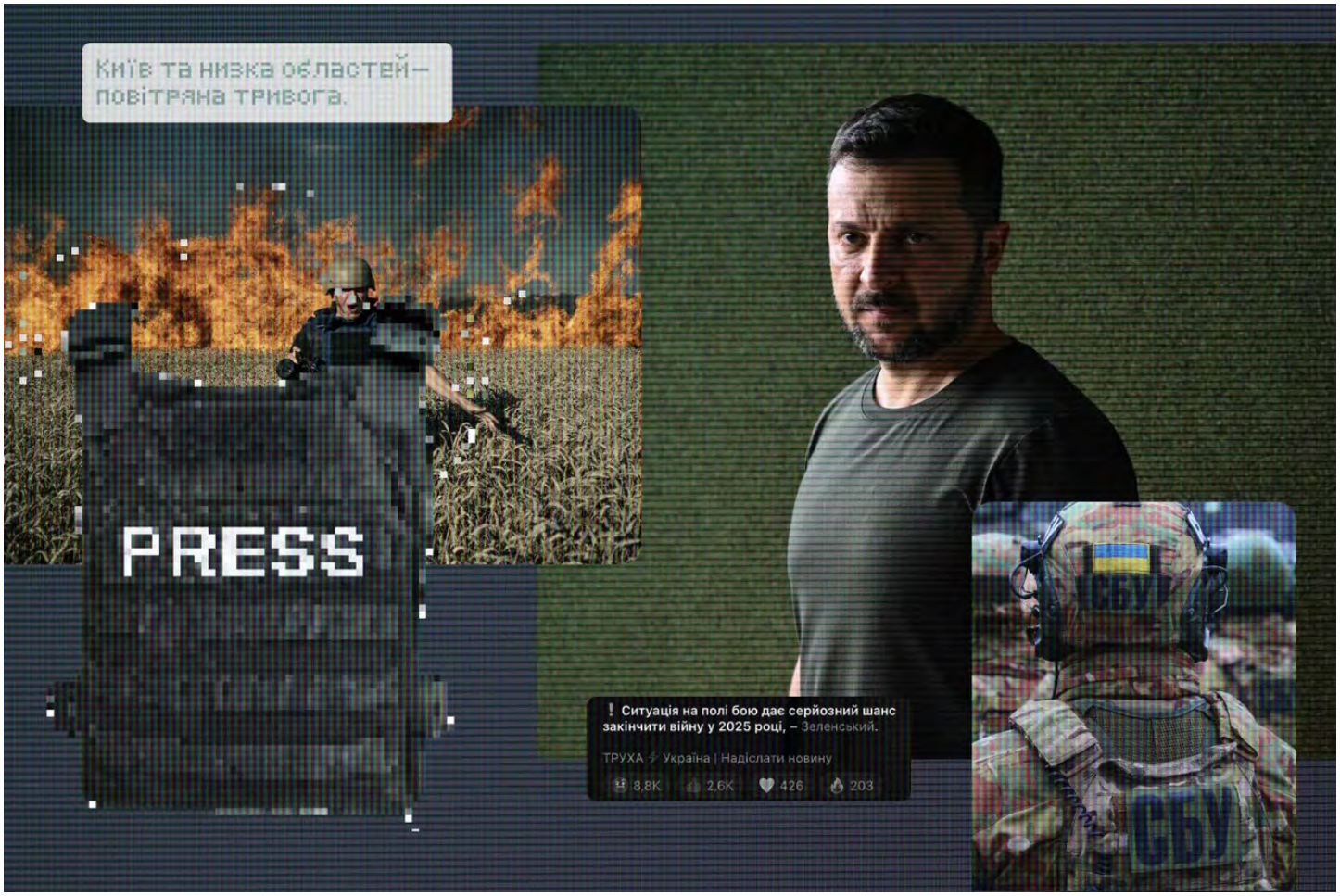
бригада ТрО)... І це при тому, що всі знали про підготовку російського контрнаступу й не чекали, що він відбудеться аж після настання сезону дощів.

Якщо чесно, останні події проливають світло на той факт, що Генштаб-У і його командир перевершують Жукова, Манштайна, Роммеля і Паттона разом узятих... і їхні досягнення вартують, як мінімум, найпрестижнішої нагороди «Військовий геній 2024 року».

***

№ 123

«Они воспринимают журналистов как домашних животных, у которых есть хозяин» «Медуза» рассказывает, как украинские власти пытаются контролировать медиаиндустрию во время войны

14 октября 2024

Елизавета ***Антонова***

Как устроен этот текст. Он состоит из пяти глав.

— 1) Первая — о том, как сотрудники офиса президента Украины запустили анонимные телеграм-каналы. 2) Вторая посвящена

телемарафону «Єдині новини»: он объединил крупнейшие каналы в общее подконтрольное властям вещание. 3) В третьей речь идет о давлении на журналистов с помощью «темников», слежки и прослушки. 4) Четвертая глава рассказывает, как устроено давление властей на отдельных журналистов (повестки, вербовка, проблемы с аккредитацией). 5) В пятой главемы пытаемся понять, почему все это произошло — и какой хочет видеть медиаиндустрию Зеленский. В навигации по тексту помогает оглавление; ищите его в конце пролога. Предупреждаем: в этом тексте есть мат.

«В первый день вторжения мир перевернулся. Произошла катастрофа невероятных масштабов, — говорит Катерина Сергацкова, украинская журналистка и директор организации Daily Humanity. — Жизнь каждого украинца изменилась катастрофически. А жизнь журналистов — еще сильнее».

Весной 2022 года, по словам Сергацковой, репортеры в Украине столкнулись с невыносимым выбором: рассказывать аудитории о том, что происходит, — или, бросив работу, спасать себя и своих близких; бежать из страны или отправиться на фронт.

Это был выбор буквально между журналистикой и смертью. Очень тяжелый выбор. И многих он привел к смерти. Только за первый месяц полномасштабного вторжения у нас погибли 13 журналистов, в том числе российская независимая журналистка. Среди погибших и раненых много моих друзей и знакомых. Некоторым повезло, они выжили и продолжают работать.

Но важно понимать: работа СМИ во время полномасштабной войны напрямую связана с выживанием.

На третий год вторжения украинцы начали переносить свое раздражение от плохих новостей на журналистов, которые приносят им эти новости, сходятся во мнении представители украинского медиарынка, опрошенные «Медузой». Сами же сотрудники СМИ во время войны столкнулись со множеством неразрешимых этических дилемм.

Весной 2022-го украинские СМИ поддержали официальный Киев и лично президента Владимира Зеленского. Журналисты практически не критиковали решения властей. Тем не менее спустя всего несколько месяцев ситуация изменилась. «Мы с ужасом поняли, что война продолжается, люди гибнут, а коррупционеры никуда не делись», — говорит собеседник «Медузы» в руководстве одного из независимых украинских изданий.

Он вспоминает, что многие журналисты-расследователи тогда спорили, как можно продолжать заниматься своей профессией — и не навредить Украине.

В итоге большинство из них пришли к выводу, что рассказывать о злоупотреблениях власти, несмотря ни на что, необходимо:

Потому что, во-первых, [коррупция] — это прямая угроза людям на фронте, ведь, если они чего-то недополучат, шанс проиграть войну растет. Во-вторых, если люди узнают о реальных масштабах проблемы только после окончания войны, ответственность ляжет на медиа. И в-третьих, эта война идет в том числе потому, что мы выбрали демократический путь развития и пытаемся как-то все изменить. И если окажется, что все это время ничего не менялось, ради чего все это было?

В российском плену умерла украинская журналистка Виктория Рощина Год назад ее похитили на оккупированной РФ территории Украины — и должны были вернуть домой в результате обмена

1. Глава первая — о том, как офис президента завел свои анонимные телеграм-каналы

«Эта система гораздо интереснее и умнее, чем пропагандистская машина в России»

«Открывай, провокатор!» — 14 января 2024 года несколько мужчин, все в капюшонах, пришли домой к журналисту-расследователю Юрию Николову. Они принялись колотить в дверь квартиры, угрожая «отправить Николова

на фронт». Когда неизвестные ушли, журналист обнаружил, что к его двери прилепили бумажки с надписями «предатель» и «уклонист, иди служить в армию».

Николов — соучредитель и редактор издания «Наші гроші» («Наши деньги»), которое специализируется на антикоррупционных расследованиях. Их публикации привели к отмене более 70 тендеров и позволили Украине сэкономить 1,2 миллиарда долларов. Именно Николов был автором расследования о хищениях в украинском Минобороны, после которого сразу несколько чиновников, включая министра Алексея Резникова, лишились своих постов, а Верховная рада ввела более прозрачную систему оборонных закупок.

Видео, снятое неизвестными, которые пытались вломиться в квартиру журналиста, первым опубликовал анонимный телеграм-канал «Карточный офис» (100 тысяч подписчиков). Ролик сопровождался комментарием: «военные» приехали с фронта, чтобы «передать повестку одному известному „журналисту“». Тему подхватили еще два анонимных канала — «Вертикаль» (190 тысяч подписчиков) и «Джокер» (250 тысяч). «Джокер» добавил, что внимание «военных» привлекло интервью Николова «Украинской правде», в котором он назвал Зеленского «уклонистом».

Николов ответил в фейсбуке: посты в анонимных каналах он назвал давлением в ответ на критику власти — и заявил, что эти действия противоречат демократическим ценностям. «На ровном месте качнуть ситуацию так, чтобы в Кремле похлопали в ладошки. Удачи нам всем!» — заключил Николов (на сообщение корреспондента «Медузы» он не отреагировал).

Участие анонимных телеграм-каналов в атаке на Николова медийная индустрия Украины считает признаком того, что преследование журналиста связано с недовольством офиса Зеленского. Об этом «Медузе» заявили два украинских журналиста, освещающих внутреннюю политику.

И «Вертикаль», и «Джокер» входят в так называемую сетку офисных каналов, утверждает высокопоставленный собеседник «Медузы» в Киеве. По его словам, в ней есть еще два анонимных канала — «Тайны депутата» и «Уши Кличко» (при этом связь «Карточного офиса» с офисом Зеленского «Медузе» установить не удалось).

Что известно о телеграм-канале «Джокер»

***

Анонимный телеграм-канал «Джокер» появился в 2019 году, сейчас на него подписаны больше 250 тысяч человек. Украинское общественное СМИ «Громадське» называет владельцем «Джокера» 29-летнего политтехнолога

Романа Кравца. Это подтверждают собеседник «Медузы» на медиарынке и источник, близкий к офису Зеленского.

С 2015-го Кравец сотрудничал с днепропетровским политиком Геннадием Корбаном, близким к олигарху Игорю Коломойскому (сейчас Коломойский арестован, Корбан — по-видимому, лишен гражданства). К 2019 году благодаря Корбану у Кравца появились полезные знакомства — в частности, он познакомился с юристом Андреем Богданом и тогдашней заместительницей главного редактора пророссийского издания «Страна.ua» Светланой Крюковой. Все трое активно общались в то время.

В 2019-м Богдан возглавил офис Зеленского. Примерно тогда же, как выяснило «Громадське», отношения Богдана, Корбана и Крюковой испортились. Корбан и Крюкова завели канал «Джокер», а Кравец был его администратором; это подтвердил собеседник «Медузы», близкий к офису Зеленского.

Канал рассказывал об украинских политиках, там публиковали фейки, компромат и пранки. По информации «Громадського», Крюкова и Корбан вели канал до 2021 года, затем единоличным владельцем «Джокера» стал Кравец. С тех пор анонимный канал «начал превращаться в рупор офиса Зеленского», отмечает издание.

По данным источников «Громадського», Кравец называет своим «ближайшим другом» главу президентской фракции «Слуга народа» в Раде Давида Арахамию. Один из собеседников «Громадського» говорил, что Кравцу также «активно способствуют отдельные действующие и бывшие политики и сотрудники спецслужб». Сам Кравец заверил издание, что продал телеграм-канал еще два года назад за два миллиона долларов в криптовалюте, но не предоставил журналистам никаких доказательств.

***

Высокопоставленный собеседник в Киеве утверждает, что «кучу всяких каналов» запустили по инициативе главы офиса президента Андрея Ермака, но сам источник «Медузы» не считает это начинание успешным: «Это была какая-то его блажь… Наверное, был в этом какой-то смысл: телеграм-каналы президент [Зеленский] одно время читал активно. Про какие-то он знал (*имеется в виду, что он знал об их связи с Ермаком, — прим. „Медузы“*), про какие-то не знал, и можно было [через них какие-то идеи] продвигать».

По оценке того же источника, со временем Ермак «забросил это направление» — и в телеграме «все едет как-то само». Другой собеседник, один из ведущих экспертов по украинскому медиарынку, говоривший с «Медузой» на условиях анонимности, тем не менее уточняет, что некоторые анонимные каналы по-прежнему «ведут разные люди, которые принадлежат

к команде или окружению Ермака, но имеют разные интересы и разные сферы влияния».

Российская пропаганда утверждает, что глава офиса Зеленского Андрей Ермак хочет стать «человеком номер один» в Украине Так ли это на самом деле? И кто влиятельнее в «тандеме»: Зеленский или Ермак?

По оценке высокопоставленного источника «Медузы» в Киеве, «офисная сетка» по-прежнему «важна внутри элиты»: на нее подписаны «все депутаты, министры и прочие политики». «Если там начинают кого-то буллить, это сигнал внутри для всех: ну, типа, капец», — объясняет он.

Одной из важнейших составляющих этой инфраструктуры тот же источник считает канал «Вертикаль». По информации собеседника «Медузы» на украинском медиарынке, «Вертикаль» ведет команда советницы главы офиса президента Украины Дарьи Заривной (она не ответила на вопросы «Медузы»).

Канал «Вертикаль» появился в январе 2021 года. К осени 2024-го на него подписаны около 190 тысяч человек. «Вертикаль» сообщает об авиаударах по украинским городам, постит мемы о российских солдатах, активно публикует видеообращения Зеленского и новостио президенте. По данным сервиса аналитики TgStat, чаще всего «Вертикаль» цитирует официальные каналы Зеленского, Ермака и главкома ВСУ Александра Сырского, а также «Уши Кличко».

Как «Вертикаль» отправляла в отставку Залужного

***

В начале февраля 2024-го Зеленский сменил главкома ВСУ: место Валерия Залужного занял Александр Сырский. Решение было непростым: команда Зеленского опасалась, что отставка сверхпопулярного в армии и обществе генерала может негативно отразиться на рейтинге действующей власти, признавал тогда высокопоставленный собеседник «Медузы» в Киеве.

За несколько дней до этого в «Вертикали» появился пост: «Залужный дал понять, что уходит». Одновременно отставку анонсировал «Джокер». В день, когда она все-таки случилась, оба канала перепостили сообщениеофиса Зеленского с фотографией, на которой украинский президент и отправленный в отставку главком жмут друг другу руку и улыбаются.

«Офис считал все это взрывоопасной ситуацией, поэтому и выбрал стратегию не эскалировать: любая эскалация дала бы Валерию только хороший стартовый буст [в политической карьере], и непонятно, чем бы это закончилось. Все зависело от того, как это [отставка] будет делаться», — объяснял тогда высокопоставленный собеседник «Медузы» в Киеве. В итоге, по его убеждению, «сделано все было технологически правильно» — через «серию слухов», которые запустили через телеграм-каналы и СМИ. Благодаря этому «все свыклись с мыслью, что в принципе это возможно и, наверное, произойдет», уверен источник.

***

Для медийного сообщества «не секрет, что „Вертикаль“ — это офис президента», говорит украинская независимая журналистка, поговорившая с «Медузой» на условиях анонимности. По ее словам, именно по этому каналу репортеры «замеряют среднюю температуру» в Киеве: «Когда мне нужно понять позицию офиса по тому или иному заявлению или событию, первое, что я делаю, — открываю „Вертикаль“… Там своеобразный язык, матерная лексика — но это стиль у них такой».

«Это для [украинских] журналистов давно известная история», — подтверждает совладелец одного из украинских независимых СМИ (он тоже попросил «Медузу» не раскрывать свое имя). Источник считает «Вертикаль» и аналогичные анонимные телеграм-каналы элементами «масштабной контролируемой государством инфраструктуры, которая может влиять [на общественное мнение в стране]».

Среди других составных частей этой «очень специфической инфраструктуры», сложившейся после 24 февраля, украинская независимая журналистка, с которой поговорила «Медуза», называет множество разных

инструментов — от официальных и неофициальных телеграм-каналов украинских политиков до дружественных офису Зеленского общественных платформ вроде объединения художников Ukrainciaga. Эти каналы, по мнению собеседницы «Медузы», передают реальные новости, но одновременно помогают властям распространять выгодные государству «информационные посылы»:

Думаю, эта система гораздо интереснее и умнее, чем пропагандистская машина в России. Но все равно она часто противоречит стандартам журналистики. Это не журналистика, это что-то другое. Журналисты в этой инфраструктуре служат поставщиками контента.

Работу этого механизма она объясняет на примере серьезных ракетных обстрелов. На первом этапе журналисты отрабатывают событие в новостном режиме. Затем «инфраструктура» офиса Зеленского подхватывает эту информацию и «упаковывает» ее для разных площадок и аудиторий (то есть добавляет оценки случившегося). В итоге государство практически полностью «контролирует нарратив».

Впрочем, совладелец одного из украинских СМИ считает, что в этом и заключается «общественный договор», сложившийся в Украине после начала полномасштабного вторжения: «Мы [государство и общество] друг другу доверяем».

Независимая украинская журналистка, поговорившая с «Медузой» на условиях анонимности, в то же время отмечает, что собственная сеть телеграм-каналов может оказаться полезна офису Зеленского и в случае «подготовки к пока гипотетическим выборам [президента]».

Тем не менее высокопоставленный собеседник «Медузы», близкий к офису президента, напротив, говорит, что сейчас анонимные телеграм-каналы — скорее, «застывшая история, в которой нет динамики». Их подписчики и так поддерживают Зеленского, а переманить аудиторию, которая следит за независимыми каналами, не удается. Речь о таких каналах, как, например, «Лачен пише» (1,5 миллиона подписчиков) и «Труха» (2,6 миллиона подписчиков).

Впрочем, с ними офис Зеленского тоже «пытается работать», добавляет источник. Чиновники проясняют им какие-то моменты «не для публикации», зовут администраторов телеграм-каналов на пресс-конференции и вообще «всячески задабривают». Что именно подразумевается под «задабриванием», собеседник «Медузы» не уточнил.

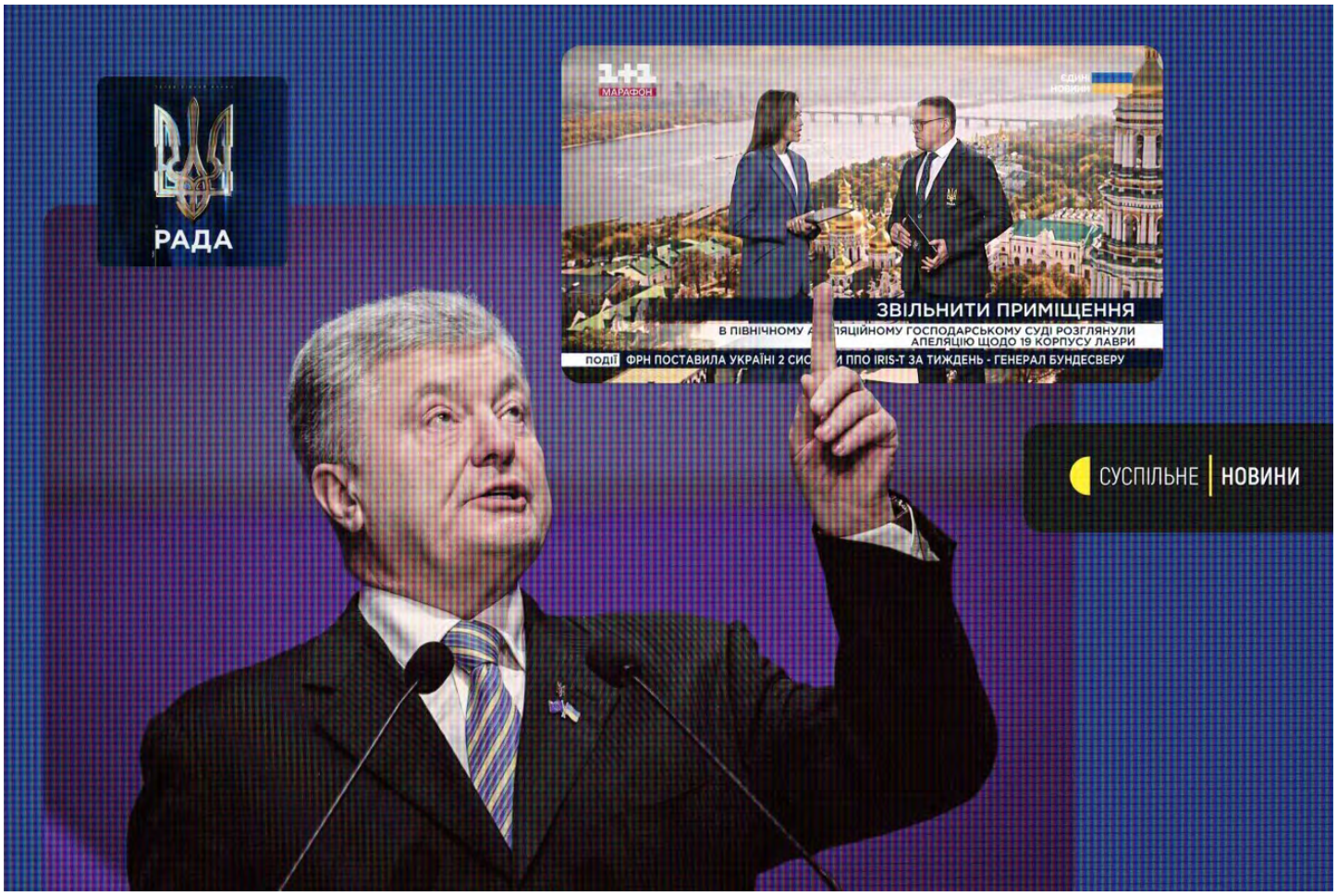
На одну из бесед «не под запись» в конце 2023 года офис Зеленского, помимо журналистов из привычного списка, действительно позвал и автора «Лачен пише» Игоря Лаченкова, и администратора телеграм-канала «Труха» Максима

Лавриненко. Эту информацию подтверждает собеседник «Медузы» на медиарынке, который и сам присутствовал на той встрече: «Мы [журналисты] тогда все расценили это так, что офис все-таки ищет какие-то пути коммуникации с телеграм-каналами, хочет взять их под свое крыло». Желание офиса президента «подружиться с крупными телеграм-каналами» он считает «вполне объяснимым».

Получилось ли у офиса президента наладить общение с администраторами «Лачен пише» и «Трухи», собеседникам «Медузы» неизвестно. Офис Зеленского не ответил на официальный запрос по этому поводу. Редакция «Медузы» направила вопросы администраторам канала «Труха», но не получила ответа; связаться с Лаченковым также не удалось.

2. Глава вторая — о том, как работает цензура на телевидении

«В жизни одна картинка. В марафоне — совсем другая»

«Я не знаю ни одного человека в Украине, если это не представители „Слуги народа“ (*партия Зеленского, — прим. „Медузы“*) или окружение офиса президента, кто сказал бы, что марафон нужен», — говорит независимая украинская журналистка, которая освещает внутреннюю политику. «Мы часто слышим от людей, с которыми общаемся как журналисты, что они не верят марафону, поскольку в жизни видят одну картинку, а в марафоне совсем

другую — бесконечные успехи украинской армии и победы в дипломатии», — добавляет она.

Телемарафон «Єдині новини» («Единые новости») запустился на второй день войны, 25 февраля 2022 года, по указу Зеленского — для «противодействия российской пропаганде». Сразу шесть украинских телеканалов — «1+1», «Украина 24», «Интер», ICTV, «Суспільне» и «Рада» — начали совместное круглосуточное вещание: каждый производил собственный контент и транслировал его в свой временной слот.

«Марафон — украинское ноу-хау, информационная защита от российских фейков и дезинформации во время цивилизационной войны России против Украины, — писала 15 марта 2022-го замглавного редактора „Детектор медиа“, председатель наблюдательного совета „Суспільного мовлення“ Светлана Остапа. — Он объединил крупнейшие украинские телеканалы — четыре коммерческие медиагруппы, общественное вещание („Суспільне мовлення“) и государственный канал „Рада“. Вещатели быстро нашли общий язык, поскольку их приоритетом стала победа Украины в этой войне».

В первые месяцы вторжения марафон, ради участия в котором телеканалы отказались от собственного изолированного вещания, выполнял свою функцию и помогал бороться с пророссийскими фейками, вспоминает в разговоре с «Медузой» независимая украинская журналистка. По ее мнению, совместный эфир также помог многим украинцам адаптироваться к жизни во время войны. Однако адаптировались и репортеры: «Постепенно мы привыкли к новой реальности, — отмечает собеседница „Медузы“. — Начали развивать альтернативные каналы [информации], в том числе ютьюб-каналы, и через полгода после полномасштабного вторжения потребность в марафоне точно отпала».

Спустя год, в 2023-м, журналисты и правозащитники публично заговорили о том, что проект переживает кризис, его редакционная политика непрозрачна и подчинена интересам офиса президента, а просмотры падают. Еще через год, в феврале 2024-го, «Репортеры без границ» открыто призвали власти Украины отказаться от телемарафона, а каналам, которые в нем участвуют, — вернуться к конкуренции друг с другом. По мнению «Репортеров без границ», это способствовало бы укреплению плюрализма в украинских СМИ.

Что украинцы думают о марафоне и цензуре во время войны

***

62% журналистов считают единый телемарафон формой цензуры, свидетельствуют результаты проведенного в мае 2023-го опроса (.pdf). Исследование провел Центр прав человека ZMINA в сотрудничестве с фондом «Демократические инициативы» имени Илька Кучерива.*

Киевский международный институт социологии отмечал, что уровень доверия зрителей к телемарафону падает с начала 2023-го. В феврале 2024-го опросы впервые зафиксировали, что число тех, кто не доверяет марафону (47%), больше, чем тех, кто доверяет (36%).

При этом большинство респондентов, участвовавших в опросе Центра прав человека ZMINA, считают, что в Украине в условиях военного положения сохраняется свобода слова — несмотря на ограничения, введенные государством после начала вторжения.

***

Для примера: в 2024 году только «Суспільне» приглашало в эфир представителей второй крупнейшей фракции Верховной рады — «Европейской солидарности» бывшего президента Петра Порошенко. «Блок» на представителей партии сразу на пяти каналах — решение, которое могло быть принято только под влиянием офиса президента, подчеркивал «Детектор медиа» (на профессиональном жаргоне «блок» означает цензурный запрет). «Власть собрала коммерческие телеканалы под один зонтик и запретила им приглашать в эфир представителей партии-оппонента, — отмечали в организации, — а у телеканалов этой политической силы забрала эфир».

Зато представителей президентской фракции «Слуга народа» из Верховной рады за первые четыре месяца 2024 года приглашалив эфир марафона 505 раз — вдвое чаще, чем представителей всех других фракций и парламентских групп, вместе взятых (у фракции«Слуга народа» в Раде 233 мандата из 401, у крупнейшей оппозиционной фракции «Европейской солидарности» — 27 мест).

«На фоне двух лет полномасштабной войны парламентская гостевая политика „Единых новостей“ выродилась в информационную диктатуру власти. И это не преувеличение. <…> Эта ситуация не на шутку пугает», — предупреждал «Детектор медиа».

Единственный документ, регламентирующий работу марафона, — указ Зеленского Национальному совету по вопросам телевидения и радиовещания, который должен «обеспечить» работу «Единых новостей». «Но речь в нем шла о предоставлении разрешений на вещание в специальном режиме, а не о влиянии на наполнение эфира», — объясняет украинский медиаэксперт.

И украинские медиа, и источники «Медузы» в Киеве с самого начала войны приписывали «кураторство» марафона офису президента и тогдашнему министру культуры Александру Ткаченко. Именно он, по данным «Детектор медиа», звонил руководителям каналов с пожеланиями убрать из эфира определенные темы или спикеров (Ткаченко не ответил на вопросы «Медузы»). Летом 2023-го Ткаченко ушел в отставку. Сейчас, как отмечает

один из источников «Медузы» на украинском медиарынке, марафоном управляют «разные люди из офиса президента».

Технически вещанием марафона занимается парламентский канал «Рада». Именно его руководство управляет сигналом — и у них в распоряжении находится «рубильник», который может выключить тот или иной канал и включить новый, поясняли эксперты «Детектор медиа».

Одного из сотрудников «Рады», «медиаэксперта канала» Владислава Матяша, украинские медиа называли еще одним неформальным куратором марафона. К этой работе его привлек именно Александр Ткаченко (когда-то коллега Матяша по «1+1»). По словам источников «Детектор медиа», на рабочих совещаниях марафона Матяш не только представляет канал «Рада», но и выступает от имени офиса президента, в том числе информирует о графике официальных событий с участием Зеленского. Должность и официальный статус Матяша в «Единых новостях» четко не определены, что не помешало ему получить от президента орден «За заслуги III степени» («Медуза» отправила запрос в пресс-службу канала «Рада», но к моменту публикации этой статьи не получила ответа).

Одна из украинских журналисток, пообщавшихся с «Медузой» на условиях анонимности, подчеркивает, что марафон раздражает многих жителей Украины «не только из-за того, что власти пытаются узурпировать информационное пространство», но и из-за того, «в каком количестве туда вливаются деньги — и что из этого идет на качественный контент, а что тратится впустую». В утвержденном бюджете Украины на 2024 год на «Единые новости» предусмотрено1,7 миллиарда гривен — это около 36,8 миллиона евро.

Собеседница «Медузы» вспоминает, как «Единые новости» освещали работу Александра Трухина, депутата Рады от фракции «Слуга народа», — уже после того, как он был признан виновником аварии с шестью пострадавшими и попытался дать патрульному взятку, чтобы избежать ответственности. На протяжении всего судебного процесса, который длился полтора года, пока Трухин не пошел на сделку со следствием, зрителям марафона сообщали о его достижениях на посту депутата, говорит украинская журналистка.

«Перед Новым [2023] годом [марафон] рассказывал, какой прекрасный депутат, конфеты детям раздает в своем округе. Когда мы [журналисты] спрашивали у депутатов от „Слуги народа“, как такое возможно, они признавали наличие проблемы, но уверяли, что „наверное, просто недосмотрели“, отказываясь называть это цензурой», — пересказывает она разговоры с политиками. Другой собеседник, один из ведущих медиаэкспертов Украины, подтверждает, что хвалебные сюжеты о Трухине были, но, по его утверждению, выходили они исключительно в слоте канала «Рада».

Депутаты от правящей партии в целом «стараются его [марафон] жестко не критиковать», считает журналистка. Их ключевой аргумент — марафон нужен, чтобы обозначать позицию государства во время войны: «Мол, если случится что-то страшное, пойдет куча фейков и пропаганды, — где оперативно ответить? И марафон — такое место».

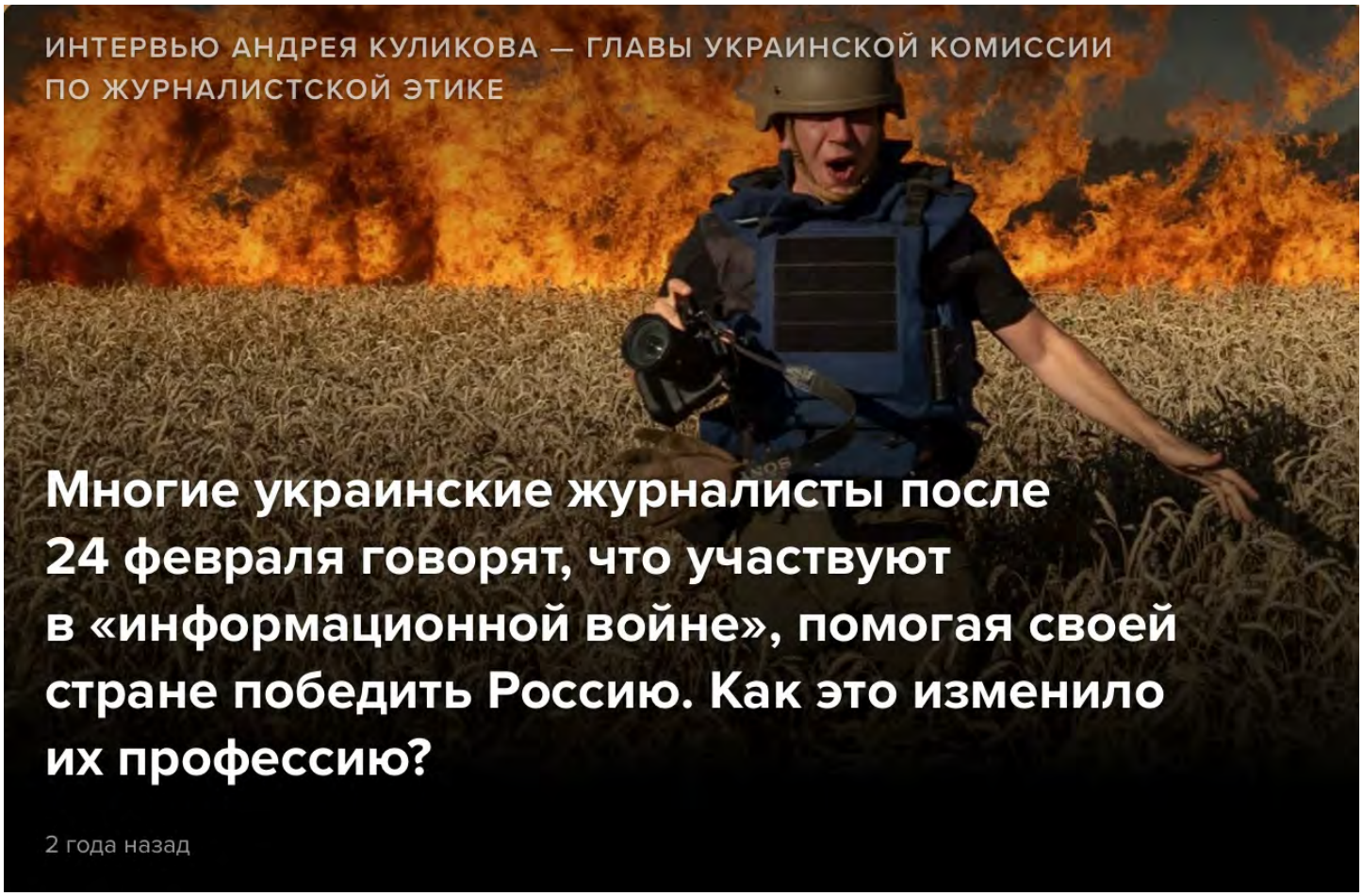
Тем не менее в Украине активно ведется общественная дискуссия о возможном закрытии марафона. В частности, исполнительный директор «Украинского института медиа и коммуникации» (анализирует СМИ) и член Комиссии по журналистской этике Диана Дуцик считает, что полностью отказываться от марафона и «возвращаться к конкуренции» в условиях российского вторжения может быть опасно. «Есть риск, что мы вернемся к тому, от чего ушли, — рассуждала она на Донбасском медиафоруме, — общество уйдет в разнос, и начнется страшная политическая конкуренция между группами олигархов, как раньше».

Независимая журналистка, освещающая внутреннюю политику, соглашается, что в Украине телевидение всегда было инструментом олигархической борьбы, но в нынешней ситуации они вряд ли могут как-то всерьез повлиять на ситуацию. При этом она отмечает, что по-прежнему связанные с Порошенко каналы — «Прямой», «Пятый» и «Эспресо» — не входят в марафон и продолжают «гнуть свою линию», то есть критиковать действующую власть: «У них своя информационная политика, свои спикеры. Так было всегда в Украине. Не вижу никаких дополнительных рисков».

Ну а на большинство участников марафона офис и так имеет серьезное влияние, считает собеседница «Медузы»: «Мы уже прошли тот этап, когда был риск, что каналы могут ополчиться против властей. Для этого должна произойти какая-то очень серьезная смена собственников на каждом из каналов».

Исключением стало «Суспільне» — общественный телеканал, который среди прочего финансируется государством. Источник «Медузы» в компании (он поговорил с нами на условиях анонимности) утверждает, что с самого запуска марафона руководство канала регулярно «получало от офиса [Зеленского] намеки, советы, рекомендации, предложения дружить — но не принимало их во внимание». Кроме того, перед включением в эфир представителя власти его пресс-служба давала журналистам «рекомендации по темам, которые нужно обсуждать» (это можно считать попыткой вмешательства в независимую журналистскую деятельность). «Во время эфира ведущий делал с точностью наоборот — и спрашивал именно то, о чем пресс-служба просила не упоминать. Так „Суспільне“ нажило себе врагов, и в офисе были им недовольны», — рассказывает «Медузе» сотрудник канала.

Многие украинские журналисты после 24 февраля говорят, что участвуют в «информационной войне», помогая своей стране победить Россию. Как это изменило их профессию?

Один из ведущих украинских медиаэкспертов соглашается, что канал «наполнял свой слот как хотел» — например, запустил политическое ток-шоу «Новий відлік» («Новый отсчет»), куда приглашал критиков Зеленского. «Представители власти на это ток-шоу не ходили, и первые его выпуски оказались немного в одни ворота: оппозиционные», — считает эксперт.

Особенно это бросалось в глаза из-за того, что политические ток-шоу, которые всегда были важной частью украинской медийной культуры, после начала полномасштабного вторжения «просто позакрывали», напоминает собеседник: «Неформально это объясняли тем, что „сейчас не время для дискуссий“. И вот „Суспільне“ ломает этот запрет и запускает ток-шоу. Власти это не понравилось, и она пыталась этому помешать».

В апреле 2024-го организаторы марафона внезапно сообщилисотрудникам канала, что планируют поменять сетку вещания и у «Суспільного» заберут вечерний прайм-тайм, который традиционно собирает самую большую аудиторию. Вместо него каналу предложили радикально менее привлекательный слот — раннее утро. Руководству канала было очевидно, что организаторы просто хотели лишить его эфирного времени.

«Тогда „Суспільне“ заявило о давлении. Поднялся шум», — рассказывает сотрудник канала «Медузе». В итоге 21 мая 2024-го глава комитета Рады по вопросам свободы слова Ярослав Юрчишин объявил, что «Суспільне» начинает автономное вещание на своем «Первом» канале — но «в рамках телемарафона».

Сотрудник канала подчеркивает, что это был компромисс: власти не решились закрыть «Суспільне». «По сути, мы подписали с властями „джентльменское соглашение“: якобы идем в свободное плавание и параллельно делаем свой марафон, — рассуждает собеседник „Медузы“. — А те говорят, что „Суспільне“ вроде как остается [в марафоне] и продолжает, мол, работать на благо общества».

Глава наблюдательного совета «Суспільного» Светлана Остапа в комментарии «Детектор медиа» называет это решение «цивилизованным разводом». Один из ведущих медиаэкспертов Украины в разговоре с «Медузой» указывает: «Однако в результате „Суспільне“ вернуло себе эфир своего флагманского канала, делает там что хочет, не должно ретранслировать другие каналы [марафона]. В моем понимании это победа».

Собеседник «Медузы» из «Суспільного» отмечает, что после «цивилизованного развода» канал периодически сталкивается с задержками в получении государственного финансирования (а это примерно 80% от общего объема всех средств): «Они [власти] могут и напакостить — например, задержать деньги, объясняя это сложной экономической ситуацией».

Но повлиять на редакционную политику «Суспільного» офис президента не может, говорит собеседник «Медузы». Одна из причин — в том, что во главе «Суспільного» нет одного конкретного человека, на которого можно надавить. «Множество независимых друг от друга департаментов, наблюдательный совет, бесконечное количество советников. Все это разные люди, большинство из которых — независимые журналисты, которые параллельно еще где-то работают», — объясняет собеседник «Медузы».

Другая причина заключается в том, что компанию поддерживают западные партнеры Украины. «Суспільне» входит в Европейский вещательный союз, европейцы и американцы помогают корпорации грантами. «Более того, реформа „Суспільного“ — это один из маячков для Международного валютного фонда и Европейского союза для дальнейшей поддержки Украины, — отмечает источник „Медузы“ в телерадиокомпании. — В реформе „Суспільного“ заинтересованы Евросоюз и США, потому что для западных партнеров „Суспільне“ — как британская корпорация „Би-би-си“ или немецкая Deutsche Welle».

Как и почему реформировали «Суспільне»

***

В 2017 году на базе существовавшей ранее государственной Национальной телекомпании Украины («Національна телекомпанія України», куда входил «Перший національний») создано «Суспільне мовлення».

Реформа «Суспільного», которую называют одной из самых долгих реформ в сфере украинских медиа, началась после Майдана в 2014 году: 17 апреля 2014-го в Украине был принят закон «Об общественных медиа». «До Майдана „Суспільне“ называлось „Первый национальный“ („Перший національний“) и работало по „темникам“ от власти», — говорит «Медузе» собеседник на украинском медиарынке. По его словам, если журналист до этого работал на «Первом» («Перший національний»), все понимали, что он работает на власть: «Однако после 2014-го медиасреда заговорила о реформе, которая превратит „Первый национальный“ в украинскую „Би-би-си“. Это было сложно — власть должна была дать добро на финансирование „Суспільного“ из бюджета и при этом быть готовой к тому, что ее там будут критиковать».

Создание вещателя стало одним из обязательств Украины перед ЕС и Советом Европы, напоминает украинский Центр демократии и верховенства права.

В результате была зарегистрирована «Национальная общественная телерадиокомпания Украины» («Національна суспільна телерадіокомпанія України», или «Суспільне мовлення»), а юрлицо «Национальная телекомпания Украины» (НТКУ, «Національна телекомпанія України») — ликвидировано. «Суспільне мовлення» запустили на основе трех десятков госучреждений. Так в стране появилось общественное телерадиовещание.

В Национальную общественную телерадиокомпании Украины «Суспільне мовлення» входят общенациональные телеканалы «Перший», «Суспільне Культура», «Суспільне Спорт», радиостанции «Українське радіо», «Радіо Промінь», «Радіо Культура», «Радіоточка» и Radio Ukraine International, а также диджитал-платформы, в том числе онлайн-издание «Суспільне Новини» и другие.

***

«Репортеры без границ» (RSF) считают, что телемарафон пора закрыть. «Украинский медиаландшафт достаточно силен, чтобы самостоятельно предоставлять качественную и разнообразную информацию», — говорит «Медузе» Полин Мофре из RSF; именно она отвечает за работу организации в Украине.

Собеседники «Медузы» на украинском медиарынке согласны с оценкой Мофре: украинцы легко могут получить альтернативную точку зрения,

и запрос на независимые источники информации только растет. Это заметно и по увеличению просмотров и количества подписчиков независимых ютьюб-каналов, которые не входят в пул марафона. «У некоторых количество подписчиков выросло многократно, — приводит пример украинская независимая журналистка. — У „Радио НВ“ до полномасштабной войны не было даже 200 тысяч — сейчас больше 1,3 миллиона. То есть, конечно, марафон — это в некотором роде цензура. Но это не единственная точка зрения в Украине».

3. Глава третья — о том, как устроено давление на журналистов

«Я видел охуение от „темников“ в глазах послов»

В январе 2024 года послы стран «Большой семерки» встретилисьс представителями Украины. Событие было необычное: Украину на этот раз представляли не дипломаты, а журналисты — и проходила встреча на фоне сразу нескольких громких случаев давления властей на независимые медиа.

Помимо расследователя Юрия Николова, в чью дверь ломились «военные», на встрече присутствовали главред Bihus.info Денис Бигус, представители «Института массовой информации»и «Детектор медиа», а также бывший топ-

менеджер украинского государственного информагентства «Укринформ» Марина Сингаевская.

До начала 2024-го Сингаевская была заместителем гендиректора «Укринформа». Она оказалась одним из 45 сотрудников агентства, которые, проработав там долгие годы, уволились из-за несогласия с новым руководством. Ее рассказ «поверг в шок всех участников встречи», рассказывает «Медузе» журналист одного из изданий, представители которого общались с послами.

Редакция «Укринформа» столкнулась с давлением после того, как в ноябре 2023-го гендиректором агентства — по инициативе офиса президента — назначили журналиста Алексея Мацука, выяснила«Украинская правда». «Давление на сотрудников, информационные перекосы в пользу власти, увольнение десятков журналистов и редакторов, а затем резкие попытки все замять, чтобы информация не вышла наружу» — так издание со ссылкой на источники в агентстве описывало управленческий стиль Мацуки.

Новый гендиректор попытался ввести и так называемые темники — списки рекомендованных и нежелательных спикеров и тем, а также пожелания по освещению этих тем («темники», по всей видимости, придумали в России, им много лет как инструментом управления подконтрольными СМИ пользуется администрация президента РФ). В частности, новое руководство просило не распространять в соцсетях агентства заявления бывшего главкома ВСУ Валерия Залужного. Для SMM-отдела «Укринформа», который отказался выполнять эти «просьбы», дело закончилось увольнением нескольких сотрудников.

В какой-то момент Мацука и вовсе «приказал согласовывать с ним все блоги, статьи и интервью», цитирует «Украинская правда» одного из сотрудников издания. Скандал выплеснулся наружу, и Мацука объявил, что уходит из «Укринформа», — но его место занял полковник Сергей Череватый, военный журналист и кандидат политических наук, которого собеседники «Украинской правды» характеризуют как «военного, который привык выполнять приказы».

На встрече с послами «Большой семерки» Сингаевская, «не сдерживая слез», рассказывала о попытках цензурировать работу «Укринформа» — и показала послам и коллегам те самые «темники». «Я видел эмоции Марины Сингаевской, и тот „темник“, и охуение в глазах послов и всех присутствующих, — описал у себя в фейсбуке Юрий Николов впечатления от встречи с дипломатами. — И, поверьте, это далеко не все, что украинские журналисты уже получили от силовиков и офиса президента за последнее время».

«История с „Укринформом“ вызвала в медиасообществе большой шок и осуждение, потому что „темники“ — это что-то из разряда фантомных болей, для сегодняшней украинской журналистики неприемлемых», — рассказывает «Медузе» журналист одного из изданий, представители которого общались с послами G7. Он подчеркивает, что, несмотря на возмущение журналистов, «от власти не последовало никакой реакции».

«Темниками» дело не ограничилось. Сотрудники расследовательского проекта Bihus.info рассказали дипломатам G7 о прослушке — это одна из самых резонансных историй про давление на журналистов в Украине во время войны. В середине января 2024-го в сети появилось видео, в котором сотрудники проекта, предположительно, употребляют наркотики во время новогоднего корпоратива. В том же ролике есть аудиозаписи разговоров и звонков, во время которых журналисты обсуждают покупку запрещенных веществ (сейчас ролик недоступен).

Основатель проекта Денис Бигус, который с начала полномасштабного вторжения служил добровольцем в ВСУ, в тот же день прокомментировал видео на ютьюб-канале проекта. «Два года сидел по ямам по всей линии [фронта], вернулся только под Новый год. И первое, что я теперь должен сделать, — это оправдываться за взрослых людей, которые в свое свободное время оказались, откровенно говоря, долбоебами», — заявил журналист.

Бигус отметил, что наркотики на вечеринку принесли не сотрудники издания, а операторы и их уже уволили. В гостинице, которую редакция снимала под корпоратив, при этом были установлены скрытые камеры. Судя по компиляции записей разговоров, за журналистами следили примерно полгода: «Я могу быть сколько угодно зол на героев этого видео — и имею право быть злым. Но я также имею право спросить у спецслужб: вы там совсем ебу дали?»

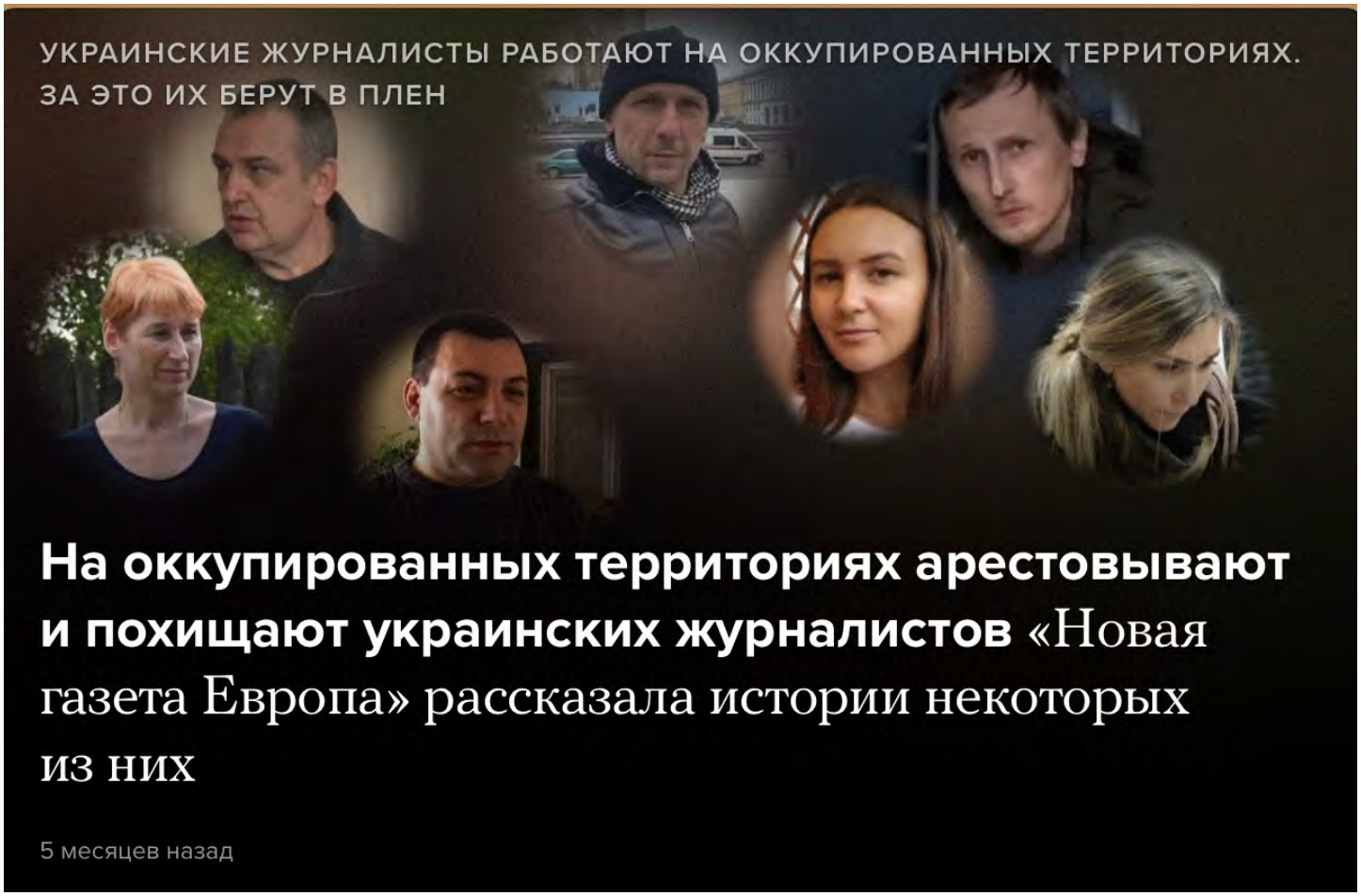
«В нашей же работе я абсолютно уверен — и в ней нет никакого секрета», — сказал Бигус. Он добавил, что это не первый случай, когда его команда столкнулась со слежкой.

На следующий день после публикации видеозаписи о слежке за Bihus.info в своем ежедневном военном обращении упомянулЗеленский. «Служба безопасности Украины начала расследование и установит все обстоятельства. Любое давление на журналистов недопустимо», — заявил он.

Всего через несколько недель сотрудники проекта самостоятельно выяснили, что за ними следила именно Служба безопасности Украины (СБУ, аналог российской ФСБ). Операцию, по данным журналистов, организовал департамент защиты национальной государственности. А за несколько дней до публикации, в конце января 2024-го, из СБУ уволили Романа Семенченко — главу того самого департамента (в телефонном разговоре

с журналистами Bihus.info Семенченко не стал отвергать причастность своего департамента к операции против журналистов, но раскрывать детали отказался). Еще троих сотрудников этого департамента — Игоря Кравченко, Евгения Коноваленко и Тараса Садовника, причастных к слежке за журналистами, — перевели на фронт, говорится в ответе СБУ на запрос проекта. При этом они, в отличие от Семенченко, формально остались работать в ведомстве.

На оккупированных территориях арестовывают и похищают украинских журналистов «Новая газета Европа» рассказала истории некоторых из них

В начале февраля глава СБУ Василий Малюк встретился с послами стран G7, чтобы обсудить ситуацию со слежкой за сотрудниками Bihus.info (в СБУ утверждали, что встреча прошла именно по инициативе ведомства). Малюк пообещал «Большой семерке» не допускать нарушения принципов свободы слова в работе спецслужбы и заявил, что по итогам инцидента с Bihus.info «приняты кадровые решения», в том числе переформатирована работа некоторых подразделений. «Независимость в работе СМИ должна быть обеспечена на 100%», — цитировала Малюка пресс-служба СБУ.

Украинские журналисты в то же время задавались вопросом, за что конкретно уволили главу департамента Семенченко: за нарушение закона или за то, что он плохо выполнил задание? Департамент Семенченко теоретически должен бороться с попытками «подорвать национальную государственность», отмечаетукраинское издание «Бабель». При этом в департаменте есть

несколько управлений — за Bihus.info следили сотрудники Управления «М», отвечающего за «работу с медиа» (оно же, например, отслеживает «информационно-психологические операции» российской пропаганды).

Высокопоставленный собеседник «Медузы» в Киеве, знакомый с работой офиса Зеленского, допускает, что «подобные операции вполне могут быть продуктом творчества СБУ», поскольку в военное время силовики получают колоссальные полномочия. «В офисе не дураки сидят, они не будут сами себя закапывать, — настаивает он. — Когда они сами что-то придумывают, оно нормально проходит. А что-то настолько ментовское — это какая-то эсбэушная история».

Многие украинские журналисты, с которыми удалось поговорить «Медузе», тем не менее уверены, что за слежкой стоит именно офис президента. «Этот кейс на 100% связан с офисом», — убежден собеседник, хорошо знакомый с этой историей. По его информации, поводом для преследования со стороны СБУ стали расследованияBihus.info, посвященные кинопродюсеру Артему Колюбаеву, в прошлом бизнес-партнеру главы офиса президента Андрея Ермака. «Когда Bihus.info выпустили несколько расследованийпо Колюбаеву, сверху пошла команда: разберитесь с ними», — рассказывает собеседник «Медузы». При этом он допускает, что в офисе не знали, какими конкретными методами воспользуются силовики, — но в том, что распоряжение им спустили из офиса, у него «нет никаких сомнений».

«Все это делалось по линии [замглавы офиса Зеленского Олега] Татарова, который полностью контролирует правоохранительную систему и который поставил цель — понять их [„Бигуса“] источники и дискредитировать издание», — добавляет собеседник. Сам Денис Бигус не ответил на сообщения «Медузы».

«Это очень постыдный кейс для Украины, — комментирует „Медузе“ журналистка и директор организации Daily Humanity Катерина Сергацкова. — Здесь никто не скажет, что то, что сделали сотрудники СБУ с командой Bihus.info, правильно».

В украинской медиасреде «консенсус насчет слежки за „Бигусом“ был однозначный», соглашается с ней украинская независимая журналистка, специализирующаяся на внутренней политике: «Мы [украинские СМИ] просто в порошок стирали всех, от СБУ до президента, в материалах на эту тему. Каждый раз, когда они так делают, им бумерангом прилетает [от общества и СМИ]».

По оценке собеседницы «Медузы», история с «Бигусом» в очередной раз обратила внимание Запада на ситуацию со свободой слова в Украине. В рамках переговоров с ЕС по евроинтеграции и соглашений с Международным валютным фондом, от которого страна получает деньги

во время войны, Украина имеет ряд обязательств относительно этой сферы. Совладелец одного из независимых украинских СМИ, с которым поговорила «Медуза», соглашается: каждый публичный конфликт вроде давления на «Бигус», порождает шквал вопросов к Киеву со стороны европейских партнеров. «Это действенный инструмент. Но в такой ситуации все равно можно сказать, мол, извините, у нас война, мы не можем придерживаться всех правил», — добавляет он.

Впрочем, единственное зафиксированное на бумаге соглашение между Киевом и западными партнерами в сфере защиты свободы слова — это документ под названием «Отчет о расширении в ЕС». «Это система рекомендаций на сто с лишним страниц, где говорится обо всех сферах продвижения евроинтеграции Украины. В документе есть раздел „Демократия“ с подразделом „Свобода слова“. Там собраны несколько рекомендаций, связанных с проведением [телевизионного] марафона», — говорит источник «Медузы» в официальном Киеве. В соответствии с этими рекомендациями Украина должна до начала 2025 года представить дорожную карту по реформированию «Единых новостей».

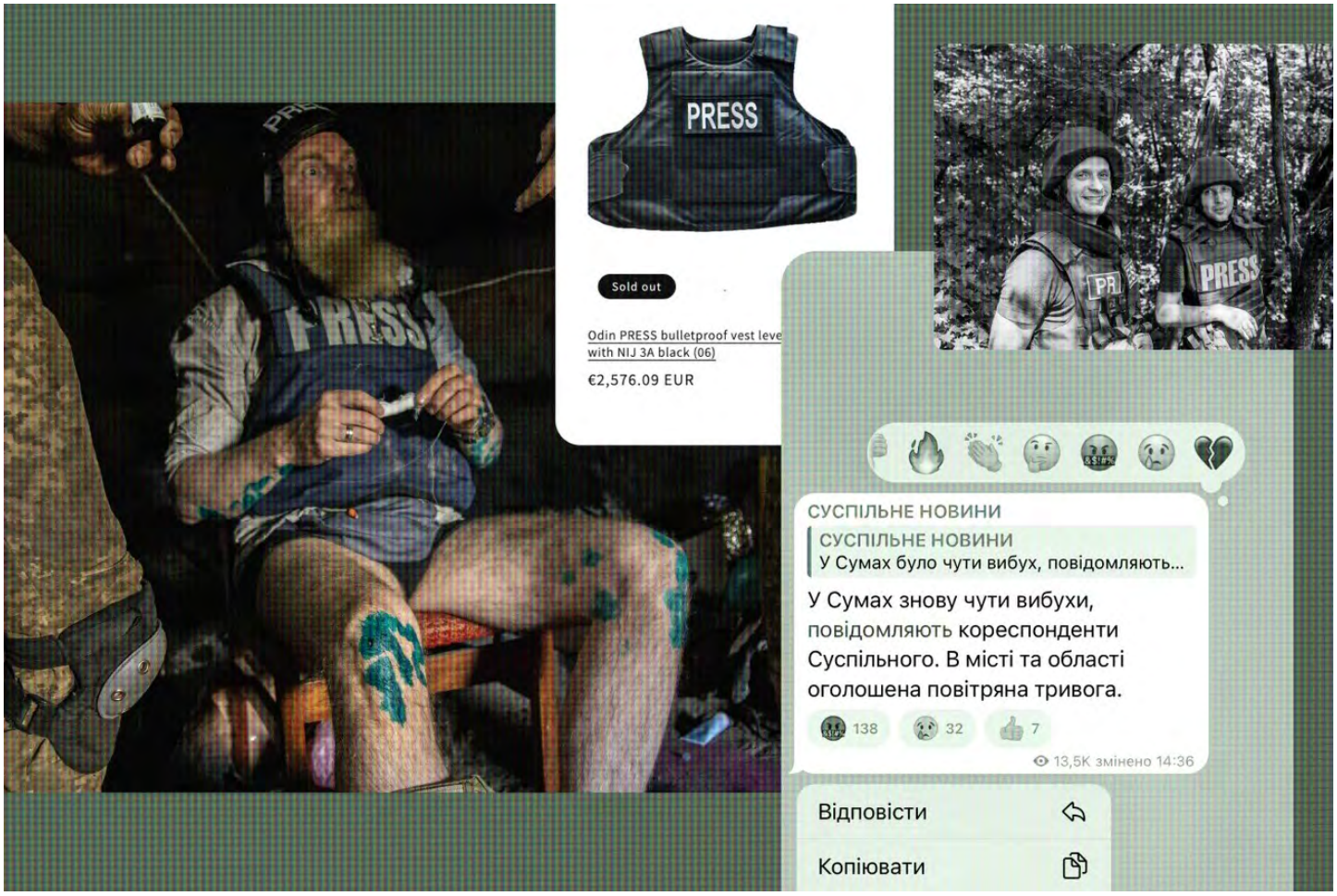
«В Меморандуме МВФ уж точно не написано прямым текстом: не обижайте „Бигус“ и „не трогайте Николова“, — добавляет собеседник. — Но в личных разговорах [западные политики] спрашивают: почему вы следите за журналистами? А как же свобода слова? И как вы собираетесь вступать в Евросоюз, если у вас коррупция?»

После январской встречи с журналистами послы «Большой семерки» провели несколько непубличных встреч с руководством Украины, где говорили о важности свободы слова, рассказывает собеседник «Медузы» на медиарынке. В ответ на вопрос, изменилось ли что-то с тех пор, он отвечает с усмешкой: «Открытые дела по публично известным кейсам не расследуются. Нет результатов по Николову, по „Бигусу“ — журналисты вообще сами всех нашли. А дымовая завеса вокруг — что что-то делается и кого-то там увольняют — это же не результат. Никто не наказан по факту. Атмосфера безнаказанности в итоге приводит к другим преступлениям».

Советник главы офиса Зеленского Михаил Подоляк не ответил на вопросы «Медузы».

4. Глава четвертая — о том, как репортеров призывают на фронт (одновременно не давая им там работать)

«На неудобные темы вроде мобилизации писать стараются девочки»

В начале апреля 2024 года в «Слідство.Інфо» вышло расследованиеЕвгения Шульгата об имуществе главы департамента кибербезопасности СБУ Ильи Витюка. На следующий день исполнительный директор проекта Анна Бабинец сообщила, что незадолго до публикации два человека в военной форме встретили Шульгата в супермаркете; они представились сотрудниками ТЦКи попытались вручить репортеру повестку на фронт. Изучив видео с камер наблюдения, журналисты выяснили, что представителей ТЦК сопровождал сотрудник департамента кибербезопасности СБУ — того самого, который возглавляет Илья Витюк.

Принудительная мобилизация стала в Украине во время войны еще одной — совершенно новой — формой давления на журналистов.

И случай с Шульгатом не единственный

***

В мае 2024-го сотрудники ТЦК Одесской области задержали и около суток удерживали без связи главреда «Экономической правды»Дмитрия Денкова. То, что журналист находится в ТЦК, выяснилось лишь после того, как его родители подали заявление о пропаже Денкова в полицию. Впоследствии он вступил в ВСУ.

Комментируя этот случай, его коллега и главный редактор «Украинской правды» Севгиль Мусаева назвала поведение сотрудников ТЦК

преступлением: «Это абсолютно позорная практика, которую нужно немедленно прекратить — и которая еще больше пугает людей и разрушает доверие и уважение к ТЦК и государству в целом. Такие случаи явно не способствуют мотивации людей вступать в защиту государства и играют на руку врагу» (Мусаева отказалась от комментариев «Медузе»).

***

«Мы осознаем, что сейчас война и каждый мужчина должен защищать свою родину. Но в данном случае мы видим преследование журналиста за его деятельность. Повестка, которую вручают военнослужащие по указанию лица в гражданском, — это месть за расследование», — заявила Бабинец. Она добавила, что до этого в редакцию приходили «разные сигналы» о том, что проекту стоит отказаться от публикации.

О повестках в качестве инструмента давления на журналистов рассказывают и другие собеседники «Медузы» на медиарынке. Особенно широко, по словам одного из них, эта проблема распространена в регионах: «Если в Киеве случай со „Слідство.Інфо“ сразу стал скандалом, то от коллег в регионах я часто слышу, что парни в их редакциях опасаются жестко критиковать власть из страха получить повестку». «На неудобные темы — например, о тех же проблемах мобилизации — стараются писать девочки, поскольку мы [в редакции] понимаем, что могут быть нюансы», — добавляет другой собеседник на медиарынке, под «нюансами» имея в виду принудительную мобилизацию.

О чем украинским журналистам писать сложнее всего

***

Есть темы, освещать которые украинским журналистам особенно сложно и которые почти наверняка ведут к проблемам. К таким относятся, например, расследования коррупции и злоупотреблений со стороны власти, рассказывает совладелец одного из независимых украинских СМИ.

При этом и «резистентность к давлению» у украинских журналистов очень высокая: кто-то, обнаружив прослушку, скорее, воспримет это как знак того, что «материал удался», с улыбкой комментирует собеседник «Медузы».

Ограничивают свободу слова и законы военного времени. Украинская «Платформа прав человека» в своем докладе за 2022 год отмечает, что введение в стране закона «О правовом режиме военного положения»привело к тому, что отдельные чиновники на местах и военно-гражданские администрации обязывают СМИ показывать им материалы перед публикацией. «Это говорит о наличии на местах признаков цензуры, которую власть оправдывала требованиями военного времени, — в то время как

статья 15 Конституции Украины цензуру запрещает», — напоминает «Платформа прав человека».

В начале марта 2022 года Валерий Залужный, тогда главком ВСУ, подписал приказ, определивший сведения, которые запрещено публиковать. В этот список, например, вошли маршруты перемещения войск, расположение военных объектов, последствия российских ракетных ударов по объектам критической инфраструктуры, перечисляет в разговоре с «Медузой» украинский медиаэксперт: «Если медиа рассказывают о чем-то подобном, у них могут возникнуть проблемы, — хотя реальные случаи единичны».

«Платформа прав человека» отмечает, что этот приказ ввел несколько новых, но размытых определений — это дало государству возможность «свободно ограничивать распространение информации на военную тематику». Сюда входят, например, «обозначения, идентифицирующие объект», «уникальные операции», «эффективность сил обороны».

Все это может привести к необоснованной цензуре и уголовному преследованию журналистов, делают вывод сотрудники «Платформы». Кроме того, добавляют правозащитники, сотрудники разных госучреждений во время интервью с ними упоминали о внутренних инструкциях по поводу сотрудничества с журналистами.

Существует и проблема самоцензуры. «Иногда человек ради сохранения собственного рассудка может блокировать какие-то действия и закрывать глаза на очевидные нарушения, например, в доступе к информации или к концепции свободы слова, поскольку это ничтожно по сравнению с тем экзистенциальным ужасом и катастрофой, которая происходит вокруг», — объясняет Катерина Сергацкова, журналистка и директор организации Daily Humanity, которая развивает культуру безопасности в медиа и общественном секторе.

Совладелец одного из независимых украинских СМИ считает, что так или иначе журналисты поднимают все сложные темы: после двух с половиной лет войны их просто невозможно игнорировать. Одна из ключевых таких тем — мобилизация и уклонение. «Сейчас стало гораздо меньше каких-то запретов, чем было в начале [полномасштабного] вторжения, как и самоцензуры. Да, есть вещи, которые неудобны государству, которые не хотели бы, чтобы выплывали наружу, но никто никогда не будет напрямую говорить независимым СМИ, что им делать», — подытоживает он.

***

Повестки власть использует и в обратную сторону — заманивая журналистов «бронью» от службы, продолжает источник «Медузы»: «У журналистов

марафона, например, бронь есть — и это часто становится мотивацией там работать».

Сообщают журналисты и о давлении при получении военной аккредитации, без которой невозможно работать на фронте. Украинский фотограф Максим Дондюк, который снимал на передовой и чьи фотографии Зеленского печатали Time и The New York Times, в интервью «Медузе» рассказывал об «угрозах» со стороны украинских властей из-за материала для журнала The New Yorker, а затем и о проблемах с доступом на фронт. По его словам, чаще всего аккредитацию «дают тем, кто поддерживает выгодную правительству политику». «Есть журналисты и блогеры, которые попали в [сформированный пресс-офицерами ВСУ] пул и ездят везде, хотя у некоторых из них нет вообще никакого опыта и представлений об этике военной съемки. Эти люди — часть украинской пропаганды», — подчеркивал он.

Таких историй в 2024 году было довольно много, но в большинстве случаев журналисты стараются о них не говорить, рассказывает знакомый с Дондюком совладелец одного из независимых украинских СМИ. По его оценке, военную аккредитацию в целом стали реже выдавать без дополнительных проверок; кому-то из журналистов ее предоставлять в принципе отказались. «С людьми разговаривает СБУ, задает разные вопросы — например, над какими темами работают, какие истории интересуют. Некоторых пытается завербовать для сотрудничества со спецслужбой, кого-то запугивают», — говорит он.

«Спецслужбы на то и спецслужбы, чтобы пытаться вербовать агентов, — с усмешкой комментирует это „Медузе“ один из ведущих украинских медиаэкспертов. — А журналисты на то и журналисты, чтобы от таких предложений отказываться».

А вот пример

***

Один из журналистов, который прошел через несколько опросов СБУ, — фотограф CNN Антон Скыба. «Ему очень настойчиво предлагали пройти полиграф, он отказался. В итоге аккредитацию ему выдали только после того, как в его поддержку в разговоре с Зеленским в Киеве высказалспремьер-министр Канады [Джастин Трюдо]. Трюдо отметил, что свобода слова — один из ключевых столпов для западного мира», — говорит собеседник «Медузы» на украинском медиарынке.

Выдачей военных аккредитаций журналистам, по его словам, занимается департамент защиты национальной государственности СБУ — тот же, что следил за Bihus.info.

«Эта история [со Скыбой] была непосредственно связана с офисом президента, который, очевидно, хотел более эффективно контролировать

то, что происходит в украинских и зарубежных медиа, — продолжает он. — Невозможно сказать, что все точно координировалось из офиса. Но факты указывают на то, что делалось это с их согласия и координировалось оттуда».

Собеседник «Медузы» отказался говорить на эту тему более подробно — но выразил уверенность, что «департамент СБУ по защите нацбезопасности связан с офисом и обсуждает такие вопросы с ним».

***

«Все-таки СБУ выросла из КГБ УССР. Советское наследие искоренить до конца не удалось. Но в целом СБУ занята другими вещами — например, с помощью морских дронов отправляет на дно российские корабли или вылавливает российских агентов», — добавляет собеседник. Он убежден, что «массовой слежки СБУ за журналистами все-таки нет», хотя не отрицает, что ведомство занимается «в том числе неадекватными штуками, за которые их критикуют».

В свою очередь, сотрудник «Суспільного», с которым поговорила «Медуза», убежден, что «власть очень хочет контролировать независимых журналистов — и ограничить работу СМИ»: «Это постоянная игра в кошки-мышки. Они очень хотят засунуть всех в марафон, а остальные [СМИ] закрыть. Но быть пойманными не хотят — потому что понимают, что придется оправдываться — как внутри Украины, так и за границей».

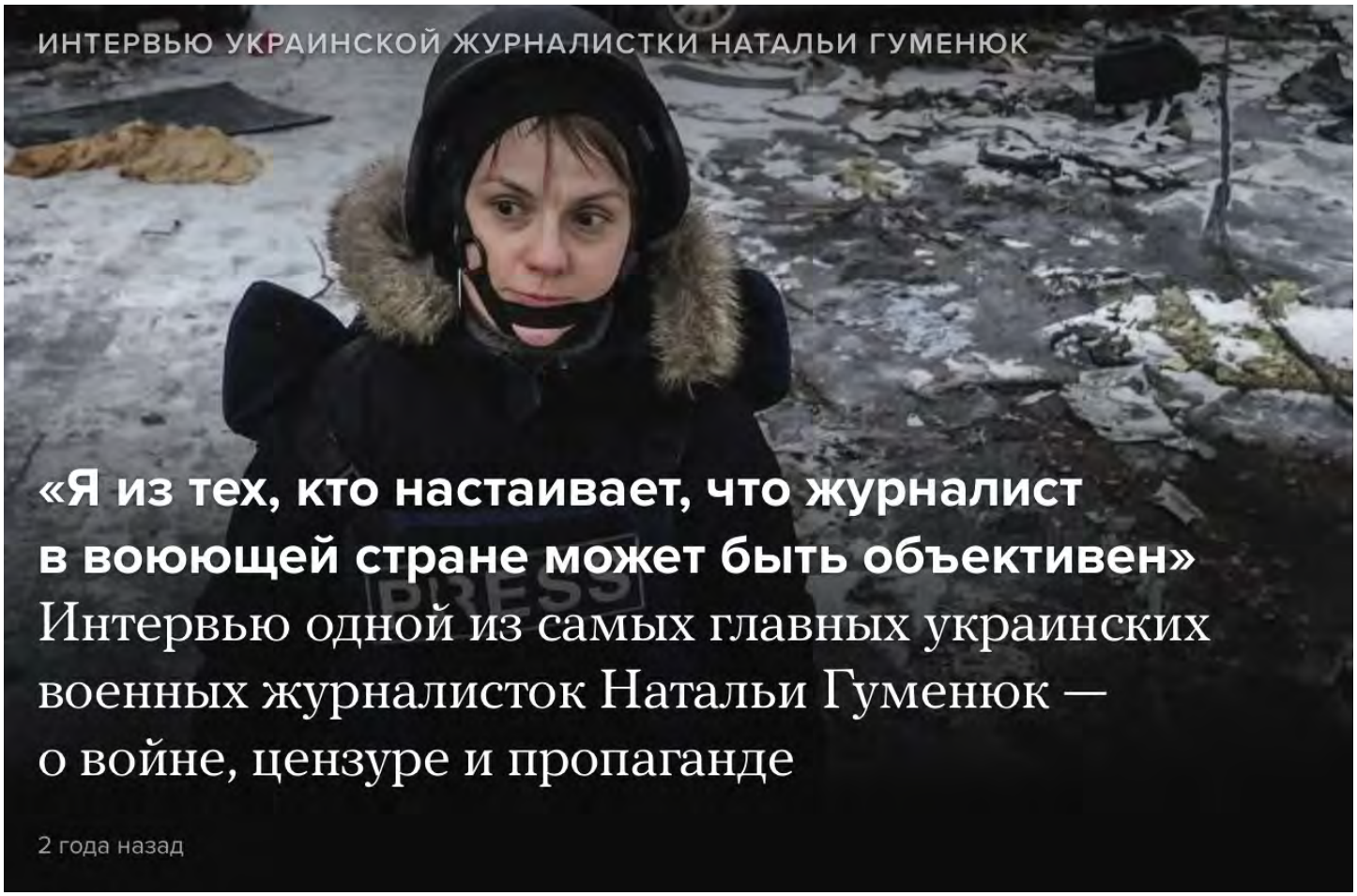
«Съели говна — работаем дальше», — приводит он распространенное выражение украинских журналистов по поводу этой ситуации.

«Репортеры без границ» подчеркивают, что давление украинских властей на журналистов в 2024-м усилилось: организации известно как минимум пять таких случаев с начала года, рассказала «Медузе» Полин Мофре. В реальности, уверен собеседник в руководстве одного из независимых украинских изданий, таких историй гораздо больше: «Многое происходит непублично. Рассказав о давлении на свою редакцию, я только сильнее наврежу коллегам. Поэтому я молчу. Но это не значит, что этого нет».

Расследователь Юрий Николов, рассуждая о встрече с послами G7 у себя в фейсбуке, написал, что «понимает, но не разделяет такую позицию»: «Искренне верю в то, что систему надо лечить, если она болеет. И что систему характеризует не ошибка, а реакция на нее».

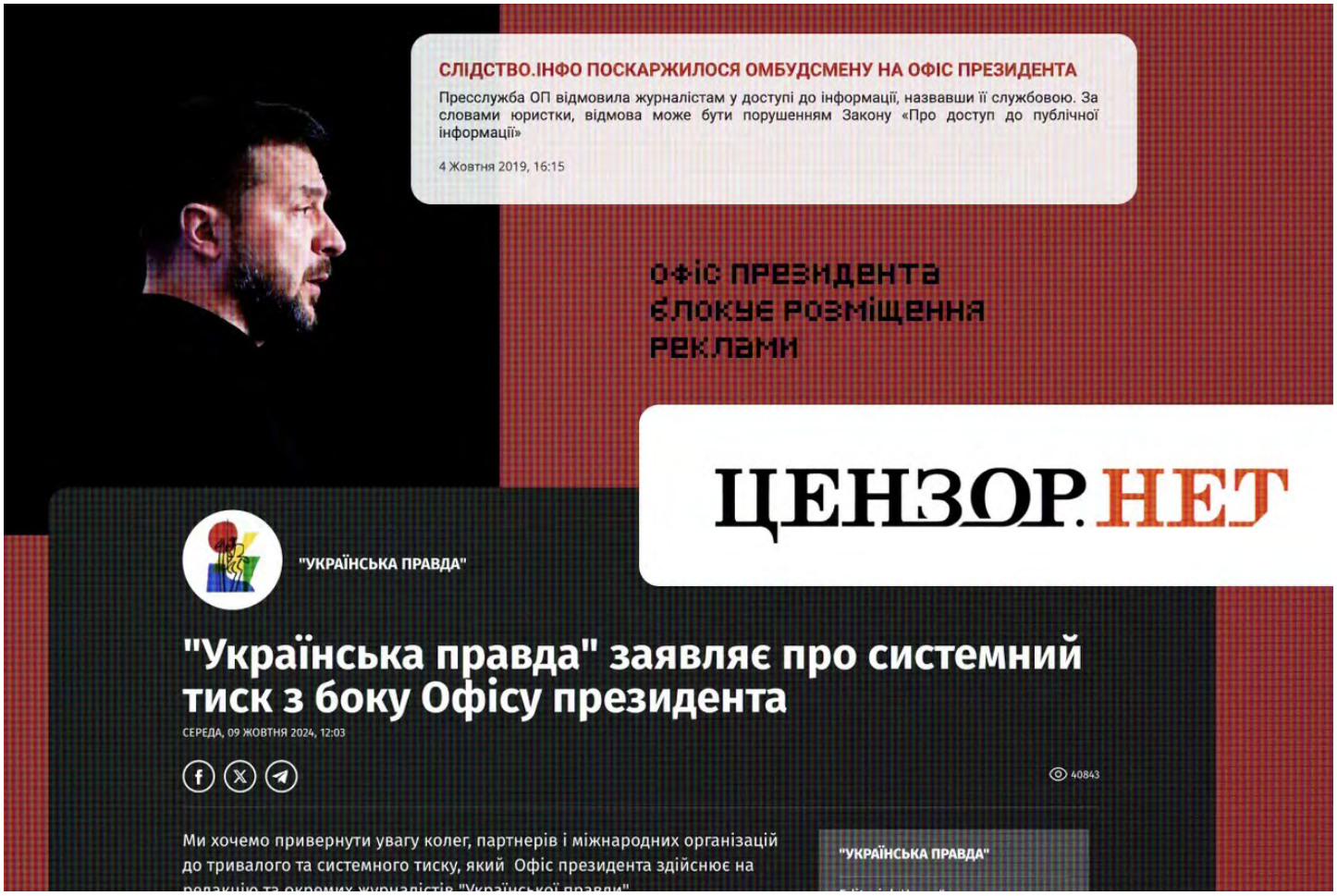
Проект Bihus.info после инцидента с прослушкой использует новый слоган. Теперь он звучит так: «Будь як СБУ! Слідкуй за нами :)» — «Будь как СБУ! Следи за нами».

«Я из тех, кто настаивает, что журналист в воюющей стране может быть объективен»Интервью одной из самых главных украинских военных журналисток Натальи Гуменюк — о войне, цензуре и пропаганде

5. Глава пятая — о том, как представляет себе смысл журналистики президент украины

«У Зеленского свое понимание роли медиа»

В конце августа 2024 года Владимир Зеленский проводил пресс-конференцию в Киеве, во время которой позволил себе эмоциональное замечание в адрес Романа Кравца — корреспондента «Украинской правды», одного из наиболее значимых независимых украинских СМИ (он — полный тезка администратора телеграм-канала «Джокер»). На просьбу журналиста оценить эффективность своей команды — работу главы офиса Андрея Ермака и его замов Олега Татарова и Ростислава Шурмы — украинский лидер ответил:

***

На оффрек (*встрече с журналистами off the record, то есть не под запись, — прим. «Медузы»*) я сказал о Татарове. Но если вам мало, я повторю. Я не хотел это говорить. Это знают и Соединенные Штаты, и все: Олег Татаров вместе с [главой СБУ] Василием Малюком убивали чеченцев в Украине, в Киеве, пока вы здесь не были. Мало? Выгнать его, чтобы его убили русские? Я уже об этом говорил и сказал, что это непубличная информация. Сказал всем медиа на нашей непубличной встрече.

***

Что конкретно имел в виду Зеленский и почему он так эмоционально отреагировал на критический вопрос о своей команде, неизвестно. Реакцию президента Украины посчитали чрезмерно эмоциональной и несколько источников «Медузы» на украинском медиарынке, и высокопоставленный

собеседник в Киеве. И все же ничего удивительного в этой ситуации они не видят. «Этот конфликт [власти с медиа] был неизбежен, — говорит журналист одного из независимых украинских изданий. — Очарования этой властью у нас не было. С первых дней было понятно, что у Зеленского свое понимание роли медиа».

Президент Украины крайне болезненно реагирует на любую критику и всегда был «абсолютно к ней невосприимчив», считает этот же журналист:

***

А ведь свое политическое legacy [наследие] он получил благодаря сериалу «Квартала 95», который критиковал и высмеивал любую власть — причем не только решения и коррупционную составляющую, но даже физиологические особенности политиков.

***

Существуют издания, которые для Зеленского как красная тряпка, полагает собеседник «Медузы»: независимые «Цензор.нет», «Украинская правда», «Слідство.Інфо», «Зеркало недели», Николов и «Наші гроші» и другие расследовательские проекты. Причина в том, что их авторы критически оценивают ближайшее окружение Зеленского, публикуя материалы, например, про Ермака и Татарова: «В том числе люди из окружения Зеленского — а Ермак в этом очень талантлив — накручивают президента. Ермак отправляет ему скриншоты резонансных публикаций — и это влияет на президента».

К тому же обществом в военное время легко манипулировать, и так же легко настроить людей против неугодных журналистов. «Даже те, кто следуют профессиональным стандартам, могут легко получить обвинение в работе на Россию», — говорит он.

В условиях, когда в стране схлопнулась политическая жизнь, журналисты-расследователи фактически выполняют роль оппозиции, считает собеседник «Медузы» на украинском медиарынке. Парламентские фракции сейчас демонстрируют солидарность с главой государства и не особенно критикуют Зеленского, а гражданское общество занято войной и волонтерством: на остальное едва ли хватает времени. Один из депутатов Верховной рады от «Европейской солидарности» (партия Порошенко) в разговоре с «Медузой» соглашается, что критиковать власть на фоне войны будет «разве что сумасшедший».

Независимые расследовательские проекты — такие как Bihus.info, «Слідство.Info», «Наші гроші» — это, по сути, отдельный политический субъект, констатирует высокопоставленный собеседник в Киеве, знакомый с работой офиса Зеленского. Он отмечает, что расследователи в том числе

получают иностранные гранты, которые позволяют им быть более независимыми от государства и бизнеса и выступать в роли watchdogs, контролирующих общественно важные сферы. «Не будучи политиками, они сильно влияют на политические процессы — и в конечном счете [в будущем могут повлиять] даже на результаты выборов. Политические последствия таких расследований, — уверен собеседник, — то, что отличает Украину от России».

На фоне войны и небывалой для Украины централизации власти независимые журналистские расследования начинают «угрожать вертикали президента и офису», считает собеседник: «Потому что кого [из фигурантов их расследований] ни возьми, ответственность на офисе».

Проблема нынешнего противостояния власти и независимых медиа заключается в том, что офис и сам Зеленский «не понимают», в чем общественная роль института журналистики, считает собеседник «Медузы» в редакции одного из независимых украинских изданий. «Наверное, потому что сам Зеленский строил свою карьеру на олигархических каналах, где нужно было все согласовывать и учитывать позицию собственника, — предполагает он. — В результате ему кажется, что за всем кто-то стоит: собственник издания, Госдеп США или еще кто-то… Они воспринимают журналистов как домашних животных, у которых есть свой хозяин. Скажут гавкать — они гавкают».

При этом собеседники «Медузы» признают, что украинские власти и прежде относились к СМИ похожим образом. Отчасти это объясняется тем, что с конца 1990-х немалая часть медиарынка была подконтрольна олигархам и они действительно использовали медиа как инструмент своей политической борьбы.

«Эти фантомные боли до сих пор есть — и экстраполируются на медиарынок в целом, как будто в стране не было 2004 года и „революции достоинства“», — заключает один из собеседников «Медузы». В результате, отмечает журналист, в любой критической статье президент видит политический заказ или интриги: «Он [Зеленский] просто не верит, что журналисты могут критиковать по делу — или потому что у общества есть запрос. Не понимает ценности гражданского общества».

○ ○ ○

«Мне бы не хотелось, чтобы российская аудитория думала, что в Украине полная цензура, а в России, мол, ее нет. Это не так. Очевидно, что в России с этим все гораздо хуже», — говорит независимая украинская журналистка в интервью «Медузе». Она нередко слышит от зарубежных коллег, что те часто читают о коррупции в Украине, и отвечает на это: «Так мы сами

об этом пишем! Вы читаете, потому что у нас есть независимая пресса». С цензурой, полагает она, ситуация аналогичная:

Есть в Украине цензура в марафоне? Есть. Пытается ли офис президента еще больше контролировать информационное пространство? Еще как! И все равно не может. Иначе не выходили бы десятки расследований и критических материалов, в том числе о них самих.

«Об украинских медиа стоит сказать одну вещь, которая не всегда очевидна из-за рубежа, — рассуждает в разговоре с „Медузой“ украинский медиаэксперт. — Они чрезвычайно множественны, децентрализованы и конкурентны — не в рыночном смысле, а в смысле соревнования идей, интересов и влияний». Эффективную систему государственной цензуры в Украине создать невозможно, убежден он: в стране несколько тысяч медиа, и значительная часть из них привыкла действовать самостоятельно, не спрашивая ни у кого никакого разрешения.

«Нет стольких цензоров», — говорит эксперт с усмешкой. Конечно, владельцы и политические патроны влияют на редакционную политику отдельных медиа — хотя не всех, продолжает он, — но это в первую очередь связано с «желанием получить электоральные бонусы». А сейчас в Украине из-за войны нет выборов, и в ближайшее время не будет.

«Устойчивость и разнообразие украинского медиаландшафта впечатляет, — согласна с медиаэкспертом представительница „Репортеров без границ“ в Украине Полин Мофре. — Независимые СМИ продолжают работу по всей стране — не только в Киеве, но и в Харькове, Одессе, Львове… Расследования о коррупции в украинской армии и органах власти получают огромный отклик в обществе, многие из них приводят к отставкам и увольнениям».

Собеседник на медиарынке предлагает относиться к сложившейся в Украине ситуации с давлением на журналистов философски. «Нужно продолжать работать — и не давать им себя сломить. Если бы не полномасштабная война, мы бы рассказывали об этих проблемах громче — однозначно, — говорит он. — Мы переживали разные времена и знаем: эта власть не вечна. Были времена Порошенко, когда журналистам прилетало много угроз, была и слежка, и все что угодно… Про давление на СМИ во времена Януковича я вообще молчу. И это пройдет».

Проблемы со свободой слова в Украине действительно есть, признает Катерина Сергацкова. «Они большие, серьезные, — говорит она и добавляет: — Но самое главное, что они решаются».

«Нет ситуации, при которой абсолютно все журналисты и медиаменеджеры согласятся, что цензура — норма, самоцензура — необходимость, а единый

марафон — супер. Такого единого мнения нет, — считает Сергацкова. — И на основании этого я делаю вывод, что свобода журналистики живет — несмотря на все, что происходит».

***

Редакция «Украинской правды» 9 октября публично заявилао «длительном и системном давлении» на редакцию и отдельных журналистов со стороны офиса президента Украины. Издание сообщило, что власти «блокируют контакты» со спикерами, запрещают чиновникам и силовикам общаться с редакцией и давят на предпринимателей, чтобы те отказались от рекламного сотрудничества с «Украинской правдой». Офис Зеленского пока это заявление никак не комментировал.

Елизавета Антонова

***

№ 124-1

бигусы наконец-то сделали сюжет по этому негодяю, который по квоте Порошенко пролез замом к клячику, с одной-единственной целью - сидеть в служебном кабинете секретаря киевсовета. приехавший с периферии Прокопив так и остался несправимым жлобком, алэ дуже хазяйновытым

2024-10-14

Бондаренко

жаль не задали вопрос по коттеджу в охранной зоне у воды на Жуковом острове. может хоть природоохранная прокуратура поинтересуется, если у НАБУ нет вопросов

BIHUS.Info
8 ч. ·

😑 Другий день повномасштабної війни - час купувати нову квартиру на Печерську.

Десь така логіка була в родини заступника Кличка Володимира Прокопіва. Офіційно в нерухомість вклалася фірма його дружини. Так само "офіційно" почали скуповувати квадратні метри у столиці інші близькі посадовця, відколи той розпочав кар'єру в КмР, а потім в КМДА. А ще - сюрприз - обходились їм обновки підозріло дешево.

Ви давно нас просили більше поговорити про Київ. Сьогодні поговоримо.

🔔 Вмикайте сповіщення на каналі, щоб не пропустити прем'єру вже о 19:30: https://www.youtube.com/bihusinfo?sub_confirmation=1

***

№ 124-2

вчера киевсовет принял бюджет, в котором аж 1,3% предназначены на поддержку армии

2023-11-15

Бондаренко

некоторые депутаты типа Ксенія Семенова выразили удивление столь невиданной щедростью

в ходе прений обозначился некий ПРОКОПІВ ВОЛОДИМИР ВОЛОДИМИРОВИЧ, который заявил что войной должно жить государство, а город Киев должен жить своей жизнью (ссылка в 1 комментарии)

я мог бы ограничиться только тем, что ПРОКОПІВ шнурок Довгого-Березенко, который несколько лет непосредственно занимался дерибаном

Киева будучи секретарём Киевсовета, а ныне как зам Кличка (в т.ч. по охране памяток)

но я всё таки задам ПРОКОПІВУ мелкие личные вопросы:

1) каким образом, франковский пенсионер - Штурмай Андрій Михайлович – тесть ПРОКОПІВА завладел 10 объектами недвижимости в центре Киева (на вул. Ділова, Сікорського, Червонопільська, Драгоманова)?

2) каким образом, франковская пенсионерка - Штурмай Стелла Володимирівна – тёща ПРОКОПІВА овладела поместьем в лесу в Ходосовке и квартирой на Демеевке?

BIHUS.Info
3 ч. ·

🧐 Рідним зама Кличка щастить? "Дешеві" квартири в найдорожчих ЖК та інша столична нерухомість

Володимир Прокопів - один із ключових політиків Києва. У Київраді він уже 10 років. І вже 5-й рік - заступник мера Кличка. Весь цей час він був достатньо публічним, хоча й не потрапляв у гучні скандали. Принаймні, все для цього робив.

На перший погляд, до Прокопіва не докопатись — усе виглядає ідеально. Але ми знайшли, де копнути, і викопали цікавого на цілих дві частини розслідування. Не в самого Прокопіва. А в його дружина, тещі, тестя і друга. Вони за роки депутатства нашого фігуранта дуууже примножили свої статки.

🛰️ Наприклад, дружина Віра на другий день повномасштабного вторгнення купила квартиру в одному з найдорожчих ЖК столиці — "Signature". А ще у родини є комерційні площі в ЖК "Теремки", будинок у "Новій Ходосівці" і 750 квадратів офісів у тестя, розкиданих по всьому Києву.

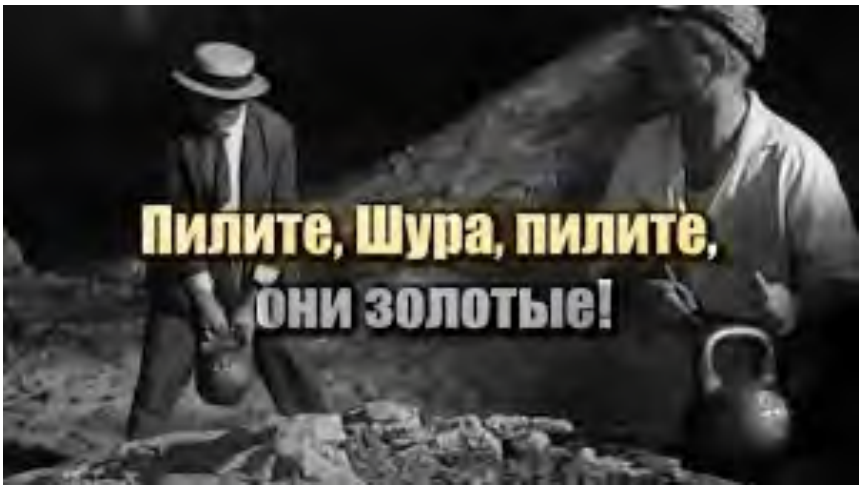
👉 Секрети київського тіньового кардинала — у першій частині розслідування Lesya Ivanova:

youtube.com
Київ на продаж: як рідні зама Кличка скуповують нерухомість у столиці

3) удобно ли тестю на пенсию заправлять хайландер (гибрид) 2021 г.в., а супруге – новенький ауди е-трон? война всё таки

4) каким образом, ПРОКОПІВ получил земучасток на ***Жуковом острове*** прямо возле воды и построил там огромезный коттедж, если строительство на этой территории запрещено? Природоохранная прокуратура ау!

***

№ 125

Не повірите, але голова земкомісії в Київраді Михайло Терентьєв таки навчився у Кличка дивитися в майбутнє

ПРОЕКТ РІШЕННЯ КИЇВСЬКОЇ МІСЬКОЇ РАДИ

Про розроблення детального плану території в районі Наддніпрянського шосе, Дарницького мосту та Дніпровської затоки у Голосіївському районі міста Києва

Картка документу

Тип документу:
Проект рішення

Дата публікації:
10.10.2024

Дата реєстрації проекту рішення:
10.10.2024

Номер реєстрації проекту рішення:
1548

Суб'єкт подання:
Постійна комісія Київської міської ради з питань архітектури, містопланування та земельних відносин

Стан:
Підтримано профільною комісією

> Постійна комісія Київської міської ради з питань архітектури, містопланування та земельних відносин Терентьєв М.О

Підтримано проєкт рішення та подано на розгляд КМР - Протокол № 23/88 від 03.10.2024

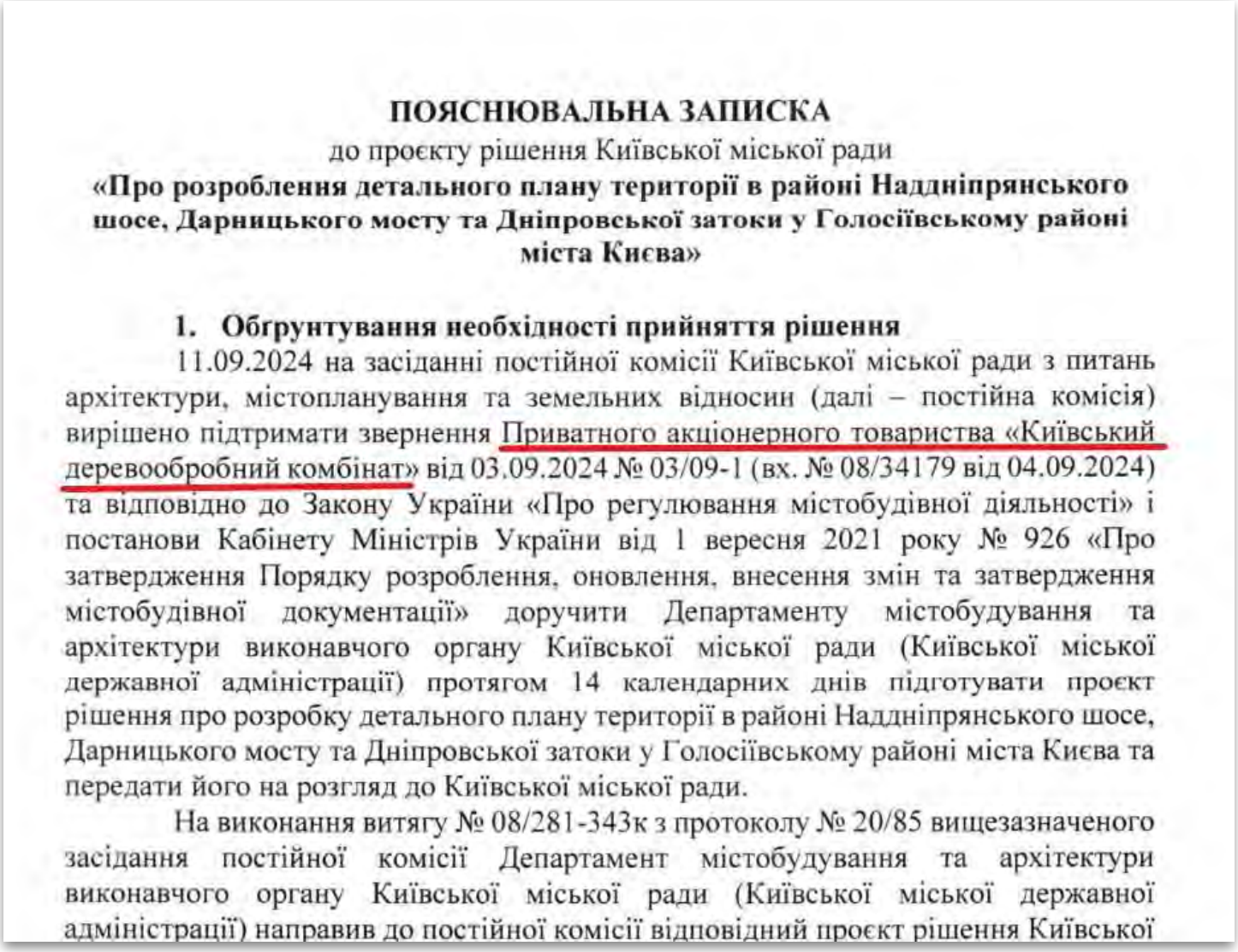
Файли:

2024-10-14

Могильний

Ото взяв так, і зі своєю комісією 3 жовтня підтримав проект рішення, який буде подано і зареєстровано в Київраді лише через тиждень після цього ;)

Особливо цікаво, заради ЯКИХ людей він заглянув у майбутнє.

ПОЯСНЮВАЛЬНА ЗАПИСКА

до проєкту рішення Київської міської ради

«Про розроблення детального плану території в районі Наддніпрянського шосе, Дарницького мосту та Дніпровської затоки у Голосіївському районі міста Києва»

1. Обґрунтування необхідності прийняття рішення

11.09.2024 на засіданні постійної комісії Київської міської ради з питань архітектури, містопланування та земельних відносин (далі – постійна комісія) вирішено підтримати звернення Приватного акціонерного товариства «Київський деревообробний комбінат» від 03.09.2024 № 03/09-1 (вх. № 08/34179 від 04.09.2024) та відповідно до Закону України «Про регулювання містобудівної діяльності» і постанови Кабінету Міністрів України від 1 вересня 2021 року № 926 «Про затвердження Порядку розроблення, оновлення, внесення змін та затвердження містобудівної документації» доручити Департаменту містобудування та архітектури виконавчого органу Київської міської ради (Київської міської державної адміністрації) протягом 14 календарних днів підготувати проєкт рішення про розробку детального плану території в районі Наддніпрянського шосе, Дарницького мосту та Дніпровської затоки у Голосіївському районі міста Києва та передати його на розгляд до Київської міської ради.

На виконання витягу № 08/281-343к з протоколу № 20/85 вищезазначеного засідання постійної комісії Департамент містобудування та архітектури виконавчого органу Київської міської ради (Київської міської державної адміністрації) направив до постійної комісії відповідний проєкт рішення Київської

Про погляд у майбутнє я пожартував, бо така можливість для махінацій прямо передбачена Регламентом Київради.

А от те, що Терентьєв цим користується для подібних проектів рішень, це вже погано... Громадськість має найбільшу можливість вплинути саме під час розгляду проекту рішення на профільній комісії, а тут проект провели таким чином, що його формально ще немає тож ніхто уваги не зверне.

п.8. Перелік №9

Приватне акціонерне товариство
«КИЇВСЬКИЙ ДЕРЕВООБРОБНИЙ КОМБІНАТ»
01013, м. Київ, вул. Деревообробна, 5
ідентифікаційний код 05421634

01013, місто Київ, вулиця Деревообробна, будинок 5

вих. № 03/09-1 від 03.09.2024 р.

Київська міська рада

01044, м. Київ, вул. Хрещатик, 36

Постійна комісія Київської міської ради з питань архітектури, містопланування та земельних відносин

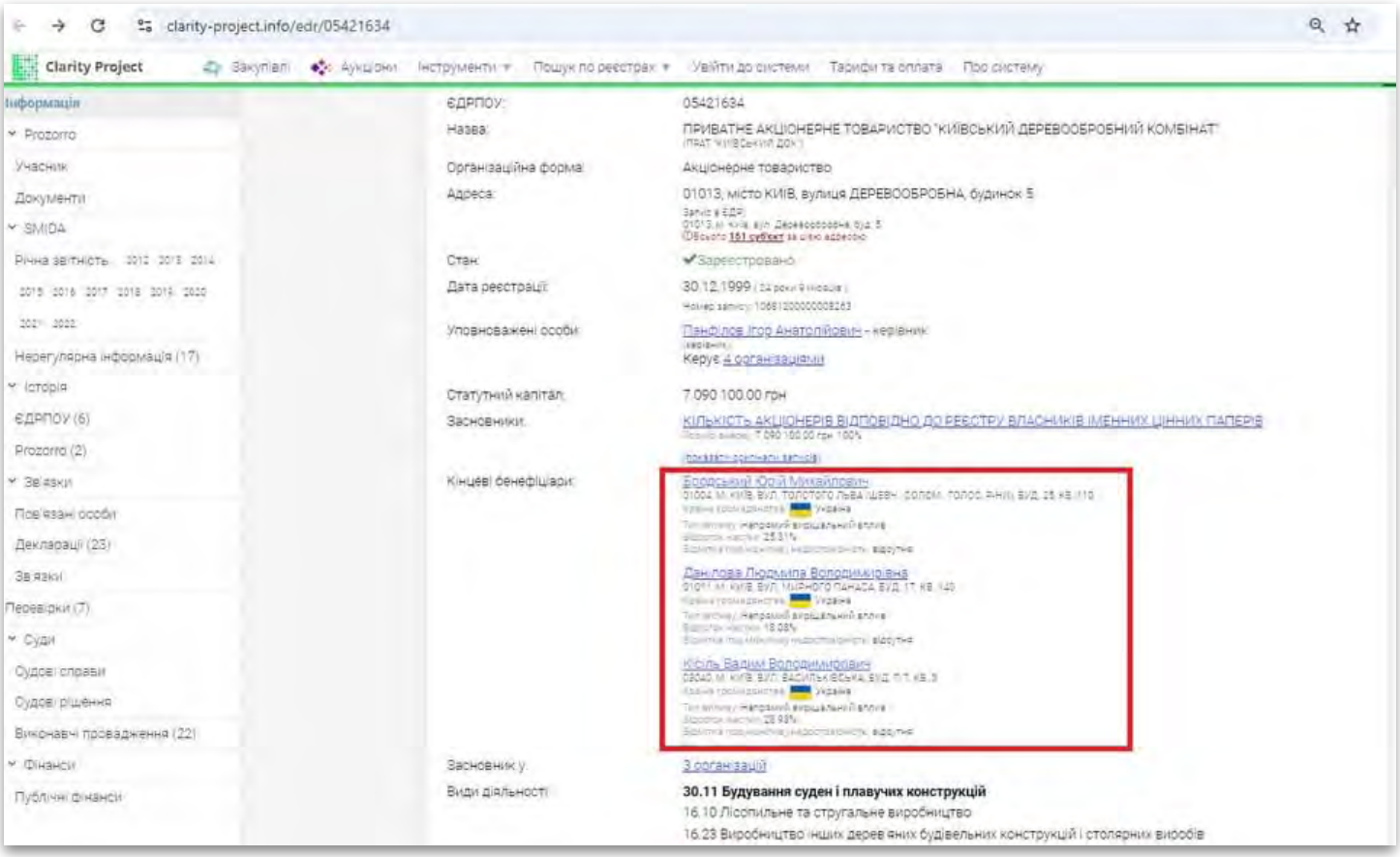
Київська міська рада
04.09.2024 № **08/34179**

Про надання дозволу на

розроблення детального плану території

Приватне акціонерне товариство «Київський деревообробний комбінат» є користувачем земельної ділянки площею 240582 кв.м. розташованої за адресою м. Київ, Голосіївський район вул Деревообробна, 5 (кадастровий номер 8000000000:90:113:0001) та використовується підприємством для розміщення та експлуатації основних, підсобних і допоміжних будівель та споруд підприємств переробної, машинобудівної та іншої промисловості (код 11.02 КВЦПЗ) відповідно до Акту про право постійного користування землею серія та номер К-79 від 26.05.1992 року, витяг з Державного реєстру речових прав на нерухому майно про реєстрацію іншого речового права №247210720від 05.03.2021 року.

Мова йде про **розробку нового ДПТ в районі Наддніпрянського шосе, Дарницького мосту та Дніпровської затоки у Голосіївському районі.**

І провернули це за зверненням такого собі ПАТ "Київський деревообробний комбінат", кінцевими бенефіціарами якого є дружина екс-секретаря РНБО Данілова, син Михайла Бродського та особа на ім'я Кісіль Вадим Володимирович, який скоріше за все той що борець і член НОК України.

***

№ 126

Четверта тематична конференція у продовження Саміту миру була присвячена пункту Формули миру щодо недопущення ескалації війни

14 жовтня 2024

Керівник Офісу Президента України Андрій Єрмак узяв участь у тематичній онлайн-конференції, присвяченій дев'ятому пункту Формули миру «***Недопущення ескалації війни та повторення агресії***».

Ця конференція стала четвертою поспіль, а за результатами кожного такого заходу будуть сформовані пропозиції до другого Саміту миру.

У зустрічі взяли участь представники **66 держав і міжнародних організацій**.

Українську сторону також представляли

> — заступник керівника Офісу Президента Ігор Жовква, заступник міністра закордонних справ Євген Перебийніс, заступник міністра оборони України з питань європейської інтеграції Сергій Боєв, радники очільника Офісу Глави держави Дарія Зарівна та Олександр Бевз.

Андрій Єрмак наголосив, що наявна архітектура світової безпеки не змогла запропонувати дієвих способів, щоб запобігти російській агресії. За його

словами, війна в Україні має глобальні наслідки, адже під загрозою опинилися ядерна, продовольча, енергетична та екологічна безпека.

«Нам потрібна оновлена безпекова архітектура, заснована на міжнародному праві та підкріплена власними оборонними спроможностями України. Ця система має охоплювати не лише військовий компонент, а й санкції, фінансову підтримку, інвестиції та широку співпрацю в різних сферах», – сказав керівник Офісу Президента.

Він також зауважив, що Україна разом із партнерами працює над оновленням архітектури безпеки, яка має допомогти у стримуванні та припиненні агресії по всьому світу.

Заступник керівника Офісу Президента Ігор Жовква зазначив, що вже 32 держави приєдналися до Спільної декларації G7 2023 року щодо гарантій безпеки для України.

«Загалом у результаті підписання **26 двосторонніх безпекових угод** ми маємо близько 40 мільярдів задекларованої військової допомоги для України лише у 2024 році», – додав він.

Радник Прем'єр-міністра Великої Британії з питань національної безпеки Тімоті Барроу наголосив, що держави-партнери мають підтримати Україну на шляху до справедливого миру та розробити механізм запобігання майбутній агресії. Велика Британія є співлідером дев'ятого пункту Формули миру та стала першою державою, із якою Україна уклала двосторонню угоду про безпекову співпрацю на основі Спільної декларації G7.

Результатом конференції стало Спільне комюніке, текст якого наведений нижче за посиланням. Комюніке відображає бачення держав щодо недопущення ескалації та повторення агресії як систему заходів, яка охоплює дво- та багатосторонні зобов'язання й домовленості у сфері безпеки, посилення оборонних спроможностей України, ефективну імплементацію політики стримування майбутньої агресії, зокрема через відновлення територіальної цілісності України, відшкодування збитків, санкційну політику, а також механізм реагування у разі ризику нової агресії. Крім того, учасники наголосили, що Україна стала на незворотний шлях до повної євроатлантичної інтеграції в межах реалізації свого суверенного права.

***

СПІЛЬНЕ КОМЮНІКЕ

Недопущення ескалації та повторення агресії

14 жовтня 2024 року

На основі результатів Саміту з питань миру в Україні, який відбувся 15–16 червня 2024 року у Швейцарії, та напрацювань робочої групи щодо пункту 9 «Недопущення ескалації та повторення агресії» Української формули миру, а також результатів цієї Конференції ми підтверджуємо відданість всеосяжному, справедливому та стійкому миру в Україні. Це важливо для того, щоб не допустити повторення агресії в будь-якій частині світу зараз і в майбутньому.

Ми підтверджуємо нашу відданість основоположним принципам глобального миру та безпеки, закріпленим у Статуті ООН, а також у Гельсінському заключному акті та Паризькій хартії. До цих принципів належать, *зокрема*, повага до суверенітету й територіальної цілісності держав, непорушність кордонів, право держав обирати власні союзи, міжнародне співробітництво, право на самооборону й повага до прав людини.

Незалежна, суверенна, сильна та успішна Україна та її безпека є важливими для стабільності глобальної архітектури безпеки відповідно до міжнародного права, включно зі Статутом ООН.

У Меморандумі про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї 1994 року (Будапештський меморандум) Росія взяла на себе зобов'язання щодо безпеки та незалежності України. Однак Росія відверто знехтувала взятими на себе зобов’язаннями, розпочавши свою невиправдану та повномасштабну агресивну війну, що триває, проти України.

Агресія Росії проти України має далекосяжні наслідки для регіону та світу. Безпека України є ключовою для ядерної, продовольчої, енергетичної та екологічної безпеки, а також стабільних міжнародних економічних відносин, торговельних шляхів та виробничих ланцюгів і поваги до міжнародного права. Ризик повторення агресії проти України залишається високим доти, доки її безпека й територіальна цілісність не будуть гарантовані юридично обов'язковими зобов'язаннями, а Україна не буде підтримана надійними національними оборонними засобами та інтегрована в міжнародну архітектуру безпеки.

Для того щоб запобігти повторенню агресії, Україна має отримати чіткі та змістовні зобов'язання у сфері безпеки, зокрема зобов'язання, що мають обов'язкову юридичну силу.

Отже, успішна архітектура безпеки, заснована на досвіді України, слугуватиме моделлю та міжнародною рамкою для запобігання ескалації та повторенню агресії в майбутньому як проти України, так і проти інших країн по всьому світу.

Рис1

Ми обіцяємо докладати всіх зусиль, щоб запобігти ескалації війни Росії проти України та стримати майбутні акти агресії Росії проти України й захистити заснований на правилах міжнародний порядок.

Разом ми поділяємо спільне бачення щодо таких важливих аспектів.

1. Недопущення повторення агресії Росії проти України

Ми визнаємо, що Україна відіграє невід'ємну роль у забезпеченні євроатлантичної безпеки, підтверджуємо право України на самооборону, як це передбачено Статутом ООН, а також на відновлення її територіальної цілісності в межах міжнародно визнаних кордонів і право обирати власні регіональні, політичні, економічні, безпекові та оборонні союзи й партнерства.

Ми визнаємо, що Україна стала на незворотний шлях до повної євроатлантичної інтеграції в межах свого суверенного права.

Ми відзначаємо Спільну декларацію про підтримку України, оголошену країнами «Групи семи» 12 липня 2023 року, до якої на сьогодні приєдналися 32 країни та яка має на меті допомогти запобігти ескалації війни та стримати майбутню агресію проти України.

Ми беремо до уваги положення Українського договору від 11 липня 2024 року та визнаємо зусилля України щодо зміцнення системи двосторонніх і багатосторонніх спільних зобов'язань або угод і домовленостей у сфері безпеки, які мають бути всеосяжними, сталими та довгостроковими. Важливо, щоб ця система зобов'язань чи угод і домовленостей не обмежувалася лише військовою складовою, а й охоплювала інші заходи для стримування майбутньої агресії проти України, посилення її обороноздатності та відновлення країни, зокрема шляхом зміцнення її демократичних інститутів, які мають вирішальне значення для демократії, безпеки та стійкості України.

У цьому зв'язку ми вітаємо продовження ініціативи щодо двосторонніх домовленостей у сфері безпеки. Відзначаємо важливість виконання в повному обсязі укладених безпекових угод і домовленостей з Україною, що сприятиме підтримці України, зміцненню регіональної безпеки та координації між підписантами безпекових зобов'язань або угод і домовленостей з Україною.

Крім того, ми вважаємо, що країни, з якими Україна укладає такі угоди та домовленості, можуть охоплювати країни з різних регіонів світу, участь яких суттєво зміцнить мир і безпеку як для України, так і в глобальному контексті, і заохочуємо інші країни приєднатися до укладення нових безпекових угод з Україною.

Рис2

2. Посилення оборонних спроможностей України

З метою уникнення ризику ескалації війни та стримування майбутньої агресії проти України відзначаємо необхідність, зокрема із залученням міжнародної допомоги та інвестицій, підтримувати розвиток оборонних спроможностей України, надалі зміцнювати її оборону та будувати стійкі сили, здатні захищати Україну зараз і стримати російську агресію в майбутньому.

Ми поділяємо погляд, що розвиток секторальних та регіональних безпекових компонентів, включно із забезпеченням безпеки та свободи судноплавства як у Чорному, так і в Азовському морях, зокрема щодо експорту українського зерна, відповідно до норм міжнародного права, розвиток і посилення діяльності в межах коаліцій спроможностей, а також імплементація укладених з Україною безпекових угод та домовленостей також є ключем до зміцнення України сьогодні поряд із забезпеченням її відновлення та стабільності в майбутньому.

3. Ефективна імплементація політики стримування майбутньої агресії

Ефективна імплементація сукупності національних та міжнародних обмежувальних заходів проти держави-агресора та її прибічників є важливою складовою механізму запобігання агресії.

Ми погоджуємося з тим, що у випадку агресії всеосяжні обмежувальні заходи, запобігання їх обходу та зобов'язання зберігати їх до виконання таких умов: агресія припинена, територіальна цілісність відновлена, збитки, завдані агресором, відшкодовані – можуть стати ефективним елементом масштабнішого плану запобігання потенційній агресії.

4. Консультативний механізм

Зазначаємо, що для збереження миру та стримування майбутньої агресії важливо використовувати надзвичайні консультації у випадку відновлення агресії проти України, відповідно до Спільної декларації про підтримку України, схваленої країнами «Групи семи» 12 липня 2023 року, для оперативного визначення відповідних наступних кроків у відповідь на потреби України та заходів, необхідних для протидії чи стримування агресії.

Наголошуємо, що підписанти безпекових зобов'язань та угод і домовленостей з Україною мають спільно координувати дії для забезпечення швидкого задоволення поновленої потреби у посиленій допомозі для України.

Рис3

***

№ 127

Саме зараз потрібно діяти, щоб не дати Росії та її спільникам адаптуватись до наших можливостей – звернення Президента

13 жовтня 2024

Бажаю здоров'я, шановні українці, українки!

Тепер уже готуємось до нових перемовин, що відбудуться цього тижня. Ми продовжимо представляти нашим європейським партнерам нашу ***стратегію примусу Росії до миру***.

Команди нашої держави та команди лідерів наших партнерів, яким уже представлений ***План перемоги***, **продовжують працювати над деталями – потрібні спільні кроки, і це мають бути сильні кроки.**

Є певні додаткові питання, які маємо узгодити з партнерами.

Але увесь необхідний потенціал у партнерів є, і це абсолютно реалістично – посилити позиції нашої держави, посилити позиції України саме так, як необхідно для чесного миру.

> — І саме зараз потрібно діяти, щоб не дати Росії та її спільникам адаптуватись до наших можливостей.

Ми бачимо, що нарощується союзництво між Росією й такими режимами, як у Північній Кореї.

> — Це вже не просто про передачу зброї. Це фактично про передачу людей з Північної Кореї до військових сил окупанта.

Очевидно, що в таких умовах наші відносини з партнерами потребують розвитку.

Фронт потребує більшої підтримки.

Коли ми говоримо про більшу далекобійність для України та **більш рішуче постачання для наших сил** – це не просто перелік військових засобів.

Це про збільшення тиску на агресора, який буде для Росії сильнішим, ніж вони можуть витримати.

І це про недопущення більшої війни.

Справжній мир може бути досягнутий лише завдяки силі, і увесь наступний тиждень буде присвячений роботі з нашими партнерами –заради такої сили, заради справжнього миру.

Команди працюватимуть.

Буде робота і з лідерами також.

Дуже розраховуємо на те, що ухвалення рішень не забариться. Наші українські воїни, увесь наш народ довів, що Україна здатна досягти навіть того, що комусь здавалося неможливим.

Ми вже неодноразово змінювали курс цієї війни, до кращого змінювали. Українці вміють битися й уміють вибивати майбутнє для своєї держави, свого народу, для всіх нас. Це маємо зробити й зараз.

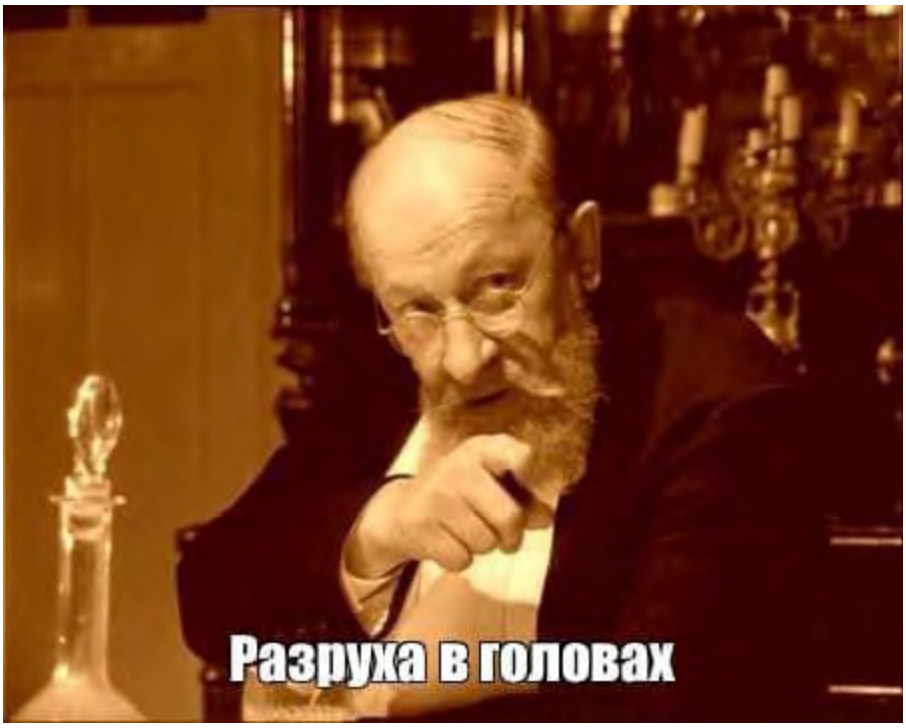
Я пишаюся нашими людьми.

І **наші люди** заслуговують на достатню допомогу й на справедливий мир.

Хочу подякувати зараз нашим бойовим бригадам Збройних Сил України, які за цей тиждень найкраще проявили себе. Покровський напрямок – 38-ма окрема бригада морської піхоти. Курахівський напрямок – 79-та бригада ДШВ. Времівський напрямок – 425-й окремий штурмовий батальйон. Придніпровський напрямок – 35-та окрема бригада морпіхів. А також Оріхівський напрямок – 65-та і 118-та окремі механізовані бригади, 128-ма окрема гірсько-штурмова бригада. Дякую всім вам! І ще відзначу наших прикордонників, які разом з іншими Силами оборони й безпеки України гідно захищають нашу державу. Луганський прикордонний загін – це бригада «Помста»: солдат Віталій Багінський, молодший сержант Олександр Балуєв, штаб-сержант Олександр Оліфіренко, капітан Віталій Кобаль. Бригада «Гарт» – хлопці воюють на Харківщині: солдати Андрій Демидов та Олександр Борисенко. Дякую вам та всім вашим побратимам! Харківський прикордонний загін – головний сержант Олександр Василець і старший сержант Владислав Кузніченко. Сумський прикордонний загін – старший сержант Микола Трохименко та майор Ігор Краплич. Дякую! А також відзначу всіх воїнів підрозділу «ДОЗОР» Державної прикордонної служби України.

Слава всім, хто з нами, нашим народом, Україною! Дякую кожному й кожній, хто допомагає!

Слава Україні!

***

№ 128

На фото внизу - не послание внеземной цивилизации, которое нам обещают скоро озвучить

2024-10-14

Кущ

Это список конфискованного имущества одного не самого большого коррупционера в Китае.

Рис1

Опубликован он в бюлетне Верховного суда КНР.

Речь о Ли Чуаньляне - бывшем зам мэра города Цзиси.

Не самый большой город, не самый большой чиновник в нем.

> — В списке кэш на три ярда юаней, 1021 объект недвижимости, 27 земельных участков, 8 лесных угодий, 38 автомобилей, корпправа в 18 компаниях.

Кстати, **Ли ушел со своей должности в 2017 году, сейчас нашел защиту в США. Наверное как политический беженец и диссидент.**

Но есть отличие от нас.

В Китае коррупция «сервисная».

1) — То есть чиновник помогает бизнесу и берет за это, например, 5%.

2) — Но только после запуска проекта и с прибыли. Как за проектное сопровождение. Почти инвестняня.

Поэтому **бизнес в Китае не жалуется на коррупцию, наоборот, доволен, что такой сервис есть.**

Коррупционеров ловят исключительно по идеологическим соображениям или из зависти. Или когда чиновник теряет чувство меры и такта.

В Украине - коррупция "на входе", с затрат.

— То есть, бизнесмен еще ничего не заработал, но уже всем должен на нулевом цикле проекта: активистам и чиновникам.

Это происходит вследствие того, что у нас все хотят "нахапаться" за несколько лет пребывания у власти. А потом, костюм с отливом и "домой" в "любимое Монако".

Поэтому у нас на коррупцию жалуется бизнес, а идеологически с ней никто не борется.

Второе отличие - **коррупцию в Китае периодически чистят.**

— Как корабль, который оброс ракушками и замедлил ход. Тогда, сухой док и чистить.

В Украине, вокруг нашего корабля, больше похожего на баржу из известной юморески Жванецкого, периодически плавают аквалангисты в виде разных НАБУ и что-то там "срезают", но в масштабах столь малых, что это уже ни на что не влияет.

А сама бажа «уже никуда не плывет», как популярный плавучий ресторан в Киеве.

Зато там хорошо наливают и идут постоянно какие-то терки и мутки:

"Льются песни, льются вина и стучат, стучат, стучат бокалы в такт.....".

***

№ 129

Так, росіяни продовжують зазнавати колосальних втрат на фронті, а тепер уже й масштабних втрат у тилу через удари українських БПЛА (Том Купер зазначає, що за такого розвитку виробництва власних безпілотників, Україні скоро будуть не потрібні дозволи на далекобійні удари). Проте тривожні дзвіночки, найперше, через виснаження українських сил ППО та й далі незадовільну пропорцію постачання снарядами, в порівнянні з окупантом, не можна ігнорувати. Том Купер сподівається, що належні висновки будуть зроблені й українським керівництвом, і західними союзниками.

> Оригінал тут: https://xxtomcooperxx.substack.com/p/ukraine-war-10-october-2024-exchanging?utm_source=post-email-title&publication_id=1535927&post_id=150052008&utm_campaign=email-post-title&isFreemail=true&r=2bgqpz&triedRedirect=true&utm_medium=email

Переклад: Ростислав Семків, Катерина Соболева, Антоніна Ящук

Редакція: Ростислав Семків

ТОМ КУПЕР

ВІЙНА В УКРАЇНІ 10 ЖОВТНЯ 2024: ВІДДАЄМО ТЕРИТОРІЮ ЗА ВОРОЖІ ВТРАТИ

Привіт усім!

Оскільки всім відомо, що я зарозумілий і пихатий невіглас, до того ж абсолютно недолугий у «висвітленні» Арабо-ізраїльської війни, а зрозуміти Близький Схід, не живучи там упродовж чотирьох поколінь просто неможливо, то пропоную сьогодні оновлення щодо останніх подій в Україні... Можливо, це я зможу зробити краще... втім, хто зна...

Генерал-майор Фройдінг, щось на кшталт «офіційного коментатора українських справ» від Бундесверу, вчора був дуже втішений. Він заявив, що збільшення виробництва та постачання артилерійських снарядів Україні значно покращило ситуацію на передовій. А ще зазначив, що в даному аспекті на початку цього року перевага Росії складала 8:1, а зараз — 3:1.

Не впевнений, чи вояки ЗСУ на передовій радіють, що росіяни все ще мають втричі більше снарядів і кінця цьому не видно... (ні, навіть у 2025 році)... І не можу не запитувати себе, чи не стосується ця пропорція також інших секторів озброєнь... Відтак, не бачу причин радіти повній нездатності всієї Західної Європи збільшити виробництво артилерійських боєприпасів за 2,5 роки...

До речі, Фройдінг також сказав, що виробництво українських дронів б'є всі рекорди, і очікують, що буде випущено 1,5 мільйона FPV-дронів. Цікаво, що

при цьому жодним чином не було згадано про обмеження Китаєм експорту пов'язаних запчастин в Україну...

Але, звісно, приємно, коли все так добре...

1. ПОВІТРЯНА ВІЙНА

ПС ЗСУ та сили ППО — продовжують перемагати, залишаючи за собою шлейф вогню... (зітхає) Приблизно 6 жовтня росіяни виявили й знищили одну із систем ППО PAC-2/3 (Patriot). Принаймні її радар MPG-65 і керуючий автомобіль MSQ-104. Байдуже, що це не тільки найцінніші, але й найскладніші для заміни частини системи. Аж такі, що за останні 6-7 місяців «Захід» зміг поставити лише два комплекти.

[ЗОБРАЖЕННЯ 1]

Байдуже, що ці два ключові елементи системи були знищені «іскандерами», і байдуже, що це сталося за межами Пашеної Балки, у Дніпровській області, приблизно за 90 кілометрів від лінії фронту. І хтось був аж такий добрий, що поставив їх поруч...

Здається, я вже говорив — десь із 90 разів чи близько того — що коли дієш згідно застарілої доктрини, відмовляєшся писати нову, не аналізуєш (і не розповсюджуєш для внутрішнього користування) досвід минулого, а потім призначаєш нещодавно доставлені PAC-2/3 в колишню частину С-300, яка останні два роки захищала Західну Україну і де не мають уявлення, чого очікувати неподалік лінії фронту... якщо ти не можеш об'єктивно розслідувати хоча б той випадок з трагедією власного F-16... ну, тоді «засвоєні уроки», «випадки» і «тренування на місцевості» можуть мати певне значення. Втім, напевне, я просто не маю зеленого поняття про такі неважливі питання і про війну загалом, тому краще замовкну.

…хоча…

...ну, ця скалочка в моєму маленькому пальці… ну, вона не дає мені закрити рота, бо хоча тут «нема про що балакати», як і про той недавній «інцидент», коли росіяни збили власний ударний безпілотник Су-70 «охотник», можна зробити кілька висновків.

А саме: росіяни збили той безпілотник ракетою «повітря-повітря», випущеною одним із їхніх винищувачів-перехоплювачів, який переслідував «тікаючий БПЛА» приблизно на 20 кілометрів вглиб/над територією, підконтрольною ЗСУ, на великій висоті, і це було чітко видно — не тільки для багатьох спостерігачів на землі, але й для всіх можливих радарів ПС ЗСУ.

[ЗОБРАЖЕННЯ 2]

Чому це так цікаво? Чому це має значення?

По-перше… ні, не тому, що всі торочать, що Су-70 був збитий Су-57, «винищувачем-невидимкою шостого покоління» росії. Наскільки я знаю, попри всі чутки, такі літаки _досі_ не перебувають на озброєнні ВКС. Причина — проблеми з програмним забезпеченням, яке має інтегрувати роботу різних датчиків. Ті, хто має хоч трохи уявлення про інші високотехнологічні російські системи озброєння та зв'язку, які розроблялися за останні 20 років, знають: проблеми з програмним забезпеченням у російському оборонному секторі не нові. Насправді, за винятком кількох випадків, програмні проблеми стали причиною невдачі близько 30-40 основних російських проєктів за цей період.

Суть: доволі очікувано, що Су-57 досі «проходить випробування». Читайте: російські льотчики-випробувачі мають хіба здогадуватися, якими можуть стати характеристики літака, коли він отримає все своє «планове» обладнання. А _льотчики-випробувачі_ не люблять гадати. Очікувано, виникають великі проблеми з написанням інструкцій для польотів і тактики Су-57. А без інструкції ніхто в росії ніколи не відправить цей літак у бій...

...і також не тому, що — як добре пояснив Татарігамі два тижні тому (https://x.com/Tatarigami_UA/status/1839064115093942688?utm_source=substack&utm_medium=email) (втім хіба хтось обов'язково має це помітити?) — виробництво Су-57 нікуди не просувається, бо росіяни не можуть імпортувати необхідну електроніку західного походження (і це також про «санкції, що не працюють»).

...і не тому, що Су-70 мав би бути «віддалено веденим» з Су-57, тобто безпілотником, яким керує пілот цього «літака-неведимки», й не через інші фантазії: така «інтеграція» двох систем ніколи не працювала з тієї самої причини, через яку росіяни не можуть виробляти Су-57 (і Су-70) серійно...

А тому, що збиття цього С-70 «показало» (або підтвердило), що насправді ВКС взагалі не потребують, щоб над Україною літали «літаки-невидимки». Бо вже кілька місяців успішно застосовують «звичайні» («не-невидимі») літаки над лінією фронту. Не дивно, що С-70 був збитий російським Су-30, або Су-35, а ПС ЗСУ не змогли його збити, хоча він «наважився» пролетіти 20+ кілометрів над контрольованою ЗСУ територією. До речі, як повідомляли в зв'язку з падінням Вугледара, є ділянки фронту, де ВКС «наважуються» завдавати прямих ударів по позиціях ЗСУ навіть бомбардувальниками Ту-22М-3.

(.... що, до речі, «цілком влаштовує» росіян ще й тому, що, судячи з фотографій уламків С-70, аеродинаміка цього БПЛА, можливо, і «стелс», але обробка поверхні — аж ніяк, зазори між поверхнями управління — теж ні,

заклепки та інші шви — геть не «стелс», не кажучи вже про матеріали, з яких зроблені його обшивка та внутрішня конструкція...).

Кому взагалі треба всі ці «стелс»-примочки, коли у противника немає серйозних засобів ППО?

Застосовує ВКС «літаки-невидимки» (і БПЛА) чи ні, проте ці два випадки (збиття С-70, а потім враження ЗРК «Патріот») підтверджують мої слова, сказані ще влітку цього року: ППО ПС ЗСУ виснажені настільки, що не просто не здатні прикривати великі ділянки фронту (чи то через брак ракет, чи то через значну небезпеку для основних систем ППО), а виснажені до такого рівня, що росіянам навіть не потрібні ні літаки-невидимки/БПЛА, ні навіть планерні бомби УМПК, щоб бомбити українські наземні війська. Російські старі літаки, такі як Су-30 і Су-35, можуть «майже вільно» літати над лінією фронту, принаймні на більших висотах (за межами діапазону дії українських ПЗРК, наприклад).

Напрошується висновок, що після 2,5 років повномасштабної війни ВКС нарешті втілюють те, для чого вони були спроектовані і створені, а саме:

> **— встановлюють домінування (якщо не перевагу) в повітрі над полем бою.**

Можливо, їхні повільніші літаки, які літають низько, такі як Су-24 і Су-25, іще не зовсім вільно можуть літати, про що свідчить той факт, що днів десять тому було збито Су-25. Схоже, що принаймні кілька бригад ЗСУ досі мають на озброєнні ПЗРК або інші типи ЗРК (зенітно-ракетних комплексів ближнього радіусу дії). Але коли росіяни можуть бомбити позиції ЗСУ повним набором засобів, таких як ФАБ-250М-54 і ФАБ-250М-62, ФАБ-500М-54 і ФАБ-500М-52м, ФАБ-1500М-54, ФАБ-3000М-54, ФАБ-5000М-54, ОФАБ-250 і ОФАБ-500, РБК-250 і РБК-500, або ОДАБ-500 і ОДАБ-1500 і т.д. ... тоді, вибачте, наявність кількох ЗРК важить надто мало. В такому випадку навіть удари українських БПЛА по російських складах УМПК не мають сенсу.

...і не треба дивуватися, чому ЗСУ продовжують втрачати людей і територію. Нехай навіть «дуже повільними темпами»...

Тепер до інших новин повітряної війни...

Німеччина повідомила про передачу Україні двох додаткових ЗРК IRIS-T (один SLM і один SLS, обидва профінансовані у співпраці з Норвегією), а Франція повідомила, що модернізація її літаків Mirage 2000 для ПС ЗСУ триває й включатиме адаптацію для несення бомб AASM. Поставка «Міражів» очікується в першому кварталі 2025 року.

У неділю, 6 жовтня, росіяни спрямували в повітряний простір України 87 «шахедів», українці заявили, що 56 з них було збито, а 28 — нейтралізовано засобами РЕБ.

У понеділок, 7 жовтня, росіяни спрямували в повітряний простір України близько 75 «шахедів» (насправді точна кількість не відома), українці заявили про 32 збитих і 37 нейтралізованих РЕБами літальних апаратів.

У вівторок, 8 жовтня, росіяни спрямували в повітряний простір України 19 «шахедів», українці заявили, що 18 збито.

У середу, 9 жовтня, росіяни спрямували в повітряний простір України 22 безпілотники, українці заявили, що 21 було збито.

Крім того, росіяни випустили 7 «іскандерів», 2 Х-59 і (в понеділок) 3 «кинжали» за той же період. Один «іскандер», один Х-59 і два «кинжали» було збито за заявами ПС ЗСУ. Обидва «кинжали» на підльоті до Києва, а третій — над Старокостянтиновом. На жаль, оборона Одеси була менш успішною: в неділю і в понеділок по одному «іскандеру» влучили в південні доки місцевого порту, вразили торгові судна Paresa (зареєстроване в Сент-Кітс і Невіс) і Optima (зареєстроване в Палау, одна людина загинула).

[ЗОБРАЖЕННЯ 3]

«іскандер-М» завдав удару по одному з двох торгових суден під час завантаження в південній частині Одеського порту 6 і 7 жовтня.

У цьому «сезоні» найбільше з усіх українських міст обстрілюють Херсон: щонайменше 19 осіб поранено, переважно російськими дронами, якими навмисно обстрілювали цивільне населення.

Тим часом 6 жовтня український БПЛА завдав удару по московському вищому загальновійськовому командному училищу в кузьмінках, що спричинило велику пожежу. У понеділок, 7 жовтня, снаряд з одного ЗРК і кілька українських БПЛА влучила в нафтобазу в Феодосії, спричинивши її загоряння. Точніше, ні, українці не влучили, бо росіяни збили всі БПЛА на підльоті, а потім уламки впали на землю і спричинили пожежу... а потім вибухи... і щоночі вибухають іще два-три резервуари, і так уже три дні, принаймні, за словами росіян... До речі, тієї ж ночі українські БПЛА атакували ще й аеродроми «Саки» та «Бельбек».

[ЗОБРАЖЕННЯ 4]

Учора [9 жовтня. – перекл.] 12 українських ударних БПЛА вразили 67-й арсенал ВСрф у районі брянська. Українці стверджують, що це був основний склад боєприпасів угруповання військ ВСрф «сєвєр» (відповідає за курщину),

де зберігалися боєприпаси північнокорейського виробництва калібру 122 і 152 мм, а також авіаційні бомби (значна частина – під відкритим небом).

Попередньої ночі українські ударні дрони завітали на багато військових об'єктів на росії: на кубані, курщині, волгоградщині та ростовщині. Відомо також про ураження складу боєприпасів на авіабазі «ханська» у краснодарському краї (тут штаб-квартира 272-гої навчальної авіаційної бази), що спричинило пожежу. Те саме спіткало авівіабазу «лейськ». Інші БПЛА, як повідомляють, влучили у «склад «шахедів» в октябрському районі краснодарського краю. Були численні – і потужні – «вторинні детонації». Повідомляється, що «400 ударних БПЛА» були знищені одним махом. За останніми даними, знищено «153 «шахеди і 4,5 мільйона тонн авіаційного бензину...» [у джерелах ідеться про 4,5 тонни. – перекл.].

[ЗОБРАЖЕННЯ 5]

Одна із вторинних детонацій унаслідок удару українських БПЛА по «складу «шахедів» у октябрському.

Чесно кажучи, якби інших подій у цій війні було менше, а я не був би таким втомленим, то я б радів усім цим новинам. Бо нарешті, через стільки часу – та й без будь-якої супер-пупер-західної зброї – Україна завдає серйозних ударів у відповідь. З якою б радістю я сказав, куди може запхати Тріо Фантастикус у Білому домі [Байден-Блінкен-Салліван. – перекл.] усі свої ATACMS, а Шольц – усі свої Taurus... туди, де ніколи не світить сонце... Україні вони не потрібні. Тим більше, що, судячи з подій останніх кількох днів та ночей, Україна має так багато годних БПЛА, що майже щоночі завдає ударів углиб росії, б'є по основних складах боєприпасів, логістичних складах, авіабазах.

Проблема в тому, що результати цієї діяльності переважно залишаються незрозумілими. Мій досвід вивчення інших повітряних воєн свідчить, що «вогонь і дим» — це що завгодно, але не «чітке підтвердження успіху». Особливо такого, що міг би мати явний вплив на здатність супротивника продовжувати подібного роду війну. Тож на даному етапі я просто «обережний оптиміст». Принаймні кількість таких ударів і кількість дронів, які для цього використовуються, зростає. І це хороший знак.

Переходимо до наземної війни.

Курщина...

Перш за все, російське угруповання військ «сєвєр» «укрупнилося» до приблизно 70 тисяч військовослужбовців, з яких близько 40 тисяч розгорнуто навколо контрольованого Україною виступу. «Збірна солянка» із різнорідних бригад, полків і батальйонів під командуванням фсб має на озброєнні близько

100 танків, 500 інших бойових броньованих машин, 200 артилерійських установок і до 100 реактивних систем залпового вогню. Вони знову намагаються витиснути ЗСУ з курської області: останніми днями з'ясувалося, що росіяни штурмували та зуміли увійти в Дар'їно і Миколаєво-Дар'їно. Імовірно, ЗСУ знову викинули їх, але міцний контроль ані над першим, ані над другим так і не встановили. У дію був введений батальйон, який спробував контратакувати з Толстого Лугу у напрямку Обухівки, але, схоже, був зупинений біля цього села. Інакше кажучи, українцям знову не вдалося толком зупинити росіян, і цього разу вони не змогли хоча б обійти з флангу і серйозно вдарити по них. Що має означати, що попереду ще більше російських атак.

Принаймні російська логістика працює за російською же логікою. Наприклад, 810-та бригада морської піхоти збирала кошти на закупівлю системи радіоелектронної боротьби, але коли обладнання прибуло у зону бойових дій, його віджали (https://t.me/ButusovPlus/14147) ахмат-кадирівці, та й по тому.

Північна Харківщина...

у цьому районі росіяни теж посилили свої атаки. Від минулого тижня – за потужної підтримки з повітря Су-25 та ударних гелікоптерів воздушно-космічєскіх сил – їм вдалося повернути собі райони у центрі Вовчанська – очевидно, у тому числі Агрегатний завод.

[ЗОБРАЖЕННЯ 6]

Су-25 воздушно-космічєскіх сил, вид з українського БПЛА, кінець вересня.

2. БИТВА ЗА ДОНБАС

Куп'янськ-Сватове...

росіяни повернулися до наступу безпосередньо на Куп'янськ з півночі, з району Синьківки. При цьому вони могли дійти до Петропавлівки: українці повідомляють, що відбили першу атаку на це село.

Сіверськ...

заява росіян про «розвал українського фронту» в цьому районі та «захоплення Верхньокам'янського» – повна дурня. Насправді вони скинули з дронів свій прапор на будівлю у цьому селі, а потім створили відповідне відео. Лінія фронту залишається там, де й була. «Присутність» росіян у Григорівці обмежилася двома (цифрами: 2) солдатами.

Бахмут...

російські штурмові групи регулярно перетинають канал Сіверський Донець-Донбас, хоча, схоже, вони все ще не можуть створити міцний плацдарм на західному боці, усередині Часового Яру.

Торецьк...

росіяни «піднесли сюрприз» ЗСУ, атакувавши з центру Торецька на південний захід і південь і захопивши ділянку території на схід від двох териконів. Власне, вони розширили своє проникнення в центральну частину міста, здійснивши масовану атаку на його південні околиці. Як було сказано в моєму останньому оновленні: враховуючи, яким є склад гарнізону ЗСУ, що перебуває у цьому місті, не дивно, що багато українців очікують, що воно впаде до грудня...

Покровськ...

схоже, це єдина ділянка, де цього тижня просування росіян «помітно» сповільнилося. Як мінімум «трохи». Причина начебто «очевидна»: колосальні втрати ВСрф. І справді, за «західними» мірками втрати росіян на Покровському напрямку не можна не назвати катастрофою. Ще й верифікованою катастрофою, бо щодня ці втрати підтверджуються сотнями відео.

Реально,

> **— росіяни втрачають більше бойової бронетехніки та артилерії, ніж можуть відновити з радянських сховищ, та в середньому близько 1000 убитими і важкопораненими на день (це повсюди, а не лише на Покровському напрямку).**

Але й українці не можуть компенсувати свої втрати в бойовій техніці та артилерії.

Тому що

> **— внутрішнє виробництво мінімальне, а «Захід» просто не постачає ні нових танків, ні бронетранспортерів (назвати шведські PbV 302, поставки яких почалися минулого тижня, «бронетранспортерами» – хехе, смішно...).**

Але німецькі звіти, згідно з якими цього року мобілізація в Україні «суттєво покращилася», або французькі звіти, згідно з якими вони готують та оснащають своєю зброєю цілу бригаду ЗСУ, читати «достатньо приємно».

У першу чергу,

1) — …очікувати, що втрати ВСрф можуть переконати росіян, що продовжувати безглуздо... ну, це мені нагадує сказане восени 2022 року «наступного літа ми скупаємося в Азовському морі».

2) — путін може відчувати посилення проблеми з мобілізацією, але він вирішує її найпростішим способом: пропонує ще більше грошей.

Це означає, що

3) — більша частина його військ – це все ще добровольці, а не мобіки та/або призовники. А добровольці завжди воюють краще (або принаймні вони набагато більш витривалі)...

Крім того,

— **ЗСУ все ще надто повільно реагують на російські «сюрпризи»**, тому росіяни розширюють своє проникнення в напрямку Лисівки та Вишневого – на північ і південь від Селидового відповідно. Який сенс вміло триматися, коли сусідні підрозділи просто не можуть втримати свої позиції... Ну, подивимося.

Курахове...

цьому районові багато українських джерел теж дають «не більше місяця». Хіба що втрати, яких вони завдають ВСрф, «переконають росіян зупинитися»... хм... не впевнений. Та й це все справи майбутнього. Зараз ситуація така, що, незважаючи на численні поранення та значні втрати, завдані 46-тою окремою аеромобільною бригадою ЗСУ, росіяни увійшли в село Островське, що на схід від Курахового. Авіаційні удари КАБ та «іскандерів» зруйнували дамбу на річці Вовча, тому у водосховищі, яке «захищає» північну частину міста, залишилося дуже мало води.

Вугледар...

Мене дивує повне ігнорування цієї зони усіма провідними українськими оглядачами та коментаторами.

Ніби вони погоджуються з Генштабом України, мовляв, «та, це не має значення». Можливо, поки що не має? Або ж не має, бо ви не знаєте нікого з військових, які там служать?

Цього тижня росіяни продовжують просування на північ, у напрямку Богоявленки. Зайшли (і, мабуть, захопили?) у Золоту Ниву. На північ від цього району наступають на Антонвику та Єлизаветівку. Такими темпами до Великої Новосілки, Шахтарського та Успенівки вони дійдуть не «до кінця року», а вже до грудня...

Декілька днів тому, відповідаючи на коментар читача, я написав:

— це нагадує мені ситуацію, якою почалася остання фаза того, що я називаю сирійською агонією (2011-2017), початок 2016 року. Все було «добре» і «обіцяюче». Було «зрозуміло» і «очевидно», що роблять асадисти, Хезболла та КВІР, і вони так само зазнавали великих втрат. І – на відміну від України зараз – була достатня кількість військ і боєприпасів, щоб протистояти цьому... але все ж Сирія впала.

Спочатку тому, що 1) — від неї відмовилися США, потім тому, що 2) — ЄС почав діяти у стилі зомбі-ідіоів.

Можна лише сподіватися, що Україна не повторить цей шлях.

Так, зараз відбувається багато «обіцяючих подій», але ефект від них стане очевидним лише навесні 2025 року.

А до того часу... ну, **є речі в ЗСУ, які не змінюються**, а Дніпром багато води стече...

***

№ 130

Спільний документ щодо реалізації Формули миру буде підготовлений у листопаді – Андрій Єрмак на зустрічі з послами G20

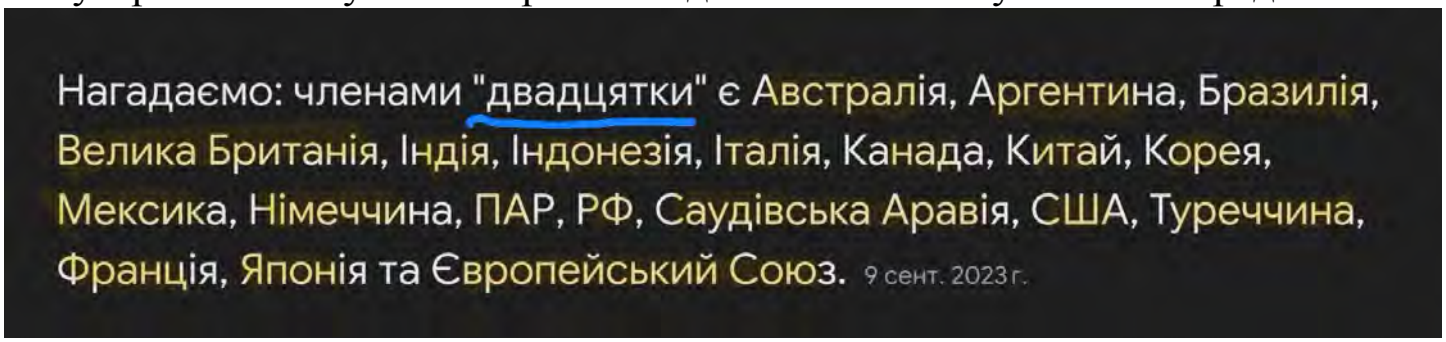
15 жовтня 2024

Керівник Офісу Президента Андрій ***Єрмак*** разом із міністром закордонних справ Андрієм ***Сибігою*** зустрілися з послами країн G20 в Україні.

Захід був присвячений процесу реалізації ***Формули миру*** Президента Володимира Зеленського.

У зустрічі взяли участь керівники дипломатичних установ і представники

посольств

> — Бразилії, ***Австралії*** (онлайн), ***Аргентини***, ***Великої Британії***, ***Індії***, ***Індонезії***, ***Італії***, ***Кореї***, ***Мексики***, ***Туреччини***, ***ЄС***, ***Франції***, ***Німеччини***, ***ПАР***, ***Японії***, ***США*** та ***Канади***. ***(Відсутні п'ять держав - Бразилія, Саудівська Аравія, РФ, Китай та Австралія)***
>
> В онлайн-режимі також долучилися посли України у відповідних державах.

Андрій ***Єрмак*** зазначив, що **процес проведення тематичних конференцій на основі кожного з пунктів *Формули миру* завершиться цього місяця.**

communico — повідомляю) — офіційне повідомлення про хід і наслідки переговорів між державними і громадськими діячами, делегаціями у міжнародних відносинах, а також про досягнуті угоди, рішення (урядові повідомлення) тощо, опубліковані в ЗМІ.

«Результатом кожної із цих конференцій є спільне *комюніке* з принципами та запропонованими рішеннями. Найголовніше в комюніке – це конкретні кроки, дії, які потрібні для реалізації пунктів *Формули миру*. І вони будуть об'єднані в *спільному документі*, який ми будемо готові презентувати на початку листопада», – розповів він.

За словами керівника Офісу Президента, Україна готова, зокрема, на майданчику саміту G20 обговорити інші пропозиції, які базуватимуться на принципах міжнародного права та Статуту ООН, щодо справедливого закінчення війни.

«Щоб зробити документ, який справді буде спільним і базою для всіх потенційних переговорів. Тоді буде що обговорювати. Адже ми всі прагнемо знати, що необхідно зробити, щоб ми могли сказати, що ця війна закінчилася, а справедливий і тривалий мир повернувся на українську землю», – наголосив Андрій Єрмак.

Очільник Офісу Глави держави зауважив, що створити необхідні умови для початку результативних переговорів має реалізація ***Плану перемоги.***

Міністр закордонних справ акцентував, що **Україна ніколи не підтримає жодних ініціатив, які розроблялися без її участі**.

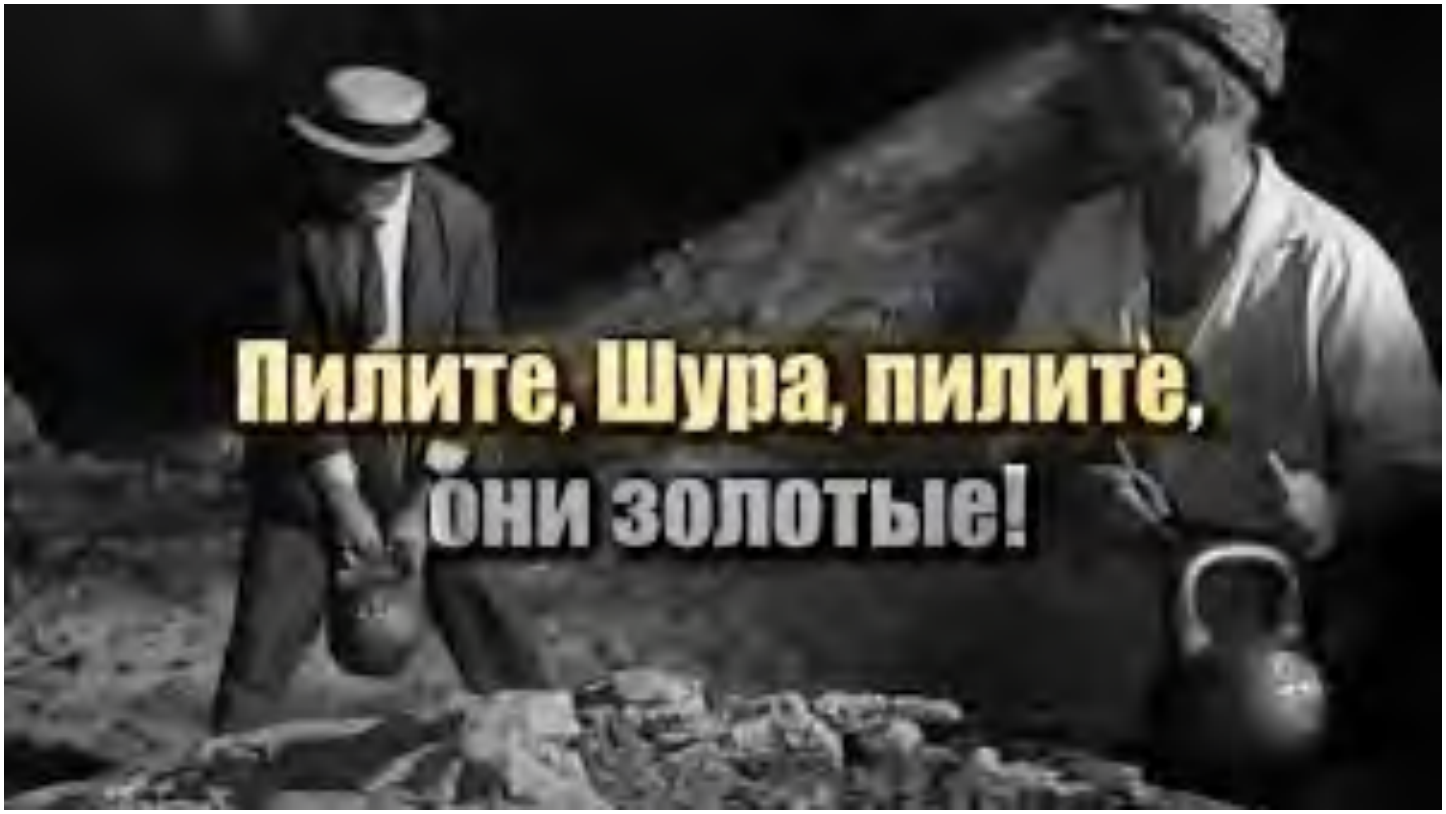
«Нічого про Україну без України. І також **жодні ініціативи не мають змагатися з нашою *Формулою миру*** та розділяти міжнародну спільноту. Це наш підхід», – додав Андрій ***Сибіга***.

***

№ 131

Но красиво, красиво, признаю

2024-10-16

Кущ

Разные у нас были модели приватизации, но так, чтобы с одним участником продать запасы стратегического сырья (титан) по цене торгового центра в Киеве...

Но **даже не это интересно, а сама подложка схемы.**

Я уже писал о покупке азербайджанской компанией ОГХК - объединенной горно-химической компании, которая раньше принадлежала олигарху ***Фирташу***, потом была с помпой национализирована и теперь как-то буднично и без фанфар приватизирована под вечер пятницы за смешную сумму в 100 млн дол.

> 1) — Низкую цену продажи компании обосновали тем, что война и упали мировые цены на титановое сырье - ильменит.
>
> 2) — С другой стороны, зачем продавать, если война и упали цены на добываемое компанией сырье?

Но **самое интересное, что компания из Азербайджана, купившая ОГХК, никогда не была замечена в титановом бизнесе.**

Относительно недавно она купила в Украине корпоративные права мобильного оператора Водафон.

Тогда накой ей титан? Нахиба?

Но ларчик схемой открывался.

У мобильного оператора есть неплохая прибыль, поэтому своим собственникам он может заплатить приличные дивиденды.

Но как их репатриировать из Украины? Пока идет война, это запрещено. Кстати, данный запрет может продлится в той или иной форме и после завершения войны.

Но деньги выводить надо.

А дальше, озвучиваю исключительно свою авторскую версию, гипотетическую.

> **— Если нельзя вывести капитал из страны, то нужно купить в этой стране актив с экспортным потенциалом.**
>
> **И тогда вывод капитала произойдет через экспорт сырья.**

Простая схема:

> **— инвестируешь прибыль от владения мобильным оператором в ОГХК. Экспортируешь титан и выводишь капитал с помощью сырьевого экспорта.**

При этом, государство тебе еще и возместит НДС на сумму налогового кредита:

> — капвложения, покупка оборудования, электроэнергии, стоимость ремонтов и т.д.

Но ведь экспортную выручку нужно возвращать, спросит наивный читатель.

Нужно, но иногда "не можно".

Какие схемы уже применяют разные компании в Украине по невозврату валютной выручки?

1) — Есть "нарванная схема":

> — продаешь сырье фиктивному покупателю за границей, он не рассчитывается и вы его банкротите.

Подаете иск в суд и получаете справку о банкротстве за рубежом. В правильной юрисдикции это стоит пару тысяч долларов. Потом с этой справкой идете в банк и снимаете сумму экспорта с валютного контроля.

Так во время войны не вернулось 8 млрд дол экспортной выручки зерновых трейдеров.

2) — Есть схема лобистская:

> — Ну, типа, ваш экспорт очень важный для страны и вам нужны особые сроки возврата валютной выручки.

Так, по некоторым товарам аграрного экспорта НБУ увеличил сроки возврата экспортной выручки с 90 до 120 дней.

3) — Есть схема "серая":

> — Создаете в оффшоре фирму-прокладку на островных бомжей и продаете свой товар себе же, например, за 30 единиц. И уже с оффшора перепродаете реальному покупателю по рыночной цене, например, за 100 единиц.

70 единиц в такой схеме никогда не вернутся в Украину.

Ну и вообще,

— **90 дней возврата экспортной выручки в Украину по основной линейке товаров - это как дебетный лимит по выводу капитала в размере квартальной выручки**.

Тоже неплохо.

В общем,

> — у нас можно купить стратега с запасами ценного сырья по **цене ТРЦ, использовать его для вывода капитала, когда другим нельзя и еще получить от государства возмещение НДС**.

Поэтому я не понимаю тех людей, которые говорят, что «в Украине трудно вести бизнес».

Такого "полного фарша" вам нигде в мире не предложат. Просто нужно уметь договариваться с ровными пацанами.

Это все, конечно, могут быть мои фантазии и

> **— «новый инвестор на самом деле хочет построить завод по производству металлического титана из добытого сырья и запустить печать деталей в 3D принтере из титанового порошка»…**

Будем посмотреть.

***

№ 132

Хай наша спільна робота за Планом перемоги якнайшвидше обернеться миром для України – виступ Президента у Верховній Раді

16 жовтня 2024

Слава Україні!

Наші люди в Україні, у світі не втомлюються говорити: «Слава Україні!»

Україна не втомлюється відповідати: «Героям слава!»

Але **на нашій землі стали рідше звучати слова «Україна має перемогти»**.

Перемога для декого стала незручним словом. На жаль. І в реальності – ми розуміємо – перемоги непросто досягти.

Хоча **тільки перемоги народжують для країни славу. І дають змогу берегти реальну пам'ять про героїв – на століття**. І дають змогу країні жити. Жити незалежно, жити вільно, суверенно, на своїй землі й за своїм законом.

І самим обирати для себе майбутнє.

Майбутнє для України **– це, безперечно, бути сильною частиною глобального світу, бути на рівних з усіма країнами-лідерами, бути у Євросоюзі та НАТО – бути там повноправно.**

Бути там – це справедливо для нас. Слава Україні!

Українці заслуговують на це.

І саме в цьому ***наша мета*** – відвоювати для України право на життя.

— **Вибити для України саме справедливість. Завершити цю війну надійним і чесним миром для всіх нас.**

Я дякую всім, хто наближає реалізацію цієї нашої мети: кожному воїну, усім громадянам України.

І саме для всіх нас, українців, підготовлений план – ***План перемоги***.

План перемоги України – це план посилення нашої держави, посилення наших позицій. Щоб бути достатньо міцними у завершенні війни. Щоб Україна була з усіма мускулами.

Цей План можливо реалізувати.

— **Це залежить від партнерів. Підкреслюю: від партнерів.** Це точно не залежить від Росії.

Кожен у світі бачить, що Росія не шукає чесного миру. Путін збожеволів і хоче, абсолютно хоче тільки війни. Він сам не зміниться. Він надто з минулого. Надто вчорашній. Він глухий до всіх інших.

Але разом – ми, українці, разом із нашими партнерами – ми повинні змінити обставини так, щоб війна закінчилась. Безвідносно до того, чого хоче Путін.

Ми всі повинні змінити обставини так, щоб Росія була ***примушена до миру***.

Спочатку давайте згадаємо, що майже два роки тому на саміті «Групи двадцяти» в Індонезії Україна запропонувала ***Формулу миру***.

Це ***стратегія*** припинення російської агресії проти України, українців та відновлення справедливості для всього нашого українського народу на основі цілей і принципів Статуту ООН.

За два роки майже сто країн з усіх частин світу підтримали Формулу миру.

Я вдячний кожній такій країні.

Ми провели успішний інавгураційний Саміт миру і ми змогли довести, що

— **цей переговорний формат – він може бути успішним для головного – для завершення війни**.

Але Росія поки ухиляється від чесної дипломатії та поміж бомбами кидає ще ультиматуми.

Ми повинні це зупинити.

Жоден російський ультиматум не матиме сенсу для всіх нас, не матиме сенсу для України.

Це гарантують наші воїни, усі наші люди, наша єдність. Єдність України. І єдність наших партнерів. Усе це є основою нашої здатності досягти справедливої мети.

План перемоги – це **шлях посилення України**.

Це саме таке посилення України, яке потрібне, щоб

1) — не тільки захистити наші позиції, українські, а й щоб

2) — прокласти міст – міст до проведення ***другого Саміту миру***, **який поставить справедливу для України крапку у цій війні**.

Сьогодні я хочу публічно вперше представити цей План. І звертаюсь до вас – заради єдності та підтримки України.

Дорогий український народе!

Пане Голово Верховної Ради України!

Пане Прем'єр-міністре!

Пане генерале, Головнокомандувачу Збройних Сил України!

Панове керівники наших поважних розвідок, Служби безпеки України, шановні урядовці, голови всіх державних інституцій України!

Народні депутати України!

Українські дипломати!

Представники держав – наших партнерів, які сьогодні тут присутні, посли в Україні!

Усі, хто присутній сьогодні в цій залі!

Терміновість Плану перемоги – саме зараз. Це пункти, більшість яких розрахована детально в часі.

Якщо

1) — почати рухатися з цією ідеєю, із цим конкретним *Планом перемоги* саме зараз, то

2) — може вдатися завершити війну не пізніше ніж наступного року.

Ми всі з вами, хто відчуває біль війни, чуємо, що в таких назвах, як Покровськ, Вовчанськ, Харків, Суми, наш Оріхів, Запоріжжя, Херсон, Донецьк, Луганськ, Крим, звучить не тільки доля України.

Але також доля інших країн – країн Балтії. Фінляндії. Країн – наших сусідів. Балкани, країни Центральної Азії, Грузія, Молдова.

І країн з інших регіонів світу, які далекі від нас із вами в Україні, але дуже близькі до наших партнерів. Це стосується і Лівії, і Сирії, і країн регіону Сахель.

У битвах, у яких зараз б'ються українці саме тут, в Україні, заради своєї незалежності, вирішується, чи порине світ у ще більше воєн.

Росія та її спільники хочуть більше воєн. І це факт.

Вони вчаться. Що більше часу вони матимуть, щоб учитись нести саме руїни й тільки, то більше згодом світ заплатить обов'язково, на жаль, за право на життя, за право на мир.

Зараз для наших партнерів допомогти Україні – це гарантувати, що у світі збережеться порядок, заснований на правилах.

1) — Якщо війна Росії проти України завершиться на *Саміті миру* та на основі міжнародного права, це переконає інших потенційних агресорів не розв'язувати інші війни.

2) — І якщо ж Путін досягне своїх божевільних цілей – геополітичних, військових, ідеологічних та економічних, то це створить нездоланне враження в інших потенційних агресорів, зокрема в регіоні Затоки, в Індо-Тихоокеанському регіоні та в Африці, що загарбницькі війни можуть бути вигідними і для них також.

Тому доля наступних десятиліть визначається саме діями нашої глобальної коаліції на захист України й міжнародного права.

Для нас абсолютно легітимно звертатися до партнерів по підтримку в цій битві.

Для партнерів – цілком практично допомогти нам не лише вистояти, а й перемогти у війні за наше життя. **Цим партнери допоможуть собі не менше.**

В коаліції злочинців разом із Путіним станом на зараз уже є Північна Корея – родина Кім, яка тримає в рабстві більш ніж 20-мільйонну частину корейського народу.

— Наша розвідка фіксує не лише передачу зброї з Північної Кореї до Росії, а й передачу людей.

— Це робітники для російських заводів – замість убитих на війні громадян Росії. І особовий склад для російської армії. І це вже факт.

Фактично це участь уже другої держави у війні проти України на боці Росії.

Кожен бачить

1) — допомогу іранського режиму для Путіна. Так само, як і

2) — співпрацю Китаю з Росією. Попри заяви Пекін утримується від справді серйозних, дієвих кроків для того, щоб зупинити Путіна, зупинити агресію та порушення Росією Статуту ООН.

І ми маємо чесно говорити – українці та всі наші партнери: якщо ми не посилимося суттєво зараз, Путін встигне суттєво посилитися в наступному році – посилитись так, щоб назавжди відкинути дипломатію.

Росія повинна програти у війні проти України.

І це не «заморожування».

І це не торгівля територіями чи суверенітетом України.

Ми повинні реалізувати ***План перемоги***, щоб **примусити Росію бути на Саміті миру та бути готовою закінчити війну**.

Отже, **План складається з п’яти пунктів і трьох таємних додатків.**

1. Пункт перший – ***геополітичний***.

2, 3. Пункти другий і третій – вони ***військові***.

4. Пункт четвертий – ***економічний***.

5. Пункт п’ятий Плану перемоги – ***безпековий***.

Пункти розраховані в часі. **Дуже конкретно**.

— Перші чотири – це час війни, щоб її завершити.

— П’ятий пункт – на час після війни, щоб гарантувати безпеку.

1. Перший пункт – це запрошення в НАТО. Зараз

Ми – демократична нація, яка довела, що може захищати Євроатлантику і наш спільний спосіб життя – інших демократичних націй.

Протягом десятиліть Росія використовувала геополітичну невизначеність у Європі, а саме – факт, що Україна не є членом НАТО. І саме це спокушало Росію посягати на нашу безпеку. І тепер факт запрошення для України в НАТО може стати справді фундаментальним для миру.

Ми розуміємо, що членство в НАТО – це питання подальшого, а не теперішнього.

Але Путін має побачити, що його геополітичні розрахунки програшні.

Росіяни повинні це відчувати – що їхній цар програв геополітично світу.

І я хочу подякувати всім нашим партнерам, хто підтримує, що запрошення для України в НАТО зараз із членством пізніше посилює не нас – посилює всіх нас.

Invitation – запрошення – це сильне рішення, яке не потребує нічого, окрім рішучості.

І сьогодні запрошення символізує значно більше, ніж тільки НАТО.

Для нас рішучість у питанні НАТО для України означає також неминучість євроінтеграції для України та безальтернативність демократії в Україні.

І саме тому це початковий пункт Плану перемоги. Перший і дуже важливий. Свідчення рішучості. Ось що таке запрошення. Безумовне запрошення зараз.

Це визначеність, як партнери бачать насправді місце всіх нас, місце України в архітектурі безпеки.

Я прошу всіх вас працювати заради рішучості партнерів визнати Україну рівною іншим у європейській архітектурі безпеки.

2. Другий пункт – оборона

Це незворотне зміцнення української оборони проти агресора.

Це реалістично – захищати наші позиції на полі бою в Україні й водночас обов'язково **повертати війну на територію Росії**, щоб росіяни відчували, що таке війна, і попри російську пропаганду починали розвертати ненависть у бік Кремля.

Ми не наївні. Україна не вірить і не повірить, що більшість росіян усвідомить справді глибину морального падіння їхньої держави.

Але вони мають відчути падіння російської армії.

І це буде програшем їхньої ідеології війни.

Є **чіткий перелік зброї**, яка здатна підтримувати таку силу наших воїнів.

А завдяки ***Курській операції*** **ми побачили, що Путін не має достатньо сили, щоб триматись, коли ми тиснемо, справді тиснемо міцно**.

Тому **ключем до реалізації цього другого пункту Плану перемоги є:**

(1) успішне ***продовження операцій Сил оборони та безпеки України у визначених районах ворожої території***, щоб не допустити буферних зон на нашій землі;

(2) незворотне ***посилення*** позицій Сил оборони та безпеки України та знищення наступального потенціалу Російської Федерації на окупованій території України;

(3) далі – ***допомога партнерів у комплектуванні наших бригад резерву*** для Збройних Сил України;

(4) виведення ***ППО*** України на такий рівень, який є достатнім, реально достатнім для захисту наших міст і сіл від російських ракет і ворожих дронів, та спільні захисні операції з нашими сусідами у Європі для збиття російських ракет і дронів у межах доступу повітряного щита партнерів;

(5) а також

1. розширення операцій із застосуванням наших українських ракет і дронів, а також

2. інвестиції у розширення їх виробництва в Україні;

(6) зняття партнерами обмежень на застосування ***далекобійної зброї*** на всій окупованій Росією території України й на території Росії – по об'єктах воєнної інфраструктури – і надання Україні відповідних далекобійних можливостей – ракет, дронів та інших засобів ураження;

(7) надання Україні в реальному часі ***супутникових даних*** і даних, що отримуються іншими засобами розвідок.

Для кожного з підпунктів оборонного пункту нашого Плану перемоги Україна надає партнерам чітке обґрунтування, всі деталі, що саме є нашими цілями, як ми їх досягаємо і наскільки це зменшить російську здатність продовжувати цю війну.

Оборонний пункт Плану має *таємний додаток*, і до нього мають доступ саме ті партнери, які мають відповідний військовий потенціал допомоги.

3. Третій пункт Плану перемоги – це пункт під назвою стримування

Під нього теж є відповідний *таємний додаток*.

Його вже отримали Сполучені Штати ***Америки***, лідери Великої ***Британії***, ***Франції***, *Італії* та ***Німеччини***.

> — Отримають і ще деякі держави, які можуть наповнити змістом для України цю дуже добре відому світові концепцію стримування.

Російське керівництво агресивно діє лише тоді, коли переконане, що не отримає адекватної руйнівної відповіді.

Коли Росія знає, що відповідь буде, і розуміє, яка це буде відповідь, вони обирають переговори та стабільне співіснування навіть зі стратегічними противниками. І ми знаємо ці приклади.

Завдяки цьому стримування Росії від агресії можливе і щодо України та всієї Європи.

Україна **пропонує розмістити на своїй землі комплексний неядерний стратегічний пакет стримування**, який буде достатнім для захисту України від будь-якої воєнної загрози з боку Росії та який звузить, максимально звузить варіативність дій Росії до таких перспектив: або приєднатись до чесного дипломатичного процесу для справедливого завершення війни, або гарантовано втратити можливість продовжити агресивну війну внаслідок застосування Україною наданого пакету стримування згідно з визначеними військовими цілями Росії.

Тобто пакет стримування – це факт, що Росія або йде в дипломатію, або йде… до втрати її машини війни.

«Peace through strength».

По обидва боки Атлантики це працює однаково результативно. І цей пункт можна забезпечити, зокрема, фінансуванням – і ці деталі також передані – фінансуванням у межах уже укладених безпекових угод із партнерами та визначених обсягів фінансової підтримки.

4. Пункт четвертий – стратегічний економічний потенціал

В Україні зосереджені природні ресурси, і зокрема критично важливі метали ціною в трильйони доларів США. Це, зокрема, уран, титан, літій, графіт та інші стратегічні й стратегічно цінні ресурси, які посилять у глобальній конкуренції або Росію та її союзників, або Україну та демократичний світ.

Поклади критичних ресурсів в Україні разом із глобально важливим потенціалом України у виробництві енергії та продовольства є одними з ключових загарбницьких цілей Російської Федерації і цій війні.

І це наша можливість зростання.

Економічного зростання українців, усієї нашої держави.

Економічного посилення Євросоюзу заради економічної й багато в чому безпекової автономії Європи. І це можливість Сполучених Штатів та наших партнерів у G7 працювати з Україною – союзницею, яка може забезпечити на інвестицію прибуток.

Економічний пункт нашої стратегії має ***таємний додаток***, який передається лише ***визначеним партнерам***.

Україна пропонує Сполученим Штатам разом із ***визначеними партнерами***, зокрема це Євросоюз, частиною якого Україна – буде, та з іншими партнерами у світі, хто є нашими партнерами, укласти ***спеціальну угоду*** щодо **спільного захисту наявних в Україні критичних ресурсів**, **спільного інвестування** та використання потім відповідного економічного потенціалу.

Це також мир завдяки силі. Економічній силі.

Це угода, що органічно доповнить та посилить наявну систему економічного тиску на Росію, а саме – усі наявні санкції проти Російської Федерації, обмеження нафтової ціни, обмеження експорту в Росію та інші заходи тиску.

Російські спільники у світі повинні усвідомлювати, знати, бачити, що у цього режиму немає економічного майбутнього.

5. І п’ятий пункт

П’ятий пункт розрахований на *післявоєнний час*.

Після цієї війни Україна матиме один із найбільш досвідчених та великих військових контингентів.

І це люди, справжні люди, – наші воїни, які володітимуть реальним досвідом сучасної війни, успішним досвідом застосування західної зброї та різнобічним досвідом взаємодії, безумовно, з нашими партнерами, з військовими НАТО.

> Цей український досвід має бути використаний для зміцнення оборони Альянсу та гарантування безпеки у Європі.
>
> Це достойна місія для наших героїв.

Ми передбачаємо у разі згоди партнерів **заміщення окремих військових контингентів збройних сил Сполучених Штатів Америки, які**

дислоковані у Європі, заміщення їх українськими підрозділами. Після війни.

Українці довели, що можуть бути тією силою, яку російське зло не здолає.

І я вдячний кожному партнеру. Уже багато сигналів, які підтримують це, дуже сильно подобається їм ця ідея. Дякую. Усім, із ким ми обговорили цю перспективу на післявоєнний час, – вдячний за повагу до українців і нашої здатності бути нездоланними в Альянсі з партнерами.

Дорогий український народе!

Шановні присутні!

Партнери України, яким уже був представлений цей наш План, поставилися до нього дуже практично. Уважно. Команди зосереджені зараз на деталях заради дієвої підтримки. Команди почали працювати.

Завтра я представлю План перемоги на засіданні Європейської ради. Публічно. Але для мене було дуже важливо представити це сьогодні вам усім.

Але я хочу бути відвертим із вами щодо того, як сьогодні ситуація супроводжується у певній непублічній, різноформатній комунікації і з Україною також.

Ми чуємо від деяких партнерів таке слово, як «перемовини», і значно рідше звучить слово «справедливість».

Україна – я це підкреслював неодноразово – Україна відкрита до дипломатії, але до чесної, у сильній позиції.

Саме тому в нас є ***Формула миру***.

> — Це гарантія перемовин без примусу України до несправедливості. Українці заслуговують на достойний мир. План перемоги прокладе шлях до цього.

План перемоги

> – це гарантія, що божевільні в Кремлі втратять можливість продовжувати війну. І тому ***План перемоги*** є мостом до реалізації ***Формули***, до реалізації ***Саміту***, шляхом до чесної дипломатії.

Але на цьому шляху Україна має бути сильною. Об’єднаною. Та свідомою – свідомою того, що Росія не може відпустити нас, не може відпустити, але Росія може та повинна Україну втратити.

Росія повинна назавжди втратити контроль над Україною і втратити навіть бажання такого контролю. Всі такі можливості.

І водночас – гарантія спокою для всієї Європи.

І щоб ми досягли цього, я прошу всіх вас працювати, служити Україні, працювати на єдність в Україні та єдність України з партнерами. Переконувати партнерів. Бути тими, хто працює невтомно.

Я дякую кожному й кожній, хто працює саме так заради України. Хто воює заради України.

Я дякую всім, на чиїх плечах стоїть Україна.

Іноді в час війни буває так, що суспільство – є такі історичні приклади – суспільство поляризується. Але саме завдяки повазі одне до одного та вдячності суспільство зберігається. Попри будь-що. Будь-які виклики. Попри поляризацію.

Ми не воюємо одне з одним.

Ми воюємо з Росією. Це наш ворог. Воюємо з ним на полі бою, у міжнародних відносинах, в економіці, в інформаційній сфері, у людських серцях. Вони – ворог. Усередині України ворогів немає.

Ми досягали й досягаємо результатів у битвах завдяки саме нашій єдності.

Тому, будь ласка, не втрачаємо єдності.

Працюємо разом. Заради України.

Заради перемоги України.

Якщо втратимо єдність в Україні – ми точно втратимо єдність у Європі.

Якщо втратимо єдність у Європі – ми точно втратимо підтримку світу. Всі дивляться на нас.

Якщо втратимо підтримку світу – ми програємо в цій війні, як було століття тому.

План перемоги, серед іншого, дає змогу нам усім в Україні об’єднатись іще більше навколо спільної мети.

І саме тому я звертаюся зараз до вас.

Хай наша спільна робота загалом, за Планом перемоги якнайшвидше обернеться миром для України.

Я дякую всім вам, дякую, хто з Україною!

Пишаюсь усіма нашими людьми.

Дуже вірю в Україну.

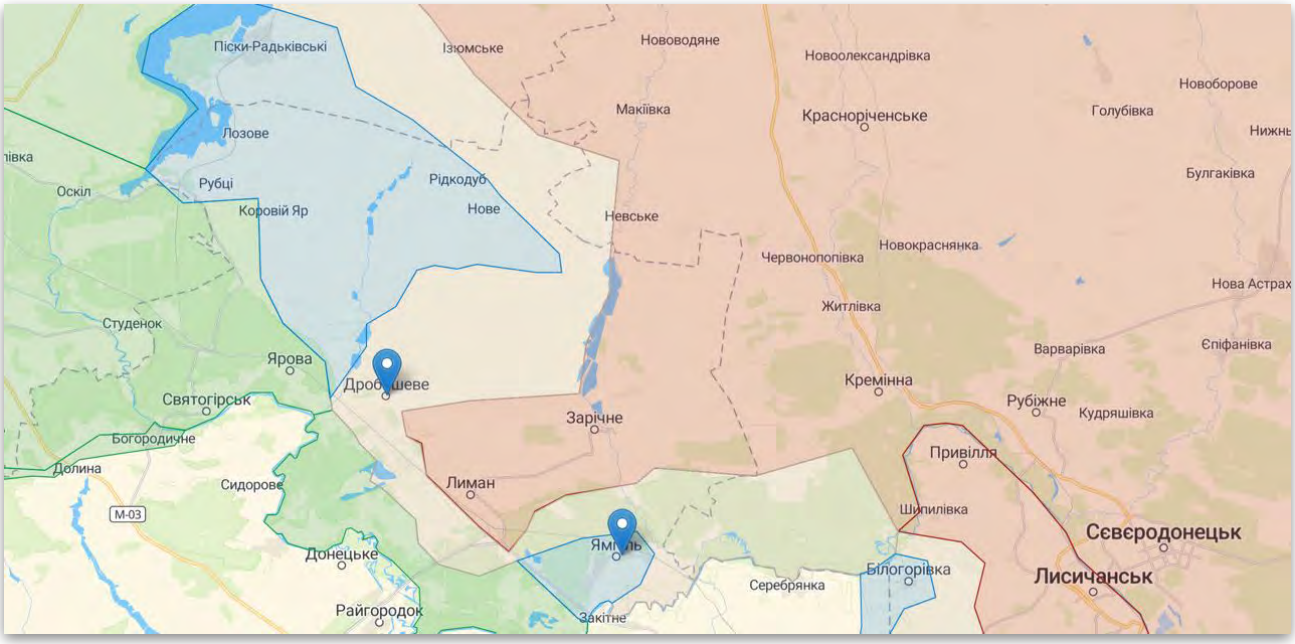
Слава Україні!

***

№ 133

Огляд... як й обіцяв - Лиманський напрямок

Мапа станом на вересень

2024-10-16

Машовець

Противник, силами частин та з'єднань 20-ї та 25-ї загальновійськових армій (ЗВА), зі складу угрупування військ (УВ) "Запад" (лівий фланг) продовжує свої спроби повністю ліквідувати плацдарм ЗСУ на лівому березі річки Чорний Жеребець.

На даний момент, в результаті наступу передових підрозділів своєї 20-ї ЗВА, противнику вдалося у північній частині плацдарму повністю взяти під свій контроль селища Макіївка та Невське, хоча ЗСУ продовжують утримувати якусь частину території між ним під своїм контролем...

Більше того, противнику вдалося створити власні плацдарми на протилежному березі р.Ч.Жеребець, зокрема в районі с.Макіївка (по напрямку на с.Греківка) й відповідно, в районі с.Невське (по напрямку Новолюбівка - Катеринівка).

З цією метою, очевидно, противник аактивно використовує й свій, вже раніше створений плацдарм на р.Ч.Жеребец на ділянці від Райгородки до Нововодяного.

Південніше, переважно у смузі дії 25-ї ЗВА противника, його передові підрозділи, після того, як вони були серією контр-атак ЗСУ відсунуті від с.Торське та Ямполівка, продовжують свої спроби все ж-таки повністю витіснити наші війська ЗА річку Ч.Жеребець по тим же самим напрямкам, тобто по напрямку на с.Зарічне, Ямполівка та Торське...

Окрім цього, очевидно командування 25-ї ЗВА противника докладає певних зусиль, аби суттєво покращити тактичне положення своїх передових частин та підрозділів по напрямку на Серебрянське лісництво...

Це, так би мовити, загальна ситуація на Лиманському напрямку, тепер трохи детальніше...

Хто забув, нагадаю, якими силами та засобами діє противник на Лиманському напрямку...

Це дві загальновійськових армії (ЗВА) - 20-а ЗВА, періоду формування "накануне вторжения" й 25-а ЗВА, так звана "новосформована", в рамках мобілізаційного розгортання російського війська...

20-а ЗВА (штаб знаходиться у м. Воронеж) діє у складі:

(1) - 3-ї мотострілецької дивізії (мсд)

(2) - 144-ї мсд

(3) - та армійського комплекту військ (сил), включаючи підрозділи 236-ї артилерійської бригади (абр), 448-ї ракетної бригади (рбр), 53-ї зенітної ракетної бригади (зрбр), так, це та сама, що збила малазійський Боїнг, й 9-ї бригали управління (бру).

Звісно, на Лиманському напрямку розгорнута не вся армія "до останнього повару", однак, її основні сили...

Так само, й 25-а ЗВА, яка діє у складі:

(1) - 67-а мотострілецька дивізія (мсд)

(2) - 164-а окрема мотострілецька бригада (омсбр)

(3) - 11-а окрема танкова бригада (отбр)

(4) + армійський комплект військ у вигляді підрозділів (тактичних груп) від 73-ї (абр), 25-го полку спеціального призначення (СпП) й т.д.

Питання з 169-ю омсбр, яка нібито повинна була входити до складу цієї ЗВА, поки залишається відкритим. Справа в тому, що 25-у ЗВА командування противника розгортало на Лиманському напрямку поспіхом, у період підготовки свого наступу на Авдіївсько-Покровському напрямку, не закінчивши повністю її формування. В тому числі, 169-ї омсбр...

В кінцевому рахунку, мені поки не відомо, чи доформувало російське командування 169-у омсбр, чи взагалі відмовилось від її формування... Принаймні, якихось чітких відомостей на цей рахунок, я не зустрічав...

Отже, загальні показники, які характерезують угрупування військ противника, яке розгорнуте та діє на Лиманському напрямку - достатньо контр-версійні, але, як на мене,

наступні...

(1) - особового складу, приблизно 34-35 тисяч російських "тушок", хоча дехто вважає, що менше - десь до 33-х тисяч

(2) - танків вони мають - до 550-560 одиниць

(3) - бойових броньованих машин (ББМ), всіх типів та зразків, включно із бронеавтомобілями - трохи більше 1050 одиниць

(4) - артилерійських систем (АС), починаючи з калібру у 100-мм, включно із 120-мм мінометами - приблизно 340-346 одиниць

(5) - реактивних систем залпового вогну (РСЗВ) - десь 120-124 одиниці

(6) - в інтересах цього угрупування "на постійній основі" діє тактична група ракетних військ, що має до 4-х пускових установок (ПУ) оперативно-тактичного ракетного комплексу (ОТРК)...

(7) - а також залучається бойова авіація зі складу армійської авіації (АА) та оперативно-такичної авіації приблизно - від 4-х до 6-и "бортів" регулярно...

На даний момент, у оперативному резерві першої черги російського командування на цьому напрямку числиться один вагомий "аргумент"

> - 11-а окрема танкова бригада (отбр) зі складу 25-ї ЗВА, є ще танковий полк (тп) - 19-й тп, що входить до складу 67-ї мсд, цієї ж армії...

У ранзі "звичного" резерву перебуває 4, так званих "резервних мотострілецьких полка" (по суті, своєрідні "накопичувачі" для поповнення) - 361-й "рез.мсп", 353-й "рез.мсп", 362-й "рез.мсп" та ще один такий "числиться" у складі 67-ї мсд. Один з них (362-й мсп), взагалі, переданий зі складу 1-ї ТА у склад 20-ї ЗВА, так як, очевидно, командування 20-ї ЗВА, свого часу, відчувало певні складності із формування штурмових підрозділів з числа власних частин та з'єднань.

Але, очевидно, поки противник не бачить особливої потреби у вводі резерву "першої черги" в бій, так як відсутні для цього необхідні умови. Декілька попередніх спроб це зробити, всупереч цим умовам - закінчились суттєвими втратами й не пренесли російському командуванню особливих дивидентів.

Однак, варто зазначити, що тамтешне російське командування частіше за інших пробує використовувати в ході ведення атакуючих\штурмових дій на

Лиманському напрямку - бронетехніку різних типів та класів. Декілька "масованих штурмів" по напрямку на Торське та Ямполівку "веснянно-літнього" періоду із масованим застосуванням противником бронетехніки отримали достатньо широкий резонанс, у цьому контексті...

Загалом, резерв противника на Лиманському напрямку оцінюється у - 6-7 тисяч особового складу (в реальності, швидко пустити в хід, тобто протягом 24-х годин, російське командування може з них лише -1.5-2 тисячі), до 100-а танків та трохи менше 70-и ББМ, при 80-и одиницях ствольної та реактивної артилерії...

2.

Тепер, трохи про те - чого прагне противник на Лиманському напрямку, його значення у оперативно-тактичному сенсі й поточні оцінки динаміки розвитку ситуації на тактичному рівні...

Почнему, безпосередньо, з тактичних подій на Лиманському напрямку...

Ситуація на тактичному рівні явно поступово розвивається не на користь ЗСУ, хоча й не тими темпами, до яких прагне російське командування:

- 254-й мотострілецький полк (мсп), посилений підрозділами 59-го танкового полку (тп) та 283-го мсп (всі - зі складу 144-ї мсд) на даний момент намагається розширити своє вклинення у систему оборони ЗСУ в районі с.Невське, зокрема - пробитися у Новолюбівку та Новосадове (тобто, почати "звертати" нашу оборону з півночі на південь, у бік с.Терни й таким чином "оказать содействие", діючим південніше передовим підрозділам 67-ї мсд 25-ї ЗВА)...

Причому, очевидно, командування 144-ї мсд противника "не стестняется" інтенсивно вводити у бій бронетехніку. В кінці вересня, на початку жовтня, противник неоднарозово вводив у бій танки на цій ділянці "повзводно" (по 3-4 одиниці), ймовірно, зі складу 59-го тп.

Незавжди це приносило йому успіх, але сама тенденція - достатньо характерна...

- В свою чергу, діючі північніше передові підрозділи 3-ї мсд (зокрема, його 237-го танкового та 252-го мотострілецького полків), спромоглися, в результаті 2-х місячних боїв, нарешті, повністю зайняти с.Макіївка й навіть пересікти р.Чорний Жеребець й створити на протилежному березі плацдарм "ротно-взводного масштабу".

Очевидно, далі вони спробують пробитися у бік с.Греківка, причому, явно ОДНОЧАСНО із активізацією атакуючих\штурмових дій з північно-східного напрямку, від Нововодяного (мабуть також силами 3-ї мсд).

- У смузі дії 25-ї ЗВА, противнику на окремих ділянках вдалося покращити тактичне положення своїх передових підрозділв у масштабі - "відбили\знищили 1-2 спостережних пункта, зайняли позицію відділення, просунулись на 10-50 метрів".

Таким чином, якщо казати загалом "за Лиманський напрямок", то очевидно, на даний час, командування противника концентрує свої основні зусилля саме у смузі дії 20-ї ЗВА

по загальним тактичним напрямкам:

(1) - Макіївка - Греківка

(2) - Невське - Катеринівка, із очевидним "доворотом" по напрямку Невське - Торське...

Однак, у цьому сенсі, я би не місці нашого командування, яке організовує та керує бойовими діями наших частин та підрозділів саме у смузі дії 25-ї ЗВА противника - не розслаблявся...

Очевидно, що як тільки противник зможе з'єднати свої вклинення ЗА річкою Ч.Жеребець у більш-менш значний за масштабами плацдарм, послідує нарощування інтенсивності дій передових підрозділв 25-ї ЗВА противника по напрямкам на Зарічне, Ямполівку та Торське. Це очевидний й добре "читаємий" крок противника

За великим рахунком, воно вже розпочинається (адже, наскільки я розумію, командування російської 20-ї ЗВА вже встигло доповісти у "вишележащие" штаби про "очевидный и явный успех на Лиманском направлении"). Тому, відповідно, "оператори" 25-ї ЗВА (67-ї мсд) вже малюють (якщо вже не намалювали) чергові "стрілочки" у біке вищезаначених селищ на східному березі р.Ч.Жеребць.

У цьому сенсі, дуже показовою є інформація про закінчення формування штурмових рот у 37-му мсп 67-ї мсд та підтягування до переднього краю противником бронетехніки зі складу 11-ї отбр та 19-го тп. Причому, противник формує штурмові підрозділи із значним додаванням бронетехніки (й танків, й ББМ) - до 10-12 одиниць на штурмову роту...

Тобто, на тактичному рівні, зараз противник "озабочен" виконанням свого найближчого завдання, а саме - повністю витіснити наші війська західніше

річки Чорний Жеребець, в подальшому створити собі зручні умови для просування у бік м.Борова з півдня й вийти на ближні підступи до м.Лиман...

Чому й навіщо це йому потрібно, у оперативно-тактичному сенсі - я НЕОДНОРАЗОВО писав раніше, в тому числі весною нинішнього року, коли ми з вами, шановні читачі, розглядали перспективи всієї літньо-осінньої кампанії противника та його можливих планів на неї...

Тому, зупинятися детально на цьому - не буду...

Нагадаю лише одне - активність противника на Лиманському напрямку, зокрема відносно нашого плацдарму на р.Чорний Жеребець

обумовлюється двома "причинами", які носіть назви:

(1) - Сіверський виступ (ну або плацдарм, якщо вам так більше подобається)

(2) - Слов'янсько - Краматорська агломерація...

Іншими словами,

> **— без виходу противника на рубіж Борова - Лиман, противнику в подальшому буде важко "штурмувати" Краматорськ та Слов'янськ виключно з південно-східного напрямку через Костянтинівку та Дружківку...**

Поки українські війська нависають над 3-ю загальновійськовою армією (ЗВА) противника (УВ "Юг") з півночі, з Сіверського виступу та утримують більшу частину північного берегу Сіверського Донця на ділянці від Ізюму до Білогорівки (верхн.), ця армія прротивника (3-а ЗВА) завжди буди відчувати (нехай, навіть, гіпотетичну) загрозу флангового удару з півночі, при будь-яких своїх спробах наступати на Краматорськ та Слов'янськ з півдня та південного-сходу.

Причому, навіть, якщо "паде" м.Часів Яр...

Саме тому, протягом крайнього часу, активізувались не тільки сили та засоби 20-ї та 25-ї ЗВА противника зі складу УВ "Запад", а й власне 3-ї ЗВА противника (Ув "Юг"),

яка прагне зараз вирішити два основних завдання одночасно:

(1) - витіснити наші війська з Сіверського виступу

(2) - таки "взяти" м.Часів Яр, аби створити собі умови для подальшого просування у бік Костянтинівки та Дружківки...

(про це поговоремо наступного разу)

***

№ 134

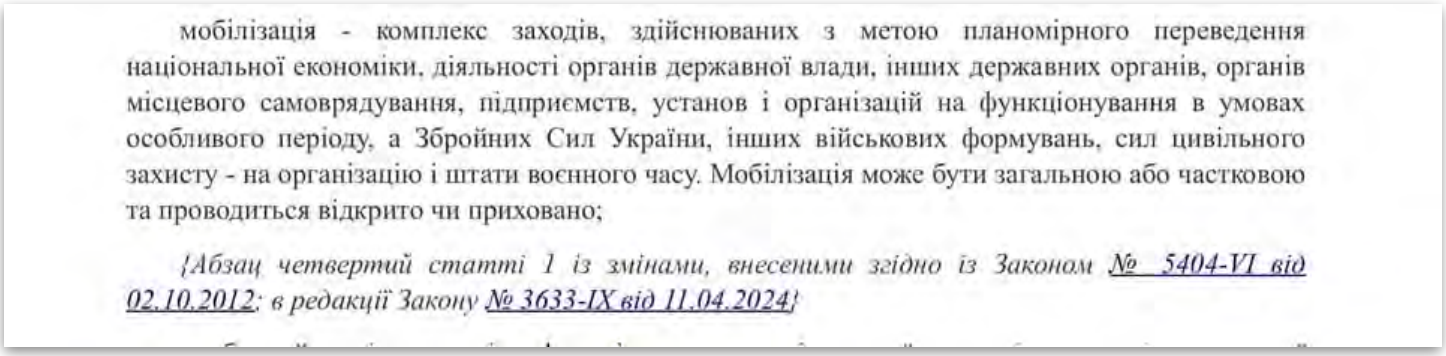

2024-10-16

Осадчук

Напевно, першим і безумовним пунктом будь-якого «плану перемоги» у війні мало б бути максимально повне, належне, всебічне і безумовне виконання комплексу заходів з метою планомірного переведення національної економіки, діяльності органів державної влади, інших державних органів, органів місцевого самоврядування, підприємств, установ і організацій на функціонування в умовах особливого періоду, а

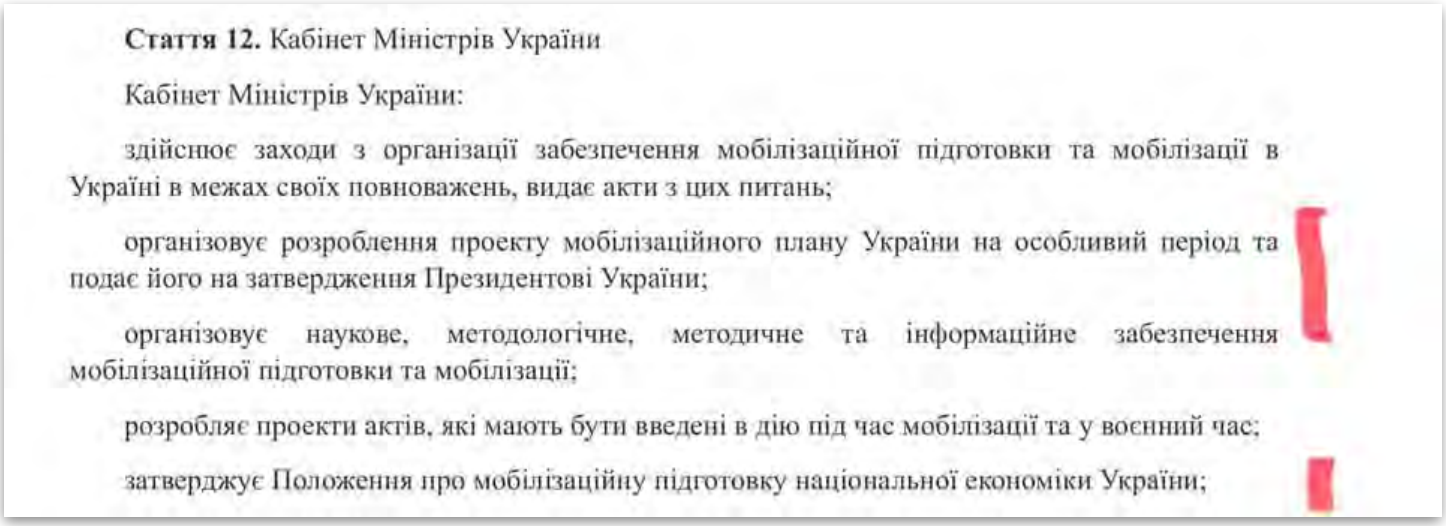
Збройних Сил України, інших військових формувань, сил цивільного захисту - на організацію і штати воєнного часу відповідно до Мобілізаційного плану України, затвердженого Президентом України.

мобілізація - комплекс заходів, здійснюваних з метою планомірного переведення національної економіки, діяльності органів державної влади, інших державних органів, органів місцевого самоврядування, підприємств, установ і організацій на функціонування в умовах особливого періоду, а Збройних Сил України, інших військових формувань, сил цивільного захисту - на організацію і штати воєнного часу. Мобілізація може бути загальною або частковою та проводиться відкрито чи приховано;

{Абзац четвертий статті 1 із змінами, внесеними згідно із Законом № 5404-VI від 02.10.2012; в редакції Закону № 3633-IX від 11.04.2024}

От саме оце все в купі і називається мобілізацією відповідно до чинного вже 30+ років закону «Про мобілізацію і мобілізаційну підготовку».

Стаття 12. Кабінет Міністрів України

Кабінет Міністрів України:

здійснює заходи з організації забезпечення мобілізаційної підготовки та мобілізації в Україні в межах своїх повноважень, видає акти з цих питань;

організовує розроблення проекту мобілізаційного плану України на особливий період та подає його на затвердження Президентові України;

організовує наукове, методологічне, методичне та інформаційне забезпечення мобілізаційної підготовки та мобілізації;

розробляє проекти актів, які мають бути введені в дію під час мобілізації та у воєнний час;

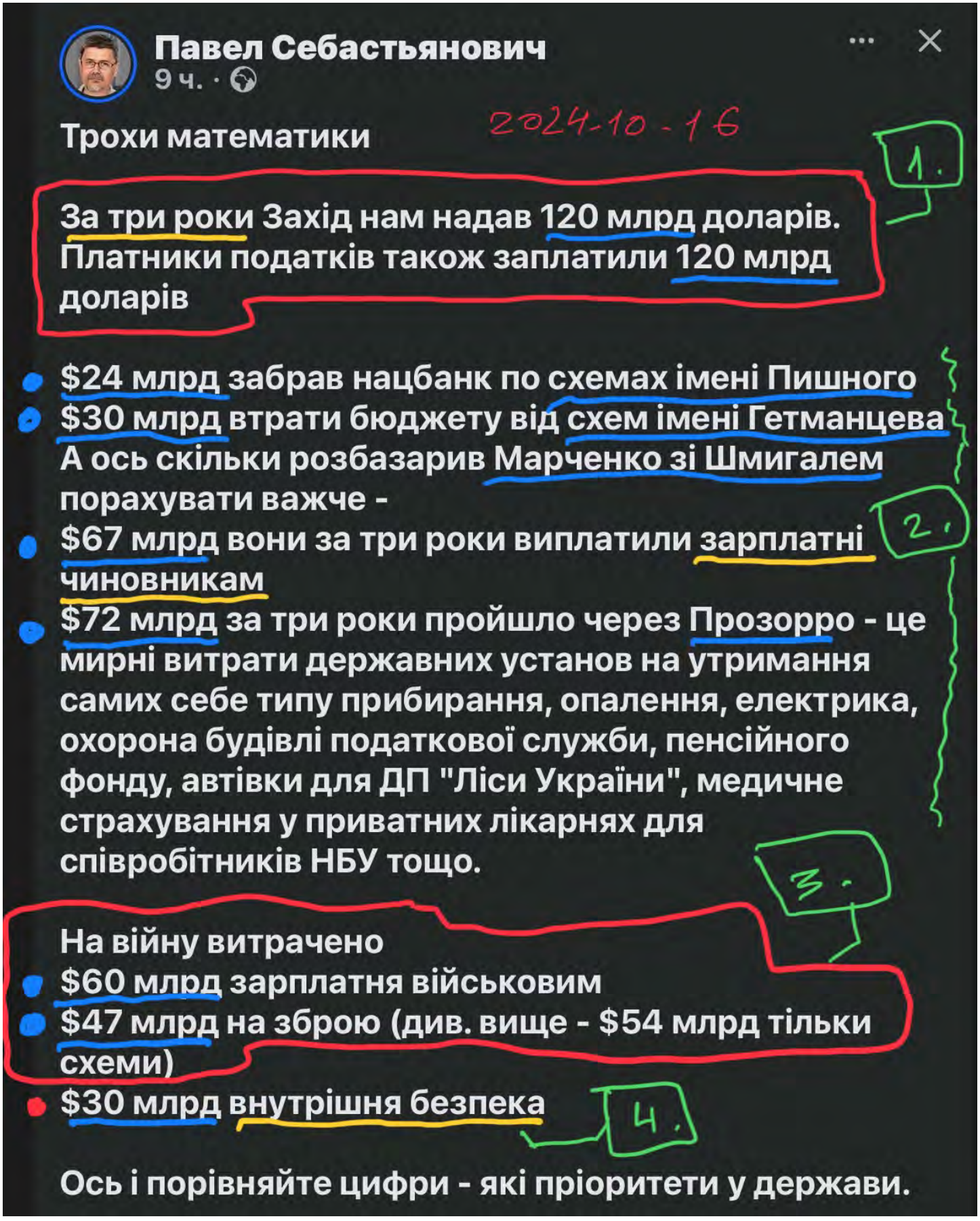
затверджує Положення про мобілізаційну підготовку національної економіки України;

Але, якщо я не помиляюся, то на тридцять другий місяць великої війни Кабінет Міністрів України всупереч прямим приписам другого абзацу 12-ї статті зазначеного закону не подавав на затвердження Президенту мобілізаційний план України. Тобто його не існує. Як і не існує, судячи по всьому, Положення про мобілізаційну підготовку національної економіки України, що теж прямо передбачено тією ж статтею закону.

Відповідно, взагалі складно говорити про те, що мобілізація в її широкому законодавчому сенсі відбувалася в Україні до сьогодні. На найвищому політичному рівні в управлінні країною у великій війні домінує не виконання правил, а імпровізація — те чому вчилися, те що вміють.

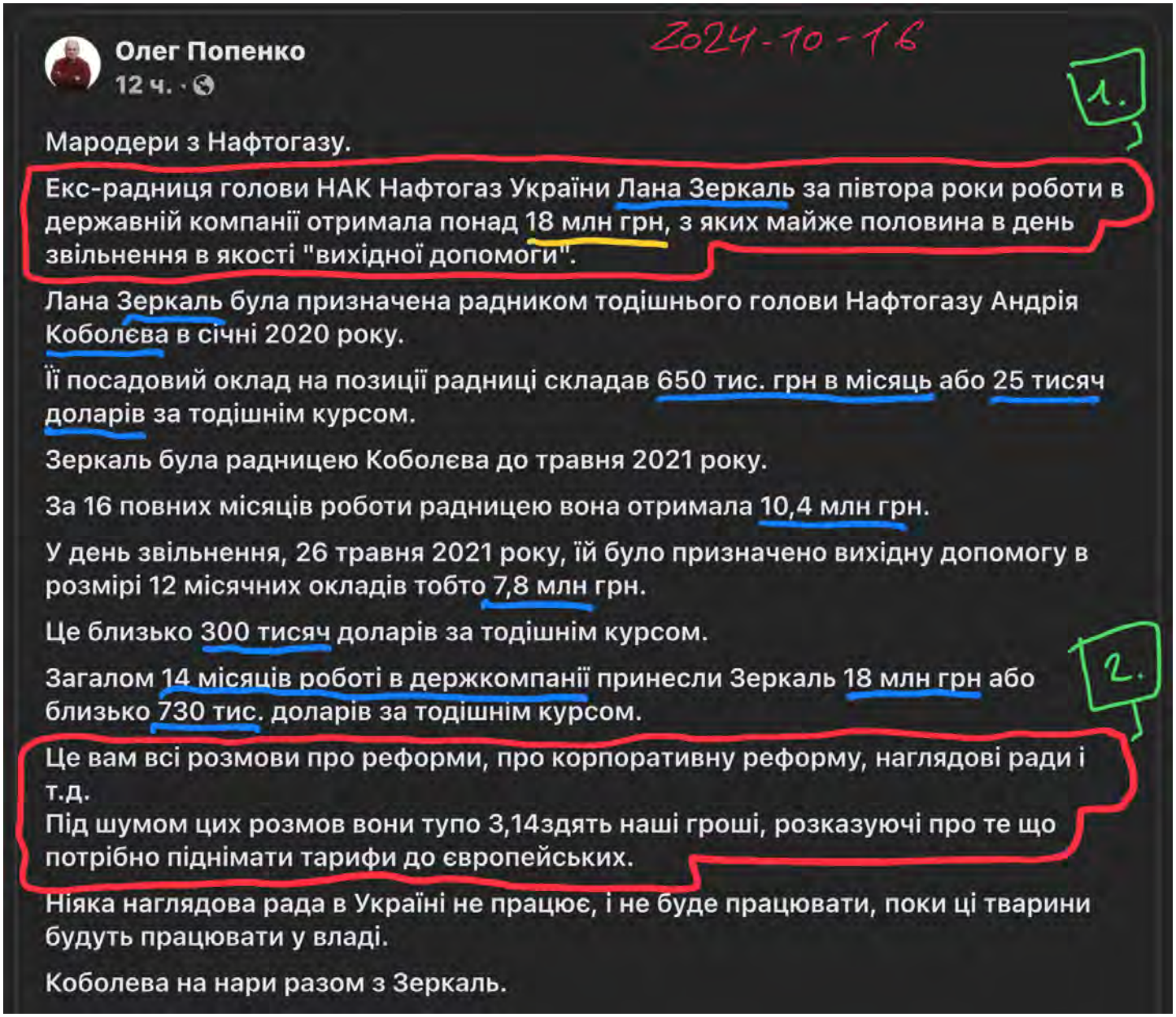
***

№ 135-1

Павел Себастьянович
9 ч. ·
Трохи математики
2024-10-16
1.
За три роки Захід нам надав 120 млрд доларів. Платники податків також заплатили 120 млрд доларів
$24 млрд забрав нацбанк по схемах імені Пишного
$30 млрд втрати бюджету від схем імені Гетманцева
А ось скільки розбазарив Марченко зі Шмигалем порахувати важче -
2.
$67 млрд вони за три роки виплатили зарплатні чиновникам
$72 млрд за три роки пройшло через Прозорро - це мирні витрати державних установ на утримання самих себе типу прибирання, опалення, електрика, охорона будівлі податкової служби, пенсійного фонду, автівки для ДП "Ліси України", медичне страхування у приватних лікарнях для співробітників НБУ тощо.
3.
На війну витрачено
$60 млрд зарплатня військовим
$47 млрд на зброю (див. вище - $54 млрд тільки схеми)
$30 млрд внутрішня безпека
4.
Ось і порівняйте цифри - які пріоритети у держави.

***

№ 135-2

***

№ 136

Україна готова до справжньої дипломатії, але для цього ми маємо бути сильними – виступ Президента на засіданні Європейської ради

17 жовтня 2024

Щиро дякую!

Шарлю, пане Президенте!

Шановні лідери!

Дуже дякую за запрошення, радий вітати всіх вас і вдячний за цю особливу зустріч.

Це чудова можливість представити й обговорити ***стратегію примусу*** Росії до **справжньої дипломатії**.

Насамперед хочу подякувати всім вам – лідерам і подякувати вашим людям, вашим країнам за вашу велику підтримку.

Ваша єдність – це також зброя. І це та сама зброя, яка означає для всіх нас одне – безпеку.

І разом ми врятували тисячі українських життів і довели, що війна у Європі не піде на користь агресору. Разом ми маємо зупинити цю війну. Разом ми маємо забезпечити умови для такого миру, який потрібен нам, українцям, вашим народам і всій Європі.

І дозвольте нагадати всім вам, що влітку цього року ми провели, на мою думку, успішний ***Саміт миру***. Його підтримали понад 100 країн та міжнародних організацій.

І це **чіткий шлях** до відновлення справедливого миру на основі Статуту ООН.

Ми маємо провести ***другий Саміт миру***, **який покладе край війні**.

І ми готуємо ***Основи Формули миру***, куди ввійдуть усі аспекти відновлення миру.

> — Уже відбулося чотири засідання щодо пунктів Формули миру, і сьогодні відбувається п'яте. Я вдячний Франції за проведення сьогоднішнього засідання. Це ядерна безпека.

А **в листопаді ми підготуємо повноцінний документ** на основі ***Формули миру***, усіх десяти пунктів, та

> — **представимо його всім, зокрема й росіянам, на *Саміті миру***.

Але **як ми всі разом можемо схилити Росію до справжньої дипломатії та змусити її до справедливого миру?**

Ось у чому питання.

Відповідь на нього містить ***План перемоги***.

Наш народ в Україні робить усе можливе, щоб захистити нашу державу та незалежність.

І я пишаюся нашими солдатами, які тримають фронт у неймовірно складних, справді складних, жорстких умовах.

Їм потрібно більше сил, адже Путін готує свої підкріплення, щоб продовжити війну, не припинити її, звісно.

До наступного року Путін хоче досягти рівня виробництва боєприпасів у ваших країнах.

І йому допомагає Північна Корея – снарядами, обладнанням, а тепер навіть людьми.

А ще Іран.

На жаль, ми отримуємо сигнали, що Китай досі активно допомагає Росії затягувати цю війну. І в нас є чіткі розвіддані.

Нам потрібно посилитися зараз.

План перемоги розрахований саме на цей період. І я закликаю всіх вас допомогти втілити його в життя.

Якщо ми почнемо зараз і дотримуватимемося Плану перемоги, ми зможемо закінчити цю війну не пізніше наступного року.

Шановні друзі!

Я представив План перемоги нашому 1) парламенту, нашому 2) *народу*.

І я маю їхню підтримку.

І гадаю, що дуже важливо мати єдність у нашій країні.

Мета Плану в тому, що **він зміцнює не лише Україну, а й усю нашу спільноту – євроатлантичну спільноту**.

Усі ви знаєте психологію Росії, а дехто, гадаю, знає її дуже добре.

Росія вдасться до дипломатії, лише коли побачить, що не може нічого досягти силою.

Це і є План, це саме те, що потрібно.

І ми маємо створити ***правильні умови***, щоб закінчити цю війну.

1. Перший пункт Плану – Альянс

Україна – демократична країна, яка довела, що може захищати євроатлантичний регіон і наш спільний спосіб життя.

А Росія десятиліттями використовувала геополітичну невизначеність, спричинену тим, що Україна не в НАТО.

Зараз ***факт негайного запрошення*** України до вступу в НАТО став би вирішальним.

Звичайно, членство буде пізніше.

1) — Путін просто мусить побачити, що його геополітичні розрахунки нічого не варті.

2) — А **запрошення зараз із членством пізніше не матиме жодної політичної ціни** – це сильне рішення, яке не потребує нічого, окрім рішучості.

Ба більше, учора в нашому парламенті я сказав, що запрошення зараз символізує набагато більше, ніж просто НАТО.

І це правда.

Для України рішучість щодо НАТО також означає неминучість української євроінтеграції та невідворотність демократичного курсу в Україні.

Запрошення посилить нашу ***дипломатичну позицію***.

І це стане одним із головних аргументів для припинення війни.

2. Другий пункт – оборона

Ми маємо й далі **тиснути на Росію на полі бою.**

Це цілком реально

1) — утримувати позиції на фронті на українській території та

2) — водночас повертати війну в Росію,

3) — щоб росіяни відчули, що таке війна, і почали ненавидіти Путіна за це.

Це теж тиск.

У нас є чіткий перелік зброї, яка дає змогу це зробити.

І ***Курською операцією*** ми показали, що в Путіна недостатньо сил для стримування, коли ми тиснемо справді сильно.

Тому потрібно оснащувати наші бригади, знімати всі обмеження, інвестувати в українську оборонно-промислову базу, налагоджувати спільне виробництво, якнайшвидше насичувати Україну засобами протиповітряної оборони.

3. Третій пункт – реальний тиск

Ми пропонуємо розмістити на українській землі ***пакет стримування***, який або

1) — змусить Росію до участі в реальних мирних переговорах, або

2) — дасть змогу знищити їхні військові об'єкти.

Це концепція миру завдяки силі – для цього пункту.

І **йдеться про відповідний ракетний пакет**.

І ми надали всі деталі тим нашим партнерам, які здатні це зробити. Це Сполучені Штати, Велика Британія, Франція, Італія, Німеччина. І, звісно, ми хочемо поділитися з усіма лідерами, які готові підтримати в цій справі.

Путін має поважати нашу силу, а не змушувати вільний світ тремтіти від його погроз.

І ми зможемо застосувати пакет стримування, лише якщо Росія не припинить війну.

4. Четверте

В Україні є критичні **ресурси на трильйони доларів**, і Росія хоче їх забрати.

> 1) — Це титан, уран, літій, графіт, марганець і багато іншого, що не має потрапити ні до рук Росії, ні до рук її союзників. Ворогам вільного світу не можна давати жодних переваг у глобальній конкуренції.

Україна пропонує ключовим партнерам – ЄС, Сполученим Штатам і нашим спільним глобальним партнерам

> 2) — укласти спеціальну угоду про захист критичних ресурсів України, спільні інвестиції та спрямування відповідного економічного потенціалу для нашого спільного зростання.

І в цій угоді мають бути передбачені достатньо сильні санкції, щоб Росія не змогла нас переграти.

5. І п'яте

Після цієї війни ми матимемо сотні тисяч солдатів із сучасним бойовим досвідом. Екіпірованих.

І ми пропонуємо підтримати вашу силу нашою, **замінивши частину американського контингенту нашими солдатами**, особливо у Європі або там, де ми домовимося, що дасть змогу США активніше діяти в пріоритетних для них регіонах, в Індо-Тихоокеанському або деінде. Але для цього, звісно, нам треба перемогти.

Шановні лідери!

Ми готові покласти ***План перемоги*** на ваш стіл і розраховуємо на вашу підтримку.

Україна готова до ***справжньої дипломатії***. Але для цього ми маємо бути сильними.

Силоміць нав’язане перемир’я замість справедливого миру ніколи не приносило безпеки. Нікому не подобається, коли війна повертається.

І 1) — наша єдність, 2) — тиск на Росію та 3) — посилення України є запорукою завершення цієї війни у спосіб, який не дозволить Росії розпочати її знову.

План перемоги – це місток до успішного проведення ***другого Саміту миру***. Ви можете допомогти реалізувати це.

І це захистить не лише Україну, а й країни Балтії, і Скандинавію, і Польщу, і Балкани – інших, інші регіони, інших партнерів, на яких Росія націлилася.

Водночас просимо вас не послаблювати санкційний тиск на Росію – він справді допомагає.

І ми цінуємо нашу з вами спільну роботу над розвитком оборонного виробництва. Дякуємо. Інвестиції та спільне виробництво справді потрібні.

Україна вдячна за всі прояви вашої підтримки задля нашої стійкості. Це й підтримка нашого енергетичного сектору напередодні зими, і підтримка нашого народу, особливо фінансова допомога, яка допомагає нам задовольняти базові потреби українців.

І ваше політичне рішення про 35 мільярдів євро для України в межах резолюції G7 про 50 мільярдів доларів із російських активів є надзвичайно важливим, і воно необхідне якнайшвидше.

Росія мусить заплатити й бути притягнутою до відповідальності за руйнування, які вона спричинила.

Разом ми можемо й маємо наблизити мир.

І ще раз щиро дякую за запрошення, пане Президенте.

Дякую за увагу!

І сьогодні я хочу подякувати особисто Шарлю Мішелю за його лідерство впродовж усіх років президентства. І дякую за всі рішення, ухвалені вами, шановні партнери, шановні друзі. Дякую вам!

Слава Україні!

***

№ 137-1

Президент України провів телефонну розмову з Президентом США

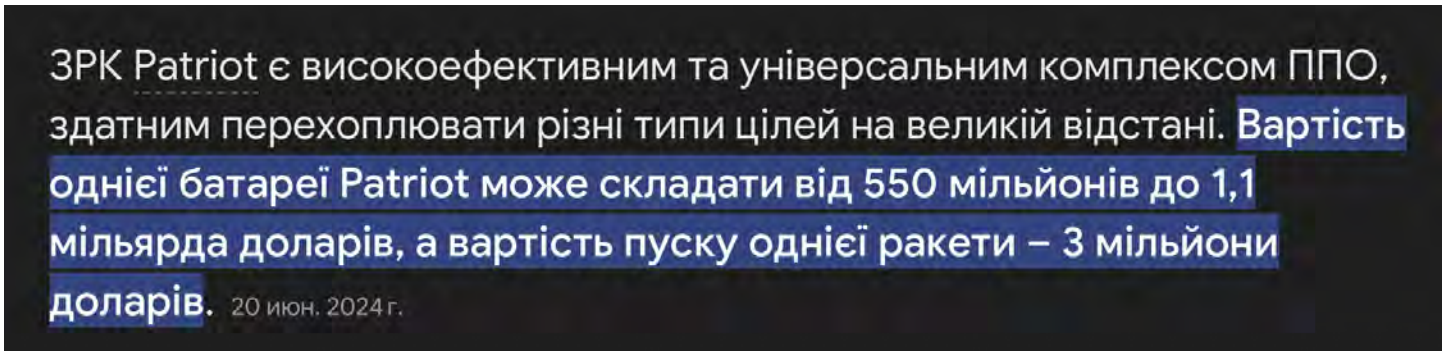
16 жовтня 2024

Президент України Володимир Зеленський провів телефонну розмову з Президентом Сполучених Штатів Америки Джозефом Байденом.

Володимир Зеленський подякував за **сильну й непохитну підтримку** України із самого початку повномасштабного російського вторгнення.

«**Ваше лідерство в об'єднанні світу**, а також двопартійна американська підтримка дали нам змогу **вистояти в цій війні та захистити незалежність** України», – сказав Глава Української держави.

Президент України також подякував за новий оборонний пакет на **425 млн дол.**, який містить додаткові ***системи*** ППО й ***далекобійне озброєння***.

Володимир Зеленський і Джозеф Байден обговорили можливість надання Україні більшої кількості систем протиповітряної оборони. Президент

України **закликав** 1) — **пришвидшити цей процес**, а також 2) — **посилити співпрацю у виробництві зброї**.

Окрему увагу під час розмови приділили 1) — підвищенню рівня оборонної співпраці в найближчі місяці, 2) — додатковим навчанням для українських воїнів і 3) — посиленню санкцій проти Росії.

Володимир ***Зеленський*** **відзначив готовність США суттєво зміцнити українські позиції**.

Також обговорили майбутнє онлайн-засідання ***Контактної групи*** з питань оборони України.

Глава Української держави розповів, що сьогодні представив ***План перемоги*** парламенту та українському народові й **здобув підтримку всіх парламентських фракцій і груп**.

Крім того, Володимир Зеленський обговорить ***План перемоги*** з **представниками громадськості, щоб об'єднати українців**.

Президент України також зазначив, що завтра у ***Європейській раді*** він представить ***План перемоги*** партнерам із ЄС.

Окремий фокус розмови – робота української та американської команд над ***Планом перемоги***.

«Ми **вдячні Америці за розуміння наших потреб і підтримку в посиленні України з метою примусити Росію до чесної дипломатії**», – наголосив Володимир Зеленський.

Крім того, він розповів про спільну з партнерами роботу для реалізації пунктів ***Формули миру***.

***

№ 137-2

Readout of President Biden's Call with President Zelenskyy of Ukraine

Readout of President Biden's Call with President Zelenskyy of Ukraine

President Joseph R. Biden, Jr. spoke today with President Volodymyr Zelenskyy of Ukraine to discuss U.S. support for Ukraine in its defense against Russian aggression. President Biden updated President Zelenskyy on his efforts to surge security assistance to Ukraine over the remainder of his term in office. Today, the President announced a $425 million security assistance package for Ukraine that includes additional air defense capability, air-to-ground munitions, armored vehicles, and critical munitions to meet Ukraine's urgent needs. In the coming months, the United States will provide Ukraine with a range of additional capabilities, including hundreds of air defense interceptors, dozens of tactical air defense systems, additional artillery systems, significant quantities of ammunition, hundreds of armored personnel carriers and infantry fighting vehicles, and thousands of additional armored vehicles, all of which will help to equip Ukraine's armed forces. President Zelenskyy updated President Biden on his plan to achieve victory over Russia, and the two leaders tasked their teams to engage in further consultations on next steps.

The leaders committed to intensify security assistance planning alongside international partners in order to ensure that Ukraine has the equipment it needs to prevail. As part of this effort, in November 2024, President Biden will host a virtual leader-level meeting of the Ukraine Defense Contact Group, where the leaders will coordinate with international partners on additional assistance for Ukraine.

President Joseph R. Biden, Jr. spoke today with President Volodymyr Zelenskyy of Ukraine to discuss U.S. support for Ukraine in its defense against Russian aggression. President Biden updated President Zelenskyy on his efforts to surge security assistance to Ukraine over the remainder of his term in office. Today, the President announced a $425 million security assistance package for Ukraine that includes additional air defense capability, air-to-ground munitions, armored vehicles, and critical munitions to meet Ukraine's urgent needs. In the coming months, the United States will provide Ukraine with a range of additional capabilities, including hundreds of air defense interceptors, dozens of tactical air defense systems, additional artillery systems, significant quantities of ammunition,

hundreds of armored personnel carriers and infantry fighting vehicles, and thousands of additional armored vehicles, all of which will help to equip Ukraine's armed forces. President Zelenskyy updated President Biden on his plan to achieve victory over Russia, and the two leaders tasked their teams to engage in further consultations on next steps.

The leaders committed to intensify security assistance planning alongside international partners in order to ensure that Ukraine has the equipment it needs to prevail. As part of this effort, in November 2024, President Biden will host a virtual leader-level meeting of the Ukraine Defense Contact Group, where the leaders will coordinate with international partners on additional assistance for Ukraine.

***

№ 137-3

Читання з дзвінка президента Байдена з президентом України Зеленським

Президент Джозеф Р. Байден-молодший сьогодні поспілкувався з президентом України Володимиром Зеленським, щоб обговорити підтримку США України в її захисті від російської агресії.

Президент Байден поінформував президента Зеленського про його зусилля щодо збільшення безпекової допомоги Україні до кінця свого перебування на посаді.

Сьогодні президент оголосив про пакет допомоги Україні у сфері безпеки на суму **425 мільйонів доларів**, який включає

> — **додаткові можливості протиповітряної оборони, повітряно-земні боєприпаси, бронетехніку та критичні боєприпаси** для задоволення нагальних потреб України.

У найближчі місяці Сполучені Штати нададуть Україні низку додаткових можливостей, включаючи сотні перехоплювачів протиповітряної оборони, десятки тактичних систем протиповітряної оборони, додаткові артилерійські системи, значну кількість боєприпасів, сотні бронетранспортерів та бойових машин піхоти, а також тисячі додаткових броньованих машин, які допоможуть оснастити збройні сили України.

Президент Зеленський поінформував президента Байдена про його ***план досягнення перемоги*** над Росією, і два лідери доручили своїм командам брати участь у подальших консультаціях щодо наступних кроків.

Лідери взяли на себе зобов'язання активізувати планування допомоги в галузі безпеки разом з міжнародними партнерами, щоб гарантувати, що Україна має обладнання, необхідне для перемоги.

В рамках цих зусиль у **листопаді 2024 року президент Байден проведе віртуальну зустріч на рівні лідерів Контактної групи з питань оборони України**, де лідери координуватимуть роботу з міжнародними партнерами щодо додаткової допомоги Україні.

***

№ 138

Плюсы и минусы плана Зеленского

2024-10-17

Тышкевич

Президент Украины вчера выступил в Парламенте, представив «план перемоги» - ключевые тезисы приоритетов государственной политики по достижению приемлемых результатов войны и устойчивого мира. Часть СМИ и лидеров общественного мнения говорят о представленном как о рабочем алгоритме безусловного достижения победы в войне. Часть наоборот, не считает представленное планом и активно критикует. Но, на мой взгляд, обе крайние оценки далеки от реальности. Как собственно и от возможного плана действий, о котором говорил президент страны.

Поэтому взял на себя смелость разобрать ключевые тезисы и сопоставить с логикой процессов которые идут в Украине и вокруг неё.

1. Является ли представленный план планом?

Планом является совокупность чётко поставленной цели, анализа ресурсной базы, возможностей и вызовов, на основе которых вырабатывается последовательность действий. Точнее, последовательностИ — хороший план учитывает различные сценарии развития ситуаций и на каждом этапе содержит, если упрощать, ответы на вопрос «если указанное не выходит, мы делаем….».

Соответственно,

1) — если план существует и разработан, то выступление президента — рассказ в общих чертах о его общих контурах.

2) — Если разработанного плана со сценарным анализом нет в природе — тогда это озвученный набор желаний.

Будем исходить из того, что план есть.

Но выступление президента, в таком случае, не похоже на его подробную презентацию.

А оно и не должно быть похоже. Президент — политик. И любое его выступление является политической декларацией и речью, направленной на достижение политических результатов.

В конце концов, военно-политические планы действий редко представляют широкой публике.

А вот политические декларации — всегда, для этого они и существуют.

В данном случае, перед окружением президента стояло несколько ключевых задач на внутриполитическом поле:

1) — на фоне достаточно сложной ситуации на фронте и усилившейся мобилизации дать населению уверенность

— в том, что военно-политическое руководство имеет план действий, который может привести к достаточно скорому завершению войны на приемлемых условиях. Поэтому план называется «план Победы» и поэтому президент отдельно подчеркнул, что его выполнение может завершить войну, цитирую «може вдатися завершити війну не пізніше ніж наступного року». Проще говоря, это посыл — надо потерпеть, но уже немного осталось.

2) — нейтрализовать активизировавшееся политическое противостояние.

Или, как минимум, убедить граждан, что есть план действий, который даёт результат, а любые проявления политической борьбы внутри страны работают против этого плана (а не окружения Зеленского). Именно поэтому президент говорит о «единстве» внутри страны аж 8 раз. Причём единство внутри страны президент ставит поддержку Украины миром в прямую зависимость от «единства» внутри страны.

3) — Сработать на нейтрализацию российских информационных атак.

РФ последний месяц активно забрасывает украинское информационное поле тезисами о «колоссальных потерях» Сил обороны, о скором прекращении внешней поддержки и о провале мобилизации. О причинах таких возможностей будет отельный текст (Украина во многом проваливает информационное противостояние, фактически создавая интерес населения к, например, российским ТГ ресурсам). Представление «плана» в некотором роде уравновешивает и сглаживает пик атак. Например, разгоняемый ещё утром по российским пабликам тезис о «потерях» уже к вечеру сменился обсуждением выступления Зеленского. Но этот эффект, без последующих шагов (надеюсь, что они в реальном плане есть), имеет лишь тактический эффект.

4) — И, наконец, ещё одна **задача — электоральная**.

После завершения войны (независимо от результатов) в Украине пройдут сразу две электоральные кампании — выборы президента и Верховной Рады.

И тут стоит обратить внимание на контуры представления плана.

Президент говорит о справедливом мире а представленные пункты носят общий описательный характер.

И, по большому счёту

> **— при большинстве вариантов завершения боевых действий можно будет сказать, что «это реализация плана президента Зеленского».**

***

Год назад я презентовал ***доклад «сценарии завершения войны»***, где описал логику ключевых сценариев, по которым могут развиваться процессы.

Вчера же презентовал ***доклад «Будущее чёрного моря: сценарный анализ».***

И сопоставив вечером тезисы президента Зеленского пришёл к выводу, что их можно применить к каждому из возможных сценариев.

Причём, презентовать результаты публике в формате «успешной реализации плана президента». То есть **создать образ «победы» команды Зеленского**.

А ***возможные отклонения*** от идеальных представлений

1) — результатом нарушения «единства» внутри страны либо

2) — «единства» партнёров в поддержке Украины.

***

Для примера разложу по пунктам, вроде бы, самый конкретный пункт из плана президента — ***приглашение в НАТО***.

1) — Первое, что стоит помнить, это то, что **приглашение ещё не является членством в Альянсе**.

2) — Второе, что **страну которая находится в условиях войны в военный блок не принимают**, поскольку это означает немедленное вступление блока в войну на стороне новопринятого члена. Но объявлять войну России НАТО пока не собирается.

Таким образом мы можем говорить о политической декларации - «приглашении» с перспективой принятия после завершения войны.

И тут давайте по различным сценариям:

1) — Сценарий тактического поражения РФ и выхода на границы 1991 года — «приглашение» будет и вполне вероятно (после выполнения условий членства — давайте о них не забывать), будет процесс принятия Украины в НАТО.

2) — Сценарий «заморозки» - то есть перемирие без подписания мирного соглашения. Приглашение возможно, а членство лишь после завершения войны.

3) — Сценарий «Минского процесса» - то же самое. Перспектива членства лишь после «завершения процесса»

4) — «Финский» либо как его называют «корейский» сценарий. То есть остановка войны на некоей линии без признания оккупированных территорий российским, но и без активной военной политики по их освобождению. И тут либо вариант «вечного приглашения» либо стоит вспомнить тезис ряда западных политиков о «членстве Украины в НАТО» лишь частью территорий.

***

То есть при каждом из сценариев завершения войны формат «приглашения» возможен.

Тем более, что президент не говорит о «ПДЧ» либо формальных процедурах а использует иное слово. Которое вполне может быть зафиксировано, например,

в некоем меморандуме в словах «Альянс видит Украину своей частью и приглашает Украину к членству после завершения войны».

Красиво, но стоит посоветовать посмотреть значение слова «меморандум», особенно в международной политике.

2. Не всё так плохо — позитивные моменты плана Зеленского

А что насчёт «образа победы» для Путина?

1)

Первое, что стоит помнить — Путин так же политик и ему так же необходима «картина победы» для демонстрации собственному населению.

Причём, возможно, даже больше чем Зеленскому: для Украины это вопрос результатов следующих президентских выборов (один факторов), а для РФ отсутствие картины «победы» является предпосылкой глубокого политического кризиса. В Российской истории каждое военно-политическое (именно военно-политическое, а не военное) поражение сопровождалось сменой «царя» и потерей влияния на часть государств, которые российские элиты считали своей «периферией».

Поэтому даже приглашение в НАТО, если оно будет документально оформлено (даже в виде меморандума) работает против базового тезиса Путина о «демилитаризации» Украины и базового тезиса российской пропаганды о «сдерживании НАТО».

Ведь по результатам войны Альянс уже прирос Финляндией (это непосредственная граница с РФ) и обозначает перспективу прирастания Украиной (что ещё более сложно для принятия российским обществом).

2)

Вторая составляющая — тезис президента о войне на территории России. Очень важный, поскольку Путин может создать «картину победы» в виде «присоединения территорий».

— Такой себе царь-собиратель земель.

Или, второй вариант, повторение кейса 2014 и 2015 года, когда при подписании Минска-1 и Минска-2 РФ «вывела за скобки» вопрос Крыма.

Если Украина контролирует не только оккупированные сегодня части Курской области, а например, на следующем этапе, оккупирует, например, части Брянской и Смоленской областей, истории «победы» у Путина не выходит от слова совсем. Да и вывод Крыма и, например, Донбасса «за скобки

переговоров» тоже. Ведь Украинская сторона может ответить формальным «согласием», которое вызовет бурю внутри РФ. «Хорошо, вы говорите о выносе Крыма за скобки, давайте вынесем части курской области тоже (ну или, если получится к тому времени, Брянской, Белгородской или какой-нибудь ещё).

Это уже не «образ российской победы», а образ «российского провала».

3. Попытка игры на интересах

Первый этап украинской внешней политики после февраля 2022 носил скорее, эмоциональный характер. Зеленский смог убедить партнёров в стойкости Украины и необходимости поддержки. Но затяжная война (и, соответственно, растущие бюджеты этой поддержки) требуют перехода к рациональным доводам. Проще говоря ответа на вопрос «в чём выгода от поддержки Украины сегодня». Тезис о «защите Европы» носит, скорее, эмоциональный характер и плохо заходит, например, налогоплательщикам Испании, Франции и даже Германии. Не говоря уже о США, которые в своей политике на европейском континенте как эксплуатируют тему безопасности и защиты европейских стран от угроз. Для рядового американца «Америка защищает Европу» и заявления что это делает Украина (а не США) могут выглядеть странными.

Поэтому **четвертый и пятый пункты озвученные Зеленским являются попыткой сыграть на интересах глобальных лидеров.**

Президент Украины фактически **предлагает партнёрам участие в «разработке ресурсов страны».**

> 1) — При этом обращает внимание цитата о намерении подписать соглашение в том числе с «з іншими партнерами у світі, хто є нашими партнерами».
>
> 2) — То есть, кроме обращения к США и странам ЕС будет и другое направление.

Тут, кстати, обращает на себя внимание достаточно комплиментарное упоминание о политике КНР.

> — Да, интересы глобальных игроков могут стать фактором, останавливающим РФ. Особенно, если это интересы, в том числе тех, от кого Россия зависит.

И, наконец, расширение круга интересантов может вызвать (при разумной политике Украины) конкуренцию предложений.

5)

Пятый пункт касается использование боевого опыта Сил Обороны. Действительно, вопрос содержания армии, наличия боеспособных частей для быстрого реагирования на угрозы является «больным» для ряда стран Европейского Союза. Готовые и получившие опыт войны бригады ВСУ могут стать хорошим выбором. Это и вопрос финансов (проще пригласить союзников, чем создавать с нуля, готовить своих) и потенциального членства Украины в НАТО (идея Зеленского реализуема только при условии, что Украина член Альянса либо с конкретными странами есть двусторонние соглашения о союзнических отношениях).

3)

Третий пункт из «плана Зеленского» тоже реализуем.

> — Но не как самостоятельный концепт — иначе у нас бы уже было намного больше современного вооружения.

Создание зона сдерживания возможно только лишь если государство, оплачивающее такую политику, видит свой непосредственный интерес.

Например, защита своих предприятий, ресурсной базы и так далее. Или ради перспективы, когда ты вкладываешь в безопасность партнёра с расчётом, что после завершения кризиса это (за счёт ресурсов партнёра) усилит твою безопасность.

Поэтому третий тезис логичен, но лишь после реализации четвёртого и с прицелом на возможность реализации пятого пунктов плана Зеленского.

4. Размышления на полях и неудобные вопросы

Первый и ключевой вопрос, который возникает, это насколько план Зеленского найдёт поддержку вне Украины.

Повторю, **что хороший план содержит опции и сценарии, начинающиеся словами «если не...».**

Самый простой пример.

А что с планом, если в ближайшие месяцы будет однозначный сигнал «Приглашения в НАТО пока не будет».

Альтернативой этому могли бы стать тезисы о параллельном развтитии двухсторонних договоров (либо региональных) и создании, как переходного этапа, региональной системы безопасности.

Тем более, что наши соседи (бывшие участники варшавского блока) прекрасно осознают угрозу от усиления России.

И тем более, что такой гипотетический альянс географически прекрасно вписывается в концепт «Интермариума» либо «Трёхморья».

И тем более, что данный концепт для части американских элит видится как потенциальный балансир амбиций одновременно и России и Германии.

Интересы

Тут речь идёт как об развитии украинского ВПК с привлечением иностранных изготовителей оружия, так и привлечение инвесторов в разработку ресурсной базы.

> 1) — Большинство даже оружейных компаний США и ЕС являются частными компаниями.
>
> 2) — Я не говорю уже о разработчиках недр.

А значит для них одним из ключевых показателей является выгода.

А при входе в новую юрисдикцию — *условия входа*.

> **То есть 1) — налоги, 2) — верховенство права, 3) — безопасность.**

В нашем случае с безопасностью проблема, значит первые две составляющие (налоги и верховенство права) становятся ключевыми.

В мире принято создавать для инвестора «тепличные» условия, давать налоговые льготы, сопровождать.

В нашем случае экономисты, выступающие от имени власти последовательно декларируют неприятие концепции налоговых льгот и говорят об увеличении налогов.

Это уже вызовет вопросы у потенциальных инвесторов.

Но если льготы дадут им, возникает ситуация неравенства — ведь льгот национальным инвесторам нет.

> — А это уже фактор, дестабилизирующий политическую ситуацию внутри страны.

Второй фактор — работающие правила, а не слово (пусть даже «честное слово») чиновника.

> — И тут вспоминаем про **незавершённую реформу судебной системы и правоохранительного блока**.

Проще говоря,

— **выполнение четвёртого и частично третьего пунктов возможно лишь при условии глубокой внутренней трансформации государства.**

И демонстрации Зеленского и его окружения готовности её проводить. В том числе делая ставку на институции а не лояльных соратников.

К этому же блоку можно отнести вопрос «а что после войны?».

— Ведь, если мы говорим об оружейном бизнесе, рынок сбыта достаточно специфичен. И предлагать построить завод по производству, например, бронетехники в условиях войны с отсутствием понимания о рынке сбыта по её завершению выглядит странно.

Точнее логично для тебя, если это твой бизнес, но странно для иностранного «частника». Ведь президент Украины декларирует намерение завершить войну «до конца следующего года». Хорошо. Но если ты сегодня начнёшь строить, окупятся ли твои вложения через год? Если нет, то куда и кому ты будешь продавать продукции.

И тут логичным посылом Украины была бы декларация о готовности в будущем выходить на международные рынки и в том числе предлагать вооружения государствам, которые в предыдущие годы зависели от российских поставок.

Делать это совместно с европейскими и американскими партнёрами. А оружие, как например для Африки, является одним из факторов, определяющих внешнеполитическую ориентацию государств континента. Да и, в конце концов, это лишение РФ одного из рычагов влияния (тем более, что сегодня Россия и так «завалила» выполнения ряда контрактов).

***

Я очень надеюсь, что такая логика в реальном плане есть.

Ибо, в противном случае возникают реальные вопросы в реализуемости озвученных президентом страны тезисов.

5)

Вопрос о целевой аудитории в тезисе о поствойне и армии.

Пятый тезис президента Зеленского о замещении американского контингента в странах ЕС украинскими силами, на первый взгляд, отвечает интересам США. Ведь вопросы «экономии средств» и «возврата солдат домой» активно обсуждаются на фоне президентской гонки.

— Явное предложение экономии средств для Соединённых Штатов, а заодно получение средств на развитие собственных вооружённых сил — предложение из разряда win-win.

Но тут стоит ещё раз напомнить тезис, в справедливости которого уверен американский избиратель - «США защищает партнёров по НАТО в Европе».

Для Соединённых штатов их войска на территории ЕС это не только вопросы военной безопасности, сколько вопросы американского присутствия и защиты интересов США на континенте.

При таком рассмотрении предложение Украины выглядит не так уж и выгодно — Вашингтону предлагается убрать фактор, обеспечивающий продвижение его интересов в Европейском союзе.

— Ведь замена американских военных украинскими это и усиление влияния лидеров ЕС в ущерб американским интересам — Украина зависит и от Европейского Союза.

В чём выход?

1) — Во-первых в предложениях по развитию региональных систем безопасности. Восточная Европа, Черноморский регион и так далее. Это, кстати, возможно запускать и до получения Украиной статуса члена НАТО. И это укладывается в рамки реализации американских интересов на континенте.

2) — Второе — **неочевидная целевая группа. Речь идёт о *транснациональных корпорациях*.**

Украина предлагает им прийти на свою территорию и для защиты бизнеса вложиться в систему безопасности (четвёртый пункт плана Зеленского).

Ок. Логика ясна.

Но ведь большинство из низ УЖЕ работает во многих нестабильных юрисдикциях и нуждается в защите активов.

Что реализуется через ЧВК.

Вариант создания такой отрасли в Украине, по крайней мере, не озвучен.

А ведь он может быть достаточно легко реализован, учитывая, что части ветеранов будет легче пойти работать в компании, связанные с вопросами безопасности (это справедливо для всех стран: те же американские, британские, австралийские ЧВК состоят как раз из преимущественно ветеранов силовых структур).

Простая формулировка закона, который:

а) разрешает работу таких компаний, в том числе за рубежом;

б) фиксирует что такие компании являются «мобилизационным резервом» на случай военной угрозы;

в) декларирует право государтсва Украина отозвать бойцов таких компаний для защиты страны в случае военной угрозы;

позволяет,

1) — с одной стороны заинтересовать в успешном завершении войны в Украине транснациональный бизнес.

2) — А с другой стороны делает ТНК наибольшими адвокатами и защитниками безопасности Украины. Ведь при условии мира тут они получают ключевой ресурс — ресурс безопасности — для своего бизнеса в сложных юрисдикциях. А в случае дестабилизации в нашем регионе сталкиваются с проблемами по всему миру. При этом говоря ТНК, я имею в виду не только американские или европейские компании. Для стран «глобального юга» существует та же проблема. Особенно, на фоне невозможности доверять условно «американской» охране и потере доверия к россисим услугам в той же сфере.

5. Вместо выводов

1) — Первое и ключевое, что стоит помнить при обсуждении выступления Президента.

Это политическое выступление а не доклад о конкретном плане действий.

Мы имеем дело с рядом выделенных приоритетов без конкретики.

Поэтому говорить о провальности либо гениальности плана основываясь на условном «конспекте конспекта» несколько неразумно.

2) — Второе — есть несомненная позитивная динамика касающаяся попытки играть на интересах наших партнёров и создании интереса к успеху Украины у формально нейтральных государств.

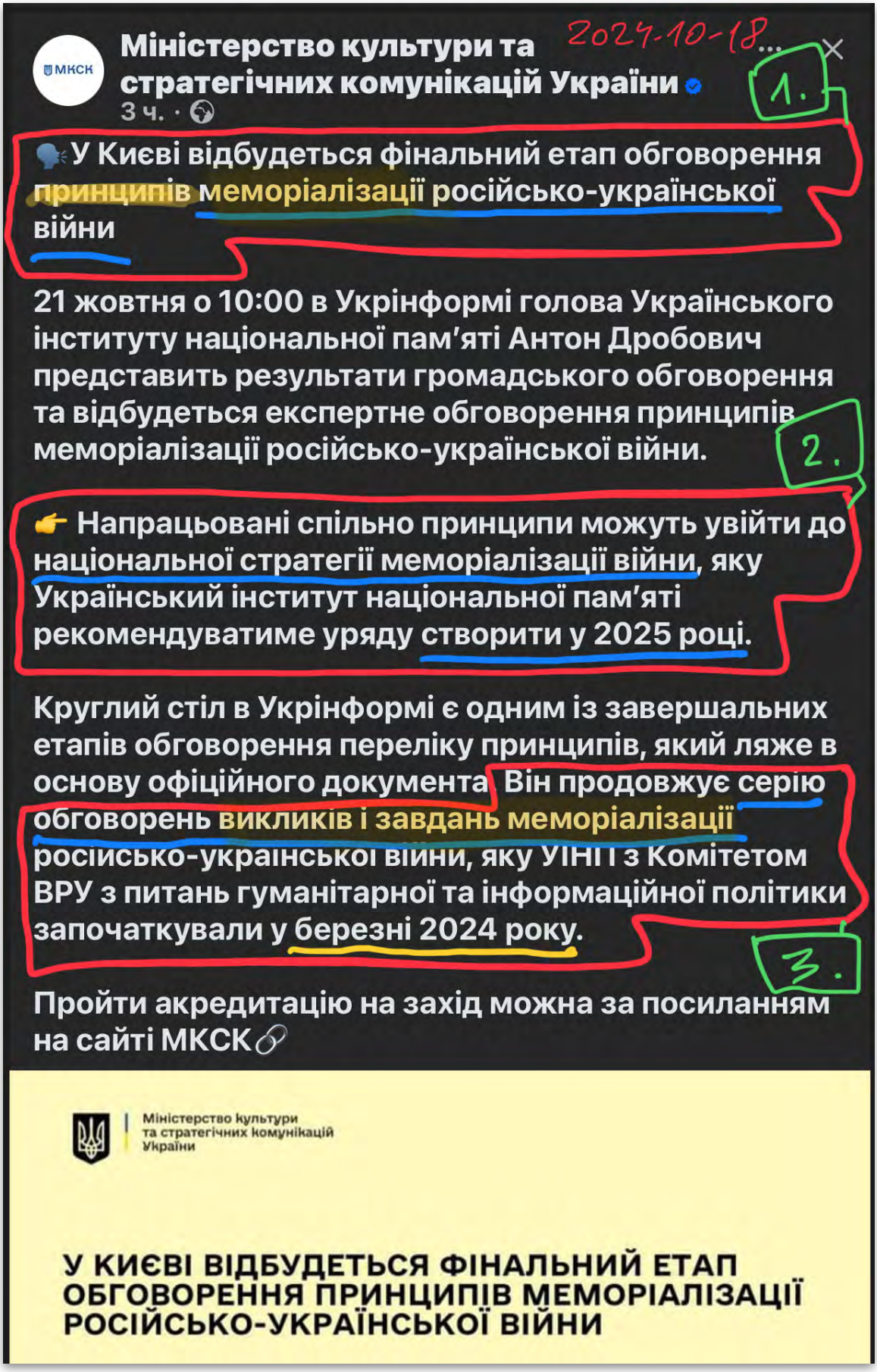
3) — **Третье и ключевое — выполнение большинства тезисов выступления (либо, если хотите, плана) возможно лишь при условии трансформации системы принятия решений внутри государства Украина.**

То есть **если мы изменяемся сами, мы можем рассчитывать на успех озвученных пунктов**.

Если меняться не хотим — тогда надеемся на удачу…

***

№ 139

***

№ 140

Андрій Єрмак: Запрошення України до НАТО допоможе завершити війну та не допустити повторення російської агресії

18 жовтня 2024

Запрошення України до НАТО є першим пунктом *Плану перемоги*, адже це допоможе завершити війну та не допустити повторення російської агресії в майбутньому.

Про це керівник Офісу Президента Андрій Єрмак заявив під час виступу у ***Європейському політичному центрі*** в Брюсселі.

«**Головне – *запрошення України до НАТО*.**

Це пункт номер один. На це є причина…

В жодному іншому випадку війна не закіниться. У кращому разі буде *«поставлена на паузу»*. Путіну потрібні не Крим, не Донбас, не Одеса. Він хоче все. І хоч би хто був його наступником, підкорення України

залишиться базовою парадигмою російської державності», – сказав Андрій ***Єрмак***.

Він зауважив, що

1) — Україні потрібні надійні гарантії безпеки та захист від зазіхань на суверенітет, адже

2) — **від цього залежить майбутнє Європи та світу.**

«Технічно Захід не є стороною, що воює. Але фактично він перебуває у стані війни. Саме тому перемога України – критична. Найкращий час завершити цю війну справедливим миром був у 2014-му. Другий найкращий час – зараз», – переконаний керівник Офісу Президента.

Наприкінці жовтня завершаться тематичні конференції на основі кожного з десяти пунктів *Формули миру*.

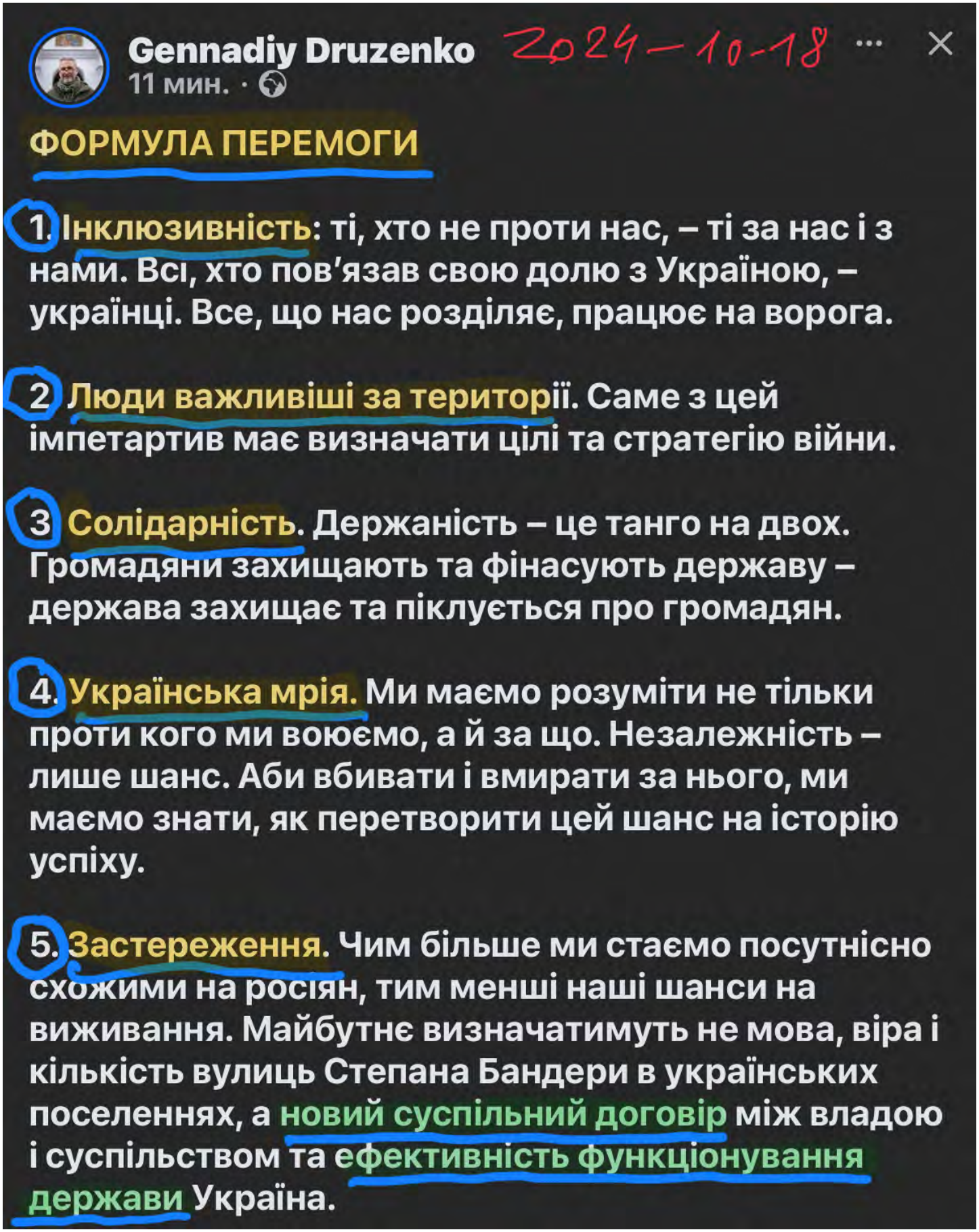
Після цього Україна буде готова до

— **проведення другого Саміту миру, де представлять *дорожню карту* для досягнення справедливого, тривалого та стійкого миру**.

«Її виконання залежатиме від нашої здатності **змусити Росію дотримуватися міжнародного права** та Статуту ООН. ***План перемоги*** показує, як цього досягти. Його реалізація створить необхідні умови для втілення ***Формули миру***», – сказав очільник Офісу Глави держави.

***

№ 141

***

№ 142

Don's Weekly, 14 October 2024: Part 1

by Donald ***HIll***

SARCASTOSAURUS

OCT 14, 2024

Hello everybody!

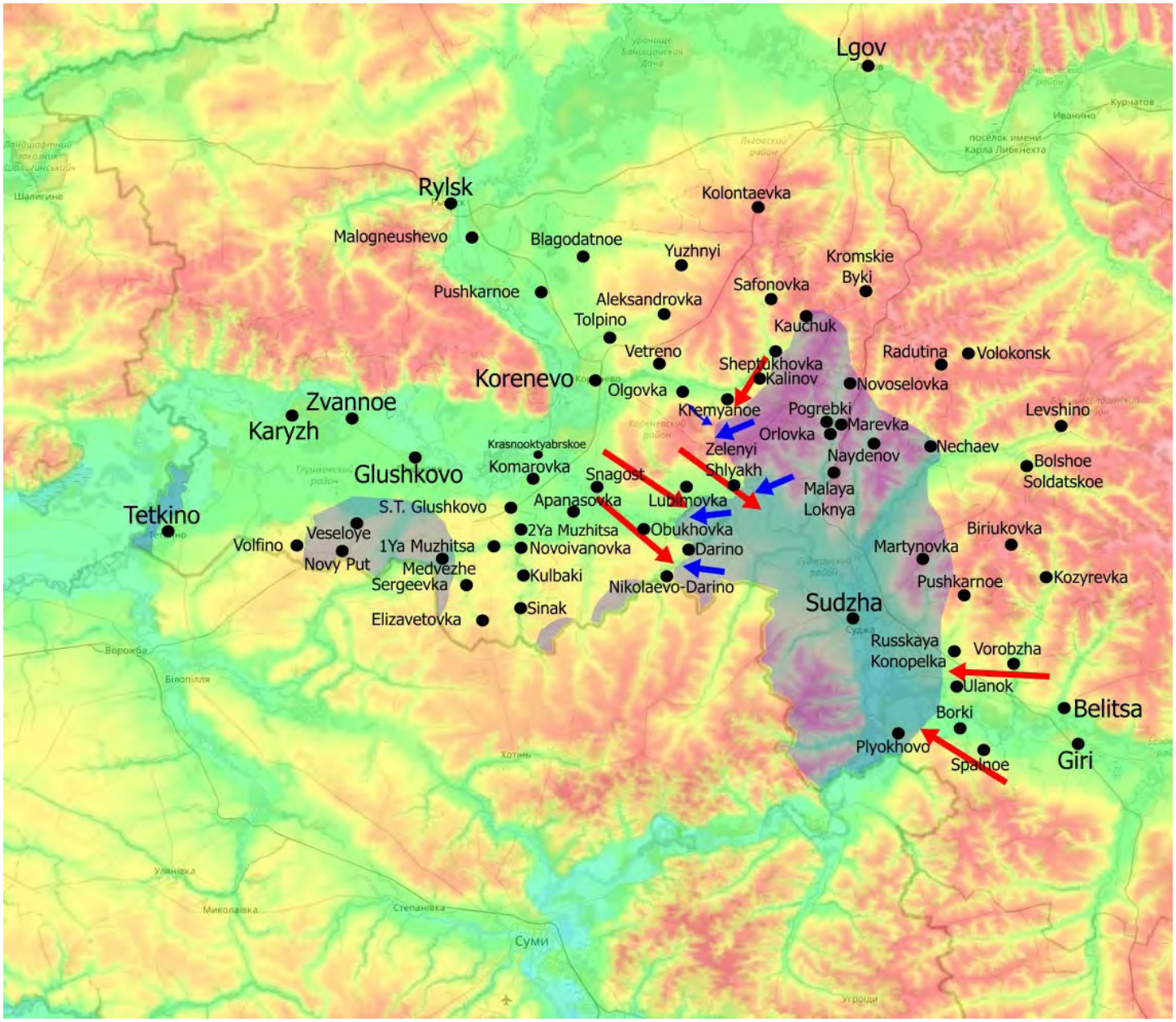
Another Monday, and already the middle of October this year. Thus, time for a review of the last week.

1. Kursk- Overview

Syrsky said Russia withdrew 50,000 men from Kherson, Zaporizhzhia and Kramatorsk, making it easier to conduct defensive operations inside Ukraine.

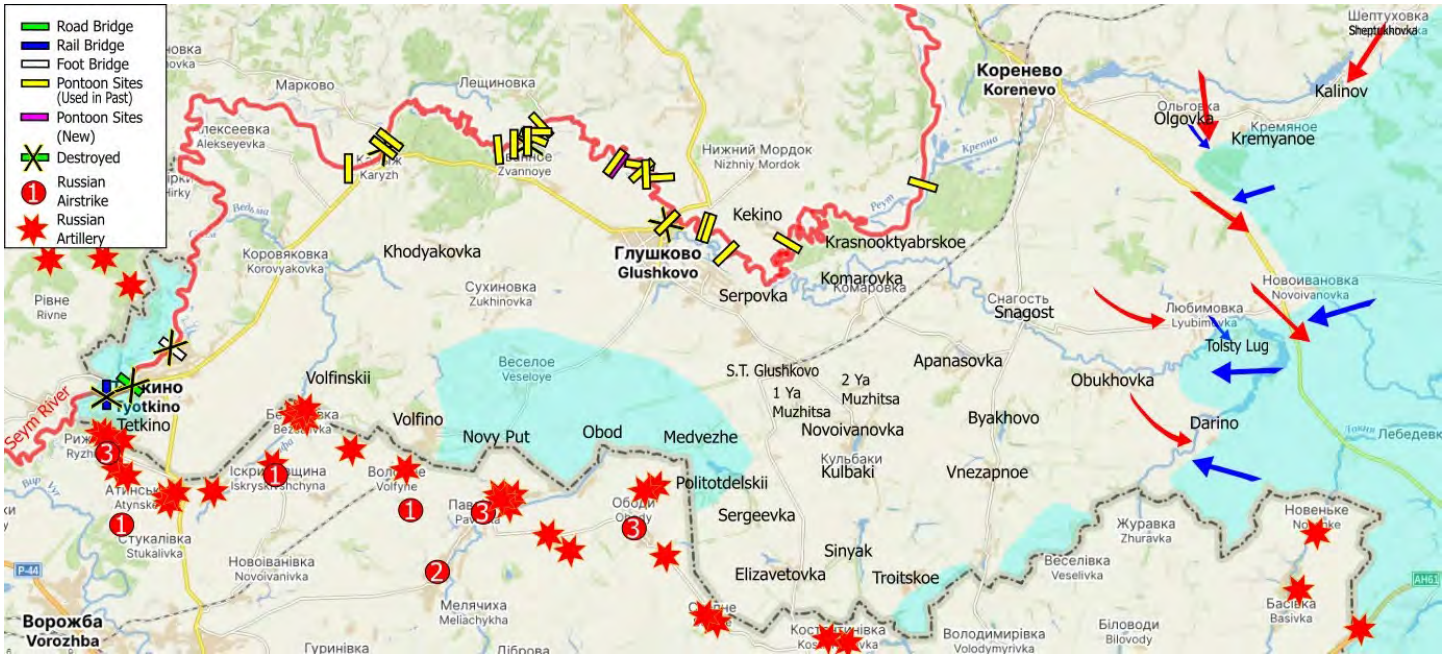
In three months of fighting in Kursk, Ukraine lost 231 pieces of equipment, including 192 armored fighting vehicles. Russia lost 155 pieces of equipment, including 78 armored fighting vehicles, but that count is rising fast with their recent counter attacks.

Some of the Russian airstrikes in Kursk.

2. Kursk- Western Sector

When Russia smells blood, they increase their efforts. They've been pushing large formations into assaults that suffer casualties but ultimately overwhelm Ukrainian units on the front lines. The weakened Russian units were pushed back by someUkrainian counterattacks, but another wave of Russian units would move the front lines back again. In some cases, Ukrainian support personnel, such as drone teams, became the front line, which is not a desired outcome. At Olgovka and Lyubimovka, the Russians believed they had Ukrainian personnel surrounded (and, indeed, their 155th Naval Infantry Brigade surrounded and summarily executed a group of UAV-operators that surrendered), but counterattacks allowed the mass of garrisons to withdraw.

MilitaryLand shows that the 47th Brigade is on the Ukrainian side of the border in the vicinity of Glushkovo. Heavy Russian airstrikes and artillery bombardments along the international border were part of their attempt to isolate the battlefield and interdict troop movements and supplies entering Kursk.

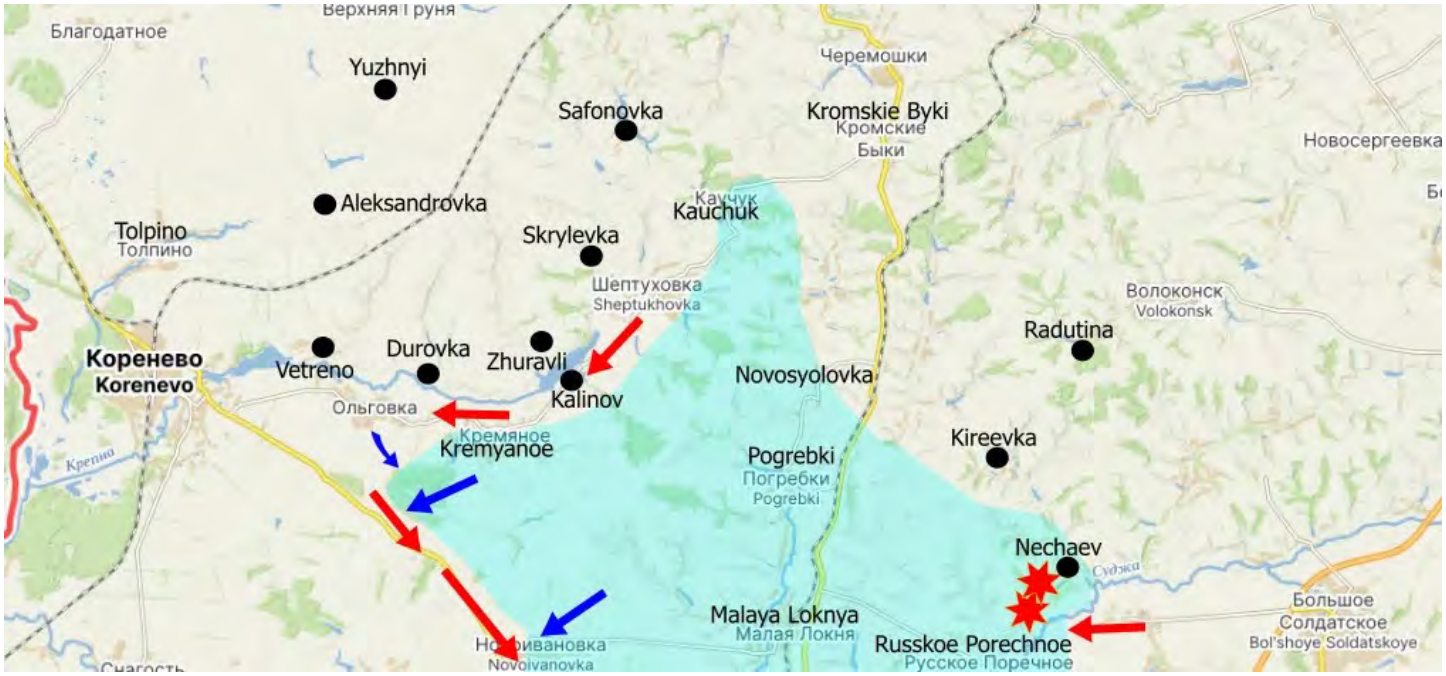
Russian vehicles and personnel suffer losses while attacking.

Russians attacked north of Lyubimovka. APCs of the 155th Marines moved intoZelenyi Shlyakh, east of Lyubimovka. Inside Zelenyi Shlyakh, 9 Ukrainian prisoners were shot while stripped down to their underwear. (Here is a blurred image).

Here is an Su-25 mission west of Veseloe.

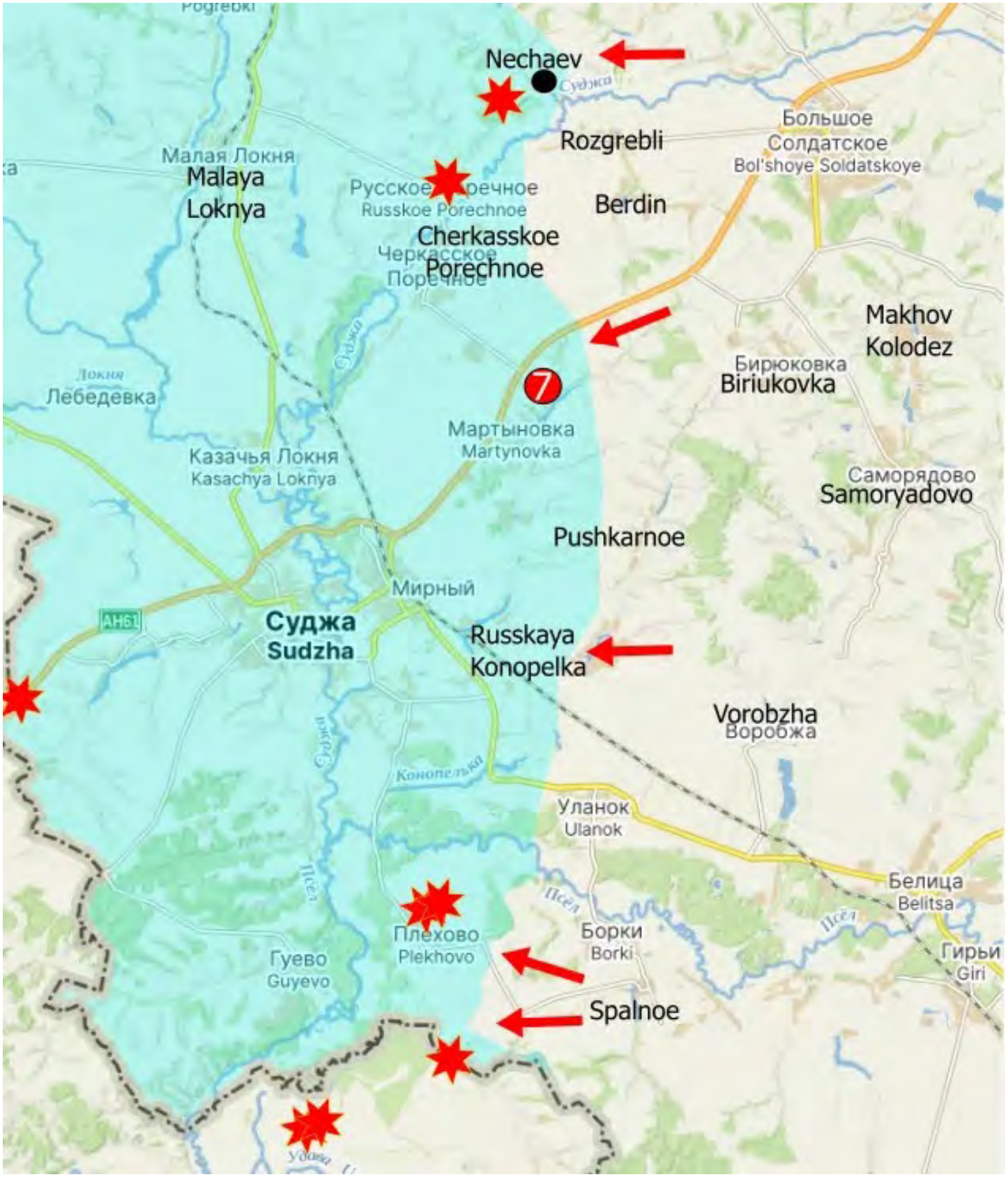
3. Kursk- Northern Sector

Most of the Russian efforts were on the western side of the bulge but the advance threatens all of Ukraine’s northern territory. If Russia advances another 7-10 km towards Malaya Loknya then Ukraine will need to pull back from this sector.

In between Sheptukhovka and Kremanoe, a Russian armored MRAP is hit and laterdestroyed by drones. At the same location, a Russian BTR later sprays suppressive fire in the nearby woods. Some footage is from the point of view of the BTR crewand some is from an overhead drone.

Russia engages targets it detected.

4. Kursk- Eastern Sector

Russia is still pressing hard in the east although with fewer troops.

A Russian drone uses a Kh-BPLA missile on a Ukrainian position near Sudzha. TheKh-BPLA missile is laser-guided with a range of 8 kilometers and based on the Kornet-D anti-tank missile.

5. Kharkiv

The ruins of northern Vovchansk offer very little cover remaining and troop density on both sides is very light. It is not unusual for Russian attacks to penetrate the front line by several hundred meters before being eliminated. Last week, a couple Russians managed to make it to the aggregate plant and wave a flag. This type of activity has been seen before at places like Krynky, the vicinity of Siversk, Synkivka and other locations. Since they pounded the aggregate plant with air strikes and thermobaric bombs two days later, this is the likely explanation of that event.

The terrain in northern Vovchansk doesn't have enough cover for a lot of troops.

The Russians dropped four glide bombs accurately on a treeline 1500 meters south of Hlyboke.

(…to be continued…)

***

Don's Weekly, 14 October 2024: Part 2

by Donald ***HIll***

SARCASTOSAURUS

OCT 14, 2024

(…continued from Part 1…)

6. Western Luhansk

The Russians pushed through the woods west of Synkivka and briefly entered Petropavlivka. A Ukrainian counterattack in form of a pincer removed them. Just east of Petropavlivka, Russian attack with cluster munitions. Inside the village, they target a Ukrainian drone team with UMPKs.

In the Pishchane sector, Russia is only two kilometers from the Oskil river but there was very little movement there last week.

7. Siversk

The only progress Russia made in this sector was a one kilometer advance north of Verkhnokamianske. It cost them five armored vehicles for a minimal gain.

Russian commanders will sometimes send a couple men to infiltrate the loosely guarded terrain, raise a flag at a location and then immediately retreat. This happened a few times in the Siversk sector and is a way for the commanders to claim a victory that did not happen. The commanders will then attack the position with infantry and tanks in order to actually control the area, but since the area is supposedly under their control, they do not receive air and heavy artillery support. This makes it harder to take the position and more Russians lose their lives. They've done that in this sector three times that I know of.

Four Russians occupy a bunker. The first two drones sent by the 4th Brigade ("Rubizh") hit the opening of the bunker. The third drone flew into the partially obstructed opening and the walls that had been protecting the Russians nowmagnified the blast.

8. Bakhmut

There were videos that showed dozens of Russian reconnaissance drones being intercepted by Ukrainian drones, but here are two videos of Ukrainian reconnaissance drones being intercepted by Russian drones.

Ukrainian soldiers at Bakhmut and Vuhledar say that Russian forces used to report incomplete or wrong information, and their leaders have trouble controlling their

movement and artillery fire. Now, with the aid of Starlink terminals gained through third parties, Russian control of their forces has improved.

9. Toretsk

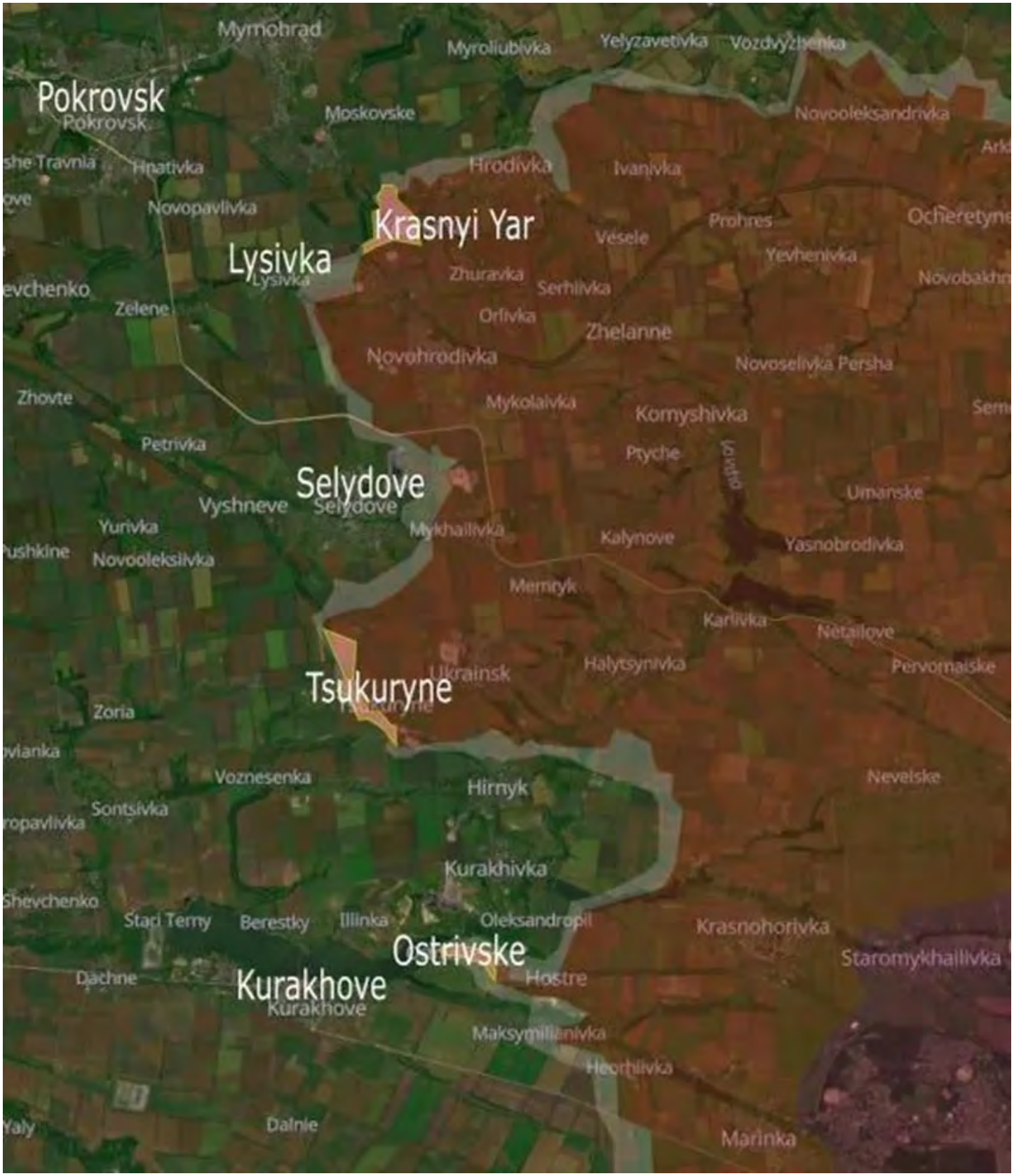
This video shows fighting in northern Toretsk. A Ukrainian counterattack hit the Russians in central Toretsk, but Russia still controls it. Drone footage of fighting in southern Toretsk by the 101st Brigade, where the Russians advanced by about 700 meters. Russia also advanced into Zabalka and its status is uncertain. Russia also advanced towards the west of Niu York.

An oil depot in occupied Rovenky was hit, reportedly by Storm Shadow or SCALP-EG missiles, 110 km behind the front line.

10. Pokrovsk

The 425th Assault Battalion counter-attacked Russian positions near Lysivka. Krasnyi Yar fell, and Russia advanced about 500 meters south of Selydove.

A Ukrainian tank fires north into Tsukuryne.

The Russians attacked with 30 vehicles towards Ostrivske and lost 5 of them.

The coke factory at Avdiivka was gutted by the Russians.

(…to be continued…)

***

Don's Weekly, 14 October 2024: Part 3

by Donald ***Hill***

SARCASTOSAURUS

OCT 14, 2024

(…continued from Part 2…)

11. Bohoiavlenka

Russia advanced in three locations 1500 to 2000 meters. The 58th Brigade is responsible for the defenses in front of Prechystivka and the Zolota Nyva sector. In the last six weeks they've been pushed out of an area that is 12 km wide and 4 km deep. MilitaryLand shows that the 123rd Territorial Defense Brigade was brought to this area and that 1st Assault Battalion, aka the DaVinci Wolves, were inserted into the front lines by Vuhledar. The 72nd Brigade was pulled back but their drone units are most likely still supporting the front line.

12. Zaporizhzhia

Russian troops entered Kamianske and claimed to have taken it. Ukraine says the 3rd Special Operations Regiment repelled their attack with large Russian losses.

Across the Dnipro river from Enerhodar, Russian drones attack Ukrainian positions.

When the Kakhovka dam was destroyed, the reservoir was drained. A little over a week ago, Russia bombarded a section of Kaminanske and then advanced across the open ground to occupy a section of the town. It was difficult to supply and reinforce the Russian forces across the open ground and Ukraine drove them out after a few days.

13. Kherson

Russian drone teams continue to hunt civilians in what they call a “human safari”. From July to the end of September, drone attacks against civilians have averaged 100 per day. There have been 547 civilian casualties and nearly have were victims of drone attacks. In the five weeks from September 1st to October 8th, there have been 140 drone victims and ten of them were fatal. The Russians declared any moving vehicle a legitimate target, but they have targeted cyclists, pedestrians and older women sitting on a bench, as well. As winter approaches, the trees will lose their leaves and it will be harder to evade the drones. In this case, the cyclist survives a near miss.

More Russian drone attacks against Ukrainian positions.

14. Crimea

Oil tanks in Feodosia were hit and spread to adjacent tanks over the course of four days. After the fourth day, the fire was extinguished. 9-10 of the tanks were destroyed and 4-6 were damaged, depending on the report.

A look at Feodosia’s oil depot after the attack.

Atesh partisans monitor Russian movements and say that the Russians are now distributing fuel at different locations for military vehicles. They are moving these locations every 10-12 hours to avoid being attacked.

15. Unknown Locations

A Russian radar is destroyed.

An Archer artillery unit from Sweden was severely damaged.

There's a 1% dud rate on most munitions.

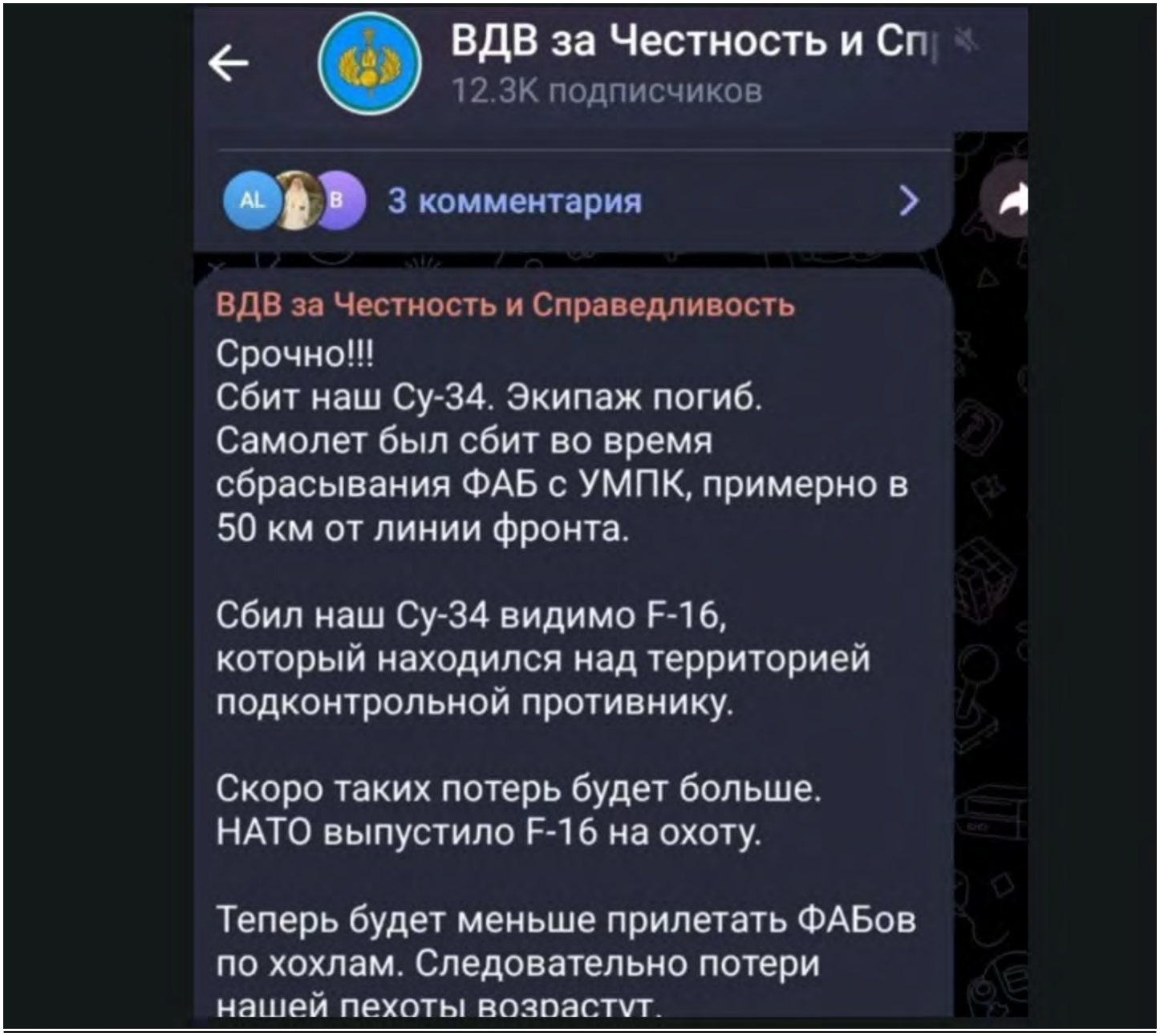
There are reports that North Korean troops are training in Ukraine and could be deployed on the front line by the end of the year.

16. Russia

A Russian report says an Su-34 was shot down by an F-16 50 km from the front while dropping a UMPK bomb. They also claim that the crew was killed.

That said, this claim was denied by such Russian instances like 'Fighterbomber': indeed, this has denied a second Su-34 loss.

Subsequently, the claim was tracked down to the Telegram channel 'VDV for Truth' - which is an Ukrainian channel that poses as a Russian one, and makes up Russian fails.

The airbase at Yesk was hit again by multiple drones and set off secondary explosions. A storage site for 400 Shahed drones wasreported to be the target.

Khaskaya airbase was hit. Ukraine said it attacked an ammo depot at the airbase where 57 Russian aircraft are stationed.

An ammo dump in Kacharev, Bryansk was hit. The damage seems limited to two buildings and a burnt field six kilometers away.

Western countries no longer buy Russian coal, China imposed duties on it while developing their own mines, and demand for coal from countries like India and Turkey are down 50%. Half of the coal Russia mines was exported so production is being reduced due to lower demand. 52% of Russian coal companies are unprofitable.

If you are being investigated for a crime in Russia, you do not have to wait for a conviction before signing a contract to go to Ukraine. You can sign a contract at any

point of the proceedings and the legal process will stop. This may result in 20,000 defendants being sent to the front.

Russia continues the deportation of immigrants despite being short on laborers.

Kadyrov of Chechnya has accused politicians from Dagestan and Ingushetia of plotting to kill him and has threatened a blood feud if they fail to prove their innocence. A blood feud avenges a grave insult by killing the offending party or their relatives. Gangs of Chechins and Ingush fought over control of Wildberries, Russia's largest online retailer, and two Ingush security guards were killed.

Also in Ingushetia, three of four Russian policemen that wereambushed in their car died.

(….to be continued…)

***

Don's Weekly, 14 October 2024: Part 4

by Donald ***Hill***

SARCASTOSAURUS

OCT 14, 2024

(…continued from Part 3…)

17. Ukraine

The radar and control vehicle of a Patriot battery was destroyed by Iskander missiles. These components are as important as they are rare.

An AA machine gun engages a Russian drone.

Russia has been attacking international shipping near Odesa. A ship flying the flag of St. Kitts and Nevis was picking up grain when it was hit by a missile. Then a Palauan container ship was hit. After that, the Panamanian Shui Spirit was hit.

1,885 medical facilities have been attacked since the full-scale war began, and 222 of those were destroyed. 532 were fully repaired and 353 have been partially repaired.

1.5 million men have been granted deferments from mobilization because they were on the list of employees of critically important enterprises. Deferment applications have been suspended until November 15th as the rationale for the deferments are reviewed.

Ukraine's defense spending is increasing by $12 billion. To fund it, income taxes that raise money for the military are increasing from 1.5% to 5%, bank profits will be taxed at 50%, and the taxes on other financial institutions will increase from 18% to 25%. With Ukrainian families already dealing with higher costs and lower income, it is an unpopular bill. Over half the $100 billion budget is spent on the military.

A soldier in the 28th Brigade offers his opinions: Commanders are the most important factor in determining whether a unit is successful or not. There is still a strong Soviet influence in the army in which superiors are feared and real problems are concealed to hide bad news. He talks in detail about the proper way to conduct unit rotations. They require planning, preparation, and coordination between the units that are rotating. He's taken part in a rotation when the other unit left before they arrived. The enemy occupied the vacant position and fired on them as they arrived.

18. Diplomacy

2300 men of Ukraine's 155th Brigade are training in France and will use French equipment. Another 2200 men of the brigade are training in Ukraine.

The UK is considering sending troops to western Ukraine to train Ukrainian troops. While this will put them at some risk it is hoped it will help with recruitment efforts and save money. One of several issues with recruitment is that many feel they will not be properly trained and will then be more likely to be wounded or killed.

Lithuania is testing out new anti-tank barriers it will use on its border with Russia.

Norway is increasing its defense spending by $1.8 billion for a total of $10.3 billion, which is 2.16% of their GDP. They will add 1,000 service personnel, increase ammo stores, increase training and acquire more equipment, such as the F-35.

US Speaker of the House Johnson's support for Ukraine is not enduring. "I don't have an appetite for further Ukraine funding, and I hope it's not necessary. If President Trump wins, I believe that he actually can bring that conflict to a close. I really do. I think he'll call [Russian President Vladimir] Putin and tell him that this is enough. And I think everybody around the world is weary of this, and they want it to be resolved. So whatever the terms are, I'm not sure, but I think if Kamala Harris is president, I don't think it ends, and that's a desperate and dangerous scenario."

But there are still quite a few US Republicans that have alwayssupported Ukraine. Unfortunately for Ukraine, if the Republicans gain control of the senate, McConnell will not be the majority leader to guide legislation.

The president of the European Commission had words for Orban. Bella Ciao is a partisan song used in Italy to mark the end of Mussolini's dictatorship on 25 April. It has also been used in Iran, Ukraine, Poland and Turkey to protest oppressive governments. Some MEP's serenaded Orban with the song.

The US estimate of Russian casualties is similar to other estimates: 115,000 killed and 500,000 wounded. Their estimate of Ukrainian casualties is a little more than half of the Russian casualties, which is 57,500 killed and 250,000 wounded.

19. Equipment

Ukraine tested out a drone flown by AI. The quick maneuvering at the end was accurate. And this is a repeater drone. It's sole purpose is to relay the signal from the controller to the FPV drone and back again. It can extend the range of communication or can help provide the line of sight needed if terrain is in the way.

A thread on Russian barrel storage includes the 11 years it took toreorganize their storage sites after the 2010 military reforms sent so many vehicles into storage. There are a lot of D-20, D-30, 2S1 and 2S3 barrels. There are a lot fewer 2S5 and 2S7 barrels.

A Czech-Ukrainian team plan to produce in Ukraine 100,000 155 mm shells annually in 2025 and 300,000 shells in 2026. By comparison, the US is planning on producing 1.2 million shellsannually by 2025, Rheinmetall plans to produce 700,000 shells by 2025, and France's goal is 100,000 shells per year. Plans are not the same as reality, but if all the goals are met then Ukraine will receive a steady supply of ammo equivalent to the amount it fired each day during its 2023 offensive. The difference is that the shells used in the 2023 offensive were pulled out of finite stores. Going forward, these shells will be produced each day.

Russian bloggers claim Ukrainian artillery ammo supplies have increased.

In addition to its other aid to Ukraine, Norway will spend $90 million to develop rocket engine and hexamine production in Ukraine. Political decisions aside, one of the problems with increasing ammo production is all the materials needed to create an artillery shell. The brass, copper and steel is not an issue for the shell casing, but there supply sources for the explosive materials need to be developed to meet the increased demand and to lessen the dependency on China, which could, at any time, decide to cut off its sources. One method to meet the increased demand is to increase production on different types of explosives that use different raw materials. Hexamine was first used as anexplosive in WW2 and was described as faster and more violent than TNT. Formaldehyde and ammonia are the main raw materials.

In addition to its previous extensive aid, the Dutch are handing over 24 F-16s and $439 million to jointly develop and produce drones for reconnaissance, attack and defense (interceptors). Most of the drones will be aircraft but naval and ground drones will also be included. Ukraine said that they could produce more drones if they had more money. The joint development means additional minds and resources are available for innovation. There are no wunderwaffen that will win the war, but drones and electronic warfare are the two sectors that can best support rapid innovation in the quest for a technical edge.

The Wild Hornets are part of the ongoing innovation. They've provided 1,000 interceptor drones that shot down 200 Russian reconnaissance drones that have been captured on video. Even more have been shot down that were not shown to the public, and hundreds of the interceptors have yet to be used. They are increasing communication capabilities, increasing the speed and duration of flight, and are

increasing the production of night interceptors. They will soon start production of Shahed interceptors. And they have done all of this without any government funding.

The Advanced Precision Kill Weapon System (APKWS) turns an unguided rocket into a laser guided rocket and has been fielded by the US since 2012. It can be fired from the air, sea, or in this video, the ground. 14 units of the Vehicle-Agnostic Modular Palletized ISR Rocket Equipment (VAMPIRE, of course) was ordered for Ukraine. They started arriving in May, 2023 and all had arrived by the end of the year. Here's a compilation video of them shooting down Russian drones.

The Steel Hornets test an anti-personnel warhead at 0:08 in the video, with the fragments hitting the water.

A German facility that dismantled old vehicles now rebuilds them for Ukraine.

Russians have been hauling away completely destroyed armored vehicles.

A Ukrainian vehicle is hit by a drone despite having a jammer. The jammer probably wasn't working. A $150 device could determine which frequencies are being jammed, indicating if a jammer is working.

***

№ 143

Неоднократно писал о том, что квазилибертарианская модель «аля Милей» - это не экономическая теория, а

политическая технология прихода к власти в интересах большого капитала, прежде всего транснационального

2024-10-19

Кущ

Все эти разговоры про снижение налогов - не более чем "ложный белый гриб".

Никто ничего не снизит, хотя мантру про "цену государства" пропоют.

И тут избиратели квазилибертарианского проекта попадут в прогнозируемую ловушку:

1) — **Сокращение государственных расходов приводит к падению доходов населения и маргинализации широких общественных групп - потребителей.**

Как следствие, люди перестают покупать товары и услуги малого и среднего бизнеса, а предприниматели - главные избиратели Милея.

Которые и сталкиваются с сокращением платежеспособного спроса на свои товары и услуги - у массового потребителя попросту нет денег.

2) — **В результате, продают товары в долг и лишь самое насущное.**

Доходы малого бизнеса падают и тут никакая дерегуляция и "малое государство" не спасают.

На Луне государства нет и регуляций тоже. Но и бизнес там, почему-то, не закрепляется.

В Аргентине попытались запустить "глубинную бензопилу" дерегуляции.

Но вот потрясающее откровение, подтверждающее мои слова.

Министр дерегулирования в Аргентине Федерико Штурценеггер на бизнес-форуме IDEA заявил:

> "Не просите нас снизить налоги, попросите нас снизить расходы"!!!

Штурценеггер сообщил о том, что в 2024 году в Аргентине госрасходы снизятся до уровня 33% ВВП.

Кроме

1) — снижения налогов на импорт и второстепенных сборов,

2) — **никто существенно фискальный пресс в Аргентине не снизил**.

Кроме прочего, Штурценнегер добавил:

> «Сколько стран в мире сократили расходы на 30 п.п., как Аргентина?
>
> **Есть 24 случая.**
>
> **— Из них 22 произошли после окончания войны.**
>
> Два других случая — ***Гондурас*** и ***Аргентина***. Друг сказал мне, что данные по ***Гондурасу*** неверны, поэтому ***Аргентина*** — единственная страна в истории».

Вы представляете уровень мышления?

Ну это же логично, блин, что в 22 странах после длительных войн сокращались налоги, так как во время военных действий, расходы государства по сравнению с мирным временем растут и после завершения войны - падают.

Так было у всех участников Второй мировой войны, кроме СССР.

То есть пример не релевантен по отношению к мирному времени.

Гондурас, Боженьки, Гондурас (!!!) оказалось, не в счет.

Получается, что Аргентина - единственный пример в мире.

И никого в этой стране это не настораживает.

***

№ 144

Перед принятием закона о мобилизации я прогнозировал что он окажется неэффективным

2024-10-18

Стус

Вот этот прогноз:

https://youtu.be/57_zsbq-xKI?t=1289

Сейчас, **спустя пять месяцев после принятия этого закона неэффективность, антисоциальность и огромные коррупционные риски закона о мобилизации стали очевидны всем.**

Напомню пару показателей взятых из открытых источников.

(1) — **Не обновили свои данные свыше 6 млн. граждан призывного возраста.** Если из общего количества граждан вычесть женщин, вычесть граждан младше и старше приписного возраста, вычесть имеющих бронь или отсрочку и не подлежащих призыву судей, прокуроров и прочих чиновников, то окажется, что **не обновила свои данные в ТЦК примерно 1/2 мобилизационного потенциала**

(2) — **Число самовольно оставивших свои воинские части превысило 100 тыс.**

(3) — Штатный состав ТЦК превышает 50 тыс. человек.

В условиях, когда системная неэффективность закона о мобилизации очевидна каждому и в тылу и на фронте, и за пределами Украины, я не хочу продолжать критику полностью провального закон о мобилизации.

Вместо этого я предлагаю **сосредоточиться на выходе из этой критической ситуации.**

Для этого предлагаю вернуться к предложениям по повышению мотивации воевать и поддерживать Украину, которые я озвучивал ранее.

1) — Эти предложения были заранее озвучены тут:

https://youtu.be/UwBcONsqE38?t=1460

2) — И тут:

https://youtu.be/0HElEXfFQEk

***

№ 145-1

Спалахнула та згасла боротьба з олігархами

2024-10-18

Лямец

Рінат Ахметов красивим маневром скинув медіа-блок та зник з радарів.

Ігоря Коломойського посадили до в'язниці та розпилюють його бізнес-імперію.

І раптом усе стихло. Начебто не залишилося в Україні потужних бізнесменів, що справляють політичний вплив та мають медіа-активи.

Тим часом нова влада випестила нове покоління олігархів. Це, перш за все, *аграрники* та *будівельники*.

Механізм той самий, що за Кучми-Ющенка-Януковича-Порошенка. Тісні стосунки з державою та податкова творчість. Давайте трохи про олігархів та податки.

1. Перше

Як ви побачили, новий податковий пакет жодним чином не торкнувся великого бізнесу. Зокрема, жодного разу за нової влади не піднімалося питання трансфертного ціноутворення - простою мовою,

— **відкачування прибутків за кордон**.

Умовно,

— зерно на світовому ринку коштує $300, але з України на свою контору у Люксембурзі продаємо його по $150, а звідти вже покупцям по $300. Прибути залишаються за кордоном, до України заводять мінімум.

Це "свята святих" будь-якої влади часів незалежності.

1) — Єдину спробу обкласти податками офшорні операції олігархів зробили за злочинної влади, коли міністр доходів та зборів Олександр ***Клименко*** протягнув законодавство про трансфертне ціновутворення.

2) — Протягнути протягнув, але воно не запрацювало.

Увімкнулися таємні механізми у владі, запровадження відклали, потім знову відклали, а згодом усі забули.

Почався новий тренд - за все має платити піпл.

Зауважте,

— **коли обговорювали збільшення податків, жодного разу не пролунала ідея подивитися у бік операцій олігархів з офшорами**.

Совпадєніє?

Звичайно…

2. Друге

До повномасштабного вторгнення, Кіпр вважався головним хабом для виведення коштів. У цьому український бізнес цілком копіював поведінку російського. Влада закривала на це очі. Уряд України регулярно складав перелік офшорів, операції з якими підлягають особливому моніторингу - Кіпру там не було. Чому?

Бо люди через нього працювали.

Кіпр залишається важливим хабом для українських грошей, хоча і втратив позиції лідера. Як пише Associated Press, сьогодні влада острову розповіла про успіхи у викоріненні підозрілих операцій.

Ось деякі факти:

(1) — Після вторгнення росії в Україну у 2022 році кіпрські банки значно скоротили свої ділові відносини з російськими та українськими компаніями. Кількість російських клієнтів, які користуються послугами кіпрських банків, скоротилася майже вдвічі, до 0,35%. Обсяг депозитів, що належать росіянам, зменшився з 2,21% до 1,53%. Кіпрські банки суворо дотримуються санкцій, запроваджених ООН, ЄС, США та Великою Британією проти росії. Клієнти банків, а також усі платежі та депозити щоденно перевіряються за списками санкцій США, Великої Британії, ЄС та ООН. Будь-які ділові відносини з близькими родичами або партнерами осіб, що перебувають під санкціями, припиняються.

(2) — Цей тренд почався ще за часів Порошенка, коли влада ЄС дотиснула Кіпр, аби той відмовився від офшорного бізнесу. З 2014 по 2023 кіпрські банки припинили ділові відносини з більш ніж 72 000 клієнтів і закрили майже 161 000 рахунків у період, на яких було майже 42 мільярди євро. Протягом року після вторгнення кількість клієнтів зменшилася більш ніж на 13 000, а кількість рахунків – на 35 000, це призвело до зменшення обсягу коштів на 2 мільярди євро.

(3) — Загальна сума кредитів, виданих кіпрськими банками російським і українським компаніям (у наших реаліях це операції заведення капіталу до країн), скоротилася з 11,8 млрд євро у 2014 до 3,8 млрд євро у 2023.

(4) — Проте українці досі користуються послугами островної держави. З 2014 по 2023, відбулося скорочення кількості російських на 90%, але українських - лише на 61%. Якщо російські депозити за цей же період скоротилися на 83%, то українські - лише на 71%.

3. Про що це каже?

Два висновки.

1) — Перший - **операції з Кіпром досі проводяться активно**.

2) — Другий - **активність перейшла до інших юрисдикцій**.

Яких - цікаве питання. **Уряд та Верховна Рада це питання не ставлять**.

Совпадєніє?

Звичайно…

Скільки там грошей проходить щороку? Невідомо.

Але можете взяти офіційні показники експорту та сміливо додати за смаком. Можете +20%, можете +50%. Не знаю.

Могла б знати податкова, якби хотіла…

***

№ 145-2

Минус Медведчук. В чем смысл политики деолигархизации в Украине и кто будет следующим

14 мая 2021

Владимир Зеленский

В мире почти две сотни государств — самых разных. Но у самых успешных государств все же есть нечто похожее. Они научились предлагать миру что-то свое, что-то уникальное, что-то полезное — то, что отличает их от других.

Кроме того, каждое из успешных государств смогло построить собственную систему отношений между властью и гражданами. Они научились общаться между собой. Да, не все эти системы идеальны. Потому что идеал — это и есть мечта, путь, возможность. Но все они устойчивы и не падают от ударов кризисов — скорее ищут решение.

Именно исходя из этих двух стартовых идей мы и начали процесс трансформации Украины.

> 1) — Первое — нужно создать условия для того, чтобы Украина смогла найти свой путь успеха в глобальном мире. Это непросто, но точно возможно.
>
> 2) — Второе — сделать государственную систему устойчивой, современной, готовой действенно реагировать на современные вызовы, сохраняя при этом демократию. Демократию настоящую, не имитационную. Работающую в интересах всех граждан, а не кучки избранных.

Кто сумел воспользоваться полностью возможностями, которые были у нас с 1990-х годов? Вы знаете фамилии этих людей. Они ежегодно перечисляются в списке самых богатых украинцев. А что же остальные? Общество должно просто адаптироваться к тому, как эти избранные и приближенные к ним распределяли между собой ресурсы — политический, финансовый, промышленный, медийный.

И игру по правилам "избранные" моделировали для себя. Откровенно скажу, государство, где есть подобная неравенство, точно не может быть комфортным и конкурентным.

Абсолютное большинство украинцев не считало такую ситуацию справедливой. Именно это и отразилось на итогах выборов 2019 года. То, с каким красноречивым результатом проиграл тогда один из олигархов, наглядно демонстрирует, на что на самом деле рассчитывает общество.

На другое государственное мировоззрение. На другие принципы и правила жизни в стране. На другой уровень общественного диалога. Кое-что нам уже удается.

К примеру,

> **— впервые за много лет не увеличилось, а уменьшилось количество олигархов.**

1. Минус Медведчук

С помощью законных инструментов Медведчук был лишен возможности использовать медиаактивы и государственное имущество для того, чтобы откровенно бить по стране и наносить разрушительный вред государственной безопасности.

Будут еще минусы, пока все олигархи не станут просто крупными бизнесменами.

Это могли бы сделать и власти, которые были раньше. Если бы хотели. Но тогда считалось, что олигархи — это выгодно, закономерно и гарантирует стабильность.

На этом примере можно увидеть, что такое статус олигарха. Если у таких лиц забрать сконцентрированный медиаресурс, когда у них нет уже непрозрачного доступа к стратегическим активам и когда нет "крыши" в Киеве, больше ничего они забрать у государства не могут. И ослаблять государство не могут в противостоянии за наш суверенитет.

Вот в чем смысл нашей политики деолигархизации. Украина станет действительно конкурентной в мире, если какие-то "особые" граждане нашей — и не только нашей — страны не смогут быть "равнее" других и не смогут присваивать что-либо, шантажируя государство.

В ближайшее время обществу будет представлен фундаментальный законопроект о деолигархизации, который зафиксирует системный взгляд на эту проблему.

Нам очень нужны максимальная прозрачность экономических отношений, недопущение деструктивных концентраций ресурсов и равенство всех граждан перед законом и судом.

Пока этого не было, страна десятилетиями двигалась к статусу бедной в Европе. Мы это обеспечим — и Украина сможет перейти к стабильному экономическому росту на протяжении десятилетий, наконец, решит в том числе, и проблему бедности.

Что мы делаем для этого прямо сейчас? Это десятки необходимых реформ, процесс очень основательной трансформации. И добросовестный суд, и эффективная децентрализация, и современный финансовый сектор, и приватизация, и завершение земельной реформы и создание максимально возможных условий для экономического развития.

Еще раз — это десятки фундаментальных реформ. Больших или меньших. Но все это вместе и есть изменение системы и изменение общественных отношений.

У любой трансформации должна быть цель.

Это же не просто движение ради движения и путь без компаса и карты. Украинцы должны стать понятными миру так же, как каждый из нас сразу понимает, что отличает Францию, Германию, Польшу, Канаду, Израиль и других, кто богаче и обеспечивает своим людям комфортную жизнь.

2. Как этого достичь?

Прежде всего — прекратить бессмысленное самоедство, когда люди в борьбе друг с другом, к которой активно подталкивают олигархические структуры, теряют общие шансы.

А еще — понимать, что ни одна власть не может определить за свой народ, что предлагать глобальному миру. Это никогда не срабатывало. Люди сами находят путь. А вот что точно может сделать власть, так это облегчить жизнь людей, дать больше свободы и безопасности, чтобы общество функционировало более продуктивно и стало успешным на своем пути.

Например, мы осуществляем дебюрократизацию отношений между государством и гражданином. Миллионы украинцев уже привыкли пользоваться приложением "Дія" для получения административных услуг, помощи от государства, уплаты штрафов или просто для предъявления документов.

Украина стала первой в мире страной, где цифровые паспорта имеют одинаковую силу с привычными бумажными документами. Можем же быть первыми, действительно современными? Можем.

Украинцам не нужно объяснять потенциал нашей страны. Каждый из нас это понимает. Чтобы реализовать этот потенциал, нам нужна справедливая и абсолютно рациональная государственная система — та, которую строили очень долго и фундамент которой создается именно сейчас.

Ну и, конечно, нам нужен мир. Все войны заканчиваются. Мы никогда не раздували это противостояние. Наоборот, благодаря рациональной дипломатии мы сделали то, что было невозможно ранее. Это и тишина на фронте, которая в прошлом году спасла десятки жизней. Это и транзитный газовый контракт — на сто процентов в наших интересах. Это и освобождение пленных — некоторые из них находились в неволе годами.

Если удалось это, то удастся и все остальное, что необходимо для установления честного и стабильного мира.

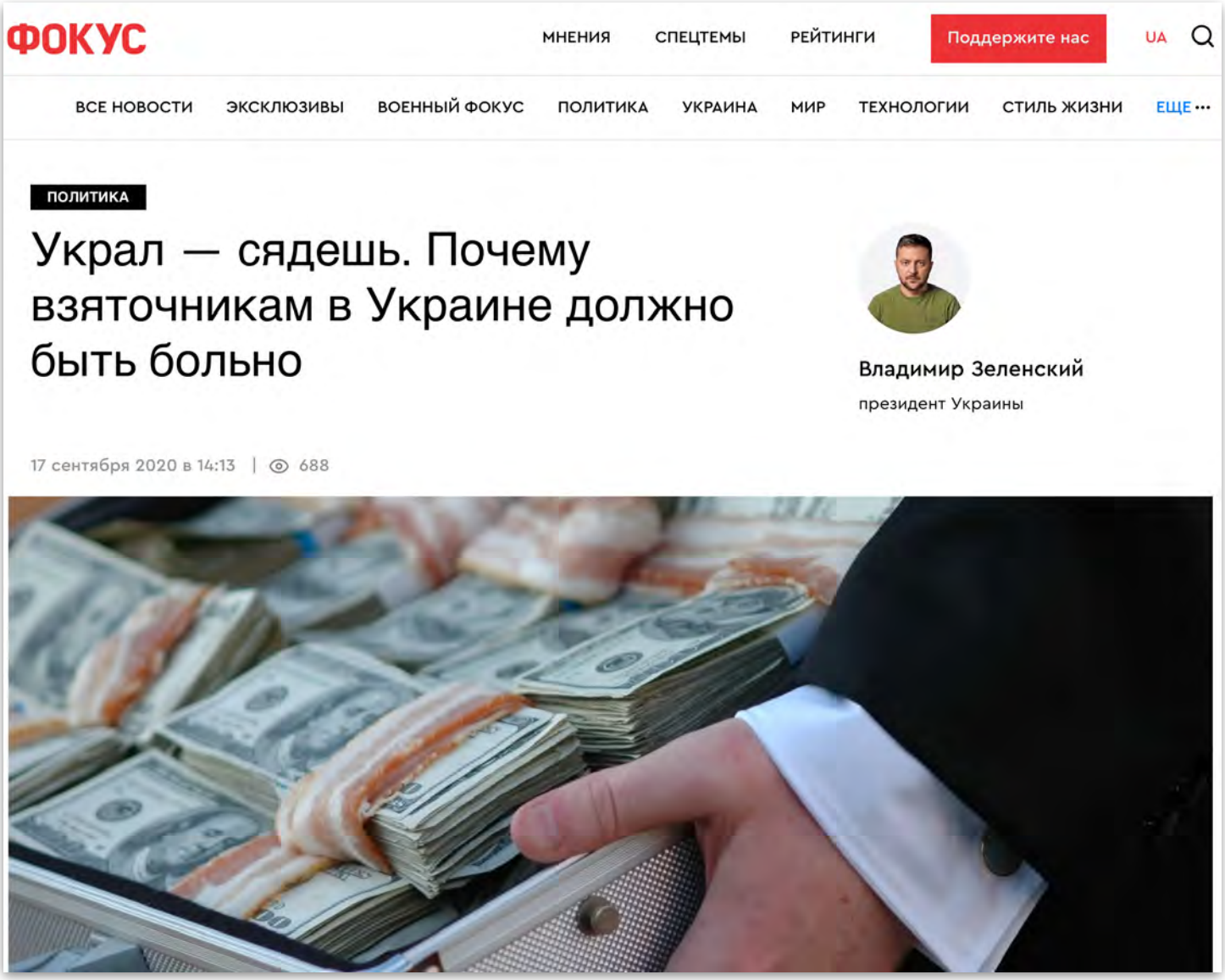
Что мы имеем за эти два года? Как минимум, понимание того, что такое глобальный конкурентный мир, какое место должна занять современная Украина в нем, какие трансформации и реформы должны нас привести к этому месту.

А конкретные действия на этом пути — целый пакет системных реформ, связанных друг с другом, которые должны уничтожить традиционный олигархический уклад и заменить его гораздо более справедливыми социально-экономическими отношениями.

***

№ 145-3

Украл — сядешь. Почему взяточникам в Украине должно быть больно

17 сентября 2020

Владимир Зеленский

Это же просто. Правда? И мы как раз об этом публично договаривались. Что традиционно коррупционного "если зашел на должность, то можешь немного брать в карман государственного, оно не обеднеет", больше не будет.

Может, кто-то не услышал? Поэтому еще раз. Каждый чиновник, министр и депутат должен большими буквами где-то на себе запечатлеть простую истину: если украл — сядешь, если брал взятку — сядешь.

Исключений из этого правила не может быть — для любого лица в нашем государстве. Здесь нет больше "крыш", прикрытий, административных возможностей.

Очень долго классическая политическая и бизнес-система в Украине строилась именно на таких циничных исключениях - чтобы "нужные люди" могли закрыть любые дела. Многих из таких "исключений" каждый украинец знает даже по фамилиям. Они стали политическим бомондом в стране за эти 28 лет.

Если бы в 2019-м не отменили уголовную ответственность за незаконное обогащение, фактически амнистировав тысячи коррупционеров, сейчас в тюрьмах можно было бы организовывать большие ток-шоу — были бы очень солидные спикеры. Которые, не сомневаюсь, очень красиво рассказывали нам о том, как надо любить страну.

Когда мы шли на выборы, мы обещали народу, что старые коррумпированные времена закончатся. Что исключений не будет, особенных нет, оправдания не принимаются. Забыли? Так быстро? Почему до сих пор кто-то считает, что он лично может попытаться стать "исключением" из этого обещания и вести себя столь вызывающе?

Хочу, чтобы все должностные лица, все депутаты внимательно еще раз посмотрели на себя, на свои дела и запомнили — за взяточничество будет очень больно.

Надеюсь также на то, что НАБУ, Специализированная антикоррупционная прокуратура и Офис Генерального прокурора все же услышат общество, и будут работать значительно быстрее и продуктивнее для того, чтобы разоблачать деятельность всех искателей выгод во власти.

Не раз в месяц демонстрировать нам громкое дело, а системно, изо дня в день, максимально напрягая свои возможности, показывать результат. Конкретный. Или нет? Или мы много хотим? Это же не работа ради рекламы или пиара. Не просто видео, скандал, а потом — тишина. Это же о приговорах — о тех же посадках, о которых у нас спрашивают люди в каждом городе.

А потому - больше правоохранительной конкретики. Больше показательных "посадок". Просто сегодня. Потому что время на справедливость очень быстро проходит.

Первоисточник.

***

№ 146

Украине нужен реальный План победы. ВСУ нужна наша победа в экономике

2024-10-19

Романчук

Оцените объём военной помощи Украине от США в период 24.02.2022 – 16.10.2024гг. Вот реальный расклад. Почти за 1000 дней российской геноцидной войны против Украины цифры по оказанию военной помощи Украине – это не просто холодный душ. Это кувалдой по голове.

***

Ссылка

Андрей ***Илларионов*** детально, дотошно, со ссылками на документы и решения приводит данные.

По факту

> — **Администрация Байдена/Харрис передала Украине $22,8 млрд., менее 32% той военной помощи, которую распорядится выделить Конгресс.**

Не $80 млрд. $200 млрд. $300 млрд., как часто можно слышать от самых разных политиков и комментаторов, а всего $22,8 млрд.

Кошмар ситуации в Америке в том, что избиратели обеих политических партий, непартийные граждане, слушая, с одной стороны Администрацию Байдена/Харрис, Госдеп, с другой, кандидата в президенты Д. Трампа, уверены, что Украина получила сотни миллиардов долларов денег американских налогоплательщиков.

А по факту — военная помощь – сущий мизер.

Если взять бюджет Пентагона США за два года, то реально поставленная в нашу страну военная помощь составила 1,4% от этого бюджета. Друзья, партнёры, союзники познаются в беде, в деле.

Отметим, что кандидат в президенты Камала Харрис никак не обозначила изменения во внешней политике США, если будет избрана президентом.

Для Украины поведение Администрации Байдена/Харрис – очень ценный, болезненный и кровавый урок.

Сегодня очевидно, что нынешнее американское правительство использовало Украину для своих внутриполитических делишек.

Это если не учитывать его поведение в 2021г., когда шли интенсивные переговоры Администрации США с Кремлём, а Украина не получила ни одной единицы оружия. То ли по наивности, то ли по незнанию, то ли преследуя некие другие цели, представители Украины пошли на поводу Байденовско-Харрисовской показухи. Из-за неё, а также из-за внутренней экономической политики Правительства Украины, из-за консервации довоенной системы госуправления, которая во время войны стала ещё наглее, опаснее и токсичнее, резко снизился уровень доверия к Украине.

Весь этот внутренний и внешний схематоз, политиканство, коррупция марают светлое имя и репутацию наших героев ВСУ, которые защищают Украину и Запад на фронте, жертвуя своими жизнями. Им нужно оружие, а не декларации и обещания «быть с Украиной, сколько понадобиться». Из-за такого поведения Администрации Байдена/Харрис, а также тех, кто организует экономику в военное время, резко активизировались разговоры о переговорах, перемирии и разделе страны. Главная причина – эрозия доверия к Украине, точнее к тем, кто её представляет на самых разных переговорных площадках.

Да, нам нужна только победа. Мы должны добиться полной и безоговорочной капитуляции нацистской России. Любой другой вариант – это ликвидация свободной, независимой Украины и миллионов украинцев.

Да, нам нужен План победы. В первую очередь, нужно рассчитывать на свои силы и резервы. Они у нас точно есть. Они появятся в виде оружия, всего необходимого для ВСУ, если мы, наконец, после тысячи дней войны, переведём экономик на военные рельсы.

— Даже в 2023г. у нас государственные расходы на оборону составили ~$58 млрд., а невоенные - ~$74 млрд.

— В 2024г. за первые восемь месяцев оборона получила только ~$32,5 млрд.

Невоенные расходы – больше. Так не может быть.

Украине нужно радикально изменить бюджетно-налоговую политику.

Только регуляторная нагрузка, транзакционные издержки и коррупция (серый рынок) – отягощают экономику страны на $40 – 50 млрд. ежегодно.

Мы обязаны ликвидировать эти издержки, а ресурсы направить на производство частными предприятиями нашего оружия.

1) — Мы обязаны забрать деньги у «баронов» местных администраций и направить 80% сумм на ВСУ.

2) — **Мы обязаны отказаться от текущего режима денежно-кредитной политики.**

Аморально и абсурдно выстраивать внутри страны пирамиду государственных ценных бумаг и позволять VIP-распорядителям и потребителям чужого зарабатывать огромные деньги на кредитовании Правительства.

От тотального зубодробительного режима ограничения движений капитала нас спасёт только мультивалютность.

Существующий режим тормозит инвестиции, увеличивает издержки экономики на $4-6 млрд. ежегодно.

Только за эти деньги мы можем построить несколько самых современных военных заводов.

Мы обязаны приватизировать львиную долю государственных активов, которые десятилетиями являются обузой, местом концентрации «мёртвого» капитала и схематоза.

Приватизировать не через схематоз и номенклатурно-коммерческий междусобойчик, а открыто, прозрачно, чтобы в страну зашли авторитетные компании с мировым именем, а не ноу-неймы с датой регистрации «вчера».

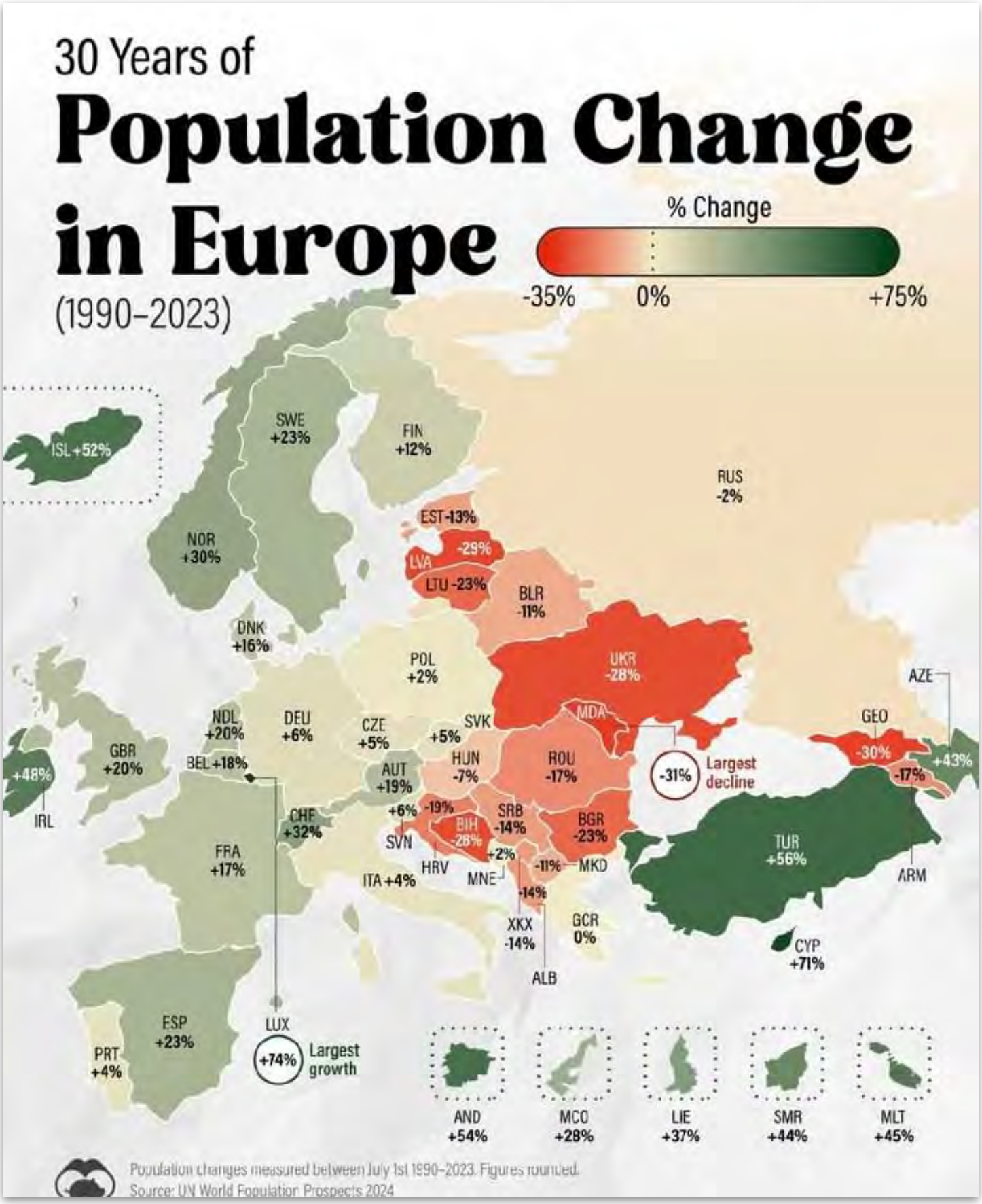
Когда мы покажем миру, что мы встряхнули с себя токсичное институциональное старьё, когда мы покажем миру, что мы рассчитываем, в первую очередь, на себя, когда мы покажем миру, что уволили миллион госслужащих, контролёров, инспекторов, бюрократов, а на сэкономленные деньги начали строить заводы по производству ракет, дронов и пушек, вот тогда мы вернём уважение и доверие.

Тогда мы с ВСУ будет на одной волне. Именно такого отношения требуют наши доблестные герои.

***

№ 147

Пояс "кровавых земель" или как работает демографический каннибализм

2024-10-17

Куц

Посмотрите на карту демографической динамики в европейских странах за последние 33 года (1990 - 2023).

Что вы видите? На первый взгляд - резкое сокращение численности населения в странах Балтии, Украине, Беларуси, Румынии, Болгарии, Молдове, на Балканах.

От минус 10% до минус 30% популяции в динамике (в Украине по итогу уже минус 46% численности населения, просто график не отразил провал военного времени).

При этом почти нейтральная динамика в странах Центральной Европы, чуть лучше ситуация на Юге. Но это все поверхностный взгляд.

Поэтому присмотритесь более внимательно. Так все-таки, что вы видите?

Я опишу свои наблюдения

Я вижу "огненную" депопуляционную полосу, которая протянулась от стран Балтии на севере через Беларусь и Украину в центре и до Болгарии и Балкан на Юге.

А это все полоса межцивилизационного противостояния между Западной постимперией, и Восточной протоимперией.

Эта же полоса относится к Балто-Черноморской дуге и конструкту Триморья.

Причем, с севера и юга эта дуга окаймляется кластерами с очень высокой демографической динамикой. Это Скандинавия (за счет миграции) и Турция (за счет рождаемости).

Мы видим несколько ярко выраженных демографических воронки, которые "каннибалят" Балто-Черноморскую дугу. Прежде всего в контексте демографии, то есть человеческого капитала.

С одной стороны это Варшава и Берлин. Которые выступают как парный магнит Запада по размыванию демографического потенциала "кровавой дуги". Не просто так, больше всего украинцев в Европе осело как раз в Германии и Польше (в других странах - намного меньше).

С другой стороны - это Москва, которая оттягивает на себя также значительную часть демографического ресурса.

Это все говорит от о том, что условия развития наций в "кровавом поясе" являются экстремальными и токсичными.

Определенная устойчивость Балто-Черноморского пояса (крайне относительная при этом) наблюдалась лишь в тот период, когда Киев также играл роль ресурсного магнита и воронки развития.

Это, в какой-то мере, балансировало две центробежные силы, которые с запада и востока разрывали "кровавые земли" пополам.

В определенный момент Киев перестал играть эту роль и процесс "разрыва" ускорился.

Таким образом, лишь стабилизация Балто-Черноморской дуги с опорой на Киев, может восстановить равновесие на линии двух противосил: Варшавы (читай Лондон и Вашингтон) и Москвы.

Любое смещение баланса сил на Восток или Запад, приведет к смещению и самой дуги.

Смещение на восток приведет к дестабилизации в самой России от Кавказа до северной европейской части РФ.

Смещение на запад, приведет к активации формата "кровавых земель" по линии Центральной Европы, в первую очередь, речь о Польше.

В таком случае, произойдет масштабное смещение демографических ресурсов далее на Запад по «эффекту домино».

Существует также риск "складывания" Балто-Черноморской дуги. Это возродит формат прошлой Холодной войны.

Для Запада наилучший сценарий - это "вечный" фронтир в виде "кровавых земель" между ним и Востоком.

Но здесь Запад попадает в *логическую ловушку*.

1) — Формат "кровавых земель" рядом с "сытыми землями", приводит к постоянному вымыванию демографического потенциала "кровавых земель" в пользу "сытых земель".

2) — А утрата демографического потенциала приводит к риску обрушения всей дуговой конструкции. Нет людей для защиты дуги.

В похожую ловушку недавно попала Армения с ее концепцией "пояса безопасности" вокруг Нагорного Карабаха.

Фактически этот пояс "сложился" в результате последней армяно-азербайджанской войны. А затем "сложился" и малонаселенный Карабах. Что привело Армению к необходимости заключения прямого договора о мире с Азербайджаном.

"Складывание" Балто-Черноморской дуги может привести к вероятности заключения некоего соглашения между Западом и Глобальным Евразийским островом. В таком случае, это будет не просто соглашение с РФ. Это в значительной мере будет соглашением с Китаем.

***

№ 148

План победы без демарксизации, десоветизации образования не сработает. Почему украинцы не ценят экономическую свободу?

Динамика параметров Индекса экономической свободы Украины 2002 - 2022гг.

Год данных для Индекса*	Место, значение Индекса	Размер государства	Правовая система и права собственности	Надёжные деньги	Свобода международной торговли	Регулирование
2022	150 место 5,12	131 место 5,83	112 место 4,80	155 место 4,68	131 место 6,05	152 место 4,67
2019	120-е место 6,20	73 место 6,99	103 место 4,98	146 место 6,43	91 место 7,14	122 место 5,89
2016	139-е место 5,61	67 место 7,03	109 место 4,82	163 место 4,23	109 место 6,58	121 место 5,82
2014	136-е место 5,64	71 место 7,00	111 место 4,66	156 место 5,09	122 место 6,10	122 место 5,76
2012	115-ое место 5,96	69 место 6,96	112 место 4,63	137 место 6,12	101 место 6,73	112 место 5,77
2008	138-е место 5,13	69 место 7,04	108 место 4,61	165 место 2,65	96 место 6,59	132 место 5,16
2004	125-е место 5,32	73 место 6,88	100 место 4,57	147 место 4,42	94 место 6,23	132 место 4,92
2002	122-е место 5,36	88 место 6,46	101 место 4,53	143 место 4,66	86 место 6,56	124 место 5,02

* Индекс-2024г. основан на данных за 2022г. для включения и учёта всех релевантных данных. Лаг между годом индекса и данными – два года. Например, Индекс 2004 года – это данные 2002г. В Таблице указан год данных.
Источник: Economic Freedom of the World 20243. Frazer Institute. October 16, 2024.

2024-10-17

Романчук

В Индексе экономической свободы 2024г. Украина заняла самое низкое в своей истории 150-е место. Вот наше окружение:

- Бурунди – 149-ое место,
- Эфиопия – 148-ое место,
- Ирак – 147-ое место,
- Габон – 146-ое место,
- Гвинея-Бисау – 145-ое место,
- Ливан – 144-ое место,
- Египет – 143-ое место,
- Эсватини – 142-ое место,
- Суринам- 141-ое место,
- Малави – 140-ое место.

За нами:

- Чад – 151-ое место,
- Конго – 152-ое место,
- ЦАР- 153-ое место.

Мы по инерции Евровидения, IT, географической близости сравниваем себя, ровняем себя на Европу.

А вот в экономической политике, особенно по отношению к важнейшему компоненту западной цивилизации и культуры – экономической свободе.

Индекс экономической свободы-2024

Места по Индексу-2023 по составляющим его факторам, значение Индекса по шкале от «0» до «10»							
Место в Индексе -2024	Страна	Значение Индекса-2024	Размер государства	Правовая система и права собственности	Надёжные деньги	Свобода международной торговли	Регулирование
1.	Гонконг	8,58	45	21	3	1	1
2.	Сингапур	8,55	47	11	31	2	3
3.	Швейцария	8,43	31	4	2	54	10
4.	Н. Зеландия	8,39	97	2	19	10	2
5.	США	8,09	43	18	42	53	4
6.	Ирландия	8,02	101	17	37	5	5
6.	Дания	8,02	143	1	26	11	11
8.	Канада	7,99	93	13	40	33	9
9.	Люксембург	7,98	142	8	33	7	8
9.	Австралия	7,98	117	9	23	52	6
11.	Япония	7,90	130	19	1	35	14
12.	Британия	7,88	113	15	29	21	18
16.	Германия	7,80	135	14	38	22	17
19.	Тайвань	7,71	37	26	70	50	27
20.	Эстония	7,67	83	16	107	8	13
21.	Грузия	7,66	40	46	73	17	16
22.	Чехия	7,65	90	23	71	15	26
25.	Швеция	7,61	155	12	34	23	28
32.	Ю. Корея	7,52	104	31	10	58	36
34.	Литва	7,51	53	24	106	19	31
36.	Армения	7,49	20	56	46	56	45
36.	Франция	7,49	151	22	25	9	35
41.	Израиль	7,44	123	45	13	24	37
43.	Румыния	7,41	63	37	77	32	54
45.	Словакия	7,39	86	36	72	29	46
51.	Италия	7,22	145	41	48	6	62
52.	Болгария	7,16	60	51	86	41	60
55.	Венгрия	7,12	109	43	84	25	74
68.	Казахстан	6,89	28	64	91	95	61
70.	Греция	6,85	150	50	68	36	75
70.	Польша	6,85	125	42	115	40	59
84.	Индия	6,58	25	71	87	126	102
85.	Бразилия	6,56	81	74	60	75	137
89.	Молдова	6,49	27	53	145	67	112
104.	Китай	6,14	157	92	57	92	124
112.	Беларусь	5,98	107	120	80	117	143
119.	Россия	5,93	118	96	95	129	136
128.	Азербайджан	5,80	159	91	127	85	107
138.	Турция	5,57	65	90	159	86	133
150.	**Украина**	**5,12**	**131**	**112**	**155**	**131**	**152**
159.	Аргентина	4,55	111	85	162	155	148
165.	Венесуэла	3,02	161	159	165	152	165

Источник: Economic Freedom of the World 20243. Frazer Institute. October 16, 2024.

150-е место в мире в Индексе экономической свободы – это уровень самых неблагополучных, авторитарных, трайбалистских стран Африки.

Посмотрите на компанию, в которой мы оказались. И это случилось не из-за войны. Мы НИКОГДА даже в первую сотню стран не входили. Наше отношение к экономической свободе является исключением из известной народной мудрости «если это выглядит как утка, плавает как утка и крякает как утка, то это, вероятно, и есть утка».

Мы выглядим, как европейцы, одеваемся, как европейцы, питаемся, как европейцы, разговариваем, как европейцы», то в экономике мы вульгарные мистические африканцы, трайбалисты-мистики.

(1) Мы громко и эмоционально утверждаем: «Мы – за демократию!» И отворачиваемся от экономической свободы.

(2) Мы яро и пассионарно заявляем: «Мы за национального производителя!» И показываем средний палец экономической свободе.

(3) Мы настойчиво и эмоционально объявляем: «Мы за свободу. Свобода – наша религия». И тут же берём кухонный нож и отрезаем от этой самой свободы половину, выбрасываем её в мусорку Левиафана.

(4) Мы настойчиво и твёрдо провозглашаем: «Мы за Европейский Союз. Мы-Запад». И закрываем глаза на то, что почти 50% стран ЕС входит в Топ-30 стран в Индексе экономической свободы.

Украинские власти «строят планы» инклюзивного, устойчивого, «зелёного», социально ответственного развития и модернизации, создания мощной материальной базы для ВСУ, возвращения миллионов вынужденных беженцев в страну, привлечения сотен миллиардов долларов иностранных инвестиций, повышения производительности труда, преодоления демографической ямы и многое другое.

НИЧЕГО из этого нельзя сделать, когда ты занимаешь 150-е место в Индексе экономической свободы.

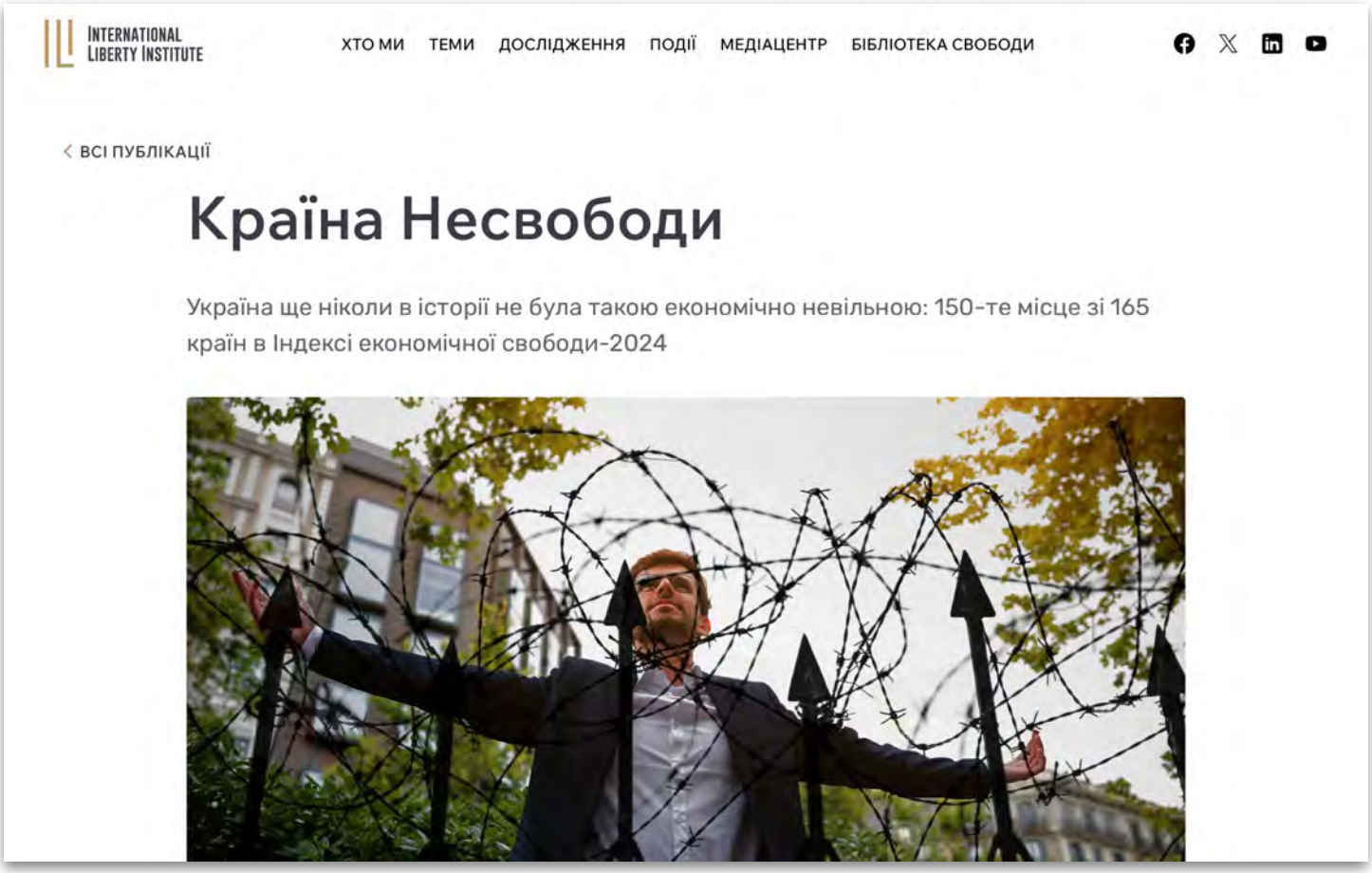
Без экономической свободы нет полноценных прав частной собственности, нет свободы выбора и ответственности, нет динамики предпринимательства, нет настоящей народной экономики, где каждый стремится к благополучию и счастью за свой счёт. Зато есть Олигархат/Схематоз, высокомерие Правительства, которое, как дохристианские жрецы, указывают своими коррупционными перстами, кого сделать фаворитом и чемпионом, а кого отдать на заклание.

Как вы думаете, сколько университетов, школ Украины учат ценности, обязательности, безальтернативности экономической свободы?

> — Моя оценка – не более 1%. Все остальные – «за всё хорошее против всего плохого». Правда, понятия «хорошее» и «плохое» у них очень созвучны с догмами марксизма, социализма и «забрать и поделить».

Украине срочно нужна полноценная национальная программа десоветизации, демарксизации, демистификации образования, среднего и высшего. Когда на деньги налогоплательщиков детей и молодёжь учат мемам, штампам и откровенным фейкам в экономике, но под обёрткой Economics и с объяснением «так мы же всё делаем, как в Собронне/Беркли/Гарварде», не удивительно, что на 34-м году независимой Украины главным идеологом экономической политики Украины является юрист-марксист.

План победы над врагом, внешним врагом, план победы над врагами, внутренними врагами Украины, должен обязательно включать пункт – «глубокая, радикальная реформа системы образования», её приватизация, децентрализация и очищение от Левиафанства. Без этого мы не создадим Украину, свободную страну нашей мечты.

https://www.ilibertyinstitute.org/articles/economic-freedom-index-fraser-institute-2024

***

№ 149-1

За дверима Нацбанку: як працює персонал НБУ, скільки отримує та чому не думає про прибуток

2024-02-20

Лисенко Олена Фінансовий журналіст

У 2024 році Нацбанк може збільшити витрати на персонал на 10%, а надалі збирається враховувати зміну зарплат на ринку та інфляцію. Посадовці поки що орієнтуються на позитивні прогнози, але всі розуміють, що ті можуть змінюватися у воєнний час. «Мінфін» дізнався, як НБУ набирає персонал, у яких його підрозділах працює найбільше фахівців, скільки працює на «дистанційці» і на яких працівників регулятор витрачає найбільше грошей.

1. Навіщо НБУ розширював штат під час війни

Щоб з'ясувати плани щодо штату працівників, «Мінфін» надіслав до Національного банку офіційний запит.

«Витрати на утримання персоналу за 2024 рік можуть збільшитися в середньому на 10%, порівнюючи з 2023 роком. На 2025 рік витрати залежатимуть, зокрема, від показників заробітних плат на ринку праці та рівня інфляції», — йдеться у відповіді Нацбанку для «Мінфіну».

Насамперед, НБУ орієнтується на зарплатні витрати вже наявних фахівців. Про розширення штату у найближчій перспективі посадовці поки що не говорять, хоча не виключають його зовсім.

«Поки що немає нагальної потреби у збільшенні/зменшенні чисельності працівників Національного банку. У разі зміни функцій, що виконуються НБУ, та/або обсягів робіт, чисельність працівників може, відповідно, підлягати перегляду», — пояснили в НБУ.

Регулятор повідомив, що у 2023 році загальна штатна чисельність його працівників зросла на 94 спеціалісти і на початок 2024-го перевищила 5 тис. осіб.

Динаміка, порівнюючи із періодом до введення воєнного стану, така:

1) 31 грудня 2021 року — 5 112,5 штатних одиниць;
2) 31 грудня 2022 року — 4 931,75 штатних одиниць;
3) 31 грудня 2023 року — 5 025,75 штатних одиниць.

Нерівні числа (соті одиниць), певно, викликані наймом людей на неповну ставку. А **розширення штату у 2023 році влада пояснює посиленням нагляду за платежами в Україні.**

«Збільшення планової чисельності працівників НБУ у 2023 році, порівнюючи з 2022 роком, зумовлене, серед іншого, розширенням повноважень Національного банку, зокрема, щодо **нагляду за структурами, що надають платіжні послуги**», — уточнюється у відповіді Нацбанку для «Мінфіну».

Багато хто пам'ятає, як регулятор розгорнув кампанію проти незаконного геймінгу (гральна діяльність без отримання відповідних ліцензій та сплати податків), щоб допомогти уряду наростити збори до держбюджету. Аналізували платежі для цієї галузі, накладали обмеження, заборони, виписували величезні штрафи банкам, а деякі — навіть закривали (найпоказовіший приклад — Айбокс Банк).

Також великий резонанс отримали обмеження Нацбанку щодо анонімних платежів через термінали самообслуговування, у тому числі й ті, що належать банкам. А нещодавно керівництво НБУ повідомило, що опрацьовує нові вимоги для таких операцій.

Читайте також: Цінні кадри: скільки заробляють топи Нацбанку, Привату, Ощаду та Сенс Банку

2. Які напрями були посилені після вторгнення рф

Найчисленнішим у Національному банку є саме блок **платіжних систем та грошового обігу**, у якому працює **2,3 тис. осіб**. Але не варто забувати, що, окрім профільних департаментів, до нього також входять Банкнотно-монетний двір, який фізично виробляє гривневу готівку, Державна скарбниця та Центральне сховище.

На другому місці за чисельністю персоналу — **загальний блок із 955 штатними одиницями.** До нього входять департаменти внутрішнього аудиту, безпеки, ризик-менеджменту, захисту прав споживачів, стратегії, персоналу, комунікацій та юридичний, а також два відділи (режимно-секретної роботи, виявлення/запобігання корупції) та Офіс правління НБУ.

На третьому — **фінансово-адміністративний та операційний блок**, де працюють **733 працівники**: сюди входять департаменти закупівель, фінансового контролінгу, бухобліку, операційний, забезпечення діяльності НБУ, з управління діяльністю недержавного пенсійного фонду Нацбанку, а також управління з роботи з проблемними активами та відділ охорони праці.

Вже в **нагляді 586 штатних одиниць,** і цей блок на четвертому місці за чисельністю.

Для наочності «Мінфін» виклав надані НБУ дані про чисельність персоналу (штатних одиниць) у рейтинговій послідовності:

1) Платіжні системи та грошовий обіг — 2 336;
2) Загальний блок — 955,5;
3) Фінансово-адміністративний та операційний блок — 733,25;
4) Пруденційний нагляд — 586;
5) Монетарна стабільність — 198;
6) Фінансова стабільність — 110;
7) Ринкові операції — 100.

Функціональний блок	Чисельність, шт. одиниць
Загальний блок	955,5
Пруденційний нагляд	586
Фінансова стабільність	110
Платіжні системи та грошовий обіг (включно з БМД НБУ)	2 336
Фінансово-адміністративний та операційний блок	733,25
Монетарна стабільність	198
Ринкові операції	100

«Економія відбувалася за рахунок незаповнених вакантних посад та тимчасово відсутніх працівників: мобілізація, відпустки для догляду за дитиною, відпустки без збереження заробітної плати на час дії воєнного стану», — прокоментували питання про економію на персоналі.

Раніше у Нацбанку була також розгалужена за областями мережа територіальних управлінь, однак у 2015 році їх було виключено зі структури регулятора. Залишилися лише окремі **представники на місцях**, які не завжди працюють на повну ставку, — **352**.

В окремих регіонах розташовані робочі місця співробітників центрального апарату Національного банку. Чисельність таких працівників до кінця 2023 року становить 352 FTE: full time equivalent — кількість працівників, які фактично працюють, з урахуванням відсотка повної зайнятості", — повідомили в Нацбанку.

Там також назвали **напрями, які регулятор посилив після повномасштабного вторгнення рф:**

1) Створив у Департаменті фінансового моніторингу **Управління санкційної політики**, яке відповідає за питання застосування та реалізації санкцій, а також забезпечення впровадження функції санкційного комплаєнсу.

2) З огляду на розширення функцій захисту критичної інфраструктури у фінансовому секторі сформовано **Управління захисту критичної інфраструктури НБУ**.

3) Для посилення напряму міжнародного співробітництва та європейської інтеграції, замість Управління європейської інтеграції та міжнародних програм, у структурі регулятора створено **Департамент міжнародного співробітництва**.

Ще з часів карантину під час епідемії COVID-19 нацбанківці працювали у віддаленому форматі. Тепер же в Нацбанку кажуть, що їхній персонал часто комбінує дистанційну роботу та роботу в офісі. З наданих регулятором даних зрозуміло, що найактивніше працівники йшли на «дистанційку» відразу після початку повномасштабного вторгнення — до 55% робочого часу персонал центрального апарату працював онлайн. Але вже у 2023 році спостерігалося активніше повернення до офісу (61% робочого часу).

Рік	Середнє співвідношення робочого часу працівників ЦА	
	дистанційна робота	безпосередньо на робочому місці
2021	43%	57%
2022	55%	45%
2023	39%	61%

При цьому в НБУ запевнили, що у 2021—2023 роках регулятор впорався самостійно, не укладав договорів підряду — підрядні організації не залучали.

Читайте також: Приват, Сенс, Ощад — які банки найбільше заробили та витратили

3. На топів витрачають більше, ніж на весь госпблок

У правлінні Національного банку 7 членів, включаючи голову Андрія Пишного. Рада НБУ до кінця не укомплектована і складається з 6 осіб, замість 9, які мають бути згідно чинного законодавства. Про розміри їхніх зарплат «Мінфін» уже розповідав.

НБУ надав «Мінфіну» таку структуру видатків на персонал:

1) Молодший персонал — 51,8% загального обсягу;
2) Середній менеджмент — 36%;
3) Керівний склад — 6,2%;
4) Господарський та допоміжний персонал — 6%.

Але показовим є співвідношення 6,2% та 6% за двома останніми позиціями з урахуванням численності штату госпблоку та допоміжних служб та нечисленності топменеджерів.

Середній вік працівника Нацбанку — 46 років для центрального апарату, та 47 — для Банкнотно-монетного двору. А середній стаж роботи у штаті НБУ становить 13 років. Це всі дані з офіційного звіту регулятора за 2022 рік, але навряд чи вони сильно змінилися у 2023-му, адже там йдеться про невелику

плинність кадрів у головному банку країни — від 3,48% (центральний апарат) до 1,14% (Банкнотно-монетний двір).

Показник	Центральний апарат НБУ	Банкнотно-монетний двір НБУ
Середній вік працівників	46	47
Середній стаж роботи в Національному банку	13	13
Жінок/чоловіків у Національному банку	54%/46%	33%/67%
Жінок/чоловіків на керівних посадах	46%/54%	24%/76%
Жінок/чоловіків на некерівних посадах	55%/45%	35%/65%
Чисельність (FTE) станом на 31 грудня 2022 року	3 335,25	1 181
Плинність персоналу в 2022 році	3,48%	1,14%

У центральному апараті НБУ жінок працює більше, ніж чоловіків, — 54% проти 46%, але на керівних посадах їх менше, зворотна пропорція — 46%/54%.

Читайте також: Як зміняться ставки за депозитами у гривні та валюті: де шукати найкращі пропозиції

4. Чому НБУ ніколи не збанкрутує

У відповідях «Мінфіну» Нацбанк не надав даних щодо прибутку регулятора за 2023 рік, а також щодо видів доходів/витрат. Вони будуть у консолідованій звітності, після підтвердження зовнішнім аудитом (у 2022-му його проводило ТОВ «Ернст енд Янг Аудиторські послуги») та затвердження Радою НБУ. Вона, за інформацією регулятора, очікується у квітні 2024 року.

Згідно із законом про бюджет-2024, скарбниця має отримати від прибутку Національного банку 17,7 млрд грн. Отже, регулятор має заробити десь на 20% більше (понад 21 млрд грн), щоб ще й резерви поповнити.

Очікуваний за 2023 рік прибуток у чотири рази менший за попередній показник. У 2022 році НБУ звітував про прибуток до розподілу у розмірі 91 млрд грн, а до держбюджету перерахував 71,87 млрд грн, і на 19,2 млрд грн збільшив загальні резерви (за нормативами мають становити 10% від середнього обсягу грошово-кредитних зобов'язань НБУ). Тоді основними складовими заробітку фінансового регулятора стали:

1) відсотковий прибуток у розмірі 63,2 млрд грн — у 2,2 рази більше, ніж у 2021 році, за рахунок збільшення доходу від ОВДП, у тому числі завдяки тому, що Нацбанк зміг домогтися прив'язки дохідності

викуплених ним військових облігацій (400 млрд грн) до поточної облікової ставки, яка тоді була на рівні 25%;

2) позитивна переоцінка фінансових інструментів у розмірі 175,6 млрд грн, що стала наслідком девальвації офіційного курсу гривня/долар після нападу рф.

Адміністративні витрати, витрати на персонал та витрати, пов'язані з виробництвом банкнот, монет та іншої продукції Нацбанку, у 2022 році зросли з 5,8 млрд грн до 6,7 млрд грн.

До великої війни НБУ регулярно наголошував на важливості свого внеску до держбюджету — часто наголошував на важливості солідного прибутку регулятора. Але коли вона почала скорочуватися та виникли побоювання щодо зниження його прибутку, нацбанківці змінили риторику.

«Центральний банк, на відміну від комерційного банку, не може збанкрутувати, адже гроші в нього не закінчуються — він їх створює. Проте, вважається, що збитки негативно позначаються на фінансовій незалежності центробанку.

Тому щороку ЦБ формують певний резерв у частині доходів, за рахунок якого можуть фінансувати свою діяльність у збиткові роки. Відповідний резерв є й у НБУ. Ба більше, центробанки можуть ефективно працювати навіть за негативного капіталу, з огляду на те, що на них не поширюються вимоги щодо його достатності.

Саме за таких умов ЦБ Чилі, Чехії, Ізраїлю та Мексики функціонували протягом декількох років", — роз'яснював у своїй колонці «Економічним відомостям» директор департаменту монетарної політики та економічного аналізу Нацбанку Володимир Лепушинський.

У відповіді на запит «Мінфіну» НБУ також підкреслив, що отримання прибутку не є метою Національного банку.

«Основною функцією НБУ є забезпечення стабільності грошової одиниці України. Національний банк також сприяє фінансовій стабільності, дотриманню стійких темпів економічного зростання та підтримує економічну політику уряду, якщо це не перешкоджає реалізації його основної функції.

Зниження прибутку не впливає на здатність центральних банків ефективно працювати та забезпечувати свій мандат. Центральні банки (зокрема, Національний банк України) варто оцінювати за тим, чи вони виконують свій мандат, а не за їхньою дохідністю", — зазначив НБУ «Мінфіну».

***

№ 149-2

Цінні кадри: скільки заробляють топи Нацбанку, Привату, Ощаду та Сенс Банку

2024-02-06

На початку кожного року фінустанови та їхні керівники підбивають підсумки роботи, особисті у тому числі. Публічні звіти щодо зарплат та винагород подають керівники держбанків та члени їх наглядових рад. «Мінфін» зібрав їх та проаналізував цю інформацію.

1. Зарплати голови НБУ та його заступників

Першим у правлінні Нацбанку річну декларацію до НАЗК (Нацагентство з питань запобігання корупції) за минулий рік подав його голова Андрій ***Пишний***. З неї видно, що голові НБУ у 2023 році було виплачено **7,5 млн грн**, або **в середньому 628,9 тис. грн на місяць**. Це без додаткових виплат у вигляді внесків до недержавного пенсійного фонду регулятора (200,8 тис. грн) та додаткового блага (11,96 тис. грн). На початок 2024 року у Пишного накопичилося на рахунку у Корпоративному недержавному пенсійному фонді Нацбанку 257,4 тис. грн.

Нагадаємо, що Андрій Пишний прийшов до Національного банку 7 жовтня 2022 року, під час воєнного стану, на зміну Кирилові ***Шевченку***, який

залишив посаду за станом здоров'я. З цією ротацією пов'язують заміну багатьох директорів департаментів, члена правління, членів Ради НБУ.

Зарплатні виплати голови не змінювалися з 2022 року, коли Пишний задекларував нацбанківську зарплату лише на 1,5 млн грн. Але треба пам'ятати, що його офіційно призначили в НБУ лише 7 жовтня, і він пропрацював там менше трьох місяців.

У відповідь на офіційний запит «Мінфіну» в Національному банку повідомили, що після повномасштабного вторгнення не змінювали зарплатну сітку не тільки для Андрія Пишного, але й для всієї верхівки регулятора. У 2024 році в тому числі.

«За останні 5 років з дня запиту видання „Мінфін“ розмір винагороди членів Ради НБУ та заробітної плати голови Нацбанку, та його заступників переглядався двічі у бік збільшення. З початку дії воєнного стану розмір заробітної плати голови Національного банку, його заступників та, відповідно, членів Ради НБУ не переглядався. Поки що не приймалося рішення про перегляд розміру заробітної плати голови Національного банку та його заступників, відповідно, та винагороди членів Ради Нацбанку у 2024 році», — йдеться у відповіді «Мінфіну».

Заступники голови НБУ декларації за 2023 рік на НАЗК не публікували, однак, можна вивчити попередні звіти (адже регулятор не змінював їхні оклади під час великої війни):

1) перший заступник голови **Катерина Рожкова** — 6,06 млн грн за 2022 рік, **504,8 тис. грн** в середньому **на місяць**;

2) заступник голови **Юрій Гелетій** — 5,9 млн грн за 2022 рік, **492,1 тис. грн/міс.**;

3) заступник голови **Ярослав Матузка** — 5,8 млн грн за 2022 рік, **482,9 тис. грн/міс.**;

4) заступник голови **Сергій Ніколайчук** — 5,8 млн грн за 2022 рік, **482,6 тис. грн/міс.**;

5) заступник голови **Дмитро Олійник** — 1,1 млн грн за 2 місяці та 4 робочі дні 2022 року, **500,6 тис. грн/міс.**;

6) заступник голови **Олексій Шабан** — 5,95 млн грн за 2022 рік, **496,1 тис. грн/міс.**

Дмитра Олійника було призначено до Нацбанку 25 жовтня 2022 року, після того, як його очолив Андрій Пишний.

Усі дані взяті зі звітів посадовців на НАЗК та подані в тій самій послідовності, що й на сайті НБУ.

У Національному банку пояснили, що зарплата його правління — це лише оклади. Виходить, що немає надбавок за наукові звання, досвід тощо.

Розмір окладу голови НБУ прив'язаний до середньої заробітної плати голів держбанків, яких в Україні було п'ять на кінець 2023 року. До четвірки Приватбанк, Ощадбанк, Укрексімбанк та Укргазбанк влітку додався Сенс Банк.

«Згідно з методикою, розмір посадового окладу голови Національного банку України встановлюється у розмірі не більше середньомісячного розміру основної заробітної плати голів державних банків України, який визначений за даними інформації про розмір заробітної плати керівництва держбанків за IV квартал року, що передує періоду, з якого переглядається розмір посадового окладу голови НБУ. Інші складові заробітної плати, окрім посадового окладу, голові Нацбанку та його заступникам не передбачені», — йдеться у відповіді Національного банку для «Мінфіну».

Читайте також: Приват, Сенс, Ощад — які банки найбільше заробили та витратили

2. Скільки отримують члени Ради Нацбанку

Згідно з чинним законодавством, наглядовий орган регулятора — Рада Національного банку — має складатися з 9 осіб: по 4 призначає Верховна Рада та Президент, голова НБУ туди автоматично входить.

Однак, фактично, наразі у Раді працюють лише шестеро, і там немає голови, яким до 14 листопада 2022 року був Богдан Данилишин. У членів Ради у різні періоди спливали терміни повноважень, проте, їх контракти не продовжувалися на нові терміни і не призначалися фахівці на заміну.

Багато членів Ради встигли подати до НАЗК декларацію за 2023 рік, хоча й не всі.

Виплати від Нацбанку їм називаються не «зарплатою», а «винагородою». «Мінфін» зібрав усі актуальні дані:

1) **Анатолій Барсуков** (заступив на посаду 1 грудня 2022 року) — 3,3 млн грн за 2023 рік, **274,9 тис. грн** в середньому **на місяць**;

2) **Ігор Веремій** (21 червня 2022 року) — 1,7 млн грн за трохи більше 6 місяців 2022 року, **275 тис. грн/міс.**;

3) **Василь Горбаль** (16 вересня 2020 року) — 3,3 млн грн за 2022 рік, **274,9 тис. грн/міс.**;

4) **Андрій Пишний** (7 жовтня 2022 року) — 7,5 млн грн за 2023 рік, **628,9 тис. грн/міс.**;

5) **Василь Фурман** (16 листопада 2022 року) — 3,3 млн грн за 2023 рік, **273,8 тис. грн/міс.**;

6) **Олена Щербакова** (1 грудня 2022 року) — 3,3 млн грн за 2023 рік, **274,9 тис. грн/міс.**

Усі члени Ради мають інші доходи, окрім виплат Нацбанку: хтось за надання майна в оренду, хтось отримує відсотки від ОВДП, хтось — пенсію, як Анатолій Барсуков (289 тис. грн).

Якщо не зважати на Андрія Пишного, який також очолює правління, можна вважати середній розмір винагороди в Раді приблизно рівним. А з огляду на виплати Андрію Пишному (7,5 млн грн на рік/628,9 тис. грн/міс.), витрати на Раду можуть підвищуватися.

У НБУ пояснили, що розмір щомісячної винагороди члену Ради Національного банку може сягати 50% окладу члена правління/голови правління.

«Розмір винагороди членів Ради НБУ визначено законом „Про Національний банк України“. Відповідно до його статті 10, щомісячна винагорода члена Ради НБУ складає 50 відсотків максимального розміру посадового окладу члена правління Національного банку (голови НБУ). Відповідно, розмір винагороди членів Ради НБУ змінюється у разі зміни розміру посадового окладу голови Національного банку. Інших складових винагороди для членів Ради Нацбанку не передбачено. Виплата винагороди членам Ради провадиться щомісяця, відповідно до встановленого Національного банку порядку», — йдеться в офіційній відповіді Нацбанку для «Мінфіну».

3. Зарплати керівництва *Ощадбанку*

Державні банки розміри зарплат/винагород свого правління та наглядової ради зобов'язані публікувати у своїй звітності на сайтах, і роблять це щомісяця. Грифа секретності немає, це все публічна інформація.

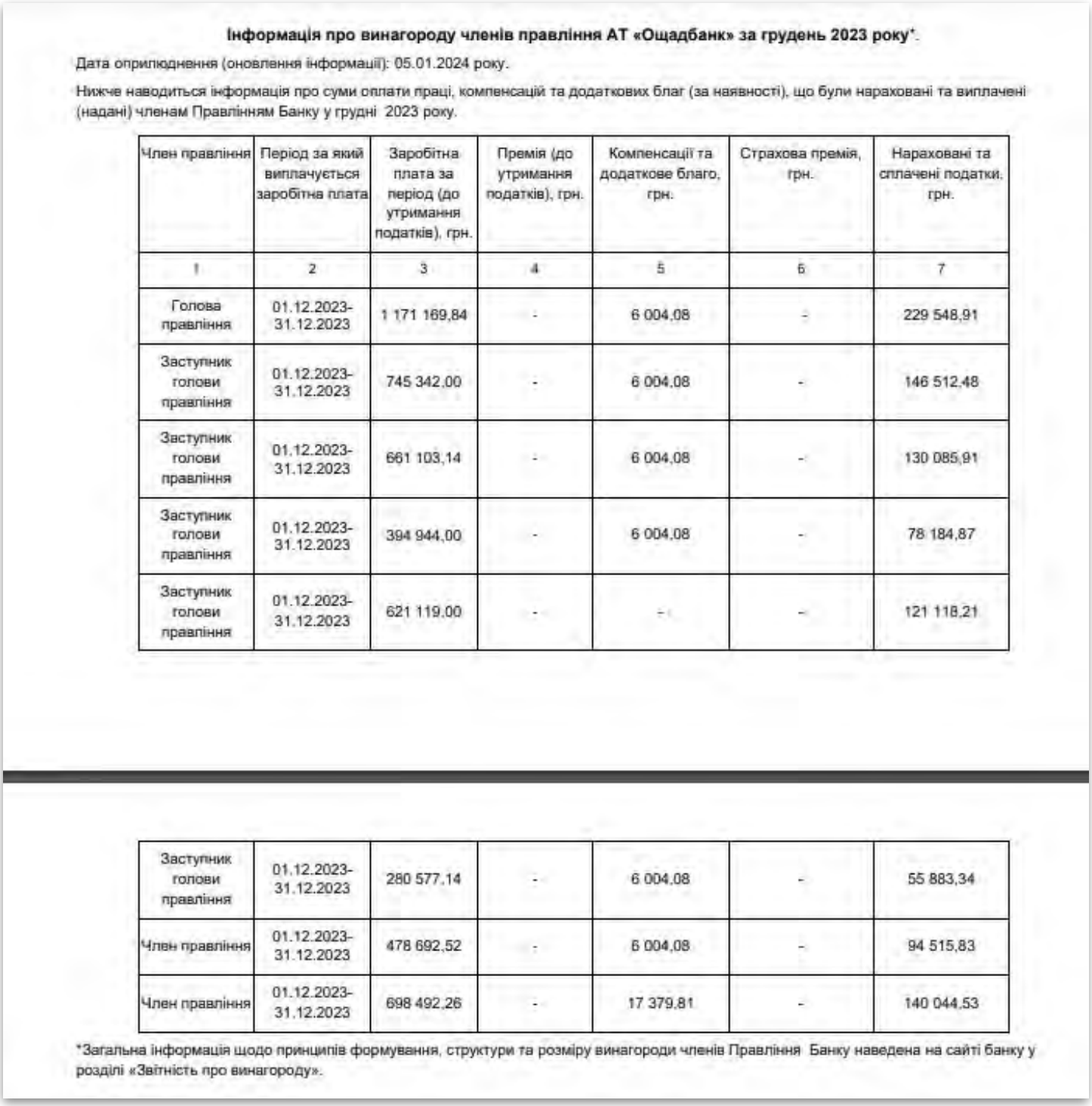
Наприклад, зі звіту Ощадбанку за грудень 2023 року видно, що 8-ми членам правління, включаючи голову, виплачено зарплати на загальну суму 5,1 млн грн до оподаткування. Річного звіту за 2023-й поки що немає, але вже зрозуміло, що загальні витрати перевищать 60 млн грн.

У попередні роки загальні зарплатні витрати (до оподаткування) на правління змінювалися так:

- 2021 рік — 67,3 млн грн;

- 2022 рік — 54,8 млн грн.

Найбільша зарплата у голови правління **Сергія Наумова — 1,17 млн грн**. Якщо звідси забрати податкові відрахування (229,5 тис. грн), то «на руки» вийде 941,6 тис. грн/міс.

Інформація про винагороду членів правління АТ «Ощадбанк» за грудень 2023 року*.

Дата оприлюднення (оновлення інформації): 05.01.2024 року.

Нижче наводиться інформація про суми оплати праці, компенсацій та додаткових благ (за наявності), що були нараховані та виплачені (надані) членам Правлінням Банку у грудні 2023 року.

Член правління	Період за який виплачується заробітна плата	Заробітна плата за період (до утримання податків), грн.	Премія (до утримання податків), грн.	Компенсації та додаткове благо, грн.	Страхова премія, грн.	Нараховані та сплачені податки, грн.
1	2	3	4	5	6	7
Голова правління	01.12.2023-31.12.2023	1 171 169,84	-	6 004,08	-	229 548,91
Заступник голови правління	01.12.2023-31.12.2023	745 342,00	-	6 004,08	-	146 512,48
Заступник голови правління	01.12.2023-31.12.2023	661 103,14	-	6 004,08	-	130 085,91
Заступник голови правління	01.12.2023-31.12.2023	394 944,00	-	6 004,08	-	78 184,87
Заступник голови правління	01.12.2023-31.12.2023	621 119,00	-	-	-	121 118,21
Заступник голови правління	01.12.2023-31.12.2023	280 577,14	-	6 004,08	-	55 883,34
Член правління	01.12.2023-31.12.2023	478 692,52	-	6 004,08	-	94 515,83
Член правління	01.12.2023-31.12.2023	698 492,26	-	17 379,81	-	140 044,53

*Загальна інформація щодо принципів формування, структури та розміру винагороди членів Правління Банку наведена на сайті банку у розділі «Звітність про винагороду».

Зарплати керівництва в Ощаді постійно змінюються. Наприклад, голові Наумову найбільше нарахували у липні 2023-го — 1,4 млн грн (до податків) і найменше у серпні — 680,2 тис. грн, але це, найімовірніше, пов'язано з виплатою відпускних. Середньомісячне нарахування йому становить близько 1,05 млн грн.

Максимальна зарплата члена правління/заступника голови Ощада за 2023 рік становила 740−750 тис. грн/міс., а мінімальна — 300−450 тис. грн/міс.

Зі звіту видно, що у заступників голови та членів правління зарплати відрізняються в рази. Цей факт у відкритих даних не пояснюється. Також не вказується, хто які суми отримує, — це стандартна практика, хоча склад правління можна легко встановити на сайті держбанку:

- Євген Драчко-Єрмоленко;
- Антон Тютюн;
- Олег Стрінжа;
- Арсен Мілютін;
- Юрій Каціон;
- Дар'я Онищенко;
- Наталія Буткова-Вітвіцька.

Наглядова рада Ощадбанку у 2023 році функціонувала нерівно, навіть можна сказати, що більше не працювала, ніж працювала. Це випливає з його платіжної відомості.

З офіційного звіту видно, що повні нарахування всім 9-ти членам наглядової ради були здійснені лише в січні та квітні — щоразу сукупно на 14 млн грн/міс…, або по 1,55 млн грн/міс. кожному. У травні та червні виплати зроблено спочатку 5-ти, а потім 3-м членам НР, відповідно, кожному по 341,6 тис. грн. А у лютому-березні, липні-жовтні та у грудні винагороди не нараховані нікому.

На сайті банку вказано повний склад його НР:

- Хуан Енріке Перес Калот;
- Юлія Пашко;
- Роза Топанова;
- Олександр Роднянський;
- Володимир Лавренчук;
- Філіп Хізлі;
- Михайло Крупинський;
- Елізабет Нельсон.

Зрозуміло, що за 2023 рік наглядова рада вийде на сукупний обсяг виплат трохи більше 30 млн грн, тобто менше, ніж у попередні роки:

- 2022 рік — 47,2 млн грн;
- 2021 рік — 35,9 млн грн.

У коментарі «Мінфіну» пресслужба Ощадбанку пояснила, що розмір винагороди наглядовій раді не залежить від результатів поточної діяльності структури. А рішення про виплати членам НР приймає Кабмін — найвищий орган управління держбанку.

Читайте також: Статки 500 найбагатших людей світу у 2023 році зріс на $1,5 трильйона

Приватбанк

Цей принцип (затвердження зарплат урядом) застосовується до всіх держбанків. Але виплати, наприклад, правлінню та наглядовій раді Приватбанку перевищують платежі ощадбанківцям, що підтверджується їхньою поточною звітністю.

Голові правління Приватбанку **Герхарду Бьошу** у грудні 2023 року нарахували зарплати на **1,9 млн грн** до оподаткування. Двом його заступникам — по 1,6 млн грн, ще трьом — по 1,2−1,3 млн грн кожному, і двом — по 1,1 млн грн. Менше за мільйон не виписали нікому.

Нижче наводиться інформація про суми винагороди (заробітної плати), компенсації витрат та додаткові блага, що були виплачені (надані) членам правління Банку протягом грудня 2023 року.

Член правління	Основна заробітна плата[1], грн.	Змінна винагорода (премії), грн.	Інші виплати в грошовій формі, грн.	Виплати в негрошовій формі, грн.	Утримано податків, грн.
Голова правління	1 917 613,56	-	1 100,00	192 996,95	415 317,58
Заступник голови правління	1 627 862,11	-	-	26 858,73	323 731,81
Заступник голови правління	1 642 197,78	-	-	59 780,56	334 247,84
Заступник голови правління	1 283 530,01	-	-	-	250 288,35
Член правління	1 194 305,61	-	-	195,31	232 935,40
Член правління	1 082 289,38	-	-	-	211 046,43
Член правління	1 125 287,74	-	-	-	219 431,11
Член правління	1 287 307,30	-	-	61 261,56	265 391,52

Більше керівництву Привату платили лише у січні-2023, коли оплачували відпустки, та голові виписали зарплату на 3,2 млн грн (до оподаткування). Зазвичай же, останній місяць року «найхлібніший» щодо виплат.

Але якщо дивитися загалом за 2023 рік, то видно, що голова правління жодного разу не отримав менше мільйона гривень, а середня зарплата заступника голови варіювалася в рамках 600−900 тис. грн/міс., члена правління — 400−600 тис. грн/міс.

До складу правління Приватбанку входять:

- Герхард Бьош, голова;
- Лариса Чернишова (управління ризиками);
- Марюс Качмарек (операційні питання);
- Дмитро Мусієнко (роздрібний бізнес);
- Євген Заграєв (малий та середній бізнес);
- Антон Разумний (комплаєнс);
- Солвіта Деглава (реорганізація та проблемні активи).

Наглядова рада Привату у грудні 2023 року також отримала більше, ніж зазвичай. Два члени по 583,8 тис. грн/міс., решта семеро — по 1,2 млн грн до оподаткування.

Нижче наводиться інформація про суми винагороди, компенсації витрат та додаткові блага, що були виплачені (надані) членам наглядової ради Банку протягом грудня 2023 року.

Член наглядової ради	Винагорода за виконання функцій[1], грн.	Компенсація витрат та додаткові блага, в т.ч.:		Утримано податків, грн.
		Грошові виплати[2], грн.	Надані в негрошовій формі, грн.	
Член наглядової ради, незалежний	1 192 602,18	339 701,13	-	298 799,15
Член наглядової ради, незалежний	583 788,45	-	-	113 838,75
Член наглядової ради, незалежний	1 195 799,43	14 909,69	-	236 088,29
Член наглядової ради, незалежний	1 195 799,43	56 517,41	-	244 201,78
Член наглядової ради, незалежний	1 195 799,43	63 510,16	-	245 565,37
Член наглядової ради, незалежний	1 195 799,43	-	-	233 180,89
Член наглядової ради, представник держави	1 160 132,00	14 243,19	-	229 003,16
Член наглядової ради, представник держави	583 788,45	12 803,72	-	116 335,47
Член наглядової ради, представник держави	1 195 799,43	122 063,79	-	256 983,33

«Приватбанк керується затвердженими акціонером (державою Україна) Положеннями про наглядову раду банку та Положенням про винагороду членів НР, за якими банк укладає з кожним членом наглядової ради цивільно-правовий договір на умовах, затверджених вищим органом. У ньому визначаються, зокрема, права, обов'язки, умови роботи та розмір винагороди члена наглядової ради, у тому числі заохочувальні та компенсаційні виплати», — прокоментувала «Мінфіну» ситуацію пресслужба Приватбанку.

До складу наглядової ради Приватбанку входять:

- Нільс Мелнгайліс, голова;
- Артем Шевальов;
- Збігнєв Ягейло;
- Надір Шейх;
- Михай Йонеску;
- Федеріко Руссо;
- Володимир Литвин;
- Юлія Мецгер;
- Сергій Олексієнко.

Наглядова рада Привату працювала не весь 2023-й, на початку року з її членами не були укладені договори, тому в січні-лютому винагороди не нараховувалися, а в березні їх отримали лише троє з 9 членів у розмірі 74,8 тис. У середньому за рік їм платили (до податків) 580−600 тис. грн/міс.

Укрексімбанк

Голові правління Укрексімбанку **Сергію Єрмакову** у грудні 2023 року нарахували зарплату у розмірі **1,2 млн грн** до сплати податків. Наразі у правлінні банку троє людей: двоє отримують 713,5−798 тис. грн, ще один — 1,3 млн грн (більше, ніж голова).

Нижче наводиться інформація про суми винагороди (заробітної плати), компенсації витрат та додаткових благ, що були виплачені (надані) членам правління Банку протягом грудня 2023 року.

Член правління	Основна заробітна плата[1], грн.	Змінна винагорода (премії), грн.	Інші виплати в грошовій формі, грн.	Виплати в негрошовій формі, грн.	Утримано податків, грн.
Голова Правління	1 210 876,16	-	351 595,28[2]	-	304 681,94
Член правління	713 464,82	-	-	-	139 125,64
Член правління	1 275 171,48	-	-	-	248 658,44
Член правління	798 461,78	-	92 274,84[2]	-	173 693,64

Такий порядок зарплат діяв із вересня до грудня минулого року. Тільки у квітні та серпні нарахування голові були менше мільйона (812 тис. грн та 928 тис. грн відповідно).

У січні-серпні 2023 року в правлінні Ексіма було на одну людину більше, а в лютому навіть на двох — працювали шестеро. Тоді члени правління отримували в середньому від 600 тис. грн до 1 млн грн, із окремими винятками в літні місяці, що, наймовірніше, було пов'язано з відпустками.

Зараз у правлінні Сергія Єрмакова троє людей:

- Дмитро Каплюк;
- Михайло Медко;
- Олександр Щур.

Динаміка зарплат правлінню Укрексімбанку така:

- 2021 рік (жовтень — грудень) — 9,3 млн грн;
- 2022 рік — 49,3 млн грн;
- 2023 рік — 53,9 млн грн.

Якщо перекласти три місяці 2021 року на рік, то можна вийти на загальний обсяг 32,7 млн грн.

Наглядова рада Укрексімбанку не працювала півроку — з липня до грудня 2023-го. У зв'язку із закінченням повноважень 6 незалежних членів НР та

відсутністю призначень, засідання не проводилися і, відповідно, винагороди не виплачувались.

Член наглядової ради	Винагорода за виконання функцій[1], грн.	Компенсація витрат та додаткові блага, в т.ч.:		Утримано податків, грн.
		Грошові виплати[2], грн.	Виплати у негрошовій формі, грн.	
Член [голова] наглядової ради 1, незалежний	518 055,29	-	-	101 020,78
Член наглядової ради 2, незалежний	518 055,29	-	-	101 020,78
Член наглядової ради 3, незалежний	518 055,29	-	-	101 020,78
Член наглядової ради 4, незалежний	518 055,29	-	-	101 020,78
Член наглядової ради 5, незалежний	518 055,29	50 836,42	-	110 933,89
Член наглядової ради 6, незалежний	518 055,29	-	-	101 020,78
Член наглядової ради 7, представник держави	518 055,29	-	-	101 020,78
Член наглядової ради 8, представник держави	518 055,29	-	-	101 020,78
Член наглядової ради 9, представник держави	518 055,29	-	-	101 020,78

До цього, у січні-травні 2023 року всі 9-ро членів наглядової ради отримували однакову винагороду — 518,1 тис. грн/міс., а в червні 484,6−518,1 тис. грн/міс.

Зараз на сайті Укрексімбанку вказано вісім членів НР:

- Вікторія Страхова;
- Олександр Бевз;
- Юрій Буца;
- Домінік Меню;
- Розван Мунтеану;
- Роберт С. Коссман;
- Ростислав Футало;
- Сільвія Юмі Ганссер-Поттс.

Читайте також: В Україні залишилося лише два мільярдери

Укргазбанк

Виконуючому обов'язки голови правління Укргазбанку **Родіону Морозову** у грудні-2023 нарахували зарплату у розмірі **870 тис. грн** (до оподаткування). Цю суму керівник отримував майже весь рік, окрім перших місяців: у січні винагорода склала «скромні» 479,1 тис. грн., у лютому — вже 1,7 млн грн, а в березні — 761,3 тис. грн.

Нижче наводиться інформація про суми виплат винагороди, додаткового блага членам Правління:

Голова, члени правління	Всього нараховано винагороди АБ «УКРГАЗБАНК» у грудні 2023р. (грн.)	Додаткове благо від АБ «УКРГАЗБАНК» у грудні 2023р. (грн.)	Утримано обов'язкові податки, збори, проф. внески АБ «УКРГАЗБАНК» у грудні 2023р. (грн.)	Додаткове благо/ матеріальна допомога від Первинної професійної спілки «Працівників АБ «Укргазбанк» у грудні 2023р. (грн.)	Утримано обов'язкові податки та збори з дод.блага/м.д. від Первинної професійної спілки «Працівників АБ «Укргазбанк» у грудні 2023р. (грн.)	Виплачено після утримання обов'язкових податків та зборів АБ «УКРГАЗБАНК» за грудень 2023р. (грн.)
в.о. Голови Правління	870 000,00	0,00	174 000,00	1 025,50	0,00	696 000,00
Член Правління	1 058 020,52*	0,00	211 604,10	3 228,00	757,01	845 659,41
Член Правління	550 000,00	0,00	110 000,00	7 260,00	1 702,56	438 297,44
Член Правління	892 129,60*	2 413,25	178 991,86	4 025,50	703,54	712 434,20
Член Правління	725 000,00	0,00	145 000,00	3 665,00	859,49	579 140,51

Розбіг місячних зарплат членів правління Укргазбанку широкий — від 550 тис. грн до 1,1 млн грн. Іноді члени правління отримували більше свого голови — у 2023-му це було у березні та грудні.

До правління Родіона Морозова входять:

- Наталія Василець;
- Володимир Пономарьов;
- Тамара Савощенко;
- Андрій Самохвалов;
- Максим Ващук;
- Наталія Ільницька.

Дениса Чернишова було усунуто у зв'язку з кримінальним розслідуванням.

В Укргазбанку є профспілка «Працівників АБ «Укргазбанк», до якої регулярно збираються внески, але також із неї часто виплачується матеріальна допомога. Її розмір може обчислюватись декількома тисячами гривень, а може досягати і 3,3–3,7 млн грн, як було з головою та членом правління у лютому 2023-го.

Також на початку минулого року члени правління Укргазу отримували компенсації витрат на період воєнного стану у зв'язку з тимчасовим переміщенням (витрати на оплату житла, добові тощо), розмір яких обчислювався 100–250 тис. грн, а за рік досяг 400–600 тис. грн.

Наглядова рада Укргазбанку минулого року не простоювала жодного місяця, і її членам утричі підняли розмір щомісячної винагороди. У січні-квітні члени отримували по 125,6 тис. грн/міс., а голова — 148,4 тис. грн (до оподаткування). У травні особам, які входять до НР, заплатили 367–377 тис. грн, а у червні щомісячну виплату підвищили до 402,3 тис. грн.

З серпня до листопада 2023 року зафіксувалися два стандарти винагороди: голові НР — 475,4 тис. грн/міс., решті членам — по 402,3 тис. грн/міс.

Тривалий час у платіжній відомості наглядової ради вказувалися 5-ро членів, але в грудні до них приєднався шостий. Хоча на сайті Укргазбанк у НР зазначено 7 імен:

- Саннела Пашич (голова);
- Яна Бугрімова;
- Марина Лазебна;
- Іраклій Елашвілі;
- Енріка Рімолді;
- Андерс Пер Фаст;
- Юрій Блащук.

Нижче наводиться інформація про суми виплат винагороди, додаткового блага членам Наглядової ради:

Голова, члени наглядової ради	Всього нараховано винагороди у грудні 2023р. (грн.)	Додаткове благо у грудні 2023р (грн.)	Утримано обов'язкові податки та збори у грудні 2023р. (грн.)	Виплачено* винагороди у грудні 2023р. (грн.)
Голова Наглядової ради	475 391,80	1 222,85	92 988,17	0,00
Член Наглядової ради	402 254,60	0,00	78 439,65	0,00
Член Наглядової ради	402 254,60	0,00	78 439,65	0,00
Член Наглядової ради	243 790,67	0,00	47 539,18	0,00
Член Наглядової ради	402 254,60	0,00	78 439,65	0,00
Член Наглядової ради	402 830,91	0,00	79 015,96	0,00

До речі, новому, 6-му члену наглядової ради у грудні призначили винагороду у розмірі нижче за решту членів — 243,8 тис. грн.

Сенс Банк

Майже весь грудень 2023 року Сенс Банк ще не мав постійного голови правління, тільки 30 грудня, за результатами конкурсу, затвердили **Олексія Ступака**, а тепер його мають узгодити в Нацбанку. По суті, Ступак розпочав роботу вже з 2024-го. Але раніше складалася непроста кадрова ситуація. Сенс націоналізували 21 липня 2023 року і майже відразу призначили головою правління Дмитра Кузьміна, проте вже за три тижні той звільнився, і тимчасовим в.о. стала заступник голови **Олена Зубченко**.

У грудні Зубченко нарахували зарплату у розмірі **950 тис. грн** (до оподаткування), і у звіті уточнили, що заступнику голови нараховується доплата за виконання обов'язків голови. Решті дали зарплати по 750 тис. грн/міс. та підтримували їх після націоналізації.

Нижче наводиться інформація про суми винагороди (заробітної плати), компенсації витрат та додаткові блага, що були виплачені (надані) членам правління Банку протягом грудня 2023 року:

Член правління	Основна заробітна плата, грн.	Змінна винагорода (премії), грн.	Інші виплати в грошовій формі, грн.	Виплати в негрошовій формі[1], грн.	Утримано податків, грн.
Заступник Голови Правління / В.о. Голови Правління[2]	949995,00	-	-	-	185249,03
Член Правління	750000,00	-	-	-	146250,00
Член Правління	750000,00	-	-	-	146250,00
Член Правління	750000,00	-	-	29548,95	146250,00

До правління Олексія Ступака входять:

- Олена Зубченко;
- Андрій Соколов;
- Інна Тютюн;
- Олексій Шклярук.

Наглядова рада Сенс Банку змогли сформувати не відразу після націоналізації, тому в липні 2023 року нарахувань НР не проводилося. Перші виплати було проведено у серпні — від 139,2 тис. до 177,4 тис. грн. Але пізніше середній розмір підвищили до 460−600 тис. грн, а в грудні зафіксувалися стандартні суми — 524 тис. грн і 623 тис. грн.

Нижче наводиться інформація про суми винагороди, компенсації витрат та додаткові блага, що були нараховані (надані) членам наглядової ради Банку протягом ГРУДНЯ 2023 року:

Член наглядової ради	Винагорода за виконання функцій[1], грн. (до вирахування податків)	Компенсація витрат та додаткові блага, в т.ч.:		Утримано податків, грн.
		Грошові виплати[2], грн.	Надані у негрошовій формі[3], грн. (до вирахування податків)	
Член наглядової ради, незалежний	623026,56	-	41212,53	129526,64
Член наглядової ради, незалежний	524350,20	15827,75	-	105334,71
Член наглядової ради, незалежний	524218,20	-	18633,54	105856,09
Член наглядової ради, представник держави	524218,20	-	18633,54	105856,09
Член наглядової ради, представник держави	523488,24	-	-	102080,20

Наглядову раду Сенс Банку очолив **Шевкі Аджунер**, а її членами стали:

- Андрій Свистун;
- Ростислав Дюк;
- Андрій Пронченко;
- Владислав Власюк.

«Згідно із законом про акціонерні товариства, статутом банку, затвердженим акціонером, визначення розміру винагороди членів наглядової ради належить до виняткової компетенції акціонера. Члени наглядової ради отримують виключно фіксовану винагороду. Змінної винагороди для них не передбачено, а отже, і не виплачується», — розповіли «Мінфіну» у пресслужбі Сенс Банку.

Автор:

Лисенко Олена Фінансовий журналіст

***

№ 149-3

Приват, Сенс, Ощад — які банки найбільше заробили та витратили

2023-12-20

Лисенко Олена Фінансовий журналіст

Банківський сектор залишається однією з найприбутковіших галузей України. У III кварталі 2023 року фінансисти збільшували темпи своїх заробітків, не нарощуючи реального кредитування економіки, але активно збираючи кошти вкладників та підвищуючи собі зарплати. З наявним запасом міцності навіть запроваджений 50-відсотковий податок на прибуток навряд чи погіршить ситуацію у нашій банківській системі. «Мінфін» проаналізував її роботу зі свіжих фінансових звітів Нацбанку.

1. Менше збиткових банків та більше заробітків у лідерів

У III кварталі 2023 року кількість збиткових банків в Україні скоротилася з 8 до 6. Список невдах залишили Юнекс Банк, Банк Портал та БТА Банк, які працювали в мінус у II кварталі. Додався до нього Перший інвестиційний банк, який через російського акціонера (Євген Гінер) працює під наглядом АРМА (Нацагентство з питань виявлення, розшуку та управління активами, отриманими від корупційних та інших злочинів).

Найгірший фінансовий результат був зафіксований у Правекс Банку (-56 млн грн), а мінімальний збиток показав Український банк реконструкції та розвитку (-1,1 млн грн). Найгірша динаміка у вищезгаданого ПІБу, який раніше працював із прибутком.

Сукупний мінус збиткової 6-ки склав 154,7 млн — на 38% гірше показника II кварталу.

Збиток, млн грн

	Банк	01.07.2023	01.10.2023	Динаміка
1	Правекс-Банк	-28,5	-56,0	▲96,5%
2	Мотор-Банк	-43,7	-44,7	▲2,3%
3	Перший інвестиційний банк	2,7	-30,3	▲1222,2%
4	Оксі Банк	-10,5	-18,6	▲77,1%
5	Альпарі Банк	-1,0	-4,0	▲300,0%
6	Український банк реконструкції та розвитку	-3,4	-1,1	▼67,6%

Дані Нацбанку

Втім, 57 із 63 діючих банків показали на 1 жовтня 2023 року прибуток (після оподаткування) у 110 млрд грн і перекрили цей збиток.

Якщо говорити про прибуткові банки, то погіршили свій фінрезультат лише два — Індустріалбанк та Банк Кредит Дніпро, чиї заробітки зменшилися на 18 млн грн (на 16,6%) та 29,8 млн грн (на 9,6%) відповідно, порівнюючи з показниками II кв. Всі інші структури лише збільшували дохід.

Найменший приріст прибутку в липні-вересні продемонстрував Банк Траст-Капітал — лише 1,8% (на 66 тис. грн — до 3,79 млн грн), а найбільший —

Полікомбанк із показником 818,9% (на 3,95 млн грн — до 4,4 млн грн). Для об'єктивності: динаміка оцінювалася саме у відсотках, що дозволяє враховувати масштаби фінустанов та динамічність їхнього розвитку.

В абсолютних показниках (млн грн) за цей же період найсильніше прибутковість зросла у трьох держструктур:

- Приватбанк — на 13,6 млрд грн (на 45,8%) — до 43,4 млрд грн;
- Ощадбанк — на 7,3 млрд грн (на 107,3%) — до 14,2 млрд грн;
- Сенс Банк — на 3,4 млрд грн (на 160,5%) — до 5,6 млрд грн.

10-ка найприбутковіших банків не змінилася, порівнюючи з II кв.: там усі держбанки, 4-ка представників західних фінансових груп і один банк із приватним українським капіталом. Невелике перетасовування відбулося лише всередині цього рейтингу.

Прибуток, млн грн

	Банк	01.07.2023	01.10.2023	Динаміка
1	Приватбанк	29 749	43 373	▲
2	Ощадбанк	6 838	14 176	▲
3	Райффайзен Банк	3 119	6 136	▲
4	ПУМБ	3 677	5 681	▲
5	Укрсиббанк	3 565	5 664	▲
6	Сенс Банк	2 144	5 584	▲
7	ОТП Банк	2 854	4 748	▲
8	Сітібанк	2 758	4 227	▲
9	Укрексімбанк	1 976	3 595	▲
10	Укргазбанк	2 596	2 921	▲

Дані Нацбанку

Наприклад, ПУМБ із прибутком 5,7 млрд грн опустився з 3-го місця на 4-те. А його позицію посів Райффайзен Банк, який заробив 6,1 млрд і обійшов ще Укрсиббанк (5,7 млрд грн прибутку), і з 5 місця увійшов до трійки найсильніших.

Прискорився загальний темп зростання прибутковості банківської системи. Якщо у I та II кв. вона зростала на 34,1 млрд грн та 33,6 млрд грн відповідно, то вже у III кв. до фінрезультату додалося 42,3 млрд грн.

2. Як вплинуть податкові доплати на фінанси банків

Нинішні досягнення незабаром сильно зменшаться. Нещодавно Президент підписав Закон про підвищення податку на прибуток для банківської системи, причому підвищення з 2023 року включно — заднім числом:

- до 50% — у 2023 році;
- до 25% — із 2024 року.

Це означає, що банкірам потрібно буде заднім числом доплатити податки за 3 квартал, на додаток до вже сплаченого податку на прибуток за ставкою 18% — так, щоб вийшло 50%. Коли саме, в якій формі та з яким оформленням у бухобліку — наразі невідомо. Державна податкова служба та Нацбанк ще не публікували (не надсилали до банків) відповідного роз'яснення. Проте, не виключено, що оплата відбудеться в грудні. «Мінфін» надіслав до НБУ відповідний запит та опублікує його відповіді.

За підсумками всіх цих оплат, напевно, перерахують фінансові показники банків, і, насамперед, показники прибутку, які мають погіршитися.

За офіційними даними НБУ, за 9 місяців 2023 року банківська система сплатила за ставкою 18% податку на прибуток на загальну суму 19 млрд грн. За приблизною прикидкою, за три квартали банкам потрібно буде **доплатити до держбюджету близько 38 млрд грн**, і зменшити на цю суму свій загальний прибуток — десь до 72 млрд грн.

Але це приблизно, похибка може бути вагомою, з урахуванням особливостей податкових платежів для окремих банків, які можуть не пояснюватися, але точно позначаться на загальному обсязі. Наприклад, не було публічних роз'яснень, чому у звітності деяких держбанків зазначалася несплата податків на 1 липня 2023 року (навіть у контексті сплати дивідендів державі):

- **Укрексімбанк** відзвітував про нульову сплату податку на прибуток за прибутку до оподаткування на рівні 1,98 млрд грн;
- **Ощадбанк** зазначив у графі податку на прибуток негативний результат -77 тис. грн при заробітку в 6,8 млрд грн.

Показники про фінансові результати банків України

За даними статистичної звітності з файла A4X "Дані про коригуючі оборо

За всіма валютами

тис. грн

01.07.2023

№ з/п	NKB	Банк	чисте (збільшення) зменшення резервів під знецінення за дебіторською заборгованістю банку	чисте (збільшення) зменшення резервів під банківські резерви на покриття ризиків і втрат	чисте (збільшення) зменшення резервів під знецінення цінних паперів	Адміністративні та інші операційні витрати	заробітна плата персоналу	нараховання на фонд заробітної плати	інші витрати на персонал	витрати на утримання основних засобів	експлуатаційні та господарські витрати	витрати на рекламу і маркетинг	витрати на оренду	інші адміністративні та операційні витрати	Всього витрат	Прибуток/(збиток) до оподаткування	Витрати на податок на прибуток	Прибуток/(збиток) після оподаткування
1	2	3	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38	39	40	41
		Банки з державною часткою																
1	46	АТ КБ "ПриватБанк"	51 988	-67 147	708 720	11 195 782	3 728 286	818 633	342 313	1 715 980	441 734	28 444	139 192	3 981 199	11 920 733	36 685 050	6 935 793	29 749 257
2	6	АТ "Ощадбанк"	24 501	-200 810	199 366	7 272 958	2 792 330	605 283	101 125	1 863 246	340 579	12 836	18 719	1 538 839	5 720 008	6 838 172	-77	6 838 249
3	2	АТ "Укрексімбанк"	-16 219	-137 405	268 641	1 661 636	669 820	132 117	41 931	103 411	90 851	2 448	5 215	615 844	736 600	1 975 922	0	1 975 922
4	274	АБ "УКРГАЗБАНК"	24 715	-130 217	186 798	2 218 519	1 182 245	219 325	72 159	282 863	96 002	1 042	40 892	323 990	1 257 667	2 714 842	118 776	2 596 067
		Усього по банках з державною часткою	84 985	-535 580	1 363 525	22 348 894	8 372 682	1 775 358	557 528	3 965 500	969 166	44 770	204 018	6 459 872	19 635 008	48 213 987	7 054 492	41 159 495

Роз'яснення можуть з'явитися пізніше, з урахуванням інтересу влади та суспільства до питання сплати податків у воєнний час.

До речі, якщо вивчити звітність за III кв. 2023 року, то видно, що сплата 18% податку на прибуток знову вказана не у всіх держструктур (виняток — Приватбанк). 5-ка показала такі суми у графі податку на прибуток (порівнюючи із заявленим прибутком до оподаткування):

- Приватбанк — 9,3 млрд грн (52,7 млрд грн);
- Ощадбанк — 319,1 млн грн (14,5 млрд грн);
- Укрексімбанк — 0 (3,6 млрд грн);
- Укргазбанк — 445,1 млн грн (3,4 млрд грн);
- Сенс Банк — 1,3 млн грн (5,6 млрд грн).

Нульові значення у графі податків показав не лише Укрексімбанк, але й ще 6 банків, причому не лише збиткові: Кредит Європа Банк, РВС Банк, Комінвестбанк, Альпарі Банк, Перший інвестиційний банк, Український банк реконструкції та розвитку.

Ще у 6-ти банків зазначені від'ємні значення в оплаті податку на прибуток, і не всі при цьому фіксували збитки на 1 жовтня 2023 року (прибуток до оподаткування у дужках):

- Альтбанк — -20,9 млн грн (14,1 млн грн);
- Оксі Банк — -4 млн грн (-22,7 млн грн);
- Банк «Український капітал» — -1,5 млн грн (2,4 млн грн);
- Юнекс Банк — -329 тис. грн (179 тис. грн);
- БТА Банк — -266 тис. грн (24,2 млн грн);
- Банк Грант -166 тис. грн (81,2 млн грн).

Якщо подивитися на 10-ку найбільших платників податків у банківському секторі за III кв. 2023 року, то видно, що вона лише частково збігається з лідерами за прибутковістю. У ній опинилися Універсал Банк (monobank), Креді Агріколь Банк, Кредобанк, які знаходяться на 11–13 місцях за заробітками.

Податок на прибуток, млн грн

	Банк	01.07.2023	01.10.2023	Динаміка
1	Приватбанк	6 935,8	9 318,7	
2	Райффайзен Банк	688,3	1 331,4	
3	Укрсиббанк	804,6	1 260,2	
4	ПУМБ	807,0	1 255,6	
5	ОТП Банк	637,6	1 057,6	
6	Сітібанк	614,6	928,1	
7	Універсалбанк	401,7	686,3	
8	Креді Агріколь Банк	220,8	508,2	
9	Укргазбанк	118,8	445,1	
10	Кредобанк	202,2	333,5	

Дані Нацбанку

А якщо говорити про динаміку за III кв. (порівнюючи з II кв.), то найбільші прирости за сумами, сплаченими до держбюджету з податку на прибуток, показала така 5-ка банків:

- Банк Південний — на 82,3 млн (на 78,1%) — до 187,6 млн грн;
- А-Банк — на 79,2 млн грн (на 123,5%) — до 143,2 млн грн;
- ІНГ Банк Україна — на 57,2 млн грн (33,6%) — до 227,2 млн грн;
- ПроКредит Банк — на 55 млн грн (на 35,8%) — до 208,7 млн грн;
- Банк Восток — на 46,9 млн грн (на 84,5%) — до 102,5 млн грн.

Сталося це ще до підвищення податку, після його доплати до 50% відрахування мають зрости.

3. Фінансисти продовжують вкладати кошти у персонал

У III кв. 2023 року фінансисти витрачали на себе величезні суми. Загальний розмір адміністративних витрат банківської системи становив 83,3 млрд грн, що на 12% більше, ніж за аналогічний період 2022-го, та на 21% — 2021-го. При тому, що кількість діючих банків за цей час скоротилася зі 71 до 64.

Динаміка за адмінвитратами банківської системи:

- 9 місяців 2021 року — 68,7 млрд грн (71 банк);
- 9 місяців 2022 року — 74,3 млрд грн (67 банків);
- 9 місяців 2023 року — 83,3 млрд грн (63 банки).

Левова частка цих витрат припадає на 5-ку держбанків — 47%, на 14 банків із іноземним капіталом — 23%, і на решту 44 банки з приватним українським капіталом — 30%.

У загальній структурі адміністративних витрат найбільшу частину — 36,5% (30,4 млрд грн) — займає зарплата персоналу. Багато структур збільшили ці витрати у III кв. із різних причин: десь наявному персоналу підвищували оклади, а десь розширювали штат під нові бізнеси чи збільшення філіальної мережі.

Цікаво, що найсильніше зарплатні витрати в липні-вересні зросли не тільки у великих системних банків, а й менших структур:

- ІНГ Банк Україна — на 77,5% (на 52,5 млн грн) — до 120,2 млн грн;
- Асвіо Банк — на 74,1% (на 24,5 млн грн) — до 57,5 млн грн;
- Акордбанк — на 72,5% (на 223,7 млн грн) — до 532 млн грн;

- А-Банк — на 67,7% (на 219,5 млн грн) — до 543,7 млн грн;
- ОТП Банк — на 61,8% (на 357,2 млн грн) — до 935,7 млн грн.

Ніхто витрати на персонал не скорочував і на людях не заощаджував. Ця стаття витрат зросла у всіх без винятку, просто різною мірою. Найменші прирости показали два іноземці — Сітібанк (на 41%/57,5 млн грн — до 197,6 млн грн) та Укрсиббанк (на 44,5%/538,8 млн грн — до 1,8 млрд грн).

До десятки банків із найвищими витратами на зарплати працівників увійшли банки з великими мережами філій.

Зарплати персоналу, млн грн

	Банк	01.07.2023	01.10.2023	Динаміка
1	Приватбанк	3 728	5 824	
2	Ощадбанк	2 792	4 162	
3	Райффайзен Банк	1 528	2 284	
4	ПУМБ	1 271	2 011	
5	Укргазбанк	1 182	1 755	
6	Укрсиббанк	1 212	1 750	
7	Сенс Банк	1 090	1 637	
8	Укрексімбанк	670	1 080	
9	ОТП Банк	578	936	
10	Креді Агріколь Банк	530	830	

Дані Нацбанку

Зважаючи на підвищення податку на прибуток, навряд чи варто очікувати на серйозне підвищення окладів у четвертому кварталі.

4. 60% банків збільшили вкладення в ОВДП

Як і в попередні періоди, більшу частину своїх доходів банківська система отримала від вкладень у депозитні сертифікати Нацбанку, облігацій внутрішньої держпозики (ОВДП) та кредитування — відсоткові доходи. На них припало 67,9% заробітку, і лише 21,6% — на комісійні, які включають численні платежі за обслуговування карток, грошові перекази та безліч інших послуг.

У балансовій звітності дані щодо нацбанківських сертифікатів не виносяться до окремої категорії. Лише з поточних даних Нацбанку видно, що у III кв. 2023 року в ці папери вкладалися від 12 до 43 банків, залежно від тижня: регулятор провів 12 аукціонів середнім обсягом 17 млрд грн кожен із поетапним зниженням дохідностей з 25% до 20% річних. **У щоденні депсертифікати (overnight) вкладалися від 44 до 64 банків**, і середньодобовий обсяг вкладень становив 308 млрд грн, а ставки починалися з 20% у червні, і просіли до 16% у вересні.

Одночасно фінустанови активізували свої вкладення в ОВДП, портфель яких у липні-вересні збільшився на 4,3%, що більше за приріст II кв.:

- I кв. — на 11,2% (на 54,2 млрд грн) — до 537,3 млрд грн;
- II кв. — на 1,7% (на 9 млрд грн) — до 546,3 млрд грн;
- III кв. — на 4,3% (на 23,2 млрд грн) — до 569,5 млрд грн.

Найбільші покупки ОВДП у третьому кварталі зробила така 5-ка банків зі збільшенням загальних портфелів:

- Сітібанк — на 4,6 млрд грн (на 159,6%) — до 7,5 млрд грн;
- Укргазбанк — на 4,5 млрд грн (на 15,2%) — до 34 млрд грн;
- Таскомбанк — на 2,6 млрд грн (на 151,4%) — до 4,2 млрд грн;
- ПУМБ — на 2,5 млрд грн (на 16,6%) — до 17,9 млрд грн;
- Міжнародний інвестиційний банк — на 2,1 млрд грн (на 92%) — до 4,4 млрд грн.

Збільшення портфелів держоблігацій зафіксовано у 37 банків із 63. Ще 6 структур зберегли вкладення на рівні II кварталу, і 7 — зберегли нульові портфелі ОВДП: Індустріалбанк, Альпарі Банк, Асвіо Банк, Банк Портал, Дойче Банк ДБУ, Полікомбанк та Банк Фамільний.

13 банків зменшили вкладення у боргові папери уряду на загальну суму 6 млрд грн. Найсильніше такі держустанови:

- Укрексімбанк — на 2,4 млрд грн (4,1%) — до 56,7 млрд грн;
- Сенс Банк — на 1,2 млрд грн (на 19,2%) — до 5,2 млрд грн;
- Приватбанк — на 680 млн (на 0,3%) — до 228,7 млрд грн.

Банки рідко продавали папери на вторинному ринку, частіше у них спливали терміни, і Мінфін проводив погашення.

Десятка банків із найбільшими портфелями ОВДП у III кв. 2023 року не змінилася.

ОВДП, млрд грн

	Банк	01.07.2023	01.10.2023	Динаміка
1	Приватбанк	229,4	228,7	▼0,3%
2	Ощадбанк	95,4	96,9	▲
3	Укрексімбанк	59,2	56,7	▼4,2%
4	Укргазбанк	29,5	34,0	▲
5	Райффайзен Банк	23,9	24,4	▲
6	ПУМБ	15,3	17,9	▲
7	Універсалбанк	14,8	16,7	▲
8	Укрсиббанк	14,0	14,0	▲
9	ОТП Банк	6,2	7,7	▲
10	Сітібанк	2,9	7,5	▲

Дані Нацбанку

Держоблігації залишаються привабливими для банків, не лише з погляду прибутковості та податкових пільг, а й щодо формування обов'язкових резервів — НБУ надав підопічним таку можливість із початку 2023 року.

5. Сенс, Укрсиб та Сіті згортають кредитування бізнесу

Банківська система України скоротила обсяги фінансування бізнесу, як порівнюючи з 2022-м, так і з 2021-м роком (до повномасштабного вторгнення):

- 9 місяців 2021 року — 531,8 млрд грн;
- 9 місяців 2022 року — 591,5 млрд грн;
- 9 місяців 2023 року — 514,3 млрд грн.

Якщо порівнювати з показниками цього року (II кв./III кв.), то зменшення кредитного портфеля юросіб було зафіксовано у 28 із 63 чинних банків. Найбільші:

- Сенс Банк — на 2 млрд грн (на 7,7%) — до 24,4 млрд грн;
- Укрсиббанк — на 1,3 млрд грн (на 11,9%) — до 9,7 млрд грн;
- Сітібанк — на 998 млн грн (на 22,9%) — до 3,4 млрд грн;
- Укрексімбанк — на 886 млн грн (на 1,2%) — до 73,8 млрд грн;
- ПроКредит Банк — на 518 млн грн (на 2,8%) — до 17,8 млрд грн.

Одна структура зберегла портфель на рівні II кв. (Альпарі Банк), БТА Банк та Український банк реконструкції та розвитку утримують їх на нульових значеннях.

Прирости з кредитування бізнесу показали 32 банки, найбільші в абсолютних значеннях припали на банки з ТОП-10. У відсотках найсильніше зростало кредитування бізнесу у фінустановах, які раніше були не дуже помітні на цьому ринку:

- Дойче Банк ДБУ — на 170,1% (на 340,3 млн) — до 540,3 млн грн;
- СЕБ Корпоративний банк — на 100% (на 10 млн грн) — до 20 млн грн;
- Банк ¾ — на 38,9% (на 18,4 млн грн) — до 65,7 млн грн;
- Комінбанк — на 32,8% (на 928,8 млн грн) — до 3,8 млрд грн;
- Радабанк — на 31,3% (на 251,8 млн грн) — до 1,1 млрд грн.

У III кв. 2023 року десятка найбільших кредиторів підприємств не змінилася, порівнюючи з попереднім кварталом, усі банки зберегли свої місця у рейтингу.

Кредити юросіб, млрд грн

	Банк	01.07.2023	01.10.2023	Динаміка
1	Укрексімбанк	74,7	73,8	▼1,2%
2	Ощадбанк	68,8	69,9	▲1,6%
3	Укргазбанк	55,8	55,4	▼0,7%
4	Райффайзен Банк	46,4	49,3	▲6,3%
5	ПУМБ	36,0	38,7	▲7,5%
6	Приватбанк	30,7	37,6	▲22,7%
7	Сенс Банк	26,4	24,4	▼7,6%
8	ОТП Банк	20,7	21,4	▲3,4%
9	ПроКредит Банк	18,3	17,8	▼2,7%
10	Креді Агріколь Банк	16,5	17,1	▲3,6%

Дані Нацбанку

Навряд чи до цього рейтингу увірвуться нові банки у IV кварталі. Наступним за Креді Агріколь йде одеський Банк Південний, який відстає від колеги відразу на 2,8 млрд грн (на 20% свого портфеля), і скоротив кредитування компаній — на 304,8 млн (на 2,1%) — до 14,4 млрд грн у липні-вересні.

6. Половина банків скоротили роздріб

Ненабагато кращі справи й у кредитуванні населення, яке також тане. Обсяги портфелів не допомагають утримувати ані держпрограми, на кшталт «єОселя», ані карткове кредитування. Динаміка загального кредитного портфеля фізосіб банківської системи говорить сама за себе:

- 9 місяців 2021 року — 186 млрд грн;
- 9 місяців 2022 року — 154 млрд грн;

- 9 місяців 2023 року — 148,7 млрд грн.

Скорочення роздрібних портфелів зафіксовано у 33 банків із 63 банків. Найзначніші у такої 5-ки:

- Сенс Банк — на 918,8 млн грн (на 8,3%) — до 10,1 млрд грн;
- Кредобанк — на 429,2 млн грн (на 11,5%) — до 3,3 млрд грн;
- ОТП Банк — на 199,2 млн грн (на 6,2%) — до 3 млрд грн;
- Укрсиббанк — на 86,1 млн грн (на 7,4%) — до 1,1 млрд грн;
- Правекс Банк — на 82 млн грн (на 7,3%) — до 1 млрд грн.

П'ять банків зберегли нульові кредитні портфелі фізосіб: Дойче Банк ДБУ, ІНГ Банк Україна, Кредит Європа Банк, СЕБ Корпоративний банк та Український банк реконструкції та розвитку.

Найактивніше фінансували населення у рамках різних програм 25 банків. Найбільші прирости показали лідери, склад яких не змінився.

Кредити фізосіб, млрд грн

	Банк	01.07.2023	01.10.2023	Динаміка
1	Приватбанк	49,2	55,6	▲13,0%
2	Універсалбанк	21,9	25,2	▲15,1%
3	Ощадбанк	11,8	13,2	▲11,9%
4	Сенс Банк	11,0	10,1	▼8,2%
5	ПУМБ	8,7	9,1	▲4,6%
6	А - Банк	5,2	6,4	▲23,1%
7	Укргазбанк	3,8	4,5	▲18,4%
8	Райффайзен Банк	4,0	4,3	▲7,5%
9	Ідея Банк	3,3	3,6	▲9,1%
10	Кредобанк	3,7	3,3	▼10,8%

Дані Нацбанку

У декількох невеликих структур, які раніше не вирізнялися в роздробі, зафіксовані аномальні прирости портфелів:

- Скай Банк — на 114,2% (на 63,4 млн грн) — до 119 млн грн;
- РВС Банк — на 77,1% (на 13,2 млн грн) — до 30,3 млн грн;
- Радабанк — на 47,1% (на 21,6 млн грн) — до 67,3 млн грн.

Основним і найзатребуванішим видом фінансування громадян залишаються споживчі кредити на картки — кредитні ліміти. У IV кв., ближче до новорічних свят, ними, зазвичай, користуються активніше. Тож багато хто, напевно, зможе до кінця року наростити роздрібні портфелі.

7. Вклади стікаються до Привату, Ощаду, mono

Із чим фінансисти впоралися «на відмінно» — це зі збором грошей на рахунки. У III кв. 2023 року обсяг вкладів населення у банківській системі зріс (порівнюючи з II кв.) на 3,6%, і вийшов на 1 трлн грн. Це краще за рівень III кв. 2022-го (862,4 млрд грн) та показника до повномасштабного вторгнення у 2021 році (688,4 млрд грн).

Відтоки за рахунками фізосіб зафіксовані лише у 18 банків із 63, хоча серед них є й великі структури:

- Райффайзен Банк — на 406,3 млн грн (на 0,7%) — до 55,6 млрд грн;
- ОТП Банк — на 242,1 млн грн (на 1%) — до 24,5 млрд грн;
- Банк інвестицій та заощаджень — на 137 млн грн (на 8,5%) — до 1,5 млрд грн;
- Оксі Банк — на 63,5 млн грн (на 25,4%) — до 186,3 млн грн;
- Таскомбанк — на 60 млн грн (на 0,5%) — до 10,9 млрд грн.

Трійка представників західних банків, як і раніше, не відкриває рахунки нашим фізособам і зберігає нульові портфелі: Дойче банк ДБУ, ІНГ Банк Україна та Сітібанк.

Водночас, **42 банки показали прирости** коштів населення на рахунках, найістотніші — системні банки з 10-ки найбільших власників вкладів громадян. Її склад із II кв. не змінився.

Вклади фізосіб, млрд грн

	Банк	01.07.2023	01.10.2023	Динаміка
1	Приватбанк	348,6	362,5	
2	Ощадбанк	174,3	179,5	
3	Універсалбанк	53,0	56,1	
4	Райффайзен Банк	56,0	55,6	▼0,7%
5	ПУМБ	42,1	44,4	
6	Сенс Банк	43,0	44,3	
7	Укрсиббанк	36,5	37,6	
8	Укрексімбанк	33,9	34,8	
9	Укргазбанк	30,9	32,0	
10	ОТП Банк	24,8	24,5	▼1,2%

Дані Нацбанку

Не так сильно, як у населення, однак, все ж таки зріс обсяг коштів на рахунках юросіб — на 1,7% (III кв. до II кв. 2023 року) — до 1,2 трлн грн.

Відтоки за вкладеннями бізнесу зафіксовані у 26 банків, а 37 — залишилися у плюсі. Великі обсяги коштів компанії виводили з рахунків держбанків (Укрексімбанк, Укргазбанк) та банків із іноземним капіталом (Укрсиббанк, Креді Агріколь Банк, ОТП Банк) із 10-ки лідерів.

Вклади юросіб, млрд грн

	Банк	01.07.2023	01.10.2023	Динаміка
1	Укрексімбанк	141,9	140,3	▼1,1%
2	Приватбанк	132,4	138,6	▲4,7%
3	Райффайзен Банк	89,7	96,2	▲7,2%
4	Укргазбанк	100,7	95,0	▼5,7%
5	Ощадбанк	81,3	86,7	▲6,6%
6	Укрсиббанк	77,8	73,9	▼5,0%
7	ПУМБ	62,3	66,5	▲6,7%
8	Креді Агріколь Банк	66,6	63,5	▼4,7%
9	Сітібанк	51,3	57,5	▲12,1%
10	ОТП Банк	50,8	50,1	▼1,4%

Дані Нацбанку

Втім, **найбільше виведення коштів юросіб відбулося з одеського Банку Південний** (14 місце за вкладеннями бізнесу) — 8 млрд грн (25,3%), після чого там залишилося 23,5 млрд грн у цієї групи вкладників.

Також великі відтоки за межами 10-ки на 1 жовтня 2023 року зафіксовані у такої трійки:

- Агропросперіс Банк (32 місце) — на 1 млрд грн (на 26,2%) — до 2,9 млрд грн;
- Кристалбанк (38 місце) — на 905,1 млн грн (на 37%) — до 1,5 млрд грн;
- Правекс Банк (26 місце) — на 860 млн грн (на 13,9%) — до 5,3 млрд грн.

Найбільший **приріст за коштами юросіб у III кв. показав нещодавно націоналізований Сенс Банк**, який зібрав 8,5 млрд (приріст 38,7%), і посів у рейтингу вкладень бізнесу 11 місце.

З аномальних приростів грошей компаній можна виділити невеликі банки, яким, схоже, вдалося залучити до обслуговування нові підприємства:

- Банк Український капітал — на 296,3% (на 1,6 млрд грн) — до 2,1 млрд грн;
- Український банк реконструкції та розвитку — на 136,2% (на 70,3 млн грн) — до 121,9 млн грн;
- Банк ¾ — на 55,2% (на 62,5 млн грн) — до 175,8 млн грн.

Загалом, банківська система дає раду завданням НБУ щодо акумуляції коштів населення та бізнесу на рахунках. Це завдання регулятор чітко ставив після емісії 400 млрд грн на початку великої війни — зв'язування надлишку грошової маси для стримування інфляції та зниження тиску на курс гривні.

Нацбанк мотивує фінустанови, зберігаючи високі ставки (16–20% річних) за своїми депозитними сертифікатами. У них, здебільшого, вкладаються банки, навіть під час зниження облікової ставки. З 27 жовтня облікову ставку зменшили з 20% до 16% річних.

8. Шість банків скоротили капітали, але решта — зростають

Якщо люди та бізнес активно вкладаються у наші фінансові структури, то їх власники не поспішають нарощувати свої інвестиції. Статутний капітал банківської системи у III кв. 2023 року навіть трохи скоротився — з 405 млрд грн до 404,4 млрд грн, що, насамперед, пояснюється закриттям двох організацій (Укрбудінвестбанку та Конкорд Банку).

Власний капітал банків у липні-вересні зріс на 16% (до 310,8 млрд грн), переважно, за рахунок прибутку та розформування резервів. За даними НБУ, за ці місяці частка проблемних кредитів у загальному портфелі скоротилася з 38,79 до 37,87%.

Скорочення власного капіталу було зафіксовано лише у 6-ти банків із 63:

- Перший інвестиційний банк — на 33 млн грн (на 13,7%) — до 207,8 млн грн;
- Правекс Банк — на 25 млн грн (на 2,4%) — до 1 млрд грн;
- Індустріалбанк — на 18,4 млн грн (на 1,6%) — до 1,1 млрд грн;
- Оксі Банк — на 3,9 млн грн (на 1,6%) — до 238,5 млн грн;
- Альпарі Банк — на 3 млн грн (на 1,6%) — до 185,8 млн грн;
- Мотор-Банк — на 952 тис. грн (на 0,4%) — до 228,3 млн грн.

Інші 37 українських банків змогли різною мірою підвищити капіталізацію. 10-ка найбільших установ за цим показником не змінилася.

Власний капітал, млрд грн

	Банк	01.07.2023	01.10.2023	Динаміка
1	Приватбанк	69,5	83,1	
2	Ощадбанк	28,9	36,2	
3	Райффайзен Банк	20,2	23,2	
4	Укрсиббанк	16,7	18,8	
5	ПУМБ	15,7	18,0	
6	ОТП Банк	14,9	16,8	
7	Універсалбанк	11,1	12,5	
8	Сенс Банк	8,3	11,7	
9	Укргазбанк	10,5	11,2	
10	Сітібанк	8,4	10,1	

Дані Нацбанку

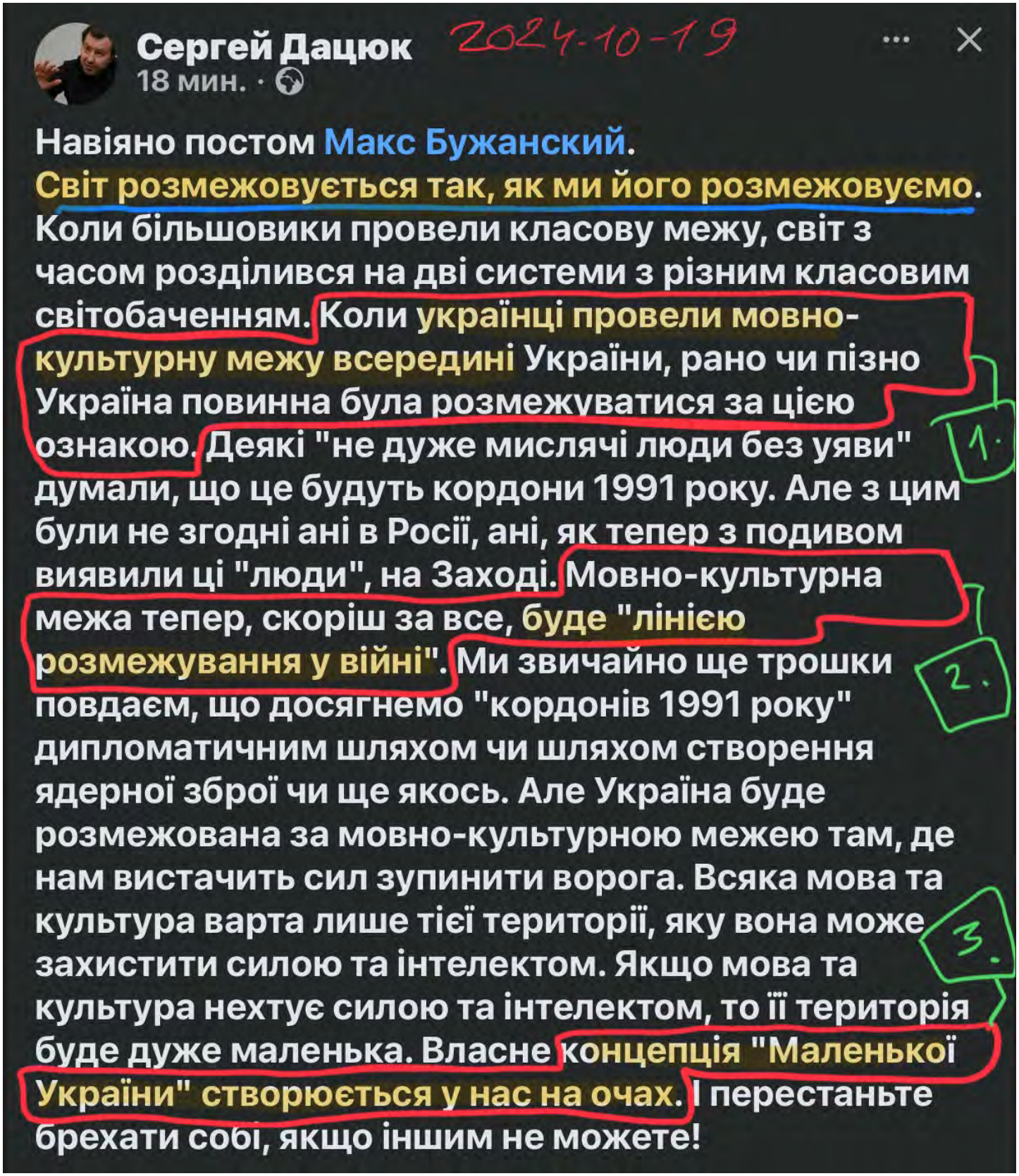
Окрім цих лідерів, великі збільшення власного капіталу було зафіксовано у низки структур:

- Креді Агріколь Банк — на 1,3 млрд грн (на 18,9%) — до 8,5 млрд грн;
- Кредобанк — на 750 млн грн (на 14,8%) — до 5,8 млрд грн;
- Банк Південний — на 363,7 млн грн (на 7,3%) — до 5,4 млрд грн;
- А-Банк — на 356 млн грн (на 13,5%) — до 3 млрд грн;
- ІНГ Банк Україна — на 260,4 млн грн (на 5,2%) — до 5,3 млрд грн.

При своїх капіталах у 310,8 млрд грн українська банківська система станом на 1 жовтня 2023 року зібрала всього вкладів (фізособи + юрособи) на 2,2 трлн грн і сформувала активів на 3 трлн грн.

***

№ 150

***

№ 151

Dreamland

SARCASTOSAURUS

OCT 17, 2024

Hello everybody!

The last few days, several readers (interestingly: all of them from ‘the West’) have asked me for something like ‘softening’ of my critique of the Ukrainian political leadership, the Commander-in-Chief (CinC) of the Ukrainian Armed Forces, and the Ukrainian General Staff (GenStab-U) in particular.

Have thought of this, and then a lot. My conclusion is rather simple: sorry, I can’t.

It’s not that I’m unkind, or want to disappoint, or must be a maverick, or know better, or whatever of that sort, but: I simply can’t.

I’ve learned – and very early in my life, at that – that the only way forward is through never-ending process of critical reviews. That’s the way I’m analysing warfare, too. I’ve learned to prefer realism to any kind of science fiction, wishful thinking or modelling reality. So much so, I couldn’t any other while I was still working with dozens of different daily newspapers, or specialised magazines. Which, eventually, led to me quitting to work with all of them, over a decade ago.

I do not say everything I ‘report’, and every of my analysis is ‘right on money’. Far from that. But, I can always say my conscience is clear and I haven’t left myself get corrupted by outside influences: I do strive to objectively assess intentions and capabilities through maintaining the necessary dose of objectivity and realism.

To become capable of doing that, I’m taking care to understand the backgrounds and context first; I’m constantly updating my insights in this regards; and, I’m constantly constantly cross-checking, and re-cross-checking again, learning new things and adapting my conclusions correspondingly. Sorry but: results of this process are the way they are.

I understand, this is often making me appear as if playing the ‘Devil’s advocate’, even ‘taking sides for the enemy’ etc. But, that’s the part of my way of thinking: after all, one of crucial things about modern warfare is to understand how is what party ‘ticking’.

Point is: I never know what are the results of my analysis going to be. I’m ‘spontaneous’ in this regards and thus can never ‘promise’ somebody, ‘OK, henceforth, I’m going to analyse and draw conclusions enthusiastically’, or ‘sure,

I'm now going to write nicely about person XY' – because when I sit down to analyse and write, I nave have no idea if there is going to be a reason to do so.

Thus, sorry: I can't help if the results of my analysis are something somebody does not like, nor am I going to fiddle with my conclusions and model them to what somebody might 'like'.

Is that confusing some of readers? Obviously: it is. Especially people expecting to read what they want to read; at least as often for people jumping to conclusions, not reading at all, gauging by titles, or not comprehending what they read. They're going to remain confused for the time of their life. Those having problems with my sarcasm – even more so. But then, please keep in mind: if you want somebody lying to you, so you would feel better, or whatever: sorry, there's nothing to read on this blog.

***

I've started with this 'disclaimer' because the last few days have had a few chats with several friends, colleagues, and contacts about the war in Ukraine. The following is something like an attempt at putting resulting conclusions – their and mine – to a paper. Right now, it's no perfectly organised feature: rather 'lots of food for (additional) thoughts'. It might even have a 'hole' (or few more) in different places, too.

Call it a 'working paper' if you like: I do think it's going to do relatively well in explaining what went well – and the mass of things that went wrong in this war, so far.

1. For the Start…

As of February 2022, the peace-time ZSU had about 200,000 personnel assigned to combat formations of its ground forces. One can now argue about how many of them were professionals, how many recruits, if they were better trained, or not, and sufficient or insufficient for facing the Russian onslaught.

However, that was not the actual problem: the actual problem of the ZSU in February 2022 was a government that stubbornly refused to accept reality, and thus 'didn't believe' the Russians would invade. Almost until it was too late. Correspondingly, the mobilisation of reserves and bringing units into position was launched too late and, except along the former 'Line of Control' (LOC; the frontline frozen since 2014-2015), the Russian invasion caught the ZSU in same fashion it caught the PSU (Air Force and Air Defence Force): unprepared.

What's worse, Generals like Sodol have screwed up in the south, letting the Russians secure Kherson and Melitopol, reach Mykolaiv and then try reaching Odesa, while driving into the rear of the defences of Mariupol. Thus, large parts of Ukraine fell without much fighting, Mariupol was besieged in a matter of days, the

ZSU and the PSU lost at least two-, if not four or five brigades worth in troops without much fighting, and they suddenly had to operate along a frontline of nearly 1,500km.

Arguably, the first mobilisation was initiated on 19 February, activating the Operational Reserve I and, three days later, the Operational Reserve II. Already by the end of March, this beefed the total to around 400,000 troops. Is also the reason why the Russians began losing ground (for example in the Mykolaiv area), and then withdrew from Kyiv, Chernihiv and Sumy. Fact is: by around May 2022, the ZSU had more troops than the VSRF in Ukraine.

However, because both its field commanders (i.e. brigade- and battalion commanders, but especially lower ranks) and troops were skilled and eager to fight, they did much better than anybody would have ever expected. For the first four months of the Russian invasion, they largely operated in flexible fashion. Except in north-western Kyiv, and in Mariupol, they rarely engaged in trench warfare: instead, they were constantly manoeuvring around the Russian flanks, ambushing and/or counterattacking where the Russians expected this the least. Of course, one could say that the ZSU was ‘trading terrain for time’, but: it worked. Regardless if in Chernihiv, Sumy, central and then western Luhansk, eastern Kharkiv, in the Izyum-Lyman-Siversk area, or in Kherson and Mykolaiv, the Ukrainians were causing the VSRF immense losses, while losing relatively few of own troops.

2. Show Battles

Sole exceptions from this rule were areas where the ZSU received an order from above *not* to withdraw. See ‘political decisions’, resulting in ‘show for the zombie idiots in the West’- and ‘no step back’-type of orders and battles.

For example, Kyiv in late February and early March 2022. Whether Zelensky or any of his advisors, not sure right now, considered it ‘better’ to defend Moshchun at any price, than to let the Russians become bogged down while trying to reach the city. Zaluzhny, the CinC ZSU, didn’t complain against this order (if at all, he was always complaining post-factum), nor did Syrsky (at the time, commander of ground forces), do so. Result: they had no options but the leave the 72nd at its own devices. As a result, the brigade had to hold out in Moshchun ‘regardless the price’, losing one infantry battalion and most of its artillery while trying to halt assaults by two divisions of the VDV.

Not that the 72nd didn’t put up a fight: oh yes, it did, and what for one. Between others, it smashed at least three regiments of the ‘crack’ VDV. However, what actually saved the day in Moshchun was flooding by mining a dam on the Dnipro Reservoir – which, actually, could’ve been done right at the start of the war, on a timely order from the top of the ZSU and thus avoiding losses of the 72nd - but, was repeatedly botched up.

The third pontoon bridge spanned by the Russians to cross the Irpin River near Moshchun, as seen while in the process of bering swept away by flooding caused by the final mining of the dam connecting that river to the Dnipro Basin. Less obvious are several BMDs and lots of Russian VDV troops being swept away, too…

3. No Step Back

The leadership in Kyiv didn't learn its lessons from this.

On the contrary. For generals in Kyiv it didn't matter how well their troops have fought; it didn't matter what kind of clever ideas for counterattacks their field commanders might have; nor what opportunities were the Russians offering by their headless assaults (usually ordered by Putin in person). They only cared about how many battalions they've had, and how many of troops, vehicles, and supplies they could throw upon the Russians. Because 'material battles' and 'battles of attrition' was the only way they could think.

Therefore, the top brass in Kyiv could never consider the original 200,000 ZSU troops for enough, now could it come to the idea that a total of 400,000 troops available through mobilisations of the Operational Reserves I and II, might be enough. They had to have much more.

Moreover, and tragically, feeling himself 'confirmed' that his 'no step back'-orders are 'working', Zelensky continued issuing ever more of the same. For example, at the time in the Izyum-Lyman-Siversk area the ZSU continued 'dancing around the Russians' (that was through April, May, and June 2022), mauling one of their combined arms armies (not just BTGs) after the other, in the case of Popasna, Severodonetsk and Lysychansk, Zelensky ordered 'no step back'.

With this, he's enabled the Russians to pin down multiple ZSU brigades and subject them to weeks-long air strikes, artillery and flanking attacks. Result: the involved ZSU units – starting with the 24th Mech (in Popasna) – were fully exposed to the

Russian fire-power, and defeated. One after the other. What's worse: actually, in each of these cases, the ZSU losses were never 'heavy' until the last 2-3 days of each of these battles, when troops were forced to – belatedly – withdraw from 'cauldrons', created when the Russians broke through around their flanks.

So, instead of learning a host of other lessons about the ZSU (like that it's not going to 'collapse', as widely expected, and regardless to what pressure is it subjected), both the political and the military leadership learned wrong lessons again. They've learned to order units to hold positions no matter what, and then they've learned to 'wash their hands in innocence' – because the final decision to withdraw was taken by local commanders, through 'disobeying orders'. Any kind of complaints about commanding style were explained away with 'after the war'… because they fell for an illusion that the war will soon be over…

Actually: at least by that point in time, the ZSU – i.e. Zaluzhny (CinC ZSU at the time), Syrsky, and the GenStab-U – should have learned that 'no step back' is the worst idea, alone because the Russians could always continue wasting dozens of thousands of troops to get this or that place, or around it, and because such 'last ditch operations' were exposing the ZSU to all the fire-power the Russians could put together.

Instead, until today I do not know about a single case of anybody there within the ZSU going to Zelensky and telling him how ridiculous are his orders.

Worst of all: because the GenStab-U has never adapted its procedures (i.e. doctrine), the ZSU has no practice of 'learning lessons' (i.e. reviewing its combat experiences in after-action de-briefs), and such lessons were ignored even internally. Because already Zaluzhny was hesitant (and/or became exhausted) with explaining what he wants (he did excel in complaining what he did not want, but always post-factum), while the ground troops were already under the command of 'yes-sayer' Syrsky, the ZSU continued following Zelensky's pointless and counterproductive 'no step back' orders.

Still much under-reported, the Russian break-through in the Popasna area, between 24 April and 7 May 2022, was the first successful break through of the ZSU's fortifications along the old LOC. Ultimately, it resulted in the Ukrainian defeats in Severodonetsk and Lysychansk - and massive losses during withddrawals from there.

4. Accidental Successes

As next, both Zelensky and Syrsky made their next mistake: probably because of Zelensky's ideas about 'impressing the West by showing how keen are Ukrainians to fight', in early September 2022 they've launched an offensive.

In Kherson.

Nowadays, that operation is something like, 'oh, please switch to another topic; I do not want to talk about that' – for the Ukrainian leadership. Therefore, it's not discussed even by the media.

Preparing his plan in best traditions of Soviet military arts (thus making it easily predictable for the Russians), Sodol enthusiastically sent several inexperienced brigades to assault well-fortified VDV and combat experienced DPR and LPR troops. Sure, there were some adaptations of the tactics, on basis of early experiences but, in grand total: Supported by plentiful artillery and everything the VKS could provide, the Russians smashed much of this effort. What a surprise that after 2-3 days this proved to be a bloody fiasco. However, the offensive was not stopped: instead, Syrsky and Sodol continued bolstering a failure by repeated attempts to break out of the Davidiv Bryd bridgehead…

M113 armoured personnel carrier of the ZSU, knocked out during one of several early - and failed - attacks on northern Kherson, around 4 September 2022.

…and then they, belatedly, ‘continued that offensive’ with help of M142 HIMARS and long-range artillery, until the Russians couldn’t keep their troops on the right bank of Dnipro resupplied any more, and decided to withdraw, in November of that year.

…which is why that offensive ‘ended in success’, and Kherson (city) was liberated.

Meanwhile, to the luck of Ukraine, and rather by accident that design, somebody (I have a feeling, until today it remains unclear who) came up with that idea for a counteroffensive in eastern Kharkiv. What worked there was the fact that the Keystone Cops moved the mass of their reserves to Kherson, and were dumb enough to leave no intervention formations behind their frontline. Thus, an attack by only a few of Ukrainian motorised battalions ripped open the Russian lines and then led to their collapse. In a matter of two weeks, the Ukrainians were already east of Oskil River, and the 1st Guards Tanks Army encircled and forced to fall back from Izyum while leaving most of its heavy equipment behind. As much as this was great, after three weeks of ‘racing east’, the involved ZSU units then literally run out of steam: they were completely exhausted, because Syrsky/

GenStab-U were slow in feeding reinforcements to this sector: they were still busy bolstering Sodol's failure in Kherson.

All of which was playing straight into the Russian hands, because Pudding launched a mobilisation and the Keystone Cops in Moscow promptly began throwing dozens of thousands of poorly-trained *mobiks* in the way of the Ukrainian advance into western Luhansk. Unsurprisingly, the latter stopped short of reaching Svatove and Kremina, which would have been decisive…

5. Obsession with Battalions

All through my career as analyst of modern warfare, I've encountered a lot of what I call 'obsession with battalions'. See: no matter where, the mass of strategists and commentators seem to be obsessed with battalion-sized formations. Especially professional military officers are frequently ignoring the number of divisions or brigades: all they care about is how many battalions are around. Goes so far there is a saying like, 'one crisis (or battle) – one battalion'… Have experienced quite a lot of such behaviour, time and again, and regardless in what armed force. Me thinks, Syrsky (and the GenStab-U) very much belong to such officers: they're 'fighting this war in battalions', and nothing else matters to them.

This might appear 'not related' at first, but it is explaining a lot of what happened as next.

The mobilisation of the Ukrainian Operational Reserves I and II resulted in the majority of ZSU brigades growing very large. Already by June-July 2022, several had up to 20 or even more infantry/rifle battalions. And if not, they were 'beefed up' through addition of multiple battalions of Territorial Defence. Furthermore, early successes in Kyiv, Chernihiv, Sumy, and then in eastern Kharkiv have resulted in the capture of so many Russian tanks, artillery pieces and other heavy arms, that these brigades were also properly armed. Nicest part of it: as long as all elements of one brigade were kept together, the chain of command was working at least 'reasonably well'.

However, the GenStab-U couldn't care less about brigades, or (de-facto) divisions. It only cared about the number of battalions. It also never came to the idea to grant any of such 'big brigades' the time necessary to transfer their know-how to new, recently mobilised and inexperienced troops. Instead, it began 'cannibalising' them: it began establishing new units through a combination of combat-experienced cadre (indeed, often 'the best' officers and other ranks) drawn from existing battalions and brigades, with mobilised troops, the mass of whom was never properly trained. What's worse: because it had 'lots of surplus generals and colonels' left over from the Soviet times (the Soviet Army was 'colonel/general-heavy' precisely because it had to have a huge number of these, so it could command lots of units when fully mobilised) it began appointing these in command of newly-created battalions and brigades. 'By sheer accident', of course, many of newly-appointed commanders

were (and still are) Syrsky's buddies whom he owned different favours. If not, they were then 'parked': assigned to headquarters of 'Groups of Forces', nominally in control over dozens of brigades (see 'OSGs' and 'OTGs' like Tavriya, and Odesa), but actually having no executive powers at all.

As a result, existing units – already weakened by losses they have suffered while slowing down and then stopping multiple early Russian offensives – were weakened even more. Already by autumn 2022, many of them were down to 30-40% of their nominal strength. They still had to hold the same sectors of the frontline like before, though. What a surprise a number of such brigades never recovered until this very day: they're existent in something like '2-3 battalion' strength and, literally, 'vegetating at different corners of the frontline'. At most, we get to hear about them when their incompetent novice commanders screw up, and then the Russians punch at some unexpected sector…

6. Home-made Illusions

For a while at least, this appeared as 'doesn't matter'. Because of their collapse in eastern Kharkiv, followed by – relatively – 'easy' liberation of Lyman, and then the withdrawal from Kherson, the Russians appeared so weak, that the illusion was created that 'if the Ukrainians give them another hard push, they're collapse and run away'. Indeed, the illusion was created that the war could be ended with one, big push. That's what led to the idea for a 'big offensive in 2023'.

Zelensky then convinced different of zombie idiots in 'the West' about this idea and, as of late 2022 and early 2023, 'the West' pledged what appeared to be 'some serious amounts of heavy weaponry', necessary to equip yet additional new units, which would then be deployed in such an operation.

However, while Zelensky and (at least) Syrsky (not sure about Zaluzhny, or how much was he a 'factor' any more) were planning in short terms, Pudding and the Keystone Cops in Moscow began planning in long terms.

1.) Shocked by the loss of eastern Kharkiv, in September 2022 Pudding launched mobilisation in Russia. From that time onwards, the situation was that of a 'race against the time', the essence of which was: can the ZSU kill more VSRF troops per month, than the VSRF was mobilising and deploying to the front. Already the fighting in the Lyman area of October 2022 has provided a crystal-clear answer in this regards: yes, the ZSU liberated the place, but couldn't continue advancing on Svatove and Kremina because the Russians were pumping literal dozens of thousands of troops into its way, and sending these in ever additional counterattacks.

2.) Meanwhile, realising the ZSU's superiority in mobile warfare, Surovikin launched the construction of deep minefields and massive fortifications to prevent another 'eastern Kharkiv', and, finally,

3.) Pudding ordered the Wagner PMC to assault Bakhmut, to buy yet more time for his mobilisation to start having serious effects.

7. Distorted Reality

With other words, and as absurd as this is likely to sound at first: whether they admit it or not, but, from September-October 2022, Pudding and his Keystone Cops *started* considering Ukraine and the ZSU a 'serious opponent'. They took corresponding decisions (indeed, the Keystone Cops went as far as to start adapting not only their doctrine and strategy, but even tactics, through introduction of new tactical manuals for their field officers).

And that around the same time Zelensky and the ZSU *de-factostopped* considering the VSRF for a 'serious opponent'. At least for a while…

Moreover, with hindsight, it cannot but be concluded that the GenStab-U's idea for creating dozens of new brigades was a bad one. Indeed, Bakhmut fell precisely because of a problem resulting from that idea: an experienced brigade was rotated out of heavily fortified Soledar (where it held out for half a year) and was replaced by an inexperienced one. The Russians hit at the moment of rotation and the new brigade run away. Then the ZSU squandered several battalions in belated counterattacks…and with the fall of Soledar the way for the Russians into Bakhmut was open…

What happened as next can only be described as the worst imaginable combination of Zelensky's illusions (especially the one about 'keeping the zombie idiots in the West happy'), his 'no step back' politics, and Syrsky's practice of 'patching up the frontline by single battalions'. Yes, sure, the ZSU was smashing Wagner PMC's convicts by hundreds, all over Bakhmut. However, it could've done much better, wasn't it for Syrsky feeding ever additional battalions from entirely different brigades into the garrison (instead of sending complete brigades there) – in turn creating a complete chaos, in which ZSU units were often shooting at each other, or marching into positions already taken by the Russians because of miscommunications.

This was little else but a recipe for another disaster: once it was clear the town was lost, Zelensky ordered some of best remaining ZSU brigades into Bakhmut. Once again, and just like in Popasna, in Severodonetsk, and in Lysychansk, the ZSU suffered its worst losses during the final days of the battle, while trying to withdraw survivors out of the resulting cauldron…

8. Usual Excuses

As usually, official explanation was on hand: 'had to be done, otherwise the Russians would drive to Chasiv Yar and then…well… all the way to Kyiv'…

Actually, this was nonsense: by the end of the Battle of Bakhmut, Wagner PMC's convicts were spent and had to be replaced by VDV. With other words: somebody there - probabyl the SBU - didn't do his/her homework: Kyiv thus did not know that because so much of the VDV was mauled early during the war, the Keystone Cops became extremely reluctant in wasting such units for assault purposes (except for such 'interventions', like in this September, when trying to slow down the Ukrainian push directly on Glushkovo).

Nevertheless, decisions based on delusions and wishful thinking just went on.

As next, on Zelensky's order, Syrsky and the GenStab-U set in motion the plan for the 'big counteroffensive (to Tokmak and then the Azov Sea)'. Worst of all: the plan for this was drawn in autumn 2022, around the time Lyman was liberated. At that time, it is likely that it would have worked, too, because the VSRF in southern Zaporizhzhya was in tatters and had no fortifications nor anything like 'defence in depth'. Plus, the mass of Russian reinforcements (especially VDV) were in Kherson.

However, this plan was not adjusted over the following 8-9 months: no idea if it was the SBU or the ZSU's own field intelligence that screwed up, or that perfect combination of incompetents in Kyiv, but: nobody within the top brass of the ZSU took into consideration the extension of minefields and fortifications meanwhile constructed on Surovikin's order. Moreover, the West failed to deliver the artillery rockets and shells it pledged it would deliver. Thus, the ZSU was not able to prepare the coming offensive by striking Russian headquarters and supply depots on time (before the actual assault), nor by 'softening' their defence lines: it started doing that only 2-3 weeks into the offensive…

…and, in the months before that offensive, the ZSU has lost some of its best troops in Bakhmut, too…

9. Bolstering a Failure

The 'big' Ukrainian offensive in the south was initiated on basis of an obsolete plan; it received minimal air- and artillery support, and then involved newly-established, inexperienced brigades. What a surprise the latter were mauled, one after the other. Several were heavily hit by the Russians just while organising themselves for their assaults, still kilometres behind the frontline. And that's not to talk about the losses they all have suffered while grinding through 10-15km deep minefields.

As it turned out ever since, it was in a matter of two days after that offensive was launched that Syrsky – and thus Zaluzhny and Zelensky – knew the offensive was a failure.

What did they do?

Against the most fundamental principle of warfare (see: ‘never bolster a failure’), they’ve all decided to continue bolstering a failure: have switched over to infantry attacks, ‘instead’, and continued doing that even once they must have known they can’t achieve anything at all. Indeed, Zelensky continued insisting on ever additional assaults well into September and then into October 2023, by when even the second and then the third ‘wave’ of newly-established units was completely exhausted…

Arguably, the ZSU mauled a total of some six Russian divisions in the process. However, it didn’t manage to breach the Russian frontline and, in grand total, the number of Russian losses didn’t matter in the long term, because after initial chaos the Russian mobilisation was ‘producing’ more troops every month than the ZSU could kill. With other words: even after all the losses in summer the last year, the VSRF came out stronger than before…

What a surprise then, the VSRF was capable of stopping Zelensky’s tragicomedy with its own offensive on Avdiivka.

10. NATO’s Business Model

Interestingly, the Russian offensive on Avdiivka was launched just around the same time the USA completely stopped shipping artillery ammunition to Ukraine and the Trio Fantasticus in the White House – and that despite a clear decision of all of NATO from September last year – entirely re-focused on ‘saving Israel’. For the next six months Ukraine got next to nothing from the USA.

And what the EU was sending was simply not enough, because the zombie idiots in Brussel, Berlin, Paris and similar places do not comprehend the importance of this war until this very day. Like for Americans, for them, it’s a ‘business model’: get rid of old arms by making Ukraine happy; let your buddies earn some money through overhauling that old stuff so the Ukrainians get ‘something operational’; but, and even more so, let your buddies and sponsors earn much more money though buying super-turbo new equipment for own armed forces… which is then explained with such ridiculous ideas like ‘*Pudding ante portas*… in 2030 or who knows when’…

With other words: ‘the West’ began bolstering its own failures, too – which ‘the West’ can afford, as obvious from that ‘the West’ remaining unimpressed even by the loss of every single war it fought, the last 20+ years. Because losing wars is also a business model in ‘the West’. See: fight wars for profit, not to win, and then so to squander trillions of taxpayers money by laundering this into pockets of ‘sponsors’, and that for years.

…and then, faithfully along Zelensky’s ‘no step back’ doctrine, the 110th Mech in Avdiivka held out, and held out, and held out, and held out, and held out… for months without respite. What was Syrsky’s sole solution? Re-deploy the 47th

Mech, already battered from trying to ram through the Russian fortifications in the south, to this sector. Once again, serious reinforcements were deployed to Avdiivka only once it became crystal clear that what was left of the garrison has to withdraw. And, once again, the ZSU suffered its worst losses in that battle only during the last few days.

….and, as usually, nobody in Kyiv learned any kind of lessons. At most, Zelensky fired Zaluzny and replaced him precisely by the general who was screwing up all the time: Syrsky.

In Avdiivka, it was on the 3rd Assault to ‘box’ the survivors of the garrison out of the Russian encirclement because, once again, the order to withdraw was issued too late. The ‘show’ and the illusion about ‘impressing the zombie idiots in '“the West”’ were more important than military realities.

11. From Hero to Zero

When one puts all of this together, results are not the least surprising. ‘The West’ was meanwhile ‘deeply impressed’ by Ukraine – but because Zelensky was promising a lot, announcing even more, but ‘didn’t deliver’. Because he had no other strategy but to milk Washington, Berlin, London, and Paris for more weapons. Alas, his ‘driving the Russians into the Sea’ didn’t work. And because of Syrsky’s resistance to any kind of advice. For zombie idiots in ‘the West’, that’s equal to ‘betrayal’: for them, the two characters in Kyiv are meanwhile marked as ‘incompetent babblers that can’t’, which is ‘bad for our standing in the pools’.

(And, please mind, dear Ukrainians that might come to complain now: whether there are so many incompetent, defeatist, even pro-Pudding generals in NATO, as there are in Ukraine – simply does not matter. The countries in question are already members in that ‘exclusive club’, and therefore the quality of their top brass is irrelevant. On the contrary: ‘Ukraine first must prove itself’. And, thanks to its leadership, it’s continuously failing to do so.)

What a surprise, ‘the West’, de-facto, stopped paying attention at ever additional of Ukrainian requests for more arms, for permission to strike into Russia with Western weapons etc. Why should they follow advice and support requests from characters that ‘can’t’? Since around March this year, Ukraine can only expect limited financial support from the EU, and on/off deliveries of artillery shells – also from the USA. And yes, multiple EU-members of NATO are going to junk their F-16s and Mirage 2000s upon it. …and even that, solely because the EU has concluded that this is the cheapest way of ‘supporting’ Ukraine, while its business model is working so nice. This time thanks to providing interests from the Russian money frozen on western banks – in form of loans, which Kyiv then has to pay back.

12. Absurdities

Meanwhile, establishing ever additional battalions and organising these into ever new brigades became one of most-eagerly-pursued hobbies of Syrsky and his GenStab-U. Because ever more of buddies are happy, favours returned, and – the more buddies are involved – there is ever more opportunity for pocketing bribes and favours.

If they’ve created some 40+ brigades through 2022 and into 2023, over the last year they’ve created at least 20, perhaps even 30 additional ones – and that although meanwhile fully aware of the fact there is no trace of chance newly-established units might ever be properly equipped. Indeed: it’s out of question that ‘the West’ might ever deliver heavy arms necessary to equip all of new brigades (even less so all the artillery and other ammunition necessary).

(…in other cases, the West pledged to deliver, then didn’t, then did deliver some, but months later than announced… and so it happened, for example, several new

brigades were established as ‘Mechanised’, then re-designated as ‘Infantry’, and then, finally, emerged at the frontlines as ‘Mechanised’…)

Actually, not only all the newly-established units, but even the existing ones are all critically short already on utility vehicles (see: SUVs). Not to talk about armoured vehicles and artillery. Sure, many laymen are going to point out their ‘mechanised’ components have received lots of Western MRAPs. And, no doubt, MRAPs are relatively cheap vehicles, offering reasonable doses of protection, while easy to manufacture in big numbers – especially by companies of different ‘buddies’ of ‘VIP’ zombie idiots. As a result, nowadays, they represent the mass of ‘armoured’ vehicles supplied to Ukraine by ‘the West’, or even made in Ukraine.

However, MRAP stands for ‘mine-resistant, ambush-protected’ – but not for ‘armoured personnel carrier’, especially nor for ‘infantry fighting vehicle’, and surely not for ‘tank’. Of course, their manufacturers are praising their MRAPs, but, ask people who have designed such vehicles and the first thing they are going to emphasise is that these are not made for more but to provide protected transportation for infantry, or to haul ammo and supplies to the troops engaged in combat. MRAPs are not made to be used as assault vehicles. Neither in offensive nor in defensive operations. That’s why they are MRAPs, no IFVs, not even APCs.

With other words: all of these newly-established ‘mechanised’ (battalions and) brigades of the ZSU can, at best, be described as ‘motorised’, but surely not ‘mechanised’.

Foremost, the mass of such units are sent into trenches, to defend Ukraine from relentless Russian assaults. Into scenarios in which their MRAPs are of little use. Both these newly-established-, and the few re-built old brigades are not deployed for manoeuvring warfare. Because of Zelensky’s ‘no step back’ orders, the ZSU is nowadays spending 99% of its time fighting battles of attrition against an opponent who can afford attrition.

…and this process is repeated, and repeated, and repeated, again and again…and impression is like if nobody could explain why, nor has a solution on hand…

With other words: this cannot but be described as another process of bolstering a failure. Indeed: bolstering failures to absurd levels.

13. …and yet more Absurdities

As if all of this would not be enough, the latest ‘gem’ is this Zelensky’s ‘peace plan’. Turned out this is based on all the possible ideas NATO has already turned down. See: Ukraine joining NATO, NATO permitting strikes deep inside Russia by Western-made weapons, joint air defence of the Ukrainian skies, etc.

I mean: what idiot must anybody there in Kyiv be to come up with precisely the set of ideas that have already been turned down, and then expect NATO to change its

mind? Where is such a decisionmaker coming from? The Dreamland? This is would be ridiculous even if anybody would try to use it as a script for some TV-comedy…

14. Conclusions

Back in 2022, the ZSU was not successful in smashing the Russian all-out invasion because of 'brilliant and beloved' Zaluzhny, but because its 200,000, then 400,000 troops were still led by officers that knew their job and were free to act along their experiences. Correspondingly, they were also free to let their troops fighting the Russians the way they best can: with skill and gusto. 'These people' have destroyed the VSRF: they've achieved something no Ukrainian generals, and certainly no Zelensky has achieved. However, up to 50% of 'these people' are manwhile gone: either killed or invalided out of service.

Since 2023, the ZSU is unsuccessful precisely because of its generals, and because of Zelensky. Because its 'leaders' are no 'leaders' but a gang of incompetents lacking ideas and solutions – but experts in staging TV- and social media appearances, in 'disciplining' and micromanagement. This is going so far that considering all of the incompetence, failures, illusions, fantasies, corruption and nepotism in Kyiv, one might be surprised the ZSU is 'still holding out'. However, it still is - thanks to skills of some of its lower-ranking commanders, and hundreds of thousands of its troops that continue fighting, no matter what.

Conclusions are therefore on hand (indeed: 'crystal clear'):

1.) Ukraine needs political leadership that is mercilessly objective, super-critical of itself, capable of reforming itself and the country through developing and applying realistic and reasonable doctrines and strategies. The current one is none of that: the current one is living in illusions and overdependent on help from abroad (which is never going to be provided). As such, it is more likely to, literally, sell the country (or indebt it for about a century in advance) than anything else.

2.) The ZSU needs military leadership that's not after doing favours to the political leadership, or each other, establishing and securing own positions and pocketing bribes, but having innovative solutions making it capable of fighting and winning this war through operating with less troops, less arms, and less supplies than the opponent. Foremost: that leadership must be capable of starting by reforming its current structures to the bone, and then the entire force: developing a new doctrine to re-train the officer corps and complete units, and of finding and adapting modern technologies. The current one is none of that: the current Ukrainian military leadership is proven as unable of doing anything but what the Soviet Army generals were doing 40-80 years ago.

3.) Ukraine needs both political- and military leadership that is accountable, where 'heads are rolling' (i.e. people get fired) when one or both bodies are screwing up as much as they are screwing up since early 2023. Pronto. On the spot

and without any of (meanwhile) usual excuses, ‘official investigations’, hesitance or delays. Currently, it has none of that. The Zelensky Admin is unaccountable to anybody but several oligarchs that brought it in power, while the CinC is accountable to Zelensky only, but the latter is holding him in position because he’s saying yes to every of president’s illusions (probably falling for the same, too). Thus, and essentially, they are accountable to each other, instead to ‘the people’ of Ukraine.

4.) Excuses like ‘Ukraine has too few men in age 19-21’ to mobilise and send to war are BS. It has enough to defeat Russia (and it has not only men, but also women of that age) – provided these are properly trained, equipped and – especially – properly commanded. The issue is of mobilising, motivating, and then properly deploying the available ‘manpower’: that’s within responsibility of a government - provided this would be doing its job, which it isn’t. *Vice versa*: with current leadership, Ukraine couldn’t win this war even if mobilising 10 million of troops. Because its current leadership has no idea how to mobilise and organise the entire society and economy, nor is it interested in finding commanders that can win this war. The current leadership has only managed to ruin even its reputation for begging for help from the West, while its generals are excelling in squandering meagre resources in massive battles of attrition (or failures they have created, and then bolstered), getting rid of unpleasant subordinates through ordering them into idiotic frontal counterattacks, and pocketing bribes at every opportunity.

Overall (and I’m the first to be ‘unhappy’ by this ‘unpleasant’ conclusion): sorry, but, Ukraine needs new leadership, and a complete, top-to-bottom reform of its governance and armed forces.

***

Країна мрій

Том Купер, австрійський аналітик

17 ЖОВТНЯ 2024

Привіт усім!

Останніми днями кілька читачів (цікаво, що всі вони із "Заходу") звернулися до мене з проханням щось на зразок "пом'якшити" мою критику на адресу політичного керівництва України, головнокомандувача Збройних Сил України та Генерального штабу ЗСУ, зокрема.

Я роздумував над цим, і досить довго. Мій висновок досить простий:

— вибачте, але я не можу.

Не тому, що я нещадний, або хочу розчарувати когось, або що я якийсь одинак чи вважаю себе розумнішим за всіх, чи щось у цьому роді, але: я просто не можу.

Я дуже рано в житті засвоїв, що **єдиний спосіб рухатися вперед – це ніколи не припиняти критичного аналізу**. Так само я аналізую і війну. Я віддаю перевагу реалістичному погляду на речі, ніж будь-якому науково-фантастичному баченню чи моделюванню реальності. Саме так я звик працювати, коли співпрацював із десятками різних газет або спеціалізованих журналів. Зрештою, це мало наслідком те, що понад десять років тому я припинив працювати з усіма ними.

Я не стверджую, що все, про що я повідомляю, чи кожен мій аналіз завжди "влучає в ціль". Геть не завжди. Але я можу чесно сказати, що маю чисту совість, і я не дав себе корумпувати зовнішнім впливам. Я намагаюся об’єктивно оцінювати наміри та можливості, зберігаючи необхідний рівень об'єктивності та реалізму.

Щоби бути здатним на це, я прагну спочатку зрозуміти передумови та контекст; постійно оновлюю свої знання в цьому плані; і постійно перевіряю та переперевіряю все знову, вивчаю нові речі та відповідно адаптую свої висновки. Вибачте, але результати цього процесу є такими, якими вони є.

Я розумію, що це часто змушує мене поводити так, ніби я граю роль "адвоката диявола", або, навіть, "стаю на бік ворога" тощо. Але це частина мого способу мислення: врешті-решт, однією з ключових речей у сучасній війні є розуміння того, як мислить інша сторона.

Суть полягає в тому, що я ніколи не знаю, якими будуть результати мого аналізу. Я "спонтанний" у цьому плані й, відповідно, ніколи не можу пообіцяти комусь: "Ось, із цього моменту я аналізуватиму та робитиму висновки з ентузіазмом", або "звісно, тепер я писатиму добре про персону XY" – бо коли я сідаю аналізувати та писати, я не маю жодного уявлення, чи буде для цього якась підстава, чи ні.

Тож вибачте: **я не можу допомогти, якщо результати мого аналізу не подобаються комусь, і я не маю наміру підлаштовувати свої висновки, щоб вони відповідали тому, що хтось хоче почути.**

Чи це збиває з пантелику деяких читачів?

Вочевидь так.

Принаймні тих людей, які очікують прочитати те, що хочуть прочитати; часто-густо тих, що роблять висновки, навіть не читаючи повністю текст, ґрунтуючись лише на заголовках, або не розуміючи того, що читають. Вони залишатимуться збентеженими впродовж усього життя. Ті, хто мають

проблеми з моїм сарказмом – ще більше. Але тоді, будь ласка, майте на увазі: якщо ви хочете, щоб хтось вам брехав, щоб вам стало краще, чи що там у вас – вибачте, тут нема що читати.

Я розпочав із цього "дисклеймера", тому що останніми днями я мав кілька розмов із друзями, колегами та контактами щодо війни в Україні. Далі наведено щось на кшталт спроби викласти на папері висновки – їхні та мої. Зараз це не цілком структурований матеріал: радше "купа їжі для (подальших) роздумів". Можливо, там навіть є "прогалина" (чи кілька) у різних місцях.

Назвіть це "робочим документом", якщо хочете: я вважаю, що це буде досить корисно для пояснення того, що пішло добре – і того, що пішло не так у цій війні.

1. СПОЧАТКУ…

Станом на лютий 2022 року, у мирний час Збройні Сили України (ЗСУ) налічували приблизно 200 тисяч військовослужбовців у бойових частинах Сухопутних військ. Тепер можна сперечатися, скільки з них було професіоналів, скільки новобранців, чи були вони краще підготовлені, чи ні, і чи достатньо їх було для протистояння російській навалі.

Однак це не було головною проблемою:

> **— справжньою проблемою ЗСУ в лютому 2022 року була "влада" [у Купера – уряд], яка вперто відмовлялася приймати реальність і, відповідно, "не вірила" в "широкомасштабне вторгнення" Росії.**

Майже до останнього моменту.

Відповідно,

> — мобілізація резервістів і приведення частин до бойової готовності почалося занадто пізно, і, за винятком колишньої "лінії розмежування" (фронту, замороженого з 2014–2015 років), російське вторгнення застало ЗСУ зненацька – так само як і ПСУ (Повітряні Сили та Сили Протиповітряної Оборони) – неготовими.

Що ще гірше,

> — генерали – такі, як ***Содоль***, на півдні припуститися помилки [тут Купер йде проти своїх попередніх висновків у назві того, що трапилося на півдні], давши змогу російським військам захопити Херсон і Мелітополь, [майже впритул] наблизитися до Миколаєва, а далі зробити спробу дістатися Одеси, водночас прориваючись у тил обороні Маріуполя.

Отже, **великі частини України опинилися в руках росіян без якогось серьйозного спротиву**,

—.Маріуполь опинився в облозі за лічені дні,

— ЗСУ та ПСУ втратили як мінімум дві, а то й чотири або п'ять бригад без великих боїв, і вони раптом опинилися на передовій, яка простяглася майже на 1500 км.

Мобілізацію резерву була розпочато 19 лютого, що дало незабаром змогу залучити оперативний резерв першої черги, а за три дні – оперативний резерв другої черги.

— Уже до кінця березня це довело загальну чисельність військ приблизно до 400 тисяч осіб.

Це також було причиною того, чому росіяни почали втрачати позиції (наприклад, у районі Миколаєва), а потім відступили з Києва, Чернігова та Сум. Фактом є те, що до травня 2022 року ЗСУ мало більше військовослужбовців, ніж російські війська в Україні.

Однак завдяки тому, що як польові командири (тобто командири бригад і батальйонів, а особливо молодших чинів), так і війська були досвідченими й рішучими до бою, вони діяли набагато краще, ніж хтось міг би очікувати.

— Перші чотири місяці російського вторгнення вони в основному діяли гнучко.

За винятком північно-західної частини Київщини та Маріуполя, вони вкрай нечасто брали участь у "траншейній війні":

— натомість постійно маневрували навколо російських флангів, влаштували засідки та/або контратакували там, де цього найменше очікували росіяни.

Звичайно ж, можна сказати, що ЗСУ "обмінювали територію на час". Але – це спрацювало.

Незалежно від того, чи в Чернігові, Сумах, у центральній, а потім західній частині Луганщини, у східній Харківщині, у районі Ізюм-Лиман-Сіверськ, чи на Херсонщині та Миколаївщині, українці завдавали величезних втрат російським військам, втрачаючи порівняно небагато власних солдатів.

2. ПОКАЗОВІ БИТВИ

Єдиним винятком із цього правила були райони, де ЗСУ отримали наказ від вищого командування не відступати.

Це ті самі "політичні рішення", які призвели до "шоу для зомбі-ідіотів із Заходу" та наказів по типу "ані кроку назад".

Наприклад,

1) — на ***Київщині*** наприкінці лютого – на початку березня 2022 року.

Чи то Зеленський, чи хтось із його радників, точно не скажу, вирішив, що "краще" захищати Мощун за будь-яку ціну, ніж дозволити росіянам зав'язнути, намагаючись дістатися міста.

Залужний, головнокомандувач ЗСУ, не скаржився на цей наказ (якщо взагалі скаржився, то завжди постфактум), як і ***Сирський*** (на той час командувач сухопутних військ).

Результат:

2) — вони не мали іншого вибору, як **залишити 72-гу бригаду сам на сам.**

Як наслідок

3) – **бригада мала триматися в Мощуні "попри все", втративши один батальйон піхоти та майже всю артилерію, намагаючись зупинити наступ двох дивізій ПДВ** (повітряно-десантних військ Росії).

Не можна сказати, що 72-га бригада не чинила спротиву: звісно, чинила, і ще і як. Зокрема, вона розгромила щонайменше три "елітних" полки ПДВ.

Однак, що насправді врятувало ситуацію в Мощуні, так це затоплення після підриву дамби на Дніпровському водосховищі – що насправді можна було зробити на початку війни, отримавши своєчасний наказ від командування ЗСУ, у такий спосіб уникнувши втрат 72-ї бригади.

Проте це неодноразово зривалося.

[Фото: Третій понтонний міст, зведений росіянами для переправи через річку Ірпінь біля Мощуна, як видно в процесі змивання його затопленням після підриву дамби, що з'єднує цю річку з басейном Дніпра. Менш очевидними наслідками є кілька бойових машин десанту (БМД) та багато російських повітряних десантників, яких також змило водою…]

3. АНІ КРОКУ НАЗАД

Керівництво в Києві не винесло уроків із цього.

Навпаки.

Для генералів у Києві не мало жодного значення,

— як добре воювали їхні війська; не мало значення, які розумні ідеї для контратак мали їхні польові командири; і навіть які можливості надавали росіяни своїми безглуздими атаками (на які зазвичай віддавав накази Путін особисто).

Вони дбали лише про кількість батальйонів, які мали, і скільки солдатів, техніки та постачання могли кинути на росіян.

Бо "матеріальні бої" та "бої на виснаження" – це єдине, про що вони могли думати.

Тому верховне командування в Києві не вважало початкові 200 тисяч солдатів ЗСУ достатніми для війни, і не могло припустити, що загалом 400 тисяч військовослужбовців, яких було мобілізовано з першої та другої черги оперативних резервів, може бути достатньо.

Вони потребували набагато більше.

Ба більше, і що найтрагічніше,

— **відчуваючи, що його накази "ані кроку назад" "спрацьовують", Зеленський почав видавати дедалі більше таких наказів**.

Наприклад,

1) — у той час, коли в районі Ізюм-Лиман-Сіверськ ЗСУ весь час "танцювали" навколо росіян (це було у квітні, травні та червні 2022 року), громлячи одну з їхніх армій (не лише батальйонні тактичні групи, а цілі армії), як було у Попасній, Сєвєродонецьку та Лисичанську,

2) — **Зеленський наказав: "ані кроку назад"**.

Цим він дав змогу росіянам затиснути кілька бригад ЗСУ та піддати їх багатотижневим авіаударам, артилерійським обстрілам та фланговим атакам.

Результат:

3) — залучені частини ЗСУ – починаючи з 24-ї механізованої бригади (у Попасній) – зазнали значних втрат. Одна за одною.

Що ще гірше:

4) — фактично, у кожному із цих випадків втрати ЗСУ були незначними до останніх 2–3 днів кожної із цих битв, коли війська змушені були – із запізненням – відступати з "котлів", які утворилися після того, як росіяни прорвалися на флангах.

Тому, **замість того, щоб винести цілу низку інших уроків про ЗСУ** (наприклад, що вона не "розвалиться", як широко очікувалося, і незалежно від

того, під яким тиском вона перебуватиме), **і політичне, і військове керівництво зробили неправильні висновки знову.**

> **1) — Вони навчилися видавати накази утримувати позиції за будь-яку ціну,**
>
> **2) — а потім "умивали руки", оскільки остаточне рішення про відступ ухвалювали місцеві командири, "які не підкорялися наказам".**

Будь-які скарги щодо стилю командування отримували у відповідь:

> — **"після війни"… бо впали в ілюзію, що війна закінчиться вже незабаром.**

Насправді принаймні на той момент, ЗСУ – тобто Залужний (на той час головнокомандувач ЗСУ), Сирський та Генштаб ЗСУ – мали б усвідомити, що "ані кроку назад" – найгірша ідея, хоча б тому, що росіяни могли й далі втрачати десятки тисяч військовослужбовців заради досягнення тієї чи іншої позиції, і тому, що такі "бойові операції останнього шансу" наражали ЗСУ на всю потужність вогню, яку росіяни могли зібрати.

Проте донині **я не знаю жодного випадку, коли хтось у ЗСУ прийшов до Зеленського і сказав йому, наскільки абсурдними є його накази**.

Найгірше:

> 1) — через те, що Генштаб ЗСУ так і не адаптував свої процедури (тобто доктрину), ЗСУ бракує практики "вивчення уроків" (тобто огляду бойового досвіду на післяопераційних розборах), і такі уроки ігнорувалися навіть внутрішньо.

Тому що вже тоді ***Залужний*** вагався (і/або був виснажений) пояснювати, чого він хоче (він дійсно відзначився скаргами на те, чого він не хоче, але завжди постфактум),

> 2) — **тоді як сухопутні війська вже були під командуванням "сірого кардинала" *Сирського*, ЗСУ й далі виконували безглузді накази Зеленського "ані кроку назад".**

[Фото: Хоч це і досі мало висвітлюється, прорив російських військ в районі Попасної з 24 квітня по 7 травня 2022 року став першим успішним проривом укріплень ЗСУ вздовж старої лінії розмежування. Зрештою, це призвело до відступу Сєвєродонецька та Лисичанська, а також до значних втрат під час відступів з цих міст.]

4. ВИПАДКОВІ УСПІХИ

Далі, і ***Зеленський***, і ***Сирський*** припустилися наступної помилки:

> — **ймовірно, через ідеї *Зеленського* про те, щоб "вразити Захід, продемонструвавши готовність українців до бою", на початку вересня 2022 року вони розпочали наступ.**

На ***Херсонщині***.

> — Нині ця операція – це щось на кшталт: "о, будь ласка, перемикаємося на іншу тему; я не хочу про це говорити" – для українського керівництва. Тому її навіть не обговорюють у ЗМІ.

Плануючи операцію за найкращими традиціями радянського воєнного мистецтва (що зробило її легко передбачуваною для росіян), ***Содоль*** із захопленням відправив кілька непідготовлених бригад на штурм добре укріплених позицій російських Повітряно-десантних військ та досвідчених у боях бійців із так званих ДНР та ЛНР. Звичайно ж, були певні тактичні адаптації на основі попереднього досвіду, але в загальному підсумку: за підтримки чималої кількості артилерії та всього, що могли надати Повітряно-космічні сили Росії (ПКС), росіяни розбили цю спробу.

Не дивно, що **за 2–3 дні це виявилося кривавим фіаско**.

Проте наступ не припинили:

> — замість цього ***Сирський*** та ***Содоль*** і далі підкріплювали провал, раз за разом повторюючи спроби прориву з плацдарму в ***Давидовому Броді***.

[Фото: M113 – бронетранспортер ЗСУ, знищений під час однієї з перших – і невдалих – атак на північ Херсонської області, приблизно 4 вересня 2022 року]

А потім, із запізненням,

> "наступали й далі" за підтримки ракетних систем M142 HIMARS та далекобійної артилерії, поки російське [командування] вже не могло тримати свої війська на правому березі Дніпра й дало наказ на відступ у листопаді того ж року.
>
> … що, власне, і стало причиною того, що наступ "був успішним", а місто Херсон було звільнено.

Тим часом на щастя для України, і швидше випадково, ніж за планом, хтось (і досі не зрозуміло, хто) запропонував ідею контрнаступу на сході Харківської області.

Те, що там спрацювало, полягало в тому, що

— "безпорадні поліціянти" (Keystone Cops) перекинули основну частину своїх резервів на Херсонщину й виявилися настільки дурними, що не залишили за своєю лінією оборони жодних резервів.

Отже, **атака всього кількох мотопіхотних батальйонів ЗСУ розірвала російські лінії оборони, що мало наслідком їхній обвал.**

За лічені тижні українці вже були на схід від річки Оскіл, а 1-ша гвардійська танкова армія була оточена та змушена відступити з Ізюма, залишивши більшу частину своєї важкої техніки.

Хоча це було чудово, за три тижні "гонитви на схід" підрозділи ЗСУ буквально видихнулися:

— **вони були цілком виснажені,** оскільки ***Сирський*** та ***Генштаб*** ЗСУ повільно перекидали підкріплення на цей сектор, бо все ще підтримувала провал ***Содоля*** на ***Херсонщині***.

Усе це було на руку росіянам, оскільки Путін розпочав мобілізацію, і безпорадні поліціянти" в Москві негайно почали кидати десятки тисяч погано підготовлених мобілізованих вояків на напрямок українського просування на західній ***Луганщині***.

Не дивно, що підрозділи зупинилися перед узяттям ***Сватового*** та ***Кремінної***, що могло б стати вирішальним етапом у війні.

5. МАНІЯ БАТАЛЬЙОНІВ

Упродовж усієї моєї кар'єри аналітика сучасної війни я зустрічав багато того, що я називаю "одержимістю батальйонами".

Бачите:

— неважливо де, маса стратегів і коментаторів, здається, одержимі формуваннями розміром у батальйон.

Особливо професійні військовослужбовці часто ігнорують кількість дивізій або бригад:

— усе, що їх цікавить, це скільки батальйонів залучено.

Це зайшло так далеко, що навіть з'явився вислів: "одна криза (або битва) – один батальйон".

Я багато разів стикався з такою поведінкою, знову і знову, і незалежно від того, у якій армії.

На мою думку, Сирський (і Генштаб ЗСУ) маютьб саме таке мислення:

— вони "ведуть цю війну батальйонами", а все інше для них не є важливим.

На перший погляд, це може здатися "не пов'язаними речами", але це пояснює майже все з того, що сталося далі.

Мобілізація українських оперативних резервів першої та другої черги мало наслідком те, що більшість бригад ЗСУ значно зросли.

Уже в червні-липні 2022 року кілька бригад мали до 20 або навіть більше піхотних/стрілецьких батальйонів.

— Якщо ні, то їх було "посилено" додаванням кількох батальйонів Територіальної оборони.

Також, ранні успіхи на Київщині, Чернігівщині, Сумщині, а потім на сході Харківщини мали на захоплення такої кількості російських танків, артилерійських систем та іншої важкої зброї, що ці бригади також були добре озброєні.

Найприємніша частина цього:

— доки всі елементи однієї бригади залишалися разом, ланцюг командування працював хоча б "порівняно непогано".

Однак Генштаб ЗСУ не дбав про бригади чи (де-факто) дивізії.

Його очільників цікавила лише кількість батальйонів.

1) — Вони також ніколи не думали про те, щоб надати будь-якій із таких "великих бригад" час, необхідний для передавання своїх знань новим, нещодавно мобілізованим та недосвідченим солдатам.

2) — Натомість вони почали "канібалізувати" їх: вони почали створювати нові підрозділи завдяки комбінуванню досвідчених кадрів (дійсно, часто "найкращих" офіцерів та інших чинів), набраних із наявних батальйонів та бригад, з мобілізованими військовослужбовцями, більшість із яких ніколи не мали належної підготовки.

Що ще гірше:

3) — через те, що залишилося "багато зайвих генералів і полковників" із радянських часів (радянська армія була "перевантажена полковниками/генералами", тому що в них мало бути багато таких, щоб командувати підрозділами під час повної мобілізації), їх почали призначати на командні посади в новостворених батальйонах і бригадах.

"Випадково", звісно, багато новопризначених командирів були (і залишаються) друзями ***Сирського***, яким він був зобов'язаний.

4) — Якщо ні, то тоді їх "припарковували" – призначали до штабів "груп військ", номінально відповідальних за десятки бригад (див. "ОСГ" та "ОТГ" Таврія та Одеса), але які фактично не мали жодних виконавчих повноважень.

Наслідком було те, що

5) — **наявні підрозділи, уже ослаблені втратами, яких вони зазнали, стримуючи й зупиняючи кілька ранніх російських наступів, було послаблено ще більше.**

Уже восени 2022 року багато з них мали лише 30-40 % своєї номінальної чисельності.

Однак вони все одно мали утримувати ті ж самі ділянки фронту, як і раніше.

Не дивно, що низка тих бригад так і не відновилися до сьогодні:

— вони мають у складі кілька батальйонів і, буквально, "вегетують у різних куточках фронту".

У найкращому випадку про них згадують, коли їхні недосвідчені командири припускаються помилок, а росіяни завдають удару на якомусь несподіваному напрямку.

6. ІЛЮЗІЇ, ЯКІ СТВОРЕНО ВЛАСНОРУЧ

На якийсь час здавалося, що це "не має значення". Через свій провал на сході Харківщини, за яким пішло – "відносно легке" визволення Лимана, а потім визволення Херсона, росіяни здавалися настільки слабкими, що виникла ілюзія, що "у разі, якщо українці ще трохи натиснуть, вони (росіяни) впадуть і втечуть".

Дійсно,

1) — було створено ілюзія, що війну можна закінчити одним великим ударом.

2) — Це і призвело до ідеї "великого [контр]наступу 2023 року".

Зеленський переконав купу "зомбі-ідіотів" на Заході в цій ідеї, і наприкінці 2022 – на початку 2023 року Захід пообіцяв, здавалося б, "чималу" кількість важкої зброї, яка є необхідною для озброєння нових підрозділів, які планувалося залучити до цієї операції.

Однак, тоді як

1) — ***Зеленський*** і (принаймні) ***Сирський*** (не впевнений щодо Залужного, чи він тоді ще був "чинником", кий на щось впливав) планували на короткий термін,

2) — Путін і "безпорадні поліціянти" в Москві почали планувати війну на довший період.

1. Шокований втратою східної Харківщини, у вересні 2022 року Путін розпочав мобілізацію в Росії.

З того часу ситуація перетворилася на "гонку за часом", сутність якої полягала в тому, чи зможе ЗСУ знищити більше російських військ на місяць, ніж Росія мобілізує і направляє на фронт. Уже бої в районі Лимана в жовтні 2022 року дали чітку відповідь на це питання: так, ЗСУ звільнили цей населений пункт, але вже [не мали сил] наступати й далі на Сватове та Кремінну через те, що росіяни кидали в постійні контратаки буквально десятки тисяч бійців на напрямок наступу ЗСУ.

2. Тим часом **усвідомивши перевагу ЗСУ в маневреній війні, генерал *Суровікін* розпочав будівництво глибоких ліній оборони – мінних полів та масивних [фортифікаційних] укріплень, щоб запобігти повторенню сценарію "східної Харківщини"**. І, нарешті,

3. Путін дав наказ приватній військовій компанії "Вагнер" штурмувати ***Бахмут***, щоб виграти більше часу для мобілізації.

7. СПОТВОРЕНА РЕАЛЬНІСТЬ

Іншими словами, і як би це не звучало абсурдно, на перший погляд:

— чи визнають вони це, чи ні, але з вересня-жовтня 2022 року Путін і його "безпорадні поліціянти" почали вважати Україну та ЗСУ серйозним супротивником.

Вони **ухвалили відповідні рішення (дійсно, "безпорадні поліціянти" зайшли так далеко, що почали адаптувати не лише свою доктрину і стратегію, а навіть тактику, запровадивши нові тактичні настанови для своїх польових командирів).**

А в той самий час Зеленський і ЗСУ де-факто перестали вважати російські війська серйозним супротивником.

— Принаймні на певний час…

Ба більше, озираючись назад, можна дійти висновку, що **ідея Генштабу ЗСУ про створення десятків нових бригад була хибною**.

Дійсно, ***Бахмут*** **упав саме через проблему, яка виникла внаслідок цієї ідеї:**

1) — досвідчену бригаду вивели з міцно укріпленого ***Соледара*** (де вона трималася пів року) і замінили недосвідченою.

2) — **Росіяни вдарили в момент ротації, і нова бригада втекла.**

Тоді ЗСУ втратило кілька батальйонів у запізнілих контратаках… і з падінням ***Соледара*** для росіян відкрився шлях до ***Бахмута***.

Те, що сталося далі, можна описати як найгірше можливе поєднання

1) — ілюзій Зеленського (особливо тієї, що "зомбі-ідіоти на Заході будуть задоволені"),

2) — його політики "ані кроку назад" і

3) — практики Сирського щодо "латання фронту поодинокими батальйонами".

Так, звісно, ЗСУ знищувало сотнями бійців ПВК "Вагнер" повсюдно в Бахмуті. Однак ЗСУ

— могло б діяти набагато краще, якби ***Сирський*** не кидав у Бахмут додаткові батальйони з різних бригад (замість того, щоб відправляти туди цілі бригади), що призводило до хаосу, коли підрозділи ЗСУ часто обстрілювали один одного або заходили на позиції, які росіяни захопили через неправильну комунікацію.

Це було нічим іншим, як рецептом для чергової катастрофи:

— коли стало ясно, що місто втрачається, ***Зеленський*** наказав відправити до ***Бахмута*** деякі з найкращих бригад ЗСУ, що залишилися.

І знову ж таки, як і в ***Попасній***, ***Сєвєродонецьку*** та ***Лисичанську***, ЗСУ **зазнало найбільших втрат упродовж останніх днів бою, намагаючись вивести тих, хто вижив, з котла, що було [штучно] створено.**

8. ЗВИЧНІ ВИПРАВДАННЯ

Як завжди, влада тримала напоготові пояснення:

— "Ми мали це зробити, інакше росіяни б пішли на Часів Яр, а потім… ну, й аж до Києва".

Насправді це був нонсенс:

— наприкінці битви за Бахмут бійці ПВК "Вагнер" були виснажені та змушені поступитися своїм місцем повітряному десанту.

Іншими словами, хтось там – імовірно, СБУ – не виконав своєї домашньої роботи:

— Київ не знав, що через те, що багато російських підрозділів ПДВ було розбито на початку війни, росіяни стали надзвичайно неохоче використовувати такі підрозділи для штурмових дій (за винятком таких "інтервенцій", як у вересні, коли вони намагалися сповільнити український наступ безпосередньо на Глушкове).

Всупереч цьому, **рішення, які ґрунтувалися на ілюзіях і хибних уявленнях, тривали й надалі**.

Далі, за наказом ***Зеленського***, ***Сирський*** і Генштаб ЗСУ розпочали реалізацію плану "великого контрнаступу (на Токмак, а потім на Азовське море)".

Найгірше полягає в тому, що

— цей план було розроблено аж восени 2022 року, приблизно в той час, коли було звільнено Лиман.

Тоді, ймовірно, він міг би спрацювати, тому що російські війська на півдні Запоріжжя були розбиті й не мали укріплень чи чогось подібного до "ешелонованої оборони". До того ж, основну масу російських підкріплень (ПДВ насамперед) було залучено до оборонних боїв на Херсонщині.

Однак цей план не було скориговано впродовж наступних 8–9 місяців:

— чи то це був прокол СБУ, чи польової розвідки ЗСУ, чи ідеальне поєднання некомпетентних рішень у Києві, але:

— ніхто у вищому командуванні ЗСУ не врахував, що за цей час за наказом Суровікіна було встановлено мінні поля і збудовано укріплення.

Щобільше,

— Захід не зміг надати артилерійські ракети та снаряди, які він обіцяв.

Отже,

— ЗСУ не змогло підготувати наступ завчасно, завдаючи ударів по російських штабах та складах боєприпасів (перед самим наступом) або "розм’якшуючи" їхні лінії оборони:

— це почалося лише за 2–3 тижні після початку наступу…

… а до цього моменту ЗСУ втратило низку найкращих підрозділів у Бахмуті.

9. «ПІДКРІПЛЕННЯ ПРОВАЛУ»

"Великий" український [контр]наступ на півдні

1) — було розпочато на підставі застарілого плану;

2) — він отримав мінімальну авіаційну та артилерійську підтримку,

3) — до нього було залучено тільки-но створені, недосвідчені бригади.

Не дивно, що ці бригади одну за одною було розбито. Кілька з них зазнали серйозних втрат ще під час організації своїх атак, коли вони перебували за кілька кілометрів від лінії фронту. І це ще не говорячи про втрати, яких вони зазнали, пробиваючись через мінні поля глибиною 10–15 км.

Виявилося, що

— за два дні після початку цього наступу ***Сирський*** – а, отже, і ***Залужний***, і ***Зеленський*** – уже знали, що наступ зазнав невдачі.

Що вони зробили?

Всупереч найосновнішому принципу війни ("ніколи не підкріплюй провал"), вони всі вирішили й далі підкріплювати невдачу:

1) — перейшли на піхотні атаки "замість" і потім робили це навіть тоді, коли мали розуміти, що неможливо досягти будь-чого.

Мало того,

2) — ***Зеленський*** раз за разом наполягав на подальших атаках навіть у вересні та жовтні 2023 року, коли й друга, а потім і третя "хвиля" новостворених підрозділів вже були цілком виснажені.

Можна констатувати, що **ЗСУ під час ["контрнаступу"] розбили вщент 6 російських дивізій.**

Однак **їм так і не вдалося прорвати російську лінію фронту**, а загальна кількість російських втрат у довготривалій перспективі не мали значення, оскільки після початкового хаосу російська мобілізація "виробляла" більше військ щомісяця, ніж ЗСУ могло вбити. Іншими словами: навіть після всіх втрат улітку минулого року російська армія вийшла із цього ще сильнішою, ніж раніше.

Не дивно, що російські війська змогли зупинити трагедію Зеленського своїм власним наступом на Авдіївку.

10. Бізнес-модель НАТО

Цікаво, що російський наступ на Авдіївку було розпочато приблизно тоді, коли США повністю припинили постачання артилерійських боєприпасів Україні, а "фантастична трійця" [Байден, Салліван та Блінкен] – і це попри чітке рішення всього НАТО від вересня минулого року – повністю перемикнулася на "порятунок Ізраїлю".

Протягом наступних шести місяців Україна не отримала від США майже нічого.

Те, що надсилала ЄС, було просто недостатнім, оскільки "зомбі-ідіоти" в Брюсселі, Берліні, Парижі та подібних місцях досі не розуміють важливості цієї війни.

Як і для американців, для них це – "бізнес-модель":

1) — позбутися старої зброї, зробивши Україну щасливою;

2) — дозволити своїм друзям заробляти гроші, модернізуючи це старе обладнання, щоб українці отримали "щось, що [хоча б] працює";

3) — але, на додачу, дати можливість своїм друзям та спонсорам заробляти набагато більше грошей, купуючи суперсучасне нове обладнання для своїх збройних сил… що пояснюється такими безглуздими ідеями, як "Путін біля воріт… у 2030-му або коли-небудь пізніше".

Іншими словами:

— "Захід" також почав підкріплювати власні невдачі – що "Захід" може собі дозволити.

Це виходить із факту, що "Захід" не заворушився навіть після програшу в кожній війні, яку він вів останні 20+ років.

Тому що програвати війни – це також бізнес-модель на "Заході".

Тобто:

— війни ведуться для отримання прибутку, а не для перемоги, і є витрачанням трильйонних сум коштом платників податків, через відмивання їх до кишень "спонсорів". І це триває багато років.

… а потім, вірно дотримуючись доктрини Зеленського "ані кроку назад", 110-та механізована бригада в Авдіївці трималася, трималася і трималася… місяцями без відпочинку.

Яким було єдине рішення ***Сирського***?

— Перекинути 47-му механізовану бригаду, уже вкрай пошарпану від спроби пробитися через російські укріплення на півдні, до цього сектору.

І знову ж таки,

— серйозні підкріплення було спрямовано до ***Авдіївки*** лише тоді, коли стало абсолютно ясно, що залишки гарнізону доведеться виводити.

І, знову ж таки, ЗСУ зазнали найбільших втрат у цій битві лише впродовж останніх кількох днів.

… і, як зазвичай, ніхто в Києві не виніс жодних уроків.

Щонайбільше,

— ***Зеленський*** звільнив ***Залужного*** й замінив його саме тим генералом, який весь час помилявся: ***Сирським***.

[Фото: В Авдіївці 3-й штурмова бригада мала завдання вивести тих, хто залишився в оточенні, оскільки, як завжди, наказ на відступ було видано занадто пізно. "Шоу" та ілюзія про можливість чимось вразити зомбі-ідіотів на Заході були важливішими за військову реальність.]

11. ВІД ГЕРОЯ ДО "ПОВНОГО НУЛЯ"

Коли все це складається докупи, результати зовсім не дивують.

"Захід" тим часом "глибоко вражений" Україною [тим, що відбувається]

– але через те, що ***Зеленський*** забагато обіцяв, анонсував ще більше, але "не зміг виконати".

Бо

— в нього не було іншої стратегії, крім як "вичавлювати" з Вашингтона, Берліна, Лондона та Парижа дедалі більше й більше зброї.

На жаль, його обіцянки "загнати росіян у море" не спрацювали.

І через впертість ***Сирського*** щодо будь-яких порад.

Для "зомбі-ідіотів" на Заході це рівнозначно "зраді":

— для них двоє керманичів у Києві нині стали "нездатними балакунами", бо це "погано впливає на наші рейтинги".

(І, будь ласка, шановні українці, які можуть зараз поскаржитися: чи є в НАТО стільки ж некомпетентних, поразницьких, навіть проросійських генералів, як в Україні – абсолютно неважливо. Згадані країни вже є членами цього "ексклюзивного клубу", і тому якість їхнього вищого командування не

має значення. Навпаки: "Україна має спершу себе довести". І завдяки своєму керівництву вона постійно не справляється із цим завданням).

Не дивно, що "Захід" де-факто припинив звертати увагу на дедалі нові прохання України про зброю, про дозвіл на удари по Росії західною зброєю тощо.

Чому вони мають слідувати порадам і підтримувати прохання персонажів, які "не спроможні"?

Приблизно з березня цього року Україна може розраховувати лише на обмежену фінансову підтримку з боку ЄС і періодичне постачання артилерійських снарядів – також із боку США.

І так, кілька країн-членів НАТО з ЄС відправлять свої старі винищувачі F-16 та Mirage-2000 на утилізацію в Україну.… і навіть це тільки тому, що ЄС вирішив, що це найдешевший спосіб "підтримати" Україну, водночас його бізнес-модель працює дуже добре.

Цього разу завдяки наданню відсотків із заморожених на Заході російських грошей як кредитів, які Київ має повернути.

12. АБСУРДНІСТЬ

Тим часом створення нових батальйонів і формування з них нових бригад стало одним із найбільш охоче підтримуваних "хобі" ***Сирського*** і його Генштабу ЗСУ.

Тому що

— чим більше друзів залучено, тим більше послуг повертається, і чим більше друзів – тим більше можливостей для отримання хабарів та вигод.

Якщо вони

— створили приблизно 40+ бригад у 2022 році та на початку 2023-го, то

— за останній рік вони створили щонайменше 20, а можливо, і 30 додаткових бригад

– і це попри те, що добре знали, що нові підрозділи навряд чи будуть озброєні належним чином.

І дійсно, важко уявити, що "Захід" коли-небудь доставить всю необхідну важку техніку, щоб оснастити всі нові бригади (ще менше – всю необхідну артилерію та боєприпаси).

(… в інших випадках Захід пообіцяв надати, потім не надав, потім усе ж-таки надав "щось", але за багато місяців пізніше, ніж було оголошено… і так сталося, що кілька нових бригад було створено як "механізовані", потім їх перекваліфікували в "піхотні", і, зрештою, вони з'явилися на фронті як "механізовані").

Насправді

> — не тільки новостворені підрозділи, а й наявні бригади критично відчувають нестачу звичайних транспортних засобів (тобто, позашляховиків).
>
> Не кажучи вже про бронетехніку та артилерію.

Звісно, багато хто вважає, що їхні "механізовані" підрозділи отримали багато західних MRAP (машини із захистом від мін та засідок). І безсумнівно, що MRAP є порівняно дешевими транспортними засобами, які забезпечують певний рівень захисту та які можна легко виготовляти великими партіями – особливо компаніями "друзів" VIP-персон. Як результат – саме вони наразі є "броньованими" транспортними засобами, які надані Україні Заходом або виготовлені в Україні.

Однак MRAP розшифровується як "машина із захистом від мін і засідок" – але не як "броньований транспортер", і вже точно не як "бойова машина піхоти", і, безумовно, не "танк".

Звичайно, виробники хвалять свої MRAP, але запитайте людей, які розробляли такі машини, і перше, що вони підкреслять, – це те, що **ці машини призначені для перевезення військовослужбовців або доставлення боєприпасів та припасів, але не для штурму ворожих позицій**. MRAP не призначені для використання як штурмові машини, ані в наступальних, ані в оборонних операціях. Ось чому вони – MRAP, а не БМП і не навіть не БТР.

Іншими словами:

> — усі ці новостворені "механізовані" батальйони та бригади ЗСУ можна, у кращому випадку, назвати "моторизованими", але аж ніяк не "механізованими".

Найгірше те, що більшість цих підрозділів скеровуються в окопи для відбиття постійних російських штурмів. У таких сценаріях їхні MRAP майже не є корисними.

Як ці новостворені бригади, так і кілька відновлених старих не використовуються для маневреної війни.

Через накази Зеленського "ані кроку назад" ЗСУ сьогодні витрачає 99 % свого часу на бої на виснаження проти противника, який може дозволити собі втрати.

> … і цей процес повторюється знову і знову… створюється враження, що ніхто не може пояснити чому, ані має на це відповідь.

Іншими словами:

> **— це можна описати як ще один процес підкріплення провалу.**

Дійсно: **підкріплення провалів до абсурдних масштабів**.

13. … І ЩЕ БІЛЬШЕ АБСУРДУ

Наче цього всього було недостатньо, останньою "перлиною" стала так звана "мирна угода" Зеленського.

Як виявилося, **вона ґрунтується на всіх можливих ідеях, які НАТО вже відхилило.**

Ну, насправді:

> — 1) — вступ України до НАТО, 2) — дозвіл НАТО завдавати ударів вглиб Росії за допомогою західної зброї, 3) — спільна протиповітряна оборона українського неба тощо.

Я маю на увазі:

> **— яким дурнем треба бути, щоб вигадати саме ті ідеї, які вже відкинули, а потім сподіватися, що НАТО змінить свою думку?**

Звідки з'явився такий політик? З країни мрій?

Це виглядало б смішно, якби хтось намагався використати це як сценарій для телевізійної комедії.

14. ВИСНОВКИ

Повертаючись до 2022 року, ЗСУ не змогли не розгромити повномасштабне російське вторгнення не через "блискучого та улюбленого" Залужного, а через те, що її 200 тисяч, а потім і 400 тисяч вояків усе ще очолювали Офіцери, які знали свою справу й мали свободу діяти відповідно до свого досвіду.

Відповідно, вони також мали свободу дозволяти своїм військам воювати з росіянами так, як вони вміють найкраще: з майстерністю та запалом.

Саме ці люди знищили російські війська: вони досягли того, чого не досяг жоден український генерал, і вже точно не Зеленський.

Однак до 50 % із цих "людей" уже не залишилося: їх або убили, або вони стали інвалідами й вийшли з ладу.

З 2023 року ЗСУ не досягає успіху саме через своїх генералів і через Зеленського.

Тому що

> **— їхні "лідери" є групою некомпетентних осіб, які не мають ідей та рішень – але є експертами в організації телевізійних шоу, виступів у соціальних мережах, "дисциплінуванні" та мікроменеджменті.**

Це зайшло так далеко, що з огляду на тотальну некомпетентність, невдачі, ілюзії, фантазії, корупцію та непотизм у Києві, можна лише дивуватися, як ЗСУ досі тримаються.

Проте вони тримаються – завдяки майстерності деяких молодших командирів і сотень тисяч військовослужбовців, які б'ються попри все.

Отже, висновки очевидні:

1. Україні потрібне політичне керівництво, яке буде безжально об'єктивним, надзвичайно самокритичним, здатним реформувати себе і країну за допомогою розроблення та впровадження реалістичних і розумних доктрин та стратегій. Наявне керівництво таким не є: воно живе в ілюзіях і надмірно залежить від допомоги з-за кордону (яка ніколи не буде надана достатньою мірою). Як таке, воно швидше "продасть" країну (або зажене її в боргову яму на століття), ніж зробить щось інше.

2. ЗСУ потрібне військове керівництво, яке не прагне виконувати послуги для політичного керівництва або один для одного, забезпечувати свої позиції або брати хабарі, а керівництво, яке здатне на інноваційні рішення та на перемогу в цій війні, оперуючи меншою кількістю військ, зброї та ресурсів, ніж противник. Перш за все, це керівництво має бути здібним розпочати повну реформу нинішньої структури ЗСУ, розробити нову доктрину для перенавчання офіцерського корпусу та підрозділів, а також знайти й адаптувати сучасні технології. Нинішнє керівництво геть неспроможне це зробити: воно довело свою неспроможність робити щось інше, ніж те, що робили радянські генерали 40–80 років тому.

3. Україні потрібне як політичне, так і військове керівництво, яке буде підзвітним, де "полетять голови" (тобто певних осіб буде звільнено), коли одна або обидві структури припустяться стільки ж помилок, скільки вони робили з початку 2023 року. І негайно, без будь-яких із (тепер уже звичних) виправдань, "офіційних розслідувань", вагань чи зволікань. Наразі цього немає. Адміністрація Зеленського ні перед ким не несе відповідальності, окрім кількох олігархів, які привели її до влади, тоді як головнокомандувач

підзвітний лише Зеленському, але той утримує його на посаді, оскільки він погоджується з кожною ілюзією президента (і, ймовірно, сам їм вірить). Отже, вони підзвітні лише один одному, але не народу України.

4. Виправдання на кшталт "Україні не вистачає чоловіків віком 19–21 року", щоб мобілізувати їх і відправити на війну, – це брехня. В Україні достатньо людей, щоби перемогти Росію (і є не лише чоловіки, а й жінки цього віку) – за умови, що вони будуть належним чином підготовлені, оснащені й – насамперед – матимуть правильне командування. Проблема в мобілізації, мотивації, а потім правильному використанні наявних людських ресурсів: це відповідальність уряду – за умови, що він виконує свої обов'язки, чого він не робить. І навпаки: з нинішнім керівництвом Україна не виграє цю війну навіть за умови мобілізації 10 мільйонів військовослужбовців. Тому що її нинішнє керівництво не має уявлення про те, як мобілізувати та організувати все суспільство й економіку, і не зацікавлене в пошуку командирів, спроможних виграти цю війну. Нинішнє керівництво лише спромоглося зіпсувати свою репутацію, просячи допомоги на Заході, тоді як його генерали відзначаються марнотратством мізерних ресурсів у масових боях на виснаження (або провалах, які вони створили, а потім підкріпили), позбуваючись неприємних підлеглих відправленням їх на безглузді фронтальні контратаки й отримуючи хабарі за кожної нагоди.

Загалом (і я перший, хто страждаю через такий "неприємний" висновок): вибачте, але

Україні потрібне нове керівництво й повна реформа її уряду та збройних сил зверху донизу.

***

№ 152

НАЦІЯ ТА ЦИВІЛІЗАЦІЯ

1 листопада 2017

СЕРГІЙ ДАЦЮК

Що зараз найбільше заважає Україні, що власне знищує та вбиває Україну?

Ні, не війна. Ні, не корупція. Ні, не здирництво олігархів. Ні, не політичний авторитаризм та цькування владою опозиції. Ні, навіть не радикальна українізація. Ні, тим більше, не залишкова русифікація культури, інформаційного простору, науки та технологій.

Україну знищує та вбиває квазіцивілізаційна спрямованість правлячого класу на прості рішення, на копіювання чужих реформ, на інтелектофобію, на примітивні мотивації – до збагачення, до влади, до марнославства.

Ось це вбиває Україну.

Руйнування України відбувається на більш вищому і складнішому рівні, ніж той, проти якого ми постаємо на Майданах.

Україна потребує не просто зміни політичної та економічної системи. Україна потребує змін цивілізаційного рівня – на рівні мотивацій правлячого класу загалом, і мотивацій політиків, бізнесменів та інтелектуалів зокрема.

І в цьому процесі найбільша проблема – знищення дискурсивного плюралізму, самоусунення українських гуманітаріїв від процесу міждискурсивних дискусій.

Тому **найбільш голосно звучить націоналістичний дискурс – тоталітарний, інтелектофобний, агресивний.**

1. Універсалізм цивілізацій та унікальність націй

В своїй роботі *"Ідея перспективи України"* я сказав метафорично: "Іноді кажуть, що ми спочатку створимо націю, а потім трансформуємо її у цивілізацію.

На жаль, це неможливо, як неможливо викувати спочатку ніж, а потім перекувати його на меч – вам забракне металу." Мені здавалося, що цього достатньо.

> 1) — Але стаття *"Чи потрібний націоналізм для цивілізаційного лідерства?"* Анатолія ***Якименка*** показала, що **здатність націоналістів бути глухими до метафоричної аргументації непереборна**.

Я, чесно кажучи, впав у деякий відчай від того нерозуміння і тієї націоналістичної агресії, яка стала реакцією на згадану мою роботу.

> 2) — Але стаття *"Цивілізаційне лідерство: застаріла ідея чи необхідна умова"* Наталії ***Безмен*** надихнули мене на продовження розмови.

Цивілізація це позачасопросторова зв'язність деякої людської (поки що) спільноти певною системою мотивацій, яка виражається міфами, релігіями і з XX століття універсальними ідеологіями. Ця зв'язність націлена на довготривале існування від сотень до тисяч років. Ця зв'язність може існувати у просторі на певній території, на різних територіях по всій планеті чи взагалі як мережа спільнот топологічно.

Практично **ніколи в людській історії цивілізації не виникали з націй**.

Навпаки, це

> 1) — нації як конкретно-історична форма повсякденного буття частин або цілих цивілізацій виникали всередині однієї або навіть декількох цивілізацій.
>
> 2) — **Нації більш простіші форми існування спільностей, ніж цивілізації**.
>
> **Нації базовані на уявній єдності через мову та культуру, які швидкозмінні. Мова змінюється протягом декількох сотень років, а культура ще частіше.**

Цивілізація завжди базуються на системі трансцендентних та універсальних мотивацій.

(1) **Нації завжди базуються на культурі (зразки, еталони, норми у процесах творення, відтворення, динамічної зміни та знищення).**

(2) **Нації – продукт певної епохи Нового часу.**

(3) Нації значним чином походять зі споживчого диктату капіталу.

Сам капітал завжди був інтернаціональним, але щоб упокорювати споживачів своїх товарів та послуг капіталу потрібні були розмежовані і зручні для функціонування ринків мовно-культурні сегменти зі своїми державами. Нації це ринки, обмежені мовою та культурою, для зручності їх використання капіталом. Ось, до речі, чому націоналісти завжди потрапляють у залежність від олігархів та диктаторів.

Цивілізації універсальні, нації унікальні.

Цивілізацію можуть наслідувати інші цивілізації добровільно, бо вона має трансценденції, що існують поза мовою і культурою. А націю інші нації можуть наслідувати лише всередині знову ж таки цивілізаційного примусу (колоніальне підкорення, транскордонний вплив). Навіть культурний вплив можливий лише в процесі цивілізаційного, але не навпаки.

Ідеологія марксизму хоч і універсальна, але надто звужена – до змісту розподілу матеріальних благ та класової боротьби. Трансцендентні змісти універсальної моралі, індивідуальної свободи, благородства, всебічного розвитку залишилися за межами цієї ідеології. Тому марксистська цивілізація зазнала поразки. Більш фундаментальні мислительні установки та мотиваційні настанови опинилися над цією ідеологією (наприклад, російський імперіалізм та православ'я в СРСР).

Нації в період боротьби за незалежність можуть породжувати ідеології націоналізму. Але через свою засадничу неуніверсальність та утилітарність вони ніколи не можуть сягати трансцендентних змістів. Варто згадати 10 заповідей українського націоналіста чи 44 правила українського націоналіста – наскрізь утилітарні, тоталітарні та ресентиментні. Прагматика боротьби за незалежність може їх виправдати. Але з отриманням незалежності вони перестають бути осмисленими.

Марксизм та націоналізм, хоч і по-різному, але є цивілізаційно обмеженими.

2. Чи виникають цивілізації з націй?

До виникнення капіталізму націй не існувало.

Людству достатньо було цивілізаційного розвитку.

Національне тоді визначалося дуже просто – чия влада, того і мова, того і культура. Такі найдревніші цивілізації як Індія чи Китай водночас обіймали в сучасному розумінні декілька націй і не дуже тим переймалися.

Коли на якусь заселену територію війною приходила інша цивілізація, то вона поступово нав'язувала і свою культуру. Але ще в давнину був один фронтирний народ, який дуже опікувався своєю самістю – перш за все, на рівні цивілізації. Це древні євреї.

В плані культури древні євреї мало відрізнялися від оточуючих їх народів, а мова їх так само зазнавала змін, як і мова оточуючих народів. Але в плані цивілізації древні євреї через мотивуючі трансцендентні змісти книги вкупі з повелінням їх вивчення та наслідування зуміли втримати свою цивілізацію. І ніщо їх не знищило, навіть розсіяння по світу. А ось зовсім недавно в історичному плані вони навіть мову свою змінили.

Древня Греція це приклад великої культури, яка змогла вирости в цивілізацію не сама по собі, а в своїй цивілізаційній наступності. Древній Рим тримався новоствореного римського права як квазіцивілізаційних засад і поширював свою експансію на багато країн, але так і не зміг протистояти маленькій єврейській провінції, де народився Христос, один з апостолів якого сказав – "немає ні елліна, ні іудея".

Римського права було недостатньо, щоб протистояти трансцендентному змісту християнства, бо перше було наскрізь меркантильним і не давало духовних горизонтів розвитку, які давало друге. Трансцендентні мотивації християнства здолали нібито дуже сильний Рим. І хоча вважається, що Рим перемогли варвари, насправді всіх їх перемогла християнська цивілізація, яка з часом сама розпалася на три цивілізації.

Найбільшою імперією за всю людську історію була імперія Чингісхана. Але слабкість її в цивілізаційному плані (навіть текст Яси не зберігся) призвела до її швидкого розпаду. Її уламки відійшли до декількох цивілізацій, одна з яких це Росія, православна цивілізація, яка все ще зберігає поряд з православ'ям та комуно-соціалізмом багато змістовних структур мотивацій Орди.

Британія, ніколи не творила цивілізацію з нації. Походження англо-саксонської цивілізації, яку зараз у розмежуванні з Європою представляють США, значно відрізнялося від європейського шляху розвитку. Британія як цивілізація почалася з замовлення Єлизаветою І філософії науки Френсісу Бекону та втілення цієї філософії у систему наукових мотивацій розвитку Великобританії як імперії. З цього моменту виникає британська наука, яка зрештою змушує Британію до цивілізаційної експансії. Америку відкрила Іспанія, але найпотужнішу цивілізацію створила там Британія.

Тобто **цивілізація не виникає з нації самої по собі.**

Цивілізація виникає лише з нової системи мотивацій.

Уявлення про вільну людину як суб'єкта розвитку та масонський проект прихованих еліт, що маніпулюють виборною демократією на основі верховенства права, а також стимулювання інтелекту та інновацій зрештою створили нову цивілізацію.

США, маючи англійську мову, мають принципово іншу культуру, ніж Британія.

Тепер вже світовий принцип культурної експансії змінився – "чиї інновації, того і мова". Причому значення мають саме інновації та технології, а не великі гроші, бо великі гроші були і є багато в яких країн, а от найбільше інновацій саме в англо-саксонських.

В згаданій статті ***Якименко*** пише:

> *— "В рамках Західної цивілізації можна означити кілька націоналістичних центрів з цивілізаційними амбіціями, котрі сперечались між собою за цивілізаційне лідерство кілька останніх століть, це: Великобританія, Франція, Іспанія, Росія та згодом Німеччина."*

Це принципово невірне уявлення.

Давайте розберемося.

Як вище описано, Британія свого часу спричинилася до творення нового зародку цивілізації – США, яка стала окремою цивілізацією і виступила розкольником Західної цивілізації вже на початку XXI століття. Росія постійно намагалася протистояти Західній цивілізації – як Російська імперія, як СРСР і як сьогодні Росія "Русского мира". Європа являла собою власне Західну цивілізацію, яка протистояла СРСР разом з США. До кінця XX століття США усвідомлюють свою цивілізаційну окремішність від Європи.

Після розпаду СРСР Франція та Німеччина спричинилися до творення Європейської цивілізації, окремої від США. Після відходу США від Європейської Західної цивілізації Британія добре подумала і вирішила повернутися до своєї дочірньої, а нині вже інтегральної для неї цивілізації США, зробивши це у вигляді Брекзіт.

Отже **нічого з того, про що пише Якименко, немає.**

Немає у Європі таких націй, які цивілізаційно конкурують та/чи об'єднуються в єдину цивілізацію. А є різні цивілізаційні конгломерати, які конкурують незалежно від націй, на деякому іншому рівні складності – на рівні систем мотивацій до розвитку, які інтегрують різні нації, але не на рівні мови та культур, які їх розділяють.

Тобто мова та культура йдуть за більш сильними мотиваціями. Щоб створити, відновити, поширити через експансію чи змінити мову та культуру, потрібно створювати нову цивілізацію, хоч би і шляхом розгалуження, як розгалуження християнства на три цивілізації, чи як відгалуження від Британії (і Європи в цілому) США, та забезпечувати цивілізаційну експансію.

Зрештою Європа не є єдиною цивілізацією. Але не тому, як твердить Якименко, що там є Франція (колись імперія), Іспанія (колись імперія), Італія (колись древньоримська імперія), Німеччина (колись імперія). Жодна з цих країн не є цивілізацією, хоча вони є потужними націями. В Європі дві впливові та багаті цивілізації – католицька та протестантська. Є ще маловпливова і бідна цивілізація – православна.

В своїй роботі *"Перспективи Європейського союзу як цивілізації"* я доволі детально аналізував ці аспекти, описавши саме через цивілізаційну антропологію перспективи Європи.

Епічною помилкою Росії зараз було прив'язати свою цивілізацію до національного контексту.

"Русский мир" принципово не може перемогти, тому що він "русский". Тобто "Русский мир" принципово не універсальний, його не можуть прийняти не тільки українці, прибалти чи казахи, його не сприймає Китай, Індія, Європа та США. Бо у кожного свій національний зміст.

> — В цивілізаційному аспекті "Русский мир" програв в момент виникнення національної ідеї, яка не має нових мотивацій цивілізаційного рівня.

Водночас Росія, використовуючи суперечності трьох цивілізацій в Європі – 1) православної, 2) католицької та 3) протестантської, а також вплив і експансію в неї представників 4) ісламської цивілізації, – **розколює Європу**.

На рівні ***мотивацій*** Росія продукує антиамериканізм, економічний патерналізм, політичне підданство, громадянську пасивність, олігархічну експлуатацію ресурсів, комунікативну агресію та культурний примітивізм.

Це згубні *мотивації* для цивілізаційного розвитку.

3. Україна як нація, цивілізація та предмет націоналістів

Найближче до цивілізаційного задуму за останні 100 років був ***Скоропадський***.

— Скоропадський хотів перехопити цивілізаційний проект Російської імперії, зробивши Україну цивілізаційним спадкоємцем Росії.

Але ***Петлюра***, ***Донцов*** та ***Бандера*** **прагнули національної самореалізації, без цивілізаційних домагань, подалі від Росії.**

І це родова травма України:

— нам вічно приходилося вибирати напрям – або цивілізаційний масштаб, або спрощену самість з ізоляцією.

Український націоналізм дуже специфічний.

1) — Нація для нього є лише формальним засновком.

2) — **Більш значимими для націоналістів є тоталітарна традиція, трайбалізм, сектантство, агресія щодо всього чужого.**

Відтак

3) — націоналісти не тільки не творять цивілізацію, але вони також репресують спонтанну національну творчість, оскільки вважають, що творити націю можуть лише націоналісти.

Жертовні дії українських націоналістів були зрозумілими, поки вони протистояли класовому змісту мотивацій СРСР.

— ОУН-УПА це герої, але скоріше в контексті задуму Коновальця, ніж Бандери та Донцова.

Однак після руйнування СРСР націоналістичні мотивації українців стали такими ж односторонніми, якими були класові мотивації в СРСР. Там була класова одномірність, тепер стала націоналістична одномірність.

А нам потрібна цивілізаційна багатовимірність.

Сепаратна героїзація Петлюри та Бандери, відособлення УНР як нібито основного революційного процесу державності України це втеча від цивілізаційного виміру.

Більше того, в цих героїзаціях та відособленнях немає місця благородству. Значно більше благородства у Коновальця, Скоропадського, Болбочана.

Благородство завжди має трансцендентне походження, що є принциповим для цивілізації, бо без історичних прикладів благородства національна еліта не

може відбутися, а цивілізація не здійсниться.

Обираючи неблагородних героїв минулого, Україна прирікає себе на поразку в теперішньому.

Також **надзвичайно важлива роль націоналістів у ініціації та державотворенні незалежної України в 1991 році.**

— Навіть в двох революціях позитивну роль націоналістів важко переоцінити.

Але **світова криза 2008 року радикально змінила світ – нації, держави та території перетворилися на архаїку.**

— **Націоналісти цього ніби не помітили і продовжили відстоювати свої тепер вже архаїчні цінності.**

Націоналісти сьогодні це велика проблема України, так само як і олігархи.

Їх проблемність проявляється у тому, що вони

1) — поширюють свій націоналістичний наратив на історію та політологію, витісняючи інші наративи (як це раніше робили більшовики);

2) — намагаються диктувати свій націоналістичний дискурс у політиці, обмежуючи її до українізації;

3) — блокують інтелектуальні дискусії, примітивізуючи їх до питань мови та культури;

4) — агресують суспільну комунікацію націоналістичною нетерпимістю та породжують розкол в Україні.

Націоналісти такі ж само тоталітарні, як і комуністи.

1) — Їх установка на тотальність націоналістичного доведена до межі – «хто не націоналіст, той не українець».

2) — Націоналісти намагаються знищити всі інші змісти, окрім націоналістичних.

Впродовж останніх років саме російська мова була мовою ненависті.

— Але зараз саме націоналісти роблять і українську мову мовою ненависті.

— Але чи варто одній мові ненависті протиставляти іншу мову ненависті?

З останніх сил закликаю українських інтелектуалів протистояти націоналістичному наративу в суспільних науках. Потрібно зректися націоналізму як способу простого та архаїчного вирішення складних суспільних проблем.

Українці мали би розробляти та поширювати свої нові мотивації, вистраждані в Революції Гідності та війні. Водночас в останній час вони заходилися боротися саме за мову та культуру.

— Ми у своїй інтелектуальній убогості часто бачимо з боку Росії лише мовно-культурну експансію щодо України.

— І так само на примітивному рівні хочемо протистояти Росії мовно-культурними засобами. Це глухий кут.

Поширимо трансцендентні мотивації, тоді поширюється мова та культура. Будемо поширювати мову та культуру в обхід цих мотивацій, тоді втратимо Україну.

Нація, хоча і уявна спільнота, трагічним чином не трансцендентна, бо спирається на уяву мас, яка здебільшого повсякденна.

Націоналізм воює не за націю, а здебільшого – проти чужинців та ворогів.

Найкраще поширюють мову та культуру не націоналісти, а ті, хто творить мислительні інновації, тобто нові мислеформи та нові мислительні установки, нові мотиваційні настанови та нові цінності, нові естетичні орієнтації та нові смислообрази.

Справжній націоналіст – це цивілізаціоніст.

Якщо триматися за цивілізацію, можна розвиватися та посилюватися в тривалій перспективі.

Якщо триматися за націю, можна програти дуже швидко, особливо в Україні, яка є класичною фронтирною країною.

Фронтирна країна в принципі не може довго виживати як нація:

— надто вже великі наднаціональні сили постійно діють на неї та руйнують її на мотиваційному, а потім і на мовному та культурному рівні.

Лише рівень трансцендентних мотивацій зможе дати Україні можливість протистояти впливам сусідніх цивілізацій, на перетині яких майже весь час своєї історії знаходилась Україна:

— католицької, православної, меншою мірою протестантської, але також і ісламської, включаючи потенційну небезпеку від експансії конфуціанської та буддійської цивілізацій.

Ще раз повторю цивілізаційні мотиваційні настанови з роботи "Ідея перспективи України".

"1. Культивування інтелектуалізму це найперша цивілізаційна ідея України.

2. Підтримка та виховання смаку до інновацій та винаходів на тлі засадничої нетерпимості до будь-яких реформ і модернізацій на основі чужих зразків, це друга цивілізаційна ідея України.

3. Як спосіб організації українства – мережева громада, що контролює держави та корпорації, це третя цивілізаційна ідея України.

4. Повернення до традиційної установки на рівновагу (у предків поєднання Нав-Яв-Прав) на новому рівні розуміння: Світу та Позасвіту, актуального та віртуального, ойкумени та космосу – це четверта цивілізаційна ідея.

5. Визнання психічного суверенітету і розвиток теорії та практики психоконструювання – це п'ята цивілізаційна ідея.

6. Якомога інклюзивніше іншування українців, орієнтація на інакше з дитинства, віднайдення інакшого та опанування його – це шоста цивілізаційна ідея України.

7. Україна як вічний Фронтир щонайперше зацікавлена у синхронізації цивілізацій планети, тому Україна як цивілізація орієнтована на об'єднання всього людства."

Це мотиваційні настанови.

Водночас основою цивілізації має бути тріада

– 1) — мислительні установки, 2) — мотиваційні настанови та 3) — естетичні орієнтації.

Мислительні установки сформульовані в інших моїх філософських роботах. Але я все ще не готовий говорити про естетичні орієнтації цієї нової

цивілізації, бо надто мало процесів літературно-мистецького розвитку поки що є в Україні. Ці орієнтації неможливо видумати абстрактно, тим більше без їх протиставлення європейським та російським естетичним орієнтаціям.

Кажу те, що глибоко розумію, у що палко вірю і що інтуїтивно прозріваю, і нехай Бог мені буде свідком,

> **– Україна ніколи не буде нацією в уявленнях націоналістів як мовно-культурна окремішня спільнота, подібно до інших націй у Європі;**

Україна або

1) — започаткує нову цивілізацію з новими мотиваціями в напрямку створення єдиного людства, докорінним чином урізноманітнивши свої мови та змінивши свою культуру,

2) — або буде зруйнована та розподілена між іншими цивілізаціями.

***

№ 153

Перспективи Європейського Союзу як цивілізації

2010-11-29

Сергей ***Дацюк***, Диалоги

1. Бюрократичний проект Європейського Союзу

Потім в 1957 році була Римська Угода про *Європейську економічну спільноту* та *Євроатом*. В 1965 році була створена Європейська Рада, куди входили глави держав та урядів країн членів ЄС, та Єврокомісія, вищий орган виконавчої влади, що відповідає за виконання рішень ЄС та контролює їх виконання в країнах-членах. В 1978 році була створена Європейська Валютна Система. В 1979 році були проведені перші вибори в Європейський Парламент, який має три завдання — законодавство, бюджетування та контроль за Єврокомісією. В 1985 році була заключена *Шенгенська Угода* про відміну паспортного та митного контролю та запровадження вільного пересування територією ЄС. В 1992 році була укладена *Маастрихтська*

*угода,*яка здійснила перетворення Європейської Економічної Спільноти на Європейський Союз. В 1999 році запроваджено єдину європейську валюту євро, яка увійшла в готівковий обіг з 2002 року. В 2004 році було підписано Європейську Конституцію, яка не вступила в силу через проблеми з її ратифікацією.

В ЄС станом на 2010 рік входять: Австрія, Бельгія, Болгарія, Великобританія, Греція, Данія, Ірландія, Іспанія, Італія, Кіпр, Латвія, Литва, Люксембург, Мальта, Нідерланди, Німеччина, Польща, Португалія, Румунія, Словаччина, Словенія, Угорщина, Фінляндія, Франція, Чехія, Швеція та Естонія.

Таким чином, в історії поступового створення ЄС можна бачити поступове перетворення чисто економічного союзу на союз соціально-політичний.

Європейський Союз **сьогодні – це 7 основних інститутів:**

1) *Європейська Рада*, куди входять глави держав та урядів країн членів ЄС;

2) *Рада Європейського Союзу*, яка разом з Європейським парламентом є одним з 2-х законодавчих органів ЄС;

3) *Європейська Комісія (Єврокомісія)*, що є вищим органом виконавчої влади Євросоюзу та відповідає за виконання рішень Європейської Ради, Ради Європейського Союзу та Європейського парламенту, дотримання законів в країнах-членах ЄС, а якщо потрібно, подає позов проти країн-членів ЄС за ті чи інші порушення;

4) Суд Європейського Союзу;

5) *Європейський парламент*, що має три завдання — законодавство, бюджетування та контроль за Єврокомісією;

6) *Європейська рахункова палата* — орган, що здійснює аудиторську перевірку бюджету ЄС та його установ;

7) *Європейський Центральний Банк* — центральний банк ЄС та зони євро.

На заміну неприйнятій Конституції в 2007 році була укладена *Лісабонська угода*, яка власне і є сьогодні основним конституційним документом ЄС.

Ця угода передбачає такі цілі ЄС:

(1) захист громадян ЄС по всьому світу;

(2) економічну, соціальну та територіальну єдність;

(3) культурну багатоманітність;

(4) створення «внутрішнього ринку» і досягнення цілого ряду економічних цілей: повна зайнятість, соціальний прогрес, високий рівень захисту оточуючого середовища;

(5) боротьба проти дискримінації;

(6) соціальна справедливість;

(7) захист прав дітей і т.д.

Якщо подивитися на цінності та цілі ЄС, то можна побачити їх явний утилітарний характер, що потрафляє бажанням простого пересічного громадянина європейських країн, але зовсім не містить нічого такого, про що можна було б сказати, що це якесь принципово нове об'єднання з новою історичною перспективою.

Населення країн-членів ЄС позитивно сприймає об'єднання допоки воно надає їм нові зручності (як от можливість подорожувати без паспортного контролю чи користуватися єдиною валютою). І це ж населення перестає розуміти вищі інтереси, коли це якимось чином обмежує їхні національні зручності.

І саме такий демонстративно-утилітарний характер Європейського Союзу зумовлює бажання інших країн, що ще не вступили в це об'єднання, доєднатися до клубу країн з високими стандартами життя. Для деяких країн-аутсайдерів вступ до ЄС також означає передоручення законодавчих та виконавчих рішень неякісних національних політичних еліт більш якісним європейським політичним елітам. Тобто, наприклад, для України Європейський Союз означає нові зручності, головна з яких це підвищення якості національної бюрократії під тиском зверху.

Для країн-аутсайдерів наддержавний європейський проект привабливий тим, що створення такої структури відбулося не як безпосередній наслідок війни чи дії харизматичних осіб, а як планомірна неквапна робота бюрократів різних країн. Головними суб'єктами цього процесу були не приватні корпорації і не громадяни, і навіть не держави як такі, бо саме тоді, коли від держав вимагалося рішення (наприклад, у питанні прийняття Конституції), вони не діяли як суб'єкти творення ЄС. Головними суб'єктами цього процесу були європейські національні бюрократії.

Сьогодні Європейський Союз це економічне та політичне об'єднання 27 держав (не країн, а саме держав), що спрямоване на регіональну інтеграцію суспільств, тобто на створення єдиного наддержавного утворення як умовно нової цивілізації. І от саме відсутність такого завдання — створення нової цивілізації — робить цей проект надзвичайно проблемним. Об'єднання заради підвищення добробуту та безпеки — це те, що декларується. А от підвищення конкурентної спроможні європейської цивілізації супроти США,

Китаю та Росії, створення резервної, на противагу доларовій, валютної системи, протидія мусульманській експансії в Європу зокрема шляхом вирішення демографічних проблем — ці цілі не декларуються, але теж маються на увазі.

Маастрихтська угода цікава, зокрема, своєю бюрократичною профанацією храму в понятті *„храмова структура”*, що найбільше віддаляє ЄС від нової цивілізації. Адже що таке Храм? Храм це не церква і не приміщення якогось культу. Храм – це спосіб організації соціальної енергії трансцендентним чином. «Храмова структура» згідно з Маастрихтською угодою є для ЄС системною, де розуміння храму неймовірно спрощене до метафоричного уявлення про опори храму як приміщення церкви.

Таких опор за цією угодою є три.

1) — *Перша опора* — Європейське об’єднання вугілля та сталі, Європейська економічна спільнота та Євроатом як історично перші форми об’єднання, котрі мають підґрунтя економічної співпраці державних корпорацій, економічні та зокрема фінансові зв’язки наддержавного рівня.

2) — *Друга опора* — спільна зовнішня політика та політика безпеки, що означає: 1) захист спільних цінностей у відповідності до Статуту ООН; 2) посилення безпеки ЄС; 3) збереження миру та міжнародної безпеки; 4) підвищення одноосібної ролі ЄС у визначенні єдиної зовнішньої політики; 5) створення Підрозділу по плануванню нової політики та аналізу міжнародних подій з метою завчасного попередження загроз та напрацювання рішень; 6) введення посту Високого представника з питань загальної зовнішньої політики та політики безпеки.

3) — *Третя опора* — спільна політика в сфері внутрішніх справ та правосуддя. В цьому напрямку існує певне розрізнення рішень: 1) рамкові рішення (спрямовані на гармонізацію права ЄС), які вміщають загальні цілі та завдання і надають державам право самостійно обирати способи досягнення та методи реалізації; 2) рішення, що є актами індивідуального застосування; 3) спільні позиції — документи, що формулюють думки ЄС з приводу конкретної ситуації в рамках боротьби зі злочинністю.

З допомогою цих опор, розмежовуються сфери політики, які відносяться до компетенції ЄС.

В рамках першої опори інститути ЄС мають визначальну роль, причому рішення приймаються «методом спільноти». Перша опора є також системостворюючою, тобто всі держави, що вступають у ЄС, стають членами спільнот першої опори. В другій та третій опорах роль інститутів ЄС мінімальна, а рішення приймаються державами-членами ЄС, тобто метод прийняття рішень є міжурядовим. Розрізнення опор дозволяє також

перерозподіляти ту чи іншу тематику рішень між ними. Наприклад, в результаті Ніццької угоди 2001 року деякі питання міграції та біженців були перенесені з другої опори в першу.

Водночас, **„храмова структура" ЄС не робить це об'єднання храмом.**

Храм як основа будь-якої цивілізації створюється винятково завдяки трансцендентній структурі, яка існує в міфології, релігії, науковій ідеології або в харизматичному вченні.

> 1) — Таке поняття свідчить про явний вплив на Європейський Союз Ватикану.

Проте

> 2) — Ватикан досі лишається непублічним в процесі організації єдиної Європи. І це об'єднанню явно не на користь.

Жодна, якою б вона не була всеохоплюючою, складною і ефективною, бюрократична організація на може створити стійку в історичному плані спільноту. З точки зору теперішнього часу та найближчої перспективи, бюрократичне об'єднання може мати успіх, але без трансцендентної структури в історичній перспективі воно не є стійким та надійним.

2. Проблемні процеси Європейського Союзу – економіка, релігія та демографія

З моменту започаткування Європейського Союзу на території його країн був створений єдиний ринок. Після створення зони євро, цей ринок почав функціонувати повноцінно. Відтак і в СОТ ЄС представлений як одна організація. По номінальному рівню ВВП *економіка ЄС* займає перше місце, а по паритету купівельної спроможності – друге місце в світі, тобто економіка ЄС дає 21% світового об'єму виробництва. 161 компанія ЄС знаходиться серед Fortune Global 500.

Криза, що почалася в 2008 році, дуже сильно вдарила саме по країнах ЄС. Дві країни ЄС Греція та Ірландія виявилися банкрутами. На межі банкрутства знаходяться Ісландія, Латвія, Угорщина та Румунія. В решті держав можна спостерігати великий економічний спад. Центральна та Східна Європа постраждали від кризи найбільше. Криза показала відсутність єдності в ЄС — економічний прагматизм та національний егоїзм взяли гору над євроідеалізмом та альтруїзмом об'єднання. Інакше кажучи, сильні не хочуть платити за слабких. Утилітарна основа об'єднання Європейського Союзу показала слабкі позиції саме у важкі часи.

Однак це все ж показники так званої світової глобальної економічної системи. В даному разі нас більше цікавитимуть цивілізаційні перспективи ЄС. Отже,

ми розглянемо структуру інтеграції країн в ЄС, релігійну та демографічну ситуації, наукові та освітні перспективи.

Ступінь інтеграції країн в ЄС визначають три показники: членство в ЄС, членство в зоні євро (участь у спільному ринку) та участь у Шенгенській угоді. Великобританія та Ірландія підписали Шенгенську угоду на умовах обмеженого членства. Великобританія також не вступила в зону євро. Данія та Швеція через рішення референдумів також зберегли свої національні валюти. Норвегія, Ісландія та Швейцарія не є членами ЄС, однак долучені до Шенгенської угоди. Крім того, Швейцарія входить до спільного ринку завдяки двохстороннім угодам з країнами ЄС. Чорногорія та Республіка Косово не є ні членами ЄС, ні учасниками Шенгенської угоди, однак євро в цих країнах є офіційним платіжним засобом. Ліхтенштейн та Норвегія входять в спільний ринок через Європейську економічну зону. Карликові держави Європи (Андорра, Ватикан, Монако та Сан-Маріно) використовують євро і підтримують відносини з ЄС через різні угоди про кооперацію. Гренландія отримала внутрішню (в складі Данії) автономію та після референдума вийшла з ЄС в 1985 році.

Як же так сталось, що нібито очевидна вигода повного вступу до ЄС виглядає привабливою не для всіх європейських країн? Очевидно, багаті країни не хочуть ділитися з безліччю бідних, яких уже достатньо в ЄС, а криза показала, що ділитися доводиться. Очевидно, що бідні країни (зокрема країни Східної Європи) не хочуть вступати в ЄС здебільшого з ідеологічних причин та неготовності віддати не так давно здобутий суверенітет до наддержавної структури. Отже, найчастіше головною причиною не вступу до ЄС є бажання зберегти свою економічну, політичну та культурну незалежність. Це, зокрема, зумовлено пануючою в тій чи іншій країні релігією, яка складає основу етичної системи, а відтак, за Хантінгтоном, і цивілізаційної ідентифікації.

Що таке Європейський Союз як *цивілізація з релігійної точки зору?*Це католицька цивілізація. 15 країн (Франція, Італія, Іспанія, Португалія, Австрія, Бельгія, Литва, Польща, Чехія, Угорщина, Словаччина, Словенія, Ірландія, Мальта, Люксембург) є католицькими, а в Німеччині та Нідерландах католики складають половину населення країн. Православні країни — Болгарія, Греція, Кіпр, Румунія; протестантські країни — Данія, Великобританія, Швеція, Фінляндія, Латвія, Естонія. Тобто в Південній Європі переважає католицизм, в Північній Європі переважає протестантизм, а в Середній Європі католиків та протестантів приблизно порівну.

А тепер поглянемо на ступінь інтеграції країн відносно їхніх релігій. У православних країн (Болгарії, Греції, Кіпру та Румунії) великих проблем з інтеграцією в католицьке середовище ЄС не виникає. Протестантські країни Європи є найбільшими противниками європейського єднання (Великобританія, Данія, Швеція). Також гальмують своє членство у ЄС

протестантські країни Норвегія та Ісландія, а також Швейцарія (де протестантів та католиків майже порівну). Фінляндія, Латвія та Естонія як протестантські країни інтегровані в ЄС без особливих застережень, і цей виняток можна пояснити їхньою близькістю до Росії та бажанням мати сильний захист від неї. Членство Косово як країни недавніх конфліктів на релігійному ґрунті гальмує сам ЄС. А у черзі на отримання членства в ЄС знаходяться католицька Хорватія, мусульманська Албанія, мусульмансько-православна Боснія і Герцеговина та православні Сербія і Чорногорія. Щоправда тепер ця черговість за умов кризи стала явно віддаленою.

Тепер подивимось на *демографічну ситуацію у ЄС*. Населення Європейського Союзу в 2009 році перевищило 500 млн. чоловік. Водночас, спостерігається дуже низька народжуваність і низький природній приріст населення. Найбільш низька народжуваність в Греці, Іспанії, Італії та Німеччині, причому в Німеччині спостерігається втрата населення. Населення також скорочується в колишніх країнах радянського впливу: Польщі, Румунії, Болгарії, Латвії, Литві, Естонії. При цьому спостерігається старіння населення (зменшення кількості дітей та збільшення кількості людей похилого віку). Приблизно до 2050 року половина всіх жителів Європи буде старше 50-ти років, а кожен десятий досягне віку 80 років.

Ще 50 років тому, населення Європи складало 22% кількості всього населення землян. Сьогодні воно складає 12% від населення землян, і в найближчі 50 років доля європейського населення знизиться до 6,5% населення землян. Роль Європи як регіону у процесах світової міграції принципово змінилася. Якщо з часів географічних відкриттів Європа була донором еміграції, то тепер вона є реципієнтом міграції. Давайте поглянемо на структуру населення трьох країн через співвідношення «корінне населення – мігранти» (у млн.. чоловік): Великобританія «38 – 20»; Франція «35—25», Німеччина «73—10».

Іммігрантами в ЄС найбільше є жителі арабських та південно-азійських країн. Так звана біла раса у Європі згодом опиниться у меншості. Зокрема Лондон та Париж стануть містами з темношкірим населенням. А враховуючи іншу релігійність та ментально-культурні особливості іммігрантів, Європейський Союз згодом взагалі може перестати бути християнським.

В Європі скорочується перш за все кількість працездатного населення. За прогнозами з 2005 до 2030 року кількість працездатних в Європі знизиться на 20,8 млн. чоловік. Головний напрямок поповнення працездатного населення (15–64 роки) — міграція. Водночас, за прогнозами дослідників, міграція не вирішить проблему: населення за рахунок міграції буде збільшуватися до 2025 року, а потім знову стане зменшуватися. Інший напрямок – розширення періоду працездатності за встановлені в тій чи іншій країні межі (тобто досягнення межі в 64 роки і навіть підвищення її повсюдно в ЄС). Причому громадяни країн, де це пробують зробити вже сьогодні, страшенно цьому

опираються (наприклад, у Франції це спричинило загальнонаціональні протести та демонстрації).

3. Освіта, наука та гуманітарні цінності як аспекти європейської цивілізації

Освіта в ЄС відбувається всередині так званого Болонського процесу. Болонський процес – це процес зближення і гармонізації системи освіти, який охоплює всю Європу, включаючи європейські країни, які не є членами ЄС.

Болонський процес має на меті досягнення наступних якостей європейської освіти: 1) уніфікація задля повсюдного працевлаштування; 2) збільшення інтелектуального, культурного, соціального та науково-технічного потенціалу Європи та престижності освіти; 3) конкурентоздатність з іншими системами освіти в боротьбі за студентів, гроші, вплив; 4) підвищення ролі університетів як носіїв європейської форми свідомості.

Способи досягнення – стандартизація, технологізація, мобільність студентів, співробітництво, нагромаджувальна система оцінок через рівень працезатрат, концепція «освіта протягом всього життя».

На мій погляд, майже всі перелічені цілі є помилковими або сумнівними.

Перша мета. Болонська система знищує класичну європейську освіту. Уніфікація освіти – це дуже погано, функціоналізація освіти всередині винятково працевлаштування – це ще гірше. При цьому знищується різноманітність освіти та гальмується поява інноваційних підходів в освіті.

Друга мета. Відсутність ясно артикульованих цивілізаційних цілей ЄС не дозволяє підвищити потенціал якось інакше, ніж всередині економічного потенціалу, де всі решта (інтелектуальний, культурний, соціальний та науково-технічний) йому підпорядковані.

Третя мета. Втягування в конкуренцію за студентів, гроші та вплив, це по суті визнання винятково утилітарного спрямування освіти.

Четверта мета. Університет як проекція Універсуму виконав свою історичну функцію. Коли світ перестає бути Універсумом, настає час принципово нового підходу до організації освіти. Болонська система гальмує процес пошуку цих нових підходів.

Болонська система – це реалізація бюрократичного уявлення про освіту, вона є продовженням бюрократичного проекту ЄС. Болонська система – це ракова пухлина Європи, яка, даючи позірні переваги, які доволі успішно можуть використовувати уряди різних країн Європи, консервує систему освіти, знищує її інноваційний потенціал. Оскільки впровадження Болонської системи трохи гальмується, ЄС тримає відносний паритет чи подекуди навіть

пріоритет в науці щодо США, але саме Болонська система дуже швидко знищує цю перевагу в науці.

Наука ЄС втрачає світове лідерство. Свого часу наука виникала як інститут, де шукають істину, здобувають знання, систематизують та передають їх до інших поколінь. З другої половини XX століття стараннями США наука надзвичайно сильно прагматизувалася, стала обслуговувати технології, а не шукати істину та нові знання. Спрямування науки не на відкриття, а на інновації, стало головним лейтмотивом утилітарної науки. Успіхи науки США у підвищенні комфорту та рівня якості життя стали дуже привабливими для інших країн, зокрема для ЄС.

В XX столітті були такі лідери науки: до другої половини століття лідером була Європа, в 60–70 роки лідером був СРСР, в 80–90 роки лідером стали США. А отже саме їхні підходи стали копіюватися та наслідуватися іншими. В організації науки ЄС не знайшов нічого кращого, ніж наслідувати прагматизацію науки за прикладом США.

В розвитку науки як в ЄС, так і в світі, ми маємо замкнене коло: науковий прогноз будується всередині вже наявних цінностей прагматизації науки як створення інновацій та нових технологій, а наука опирається на науковий прогноз всередині наявних цінностей і впроваджує цей прогноз, тобто розробляє прогнозовані інновації та технології. Сьогодні список пріоритетних напрямків науки в ЄС такий: штучний інтелект, робототехніка, нанотехнології, віртуальна реальність, інформаційні технології, нейрофізіологія, штучне життя, генна інженерія, тобто ті ж самі, що і в США чи будь-інде. Причому ця підміна науки інноваціями та технологіями декларується в ЄС як позитивний процес. А це вже означає відсутність філософського осмислення такої ситуації.

Маргіналізація європейської філософії в рамках європейського постмодернізму та американського прагматизму видає нездатність опиратися ліберально-демократичним догмам і вести пошуки нових напрямків розвитку людської цивілізації. Те, чим завжди славилася європейська думка, — пошук шляхів розвитку для світу — сьогодні вже не є місією Європи. Так звані гуманітарні цінності означають домінування прав людини над правами суспільства (цивілізації), над правами живої природи, над правами минулих поколінь на пам’ять і над правами нащадків на життя в умовах, не гірших за ті, в яких живе нинішнє покоління. Саме концепція прав людини вивищує актуального індивіда над суспільством, природою, предками та нащадками.

Ліберальне розуміння свободи виявилося не обмеженим необхідністю продовжувати рід, а отже призводить повсякчас до вимирання. Причому Європа вимирає не як біла раса, про що іноді кажуть. Це принципова помилка – ніяких генетичних особливостей білої раси, що спричинює її вимирання, не існує. Європа вимирає як тип утилітарної цивілізації, як тип світовідчуття та

світобачення. Вимирає не раса, вимирає тип суспільної свідомості. В такому розуміння Європа це тільки географічне місце, яке згодом буде зайняте людьми з іншим типом суспільної свідомості. Отже ЄС це тільки оболонка для іншої цивілізації, бо та, яка зараз знаходиться в цій оболонці, – нежиттєздатна.

Прибічники інтеграції України в Європу неспроможні відповісти на головне питання: навіщо інтегруватися у вимираючу цивілізацію? В Україні відбувається потужне знищення змістовного простору ідентифікації — історичної (війна за історію), правової (неспроможність вибудувати стале конституційне поле), економічної (катастрофічне збільшення зовнішнього боргу та знищення малого та середнього бізнесу), культурної (мовна неконкурентність, неспроможність контролювати власний інформаційний простір, небажання розвивати свій кінематограф). В такій ситуації, без потужної власної ідентифікації, інтеграція куди-небудь це просто розчинення серед більш потужних культур та втрата народом своєї самості. Відновити власну складну багаторівневу ідентифікацію — ось завдання найближчого часу.

Тому на **найближчу перспективу Україні життєво необхідно відмовитися від інтеграції куди б то не було** — чи в Європу, чи в Росію, яка знаходиться в ще більшій кризі та теж вимирає.

Україні **потрібно відмовитися від участі у Болонському процесі та започаткувати власний процес інноваційної освіти.**

І шлях розвитку науки теж потрібно шукати свій.

Як би привабливо не виглядав гуманітарний європейський простір в минулому, позитивна гуманітарна перспектива сьогоднішньої Європи викликає великі сумніви.

Без серйозного перегляду фундаментальних основ проекту Європейського Союзу він не є привабливим для України навіть за умови відновлення її ідентифікаційних засад.

Європейський Союз має постати як нова цивілізація, що відмінна від глобального економіко-прагматичного цивілізаційного проекту США і пропонує цивілізаційні інновації з новими трансцендентними засадами.

Тільки в такому разі у Європейського Союзу є історичний шанс зберегтися, вистояти в нинішній економічній кризі та дати надію світові.

***

№ 154

Ідея перспективи України

2017-09-21

СЕРГІЙ ДАЦЮК, Український тиждень

1. Філософський та історіософський контексти теми нації та модернізації

У проблемі *«національна ідея модерної України»* є два різних наративи.

І ці два *наративи*

> **— 1) — наратив *національної ідеї* та 2) — наратив *модерної країни* — нецікаві, бо радикально безперспективні.**

У цьому разі йдеться навіть не про *сумнів*, а про радикальне філософське *заперечення*

> — ***модерна країна*** це не те, що зараз потрібно, і ***національна ідея*** це не те, що дасть нам єдність та перспективу.

В чисто термінологічному сенсі, якщо після постмодерного уявлення повертаються до модерного, то це означає архаїзацію.

У тому ж термінологічному сенсі національна ідея змушує говорити з позиції національної ідентичності як єдиної чи найзначнішої.

Відтак

> **— складна сучасна ідентичність найдинамічніших верств суспільства, де національність вже не є найзначнішою, ігнорується.**

Ідея, якої Україна найбільше прагне, це **основна концептуальна установка на перетворення**, яка стає дієвою в революційний час, тобто саме зараз.

> Формальний спосіб позиціонування, який тут може підійти, це позиція «постнаціональних студій», тобто позиція, що розглядає національність як зміст минулого, як пункт переходу до чогось іншого, як процес поглинання складними ідентичностями значно простішої національної ідентичності.

Змістовний спосіб позиціонування, який буде тут використаний у позитивному сенсі, — це **пошук єдності суспільства** в процесі революції, тобто у виразному спрямуванні на такі перспективні перетворення, які є позитивно осмислені інтелектуалами, несуперечливо об'єднують суспільство та універсальні в їх світовому просуванні (тобто підходять як приклад для інших суспільств).

Читайте також: Оксана Забужко: «Українське суспільство сьогодні позбавлене орієнтирів»

У філософському сенсі національна ідея — це наратив недовершеної антиколоніальної української революції 1914–1919 років, яка була, зрештою, загальмована та блокована більшовиками СРСР у 1929–1933 роках терором та Голодомором українців, а також репресіями 1934–1938 років.

Як реакція на терор-голодомор українців виникла друга спроба антиколоніальної революції (ОУН-УПА) в 1942–1953 роках у СРСР, яка теж була репресована російсько-радянською владою.

І коли ця антиколоніальна революція України продовжилася в 2004-му та 2013–2015 роках значним чином всередині наративу модерної нації, українськими маргінальними та підпільними інтелектуалами **був сконструйований**

> — ***новий трансформаційний наратив***, **щодо якого національний наратив проглядається вже як архівно-генезисний, а модернізаційний наратив виступає як неоколоніальний**.

Водночас

> — **цей новий трансформаційний наратив не став мейнстрімом, бо вже надто він загрожував не тільки Росії, а і владно-олігархічній системі економіки України**.

Саме олігархи є головними руйнівниками суспільної солідарності, саме вони корумпують державу, експлуатують середній клас та займаються здирництвом решти громадян.

Олігархи — найголовніший виклик суспільній єдності.

Відтак

> 1) — **національний наратив олігархічна система підтримала, і він не зміг їй протистояти.**

2) — **Новий трансформаційний наратив був вихолощений і редукований контрреволюційною олігархічною владою до реформ за чужими зразками, і націоналісти теж цьому не опиралися.**

1. Олігархи не бояться національного наративу, бо капітал не знає національних обмежень.
2. Олігархи бояться лише сильної ***мережевої громади*** та її контролю за державою та корпораціями.
3. Олігархи не бояться реформ, бо будь-які спроби чужих прикладів національних модернізацій вони корумпують і пристосують.
4. Олігархи бояться внутрішніх ***громадських інновацій***, що спрямовані на деолігархізацію.

Висловлю **неприємну і контроверсійну думку**

— **саме націоналісти чи носії національної ідеї під час української революції 2013–2015 років** *(з усією повагою до їхнього вкладу у війну проти Росії)* **були попутниками української олігархії.**

Більшість націоналістичних партій в Україні були безпосередньо олігархічними проектами.

За сто років української революції відбулося виродження національної ідеї

1) — вона втратила об’єднавчу орієнтацію.

2) — **Національна ідея стала такою, що роз’єднує українське суспільство.**

І саме цим вміло скористалася імперська Росія, яка знову прагнула реваншу.

На початку XX століття національний контекст української революції вкрай слабко міг протистояти претендуючому на універсальність комуно-соціалістичному революційному контексту імперської Росії.

Масштаби двох революцій були неспівмірні: українська революція не мала теоретичного концепту та програми, потужної організації, не мала армії, єдиної еліти, що здатна досягати солідарної єдності суспільства. І все це було або ж було створено за більшовицької революції.

Більшовики мали програму, мали потужну і широку партійну організацію, швидко створили армію, мали войовничу й агресивну еліту, яка хоч і шляхом терору, але зуміла досягти солідарної єдності в суспільстві. Більшовики втілювали марксистське вчення у вигляді

тоталітарно-комуністичного концепту Леніна – Сталіна. Імперський контекст такого підходу дозволив їм залучити на свій бік багато представників Білого руху, але це погано відобразилося на долі України.

Процес модернізації в Україні починається у зв'язку з війною 1914 року і від цього часу можна вести відлік української революції. Але це була революція ще не національна. Її можна назвати демократичною. Та й концепт модернізації виникає не одразу. До модернізаційного руху долучилися Петлюра та Винниченко значно більше, ніж Скоропадський і Грушевський. В широкому розумінні концепт модернізації творить в Україні лише Вернадський, ідеї якого в Україні досі не усвідомлені та філософським чином не осмислені.

Читайте також: Василь Шкляр: «Потрібно було колонізувати ці землі, якщо ви хотіли їх називати Україною»

Українська демократія стикається з російським тоталітаризмом, який постає, перш за все, як імперські установки більшовиків в їхній колоніальній політиці. Більшовицький колоніалізм знищує сильні селянські господарства (як куркулів) і доходить до свого апогею в 1933 році, влаштовуючи найстрашніший в історії терор — Голодомор. Але лише після приєднання Західної частини України людожерська політика більшовиків призвела до виникнення національно зафарбованого спротиву.

Отже, реакція Західної України на антиукраїнську політику більшовиків і реакція решти України на терор та Голодомор породжують справжній національний войовничий (повстанський) рух. Так, по суті, народжується націоналізм, який до того був концептом серед інших концептів — демократичного, анархічного, марксистського (більшовицького). Тобто на більшовицький терор Україна відповідає войовничим націоналізмом. І це родова травма націоналізму.

Всередині XX століття національний контекст української революції (ОУН-УПА) радянсько-російською пропагандою був корельований з націонал-соціалістичним та фашистським контекстом воюючої на території СРСР Німеччини і таким чином підданий обструкції та знищенню знову ж таки шляхом терору мирного населення. І причина поразки другої спроби антиколоніальної революції була у винятковому егоїзмі, відсутності інтелектуалізму та у дрібному масштабі домагань національного руху в Україні того часу. Приблизно так було і в інших східноєвропейський державах, але їм не доводилося протистояти російському людожерському тоталітаризму та брехливій популістській радянській пропаганді. Отже, Україна, піднявшись над більшовиками у моральному плані, не змогла піднятися над ними в інтелектуальному плані.

Антиколоніальна революція не може базуватися винятково на волі громадського спротиву. Перш за все ця революція повинна мати потужний інтелектуальний контекст. У 60–70-ті роках XX століття російські інтелектуали розгорнули широкомасштабний інтелектуальний рух (методологія, філософія, соціологія), Україна натомість генерує лише літературне дисидентство. В 60–70-ті роки це можна було зрозуміти — не встигла Україна ще відродити своїх мислителів. До часів Перебудови російський інтелектуальний рух вироджується і далі існує за інерцією, в ньому перемагає архаїчний імперський наратив.

Але от що неможливо зрозуміти — чому українські національно свідомі громадяни так і не змогли переосмислити філософський контекст перспективи України в 1990-ті й 2000-ні? Невже українським інтелектуалам незрозуміло, що неможливо подолати архаїчний імперський наратив архаїчним національним наративом?

На початку XXI століття національний контекст української революції російсько-імперська пропаганда знову намагається прив'язати до умовно фашистського контексту. І це значною мірою їй вдається тільки тому, що ідея революції нинішнього часу так і лишилася для багатьох активних політиків в Україні національною.

Ситуація дійшла до смішного

> **— тільки електоральна поразка національного руху змусила громадських діячів та політиків національного наративу якось замислитися, та й то не всіх.**

Нинішня революція знову ризикує програти

> **— через національний егоїзм, жадібність торгашеської еліти, інтелектофобію та дрібний масштаб домагань.**

Недостатньо відмовитися від національного наративу. Необхідно створити новий наратив.

Але сама назва цього альманаху показує, що

> **— національний наратив продовжує жити у популістських мемах.** Таким популістським мемом є «національна ідея».

За сто років української революції (1914–2015) змінився її масштаб — вона перестала бути лише антиколоніальною, вона здобула антидержавні, антиолігархічні риси та почала претендувати на мережево-громадський світовий рух, базований у просторі в тому числі цифрових соціальних мереж, де народжуються, апробуються та просуваються значно складніші ідентичності, ніж національна.

Читайте також: Олег Скрипка: «Україна — це мрія»

Під час революції 2013–2015 років

1) — багато революціонерів діяли винятково в руслі лише національної ідеї.

Водночас

2) — ліберали, які, по суті, їм протистояли, виражали патерналістську неоколоніальну установку — інтегруємося у Європу, і вона вирішить усі наші проблеми.

А те, що «європейський неоколоніалізм не набагато кращий за російський архаїчно-імперський колоніалізм», 1) — ліберали ніби й не бачили, а 2) —.націоналісти про це мовчали.

Інакше кажучи,

3) — **з антиколоніальною українською революцією досі проблема.**

«Українці не можуть без ярма».

— Вони не можуть ретроспективно зрозуміти з історії, що Росія в XVII столітті здавалася так само привабливою на тлі ворожнечі з Польщею, як сьогодні Польща (і Європа) є привабливою на тлі ворожнечі з Росією.

Колективний егоїзм має бути експансіоністський, а не споживацький.

Об'єднавча та перспективна ідея має бути універсальною, а не національною.

2. Мислительні установки єдності та трансформації суспільства

Давайте поглянемо на установки, які приховані в згаданих двох наративах.

1) — Перший наратив — наратив модерної країни — транслює установку на осучаснення шляхом трансформації.

Але це не просто осучаснення — це підпорядковане осучаснення, тобто таке, де суб'єктність країни в цьому процесі відсутня. Це субдомінантне осучаснення, де модернізація відбувається за чужими зразками, в умовах зовнішнього примусу (економічний шантаж, пряма військова інтервенція), при радикальному та агресивному упослідженні власних інтелектуалів, винахідників та підприємців всередині країни.

Інакше кажучи, українська модернізаційна ідея — ідея збочена. Блокуючи власний інноваційний потенціал, потерпаючи від колоніальної російської архаїзації, українці не придумали нічого кращого, ніж від російського археомодерного колоніалізму перейти до європейського постмодерного неоколоніалізму. Тобто в такий спосіб українці намагаються осучаснитися за чужими зразками.

В цьому сенсі найбільша біда всіх наших національних ідей — їх низький інтелектуальний потенціал. У концепті національних ідей є есеї та роздуми, але жодної теорії, жодного складного концепту. «Брати-хлібороби» переселилися з сіл у міста, але так і залишилися інтелектофобами.

Правду кажучи, Україна почала відходити від Росії до Європи не тому, що власні інноваційні процеси штовхали її на цьому шляху, а тому що вона, як і раніше, не мала жодних інноваційних процесів, а Росія перестала генерувати інновації. Прагнення європейськості для України — це прагнення європейського рівня життя, а не європейського рівня інтелекту, інновацій та винахідництва. Відтак замість того, щоб самій стати локомотивом історії, Україна захотіла причепитися до європейського локомотива — своєї нової метрополії.

Такий раптовий перехід від російського колоніалізму до європейського неоколоніалізму не дає жодного шансу Україні вийти з полону культурно-колоніальної схеми ментальності та не створює жодних цивілізаційних перспектив для країни.

Більшість європейських країн мали історичний досвід цивілізаційного (почасти імперського) лідерства. Тобто в той чи той історичний період цивілізаційні інновації час від часу робили певну країну Європи лідером і змушували її сусідів підпорядковуватися чи наслідувати. Україна ж практично не мала в своїй історії досвіду цивілізаційного (зокрема імперського) лідерства.

Читайте також: Лесь Подерв'янський: «Якщо треба, то ми шарахнемо»

Саме тому в українській ментальності існує глибоко закорінена впевненість, що реформи чи модернізація за чужими зразками є зіставними з інноваційним оновленням країн, що мали в минулому чи мають зараз цивілізаційне лідерство. В українській ментальності відсутня установка на цивілізаційне лідерство. Саме тому така українська ментальність використовує поняття «модернізація» замість поняття «інновація», наполягає на «національному» контексті, нівелюючи контексти інших, складніших ідентичностей.

2) — Другий наратив — національна ідея — містить доволі специфічний зміст.

Взагалі «національна ідея» має дві орієнтації — зміст єдності та зміст перспективи.

Але **в «національній ідеї» єдність та перспектива стосуються суспільства, розглянутого крізь зміст дуже обмежених установок:**

1) культурного комфорту (ізоляція від інших на основі спільної мови та культурних норм); 2) економічного комфорту (свій до свого по своє); 3) монопольне використання держави (держава має служити лише нації); 4) монопольне використання території (територія належить нації); 5) монопольне використання роду (свій зі своєю мають породити дитя для своєї нації); 6) відстоювання нації і національного наративу як домінуючого.

Зазвичай кажуть: «це не націоналізм, це нацизм».

Направду,

1) — **принципової різниці між ними немає** — вони є лише різна міра реалізації цих установок.

2)?— Ідеться ж про принципову хибність цих установок у сучасному світі взагалі.

Націоналізм виходить з того, що нація — найвища форма суспільної єдності і й первинна в безлічі державних, економічних, соціальних та культурних процесів суспільства.

В сучасному світі це вже не так.

Найдинамічніші верстви суспільства зараз приймають на себе нові інноваційні установки:

1) культурний дискомфорт (вивчення та практичне вживання інших мов, засвоєння та практикування інших культурних норм); 2) економічна конкуренція (немає своїх, є ринок конкуренції); 3) щонайперше, руйнування держави як такої і, як наслідок цього, важка і повільна відмова від монополії нації на державу; 4) фрагментація як процес відмови націй від монополії на територію і водночас територіальна легітимація значно складніших ідентичностей; 5) продовження роду поза національним примусом; 6) відстоювання наративу складних ідентичностей, применшення значення національного наративу, редукція його до «постнаціональних студій».

3. Ідея єдності в контексті іншування

Як же нам вийти з національної пастки у сферу дійсно потужної єдності суспільства?

Очевидно, таку єдність можна віднайти в контексті ставлення до інакшого чи чужого, тобто в процесі іншування.

Що більше іншування пропонує концепт єдності, то більший його цивілізаційний потенціал. Що доступнішим є іншування для всіх, то вищий його цивілізаційний потенціал. Що менше агресії генерує процес іншування, то більший його цивілізаційний потенціал.

Іншування християнства — між сукупно людьми та Царством небесним. Тобто іншування виведене за межі життя — хтось попаде в Царство небесне, хтось ні. Але ненавидіти тих, хто туди не попаде, тим, хто туди попаде, немає сенсу — шанс є у всіх впродовж всього життя аж до останніх його хвилин. Тобто іншування доступне для всіх — будь-хто може повірити і спастися. В принципі й решта світових релігій подібним чином налаштовані, за винятком, можливо, ісламу, де процес іншування (ставлення до невірних) досить специфічне.

Іншування марксизму — серед людей (є антагоністичні класи, вони ворожі). Класова ненависть є способом не просто жорсткого розмежування, а умова знищення одним класом іншого. Змінити свою класову суть можна, але це дуже важко і такі випадки рідкісні. Більше того, «класове відчуття» має постійно бути напруженим та агресивно налаштованим, щоб шукати об'єкт для класової ненависті та боротися чи навіть знищувати його.

Іншування націоналізму — теж серед людей (є різні нації, вони чужі одна одній). Національне розмежування позірно від'єднується від національної ворожнечі, але установка на трайбалістський комфорт постійно відтворює агресію. Дорослій людині однієї нації дуже важко стати людиною іншої нації — до кінця життя вона почуватиметься чужою і її вважатимуть чужою.

Читайте також: Олег Покальчук: «Ми сидимо з такою великою національною пляшкою в соціальній мережі й говоримо, що перед світанком тіні щодалі густіші»

З цих прикладів лише іншування християнства та інших світових релігій є інклюзивним щодо людства. А іншування марксизму та націоналізму є ексклюзивним щодо людства. В цьому сенсі лише інклюзивне іншування щодо людства може породжувати найнадійнішу та найдовгостроковішу цивілізаційну перспективу.

Міжнаціональна конкуренція принципова лише тоді, коли вона перетворена на міжцивілізаційну конкуренцію.

Тобто **найперспективнішим для людства є**

— ***іншування цивілізаційне*** (релігійним чи науковим чином сформовані мотивації, моральні настанови, мислительні установки),

— **а не національне** (розрізнення мов та культурних норм).

Зазвичай цивілізаційне розмежування теж є проблемним.

Але в нього перед національним розмежуванням є суттєва перевага.

Нація захищає мову та культуру, тоді як цивілізація захищає мотивації (наукові та релігійні).

Війна цивілізацій легше піддається гальмуванню, ніж війна націй.

> **— В контексті сучасної історії виявилося, що на відміну від націй, цивілізації можуть домовлятися і узгоджувати взаємне визнання систем мотивацій одна одною, що принципово неможливо зробити для культурних норм.**

1) Результатом війни націй міг бути мир з іншою національною структурою світу.

2) А результатом війни цивілізації, безумовно, буде єдине людство.

Тому єдність між людьми найліпше будувати саме на цивілізаційно-мотиваційних аспектах, ніж на національно-мовно-культурних.

Тобто

— ідея сучасної єдності суспільства (окремої цивілізації та всього людства) має бути трансцендентною (як раніше релігія, тільки зараз цю роль може відіграти футурологія та трансетика), багатомірною в плані ідентичності (як ніщо раніше), культурно дискомфортною (готовою до зусиль по культурному іншуванню), економічно конкурентною, формуватися і практикуватися поза державою, бути байдужою до територіальної організації і зі свободою роду від національних меж.

Якщо ж говорити про можливі цивілізаційні ідеї України, то в різних своїх теоретичних роботах я не раз їх формулював.

1) — *Культивування інтелектуалізму* — це найперша цивілізаційна ідея України.

2) — *Підтримка та виховання смаку до інновацій* та винаходів на тлі засадничої нетерпимості до будь-яких реформ і модернізацій на основі чужих зразків — це друга цивілізаційна ідея України.

3) — Як спосіб організації українства — мережева громада, що контролює держави та корпорації, це — третя цивілізаційна ідея України.

4) — Повернення до традиційної установки на рівновагу (у предків поєднання Нав-Яв-Прав) на новому рівні розуміння: Світу та Позасвіту, актуального та віртуального, ойкумени та космосу — це четверта цивілізаційна ідея.

5) — Визнання психічного суверенітету і розвиток теорії та практики психоконструювання — це п'ята цивілізаційна ідея.

6) — Якомога інклюзивніше іншування українців, орієнтація на інакше з дитинства, віднайдення інакшого та опанування його — це шоста цивілізаційна ідея України.

Україна як вічний Фронтир щонайперше зацікавлена у синхронізації цивілізацій планети, тому Україна як цивілізація орієнтована на об'єднання всього людства.

4. Що робити з національним контекстом у свідомості українців?

Допустимо, націоналіст не сприймає цих нових цивілізаційних установок.

Що чекає будь-яку втілювану ним національну ідею в реальній практиці?

Її чекає не просто емоційне розчарування чи раціонально осмислена фрустрація носіїв. Бо ж раннім християнам нічого не заважало просувати свої ідеї, хай навіть щодня вони переконувалися в тому, що християнські заповіді не сприймаються і не практикуються всіма й одразу.

Національна ідея завжди має дуже дрібний масштаб.

Якщо подивитися на світову історію, то перемагали завжди ідеї наднаціонального змісту, і, навпаки, ідеї суто національного характеру завжди потерпали від поразки.

Читайте також: Привид національної ідеї никає Україною…

Єдність всередині нації не може бути досягнута не тому, що у нас немає потужної семантики наповнення національної ідеї, а тому що наше уявлення про колективну форму усуспільнення (націю) настільки слабке мотиваційно, що завжди програватиме потужнішим формам колективного усуспільнення з потужнішими мотиваціями — цивілізаціям, імперіям, об'єднанням націй-держав, наднаціональним структурам.

За цивілізаційність як універсальність та довгостроковість потрібно платити відмовою від національного контексту.

У цій новій сучасній цивілізаційній єдності є мережа громад і немає жодної важливості нації, окрім меморіальної.

Перед лицем громади (соціально активних людей в дійсній комунікації та практичній взаємодії) немає ні елліна, ні іудея.

Націоналісти в новій сучасній єдності важливі лише настільки, наскільки вони здатні до спільних громадських дій без будь-яких проявів національних обмежень чи національної ворожнечі.

Націоналізм це питання віри — можна ходити до церкви, можна ходити і до пам'ятника Шевченка.

> — Носія національної ідеї потрібно поважати за його громадську доблесть, а не за його націоналізм.
>
> — Наскільки національна ідея породжує громадську доблесть, настільки, зрештою, вона і може бути модерновою.

Позиція «постнаціональних студій» виникає саме тому, що підстави для всіх національних установок де-факто виявляються зруйнованими, але орієнтація українців на націоналізм залишається як на рівні колективної психіки (колективного несвідомого), так і в публічному наративі (масова суспільна свідомість). Не те, щоб про національний зміст не варто було б говорити, просто його не потрібно робити домінуючим чи єдиним.

Національний зміст втрачає статус впливового дискурсу, він лишається лише як архаїчний наратив (повсякденність та емоційність з обмеженим набором вищенаведених мислительних установок). «Постнаціональні студії» мають намір поступово позбутися цих національних установок на користь інших, значно складніших та перспективніших. «Постнаціональні студії» — це не наративне гетто, а наративний архів доконструктивістських форм розмежовуючих ідентичностей та їх соціальних практик.

Суть національної ідеї полягає не у пошуку її семантичного змісту. Суть національної ідеї — у тому, щоб зрозуміти її основну архаїчну установку — на ексклюзивність власної нації — і переосмислити її. Що б ми не поклали всередину семантичного змісту цієї архаїчної установки на ексклюзивність, її орієнтація не зміниться, вона так і буде розмежувальною і не універсальною.

Справжня ідея єдності полягає у виході за межі національного контексту — до значно складніших ідентичностей.

Читайте також: Що замислено, те виконується

Іноді кажуть, що **«ми спочатку створимо націю, а потім трансформуємо її у цивілізацію»**. На жаль, **це неможливо**, як неможливо викувати спочатку ніж, а потім перекувати його на меч — вам забракне металу.

Нація, в принципі, — не підлягає трансформації, бо інноваційний підхід цивілізаційності перш за все руйнує націю і створює нові складніші ідентичності.

Не мають позитивного сенсу та перспективи:

> — національний інтелект, національні інновації, національне інакше, національна мережа, національний космос, національна віртуальність, національний Світ та національне психоконструювання. Ці установки можливі як глобальні (геліосні), загальнолюдські.

Тому випрацювання нової цивілізаційної ідеї ставить перед нами завдання інклюзивного іншування всього людства без його національних ексклюзивностей — іншування в мережеві громади людства щодо викликів відмираючих держав та тих, що претендують на роль нових управителів транснаціональних корпорацій; іншування землян щодо позаземної колонізації Місяця, планети Марс, будь-якого іншого колонізованого тіла Сонячної системи; іншування homo sapiens щодо штучного інтелекту (машин) та щодо андроїдів (людино-машин); іншування актуального людства щодо людства соціальних мереж (віртуального людства); іншування людства традиційного роду супроти генетично модифікованого роду; іншування людства як аборигенів супроти прибульців і т. ін.

Дуже хочеться прямо сказати націоналістам

> **— не тримайтесь за націю, просто спробуйте зрозуміти ту головну орієнтацію, що є всередині неї, і зробіть її значно масштабнішою та сучаснішою.**

І якщо орієнтація потребуватиме змінити ім’я домінуючої ідентичності, то змінюйте.

Не прагніть нації, прагніть цивілізації!

Україні для єдності та розвитку потрібна не національна ідея, а цивілізаційна ідея.

Єдине людство може початися і з України, якщо вона подолає свій архаїчний націоналізм.

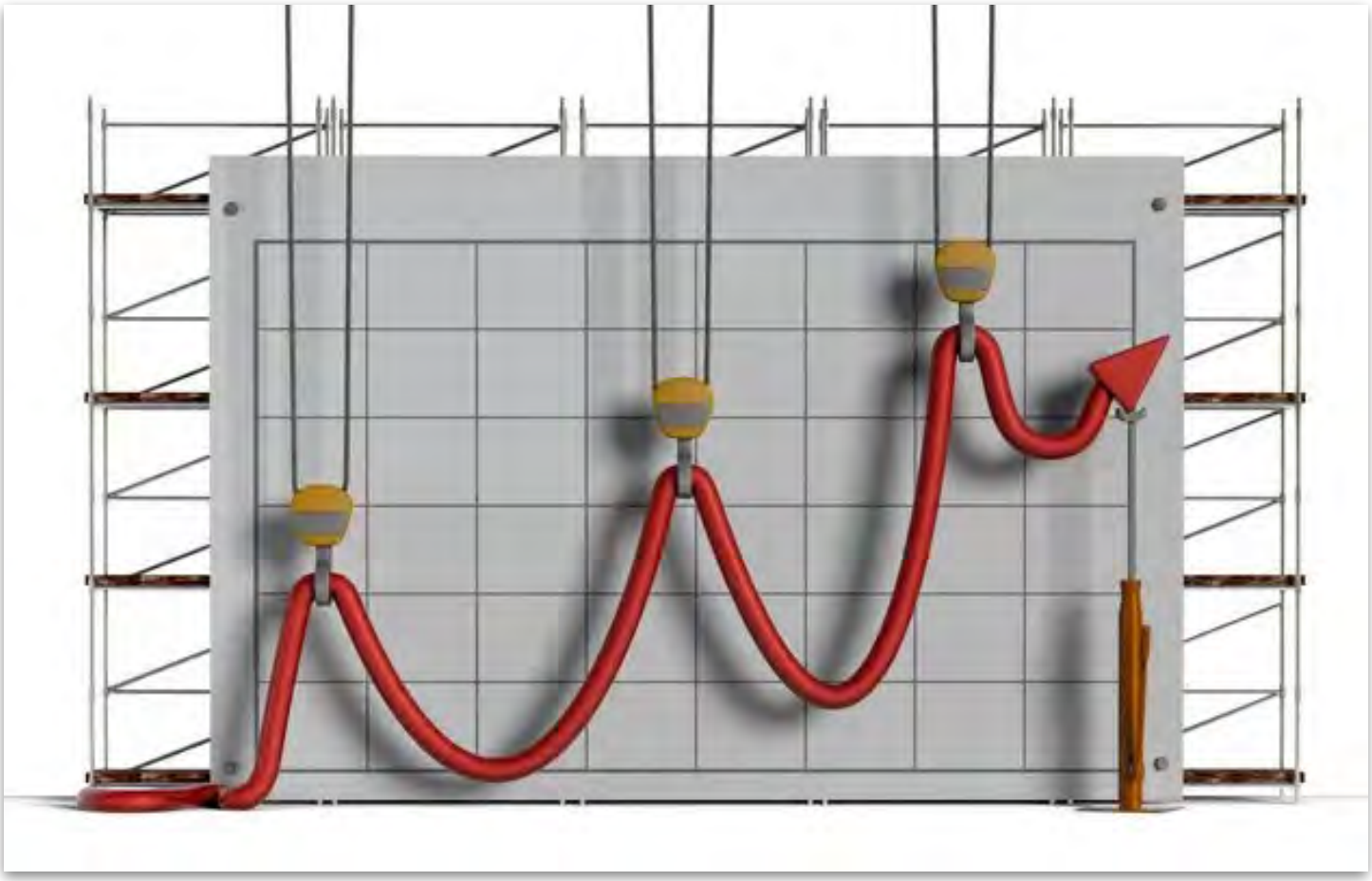
Проект Антіна Мухарського «Національна ідея модерної України». Інтерв'ю з митцями, філософами, лідерами думок

***

№ 155-1

ZN.UA

КОРУПЦІЮ У БУДІВЕЛЬНІЙ ЕКСПЕРТИЗІ ВИРІШИВ «ОЧОЛИТИ» НАРДЕП ВІД «СЛУГИ НАРОДУ»

2024-10-21

Юрій Ніколов Журналіст і засновник проекту "Наші гроші", Україна

1. Корупцію у будівельній експертизі вирішив «очолити» нардеп від «Слуги народу»

У недоброчесних замовників будівельних робіт є можливості забетонувати завищені ціни у своїх кошторисах завдяки експертизі нашвидкуруч. Тренд, помічений нами на початку цього року, очевидно переростає у корупційну схему, яку вже спішить очолити нардеп зі «слуг». Та хто б сумнівався...

Наближення «Великої відбудови» змушує будівельний ринок ворушитися з подвійною силою. З одного боку, Верховна Рада прийняла ***законопроєкт №11057 про обов'язкову публікацію будівельних кошторисів за державно-комунальними підрядами в системі «Прозорро»***.

А їх в Україні навіть під час війни проводять на суму, співставну із закупівлями зброї. Підвищення прозорості тягне за собою посилення уваги до корупційних цифр у цих документах з боку пересічних українців. Відтак, корупціонерам потрібно швидше побудувати системи некараності у цій сфері. Цей процес уже відбувається.

Отже, **в Україні зараз діє така система запобіжників проти завищення цін будматеріалів.**

Ще на стадії замислу будівництва замовник повинен проаналізувати ринок, подивитися, скільки коштують цегла, арматура, бетон тощо. На основі цих цифр разом із проєктантами скласти так звану інвесторську документацію.

Своєю чергою на замовника працюють ненайдосвідченіші в будівництві люди. Зрозуміло, що кваліфікація працівників управління освіти, які замовляють ремонт школи за 200 млн грн, не найкраща. Тож вони можуть записати в інвесторський кошторис які завгодно цифри, грубо кажучи, перше, що нагуглять.

Власне, **для перевірки цих даних в Україні існує *інститут експертизи***.

Це **понад пів сотні уповноважених фірм**, в яких працюють експерти за усіма напрямами будівельної діяльності (кошторисники, техніка безпеки, будівельні тощо). Вони вже зі знанням справи мають усе перевірити і повідомити замовника про «помилки» в проєкті.

> — Ну, а той уже — й опустити ціну арматури до притомного рівня, якщо її спочатку намалювали «плюс-мінус лапоть», по 60 тис. грн за тонну при ціні у Ахметова 30 тис.

Однак у недоброчесних людей є дві можливості обійти цю перепону.

1) — **Перша** — це скористатися «Настановою з визначення вартості будівництва» Мінрегіону.

> Пункт 4.9 зазначеного документа визначає, що «поточні ціни на матеріальні ресурси приймаються на підставі проведеного замовником аналізу цін». І це дає підстави для того, щоб експерти були усунуті від самостійного аналізу ціну. Мовляв, замовник же все сам погуглив, чого нам напружуватися, ставимо під кошторисом «підпистут».

2) — **Друга** — це домовитися з експертами, щоб вони просто халатно поставилися до аналізу.

> **Найкраще це проявляється у швидкості надання позитивного висновку.**
>
> Будівельний кошторис класу СС2 і СС3 розміром 50 млн грн за умови якісного аналізу експерти мають розбирати ну хоча б десять днів. Але деякі з них дозволяють собі «виплюнути» позитивний висновок за тиждень або й навіть за один день. Звісно, іноді це відбувається з природних причин. Наприклад, угоду на експертизу укладають уже майже наприкінці її проведення через затримку бюджетного фінансування, що можливо, коли замовник і експертна фірма мають великий досвід співпраці і довіри. Але у такому разі частота швидких експертиз має бути плюс-мінус однакова для всіх учасників ринку. А це, як з'ясувалося, не так.

«Наші гроші» за результатами 2023 року вже прочиняли вікно у цей світ експертної корупції.

Ми тоді побачили дві фірми, в яких працювали одні й ті самі експерти, і вони видавали аномально багато швидких «підпистутів»: «Євроекспертиза» і «Екоекспертиза».

Ми тоді писали таке:

> «За словами джерел, це угруповання користувалося прихильністю Василя ***Лозинського***. Це колишній заступник міністра регіонального розвитку та будівництва, 2023-го детективи Національного антикорупційного бюро затримали його за відкат у 400 тис. дол. від постачальників електрогенераторів за урядовими контрактами. Але чуток до справи не підшити. Та й за великим рахунком не має значення, у чию саме кишеню зносять відкати виконавці. Головне — існування схеми, в якій можлива корупція».

Як у воду дивилися. Лозинський усе ближче до тюрми, його вплив уже відсутній, але схема пустила метастази. Ми щиро сподівалися, що її, навпаки, буде поховано низкою ефективних рішень Міністерства інфраструктури, але багатомісячна заміна Кубракова на Кулебу уможливила її розростання.

Фірму «Євроекспертиза» після нашої статті було переєстровано зі Львова на Рівне, а її власницею стала **Катерина Аліксійчук**. Це дружина нардепа від «Слуги народу» Олександра Аліксійчука.

Аліксійчук до обрання депутатом під брендом Володимира Зеленського працював саме у будівельних компаніях Рівного (біографія). Тож його входження на «безхозний» ринок органічне. Але так само безсумнівно, що ненайкращі практики тривали.

«Наші гроші» виявили зв'язки фірми дружини «Слуги народу» вже не з однією, а з чотирма компаніями, деякі з них мали забагато швидких експертиз (*див. табл. 1*): це вже згадана раніше «Екоекспертиза», а також «УК Експертиза», «Експертна компанія «Основа» та «Експертиза ЮА».

2. «Санта Барбара» експертних фірм

Дивіться, як все близенько на ринку, що насправді мав би бути конкурентним і змагальним.

ТОВ «Євроекспертиза» віднедавна зареєстроване в Рівному. Нині директоркою є Людмила Прохонюк, а засновницею — згадана Катерина Аліксійчук. Раніше засновницею тоді ще львівської «Євроекспертизи» була львів'янка **Надія Кінах**.

ТОВ «Екоекспертиза» зі Стрия нині володіє Анна Литвин зі Львова, а керує Анна ***Малькут***. Однак попередньою директоркою була Альбіна ***Проскура***, яка

раніше керувала ТОВ «Перша приватна експертиза», що вже виключене з Переліку експертних організацій ***Мінрегіону***.

Донедавна за адресою **«Першої приватної експертизи»** (вул. Зелена, 186) було зареєстровано **ТОВ «Експертна компанія «Основа»** зі Львова. Наразі воно змінило «прописку», і володіє ним Андрій ***Бурнін*** із Харківщини, а керує Ірина ***Курай***. Утім, раніше засновницею «Основи» була Лілianна ***Стельмащук***, яка була зареєстрована за однією домашньою адресою з Надією ***Кінах*** з **«Євроекспертизи»**. Крім того, попередньою директоркою «Основи» була Марія ***Кузик***, яка довгий час була засновницею і директоркою **«Екоекспертизи»**.

ТОВ «УК Експертиза» із Тернополя володіє Андрій ***Касьян*** із Рівненщини, а директоркою є Ганна ***Дець***. Андрій ***Касьян*** також очолює ТОВ «Терпласт Груп» Тараса ***Вінницького***, Олени ***Невістюк*** та ексдепутата Збаразької райради від Партії регіонів Ярослава ***Якимця***. Раніше серед засновників фірми «Терпласт Груп» був Михайло Хариш, який свого часу був співзасновником **«Першої приватної експертизи»**.

А самою «УК Експертизою» свого часу керував Володимир ***Береговий***, а до того — Ярослава ***Тітарєва***. До 2021 року фірма взагалі займалася наданням в оренду автомобілів і торгівлею. Тоді вона називалась «Ук Терпласт», а до того — «Техтранс плюс». Фірмою володіли почергово Андрій ***Зуєв*** і Степан ***Молоток***, яких «ПоліТерно» теж пов’язувало зі згаданим Якимцем.

Уже тут у вас мали би початися памороки, але це не кінець.

В експертних фірмах не лише намішано засновників, у них на додачу ще й наскрізно працюють одночасно кілька експертів.

Як видно з табл. 2, двоє осіб були у переліку експертів і фахівців усіх п’яти фірм. Ще 11 осіб були у переліку чотирьох із п’яти фірм. П’ятеро — у трьох фірмах, а 16 осіб — у двох фірмах.

Табл. 1. Ефективність експертних фірм на основі даних звітності

Експертна організація	Кошторисники (I кв.)	Кошторисники (II кв.)	Звіти загалом	СС2+СС3	Звіти СС2+СС3	Примітки	Звіти загалом/кошторисники/6місяців	СС2+СС3/кошторисники/6
ТОВ «Євроекспертиза»	н.д.	22	646	181	**33**	немає людей I кв.	4,89	1,37
ТОВ «УК Експертиза»	31	34	645	255	**14**	немає звітів 1	3,47	1,37
ТОВ «Експертна компанія	22	25	359	114	**18**	усе є	2,72	0,86
ТОВ «Екоекспертиза»	19	н.д.	301	124	**1**	немає людей II кв.	2,64	1,09

ТОВ «Експертиза ЮА»	н.д.	19	240	60	**6**	немає людей І кв.	2,11	0,53

Табл. 2. Експерт або фахівець, який працює у двох і більше фірмах

ПІБ	**Євро**	**Еко**	**УК**	**Основа**	**ЮА**	**КЕ**
Клочаний Тарас Михайлович	+	+	+	+	+	
Романус Тарас Теодорович	+	+	+	+	+	
Ванюрська Світлана Миколаївна	+	+	-	+	+	
Гудима Тарас Іванович	+	+	-	+	+	+
Дорош Ярослава Степанівна	+	+	-	+	+	
Зініч Володимир Олександрович	+	+	-	+	+	
Компій Андрій Васильович	+	+	-	+	+	
Макар Степан Іванович	+	+	-	+	+	
Ніпрук Іван Максимович	+	+	-	+	+	
Ольшанський Володимир Романович	+	+	-	+	+	
Приведенний Сергій Анатолійович	+	+	-	+	+	+
Савчин Михайло Михайлович	+	+	-	+	+	+
Сіренко Олег Петрович	+	-	+	+	+	
Дімбровська Мар'яна Василівна	+	-	-	+	+	
Кузьменко Наталія Олександрівна	-	-	+	+	+	
Скрипник Андрій Павлович	+	-	+	+	-	
Соболєв Микола Володимирович	+	+	-	+	-	+
Шафієва Олена Юріївна	+	+	-	+	-	+
Баїк Володимир Васильович	-	-	-	+	+	
Бойко Олег Богданович	+	-	-	+	-	+
Бойко Олексій Сергійович	+	+	-	-	-	
Греков Віктор Володимирович	+	-	+	-	-	
Дубленич Святослав Омелянович	-	-	-	+	+	
Зайченко Сергій Володимирович	+	-	-	+	-	
Ісаченко Тетяна Анатоліївна	-	+	-	-	+	
Коваленко Вячеслав Дмитрович	-	+	-	-	+	

Мудрий Ігор Богданович	+	+	-	-	-	
Наконечна Марія Володимирівна	+	-	-	+	-	
Пархоменко Любов Петрівна	-	+	-	-	+	
Переходень Дмитро Ігорович	+	+	-	-	-	
Шевченко Оксана Омелянівна	-	-	-	+	+	
Шмиг Роман Андрійович	-	-	-	+	+	
Юпин (Іванчук) Оксана Степанівна	+	+	-	-	-	
Юпин Ігор Іванович	+	+	-	-	-	
Снігур Світлана Юріївна						

За даними «Наших грошей», викладена інформація є у розпорядженні СБУ, і кримінальне провадження може принести значний результат.

Але навіть під час розбору польотів угруповання продовжило пускати коріння.

Ті самі експерти з фірм-«скороділів» вигулькнули навіть у новачка ринку — ТОВ «Київська експертиза». Ця фірма була зареєстрована у Києві лише у вересні 2024 й одразу отримала необхідний дозвіл на роботу від ***Мінінфраструктури***.

У січні ми писали, що вважати всі «швидкі» звіти апріорі корупційними передчасно, але ситуація не може не насторожувати.

Що ж, **розвиток цієї історії, як і очевидне бажання очолити процеси під «одним дахом» не залишають нам сумнівів — це таки схема**.

***

№ 155-2

2024-01-09

Автор Юрій Ніколов Журналіст і засновник проекту “Наші гроші”, Україна
Автор Анна Сорокажурналістка "Наші гроші"

«Наші гроші» отримали офіційні дані, що підтвердили озвучене в неофіційних розмовах учасників будівельного ринку.

1) — У недоброчесних замовників будівельних робіт є можливості забетонувати завищені ціни у своїх кошторисах завдяки експертизі нашвидкуруч.

2) — Нинішній лідер ринку пов’язаний із попереднім фаворитом, якого вже покарали за фейкові звіти.

Одна з найпотужніших корупційних «скрєп» в Україні — система безкарності у будівельній галузі.

Найпростіший спосіб вкрасти на будівництві — це завищити ціну будівельних матеріалів.

1) — Береш цеглину за ціною 9 грн у магазині та прописуєш її у кошторисі по 17 грн, а 8 грн маржі конвертуєш на кишеню собі або з відкатом замовнику за попередньою домовленістю.

2) — Побачити ці 17 грн у кошторисі відносно нескладно. Неважко й зрозуміти, що 8 грн маржі — це збитки для бюджету.

Але кого саджати в тюрму?

Будівельника?

> **— Але ж не він затверджує видатки з бюджету. Він заробляє що дають.**

Замовника? За ідеєю, так.

> **— Але тут йому на допомогу й приходить «експерт».**

Проєктно-кошторисна документація в Україні проходить обов'язкову експертизу.

> Бо мер міста чи керівник управління капітального будівництва обладміністрації не може контролювати кожну цифру в кошторисних талмудах. Цим займаються спеціалісти, які проходять кваліфікаційну сертифікацію в Гільдії проєктувальників та Асоціації експертів (дивись схему зв'язків зі скандальним законопроектом №5655 щодо монополізації ринку експертизи). Вони аналізують, чи правильну кількість робіт внесли до проєкту та чи коректні ціни будматеріалів вписали в кошторис.

І якщо експерт ставить свій підпис під проєктом, замовник автоматично стає практично невинуватим у цеглі по 17 грн.

Своєю чергою ці експерти теж фактично невразливі. Оскільки довести, що це умисне підтвердження завищених цін, а не людська помилка, — то біном Ньютона для слідчого.

Разом із тим це не біном для ***Міністерства інфраструктури***.

Саме у нього є важелі впливу на ринок шляхом позбавлення ліцензій. Працюєш руками із нижніх плечей із підозрою на корупцію? Геть із базару. Не в тюрму, але бодай щось. Тим паче що прецеденти вже були.

2021 року було оприлюднено розслідування щодо фірми «Перша приватна експертиза» зі Львова. Вона за гонорар у 21 тис. грн швиденько підмахнула позитивний висновок щодо… неіснуючої реконструкції дитсадка, для якої навіть не було проєктної документації.

Після публічного скандалу міністерство позбавило фірму ліцензії. Але 2023 року до журналістів «Наших грошей» докотилися чутки про те, що хоча «Перша приватна експертиза» і спочила в бозі, але справа її живе. Мовляв, тепер тим самим займаються інші «юробличчя» того самого угруповання.

За словами джерел, це угруповання користувалося прихильністю Василя ***Лозинського***. ***Це колишній заступник міністра регіонального розвитку та будівництва***,

> — 2023-го детективи Національного антикорупційного бюро затримали його за відкат у 400 тис. дол. від постачальників електрогенераторів за урядовими контрактами. Але чуток до справи не підшити. Та й за великим рахунком не має значення, у чию саме кишеню зносять відкати виконавці. Головне — існування схеми, в якій можлива корупція.

«Наші гроші» отримали від Міністерства інфраструктури звіти від 59експертних фірм за перше півріччя 2023-го. У цих звітах вказано дату, коли експертна фірма уклала із замовником угоду на експертизу об’єкта, та дату підписання експертного висновку.

Нас цікавило,

> — в яких фірм найбільше експертиз по об’єктах класів відповідальності СС2 і СС3 (що вищий клас, то більше вимог до документації), проведених менш як за десять днів.

Також

> — ми порахували кількість кошторисних експертів у кожної фірми і подивилися, в яких фірм найвищий показник навантаження одного експерта (*див. нижче таблицю*, ранжовану за питомим навантаженням кошторисників).

Лідером виявилося ТОВ «Євроекспертиза».

> 1) — У нього найбільше звітів на фахівця на місяць: 44,8 звіту загалом і 11,6 звіту по СС2 і СС3.

Наше дослідження показало, що

> 2) — **«Євроекспертиза» має зв'язок із тією самою «Першою приватною експертизою», яку вигнали з ринку. Слідкуйте за руками.**

ТОВ «Перша приватна експертиза» (ППЕ) було зареєстроване у Львові 2018 року. Засновником досі є такий собі Денис ***Жадан*** із міста Заводське Полтавської області, а директори неодноразово змінювалися.

Так, 2019 року посаду певний час обіймала Альбіна ***Проскура***. А однією з адрес фірми була вул. Зелена, 186 у Львові (запам’ятайте цю директорку і адресу, вони спливуть трохи нижче).

Загалом у 2018–2021 роках ППЕ отримала державних підрядів на суму 20 млн грн. Жнива припинилися, лише коли фірму виключили з Переліку експертних

організацій, що відповідають критеріям, встановленим наказом Мінрегіону №204 від 15.08.2017, і можуть проводити експертизу проєктів будівництва.

Після «смерті» ***«Першої приватної»*** були створені дві фірми:

ТОВ «***Євроекспертиза***» (№1 у нашому рейтингу, всього з 2021 року фірма натендерила 25 млн грн) і

ТОВ «***Екоекспертиза***» (11-те місце, підряди на 4 млн грн).

ТОВ «Євроекспертиза» на перший погляд не має прямих зв'язків із ППЕ. Воно було зареєстроване у Львові за адресою вул. Зелена, 143Б на такого собі Костянтина ***Борисова***. Але в лютому 2023 року засновницею стала львів'янка Надія ***Кінах***. Вона також володіє і керує ПП «***Гекта***», яке зареєстроване по вул. Зелена, 130. Надія ***Кінах*** теж виявилася пазлом у схемі зв'язків, які зараз замкнуться на фірмі «***Екоекспертиза***».

ТОВ «***Екоекспертиза***» зареєстрували у місті Стрий Львівської області. З 2021 року засновницею і директоркою тривалий час була Марія ***Кузик***. Ця ***Кузик*** також є директором ТОВ «Експертна компанія «Основа», яке прописане за вищезгаданою адресою ППЕ — вул. Зелена, 186 у Львові. Засновницею «Основи» є Ліліанна ***Стельмащук***, яка була прописана за однією домашньою адресою з Надією ***Кінах*** з «***Євроекспертизи***».

У березні 2023 року засновницею «***Екоекспертизи***» стала Анна ***Литвин*** зі Львова, а директоркою — Альбіна ***Проскура***, та сама ексдиректорка «***Першої приватної експертизи***».

Ну і вишенька на торті.

Ми порівняли персональний склад працівників нових фірм (*див. скріни* — ці дані були у звітах фірм для Мінінфраструктури). Виявилося, що 14 із 20 експертів «Євроекспертизи» одночасно працюють в «Екоекспертизі», в якій лише три експерти не з «Євроекспертизи». Також ці дві фірми мають спільних шість із семи фахівців.

Ще раз.

Колишня директорка «Першої приватної експертизи» після виведення з ринку цієї фірми за підмахування експертиз нашвидкуруч очолила «Екоекспертизу», яка має на 80% спільних працівників з «Євроекспертизою» — нинішнім лідером ринку за кількістю експертиз на одного кошторисника.

А тепер на прикладах покажемо, як це працює.

Топ-5 «швидких» звітів «Євроекспертизи»

За один день видали звіт на будівництво водозабірних споруд питної води продуктивністю 2000 кубометрів/доба ТК «Буковель» (СС2). Йдеться про розширення планової діяльності ТК «Буковель». За номерами експертного звіту та містобудівних умов знайти їх у базі не вдалося. Замовником було ТОВ «Буковель», яке належить Оксані Палиці та її ж ТОВ «Укрінвестторгбуд» разом із Захаром Палицею. Це дружина та син Ігоря Палиці.

За два дні видали звіт на будівництво багатоповерхівки з приміщеннями громадського призначення та підземним паркінгом на вул. Кульпарківська, 190 у Львові (СС2). Його замовником було ОСББ «Кульпарківська, 190». «Твоє місто» повідомляло, що це буде шестиповерховий житловий будинок із підземним паркінгом і стилобатом — спільним цоколем на кілька будівель. Видання цитувало головного архітектора Львова Антона Коломєйцева: «Такі стилобати — це дуже небезпечна робота з точки зору якості результату. Тут необхідна максимальна обережність з архітектурним рішенням, озелененням тераси та виходом на неї. Одна справа, коли є ландшафт, а зовсім інша, коли з'явилася тераса».

За чотири дні видали звіт на реконструкцію гуртожитку по вул. Золота, 10 у Львові без змін його зовнішньої конфігурації (СС2). Замовником був Львівський кооперативний фаховий коледж економіки і права. Як пише «Твоє місто», у вересні Львівська міськрада заявила, що гуртожиток без дозволу перетворили на апартаменти і виставили на продаж. У підрядника відповіли, що дозволи мають, а інформація про продаж апартаментів не відповідає дійсності.

За п'ять днів видали звіт на будівництво укриття Клесівського ліцею (СС2). Замовником була Клесівська селищна рада Сарненського району Рівненської області. Влітку «Наші гроші» писали, що департамент з питань будівництва та архітектури Рівненської ОДА замовив ТОВ «Компанія Барбакан» укриття в Клесові за 38 млн грн. Низка цін були вищими за ринкові. Восени Держаудитслужба завершила моніторинг тендеру. Вона дійшла висновку, що у пропозиції фірми були недоліки, а замовник повинен був їх виявити та надати їй час на виправлення, але не зробив цього. Замовник відповів, що оскаржить висновок до суду.

За шість днів видали звіт на будівництво торгово-житлового комплексу по вул. Радищева, 7 в Ужгороді, VI черга (СС2). Замовником був Михайло Свида. Влітку сайт експертного бюро «Нерухомі» писав, що місцевий орган державного архітектурно-будівельного контролю надав дозвіл на будівництво ЖК Радіщева від «Корпорація новобудов Ужгород» на вул. Радищева, 7 (IV черга). Це дев'ятиповерхівка на 87 квартир із підземним паркінгом на 22 паркомісця. Як повідомляють «Нерухомі», за цим будівництвом стоїть родина колишнього заступника голови Закарпатської митниці Михайла Свиди

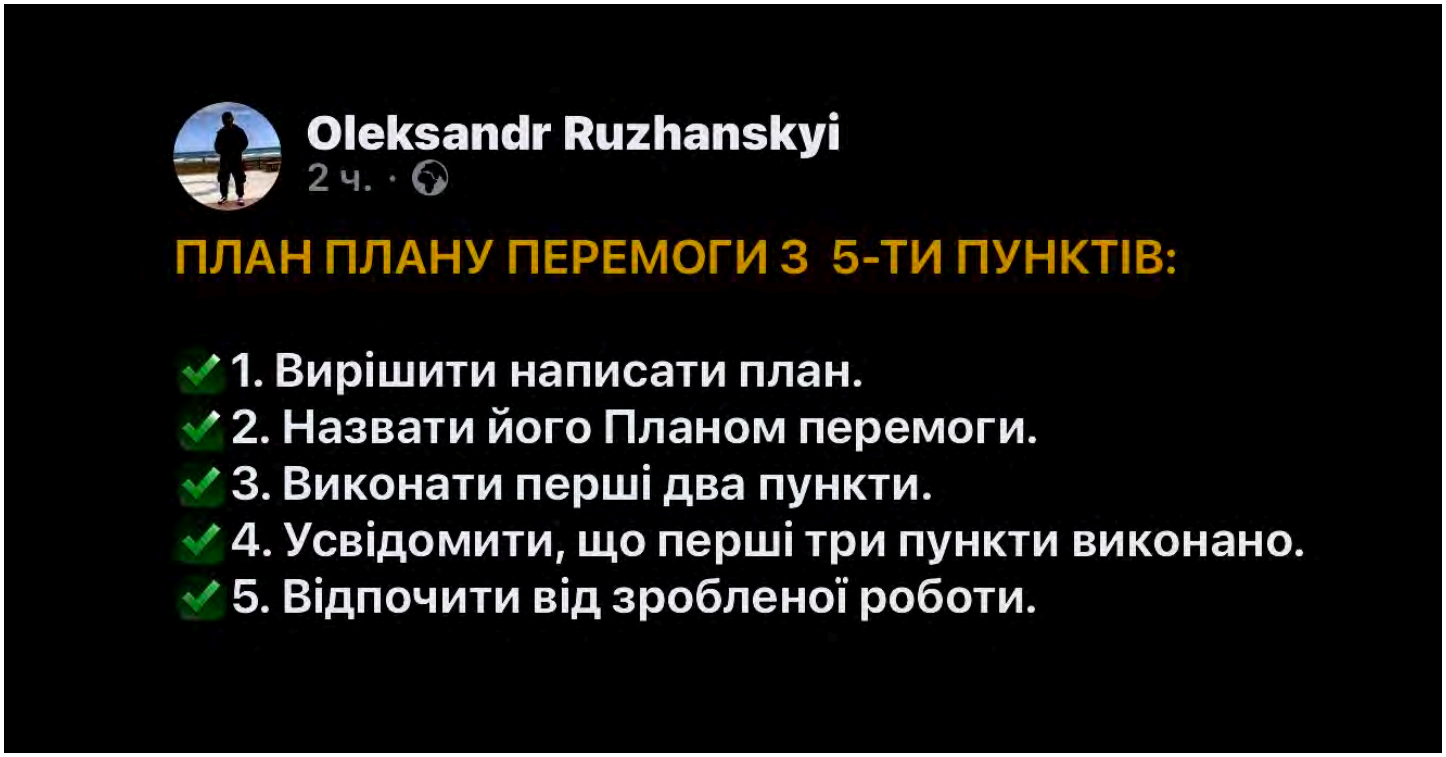
(замовник будівництва) та судді Мукачівського міськрайонного суду Лариси Курах.

…Ми далекі від узагальнень, що всі «швидкі» звіти є корупційними (див. табл.). Певно, що деякі можуть пояснюватись однотипністю проєктів чи незначними обсягами робіт. Але не може не насторожити той факт, що нинішні лідери ринку за навантаженням кошторисників мають зв'язок із попереднім фаворитом, якого покарали саме за фейкову роботу.

***

№ 156

Поговоримо про план перемоги

2024-10-21

Пекар

Пристрасті вже трохи вщухли, тож можна поговорити.

"Великі люди обговорюють ідеї, середні люди обговорюють події, маленькі люди обговорюють людей", -- казала Елеонора Рузвельт.

Значна частина громадян відреагувала на План перемоги, не занурюючись у суть: для одних все, що робить Зеленський, за визначенням погано; для інших все, що робить Зеленський, за визначенням добре. Між цими двома полярностями є чимала кількість людей, яким важливо розібратися. Для тих, кому важливо розібратися, написаний цей текст, а всіх решта дуже наполегливо прошу не читати, зупинитися прямо зараз і гортати далі. (До речі, після попереднього тексту мене оголосили одночасно "затятим порохоботом" і

"зеленим провладним пристосуванцем", що певним чином характеризує не так текст, як його читачів.)

Почну з того, що нагадаю, як завершуються великі війни:

1. Створюється ***бачення*** післявоєнного світу.

2. Під це бачення ***формується коаліція*** переможців -- тих, хто поділяє це бачення і готовий у нього інвестувати.

3. Коаліція переможців розробляє ***стратегію перемоги*** як шлях втілення цього бачення й виділяє під це ресурси.

4. Коаліція переможців ***впроваджує стратегію й досягає перемоги*** (для цього коаліція має бути достатньо потужною, інакше можна і зазнати невдачі).

5. ***Коаліція переможців стає основою післявоєнного світового порядку*** й переписує правила міжнародної безпеки на наступний період -- до наступної великої війни, коли хтось знову захоче кинути виклик світовому порядку.

З цієї точки зору, План перемоги, який ми побачили, -- це перший пункт вищенаведеного шляху. Його адресатом є західні партнери, які наразі не розуміють, як можна було би організувати післявоєнний світ, що робити з росією, як згуртувати Європу, як зупинити Китай тощо (знову відсилаю до своєї довгої й неприємної статті про хибну оптику Заходу, якому ми вдячні за те, що не дав нам зазнати поразки, але який нині не дає згоди на поразку росії, посилання у першому коментарі).

Безумовна перевага плану -- в ньому Україна виступає як частина рішення, а не як проблема. Сильна сторона плану -- він говорить про вигоду і вартість, а не про емоції та моральні зобов'язання. Чи має план недоліки? Про це хай судять ті, хто мав доступ і прочитав усі додатки.

Саме такий план і потрібен для розмови з Заходом. Те, що вони його не сприймають, пояснюється їхнім небажанням відмовлятися від власних стереотипів та невмінням прислухатися до "неважливих" націй (пояснення обох причин знайдете у вищезгаданій статті), а третя причина пояснюється трохи нижче.

Українці та українки не є цільовою авдиторією цього плану.

Нам його показали лише для того, щоб можна було у розмовах із Заходом посилатися на підтримку українського суспільства й парламенту.

І тут починаються проблеми.

Бо українському суспільству й парламенту цього замало. Це не виглядає як план перемоги для українського суспільства, бо він не відповідає на ключові запитання.

Більше того, представлений план загалом

> **— не зачіпає внутрішні питання, покладаючи всю відповідальність на зовнішніх партнерів.**

А це в кращому випадку примушує думати, що

> — суспільство і парламент вчергове зіграли роль мовчазних статистів, а в гіршому випадку формує у частини громадян відчуття маніпуляції: зараз нам скажуть, що Захід не прийняв план, тож готуйтеся до капітуляції.

А внутрішні питання в нас є.

1. Фактична ***втрата керованості державою***

> через **концентрацію влади, мікроменеджмент, згортання децентралізації, зменшення ролі парламенту, відмову від експертної підтримки та покладання на щоразу вужче коло людей в управлінні великою країною в час її найскладніших викликів.**

2. Війна потребує не лише зброї, а й людей.

> ***Питання мобілізації*** неможливо вирішити без питання бронювання, а воно ґрунтується на питанні справедливості, а воно неможливе без вирішення питання ротації, а це вимагає ***зміни системи управління військами***. І так далі, там величезний комплекс проблем, про які фахівці розкажуть вам краще за мене. І все це потребує якісної комунікації замість нинішньої провальної.

3. Підняття податків та загальна мобілізація, по суті, означають ***зміну суспільного договору***.

> Від громадян та платників податків вимагається більше, і постає питання, що вони отримають натомість. Якщо нічого, це несправедливо. Громадяни і платники податків мають отримати реальне подолання корупції (прозорі правила, а не ловлю окремих персонажів), кроки в напрямку верховенства права, а також зменшення непотрібних бюджетних витрат.

Це лише три ключових питання, а насправді їх більше. Не пишу про купу інших питань, гарячих, але я в них не почуваюся достатньо обізнаним.

Про все це в плані перемоги не було жодного слова.

— І це означає, що ми побачили не план перемоги, а половину плану перемоги -- ту, що для зовнішнього користування.

А де друга половина, та, що для нас із вами?

Навряд чи вона міститься у секретних додатках.

Без жартів, якщо Захід повністю погодиться на представлений план, цього недостатньо для перемоги. І про це говорять не лише українці й українки, а й західні партнери. (І це третя причина, чому Захід сприйняв документ прохолодно.)

Один із ключових принципів стратегії -- внутрішній локус контролю. Власна відповідальність. Відповіді на всі основні питання треба шукати всередині, а не зовні.

Не може план перемоги покладати всі завдання на інших. Так, без них ми не впораємося, але перші пункти мають бути про внутрішні зміни.

***

Тут зазвичай питають: а що ти пропонуєш?

Ось моя пропозиція тієї половини плану перемоги, якої не вистачає.

Це відповідь на вищезазначені три виклики, сюди можна додати відповіді на інші виклики, про які я не написав через недостатню обізнаність в тих темах.

1. Створення ***парламентської коаліції*** на заміну зруйнованої однопартійної більшості.

2. Створення цією коаліцією ***уряду національного порятунку***.

3. ***Відновлення децентралізації*** в обсязі, що не суперечить вимогам воєнного стану.

4. Розв'язання комплексу питань ***людського капіталу для ЗСУ***:

    прозоре бронювання, справедлива (рівномірна для регіонів, соціальних груп тощо) мобілізація, зрозуміла ротація тощо.

5. ***Скорочення всіх непотрібних під час війни витрат***.

6. Розв'язання вузлів, що стримують ***вітчизняний ВПК***:

    довгострокові контракти, пільгове кредитування, контрольований експорт.

7. Збільшення фінансування ***української дипломатії***,

негайне призначення відсутніх послів у ключові країни.

8. Негайна ***реформа податкового і митного законодавства*** й практики адміністрування в бік прозорості, однозначності, презумпції невинуватості.

9. Запровадження ***особистої відповідальності правоохоронців та суддів*** за незаконне (визнане необґрунтованим за рішенням суду) втручання у діяльність підприємств -- для початку підприємств ВПК.

***

Це не план, а лише нарис його початку. Можна написати значно більше, але стартувати можна з цього. Нічого технічно неможливого чи забороненого Конституцією в цьому переліку немає. Розгорнути цей процес можна за три місяці, досягти результатів за півроку.

Тоді в нас буде повноцінний план перемоги, а не гарна половинка.

Отже, я всіляко підтримую представлений Президентом план перемоги, але вважаю його половиною плану. Друга половина необхідна безумовно й терміново. Бо перемогти у війні без підтримки власного суспільства неможливо в жодному разі.

(Тут боти кожного з політичних таборів можуть кидати в мене помідорами за підтримку плану перемоги та його критику. Адже боти не здатні розбиратися з ідеями, їх тригерять прізвища. На це у мене є відповідь: я просив їх не читати, зупинитися ще на самому початку.)

Ну і нарешті останнє питання.

Чи є у нас план Б, якщо Захід вирішить нам не допомагати?

У нас є цілих два плани. Я писав про них наприкінці згаданої статті.

1) — **План Ф: обложена фортеця.**

> Евакуювати населення з тих міст, які ми не здатні захищати. Випустити за кордон всіх тих, хто хоче виїхати. Залишити стільки землі, скільки здатні захистити ті, хто хоче залишитися. Укласти недовгий мир. Провести вибори, на яких ті, хто залишився, оберуть тих, хто поведе їх до наступної війни. Перевести всю країну на воєнний режим. Готуватися з усіх сил до війни (в тому числі з тими, хто не захоче виїжджати з окупованих територій і буде мобілізований росією на наступну війну з Україною). І відбиватися, аж поки росія лусне. Потім за пару поколінь повернути собі те, що наступні покоління захочуть повертати.

2) — **План Ж: визнання поразки.**

Цей сценарій вже був у нашій історії сто з гаком років тому, а нині реалізований у кадирівській Чечні.

Віддати не частину, а все. Прийняти маріонетковий уряд. Бути мобілізованими й піти захоплювати Польщу та Балтію під російським триколором. За винятком тих, хто в списках, -- їм чорні пластикові пакети. І за винятком тих, хто партизанитиме у карпатських лісах. От коли пожалкуємо, що не дбали про ті ліси. **І чекати два-три покоління, поки відкриється наступне вікно можливостей.**

***

№ 157

Ukraine War, 16-19 October, 2024

SARCASTOSAURUS

OCT 19, 2024

Hello everybody!

Must admit, have seriously considered taking a few days off after working on ‘Dreamland’, few days ago. ‘Joining the dots’ that way is exhausting. Sadly, things didn’t get better ever since: on the contrary, there were several ‘news of the day’. Thus, here I am again.

***

The first piece of news is that – according to the coolest-super-turbo-best-most-amazing general of all the times – North Korea is deploying troops to Ukraine, to fight on the side of Russia.

The mainstream media in ‘the West’ (incl. South Korea) is in uproar, multiple zombie idiots are issuing stern warnings to Pyongyang. ….and at least two videos (here’s one) are meanwhile making circles around the social media, purportedly showing the first North Korean troops receiving VSRF uniforms, and then marching to their training grounds. Indeed, there are satellite photographs interpreted as heavy traffic in the Sergeevka area, which should be the base for North Korean deployment…. Now everybody (and his/her next kin) is expecting the DPRK-troops to enter the battle around 1 November… Indeed: the US journos – usually the same characters that can’t find evidence for the Israelis ever doing anything wrong – have already found sources in South Korea, according to which

North Koreans are sending 11,000… sorry, 120,000… nah, sorry: the figure is increasing as I type this… 400,000 (and counting) ‘special forces’ to Russia…

First thing coming to my mind when hearing this was if this was intelligence of similar quality like ‘Russians are not going to invade’; ‘there’s no threat for Kyiv’; ‘there’s no threat for southern Ukraine’; ‘there’s no Surovikin Line, and if: it’s no problem’; ‘We’re going to swim in the Azov Sea the next summer’; ‘Iran is delivering ballistic missiles to Russia’…?

Stupid me: decided to try checking with help of contacts in Russia. Ironically, the few Russians I happen to be in touch with were bamboozled by such reports...at least unless it became known that a large contingent of Buryats is about to reach the battlefield. Now they say, well, for them (the Russians), ‘Buryats’ are, de-facto, ‘the same like Koreans’. And, what’s most important to them: Buryats are relatively well-trained, and following their orders…

Perhaps some Ukrainians are of the same opinion, and Buryats = same like Koreans?

But OK. I should not fail to add that a few other Russians have a different, even if no less simple explanation: they’ve run out of convicts and thus need Koreans…

Point is: cannot but caution about this affair. After 10,5 year of this fracas, it’s obvious that reports by ultra-wiz-bang Ukrainian intelligence services are resembling lottery: everything’s possible…

***

Seriously now: have no doubts, please, I’m so relieved, and so delighted that Ukraine has a military intelligence service… and this is working so well, can’t say. Almost as good as the Ukrainian Ministry of Digital Affairs. Which is a huuuuuuuuuuuuuuuuuuuge surprise…

Namely, the boss of that instance, Fedorov, was caught lying. And thus Zelensky was caught lying, too (because he’s meanwhile repeated the same statement).

Головна — Суспільство — Війна — 17 жовтня 2024, 21:56

Очільник Мінцифри: держава вже поставила військовим понад мільйон дронів і може виробляти більше

Не вистачає лише ресурсу, щоби контрактувати все, що сьогодні виробляється в Україні, зауважив Михайло Федоров.

Віра Перун, Авторка новин

Facebook Twitter LB.ua в Google News

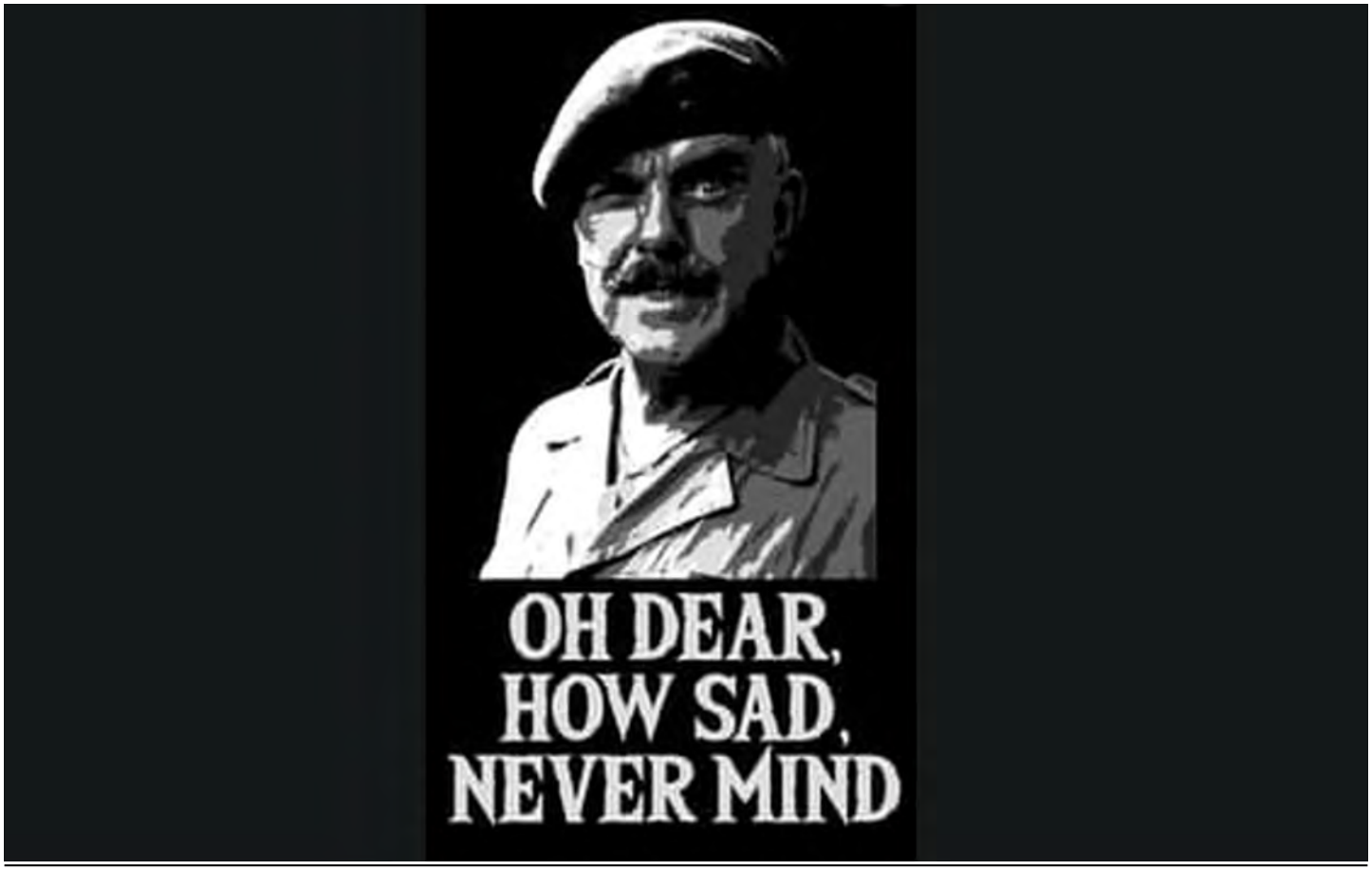
Михайло Федоров

Фото: Мінцифри

Fedorov has announced that the ZSU has received ‘1 million FPV drones over the last year’.

Honestly, I would be happy if that would be truth.

Problem: it’s impossible. Please mind: ‘1 million of drones in 12 months’ would mean a production (and the rate of use) of around *2,739 FPVs a day.* Because….well… rumour has it….somebody said… was it the uncle of my neighbour’s nice, third degree….? or wrote…was it somewhere on the internet? … that 1,000,000 divided by 365 is 2,739… or so….who can know for sure…nobody can calculate such things….

Anyway… actually, there are no Ukrainian figures available. They're unknown. So much so, I doubt even Fedorov could really say.

What is known for sure is that around 400+ Ukrainian companies have been registered with the activity code '30.30'. This stands for 'aerial and space vehicles production'. To the best of my knowledge they are certainly manufacturing around 100 UAVs a day – but of all the types, not just the FPVs.

But, OK: people demand me to be optimistic. Thus, lets try a different approach. Based on figures one can read here (is one of best-informed sources to this topic), Fedorov's statement simply can't be taken for bare money.

At best, RUMINT has it that the ZSU is spending '2-3 times as many FPVs as the Russians do'. OK, then lets do some calculation (it's so simple, even I can do that): according to the link above, the Russians were using '250-300 a day as of June', then 'up to 550 a day after'.

Lets say it's 500 Russian FPVs a day on average… for 12 months in succession… and lets say the Ukrainians are using no 2, but 3 times as many. I doubt it is, but lets be optimistic: you've demanded me to be optimistic… so, that's 1,500 Ukrainian FPVs a day on average… for 12 months in succession. Well, beg your pardon, but: in such case… 1500x365= 547,500. Means: Ukraine might have manufactured and delivered to the ZSU some 547,500 FPVs in 12 months.

At most. And because I've been told to be optimistic.

Sure, micro production not sponsored by the Ministry of Digital Affairs (because the Ministry of Defence loves UAVs a lot, but can't sign a single order), funds from donations, and ZSU troops buying FPVs on their own, etc.… that's adding, say (this is a guess), some 150,000…. let's be enthusiastic and say; 200,000 FPVs.

Arguably, that's no Fedorov's achievement. Even less so Zelensky's. But, let's be optimistic and try to make them happy. And you too, dear reader.

Point is: unless Fedorov (and Zelensky) have managed to super-secretly increase the production to more than 3,000 FPVs a day (perhaps in his/their own garage/s? perhaps by employing his/their wives and kids, and that 24/7?), the story with '1 million FPVs manufactured in the last 12 months' is simply not truth. And making such statements in the public: is a lie. This even more so considering China has, as reported early this month, imposed drastic limitations on export of UAV-parts to Ukraine (especially propeller-mounts), causing extensive problems to the country where the mass of FPV-production is reliant on import of 'ready-to-use' parts.

Of course, there is always an alternative. For example: there might be some super-ultra-secret storage facility (so secret, I would have to kill myself should I ever find out about it) where the logistics services of the ZSU are bunkering 300,000+ FPVs – and not handing them over to the troops that need them, urgently…

Your choice.

***

Tragically, it's more likely that I'm right, and they're lying. Evidence for this was provided by nobody less than Zelensky. Two days ago, he took part in a conference of that fantastically democratic and transparent body named the 'European Council'. Right after that, he provided a press conference during which he did his best to provide plentiful evidence for either his very own-, or Yermak's (is there any difference?) illusions and dilettantism.

Essentially, Zelensky explained that Ukraine has two options: either it's accepted as a member of NATO, or must have nuclear weapons.

(Of course, he – promptly – 'stressed', that prefers joining NATO….)

The first association coming to my mind was a scene of a mother and her 5- or 6-years-old kid in a toystore.

Kid: Mummy, mummy, I want that toy!

Mum: No, sorry, not this time.

Kid: But, mummy, mummy, I want that toy!

Mum: No. Come on and move.

Kid: Buuuuuuuuuaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!

…

My dear Mr. President… for your information: with nukes and ‘the West’, it is like this. Either you have them, but you *aren’tbabbling about them in the public, or you do not babble about that topic at all*. Otherwise, this kind of idiocy only has three effects:

1) All of zombie idiots in that ‘the West’ are browning their underwear;

2) You’re ‘rogue’ and thus, definitely, out of their ‘exclusive club’; and

3) You’re subjected to severe sanctions.

But OK. I’m supposed to be more optimistic, and thus: lets say Ukraine makes its nukes. Sure, everything is in place and putting together a few ‘devices’ - ‘cradles’ if you like – is a matter of ‘weeks’ for Ukrainian nuclear scientists.

And?

What then?

How is 1, 5, 10 Ukrainian nukes going to change the situation on the battlefield? How is that going to convince Pudding to give up and withdraw from Ukraine?

Except Zelensky then intends to deploy them, of course, which in turn would - certainly - lead to a Russian retaliation in style, to which NATO would have to retaliate in style…

….which is bringing me to the next question: has Ukraine got a *reliable* delivery system for nukes? Something, you, Mr. President, can be 1000% sure could carry that cradle over, say, 100, 500, 700 or so kilometres, and ‘hit’ – at least anywhere within 2000 metres of the aiming point….?

Above all, Mr. Zelensky: what kind of ‘allies’ do you expect to have, that would be happy if you are publicly blackmailing them with Ukrainian capability to develop nukes?

Finally – and while: yes, sure, many are going to explain this with 1000s of good reasons – but you seriously think nobody needs to be concerned about Western sanctions against Ukraine if the latter comes up with nukes?

See Pakistan. They ‘tested their nukes’, there were few years of sanctions and then everything was fine, right? Oh, but sure. Just that Pakistan has PR China and Saudi Arabia to pay its bills, and thus can go bankrupting itself while developing… something that didn’t work; so much so, the Chinese had to lend them some for ‘Pakistani testing’…

Feel free to correct me if I'm wrong, but, the last I've heard, sorry: Ukraine has no China and no Saudi Arabia to sponsor it with blanc cheques.

With other words: this is not only dilettantism. This is political primitivism 1st class. Something that must be taught to kids in schools, so they never do such idiotic mistakes in the time of their life.

***

And then, lets think about the 'armed force' supposed to operate these nukes…

It turned out that back in late September, during the last few days of the Battle of Vuhledar (i.e. only when it was too late), the glorious CinC ZSU, General Syrsky – decided to 'reinforce' the 72nd Mech in Vuhledar in his usual fashion. Through deploying multiple battalions. And since, well, in the mind of such brilliant strategists like Syrsky, 'a battalion is a battalion', he decided to reinforce the 72nd by two battalions of Territorial Defence. Specifically: the 186th and the 189th from the 123rd TD Brigade.

As a result, not only that half of both battalions, plus 100 from the third element of that brigade – the 187th Battalion – defected in protest, but the commander of the 186th, Major Ihor Hryb, committed a suicide.

Why?

Because he (and his troops) knew his unit is neither trained nor equipped for the task, and his troops are going to all get killed as result, and then for achieving nothing at all.

Of course, Syrsky couldn't care less…

But, please, pay attention when reading that article: when one thinks about 'defectors', one usually thinks about people who 'disappear'. Go hiding, so they do not need to fight.

However, these 'defectors' from the 123rd TD Brigade - not: they joined their families in public protests against Syrsky's idiotic decision.

Read: troops are willing to fight. But, not if neither trained nor equipped for the task. Even less so if commanded by characters they know are incompetent.

Now mind: this is 'the army' Zelensky wants to become a member of NATO? Right away, without any delays?

Wow!

Now, imagine Syrsky's ZSU joining NATO. And Syrsky (or one of his incompetent buddies) then being assigned to command 'battalions' consisting of German,

Latvian, Polish, Italian, Spanish, perhaps US troops…and then squandering them, letting them get killed by thousands because Ukrainian generals just can't give donkey's dick about losses of their units… That would be 'fun'… A true 'Dreamland'.

Overall: sorry, cannot but conclude, Mr. Zelensky, that I find neither you, nor your top military commanders for sane and conscious enough to play with such stuff like nukes.

***

AIR/MISSILE WARFARE

On 15 October, the PSU claimed to have shot down 12 and jammed 4 out of 17 Shaheds streamed by the Russians into the Ukrainian airspace during the previous night. Curiously, the PSU reported almost nothing else – which is as interesting because the Keystone Cops in Moscow claimed that during the night from 14 to 15 October, they have targeted 'military infrastructure facilities' in Cherhnihiv, Sumy, Cherkassy, Kirovohrad, and Mykolaiv by a combination of 'Geran-2' (i.e. Shahid) attack UAVs, Iskander-M and Kh-59/69 guided missiles. Further, they reported that in Mykolaiv they've targeted the local 'Armour Plant', where Western-made vehicles like Leopards and Challengers, VABs etc are maintained and repaired: they say that a strike by five missiles demolished two workshops and torched a hall of 600 square metres.

Now, sure: 'Russians and their claims'… but, well: what about 'PSU and it's claiming'? You think this became better since Zelensky fired Oleshchuk?

Hihi…

Point is, about a week ago, the PSU's claiming resulted in rumours making circles in Ukraine that after 48 days of continuous strikes of this kind, and then one of recent Ukrainian UAV strikes on one of Shahed-depots in Russia, the Russians are running short on such attack UAVs.

Well, all of this was proven wrong during the night from 15 to 16 October, when the PSU reported that the Russians have streamed 136 Shaheds into the Ukrainian airspace. As of 07.00hrs, 51 of these were claimed as shot down, and 60 as jammed with help of electronic warfare, while the action against the others was still underway…

What the PSU also didn't brag about was that since 6 October, the Russians are savaging the port facilities in Odessa (and Mykolaiv) by Iskander-M ballistic missiles. Think I've already mentioned two merchants hit on 12 September (*Shui Spirit* and *Paresa*)? Two days later, on 14 October, they've also hit *NS Moon*(registered in Belize) and *Optima* (Palau), and damaged lots of port

infrastructure, cranes, loading terminals, and vehicle control points. Three people are known to have been killed.

By side that they claim to have hit a ‘base of NATO mercenaries’. But, even the Keystone Cops in Moscow can meanwhile outmatch official Kyiv. For example, they do claim these vessels were ‘delivering weapons to Ukraine’. For example: Swedish-made ‘Combat Boat 90s’. Indeed, they say that the *Optima* was used as a carrier for unmanned surface vessels to strike targets in the Crimea. I doubt this is truth. However, the part where the Keystone Cops say the same vessels were involved in exporting the Ukrainian grain – is truth. And, at least for once, and at war, targeting the enemy source of income is simply a legal affair.

I only wonder why is official Kyiv zip-lip about all of this? Where is now all the cheering about the ‘collapse of the Russian blockade of Ukrainian Black Sea ports’, from few week ago….?

Of course, the Russian ‘Shaheding’ of Ukraine went on. On 18 October, the PSU proudly claimed to have shot down 80 out of 135 detected attack UAVs… another 44 were jammed, two flew into the Belarussian airspace.. erm… so, 9 still came through and scored hits?

Must be another of these ‘defensive successes’, so popular nowadays, especially since Israel of 1 October 2024…

…sigh… if only the PSU- and ZSU troops could afford wasting their time with all of these fantasies, illusions, day-dreaming, and fabrications…

To the luck of all of us: they’re not even coming to the idea to do so. And, so, the last few days, they’ve HIMARS-ed quite a few places behind the Russian lines (apparently, the Trio Fantasticus had the mercy to ship some modified rounds to Ukraine again). Between others, and in southern Zaporizhzhya alone, they have smashed troop concentrations on two or three training grounds (for example: here); then smashed a bridge on the Konka River near Oleshky, etc.

The last night, Ukraine has targeted multiple facilities in Bryansk. Apparently, scored a few hits – or the Russians shot down everything and it was merely debris that fell on the ground and set something afire… Perhaps more importantly, or to make the way free for attack UAVs: the ZSU HIMARS-ed a 1K148 Yastreb-AB radar system, somewhere in Luhansk.

Cluster-bomblet-strike on one of VSRF's training grounds in southern Zaporizhzhya, probably on 16 or 17 October. Gauging by what was visible, this one hit around a platoon-worth of the Russian infantry.

GROUND WARFARE

In general, yes, I can confirm the part of Podolyak's report from 14 October (Podolyak is Zelensky's advisor), according to which the ZSU has improved the rotation of its troops. It's not by much but, and quite to my surprise, early on 16 October have realised I know about at least four brigades withdrawn from the line, and meanwhile undergoing reorganisation and even some re-building. Sorry, I'm not going to go into details about what units nor where. I'm leaving it to the Keystone Cops in Moscow to find out. Moreover, I'm not sure how much can a week or two of rest for the units in question be considered as 'building up a reserve'… but… ho-hum… (must be too little smoking, again…)… you wanted me to say something optimistic. Even enthusiastic. So, there you go…

Kursk…

The problem with this Ukrainian operation is simple. So much so that Zelensky, Syrsky, and all of their glorious generals must have known certain things right from the start… except of course, they're bigger military dilettantes than I am. Heck, the CO of the 80th Airborne knew it, which is why he quit and resigned when informed about that operation…

Specifically,

1.) if the ZSU was sent into Russia with the aim of trouncing the VSRF (and, perhaps the VDV too) in a manoeuvre battle (see: 'Wildschweinjagd'), thus forcing

the Keystone Cops to withdraw their units from within Ukraine, then it has overstayed the purpose. It has already trounced about two dozens of regiments; it has forced the Russians to withdraw units from northern Kharkiv and southern Zaporizhzhya. Moreover, it captured a huge wealth in FSB documentation. So, WTF is it still doing there? Better to mine everything, then withdraw, regroup and repeat the exercise at some other point before the Russians know what's going on. BUT,

2.) if the ZSU was sent into Russia with the aim of capturing territory as a bargain, then that was a pure idiocy. An absolutely pointless exercise. This, for exactly the same reason why the ZSU can't hold the line in Ukraine: because it has an illusionist in charge, commanding via his incompetent micromanager, supported by an entire GenStab-U of incompetents, which results in the ZSU's inability to hold terrain. And if the ZSU can't hold terrain, then it's pointless to send it into Russia to capture terrain that might be used as bargain. Finally,

3.) if the ZSU was sent to Russia for the purpose of impressing the zombie idiots in the West, as one must expect Zelensky to have decided… then why wasting 400+ troops (ZSU's KIA so far, in this operation) from some of best ZSU battalions, plus time, plus lots of irreplaceable ammunition, plus lots of precious vehicles – where they could have been used so much better in Ukraine?

If the Zelensky Administration is responsible to 'the people' of Ukraine, then it better explains this. And that pronto. Because… well, that famous itch in my small toe is telling me that there are strong reasons to have doubts 'the people' of Vuhledar, Chasiv Yar, Pishchane, Kruhiyakivka, Nevske, Terny, Pokrovsk, Toretsk, Myrnohrad, Hrodivka, Krasny Yar, Orlivka, Mykolaivka, Zhelanne, Prhorhres, Novoselivka Persha, Umansk, Netaliove, Pervomaiske, Ocheretyne, Berdychi, Avdiivka… and so many other places lost over the 'last few months', or about to be lost – are in delirium of happiness that they are forced to flee from their homes, and these are pulverised by the Russians (and then looted, whatever is or was still there), for the purpose of some idiot in Kyiv trying to impress few office farters in Washington, Berlin, London, or Paris.

But hey: the GenStab-U has already found a solution! How about deploying battalions of Territorial Defence inside Russia?

Simply brilliant.

I do not even try to wonder if any of super-brains in Kyiv is surprised that these, poorly-trained, and poorly-equipped units are then the primary targets of Russian counterattacks. Why should they care about 'such details' – if, actually, they can't think beyond how many battalions they've deployed in what sector…?

What a surprise then, when one chats with the Russians fighting there, these are describing how the captured Ukrainian TD-troops are simply throwing away their

weapons and surrendering, before (as far as not summarily executed by thugs from the 155th Naval Infantry Brigade) openly saying that they're not keen to fight for their 'faggot generals'.

….I know, that's politically incorrect to say, not even to quote, and also 'strongly supportive' (read: not at all) for my 'Wildschweinjagd'-theory: I'll punish myself through spending the rest of the day in a corner, on my knees, praying Paternoster… while Kyiv now must find another way to capture more Russians, so it can replace them for yet additional Ukrainians captured by the Russians…

Anyway… since 15 October, and supported by a massive deployment of FPV-drones guided with help of electro-optic cables (which is making their jamming nearly impossible), the VSRF and VDV re-launched their counteroffensive with powerful attacks from Kalinov in direction of Kruglenskoe, and from Lyubimovka on Zeleny Shliyak. The ZSU held out in the eastern side of Novoivanovka, in Leonidovo, in Nizhnii Klin, and in Tolstoyi Lug. On 17 October, the Russian 155th NIB then pushed past Novoivanovka in direction of Malaya Loknya and Kruglenkoee: this time it was the 95th Airborne that saved the situation with a counterattack, smashing an entire assault group including at least 3 BTR-82s (additional details: here). Rather unsurprisingly, there are rumours that the survivors of the 155thNIB are meanwhile refusing to assault again.

Just how bitter and thus, often, chaotic is the fighting of the last few days is indicative by several ironic situations. For example, the Russians captured a near-intact Stryker infantry fighting vehicle of the ZSU, and found a card with a list of US Army troops inside.

СОЛОВЬЁВ LIVE
@SOLOVIEVLIVE

Logical conclusion: that crew was from the USA. Indeed, ‘US Army troops’. ‘NATO mercenaries’.

When somebody (over there in Russia) asked where are their bodies, there was another logical conclusion: all burned…

Sorry: can’t but love this…

Another major achievement the Russians are celebrating in the Kursk area: ‘third Challenger destroyed’. This time, apparently, with good reason.

….and yet another Russian achievement can be observed in this video, where a BTR-82A of the 810th NIB nonchalantly drove past two T-64sa of the 17th Tank Brigade. The crews of the latter were a bit surprised: then one pulled the trigger and blew up the Russian vehicle.

The scene repeated itself here.

Northern Kharkiv…

Ukrainians have continued their advance from Lyptsi to Lukyantsi; the Russians continued pushing back into central Vovchansk.

Kupyansk-Svatove…

Yes, a big Russian motorcycle-mounted assault group was smshed by the 77th Airborne and the Timur UAV unit. However, the Russians have managed to enter Kruhlyakivka, and thus reach the Oskil River and cut the ZSU bridgehead into two. What's worse, the Ukrainians now have only a half-broken bridge near the Chuihiv-Svatove highway to keep their troops in the Kupyansk bridgehead supplied….

Further south, the 3rd Assault counterattacked into Nevske and recovered some of the village.

Bakhmut…

meanwhile it's confirmed that the Russians have two bridgeheads west of the Siversky Donets – Donbass Canal: one west of Kalinivka, the other inside Chasiv Yar.

Toretsk…

the Ukrainian counterattack of the last weekend seems to have left no lasting impressions upon the VSRF. It's back to assaulting through the centre towards west and south-west.

Pokrovsk…

after multiple failures to reach Selydove, the Russians returned to trying to outflank the 15th NG Kara-Dag by attacks north and south of the town. And they have expanded their four of five penetrations of ZSU lines in the Tskuryne area – towards west ('only fields there') and in southern direction (Kreminna Balka, Izmailivka, Parallel and Zhelanne Druhe).

Kurakhove:

the Russians have captured Ostrivske.

Vuhledar…

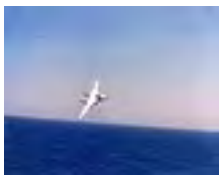
Yes, the 79th Airborne smashed 33 Russian armoured fighting vehicles while defending just one assault, this week, but still: the Russians entered Kateynivka and completed securing Kostyantynivka.

And that’s it. I’m leaving it to all of you to draw your own conclusions.

***

Ukraine War, 16-19 October, 2024

SARCASTOSAURUS

OCT 19, 2024

Привіт усім!

Треба визнати, що я серйозно думав про те, щоб взяти кілька днів відпустки після роботи над "Dreamland", кілька днів тому. "Приєднатися до точок" таким чином виснажливо. На жаль, з тих пір все не покращилося: навпаки, було кілька "новин дня". Отже, ось я знову.

***

Перша новина полягає в тому, що, за словами найкрутішого супер-турбо-найкращого-найдивовижнішого генерала всіх часів, Північна Корея розгортає війська в Україні, щоб воювати на боці Росії.

Основні засоби масової інформації на "Заході" (в т.ч. Південна Корея) в гаюті, кілька ідіотів-зомбі видають суворі попередження Пхеньяну. ....І принаймні два відео (ось одне) тим часом роблять кола навколо соціальних мереж, нібито

показуючи перші північнокорейські війська, які отримують уніформу VSRF, а потім марширують до своїх тренувальних майданчиків. Дійсно, є супутникові фотографії, інтерпретовані як інтенсивний рух у районі Сергіївки, який повинен бути базою для північнокорейського розгортання.... Тепер усі (і його/її найближчі родичі) очікують, що війська КНДР вступлять у бій приблизно 1 листопада... Дійсно: американські журноси - зазвичай ті самі персонажі, які не можуть знайти доказів того, що ізраїльтяни коли-небудь робили щось не так - вже знайшли джерела в Південній Кореї, згідно з якими північнокорейці відправляють 11 000... вибачте, 120 000... ні, вибачте: цифра зростає, коли я набираю це... 400 000 (і підрахунок) "спецназу" до Росії...

Перше, що спадає мені на думку, коли я це чув, це те, що це була розвідка подібної якості, як "Росіяни не збираються вторгатися"; "немає загрози Києву"; "немає загрози для південної України"; "немає лінії Суровікіна, і якщо: це не проблема"; "Ми збираємося плавати в Азовському морі наступного літа"; "Іран доставляє балістичні ракети Росії"...?

Дурний я: вирішив спробувати перевірити за допомогою контактів у Росії. За іронією долі, кілька росіян, з якими я контактував, були обмануті такими повідомленнями... принаймні, якщо не стало відомо, що великий контингент бурят ось-ось досягне поля бою. Тепер вони кажуть, ну, для них (росіян) "буряти" де-факто "такі ж, як і корейці". І, що для них найважливіше: буряти відносно добре навчені, і виконання їхніх наказів...

Можливо, деякі українці мають таку ж думку, а буряти = такі ж, як і корейці?

Але добре. Я не повинен не додати, що кілька інших росіян мають інше, навіть якщо не менш просте пояснення: у них закінчилися засуджені, і тому їм потрібні корейці...

Справа в тому, що не можна не застережити цю справу. Після 10,5 років цієї сварок очевидно, що звіти ультра-віз-бангу українських спецслужб нагадують лотерею: все можливо...

***

Серйозно зараз: не сумнівайтеся, будь ласка, я відчуваю таке полегшення і такий захват, що Україна має військову розвідувальну службу... і це працює так добре, не можу сказати. Майже так само добре, як і Міністерство цифрових справ України. Що є величезним сюрпризом...

А саме, боса того випадку, Федорова, спіймали на брехні. І таким чином Зеленського теж спіймали на брехні (тому що він тим часом повторив ту саму заяву).

Головна — Суспільство — Війна — 17 жовтня 2024, 21:56

Очільник Мінцифри: держава вже поставила військовим понад мільйон дронів і може виробляти більше

Не вистачає лише ресурсу, щоби контрактувати все, що сьогодні виробляється в Україні, зауважив Михайло Федоров.

Віра Перун, Авторка новин

Facebook Twitter LB.ua в Google News

Михайло Федоров

Фото: Мінцифри

Федоров оголосив, що ЗСУ отримав "1 мільйон безпілотників FPV за останній рік".

Чесно кажучи, **я був би щасливий, якби це було правдою**.

Проблема: це неможливо.

Будь ласка, зверніть увагу:

> "1 мільйон дронів за 12 місяців" означатиме виробництво (і швидкість використання) близько 2739 FPV на день. Тому що... ну... ходять чутки... хтось сказав... це був дядько мого сусіда, третього ступеня....? Або написав... це було десь в Інтернеті? ...Що 1 000 000, поділений на 365, становить 2739... або близько того....хто може точно знати...ніхто не може обчислити такі речі....

У будь-якому випадку... насправді, українських цифр немає. Вони невідомі. Настільки, що я сумніваюся, що навіть Федоров міг би дійсно сказати.

Відомо, що близько 400+ українських компаній були зареєстровані з кодом активності '30.30'. Це означає "виробництво повітряних та космічних апаратів". Наскільки мені відомо, вони, безумовно, виробляють близько 100 БПЛА на день - але всіх типів, а не тільки FPV.

Але, добре:

> **— люди вимагають від мене бути оптимістом.**

Отже, давайте спробуємо інший підхід.

Виходячи з цифр, які можна прочитати тут (є одним з найбільш поінформованих джерел на цю тему), заяву Федорова просто не можна сприймати за голі гроші.

У кращому випадку, RUMINT має, що ZSU витрачає "в 2-3 рази більше FPV, ніж росіяни".

Гаразд, тоді давайте зробимо деякі розрахунки (це так просто, навіть я можу це зробити):

> — згідно з посиланням вище, росіяни використовували "250-300 на день станом на червень", потім "до 550 на день після".

Скажімо, це в середньому 500 російських FPV на день... протягом 12 місяців поспіль... і припустимо, що українці використовують не 2, а в 3 рази більше.

Я сумніваюся, що це так, але давайте будемо оптимістичними:

> — ви вимагали від мене бути оптимістичним...

Отже, це в середньому 1.500 українських FPV на день... протягом 12 місяців поспіль.

Ну, вибачте, але: у такому випадку...

> — 1.500x365= 547 500.

Засоби:

> — Україна могла б виготовити та доставити до ЗСУ близько 547 500 FPV за 12 місяців.

Щонайбільше. І тому, що мені сказали бути оптимістичним.

Звичайно, мікровиробництво не спонсорується Міністерством цифрових справ (оскільки Міністерство оборони дуже любить БПЛА, але не може

підписати жодного замовлення), кошти від пожертвувань, а війська ZSU купують FPV самостійно тощо..... це додає, скажімо (це припущення), близько 150 000.... давайте будемо захоплені і скажемо; 200 000 FPV.

Можливо, це не досягнення Федорова.

Ще менше Зеленського.

Але давайте будемо оптимістичними і спробуємо зробити їх щасливими. І ти теж, дорогий читачу.

Справа в тому, що

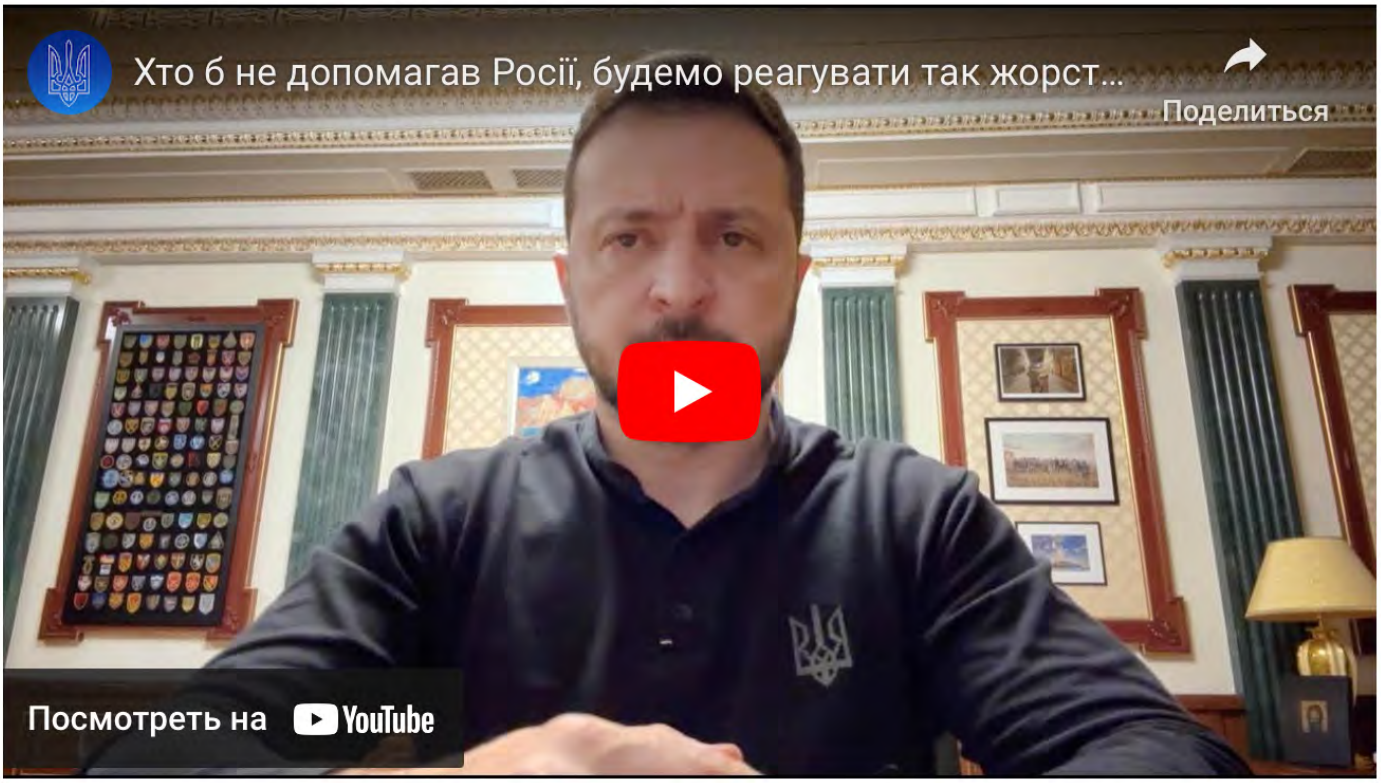
> — Федорову (і Зеленському) не вдалося супертаємно збільшити виробництво до більш ніж 3.000 FPV на день (можливо, у своєму власному гаражі?

Можливо, наймаючи його/їх дружин та дітей, і це 24/7?), **історія про "1 мільйон FPV, виготовлених за останні 12 місяців" просто не є правдою.**

І робити такі заяви на публіці: це брехня.

В Україні вже виготовили і направили до Збройних сил України мільйон дронів, які були закуплені за державний кошт, розповів 14 жовтня у відеозверненні президент Володимир Зеленський.

«Була доповідь Олександра Камишіна щодо нашого виробництва, виробництва вітчизнного та постачання в армію. Станом на сьогодні є вже мільйон дронів, які були закуплені за державний кошт та поставлені на фронт. І це тільки те, що робить держава. Є також постачання від волонтерів, від усіх, хто підтримує», – розповів Зеленський.

Президент зазначив, що влада буде й надалі нарощувати це постачання, щоб «технологічний розвиток допомагав нам берегти життя наших воїнів».

Це тим більше, враховуючи, що

> — Китай, як повідомлялося на початку цього місяця, ввів різкі обмеження на експорт БПЛА в Україну (особливо пропелерних кріплень), викликаючи великі проблеми в країні, де маса виробництва FPV залежить від імпорту "готових до використання" деталей.

Звичайно, завжди є альтернатива. Наприклад: може бути якесь супер-надсекретне сховище (так секретне, що мені доведеться вбити себе, якщо я коли-небудь дізнаюся про це), де логістичні служби ZSU бункерують 300 000+ FPV - і не передають їх військам, які їх потребують, терміново...

Ваш вибір.

***

Трагічно, що більш імовірно, що я правий, і вони брешуть.

Докази цього надали не менше, ніж Зеленський.

Два дні тому він взяв участь у конференції цього фантастично демократичного та прозорого органу під назвою "Європейська Рада".

Відразу після цього він провів прес-конференцію, під час якої зробив все можливе, щоб надати рясні докази або для свого власного, або для Єрмака (чи є якась різниця?) Ілюзії та дилетантизм.

По суті, Зеленський пояснив, що Україна має два варіанти:

> **— або її приймають як члена НАТО, або вона повинна мати ядерну зброю.**

(Звичайно, він - негайно - "напрушений", що вважає за краще вступати до НАТО....)

Першою асоціацією, яка спадає мені на думку, була сцена матері та її 5- або 6-річної дитини в магазині із іграшками.

***

Малюк: Мамо, мамо, я хочу цю іграшку!

Мама: Ні, вибачте, не цього разу.

Малюк: Але, мамо, мамо, я хочу цю іграшку!

Мама: Ні. Давай і рухайся.

Малюк: Буууууууааа!

***

Мій дорогий пане Президенте... до вашого відома:

> **— з ядерною екістю та "Заходом", це так. Або вони у вас є, але ви не балакаєте про них на публіці, або ви взагалі не балакаєте на цю тему.**

В іншому випадку цей вид ідіотизму має лише три наслідки:

> **1) Всі ідіоти-зомбі на цьому "Заході" підрум'янюють нижню білизну;**
>
> **2) Ти "ізгой" і, таким чином, безумовно, з їхнього "ексклюзивного клубу"; і**

3) Ви піддаєтеся суворим санкціям.

Але добре. Я повинен бути більш оптимістичним, і, таким чином: скажімо, Україна виробляє свою ядерну см'я. Звичайно, все на місці, і зібрати кілька "пристроїв" - "колиски", якщо хочете - це питання "тижнів" для українських вчених-ядерників.

І?

Що тоді?

> **— Як 1, 5, 10 українських ядерних бійців змінять ситуацію на полі бою?**
>
> **— Як це переконає Пудінга здатися і піти з України?**

За винятком того, що Зеленський має намір розгорнути їх, звичайно, що, в свою чергу,, безумовно, призведе до російської помсти за стилем, на яку НАТО доведеться помститися стильно...

....Що підводить мене до наступного питання:

> — чи є в Україні надійна система доставки ядерних знаків? Щось, що ви, пане президенте, можете бути на 1000% впевнені, що могли б нести цю колиску, скажімо, 100, 500, 700 або близько того кілометрів, і "вдарити" - принаймні в будь-якому місці в межах 2000 метрів від точки прицілювання....?

Перш за все, пане Зеленський:

> **— яких "союзників" ви очікуєте мати, які були б щасливі, якби ви публічно шантажували їх з українськими можливостями розвивати ядерну емію?**

Нарешті - і хоча:

> — так, звичайно, багато хто збирається пояснити це з тисячами вагомих причин - **але ви серйозно думаєте, що нікому не потрібно турбуватися про західні санкції проти України, якщо остання придумає ядерні удари?**

Дивіться ***Пакистан***.

> Вони "перевірили свою ядерну ем'я", було кілька років санкцій, а потім все було добре, чи не так? О, але звичайно. Просто Пакистан має PR, Китай і Саудівську Аравію, щоб оплатити свої рахунки, і, таким чином, може збанкрутувати себе, розвиваючи... щось, що не спрацювало; настільки, що китайцям довелося позичити їм трохи для "пакистанського тестування"...

Не соромтеся виправляти мене, якщо я помиляюся, але останнє, що я чув, вибачте: в Україні немає Ні Китаю, ні Саудівської Аравії, щоб спонсорувати її блан-чеками.

Іншими словами: **це не тільки дилетантизм.**

Це політичний примітивізм 1-го класу.

Щось, чого потрібно вчити дітей у школах, щоб вони ніколи не робили таких ідіотських помилок у своєму житті.

***

А потім давайте подумаємо про "збройну силу", яка повинна керувати цією ядерною зброєю...

Виявилося, що ще наприкінці вересня 2024, протягом останніх кількох днів битви при ***Вухледарі*** (тобто лише тоді, коли було занадто пізно), славний CinC ZSU, генерал ***Сирський*** - вирішив "підкріпити" 72-го меха у ***Вухледарі*** звичайним способом.

> — Через розгортання декількох батальйонів. І оскільки, ну, на думку таких блискучих стратегів, як ***Сирський***, "батальйон є батальйоном", він вирішив підкріпити 72-й двома батальйонами територіальної оборони. Зокрема: 186-а та 189-а з 123-ї бригади TD.

В результаті не тільки

> **— половина обох батальйонів, плюс 100 з третього елемента цієї бригади - 187-го батальйону - дезертували на знак протесту, але**
>
> **— командир 186-го, майор Ігор Гриб, покінчив життя самогубством.**

Чому?

Тому що він (і його війська) знали, що його підрозділ не навчений і не обладнаний для виконання завдання, і всі його війська будуть вбиті в результаті, а потім взагалі нічого не досягнуть.

Звичайно, ***Сирському*** було все одно...

Але, будь ласка, зверніть увагу, читаючи цю статтю: коли хтось думає про "переборників", зазвичай думаєш про людей, які "зникають". Сховайтеся, щоб їм не потрібно було битися.

Однак ці "дефектори" з 123-ї бригади TD - ні:

> — вони приєдналися до своїх сімей у публічних протестах проти ідіотського рішення ***Сирського***.

Читайте: **війська готові воювати.**

Але, не в тому випадку,

> **1) — якщо ні навчені, ні оснащені для виконання завдання.**

Тим більше,

> **2) — якщо керуватимуть персонажі, які, як вони знають, некомпетентні.**

Тепер пам'ятайте:

> **— це "армія", Зеленський хоче стати членом НАТО? Відразу, без будь-яких затримок?**

Вау!

Тепер уявіть, що

> 1) — ЗСУ ***Сирського*** приєднується до НАТО. І ***Сирського*** (або одного з його некомпетентних приятелів) потім призначають командувати "батальйонами", що складаються з німецьких, латвійських, польських, італійських, іспанських, можливо, американських військ... а потім
>
> 2) — **розбарюють їх, дозволяючи вбити їх тисячам, тому що українські генерали просто не можуть дати осла про втрати своїх підрозділів...**

Це було б "весело"... Справжня "Країна мрій".

Загалом: вибачте, не можу не зробити висновок, пане Зеленський, що

— я не вважаю ні вас, ні ваших головних військових командирів достатньо розсудливими та свідомими, щоб грати з такими речами, як ядерна злота.

1. ПОВІТРЯНА/РАКЕТНА ВІЙНА

15 жовтня ППС заявила, що збила 12 і заклинила 4 з 17 шахедів, які росіяни транслювали в український повітряний простір минулої ночі. Цікаво, що ПГУ майже ні про що інше - що так само цікаво, оскільки Keystone Cops в Москві стверджували, що в ніч з 14 на 15 жовтня вони націлилися на "об'єкти військової інфраструктури" в Чернігові, Сумах, Черкасах, Кіровограді та Миколаєві комбінацією "Геран-2" (тобто Шахід) атакує керовані ракети БПЛА «Іскандер-М» та «Х-59/69». Крім того, вони повідомили, що в Миколаєві вони націлилися на місцевий "Броньовий завод", де обслуговують і ремонтують транспортні засоби західного виробництва, такі як Leopards і Challengers,

VABs тощо: кажуть, що удар п'ятьма ракетами зруйнував дві майстерні і підпалив зал площею 600 квадратних метрів.

Тепер, звичайно: "Росіяни та їхні претензії"... але, ну: як щодо "БОП і він претендує"? Як ви думаєте, стало краще після того, як Зеленський звільнив Олещука?

Хіхі...

Справа в тому, що близько тижня тому заява ПГУ призвела до чуток про те, що в Україні кружляли про те, що після 48 днів безперервних ударів такого роду, а потім одного з недавніх українських ударів БПЛА по одному з депо Шахед в Росії, росіянам не вистачає таких атакованих БПЛА.

Що ж, все це було доведено неправильно в ніч з 15 на 16 жовтня, коли ПСУ повідомила, що росіяни перевели 136 шахедів у повітряний простір України. Станом на 07.00 год. 51 з них було заявлено як збито, а 60 - затиснуто за допомогою радіоелектронної боротьби, тоді як дії проти інших все ще тривали...

ПГУ також не хвалився тим, що з 6 жовтня росіяни загрожують портові споруди в Одесі (і Миколаєві) балістичними ракетами "Іскандер-М". Думаєте, я вже згадував про двох торговців, які потрапили 12 вересня (Shui Spirit і Paresa)? Через два дні, 14 жовтня, вони також вдарили по NS Moon (зареєстрованому в Белізі) та Optima (Палау), а також пошкодили багато портової інфраструктури, кранів, вантажних терміналів та контрольних пунктів транспортних засобів. Відомо, що троє людей були вбиті.

З того боку, що вони стверджують, що потрапили в "базу найманців НАТО". Але навіть Keystone Cops у Москві тим часом можуть перевершити офіційний Київ. Наприклад, вони стверджують, що ці судна "доставляли зброю Україні". Наприклад: Шведський "Бойовий човен 90-х". Дійсно, вони кажуть, що Optima використовувалася як авіаносець для безпілотних надводних суден для нанесення ударів по цілях у Криму. Я сумніваюся, що це правда. Однак частина, де Keystone Cops кажуть, що ті самі судна брали участь в експорті українського зерна – це правда. І, принаймні, хоча б раз, і на війні, націлювання на вороже джерело доходу - це просто юридична справа.

Мені лише цікаво, чому офіційний київський zip-lip про все це? Де зараз всі підбадьорення з приводу "колапсу російської блокади українських чорноморських портів", кілька тижнів тому...?

Звичайно, російський "Shaheding" України продовжувався. 18 жовтня PSU з гордістю заявила, що збила 80 з 135 виявлених БПЛА... ще 44 застрягли, два влетіли в повітряний простір Білорусі.. е-е... так що 9 все ще пройшли і забили удари?

Мабуть, це ще один з цих "оборонних успіхів", настільки популярних сьогодні, особливо з часів Ізраїлю 1 жовтня 2024 року...

...Зітхання... якби тільки війська ПГУ та ЗСУ могли дозволити собі витрачати свій час на всі ці фантазії, ілюзії, мрії та вигадки...

На щастя для всіх нас: вони навіть не приходять до ідеї зробити це. І, так, останні кілька днів вони HIMARS-ed досить багато місць за російськими лініями (мабуть, Trio Fantasticus мали милосердя знову відправити деякі модифіковані патрони в Україну). Між іншими, і лише на півдні Запоріжжя, вони розбили концентрацію військ на двох-трьох полігонах (наприклад: тут); потім розбили міст на річці Конка біля Олешків тощо.

Минулої ночі Україна націлилася на кілька об'єктів у Брянську. Очевидно, забив кілька влучань - або росіяни збили все, і це були просто уламки, які впали на землю і щось підпалили... Можливо, що ще важливіше, або зробити шлях вільним для штурмових БПЛА: ZSU HIMARS-ed радарну систему 1K148 Yastreb-AB, десь у Луганську.

Кластер-бомблет-удар на одному з полігонів ВСРФ на півдні Запоріжжя, ймовірно, 16 або 17 жовтня. Оцінюючи те, що було видно, цей вдарив навколо взводу російської піхоти.

2. GROUND WARFARE

Загалом, так, я можу підтвердити частину звіту Подоляка від 14 жовтня (Подоляк є радником Зеленського), згідно з якою ЗСУ покращила ротацію своїх військ. Це не набагато, але, і на мій подив, рано вранці 16 жовтня я зрозумів, що знаю принаймні про чотири бригади, виведені з лінії, і тим часом

проходять реорганізацію і навіть деяку перебудову. Вибачте, я не збираюся вдаватися в подробиці про те, які підрозділи або де. Я залишаю це Keystone Cops у Москві, щоб дізнатися. Більше того, я не впевнений, скільки тиждень або два відпочинку для підрозділів, про які йде мова, можна вважати "створенням резерву"... але... хо-гум... (має бути занадто мало куріння, знову ж таки...)... ви хотіли, щоб я сказав щось оптимістичне. Навіть захоплений. Отже, ось так...

Курськ...

Проблема з цією українською операцією проста. Настільки, що Зеленський, Сирський та всі їхні славні генерали, мабуть, знали певні речі з самого початку... за винятком, звичайно, вони більші військові дилетанти, ніж я.

Чорт забирай, **CO 80-ї повітряно-десантної дивізії знав про це, тому він звільнився і подав у відставку, коли йому повідомили про цю операцію...**

Зокрема,

1.) якщо ЗСУ був відправлений до Росії з метою розгрому VSRF (і, можливо, також VDV) у маневреній битві (див.: "Wildschweinjagd"), тим самим змусивши Keystone Cops вивести свої підрозділи з України, то він перевищив мету.

Він вже розгромив близько двох десятків полків; він змусив росіян вивести підрозділи з північного Харкова та південного Запоріжжя. Більше того, він зафіксував величезне багатство в документації ФСБ. Отже, чорт візьми, це все ще там відбувається? Краще видобувати все, а потім відсторонитися, перегрупуватися і повторити вправу в якийсь інший момент, перш ніж росіяни дізнаються, що відбувається. АЛЕ,

2.) якщо ЗСУ був відправлений до Росії з метою захоплення території як угоди, то це був чистий ідіотизм.

Абсолютно безглузда вправа. Це точно з тієї ж причини, чому ЗСУ не може тримати лінію в Україні: тому що він відповідає за ілюзіоністом, який командує через свого некомпетентного мікроменеджера, підтримуваного цілим GenStab-U некомпетентних, що призводить до нездатності ЗСУ утримувати місцевість. І якщо ZSU не може утримувати місцевість, то безглуздо відправляти її до Росії, щоб захопити місцевість, яка може бути використана як вигідна угода. Нарешті,

3.) якщо ZSU був відправлений до Росії з метою справити враження на зомбі-ідіотів на Заході, як треба було очікувати, що Зеленський вирішив... тоді навіщо витрачати 400+ військовослужбовців (KIA ZSU поки що, в цій операції) з деяких з найкращих батальйонів ZSU, плюс час, плюс

багато незамінних боєприпасів, плюс багато дорогоцінних транспортних засобів - де вони могли б бути використані набагато краще в Україні?

Якщо адміністрація Зеленського несе відповідальність перед "народом" України, то це краще пояснює це.

І це pronto.

Тому що... ну, цей знаменитий свербіж у моєму мізинці на нозі говорить мені, що є вагомі причини сумніватися в "народі" Вугледара, Часівського Яру, Пішчане, Кругіяківки, Невського, Терни, Покровська, Торецька, Мирнограда, Гродівки, Красного Яру, Орлівки, Миколаївки, Желанни, Прихорреса, Новоселівки Першої, Уманська, Неталієвого, Первомайського, Очеретине, Бердичі, Авдіївки... і так багато інших місць, втрачених за "останні кілька місяців", або ось-ось будуть втрачені - знаходяться в маренні щастя, що вони змушені тікати зі своїх будинків, і їх подрібнюються росіянами (а потім грабують, що б не було або все ще було),

з ***метою*** **Ідіот у Києві намагається справити враження на кількох офісних пердерів у Вашингтоні, Берліні, Лондоні чи Парижі.**

Але агов: GenStab-U вже знайшов рішення! Як щодо розгортання батальйонів територіальної оборони всередині Росії?

Просто блискуче.

Я навіть не намагаюся дивуватися, чи хтось із супермозків у Києві здивований тим, що ці погано навчені та погано оснащені підрозділи є тоді основними цілями російських контратак. Чому вони повинні дбати про "такі деталі" - якщо, насправді, вони не можуть думати за межами того, скільки батальйонів вони розгорнули в якому секторі...?

Який сюрприз тоді, коли хтось спілкується з росіянами, які там воюють, вони описують, як захоплені українські TD-війська просто викидають свою зброю і здаються, раніше (наскільки їх не стратили бандити з 155-ї військово-морської піхотної бригади) відкрито говорили, що вони не прагнуть боротися за своїх "генералів-педиків".

.... Я знаю, що це політично некоректно говорити, навіть не цитувати, а також "сильно підтримувати" (читати: зовсім не) мою теорію "Wildschweinjagd": я покараю себе, провівши решту дня в кутку, на колінах, молячись Патерностеру... тоді як Київ тепер повинен знайти інший спосіб захопити більше росіян, щоб він міг замінити їх ще додатковими українцями, захопленими росіянами...

У будь-якому випадку... з 15 жовтня, за підтримки масового розгортання FPV-дронів, керованих за допомогою електрооптичних кабелів (що робить їх

глушіння майже неможливим), VSRF та VDV перезапустили свій контрнаступ потужними атаками з Калінова в напрямку Кругленського та з Любимівки на Зелений Шляк. ЗГУ провів у східній частині Новоіванівки, в Леонідово, в Нижньому Клині та в Толстому Лузі. 17 жовтня російський 155-й НІБ потім проштовхнувся повз Нововановку в напрямку Малої Локні та Кругленко: цього разу саме 95-й повітряно-десантний десант врятував ситуацію контратакою, розбивши цілу групу, включаючи щонайменше 3 БТР-82 (додаткові деталі: тут). Не дивно, що ходять чутки, що ті, хто вижив після 155-го НІБ, тим часом відмовляються знову нападати.

Наскільки гіркими і, таким чином, часто хаотичними є бої останніх кількох днів, свідчить кілька іронічних ситуацій. Наприклад, росіяни захопили майже неушкоджену бойову машину піхоти Страйкера ЗДУ і знайшли всередині картку зі списком військ армії США.

Логічний висновок: цей екіпаж був із США. Дійсно, "війська армії США". "Найманці НАТО".

Коли хтось (тут, у Росії) запитав, де їхні тіла, був ще один логічний висновок: всі спалені...

Вибачте: не можу, але люблю це...

Ще одне велике досягнення, яке росіяни святкують у Курській області: "знищений третій претендент". Цього разу, мабуть, з поважної причини.

....І ще одне досягнення Росії можна побачити на цьому відео, де БТР-82А 810-го НБ безтурботно проїхав повз два Т-64са 17-ї танкової бригади. Екіпажі останнього були трохи здивовані: потім один натиснув на спусковий гачок і підірвав російський автомобіль.

Сцена повторилася тут.

Північний Харків...

Українці продовжили наступ з Липців до Лук'янців; росіяни продовжували відступати до центрального Вовчанська.

Куп'янськ-Сватове...

Так, велика російська штурмова група, що монтується на мотоциклі, була атакована 77-м повітряно-десантним підрозділом та підрозділом БПЛА Тимура. Однак росіянам вдалося увійти в Крухляківку, і таким чином дістатися до річки Оскіл і розрізати плацдарм ЗСУ на дві дві. Що ще гірше, українці зараз мають лише напівзламаний міст біля шосе Чуйхів-Сватове, щоб утримувати свої війська на Куп'янському плацдармі...

Далі на південь 3-й штурм контратакував Невське і відвоював частину села.

Бахмут...

Тим часом підтверджено, що росіяни мають два плацдарми на захід від Сіверського Донеця – Донбасського каналу: один на захід від Калинівки, інший всередині Часівського Яру.

Торецьк...

Українська контратака минулих вихідних, здається, не залишила незабутніх вражень на VSRF. Це повернення до нападу через центр на захід і південний захід.

Покровськ...

Після численних невдач, щоб дістатися до Селидова, росіяни повернулися до спроб перебороти 15-й НГ Кара-Даг атаками на північ і південь від міста. І вони розширили свої чотири з п'яти пробиття ліній ЗСУ в районі Цкурине - на захід ("там лише поля") і в південному напрямку (Кремінна Балка, Ізмаїлівка, Паралель і Желанна Друге).

Курахове:

Росіяни захопили Острівське.

Вухледар...

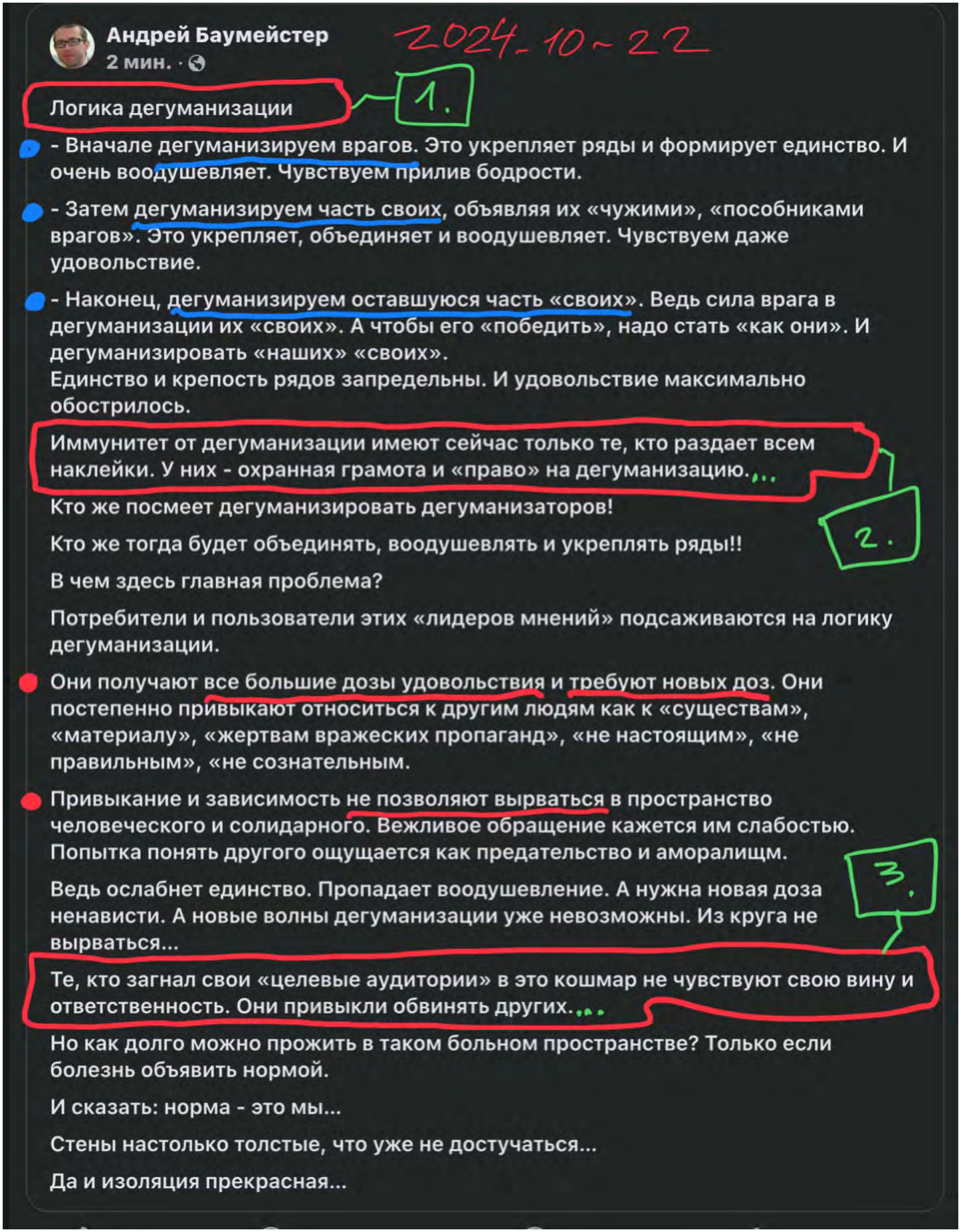
Так, 79-а повітряно-десантна дивізія розбила 33 російські бойові броньовані машини, захищаючи лише одну атаку, цього тижня, але все ж: росіяни увійшли в Катеринівку і завершили безпеку Костянтинівки.

І це все. Я залишаю це всім вам, щоб зробити власні висновки.

***

№ 158

Андрей Баумейстер
2 мин. ·

2024-10-22

Логика дегуманизации

1.

- Вначале дегуманизируем врагов. Это укрепляет ряды и формирует единство. И очень воодушевляет. Чувствуем прилив бодрости.

- Затем дегуманизируем часть своих, объявляя их «чужими», «пособниками врагов». Это укрепляет, объединяет и воодушевляет. Чувствуем даже удовольствие.

- Наконец, дегуманизируем оставшуюся часть «своих». Ведь сила врага в дегуманизации их «своих». А чтобы его «победить», надо стать «как они». И дегуманизировать «наших» «своих».
Единство и крепость рядов запредельны. И удовольствие максимально обострилось.

Иммунитет от дегуманизации имеют сейчас только те, кто раздает всем наклейки. У них - охранная грамота и «право» на дегуманизацию...

Кто же посмеет дегуманизировать дегуманизаторов!

Кто же тогда будет объединять, воодушевлять и укреплять ряды!!

2.

В чем здесь главная проблема?

Потребители и пользователи этих «лидеров мнений» подсаживаются на логику дегуманизации.

Они получают все большие дозы удовольствия и требуют новых доз. Они постепенно привыкают относиться к другим людям как к «существам», «материалу», «жертвам вражеских пропаганд», «не настоящим», «не правильным», «не сознательным.

Привыкание и зависимость не позволяют вырваться в пространство человеческого и солидарного. Вежливое обращение кажется им слабостью. Попытка понять другого ощущается как предательство и аморалищм.

Ведь ослабнет единство. Пропадает воодушевление. А нужна новая доза ненависти. А новые волны дегуманизации уже невозможны. Из круга не вырваться...

3.

Те, кто загнал свои «целевые аудитории» в это кошмар не чувствуют свою вину и ответственность. Они привыкли обвинять других...

Но как долго можно прожить в таком больном пространстве? Только если болезнь объявить нормой.

И сказать: норма - это мы...

Стены настолько толстые, что уже не достучаться...

Да и изоляция прекрасная...

***

№ 159

Размышления о «Плане Победы» от Владимира Зеленского

2024-10-22

Arty Green, для "Хвилі"

Война стала инструментом продления полномочий действующей власти в Украине.

«Патриотизм стал одним из общих мест в наших разговорах, и Джонсон неожиданно произнёс сильным и решительным тоном афоризм, на который многие накинутся: «Патриотизм — последнее прибежище негодяя». Но полагаю, что он не подразумевал реальной и щедрой любви к нашей стране, а имел в виду тот патриотизм, который так многие, во все времена и во всех странах, делали прикрытием личных интересов».

— Джеймс Босуэлл, 1775 г.

«Патриотизм придумали феодалы, чтобы экономить на денежном довольствии своих солдат».

— Авторство не установлено.

Многие философствующие аналитики называют российско-украинскую войну экзистенциальной войной/конфликтом, апеллируя к тому, что РФ вторглась в

Украину с целью изменения социального уклада на её территории и возвращения её в лоно тоталитарно-имперской «исторической России».

Причём совсем не обязательно в качестве «субъекта РФ».

> — Путина вполне устроил бы и относительно самостоятельный монарх/тиран Украины, лишь бы «бельмо демократии» не мозолило глаза российскому правителю и его подданным на границах империи.

Но постепенно экзистенциальность этой войны снижается, поскольку киевские власти на протяжении 2,5 лет приобрели слишком много черт, характерных для нынешних правителей России.

> **1) — Взят под контроль интернет, почти 2) — полностью монополизированы средства массовой информации, 3) — «правоохранители» исполняют любые команды «5-6 эффективных менеджеров» по отъёму активов, 4) — при этом не забывают и о себе, подъедая добычу помельче.**

Коррупция на всех уровнях и бесправие граждан накрыли страну с невиданным ранее размахом, кое в чём превзойдя даже «экзистенциального противника».

Мотив большинства добровольцев, вставших на защиту Украины в феврале 2022-го, постепенно улетучивается с дрейфом украинской власти в сторону *авторитаризма*.

Таким образом,

> — **война практически утратила свой экзистенциальный характер, превратившись в банальную феодальную войну национальных феодалов с соседом за право самим «стричь своих овец».**

В этих условиях **мотив воевать «за Свободу» нужно чем-то подменять.**

Слишком уж термин «Свобода» диссонирует с фактически происходящим в стране.

Пришлось придворным пропагандистам доставать из пыльных сундуков старый добрый «патриотизм» как оправдание необходимости воевать за то, чтобы украинцев грабили «украинцы», а не «инородные имперцы».

В процесс подмены мотива войны были включены все традиционные методы и инструменты.

> — В связи с «павшими» в предыдущих всплесках «патриотизма» коммунистическими вождями, сейчас под нож пошли не только Пушкин

и Толстой, но и киевлянин Булгаков, и символ развала Советской империи Виктор Цой, и бытовой русский язык.

— Так недалеко осталось и до «декоммунизации» Николая Гоголя и Тараса Шевченко, писавших свою прозу на русском.

Причём

— **этот «патриотический шабаш» раздувают не только и уже не столько националисты-«традиционалы», но и спикеры официальной власти.**

Из свежего — «министр освиты», поддержавший инициативу «мовных патрулей» на переменках в школах.

Подозрительно вовремя произошло и убийство «знаменосицы» дерусификации Ирины Фарион. Правда, это событие ничего особого и не всколыхнуло ввиду невысокой популярности убитой среди абсолютного большинства украинцев.

1) — Особую трагикомическую изюминку всей этой движухе добавляет этническая принадлежность самого главного «укронациста».

2) — С таким Верховным этнификация войны налазит на голову с таким же скрипом, как и сова на глобус.

Но, несмотря на очевидную искусственность, столь радикальный дрейф украинской военной пропаганды в сторону «этнитизации» войны — это просто подарок пропаганде противника.

1) — Их липовые тезисы о притеснении русскоязычных и русской культуры в Украине в начале войны сейчас наполняются реальными фактами и подтверждениями.

2) — Доктрина украинского руководства по этнитизации войны не только убивает мотивацию граждан Украины участвовать в ней, но и лишает аргументов сторонников военной помощи Украине на Западе.

А это уже натуральная диверсия с далеко идущими последствиями, а не просто шалости политиков ультра-националистического толка.

Кроме того,

— **война стала инструментом продления полномочий действующей власти.**

Как по мне,

— **сейчас в Украине самая слабая и непрофессиональная власть за все годы независимости.**

Но они таки не все полные идиоты и понимают, что их власть закончится сразу после очередных выборов.

Полагаю,

— какая-то часть бенефициаров нынешней власти надеется, что пока дойдёт до выборов, им удастся взять под контроль электоральные настроения методом дальнейшей концентрации СМИ под своим контролем и тешат себя иллюзией продления нынешнего или близкого к нему существования и после выборов.

Но большинство «эффективных менеджеров» таких иллюзий не испытывают, поэтому украинские анонимные богатеи и стали одними из крупнейших держателей криптовалюты в мире.

А криптовалюта — одно из самых надёжных вложений, если придётся внезапно куда-то убегать и путать за собой следы.

Что объединяет и тех, и других — так это желание оттянуть выборы как можно дальше.

И единственным способом это сделать — продолжать войну.

— Именно отсюда и столь радикально завышенные требования к условиям прекращения огня.

Риторика про границы 91-го, НАТО, репарации, тюрьмы для военных преступников... Нагромождение тезисов в пунктах «плана Победы» вообще лень обсуждать. В целом всё звучит правильно, но недостижимо.

Зато **отлично вписывается в «принятую на вооружение» командой Зеленского пропагандистскую доктрину межэтнической войны.**

Всё это выглядит как военно-дипломатический позиционный тупик, когда невозможно найти взаимоприемлемые условия прекращения огня ввиду нежелания одной из сторон в принципе этот процесс останавливать, при том что у второй есть возможность, переведя войну в более «вялый» формат, вести её практически вечно.

При этом демонстрируя партнёрам первой стороны отсутствие её договороспособности.

Но у меня всё-таки есть серьёзное подозрение, что **действительно могущественные силы, заинтересованные в прекращении самой интенсивной со времён WW2 войны, найдут веские аргументы и «5-6 эффективных менеджеров» просто иммигрируют со своей криптой под крышу какой-то западной демократии, даже не заскакивая к пластическому хирургу.**

А судьба нынешнего Верховного после выборов вообще вряд ли кого-то будет заботить, кроме его родных.

В общем, по моему мнению,

— **для остановки боевых действий «могущественным силам» осталось только уточнить, кто персонально будет представлять США в этом клубе.**

О мирном договоре речь не идёт, поскольку он подразумевает взаимное признание границ.

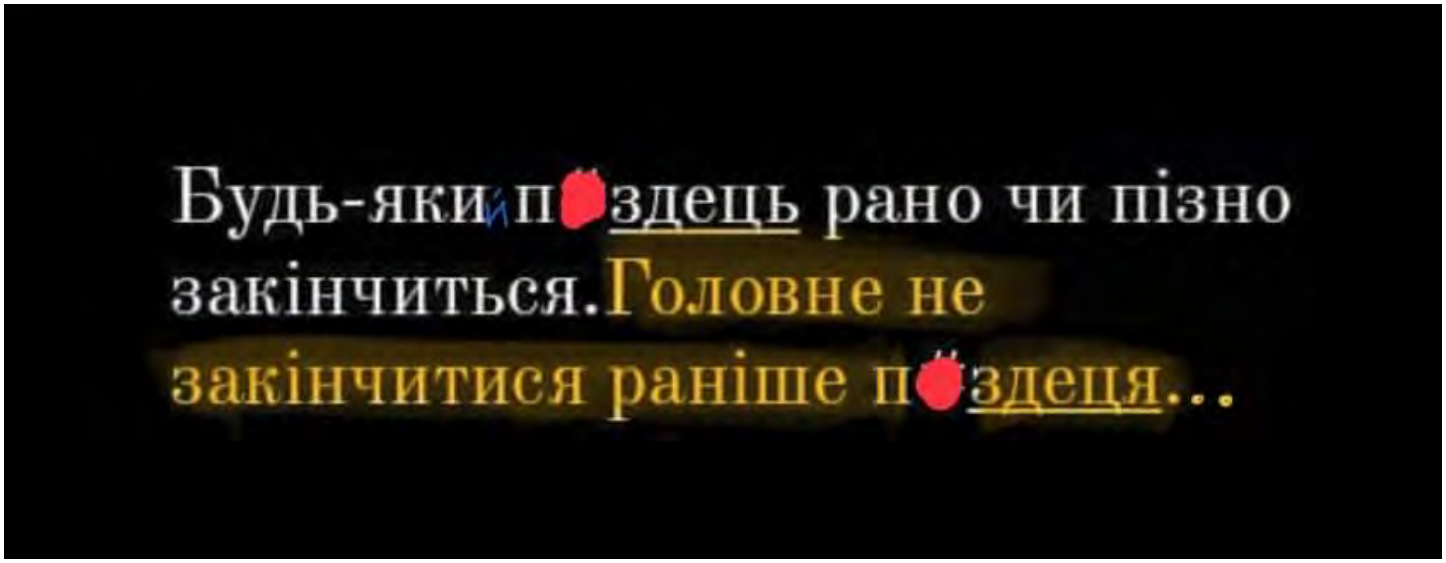
Вот, собственно и всё, что пришло на ум после ознакомления с несекретными пунктами «Плана Победы» Владимира Зеленского.

***

№ 160

НА РОЗТЯЖЦІ

2024-11-23

Друзенко

Володимир Зеленський сьогодні є наріжним каменем, який уособлює українську державність в очах більшості українців. Більше 50% довіри громалдян на шостому році президенства (згідно з останнім дослідженням Разумков Центр) – фанатстичний результат., про яким могли тільки мріяти попередники Володимира Олександровича.

Це означає, що чинний гарант в очах як мінімум половини українців став символом збереження української державності під час війни. Яка не є, але своя, хоч і з прокурорами-інвалідами, МСЕКівськими очільниками-мільйонерами, командирами-самодурами тощо. Вочевидь українці переконані, що коней на переправі не міняють, як і Верховговловкома під час війни.

За іронією долі, **війна перетворила президента, якого народ обирав в надії на радикальні зміни та демонтаж неефективної пострадянської системи, на президента - охоронця цієї ситеми.**

І її заручника водночас.

> — Запит на радикальні реформи, на мирну революцію та кардинальну зміну системи відкладено до завершення війни.

Але трагедія полягає в тому, що **без радикального реформування держави – на рівні філософії, конституційної архітектури та принципів взаємодії влади та суспльства – нам не виграти цю війну**.

Справді екзистенційна дилема, перед якою постала Україна,

> **– «змінюйся або помри».**

В короткій війні, яка триває місяцями, можна відкласти радикальні реформи до мирних часів.

В умовах тривалої війни на виснаження – це шлях до поразки.

Так, зовнішня підтримка може ще певний час тримати українську державність на плаву. Як пацієнта тримають на апараті штучної вентеляції легенів. Але на ШВЛі можна вижити певний час, але не можна жити...

Вчорашнє рішення Рада національної безпеки і оборони України (РНБОУ) по МСЕКам та прокурорам вчергове підтвердило:

> **— президент досі мислить електорально, а не по-державницькі.**
>
> Для нього оплески із залу досі важливіші за ефективність функціонування системи. Він досі воліє лікувати гільйотиною головний біль. І досі сприймає світ як артист, а не як будівничий держави.

І саме тому я раз-у-раз повторюю, що **нам потрібна пауза у війні.**

Бо

> **1) — без паузи зміна влади в країні можлива лише за катастрофічним сценарієм, який може поховати українську державність.**

А

> **2) — без зміни влади не буде радикальних реформ, які одні здатні розблокуати Україні шлях у майбутнє.**

"Яка не є, аби своя" вже не працює...

***

№ 161

МВФ подтверждает мой прогноз по уровню госдолга Украины

2024-10-24

Кущ

Напомню, я прогнозировал в ближайший год увеличение соотношения госдолга Украины к ВВП до уровня 100%.

Тогда, многие коллеги воспринимали это со скепсисом, мол нам дадут так много безвозвратных грантов и российских заблокированных активов, что уровень госдолга даже снизится.

Мечты, мечты, где ваша сладость....

По итогам 2024 года нас ждет 95% госдолга к ВВП, а по итогам 2025-го - около 100%.

Так прогнозирует МВФ и такой прогноз ранее давал и я.

Еще большее значение имеет стоимость обслуживание госдолга к ВВП.

Она увеличится до уровня более 5% ВВП, что сопоставимо с довоенными расходами на оборону.

Безопасный уровень госдолга для развивающейся страны, которая занимает в иностранной валюте - не более 60% ВВП.

И данный индикатор заложен в Маастрихтские критерии членства в ЕС.

То есть, с таким долгом в Евросоюз не возьмут. И, скорее всего, поставят условие: вечером деньги, утром - членство. А можно наоборот? Можно! Но деньги вперед.

Показатель в 60% госдолга к ВВП возник, напомню из формулы: дефицит бюджета / темп роста валового продукта, где темп роста = 5% в год, а дефицит бюджета = 3%.

Нетрудно подсчитать, что во время войны при уровне дефицита бюджета в 20%, темп роста ВВП должен составить более 33% в год.

Что априори невозможно, так как придется рассчитать миксовый показатель ВВП, исходя из пропорции внутреннего и внешнего госдолга, в национальной валюте и в иностранной.

Для первой части брать номинальный рост в гривне, для второй - рост номинала в долларовом эквиваленте.

Но в любом случае, рост в 33% недостижим.

Можно за счет инфляции и роста номинала ВВП в гривне (увеличение дефлятора) погасить внутренний долг в национальной валюте, но это вызовет девальвацию гривны и сложность с погашением валютного долга (более 60% в общей структуре).

А можно снизить инфляцию и за счет стабильности курса и роста валютного эквивалента погасить внешний долг в долларе и евро, но замедление дефлятора приведет к сложностям погашения внутреннего госдолга в гривне, а там просто космические ставки обслуживания (16-17% по новому долгу).

То есть, **в условиях войны госдолг погасить НЕВОЗМОЖНО**.

И у нас был только один шанс снизить его до безопасной величины в 60% от ВВП.

Это

> **— провести качественную реструктуризацию госдолга и списание 50% его величины. Опираясь на факт геополитического форс-мажора.**

Но этот уникальный исторический шанс возможностей, был бездарно израсходован *Минфином*, который провел реструктуризацию долга, решающую лишь текущую долговую проблематику.

Но не решающую стратегическу цель страны по снятию долговой удавки с будущих поколений украинцев.

А им и так придется не сладко....

***

№ 162

Огляд... Лиманський напрямок ми нещодавно розглядали, тому сьогодні Куп'янський напрямок, а саме - смуга дії правого флангу угрупування військ (УВ) противника "Запад"...

2024-10-23

Машовець

На завершення - деякі висновки, щодо оцінки загального розвитку ситуації як на Куп'янському, так й Лиманському напрямках.

На даний момент, очевидно, командування УВ "Запад" противника на Куп'янському напрямку реалізує задум-план якоїсь оперативно-тактичної наступальної операції. Її головною метою, скоріш за все, є вихід військ противника на барьєрний рубіж по річці Оскіл на максимально можливій по фронту ділянці. Ймовірно, напрямком головного удару в цій операції, який явно наносить 1-а танкова армія (ТА) противника, його командування обрало загальну дирекцію Крохмальне - Глушківка.

Окрім цього, ймовірно, в разі сприятливого для противника розвитку ситуації, його командування прийме рішення, щодо подальших дій по відношенню до самого м.Куп'янськ та цілком ймовірно - у бік с.Борова.

1. Спочатку про склад сил й засобів противника, які власне й діють на Куп'янському напрямку:

(1) - 1-а танкова армія (ТА), діє на Куп'янському напрямку всіма своїми трьома дивізіями - 2-ю "таманською" мотострілецькою дивізією (мсд), 4-ю "кантеміровською" танковою дивізією (тд), 47-ю тд, а також 27-ю окремою мотострілецькою бригадою (омсбр) + звісно, різнорідний комплект військ (сил) частин й підрозділів прямого армійського підпорядкування (у сенсі, штабу армії).

(2) - Частина сил 6-ї загальновійськовою армії (ЗВА) зі складу "Ленинградского военного округа" (ЛВО). Діє на цьому напрямку вона силами 69-ї мсд (десь до половини дивізії, точніше - до двох мотострілецьких полків\мсп) й пара мотострілецьких батальйонів (мсб) 25-ї омсбр. Є ще якісь загін типу БАРС (№9), штибу "ленинградских добровольцев", обсягом до батальйону, але ймовірніше - до 2-х рот неповного складу...

(3) - Також, тут оперує й частина сил 11-го армійського корпусу (АК) зі складу берегових військ Балтійського флоту (БВ бфу). А саме - 2 мотострілецьких полка (мсп) + 1 мсб. Причому, полки, очевидно територіальних військ, або так званого "мобрезерву", бо основні сили (штатні полки його 18-ї мсд) + 7-й окремий мсп 11-го АК, зараз розгорнуті на Харківському напрямку та частково у Курській області ри-фи...

(4) - Ну й зустрічаються тут також формування "окружного подчинения", маються на увазі різнородні з'єднання, частини та підрозділи, які діють на цьому напрямку у вигляді "зведених тактичних груп" + до 3-х мотострілецьких батальйонів (мсб) зі складу 20-ї ЗВА, які оперують у суміжній із смугою 1-ї ТА зоні...

Щодо оцінки їх бойового та численого складу (так званого, БЧС), то у різних джерелах вони достатньо різняться. Одні враховують втрати противника на цьому напрямку, протягом останнього часу, інші дають дані лише станом на якусь дату.

Особисто я схильний до таких цифр...

(1) - Особового складу (о\с) - приблизно до 34 - 34.5 тисячі "тушок", це з урахуванням поповнення, яке заїхало протягом крайніх двох тижнів, але без чисельності оперативного резерву.

(2) - Танків - до 430-и одиниць, що для цієї орави, до складу якої входить як мінімум дві танкових дивізії (на рахуючи танкових полків та батальйонів зі складу мотострілецьких частин та з'єднань) є явно не кращим показником...

(3) - Бойових броньованих машин (ББМ), всіх типів та зразків, включно із бронеавтомобілями та тягачами типу МТ-ЛБ - приблизно 710-715 одиниць. Також, не особливо багато...

(4) - Артилерійських систем (АС), починаючи з калібру у 100-мм та із додаванням 120-мм мінометів - до 475-480 "стволів"

(5) - Реактивних систем залпового вогню (РСЗВ) - біля 160-и одиниць

Всього, кількість реактивної та ствольної арти разом на окремо взятому Куп'янському напрямку, також - не так щоб велика, особливо у порівнянні із показниками інших напрямків, де противник також активно наступає.

Наприклад, на Покровському напрямку він має більше як 1000 одиниць...

(1) - Особливістю саме Куп'янського напрямку є незвично значна кількість пускових установок (ПУ) оперативно-тактичного ракетного комплексу (ОТРК), які працюють в інтересах військ правого флангу УВ противника "Запад". Кількість цих ПУ у складі відповідних "зведених тактичних груп" російських РВ оцінюється у 12-14 одиниць ПУ, але я все ж-таки схильний до цифри - 8-10 одиниць...

(2) - Ну й авіаційний компонент - в середньому, протягом доби противник залучає до дій в інтересах цього угрупування приблизно до 8-10 "бортів" зі складу своєї армійської (АА) та оперативно-тактичної авіації. Зазвичай, з них обов'язково - до 1-2-х пар фронтових бомбардувальників типу Су-34М\НВО, які наносят удари фугасаними авіаційними бомбами (ФАБ-ми) із так званим "универсальным модулем планирования и коррекции" (УМПК), або як їх називають зазвичай - КАБ-ми...

2. Тепер, про поточну ситуацію й певні проміжні висновки...

Протягом 2-х крайніх тижнів, противнику на Куп'янському напрямку, очевидно, вдалося досягнути в тактичній зоні достатньо відчутних успішних результатів. Хоча, звісно, не все йому там вдається так, як йому хочеться (чи краще сказати, як він собі напланував), зокрема:

- По напрямку Синьківка - Петропавлівка, противнику (очевидно, силами кількох мотострілецьких батальйонів 25-ї омсбр) вдалося обійти Синьківку із заходу та просунутись до річки Гнилиця, вздовж залізниці, вже за опушкою лісового масиву.

Очевидно, на цьому напрямку, противник спробує протягом якогось найближчого часу "занести" свій фланг східніше й перерізати пару просілкових доріг, які ведуть у Синківку з півдня... а також вийти до Осколу, навпроти с.Голубівка, яка знаходиться на правому його березі...

Мета цілком зрозуміла та "читаєма" - комбінованими атакуючими\штурмовими діями, як із заходу (південного заходу), так й з боку Вільшани, звідки діють підрозділи не тільки 25-ї омсбр, а й зі складу 11-го АК, вибити наші передові підрозділи, які обороняються у районі с.Синьківка й примусити їх відступити у бік Петропавлівки.

- По напрямку Іванівка - Степова Новоселівка та Кислівка - Степова Новоселівка, противнику нічого суттєвого поки добитися не вдалося, не дивлячись на численні атаки та штурми, протягом періоду, який ми оглядаємо.

Ймовірно через те, що командування 1-ї ТА змістило напрямок застосування своїх основних зусиль трохи південніше на напрямки Табаївка - Глушківка та Піщане (нижн.) - Кругляківка.

Однак, скоріш за все, діючі по цьому напрямку сили та засоби противника (це 47-а танкова дивізія, її 272-й мсп та 153-й тп), а також протягом якогось найближчого часу відновлять активні наступальні дії, причому ОДНОЧАСНО із силами та засобами 6-ї ЗВА та 11-го АК, які діють по напрямкам Вільшана - Петропавлівка та Першотравневе - Петропавлівка.

Це буде залежити від того, чи вдасться 25-й омсбр противника прорватися ще глибше ЗА с.Синьківка й від результатів дій з'єднань 1-ї ТА південніше, по напрямку Піщане (нижн.) - Глушківка та у бік Новоосинове.

Явно, 47-а тд, 25-а омсбр та оперуючі на цій ділянці інші сили 6-ї ЗВА й 11-го АК мають за головну мету (найближче завдання) вийти на рубіж Петропавлівка - Новосинове, із захопленням Степової Новоселівки, Піщане (верхн.), Петропавлівки та Новоосинового. Із можливістю подальшого просування до Курилівки та Ківшарівки (по можливості)...

Загалом, поки у смугах дій цих тактичних груп УВ "Запад" противнику вдалося досягнути достатньо обмежаних тактичних успіхів, Однак, безумовно, із виходом його передових підрозділів до р.Оскіл в районі с.Кругляківка (в районі розбитої переправи у Синькове), варто найближчим часом очікувати різкої активізації цих сил й засобів противника по вищеназваним напрямкам.

Адже, очевидно, командування противника докладе максимум зусиль, аби мінімізіувати розміри та обсяг "відрізаної" (північної) частини нашого плацдарму на р.Оскіл й створити для себе найзручніші умови для захоплення Куп'янська - Вузлового й ліквідації цієї частини нашого плацдарму.

- Ну й звісно, головним результатом противника на Куп'янському напрямку, явно, варто вважати його вдалий тактичний прорив по напрямку , спочатку Табаївка - Піщане (нижн.) й далі Піщане (ніжн.) - Кругляківка та практично вихід до берегу р.Оскіл в районі цього селища

силами 2-ї мсд (1-й та 15-й мсп, 1-й тп), підсиленої окремими підрозділами 4-ї тд (зі складу її 423-го мсп), а також 47-ї тд (352-й мсп), які діють по напрямку Табаївка - Новосинове, Табаївка - Піщане (верхн.), намагаючись забезпечити тактичні фланги цього прориву.

Противник тут, на відміну від ділянок цього напрямку, розташованих північніше, активно застосовує атакуючі\штурмові підрозділи та групи у досить щільних бойових порядках, із достатньо значною кількістю бронетехніки. Не рідкість, коли на цих ділянках він атакує із застосуванням 10-12 одиниць бронетехніки, фіксувався випадок, коли її нараховувалось до 20-22-х одиниць...

По суті, на цьому напрямку українські війська мають справу з такою собі методою противника, під умовною назвою "таран", коли противник за рахунок ущільнення бойових порядків своїх передових підрозділів й створення "роздавляючої" переваги у силах та засобах, в тому числі, шляхом концентрації бойової техніки та особового складу, намагається проламати "в лоб" передові позиції українських військ. Й бува, досягає певних результатів у цій справі...

- Окрім цього, очевидно, варто згадати й смугу дії 4-ї тд противника, де йому вдалося форсувавши р.Чорний Жеребець в районі Андріївки, просунутись по напрямку Джерельне - Вишневе. Тобто, у бік с.Борова... Підрозділи 12-го танкового полку та 423-го мотострілецького полку цієї дивізії, які діють по цьому напрямку, очевидно, найближчим часом спробують просунутись у бік Першотравневе та Зелений Гай, розвиваючи свій успіх...

Штурмові підрозділи цієї дивізії, також активно атакують передові позиції українських військ в районі Стельмахівки, по напрямку на Лозову, явно намагаючись зайти на тили наших підрозділів, які обороняються південно-західніше с.Берестове.

3. Отже, що все це означає у оперативно-тактичному сенсі...?

На даний момент прослідковується цілком очевидний зміст задуму командування противника...який умовно можливо розділити на 2 основних етапа...

(1) - етап прориву

(2) - й етап стискання...

Сенс першого, явно, полягає у швидкому та "сокрущающем" прориві дивізій 1-ї танкової армії (ТА) противника до р.Оскіл на максимально можливій по фронту ділянці. Й таким чином, відрізання північної, меншої частини нашого плацдарму на цій річці, від основної, південної частини...

При цьому 47-а тд 1-ї ТА й сили й засоби зі складу 6-ї ЗВА та 11-го АК грають допоміжну "партію", попередньо намагаючись ОДНОЧАСНО із проривом 2-ї мсд та 4-ї тд поступово витісняти наші війська у північній частині плацдарму максимально західніше.

А сенс другого, очевидно, полягає у подальшому ОДНОЧАСНОМУ стисканні з кількох напрямків та ліквідації цієї "відрізаної" північної частини нашого плацдарму. Цей етап повинен закінчитись взяттям противником Куп'янського - Вузлового й лівобережної частини самого Куп'янська.

При цьому, роль "першої скрипки" повинна перейти до 47-ї тд, сил та засобів зі складу 6-ї ЗВА та 11-го АК, при активному сприянні цьому процесу 2-ї мсд 1-ї ТА з півдня...

Це якщо коротко, й власне про Куп'янський напрямок.

Але, якщо подивитись ще ширше, на ВСЮ смугу дії УВ "Запад", включно із Лиманським напрямком, де противник проводить дуже схожі дії із нашим плацдармом на р.Чорний Жеребець, в районі с.Макіївка та с.Невське, то стає зрозумілим й загальний план командування цього угрупування противника...

А саме - те, про що я писав ще навесні, коли розмірковував про включення гіпотетичної наступальної операції противника по відношенню до Краматорсько-Слов'янської агломерації до можливого плану противника на всю літньо-осінню кампанію 2024-го року... Створення північного фасу Сіверського виступу північніше р.Сіверський Донець.

По суті, у цьому відношенні, якщо, навіть, якась частина українських військ утримається між Ліманом, Ямполем та р.Ч.Жеребець, північніше Сіверського Донця, для противника це не буде мати особливого значення, якщо він займе достатньо широку по фронту ділянку по лівому березі р.Оскіл між Куп'янском та Боровою...

Адже, для того, аби потім розпочати наступальну операцію у бік Слов'янська та Краматорська з півночі, противнику, навіть, не потрібно буде форсувати Оскіл, а лише організувати наступ строго з півночі на південь, вздовж його лівого берега, "стартувавши" від Борової. Тим більше, що в такому разі, його правий фланг буде прикритий самим Осколом...

Тому, якщо задатися питанням, навіщо вони так вперто пробиваються до Осколу, несучи цілком співставні із Покровським напрямком втрати, саме зараз, відповідь на нього стає очевидною - на Осколі зараз вирішується майбутній характер дій противника в районі стику Харківської, Донецької та Луганської областей...

***

№ 163

Титановий розпродаж. Що не так із Великою приватизацією в Україні

2024-10-23

Кущ

Розпочався прихований процес роздержавлення титанового бізнесу.

Уряд розпочав так звану Велику приватизацію, але це небезпечна практика під час війни. Першою під загрозою опинилася українська титанова галузь

1. Поганий час для великих торгів

Війна — це завжди контрцикл розвитку, коли згортається активність суспільства, зокрема бізнесу, через високі ризики. *У цей час* держава має, навпаки, створювати стимули для залучення внутрішніх ресурсів, капітальних інвестицій та створення нових робочих місць. Умовно, це має бути модель економіки повної зайнятості, гарантій державного замовлення та державного страхування інвестицій.

Зрозуміло, що саме держкомпанії мають бути одним із важливих (звісно, не єдиним) інструментом такої контрциклічної політики.

Не варто забувати й про фактор вартості ключових активів під час війни. Високий рівень ризиків і невизначеності формують суттєвий тренд на

дисконтування всіх основних економічних активів країни, охопленої війною, особливо, коли доводиться відбиватися від потужного ворога.

За таких умов усі державні активи будуть коштувати дешево, ба більше, їх продаж не покриє навіть мізерної частки державних витрат.

Наведемо простий приклад. Щомісячні витрати держбюджету на соціальний сектор та сектор оборони становлять в середньому $6-7 млрд. Припустимо, що Велика приватизація принесе $1 млрд, тобто всі активи будуть продані за найвищою на цей момент ціною. Але навіть цих коштів вистачить лише, щоб покрити 1/6 щомісячних бюджетних витрат або профінансувати приблизно п´ять днів державних витрат протягом бюджетного року. Іншими словами, це лише 1,25% потреби бюджету у фінансових ресурсах під час війни на рік.

Суто теоретично

> — Велика приватизація може розглядатися не тільки як інструмент залучення грошей до бюджету, а й як механізм скорочення витрат на утримання держпідприємств та як певний каталізатор інвестиційних процесів в економіці.

Але всі ці припущення можуть справджуватися лише в мирний час.

> — Протягом війни приватизація не може виступати каталізатором приватних інвестицій в економіку саме через ризики і невизначеність.
>
> — А скорочення державних витрат може й не бути, бо якщо інвестор звільнить з придбаного підприємства 5000 працівників, то вони прийдуть у Державний центр зайнятості та звернуться за виплатами з безробіття.

У цьому контексті держпідприємства перетворюються на одну із складових приватно-державного партнерства під час війни та вимушеного "одержавлення" певних економічних процесів (наприклад, на ринку праці, в енергетиці, транспортній інфраструктурі, секторі ВПК тощо), які будуть лібералізовані вже після війни. Адже не існує "поганих" моделей у вигляді державних чи ліберальних концепцій розвитку економіки, хоча існують невчасні, неадаптовані до певних умов моделі управління. Наприклад, збільшення ролі держави на етапі динамічного зростання економіки мирних часів, може призвести до різкого спаду ефективності, перевитрат та гіперінфляції. А квазіліберальна економіка під час війни може призвести до дуже швидкої поразки.

Звісно, ключову роль тут грає ***Міністерство економіки*** як своєрідний економічний генштаб під час війни.

2. Хитрий список: що продає уряд

Нещодавно уряд розпочав "Велику приватизацію — 2024".

Уже визначено Топ-5 об'єктів, які виставляють на торги у цьому році.

Міністерство економіки України, опубліковано цей перелік ще влітку, а Фонд державного майна України презентував проект "Велика приватизація — 2024".

"Велика приватизація відкриває можливості для нових інвестицій, необхідних для відбудови та модернізації нашої країни. Це інструмент розвитку, спрямований на залучення ефективних власників, які закладуть фундамент для зростання економіки вже зараз, створять нові робочі місця і наповнюватимуть податками бюджет", зазначала перший віце-прем'єр-міністр — міністр економіки України Юлія ***Свириденко***:

Як бачимо, **ця стратегія діаметрально протилежна сказаному вище.**

Вона полягає у намаганні під час війни знайти суто "приватний" двигун розвитку досить складних підприємств, які, до речі, мали проблеми навіть у мирні часи.

На думку пані ***Свириденко***, саме приватний сектор, а не держава у партнерстві з бізнесом як головний девелопер економіки під час війни, має забезпечувати капітальні вкладення, створювати робочі місяця і робити це в умовах воєнних ризиків та непевного горизонту прогнозування, коли навіть прем’єр-міністр "помиляється" з термінами завершення війни, орієнтуючись на прогнози МВФ і очікуючи миру вже влітку 2024-го.

Ось Топ-5 об'єктів, які влітку запланували виставити на торги (перші два — вже продані):

(1) Готель "Україна" — **4-зірковий готель у центрі столиці**. Стартова ціна — понад 1 млрд грн. Продали 20 вересня 2024 р. за 2,5 млрд грн. Покупець — ТОВ "Ола Файн" бізнесмена Максима Кріппи, який у 2023-му вже придбав бізнес-центр "Парус", а ще раніше — готель "Дніпро" (через свою кіберспортивну команду NAVI). Тобто лише за кілька років Кріппа став власником знакових об’єктів нерухомості в центрі столиці. Один із факторів такого зростання портфелю нерухомості бізнесмена — досить низькі ціни на неї, навіть в елітному сегменті.

(2) АТ "Об'єднана гірничо-хімічна компанія" (ОГХК) — **найбільше в Україні підприємство з видобування та збагачення титанових руд**. Стартова ціна — майже 3,9 млрд грн. У жовтні її купила за 3,94 млрд грн компанія "Цемін Україна" азербайджанського бізнесмена Насіба Хасанова, точніше його групи NEQSOL Holding, яка є власником Vodafone Україна.

(3) ТОВ "Аерок" — **провідний виробник газобетонних виробів** з виробничими потужностями у Київській та Львівській областях.

(4) ТОВ "Демурінський ГЗК" — **гірничо-збагачувальне підприємство, що розробляє Вовчанське родовище титану та цирконію.**

(5) ТОВ "Інвестиційний союз "Либідь" (ТРЦ "**Ocean Plaza**") — один з найбільших торгово-розважальних центрів Києва.

Насправді, Великою приватизацією вказаний перелік об'єктів назвати важко.

Фактично **це прихований процес роздержавлення титанового бізнесу**, який лише приправлено для відволікання уваги кількома цікавими об'єктами нерухомості та виробником газобетонних виробів.

Звісно, загал буде обговорювати подальшу долю ТРЦ "Ocean Plaza", а не Демурінського ГЗК.

2. Титанова галузь: модель зростання і роздержавлення

Роздержавлення титанового бізнесу фактично ставить хрест на подальших перспективах створення в Україні титанового кластеру, в рамках якого могла би розвиватися складна переробка сировини, а не її експорт в інші країни, коли додана вартість залишається саме в них, а не в Україні.

Україна входить до топ-5 країн за обсягом титанової сировини.

На нашій території до 20% світових запасів ільменіту та рутилу (підтверджені запаси трохи менші — від 7% до 12% від світових), які сконцентровані в 40 родовищах.

Титанова потужність України підтверджується тим фактом, що у складі СРСР саме нам належало 90% виробництва концентрату ільменіту. І тому основні підприємства з його переробки також знаходились в УРСР.

Загалом Україна має запаси титанової сировини більш як на 400 років видобутку (184 млн. т TiO2).

Найбільше родовище в Європі знаходиться також у нас — це Стремигородське родовище.

Але

— ключова проблема полягає в тому, що в Україні досі не зроблена оцінка запасів титановмістної сировини на ключових родовищах (за винятком приватних компаній) за міжнародними стандартами (JORC): ільменіту — FeTiO3 (31,6% титану) і рутилу — TiO2 (60% титану).

Без міжнародно підтверджених запасів сировини, неможливо провести об’єктивну оцінку титанових компаній в Україні, адже оцінка запасів — це ключовий показник для дисконтування грошових потоків у часі.

— Обсяг запасів та динаміка видобутку дозволяє зрозуміти цикл життя родовища у роках, а прогноз світових цін на концентрат ільменіту — спрогнозувати майбутню виручку.

Це дає змогу, з одного боку, спекулювати на тезі щодо "виснаження" родовищ ОГХК, а з другого — відлякувати потенційних міжнародних інвесторів.

Виникає ситуація, коли

— реальний стан справ знає лише декілька "внутрішніх гравців", а на зовні ретранслюється теза про те, що ОГХК залишилася з запасами сировини лише на 4-5 років.

Реальної картини при цьому не знає ніхто: внутрішні гравці лише орієнтовно розуміють стан справ, а зовнішні — просто не хочуть в це ув´язуватися.

Тобто

— **держава мала би спершу скласти модель титанового кластеру в Україні, сформувати спільно з бізнесом пріоритети його розвитку (додана вартість, а не експорт сировини) та провести повну інвентаризацію запасів за міжнародними стандартами.**

При цьому

— Державна геологічна служба мала би сформувати досконалі портфоліо кожного родовища за міжнародними стандартами та упорядкувати процедуру видачі дозволів на їх використання (тільки в рамках учасників титанового кластеру).

Це дозволило б не просто продати стратегічні родовища непрофільному інвестору з грошима, які він не може вивести з України під час війни, а й запустити саме кластерну модель розвитку титанової галузі.

Ланцюг зростання доданої вартості в рамках титанового кластеру відомий:

— концентрат ільменіту (різні види) — діоксид титану та титанова губка — металічний титан — продукція з титанового порошку (деталі та окремі вироби).

Розпродаж титанових родовищ непрофільним гравцям принесе лише відносно невеликі гроші, які дуже швидко будуть витрачені.

Натомість існує ризик скорочення робочих місць, хоча в рамках титанового кластеру — вони мали б зрости в кілька разів. Крім того, такий підхід до приватизації — це лише експорт концентрату ільменіту. Виробництво діоксиду титану на потужностях компанії Сумихіпром (для хімічної продукції та добрив) та титанової губки на Запорізькому титано-магнієвому комбінаті наразі неможливе. Як через ризики війни, так і через випадання цих підприємств із структури титанового кластеру, який в наших умовах деградує до формату сировинного придатку таких країн, як Китай, Японія, Туреччина (покупці титану з України) та навіть РФ (були розслідування, коли український титан через Чехію потрапляв в Росію).

А будівництво заводу з виробництва металічного титану можливе лише на базі однієї приватної компанії, яка видобуває в Україні титанову сировину. Але комплексний підхід до створення титанового кластеру з боку держави міг би прискорити цей процес та мультиплікувати результати від розвитку титанового кластеру. У такому випадку цей кластер мав би складатися не з одного приватного учасника і одного непрофільного інвестора, а з декількох учасників, які б у конкурентній боротьбі пропонували державі найкращі умови надрокористування (а не монопольно диктували би їх чи виборювали через корупційну складову).

3. Активи ОГХК: неправильне "пакування"

Тут варто розуміти, що в рамках тієї ж ОГХК існують величезні "хвости" у вигляді відвалів колишнього видобутку, які теж можна успішно переробляти, але ці запаси ніхто не оцінював навіть приблизно. Не кажучи вже про те, що ОГХК — це надбудова, оболонка для двох гірничо-збагачувальних комбінатів.

Цей бізнес можна вважати "кочовим", тому що ГЗК мають можливості переробляти сировину і з інших родовищ, а не тільки з тих, до яких вони були прив’язані. Йдеться і про транспортування сировини (якщо є коротке транспортне плече), і про перенесення обладнання на інші родовища. Тобто ключова цінність — це право на надрокористування і підтверджені запаси сировини. І саме тому інформація щодо титану максимально прихована від інвесторів. От і лунають оцінки запасів ОГХК від 5 до 20 років видобутку за різними родовищами…

До складу ОГХК входять два гірничо-збагачувальні комбінати: Іршанський (Житомирська область) і Вільногірський (Дніпропетровська область). Але це основні засоби. Головне, що ОГХК також володіє спецдозволами на користування надрами.

Спецдозволи на користування надрами в активі ОГХК

Назва родовища	Вид корисних копалин	Мета користування надрами	Термін дії спецдозволу

Межирічне	Основна: титанові руди. Спільнозалягаюча: пісок	Видобування титанових руд для отримання ільменітового концентрату та піску для виготовлення будівельних	До 11 лютого 2035 р.
Малишевське (три ділянки)	Основна: піски циркон-рутил-ільменітоносні. Супутні корисні компоненти: п'ятиокиси танталу, ніобію, ванадію, окис скандію та окис гафнію. Супутні корисні копалини: ставроліт, дистен, силіманіт, пісок.	Видобування сировини, придатної для виробництва цирконового, рутилового, ільменітового, дистен-силіманітового і ставролітового концентратів, а також формувальних, скляних і будівельних	До 20 лютого 2043 р.
Селищанське	Титанові руди	Геологічне вивчення титанових руд, зокрема дослідно-промислова розробка родовища, затвердження запасів ДКЗ	5 р.

Держава досі залишає як туз у рукаві найбільше Стремигородське родовище ільменіто-апатитових руд у Житомирській області. Логічно було для підвищення капіталізації ОГКХ "упакувати" це родовище у її портфель надрокористування.

Раніше, права на його експлуатацію мала компанія, наближена до олігарха Дмитра Фірташа. Зараз йдуть суди, які розглядають рішення РНБО щодо позбавлення цього права. Крім того, вартість ОГХК могли б збільшити активи Демуринського і Мотронівського ГЗК.

Перший належав російському бізнесмену Михайла Шелкову і був конфіскований під час війни, а другий — належить структурам, які асоціюють з Дмитром Фірташем. Як і у випадку із найбільшим в Україні Стремигородським родовищем, РНБО своїм рішенням забрало у структур Фірташа спецдозвіл на надрокористування. Для такого "пакування" ОГХК необхідно було вирішити всі правові питання із їхніми колишніми власниками/користувачами, зокрема завершити судові справи. Але Уряд поспішив і продав ОГХК непрофільному інвестору у форматі "як є".

4. Стратегічна сировина: гроші вирішують не все

З суто фінансового погляду, продаж ОГХК можна оцінити як успішний. Так, дисконтований чистий фінансовий потік за умови найбільшого в її історії рівня видобутку і світових цін на ільменіт та рутил, становитиме лише $77 млн протягом п´яти років, тобто компанія у п'ятирічний строк не окупить свої інвестицій у майже $100 млн.

Але поміркуємо, про що це свідчить.

> — Тут або запаси сировини суттєво занижені під час приватизації — і їх вистачить не на 5, а на 15-20 років, або існують якісь приховані домовленості про подальшу передачу компанії інших титанових активів. Або ж сама приватизація є частиною якоїсь більш глобальної схеми на міжнародному рівні.

Звісно, це лише версії. Як буде насправді — покаже час. І приватизація наступного титанового активу: ТОВ "Демурінський ГЗК" — це гірничо-

збагачувальне підприємство, що розробляє Вовчанське родовище титану та цирконію.

У сировинній парадигмі метод оцінки фінансових потоків відповідно до прогнозу світових цін на сировину цілком виправданий.

Але у кластерній моделі — ні, бо власна стратегічна сировина в ній виконує лише функцію економічної безпеки та фактору глобальної конкурентоздатності. А основний прибуток заробляється не на сировині, а на її переробці та виготовленні кінцевої продукції з високим рівнем доданої вартості.

— Як, наприклад, видобуток вугілля та власної залізної руди в ланцюжках "вугілля — кокс — метал", "вугілля — електроенергія — метал" або "вугілля — кокс — електроенергія — залізна руда — метал", коли сировина (залізна руда, коксівне вугілля) є фактором конкурентоздатності України за ціною у виготовленні металу.

Отже,

— **абсолютизація методу фінансових потоків у випадку із стратегічною сировиною не працює**.

Наприклад, Східний ГЗК, який видобував уран в Україні вже два роки нічого не продукує, а коли працював — генерував збитки у розмірі сотень мільйонів гривень на рік. Але це не означає, що урановий бізнес необхідно терміново приватизувати без розбудови кластерної моделі.

5. Адаптивна модель

Якщо тезово підсумувати тему приватизації під час війни, то варто дотримуватися таких принципових рекомендацій:

(1) Масова Мала приватизація, бажано, в пакеті з державними адмінпослугами та пільговим кредитуванням.

(2) Приватизація непродуктивних під час війни активів, які в мирний час не є елементами кластерної економіки: наприклад, готелів і ТРЦ. Але тут головне не продати за безцінь.

(3) Інтеграція активів, які опинилися в системі державного управління, в структуру оборонного замовлення і виготовлення бетонних захисних споруд (приклад "Аерок").

(4) Збереження сировинних активів, навіть через часткову консервацію, для використання їх у побудові кластерної моделі розвитку після війни (титан, графіт, літій, уран тощо).

До речі,

— адаптивну модель після Другої світової війни продемонструвала Британія. Уряд Клемента Еттлі, який у 1945 р. змінив уряд Вінстона Черчилля, націоналізував низку галузей: вугільну, сталеливарну та газову промисловість, залізницю, цивільну авіацію, енергетику, комунальне господарство, Банк Англії — загалом близько 20% економіки Британії.

Потім, за часів Маргарет Тетчер більшість із цих підприємств була приватизована, коли для цього склалися необхідні передумови.

В Україні, все поки відбувається навпаки:

— "велика націоналізація" до повномасштабної війни та Велика приватизація під час війни. Із відповідними наслідками.

***

№ 164

***

№ 165

Президент обговорив План перемоги з представниками українського громадянського суспільства

2024-10-23

Президент України Володимир Зеленський зустрівся з представниками українського громадянського суспільства, обговорив із ними ***План перемоги*** та закликав **працювати разом для реалізації його пунктів**.

За словами Глави держави, громадянське суспільство може допомогти в об'єднанні і самих українців, і світової спільноти довкола підтримки України. Для нашої перемоги потрібна саме така єдність, як була в перші дні повномасштабного російського вторгнення.

«Сьогодні ми говоримо про перший етап – **можливість відстояти Україну. Вибороти. Перемогти**. Тому якщо ми про реальність і про результат, то хотів би, щоб наша зустріч стала початком нашого з вами об'єднаного руху від відчуття до реальних результатів», – сказав Президент.

З боку громадянського суспільства зустріч модерував виконавчий директор Міжнародного фонду «Відродження» Олександр ***Сушко***.

***

1) — Нещодавно звільнений із російського полону співзасновник Центру прав людини Zmina, військовослужбовець ЗСУ Максим Буткевич подякував усім,

завдяки кому зміг повернутися додому. Він зазначив, що його історія – доказ того, що обміни працюють, і це дуже важливо для всіх українців та українок, яких Росія незаконно утримує.

Максим Буткевич також наголосив, що партнери України мають зрозуміти: військовополонені, особливо засуджені за сфабрикованими справами, – це заручники, яких використовує держава-агресорка.

«Я дуже сподіваюся, що обміни продовжаться і колись стануть масовими. У цьому є і виклик, бо потрібно розбудовувати системи реабілітації та підтримки тих, хто повертається», – сказав він.

Максим Буткевич відзначив роботу реабілітаційного центру, у якому зараз перебуває, надзвичайно чуйне ставлення його працівників та групу реінтеграції ЗСУ.

***

Основний фокус розмови

– 1) — **внесок українського громадянського суспільства у перемогу** України та 2) — його можливості заради **промоції *Плану перемоги***.

***

*2) — Директорка Центру «Нова Європа» Альона **Гетьманчук** поділилася тим, як її організація адвокатує вступ України до ЄС і НАТО.*

Представники Центру постійно шукають можливості, щоб переконувати партнерів у США та Європейському Союзі. Вони наголошують на тому, якими важливими є запрошення до Альянсу, розробка алгоритмів вступу, гарантування безпеки до набуття членства в НАТО.

«Європа має взяти більше лідерства, і ми це зараз намагаємося донести, щоб захистити навіть і вступ до ЄС. Бо НАТО – це й про захист нашого вступу до ЄС для тих країн, які готові нас бачити в ЄС, але не готові – в НАТО», – переконана вона.

*Виконавча директорка Центру протидії корупції Дарія **Каленюк** наголосила, що **партнери не мають використовувати питання корупції як зручне виправдання позиції не запрошувати Україну в НАТО**.*

*«Скажіть прямо, що ви боїтеся Росії. **У нас є проблеми з корупцією, але в нас є купа досягнень**. Ми їдемо на Захід і розказуємо: подивіться, які ми реформи зробили. Закон про митницю й БЕБ ухвалили. Антикорупційні інституції працюють. Електронні декларації у вас такі є? Зовсім інакше все сприймається. Звичайно, є над чим працювати, над інституціями – їх треба будувати», — сказала вона.*

***

*3) — Керівниця проєкту Victory Drones Марія **Берлінська** представила результати дослідження щодо ефективності використання зброї. Вона переконана, що це буде корисним не лише для визначення пріоритетів роботи вітчизняного ОПК, а й сприятиме ефективнішим переговорам із партнерами щодо надання військової допомоги.*

*«Я абсолютно згодна, що **нам треба переносити війну на територію Росії й потрібно максимально знищувати ресурс ворога там, де відроджується ця машина війни**. Не коли воно вже летить нашим людям на голови, а коли це ще ресурс, а не спроможність», – додала Марія Берлінська.*

*Вона запропонувала розглянути можливість створення **технологічної Ставки**, адже війна стає дедалі технологічнішою.*

***

*4) — Керівник моніторингової групи Інституту Чорноморських стратегічних досліджень Андрій **Клименко** розповів про вже напрацьований **законопроєкт щодо територіального моря** України в Азовському морі, Керченській протоці, північно-східній частині Чорного моря для встановлення морських*

кордонів України. За його словами, документ – приклад ефективної співпраці громадянського суспільства, Офісу Глави держави й Апарату РНБО.

«Ми пропонуємо, щоб Президент України вніс його як невідкладний від свого імені. У Москві буде істерія, а в нас – продовження нашого стилю атак на морі та ще більша правова основа для деокупації Криму, Маріуполя», – сказав він.

***

5) — Голова правління Мережі захисту національних інтересів «АНТС» Ганна ***Гопко*** *відзначила важливість обговорення Плану перемоги всередині країни.*

«Ми завжди виступали за формування «національної збірної України». Це якраз і буде потужним діалогом, де є довіра. Що більше буде діалогу всередині країни, то більше ми будемо єдині й напрацьовуватимемо ті результати, які приведуть до перемоги», – наголосила Ганна Гопко.

***

Президент зазначив, що разом із командою опрацює всі пропозиції учасників зустрічі за різними напрямами, запропонував громадянському суспільству долучитися до розробки ***внутрішнього Плану*** та подякував за готовність працювати разом.

Окремо він відзначив допомогу в розробці ***Морської стратегії*** та повідомив, що доручить опрацювати формат ***технологічної Ставки***.

***

На зустрічі були присутні:

керівники Міжнародного фонду «Відродження» Олександр Сушко, Інна Підлуська та Любов Цибульська, голова правління Мережі захисту національних інтересів «АНТС» Ганна Гопко, директорка Центру «Нова Європа» Альона Гетьманчук, керівник моніторингової групи Інституту Чорноморських стратегічних досліджень Андрій Клименко, заступник директора благодійного фонду «Повернись живим» Олег Карпенко та член наглядової ради фонду Павло Клімкін, директорка благодійного фонду Dignitas Люба Шипович, керівниця проєкту Victory Drones фонду Dignitas Марія Берлінська, голова ГО «Принцип» Любов Галан, керівниця Української волонтерської служби Анна Бондаренко, виконавча директорка Центру протидії корупції Дарія Каленюк, співзасновниця Міжнародного центру української перемоги Олена Галушка, керівниця Незалежної антикорупційної комісії Олена Трегуб, виконавчий директор асоціації «Енергоефективні міста України» Святослав Павлюк, голова правління Центру прав людини Zmina Тетяна Печончик та його співзасновник Максим Буткевич, голова

Громадянської мережі «Опора» Ольга Айвазовська, голова Медійної ініціативи за права людини Ольга Решетилова, програмний директор ГО «Детектор медіа» Вадим Міський, директор Інституту фронтиру Євген Глібовицький, співзасновник Громадянської платформи «Нова країна» Валерій Пекар, заступник гендиректора Українського інституту Алім Алієв, голова Центру глобалістики «Стратегія XXI» Михайло Гончар, програмний директор Центру громадянських свобод Володимир Яворський.

***

№ 166

Привіт Національне агентство з питань запобігання корупції - НАЗК і його голові Viktor *Pavlushchyk*

2024-10-24

Ганна ***Кірій***

Ми все бачимо, спостерігаємо, фіксуємо.

Робимо висновки.

Якщо ви думаєте, що квартири прокурорів-інвалідів і керівників МСЕК - ето одно, а квартири ***Вітюка*** - ето другоє, то ні.

Це все одне й те саме - удар по гострому відчуттю несправедливості в суспільстві.

В суспільстві, яке виборює справедливість в боях і рідні яких гинуть. Гинуть у той час, коли всілякі Вітюки однією рукою нищать ***Національна Спілка Архітекторів України - НСАУ***, а другою купують собі елітні квартири.

Ми все бачимо, записуємо, фіксуємо.

Вітюк сяде.

А ми добре запам’ятаємо і принагідно нагадаємо і суспільству, і міжнародним партнерам і всім-всім які люди в які часи були на якому боці справедливості.

Починаємо просто зараз.

Журналіст Yevhenii Shulhat повідомив, що елітну нерухомість генерала СБУ ***Вітюка*** арештували, хоча **НАЗК не бачить жодних порушень**

Вищий антикорупційний суд у травні 2024 року арештував квартиру, яка належить дружині бригадного генерала та ексначальника департаменту кібербезпеки СБУ Іллі ***Вітюка***.

В ***НАБУ*** розповіли, що проводять досудове розслідування за ознаками відмивання майна, одержаного злочинним шляхом. В межах розслідування детективи перевіряють обставини придбання квартири родиною ***Вітюків***.

«Приводом для звернення прокурора з відповідним клопотанням є існування сукупності достатніх підстав та розумних підозр вважати, що зазначена квартира може підлягати спеціальній конфіскації у випадках, передбачених Кримінальним кодексом України», — повідомили в бюро.

Також у ***НАБУ*** додали, що до них не надходили запити від ***НАЗК*** щодо арешту цієї квартири.

hromadske.ua також звернулося із запитом до НАЗК.

Журналісти запитали, чи проводилась експертиза вартості квартири ***Вітюків*** під час моніторингу способу життя. **Проте в НАЗК відповідати відмовилися.**

***

№ 167

Don's Weekly, 21 October 2024: Part 1

by Donald ***Hill***

SARCASTOSAURUS

OCT 21, 2024

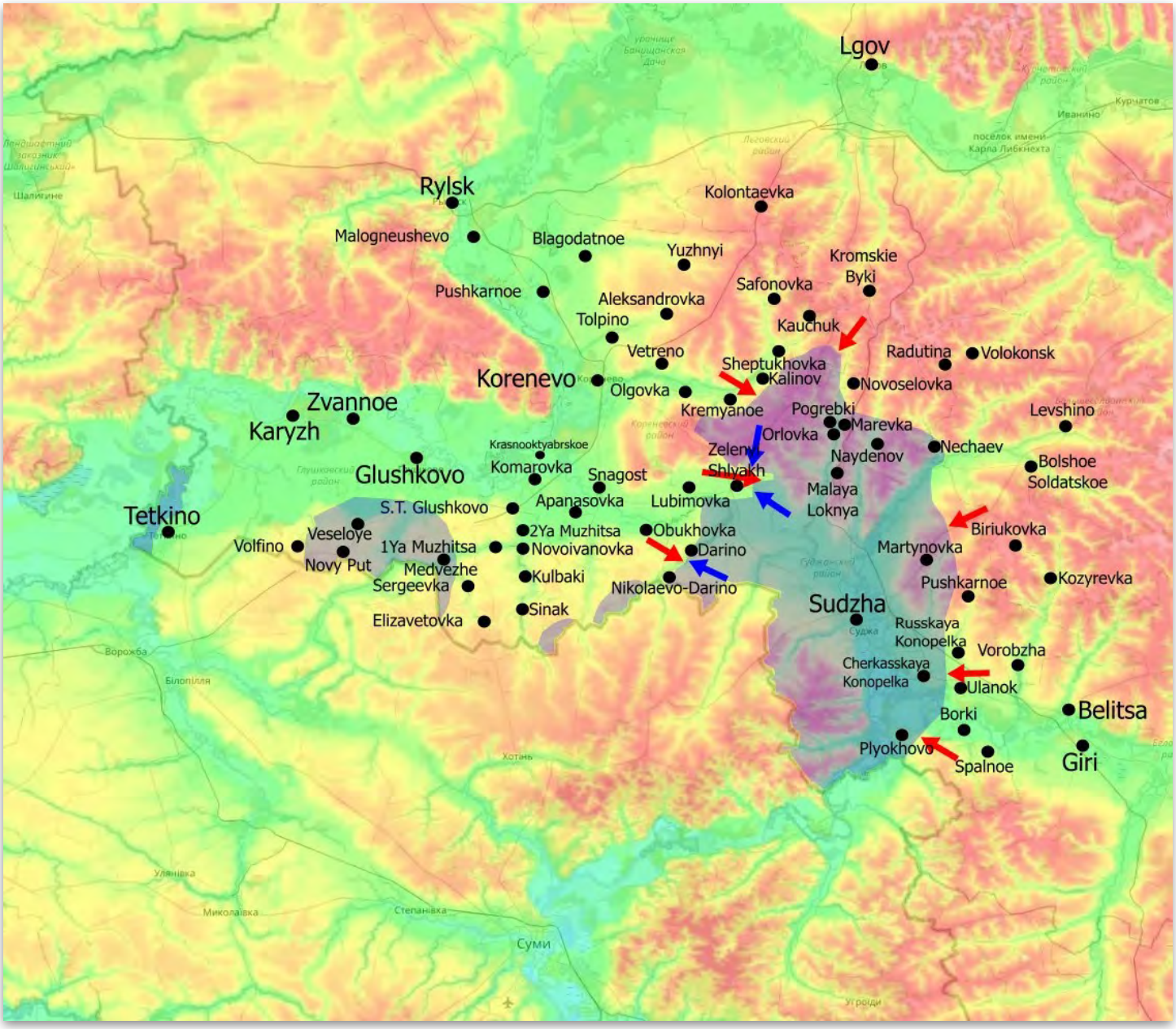
Hello everybody!

One of most fascinating aspects of modern-day humanity is that so many things are going on - and yet: essentially, everything remains the same. And so, the war in Ukraine is raging with undiminished ferocity. Indeed, official Kyiv is reporting Russian casualties that are 'breaking all the records'. And the US Minister of Defence is visiting Ukraine, these days, which is why now many are expecting 'something to happen'. Even more so because there are additional 'pledges' for military aid for Ukraine from 'the West' for Ukraine… On the

other hand, there is more evidence the North Korean troops are really in Russia. And yet, on the battlefield: the Russians are still grinding forward.

1. Kursk- Overview

In the opening days of the full scale war it was clear that Russian command and control was bad, as evidenced by 60 kilometer columns of vehicles, to generals being killed on the front line as they tried to resolve traffic issues. Their slow reaction to the Kharkiv and Kursk breakthroughs in 2022 and 2024 show that little has changed. Communication is a key factor in command and control, and in one sector vehicles were equipped with Starlink terminals that could provide them with their current location and communication with their commanders. Ukrainians said that their performance improved significantly, but that was an isolated case.

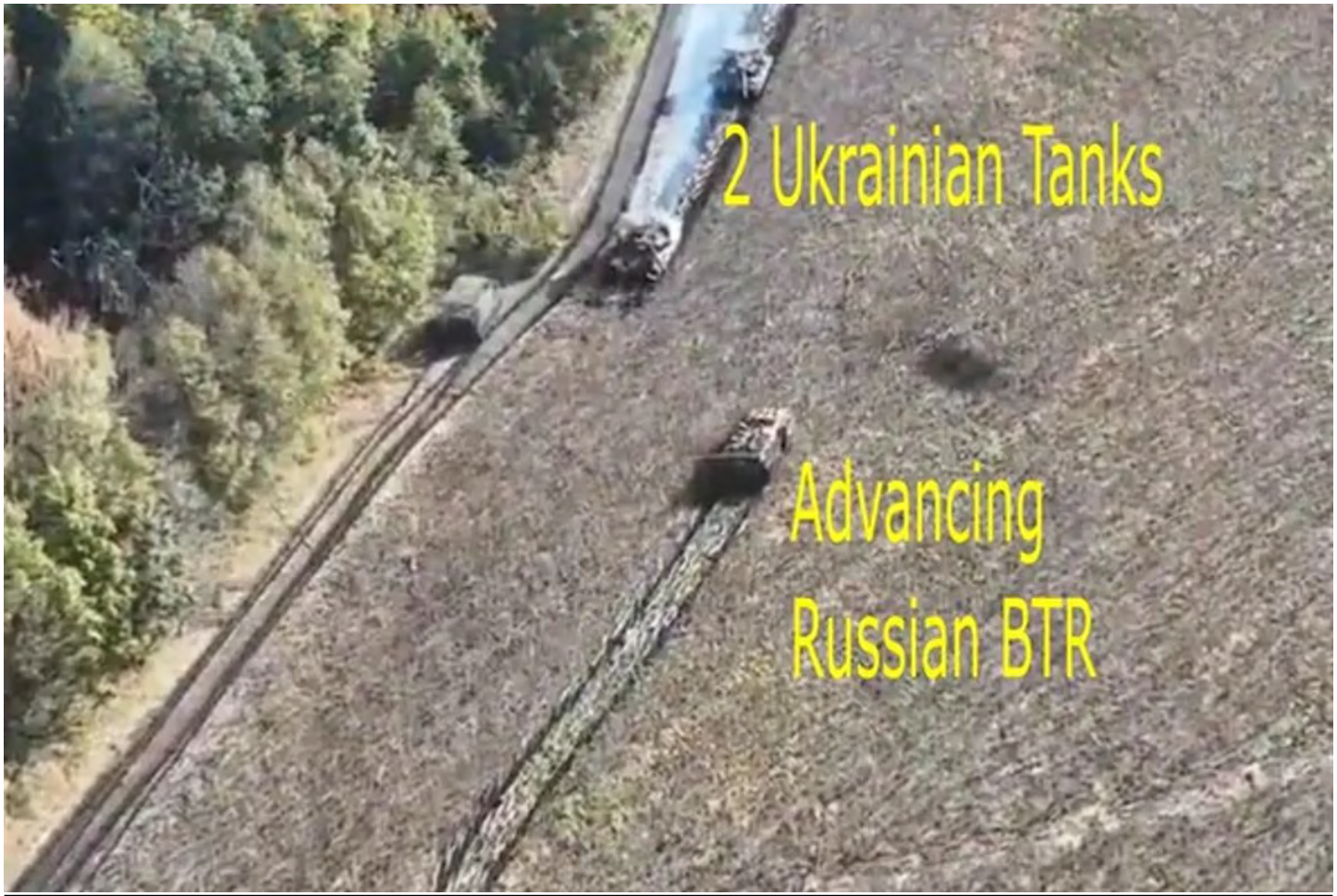

Throughout Ukraine, the battlefields are either static or are characterized by slow incremental gains by the Russians. The slow changes make it easier to understand where the front lines are and what, if any, changes have happened.

That is not the case in the western sector of Kursk. It is a much more mobile battlefield. With attacks and counterattacks, territory can change hands in a day or just a few hours. The battle lines aren't straight and vehicles are attacked on their flanks as they are moving. And then, adding to the confusion, both sides still use Soviet-era weapons, adding a layer of complexity to identifying friendly or enemy vehicles. Markings on the vehicles help with identification. So does situational awareness. Situational awareness comes from the flow of information down from commanders to the front line soldiers, and Ukraine has much better situational awareness than Russia.

Here are three examples:

A Russian BTR approaches a Ukrainian T-64 tank (from the 17th Tank Brigade) with a second tank directly behind it. Normally, an enemy vehicle is engaged by tanks hundreds or even thousands of meters away. The Ukrainian tank first sees the BTR a couple hundred meters away as it moves around the corner of the woods. Since the BTR is not a threat to the tank, it has the luxury to take some extra time and confirm that the BTR is Russian. The tank moves its turret and the BTR continues to approach. At about 20 meters, the tank fires. Three survivors jump out. One report says they were captured but this is not shown on the video. The second tank also fired a round through the BTR. (One of the Ukrainian tanks was destroyed by a drone soon after).

In another engagement, a Russian BMP advances towards another Ukrainian tank. It stops in the middle of a field. Generally speaking, it is not a good idea to stop in the middle of a field with your infantry on board because you are easily seen, there is no cover and it's hard for the vehicle or infantry to escape when threatened. The Russian driver and commander are probably confused. They don't get a chance to reconsider.

This event happened back in August, when this sector of the battlefield was even more mobile than now. A Ukrainian MRAP approaches a Russian BMP-3 from behind before spotting it. While assessing the situation, a Russian BMP-2 pulls up firing a single shot that flies over the MRAP. The MRAP cannot match one BMP, let alone two. But then a Russian miracle happens and the BMP-2 moves in between the BMP-3 and the MRAP. The Russian BMP-3 fires on the Russian BMP-2 at point blank range and the Ukrainian MRAP reverses as fast as it can.

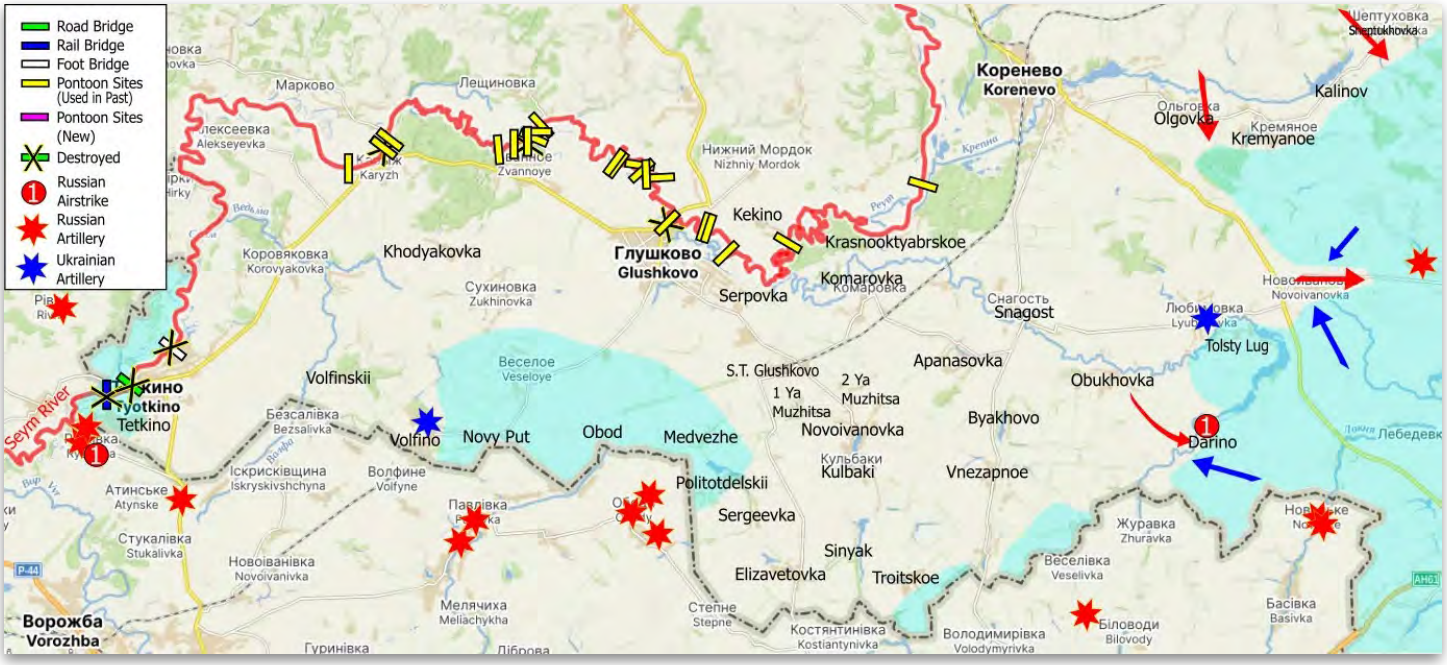
In a mobile battlefield it can be difficult to determine where the enemy is. It requires aerial and ground units to stay in contact with enemy forces. The information must then be reported back to the command element and the command element must share the information with other units and its own subordinate forces.

It should be easier to determine where friendly units are. It also requires that subordinate units stay in contact with the command element and the command element must also share this information with other units. Computers can aid with communication, such as the Ukrainian application Kropyva. Some other control measures include, but are not limited to, vehicle markings, and plans that provide limits to movement or firing and radio communications. Command and control played a big part in Operation Shovel, a small unit action described later.

All armies are challenged by the need to maintain situational awareness on the battlefield and control of their own units. The more successful the army is, the more its combat power is multiplied. The Russian army generally has poor command and control, particularly with regards to communication, and this reduces its combat power. In a mobile battlefield such as Kursk, its combat power is further reduced. But it compensates in its traditional manner by using mass, or throwing more bodies and vehicles into the fight, and the weight of the mass is effective at the expense of lives and equipment.

2. Kursk- Western Sector

There were plenty of small engagements along the front lines, but after pulling back in various locations last week, Ukraine has consolidated its forces and held firm for this week.

A *video of Ukrainian infantry* pulling back at some point from the western side of the river near Darino.

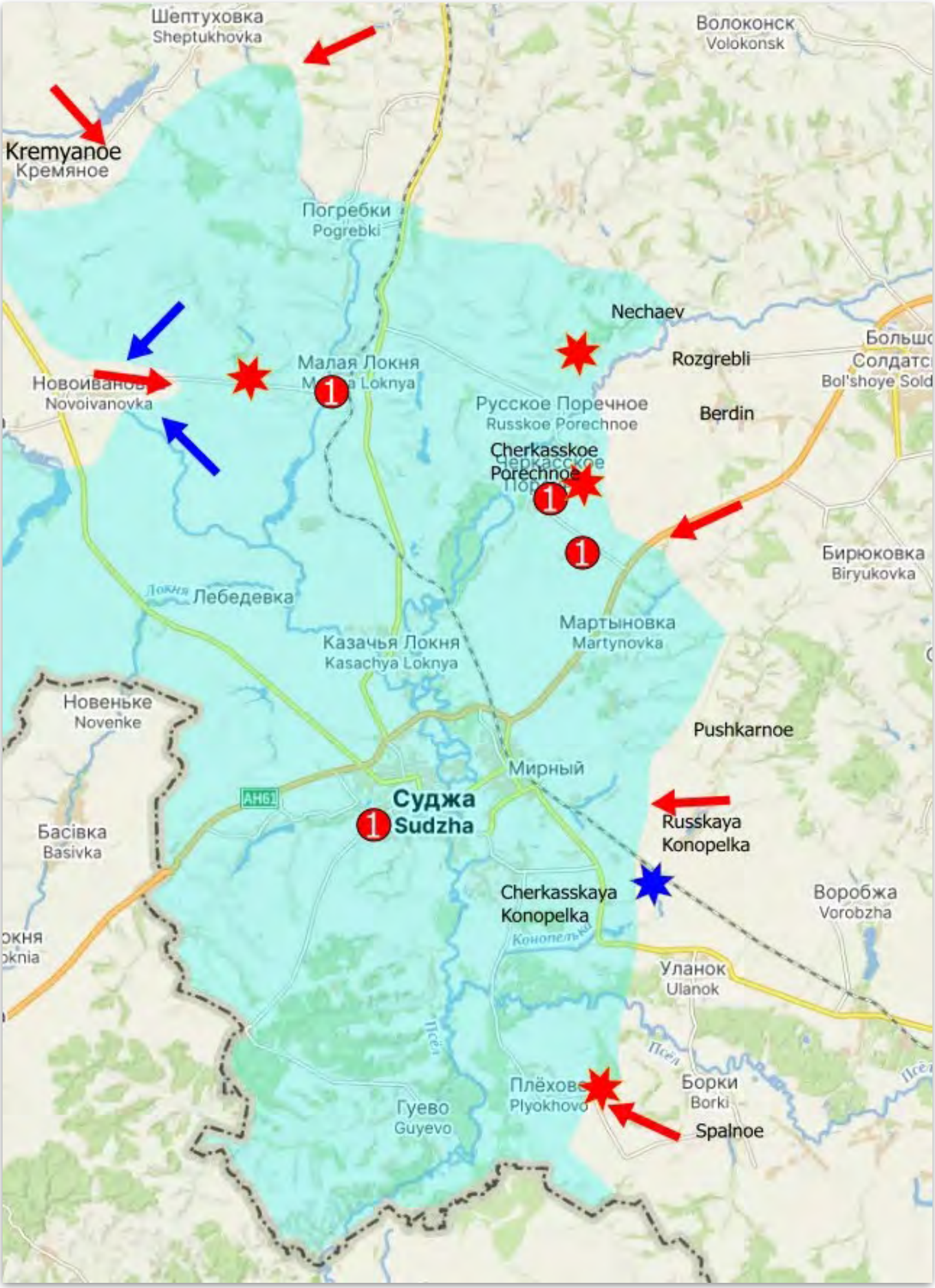
Russia posted their own video of a destroyed Russian column west of Liubimovka. They later took the video down.

500 meters south of Zelenyi Shlyakh, a Russian BMP is destroyed. Another one was decommissioned inside the villageitself. Ukrainians report that both vehicles belonged to the 155th NIB, troops of which are documented to have summarily executed at least two dozens of Ukrainian prisoners of war, the last few weeks. !

The view from a Bradley as the 225th engages their enemy.

3. Kursk- Eastern Sector

After pulling back in the north, Ukraine was able to maintain its front line in the east despite the occasional heavy attacks.

Seven kilometers from the border and 14 kilometers from the front, one of two

Russian rocket launchers is hit by a drone. They had just fired and were moving to a new position.

North of Ulanok, the Russians conduct a large assault.

(….to be continued…)

***

Part 2

by Donald ***Hill***

SARCASTOSAURUS

OCT 21, 2024

(…continued from Part 1…)

4. Kharkiv

When Russia built up forces in Zhuravlevka to conduct attacks into Lyptsi and Hlyboke, Ukraine conducted cross border drone attacks in the months before the attacks and continued them in recent weeks, eliminating Russian sensors, troops and equipment.

Last week, the Ukrainian 3rd NG Brigade, crossed the Russian border 10 km northwest of Hybloke and attacked the village of Zhuravlevka in a very limited incursion. Here, Russianreinforcements are destroyed by drones as they attempt to enter the village from the north. Other Russians are attacked in and around the village. The forest west of the village is bombarded by a Russian MLRS.

This video is a montage of activity of the GUR clearing the forest north of Lyptsi.

5. Western Luhansk

Russians entered Kruhliakivka on the Oskil river but the 77th Airmobile Brigade and Timur Special Operations unit pushed them out. Then they stopped a large attack. While that is good news, the situation is still critical and will remain so unless the Russians are removed from Pishchane.

Counterattacks are a vital part of defensive operations. Not all Ukrainian brigades conduct them because they are short of ammo, short on personnel or they are missing other capabilities. The 3rd Assault Brigade is one of those that do counterattacks, and that regularly. For example, two months ago they conducted a counterattack west of Novovodiane. Last week one of their units was moved 12 kilometers south to assault Nevske.

A Yastreb-AV counter battery radar was destroyed in January,April, July, and now last week, 44 km east of Synkivka.

Driving through the streets of Kupiansk shows the results of months of bombardment.

A Russian major in occupied Luhansk was killed by an IED.

6. Siversk

A small Russian force moved 5 km behind Ukraine's front line before being eliminated. Small penetrations that were ultimately eliminated have happened several times before, but they don't result in a change of territory.

An eagle is reported to have captured a Ukrainian drone at Spirne, only to lose it. Coincidentally, an injured eagle (at an unknown location) is helped by a medic.

South of Siversk, Ukrainian drones work on Russian troops and a sensor. Multiple Russian units are engaged in the Siversk area.

7. Bakhmut

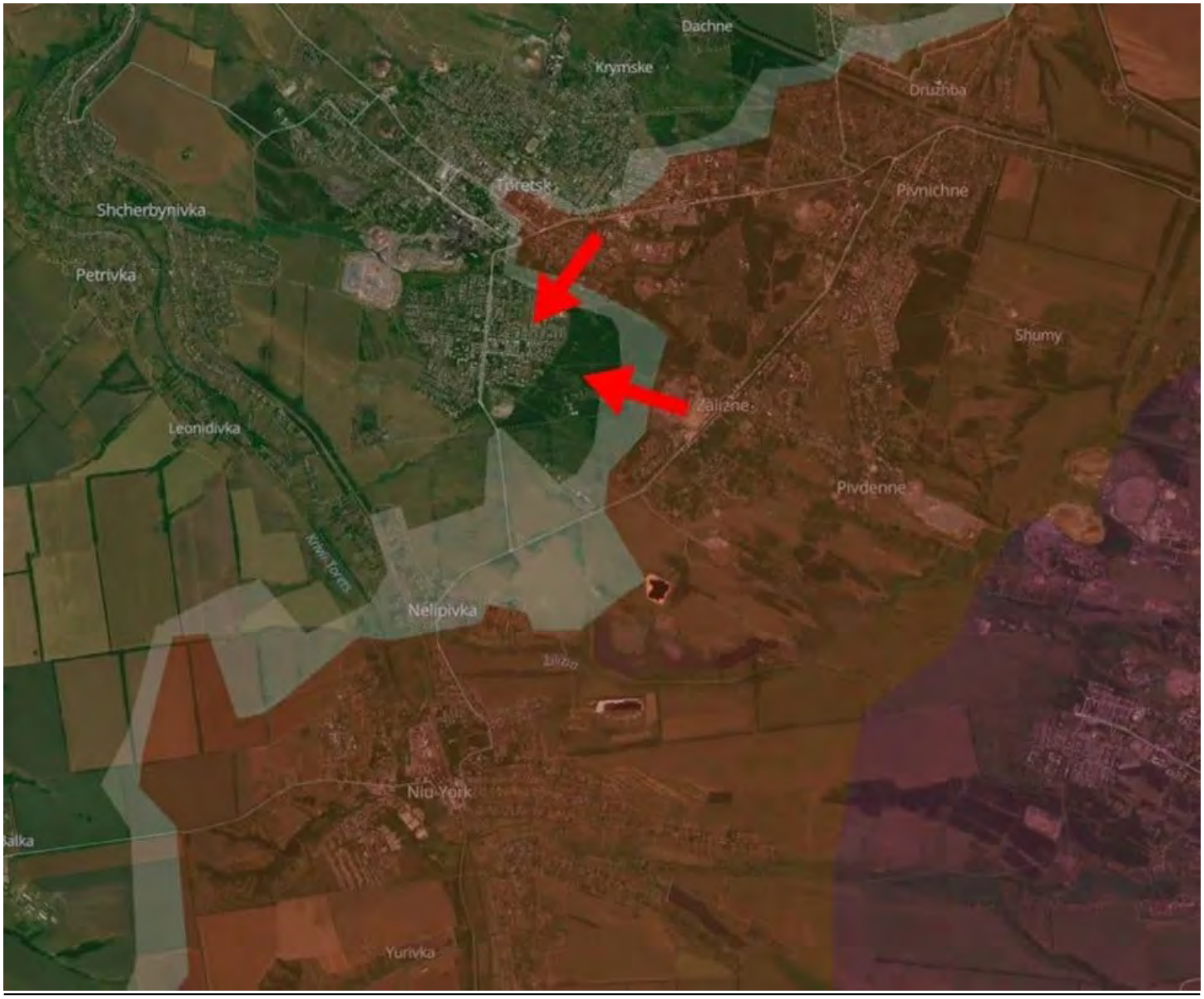
For the last two months, Russia and the 30th Brigade have been fighting over a 1 square kilometer field. This week, it was Ukraine's turn to take it back.

Russia extended control of the eastern side of the canal to the north, and then - in the course of relentless assaults - established first two, and then three small bridgeheads. The furthest penetration extends two kilometers. If Ukraine had the capability to counterattack these crossings it could potentially maintain this defensive line for months. Ukrainian counter attacks are rare, though, due to a shortage of personnel and ammo or a shortage of capabilities. Without the counterattacks this excellent defensive line will unravel.

8. Toretsk

Russia advanced into southern Toretsk but it’s unclear how much territory it secured.

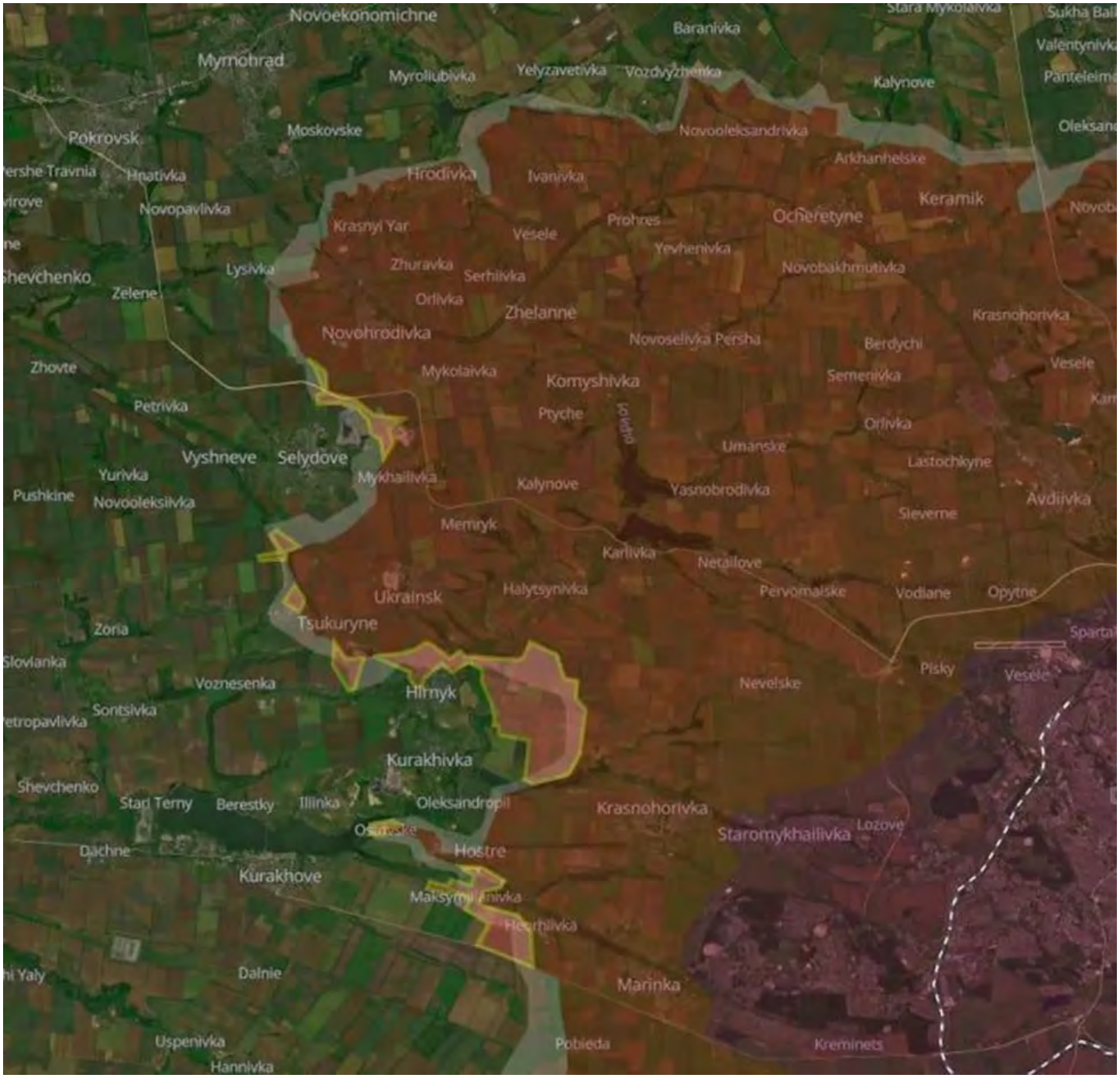

The 28th Brigade engages a Russian position north of Druzhba.

A wounded soldier is brought to a collection point for evacuation.

9. Pokrovsk

The 15th NG Brigade in Selydove is holding out against brutal frontal attacks, but Russia is continuing to make advances further south. These advances threatened the 59th Brigade: this was forced to withdraw to avoid encirclement. The breakthrough at Hostre a month ago directly contributed to the fall of Maksymilianivka with pressure from the north.

The 15th Kara Dag brigade is using mines to protect its defensive positions at Selydove, but the Russians continue to advance on the flanks, as shown by the fighting to the south of the town.

Russian assault troops on motorcycles were hunted by drones.

In October 2023 the SSU disrupted an FSB network with the arrest of two agents that reported the movement of tracked vehicles in the Avdiivka area. One agent evaded capture. A native of Selydove, she provided information on Ukrainian fortification and artillery positions. Last week she was arrested as she planned to escape to Europe as an internally displaced person and then make her way to Russia. At the time of her arrest, she had a Russian passport and the phone she used to talk to her handler. It is not known how many Ukrainians lost their lives because of her actions.

10. Bohoyavlenka

Russia moved towards Katerynivka from the south, which forced the evacuation of the last western defenses of Kostiantynivka. North of Novodonetske, they secured 1500 x 3000 meters of territory.

The 79th Brigade has been killing Russians for a year in this sector. Last week, Russia sent 33 armored vehicles in an assault. They lost 14 and four were damaged in addition to the 73 that were killed and wounded. The video is GRAPHIC. This video is not.

Bohoyavlenka is now being bombarded by UMPKs.

11. Zaporizhzhia

Russians assembled for training were hit again. The 128th Brigade used a Shark reconnaissance drone to call in a GMLRS strike.

12. Kherson

Russia continues to expend its ammo on civilian targets in this sector. This video looks at the damage from one attack.

A Russian boat is hit on the Dnipro.

South of the Antonovsky bridge and north of Oleshky, a bridge over the Konka river was severely damaged.

Supply deliveries to Russian forces along the Dnieper river have been low for months. Water is a heavy and bulky consumable and has not been prioritized. As a result, Russian soldiers were collecting water from ponds and small wells they dug. Drinking that water created an outbreak of cholera that was reported from June to August. It spread throughout the Russian garrison in Crimea. There haven't been any reports since August but theRussian’s still collect water in any way they can.

13. Unknown Location

A view from a Russian squad leader begins with him ordering his squad to retreat after someone is wounded and they are attacked by multiple drones. At the end, the leader is lightly wounded. What's missing is Ukrainian mortar and artillery fire because they are insufficiently supplied.

Unless a fiber optic cable is being used, tactical drones are controlled by radio signals: One for the video and one for the control signals. Each side intercepts each other's drone signals fairly often. In this case, Ukrainian drone operators intercept a Russian video drone signal as the Russians were flying the drone to hit the building they were occupying. They were able to see the attack on their position from the Russian point of view.

(…to be continued…)

***

Don's Weekly, 21 October 2024: Part 3

by Donald ***Hill***

SARCASTOSAURUS

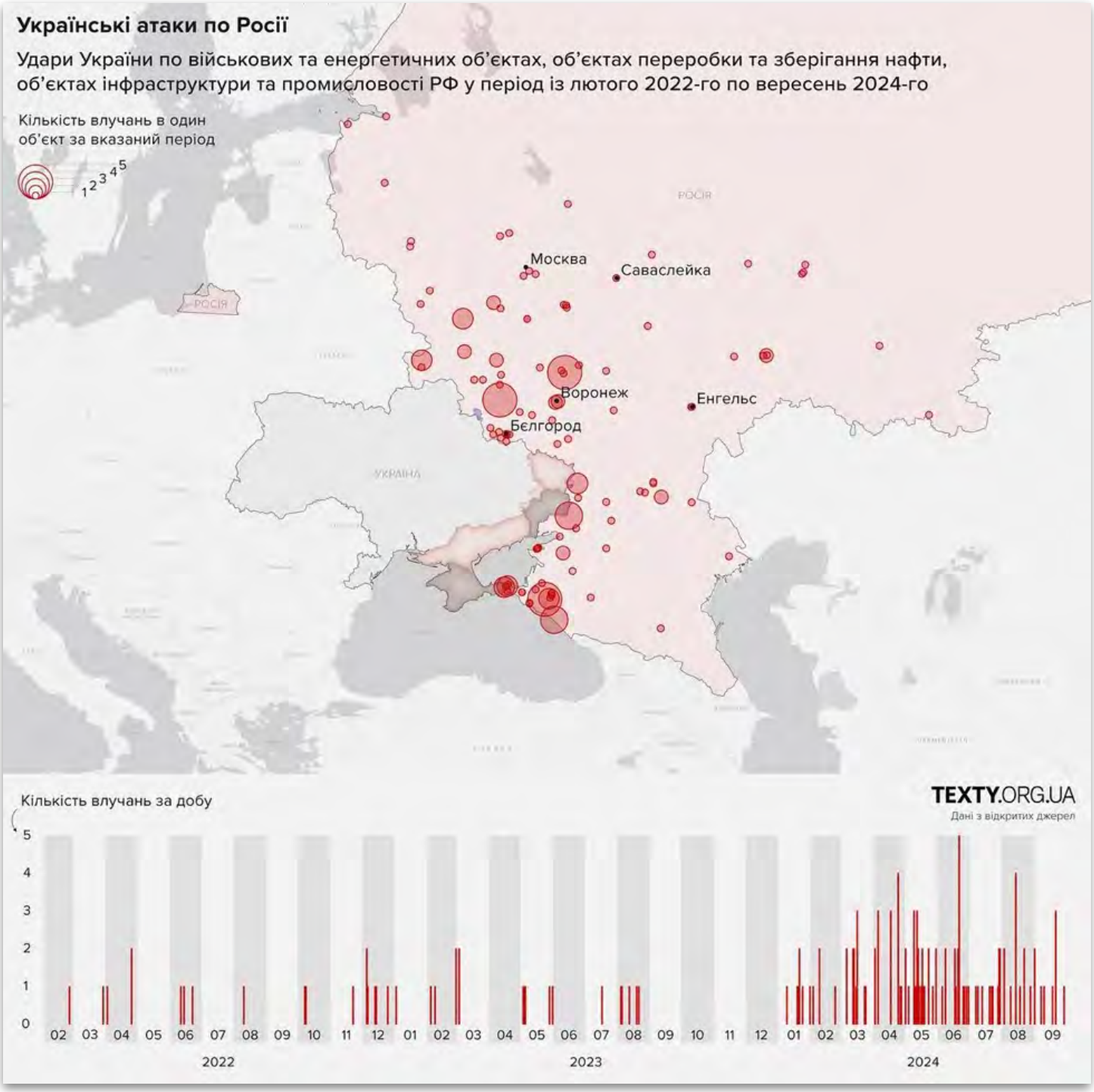
OCT 21, 2024

(….continued from Part 2…)

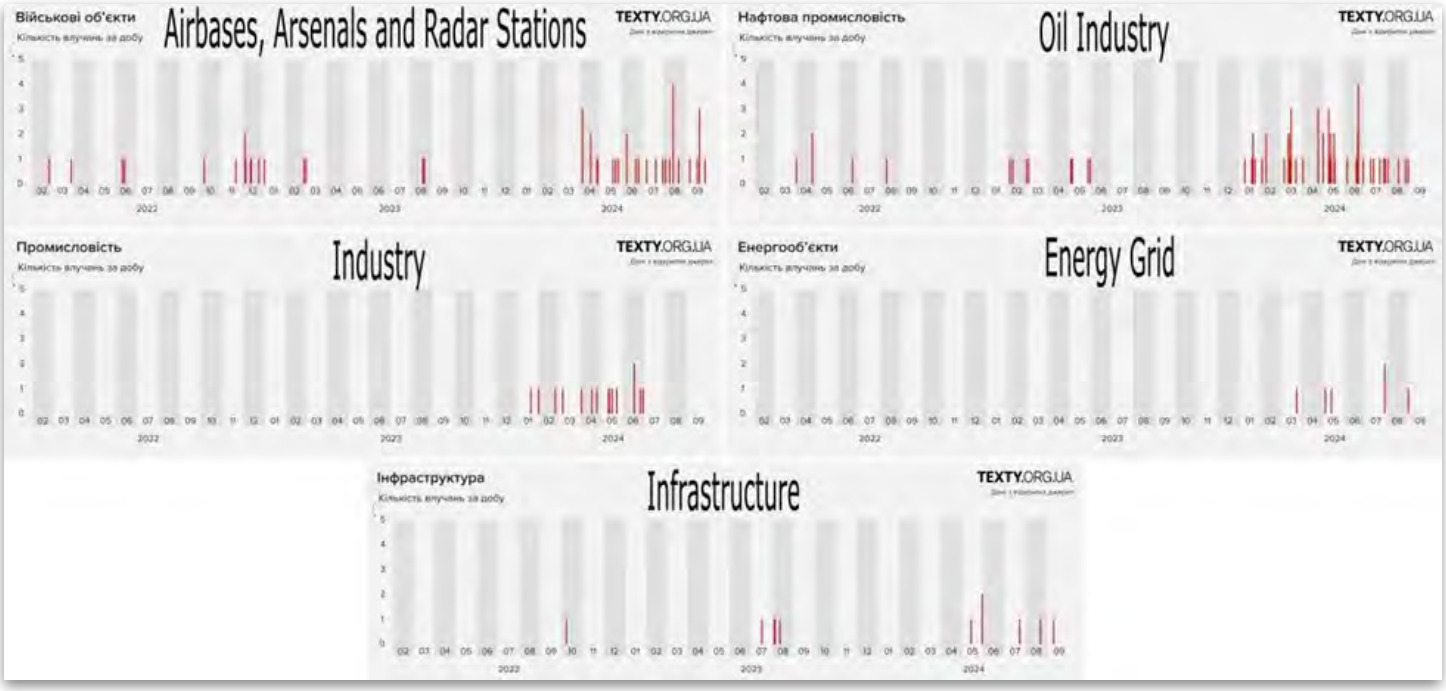
14. Russia

The Sverdlov Ammunition plant was attacked by 14 drones 760 km from Ukraine. Seven drones were reported to hit the plant, which is 16 sq. km in size. While explosions were recorded, the actual damage has not been reported yet.

This is a map of all the Ukrainian attacks in Russia with a chart of the frequency of the attacks

The same chart is broken down by target type.

Lipetsk-2 airfield was attacked again. Aircraft, fuel, oil and ammo are at the location but actual damage hasn't been reported yet.

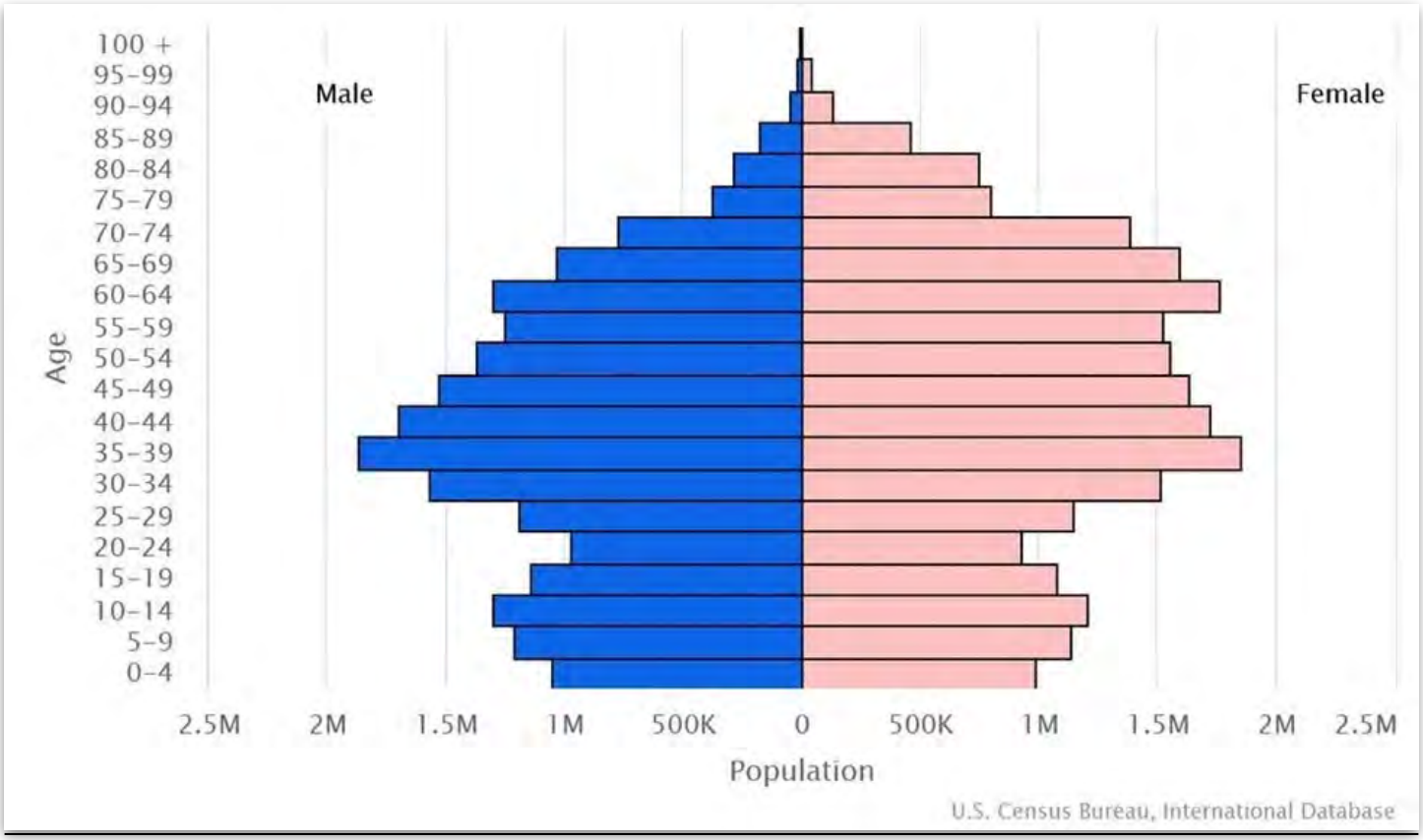
Russia formed a 3,000 strong battalion of North Korean soldiers, which might be deployed in Kursk. Another report says the battalion has 2,600 men. There is a report that 18 North Koreans deserted 7 km from the Ukrainian border and the Russians are searching for them and hoping their superiors don't learn of the incident.

A Russian colonel was killed in Moscow after eight shots were fired into his car. Witnesses identified a Mitsubishi Outlander the drove by at the time of the shooting. The driver was interrogated but is just a witness. The theory is that someone shot him while on foot and escaped through the forest to avoid cameras.

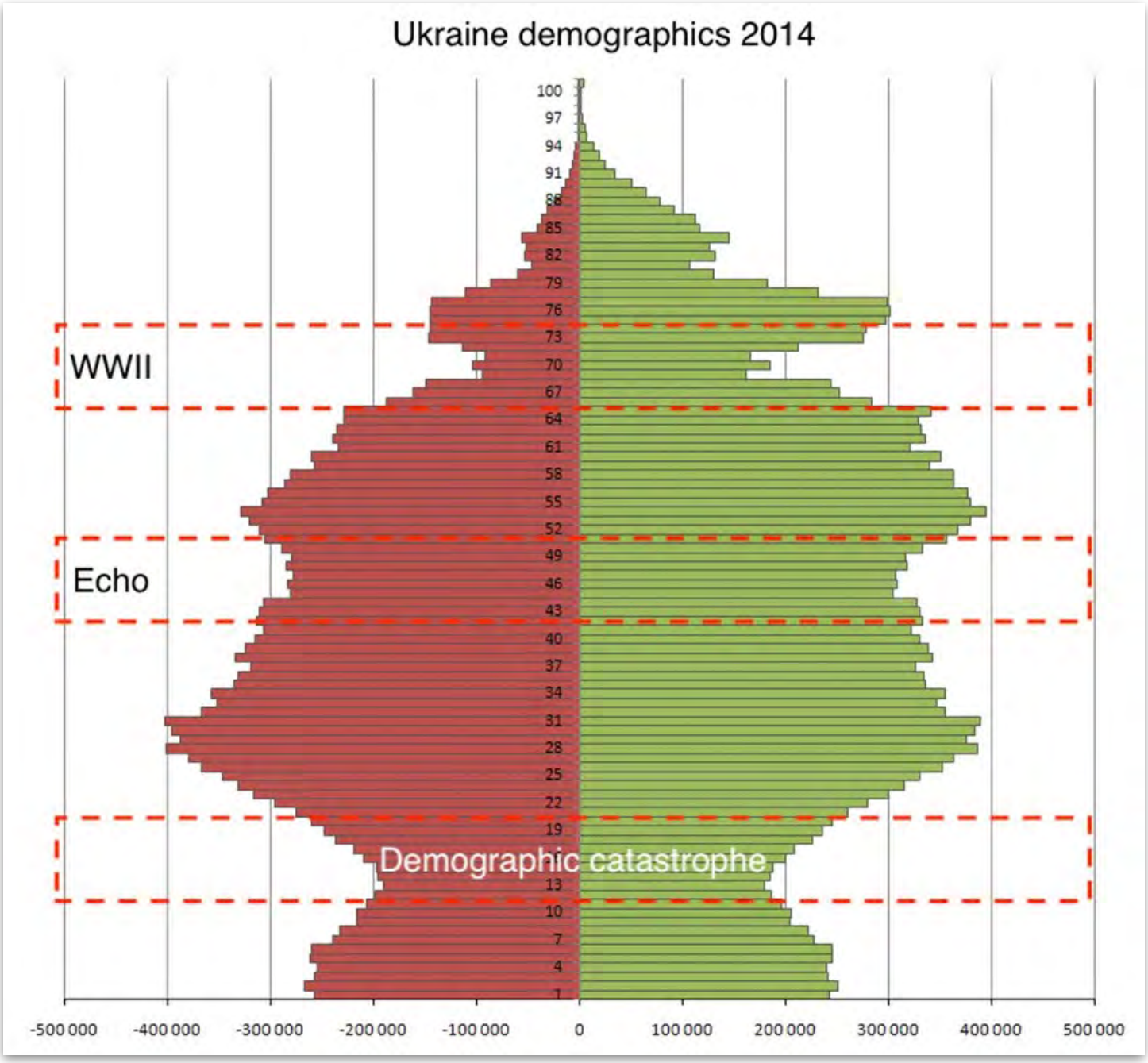
Six masked men broke into a helicopter parts manufacturing plant in St. Petersburg and smashed machinery with axes and hammers. They took the phones of the workers that were there. The employees think they may be from their competitors.

15. Ukraine

The commander of the 13th Brigade thinks the mobilization age should be lowered to 21. Others understand the sentiment but are concerned about the narrow demographics in that age group and worry about the future of the country.

Low birth rates *20-25 years ago resulted in a very narrow demographic band among Ukrainian young adults.*

The past has an influence on the present. This 2014 chart shows that so many Ukrainians were killed during WW2 that birth rates were impacted a generation later, which, in turn, had an impact on the generation that followed. Coupled with economic concerns, emigration and the worldwide trends of lower birth rates, Ukrainian birth rates kept dropping until it was only 1.16 children per family in 2021. Since the full scale war, that has dropped to under 1.0, one of the lowest in the world. 2.1 children per family is needed to maintain a population. Anything under 1.3 means that a population will decrease at an ever increasing rate.

There were 494,521 babies born in Ukraine in 2013. In 2021, there were half as many. Many nations are facing economic issues due to low birth rates and for Ukraine they will be a major concern. The reason why Ukraine does not draft men at 21 or 18 years of age is because the future of the nation depends on them, even though the nation is currently threatened.

***

20% of the Ukrainian POWs that were returned were not on any list of known POWs. There are over 40,000 Ukrainians that are missing. Many are probably dead, but Ukraine believes that half of the missing may still be alive.

A Patriot battery launches against an unseen aerial target.

It will take up to 200 years for Ukraine to clear all the unexploded ordnance in its country. Should there be any doubts: mind that the Ukrainians are still and regularly uncovering WW2 munitions.

Churches affiliated with Russia were banned in Ukraine on August 24th. A few dozen of the 10,000 churches with such an affiliation have been criminally charged. At one church a former military medic asked the parishioners, "How many more people need to die for you to stop going to the Moscow Patriarchate?" There was then a confrontation between him and the priests. They initially said he dropped a bible and the priests wanted to stop him, but a video showed that the priests accidentally dropped the bible. They then said he spilled holy water. In any case, the clerics put the medic in the hospital with a concussion and he was charged with hooliganism based on their statements. When a video was posted showing the event, two clerics were also charged with hooliganism. That church is now led by clergy that do not answer to Moscow.

16. Diplomacy

South Korea says 12,000 North Korean troops are training ineastern Russia. Ukraine says the number is almost 11,000 and their training will be complete on November 1st. They also say 2,600 North Koreans have already been sent to Kursk. North Korea has an army with 1.1 million soldiers plus 180,000 in their air force, navy and strategic rocket corps. They have 26 million people in their country.

France is offering temporary visas for Russian deserters that want to apply for political asylum.

Lukashenko says Belarus needs to be part of the negotiations or “they” will take half their country. But they aren’t given a seat at the table because Lukashenko cannot be bent.

Ukrainian units have long relied on donations to provide them with equipment that the Ukrainian or foreign government do not: Vehicles for logistics or casualty evacuation, generators, night vision goggles, laptops, monitors, phones, tablets, batteries and other essential equipment. Donations, both foreign and domestic, are also a boost for morale knowing that there is public support for their fight. Over $1 billion has been raised in donations, but the money is drying up. “Come Back Alive” raised $38 million in 2022 and less than $19 million since then. In Europe, there are 7 to 10% fewer people that are willing to donate to Ukraine. In the largest economy of the world, pro-authoritarian politicians held up US aid for months.

Even after aid was reestablished, the number of Republicans that oppose aid increased five-fold and the overall opposition increased to 24%.

Equipment bought with donations are collected in Massachusetts, Pennsylvania, and New Jersey in March 2022, and food donations are collected in Lyman, Ukraine last month.

17. Equipment

As their conventional artillery is destroyed and their artillery barrels wear out, the Russians will increasingly rely on rocket artillery, known as Multiple Launch Rocket System/s (MLRS). While they can launch a large amount of firepower in less than 30 seconds, the unguided rockets are not as accurate as conventional artillery. On the other hand, the rocket tube does not degrade with use and they are easy to manufacture, unlike conventional artillery barrels.

In February 2024, Russia had 1,130 MRL's in Ukraine. At least 426 have been visually confirmed as destroyed. The Kiel Institute believes Russia is producing 13 systems a month and that 80% of those produced are refurbished from storage. Jompy believes they are producing more. Most of the stored systems are gone but they have been pulled not just to replace losses but to expand the number of systems in use.

MLRS				
Type	2021	2024	Removed	Remaining
BM-21s	1025	166	-859	16%
BM-27s	394	171	-223	43%
BM-30s	17	2	-15	12%
Total	**1436**	**339**	**-1097**	**24%**

In 2022, Russia was producing 250,000 152 mm rocket rounds and 33,000 122 mm rocket rounds a year. They are expected to build 1,325,000 152 mm rounds and 800,000 122 mm rounds in 2024. This may seem like a lot of ammo but if just 200 systems fire a complete salvo of 40 rockets a day, they would consume almost 3 million rounds. One of the reasons why Russian may not be producing more MRLS is that they have plenty on hand for the quantities of ammo they are producing. At this point ammo is the limiting factor, not vehicles.

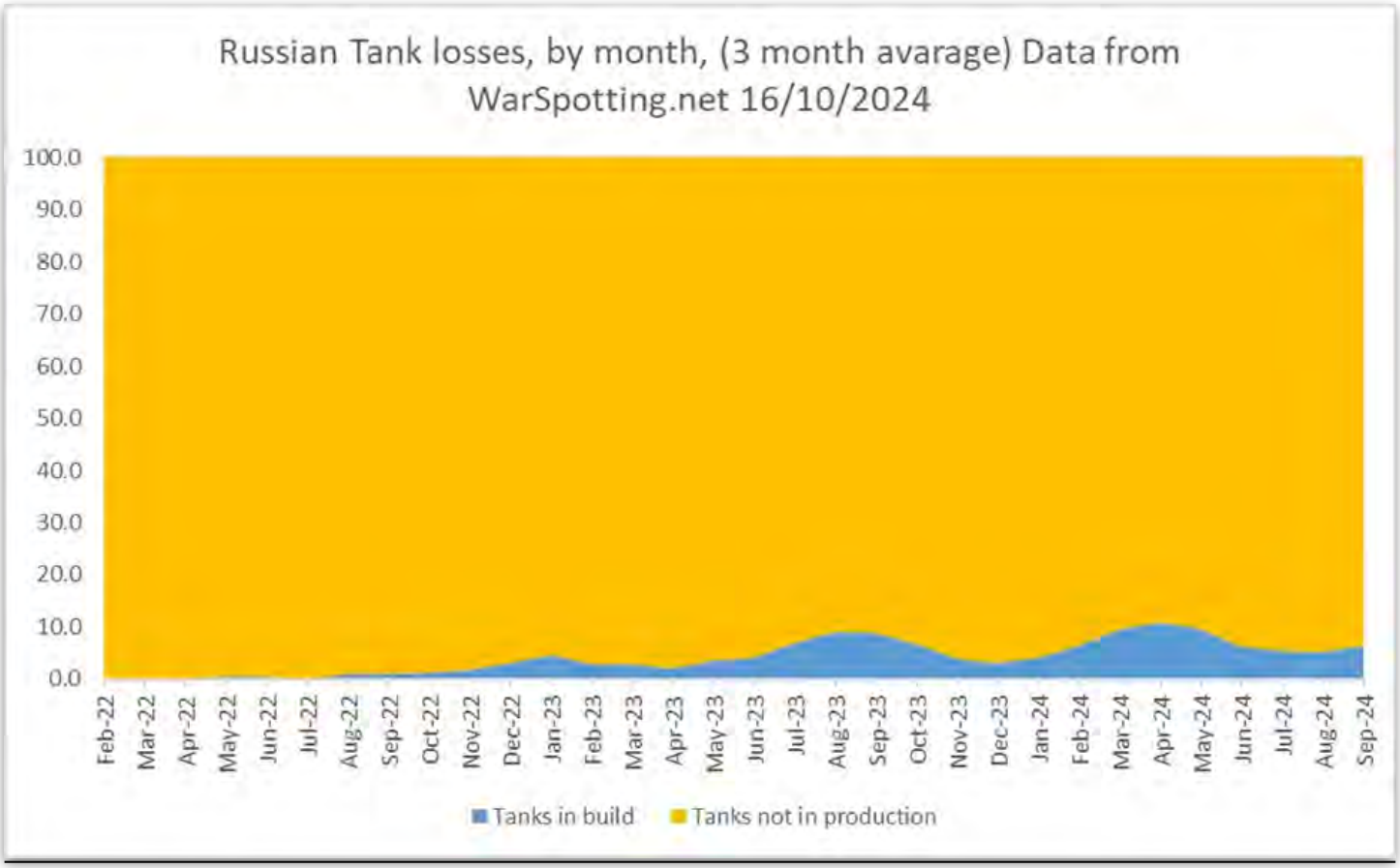
***

A Russian artillery commander said they recently destroyed an M777 artillery piece with the first shell at 28.5 km. This is possible with new barrels that haven't been worn out through use. Older barrels won't shoot as far or as accurately. But most of the guns in his regiment have worn out barrels. On top of that, shells manufactured at different locations (both in Russia and North Korea) have different levels of gunpowder, which throws off calculations for accurate fire.

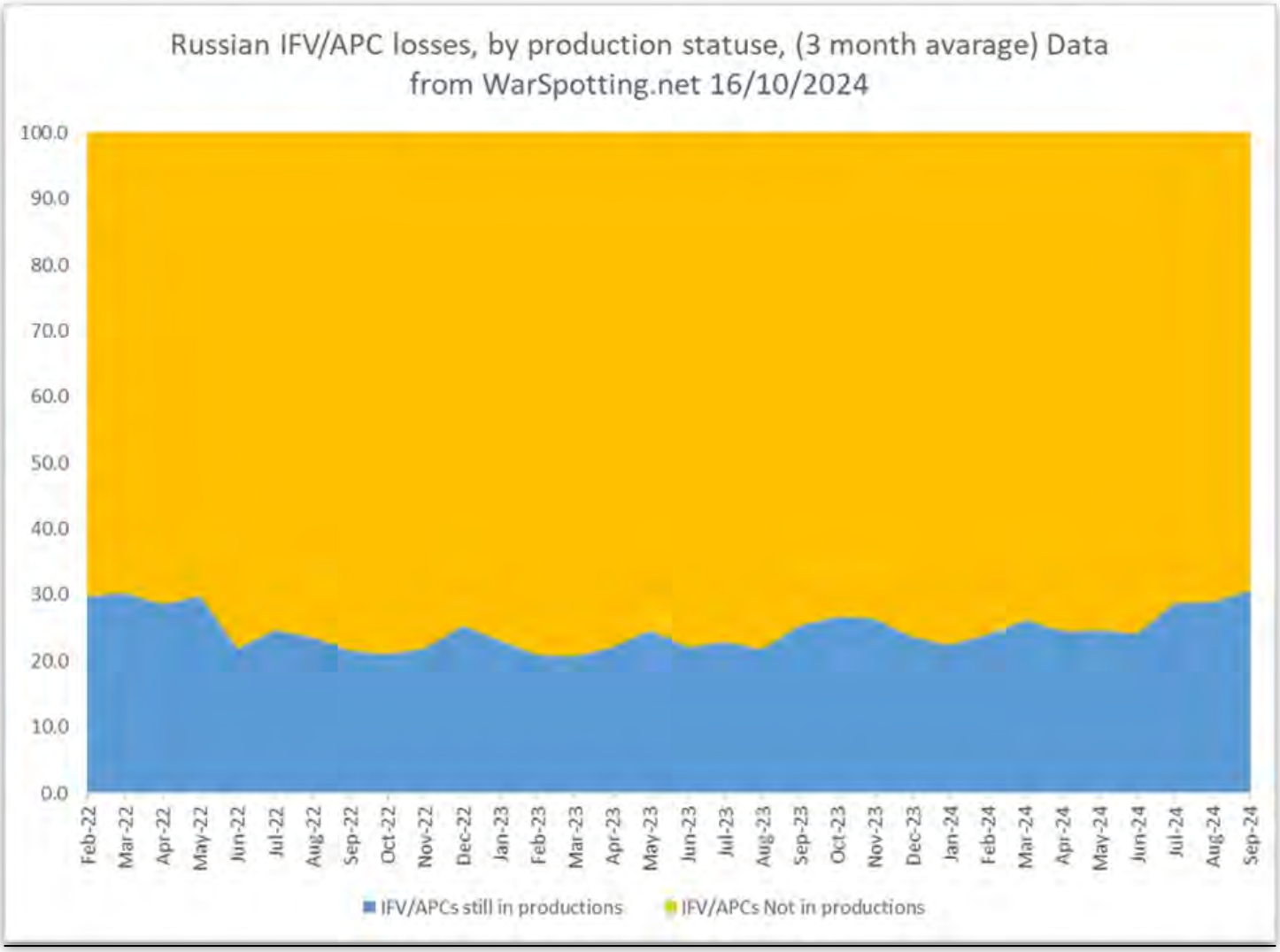
Australia is receiving M1A2 tanks and is sending 49 of the older M1A1's to Ukraine.

"In the coming months, the US will provide Ukraine with a range of additional capabilities, including hundreds of air defense interceptors, dozens of tactical air defense systems, additional artillery systems, significant quantities of ammunition, hundreds of APCs and IFVs, and thousands of additional armored vehicles."

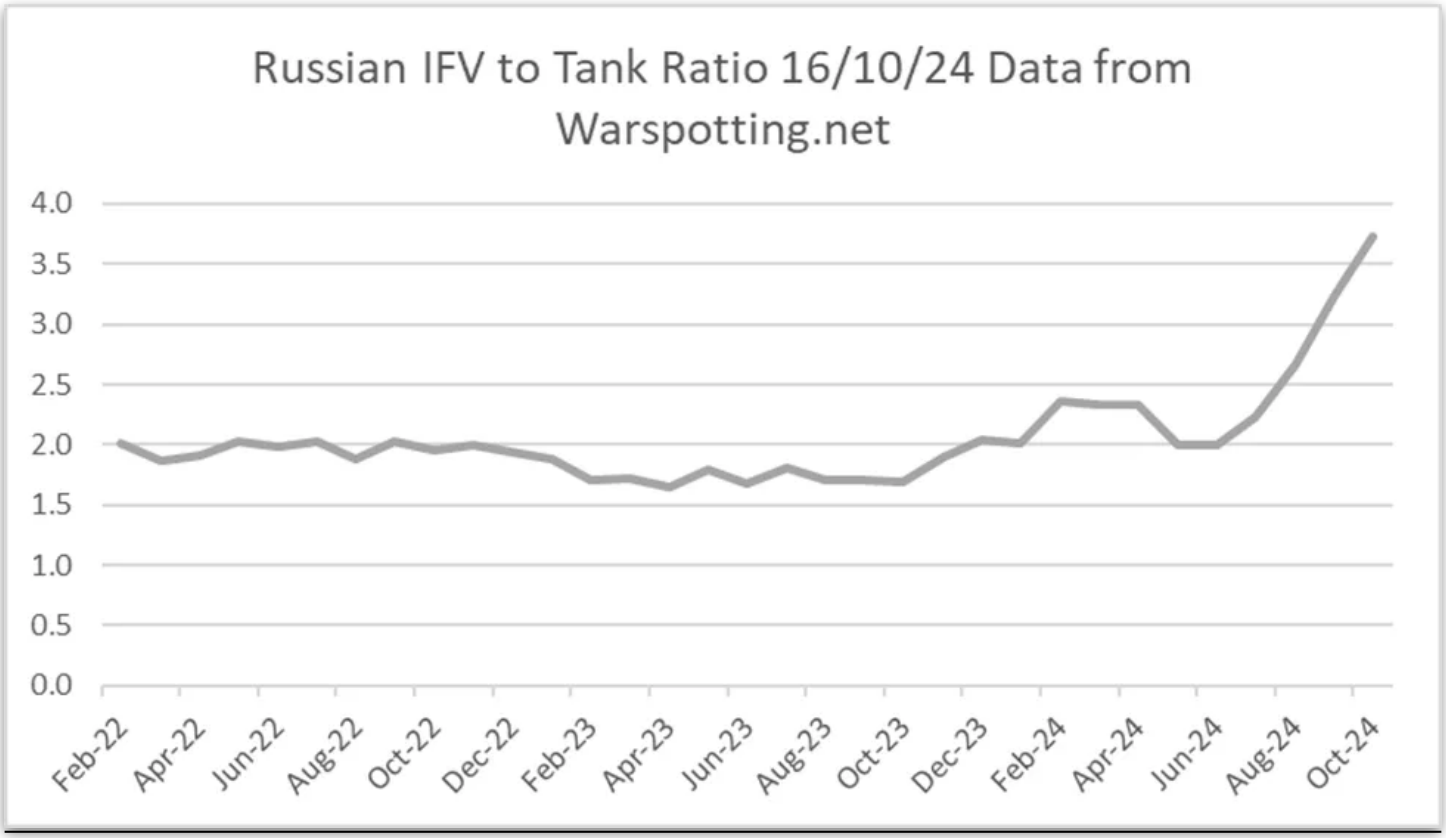
Ukrainian decoy drones have aluminum on their wings to create a larger radar return. They try to draw missile fire away from the strike drones, as this CNN video shows.

Most of the Russian tank losses are models that are no longer in production.

Over 2/3 of the Russian IFV/APC losses are not in production. Over the last four months, though, the losses of models still in production are slightly rising.

For most of the war, for every 2 Russian IFV/APCs that were lost, one Russian tank would be lost. In the last four months the rate has changed to almost 4 IFV/APCs lost for every tank.

(…to be continued…)

***

Don's Weekly, 21 October 2024: Part 4

by Donald ***Hill***

SARCASTOSAURUS

OCT 21, 2024

(…continued from Part 3…)

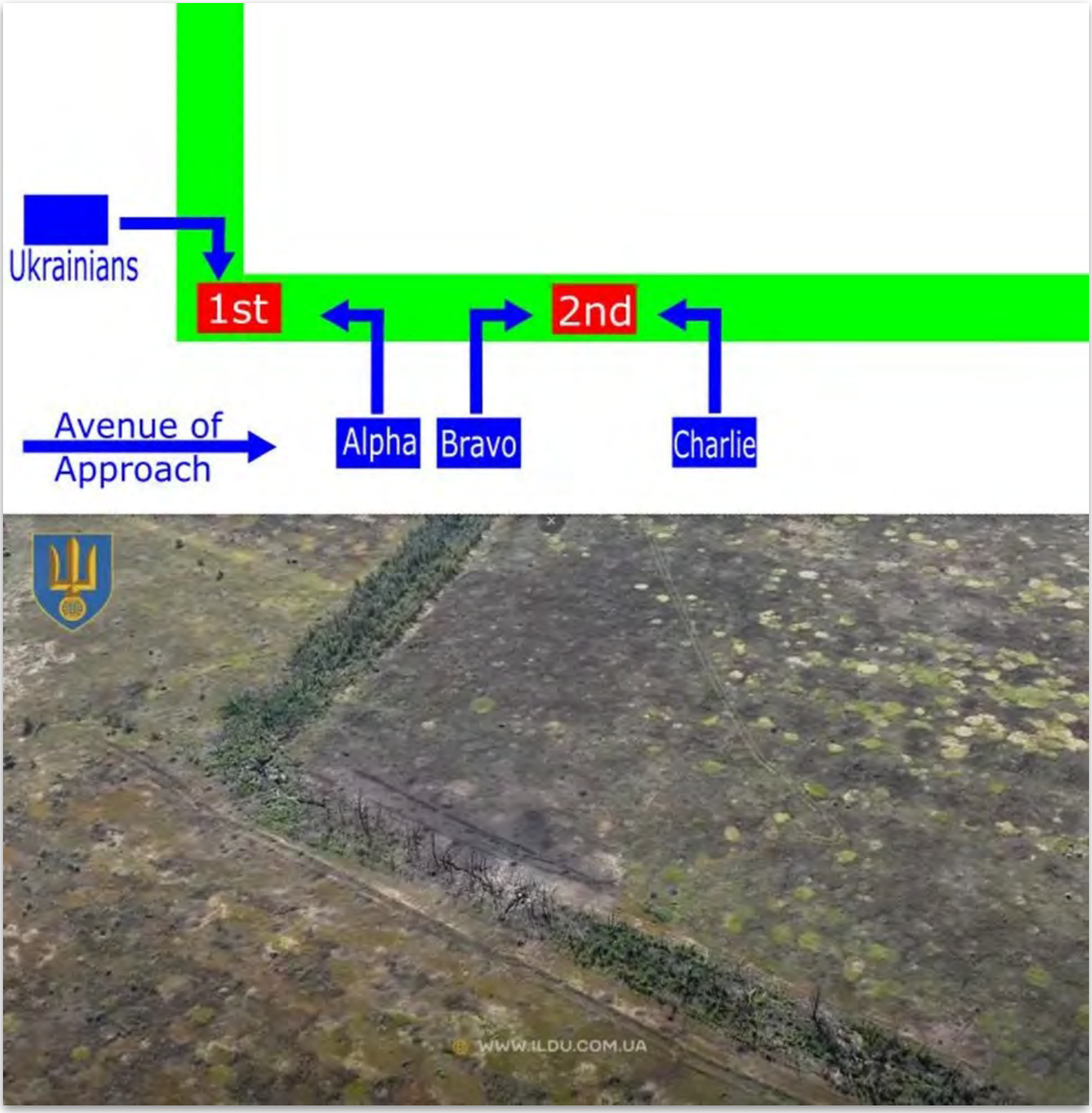
18. Operation Shovel

This is an hour long video of Operation Shovel, an assault on a position outside Pervomaiske by Chosen Company on August 23, 2023. (All graphic images are blurred). Against the backdrop of the Battle of Avdiivka, this was a very small engagement, but the video shows the level of detail needed for a competent unit to

conduct an offensive operation. There are many competent units in the Ukrainian army. This unit had the additional skill of recording and publishing the event, a key component for the fund raising that is necessary to equip Ukrainian units.

It was the third mission for the international unit attached to the 59th Brigade. The unit had personnel from multiple countries and they communicated in English. (I'll still refer to them as Ukrainians as they are members of the Ukrainian army). In their second mission, out of the 40 personnel that took part, 26 were wounded and two were killed and the Russians declared that the Chosen Company was destroyed. For their part, Chosen wanted payback.

The order they received was to eliminate a Russian machine gun position at the corner of two tree lines. The Chosen Company leader was given permission to expand the mission to penetrate a little deeper and engage a 2nd position of ten Russians along the tree line and then isolate the 1st machine gun position and the12 Russians deployed there. In addition to the 14 men of Chosen Company, a six-man Ukrainian team would also attack from the front to lay down suppressive fire and hopefully convince the Russians to surrender, a task that would be much harder to perform in English. The defending Russians weren't conscripts or prisoners, they were contract soldiers, and the Ukrainians wanted to interrogate them.

The risk of the mission is that they would have to survive the Russian defensive fires as they approached. The advantage is that if they did survive, attacking at multiple points would split the Russian fire and the Russians would have to defend from multiple directions. The confusion this ultimately caused during the battle led to the deaths of five of the Russians.

They had a week to plan the mission. In that time, the brigade commander tasked drone units to provide video of the position and the terrain that needed to be crossed to assault the position. The teams studied the videos and selected a route to conduct the assault. They conducted two route reconnaissance patrols on foot to determine the conditions of the ground that could not be seen by drones. The route was either cleared of mines and obstacles or altered to go around them.

After making a plan, they found a similar trench line behind friendly lines and conducted rehearsals of the assault so everyone was clear on their role and the objectives. No plan survives contact with the enemy, but a detailed plan provides the cohesion necessary for unified action and it multiplies the combat power of the unit.

The route was marked at key locations during one of their two reconnaissance missions.

Speed and aggressiveness were important components of the operation. The faster they moved, the less time the Russians had to call for indirect fire and drone support. And the faster they moved, the harder it would be for all the Russian weapons to hit them, so it was decided to drive the assault team up in armored HMMWVs. All of the assault team were familiar with every aspect of the mission but the drivers of the HMMWVs paid close attention to the drone footage of the terrain along the route to the Russian positions. Any delays due to being lost or unsure would increase the chances of being hit.

The other advantage of using HMMWVs is that it is human nature to fire at the largest threat. Once the infantry was dismounted, the machine guns on the vehicles would fire on the Russian positions to suppress them and the armored HMMWVs would draw the enemy fire. This would give the dismounted infantry time to move into the cover of the treelines and fight on equal footing.

In the last 600 meters, the lead driver realized that the terrain looked different on the ground than it did when viewing the drone footage, but he only needed to drive in a straight line forward at that point so he kept going. They started taking mortar, RPG and machine gun fire and one of the vehicles hit an unseen mine. There were

no serious injuries so they began the assault. They had to move quickly from the open road to the cover of the tree line. While they were dismounting, they were taking fire from the position that the Ukrainians were supposed to be engaging but their driver dropped them off a few hundred meters short of where they should have been so they had to run into the fight.

An RPG round flies over their head as they dismount. A HMMWV was hit by a different RPG round shortly after that.

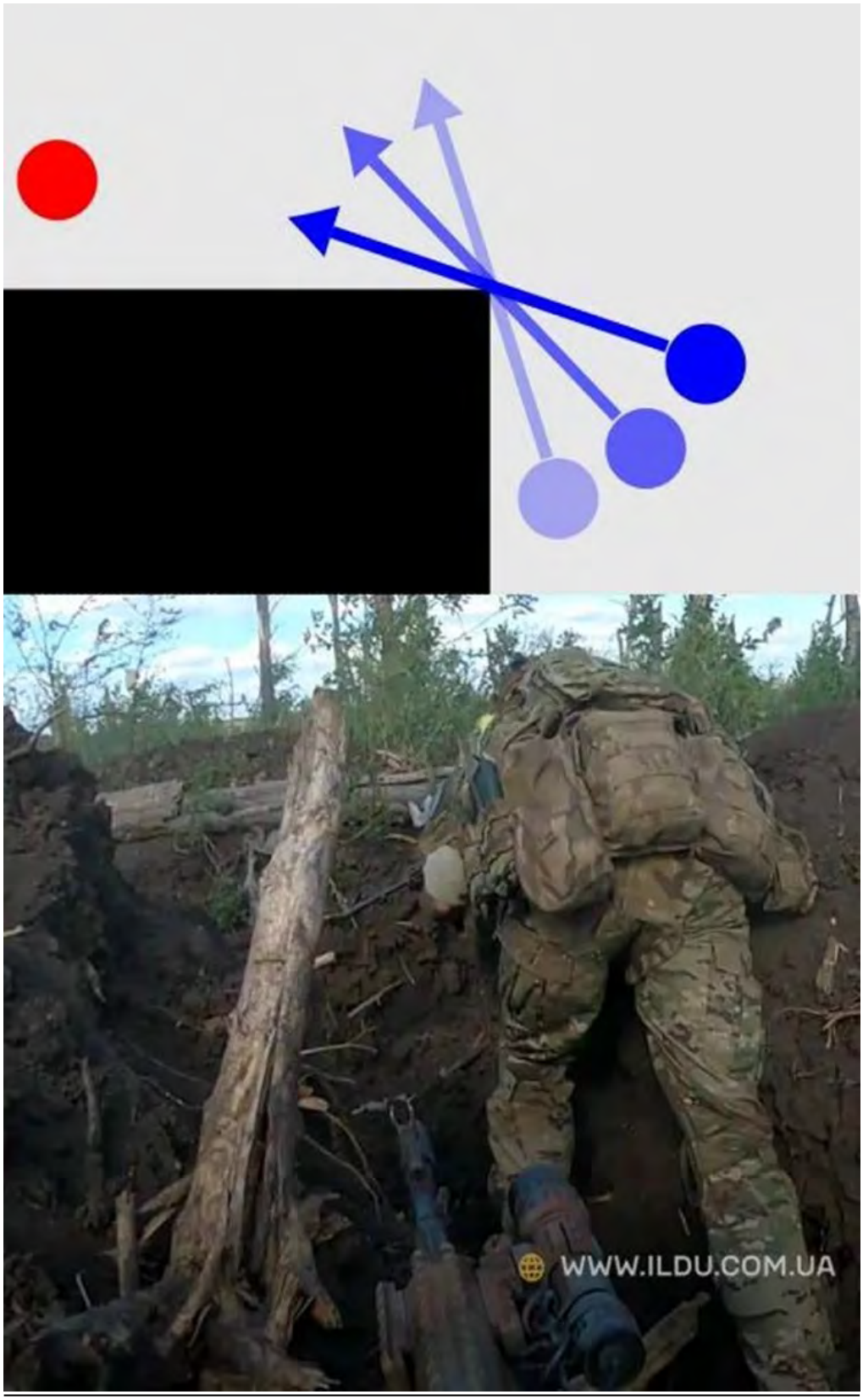
Once the infantry was dropped off, the two remaining vehicles turned around and left. On their way back, one of the HMMWVs was hit by something but they were able to keep moving. Once they reached the safety of their lines they figured out that the turret had been penetrated on the left side by an RPG round that also went through the right side of the turret before exploding. The closest Russian position that could hit them from the left side was 450 meters away. Hitting a moving target at that range was either a really lucky or really good shot, especially when considering that RPGs fired from less than 100 meters away missed.

After gaining fire superiority (firing more bullets than the enemy), the assault teams moved into the trenches. In one situation, a team member provided overwatch while two other members prepared grenades, which left them unarmed for a few seconds. The problem is that they were in front of the member providing overwatch. If a Russian exposed himself to fire and they were between the Russian and the overwatching teammate, the teammate could not engage the Russian. Fortunately, a Russian appeared directly in front of the overwatching member. In the moment the Russian took to orient himself, he was likely shot.

A Russian moved around a corner and was likely shot by a soldier in overwatch.

If he was shot, he either wasn't killed or wasn't alone. Corners are dangerous in buildings and trenches. As a group leader approached the corner and started "pieing the corner" he was shot in the neck and crumpled backwards. He went into shock and asked if he was dead, the source of a common joke in the unit now. When he was assured that he wasn't dead, he became concerned because he couldn't move and feared he might be paralyzed. Five minutes later, some movement returned and with it came a lot of pain. Despite the pain, he was happy that he could move.

TOP: “Pieing the corner” means slowly looking around a corner while minimizing the exposure of your body. The angle of each movement resembles a piece of pie. While your head and portions of your upper body are exposed, the rest of your body is not, giving the enemy a smaller target. BOTTOM: The moment the group leader was shot by a three-round burst while pieing the corner.

The shot came from 20 meters away and that same wounded Russian grazed another team member in the head, but that member was basically unhurt and threw a grenade less than a meter from the Russian. As the Russian leaned over to pick up

the grenade it exploded and mortally wounded him. When the assault teams moved forward they could hear his last moans before bleeding out.

They proceed to clear various trenches with camouflage nets, vegetation and dark holes obscuring their vision. They are constantly communicating with each other, directing each other to watch one sector while they clear another, calling for a teammate to back them up as they move forward in a trench, yelling, “Frag out!” each time they throw a fragmentation grenade to warn their teammates. Halfway through the fight, two Russian drones exploded in near misses, so they grabbed the trench jammer from the injured group leader and one member was given the responsibility to turn it on any time a drone approached.

In several instances the Russians didn’t know where the Ukrainian soldiers were. In one case, a Russian put his weapon beside him on the ground and wasn’t quick enough when he was surprised by an advancing member of the assault team. In another case, a Russian was running in the trench towards a position occupied by the Ukrainian team and was killed before he realized it. In a third instance, three Russians were running from one Ukrainian group not realizing they were heading into another group. Two were shot and one ran unarmed past the Ukrainian doing the shooting. The Ukrainian feared he had shot his own members of another assault group. The unarmed Russian refused to surrender and ran back to where he came. By then, the Ukrainian saw his patches identifying him as Russian and since he refused to surrender he was engaged and killed.

The last moments of an unarmed Russian’s life as he ran into a Ukrainian-occupied position, realized his mistake, and then ran back towards his own position while refusing to surrender.

After clearing most of the position, a Ukrainian drone spotted the location of several Russians and relayed that to the assault leader who passed it on to his troops. Russian troops that found cover in shell holes were shot or killed by grenades. Then the assault teams paused to establish command and control over all their elements.

When attacking an objective from two different sides there is a danger of meeting in the middle and shooting friendly soldiers. The control measure to prevent that was for each group to have a limit of advance, meaning they do not move beyond that point. The plan was for the groups on both sides of the bunker to talk to each other and determine who would remain stationary and who would clear the bunker, depending on the situation. Having cleared the bunker, that group would throw out a weighted yellow rag, indicating a friendly unit.

While driving to the objective, someone in the back seat holds the yellow rag wrapped around a stick that would be thrown to indicate friendly forces advancing. This is a control measure to prevent friendly fire.

But they lost radio communications with one of their assault groups on the other side of the bunker. Since the drones impacted near that missing assault group, they were feared killed or injured and the decision was made to push through the limit of advance and take the bunker. Besides eliminating the last of the Russian opposition, it would give them an opportunity to treat any wounded survivors, if there were any.

The entire time they advanced they were concerned about friendly fire and called out before each time they threw a grenade. They cautiously moved forward and then one leader saw a ‘Non Stop’ being thrown at them from the other direction.

Non Stop is one of the energy drinks consumed by the Ukrainian military. This particular unit also saved the cans and filled them with explosives. In the past, they found the regular grenades weren't always effective in bunkers if the Russians had just a little bit of cover from the fragmentation. But a big can of Non Stop explosives was effective with the bigger blast alone, without any fragmentation. Seeing the can of Non Stop being thrown in their direction was the first indication that someone from the missing assault team was still alive.

When the group leader called out, “Non Stop”, everyone knew what would follow and they quickly ran backwards and into shelter. The three seconds between scream and the detonation was enough time to find safety and they immediately started screaming, “Friendly!” The other team threw a yellow flag and communication was reestablished.

As a re-unified command, they finished clearing the rest of the trench system and exchanged information about the one “in-and-out” neck wound and the destroyed HMMWV, plus the drone strikes. They began preparing for a counterattack but instead were hit by 120 mm mortar rounds because the Russians either realized the position had fallen or they didn’t care about friendly casualties.

The Russians also fired artillery and tear gas rounds but the gas rounds didn’t land on them directly and the wind blew the gas away from them. The gas rounds were fired prior to a Russian counter attack being launched but Ukrainian artillery hit the attack before it reached the captured position and the survivors turned back.

While this was going on, their Swedish sniper started engaging targets at night in a tree line 600 meters away. The sniper called the Canadian over, long since recovered from his near miss, and had him fire automatic fire while he gave him corrections looking through his thermal site. The Canadian couldn’t see the target himself and the automatic fire didn’t hit any Russians, but the near misses caused them to move and expose themselves and the sniper would kill them while they moved (at a distance of 600 meters).

About six hours after the beginning of the operation they began their exfiltration in the dark. The soldier wounded in the neck was carried on a stretcher until they met up with an M113 ambulance and then everyone continued walking back to the assembly area.

They killed 22 Russians on the objective and the sniper killed six more in the adjacent position. They did not capture any prisoners.

Subscribe to Sarcastosaurus

Hundreds of paid subscribers

My personal Substack

***

№ 168

БРИКС: Партнёры, но не расширение. Или не всё так гладко для Путина

2024-10-24

Тишкевіч

В Казани завершился саммит БРИКС, на который Путин возлагал колоссальные надежды. Ещё бы, ведь ещё и год председательства РФ в организации. Для Российской Федерации необходимо было продемонстрировать "поддержку" со стороны этого образования и, по возможности, навязать свою повестку внутри БРИКС.

Среди ключевых направлений:

а) Борьба с санкциями и выстраивание на основе организации экономической системы, которая сознательно не реагирует на попытки США и ЕС вводить санкции в отношении ряда государств. Для Путина было крайне важно получить нечто вроде резкой антизападной декларации.

б) Сформировать договорную базу кредитования и системы передачи технологий внутри БРИКС. Проще говоря, попытаться угрожать созданием "берлинской стены" в экономике, где не-западные государства будут использовать в первую очередь собственную технологическую базу, которая с годами будет отдаляться от условно "западной". Что создаст предпосылки для условной "берлинской стены" и в мировой политике.

в) Заявить о дедоларизации и, по возможности анонсировать новую "цифровую валюту". Причём в этом направлении активно работала и информационная машина, убеждая аналитиков и политиков, что это дело решённое. Доходило до смешного, когда серьёзные аналитики, ссылаясь

на контакты с "западными коллегами" пытались в этом убеждать, в том числе меня.

д) Важное и политическое - сыграть на треке расширения БРИКС для того, чтобы включить в организацию новых членов. В первую очередь тех, кто будет голосовать синхронно с Россией. То есть усилить собственный вес в структуре. Тем более, что печальный опыт потери контроля над ШОС у Путина уже есть.

е) Получить демонстрацию поддержки в войне против Украины.

В реальности случилось несколько иное. Пройдёмся по пунктам в обратном порядке.

1. Упоминание в финальных документах о недопустимости масштабирования войны

— Часть аналитиков в Украине восприняло это как заявление о недопустимости ударов по территории РФ.

Но давайте вспомним как работает РФ перед важными переговорами.

А именно концепцию *"эскалация ради деэскалации"* и так называемая *фланговая дипломатия* и *периферийные кризисы*.

— Россия с радостью создаёт дополнительные проблемы в других регионах, чтобы в случае переговоров предложить "решить всё в комплексе", где уступки по второстепенным для себя направлениям обменять на уступки по ключевому.

Африка, Йемен, Хамас, Хезболла, Иран - задайте вопросы о сроках когда началась эскалация. Потом почитайте самого Путина и его окружение. Которые говорят о риске масштабирования войны, фактически (как и ядерным оружием) пытаясь пугать партнёров Украины (да и не только).

И тут мы имеем скорее заявление, не слишком приятное для Путина, чем следование его линии.

> 1) — Для стран БРИКС, например, проблема Йемена во многом более важная, чем война в Украине. Угроза дестабилизации Ближнего востока тоже.

Сюда же добавим

> 2) — **отсутствие в документах упоминание о "российских предложениях"**.

Есть заявление о необходимости урегулировать в соответствии с уставом, целями и принципами ООН.

А это, на минуту, и «территориальная целостность».

2. Усиление РФ в БРИКС

С этим большая беда.

Кремль рассчитывал на Беларусь, Сербия, страны Центральной Азии, Венесуэла, возможно Африканские государства из зоны российского влияния. Все эти страны могли создать пул голосов, дающий РФ возможность диктовать свою повестку.

Но ещё перед саммитом Казахстан вдруг заявляет, что членство в БРИКС на данном этапе не является ключевой задачей. Остальные государства региона тоже достаточно холодны к идее (что может показаться странным, если учесть опыт предыдущего саммита). Беларусь заявляет о намерении вступить, но довольствуется задачей получения статуса партнёра.

Почему?

Ответ в позиции КНР и Индии.

> — Китай занят трансформацией ШОС в свою и только свою структуру, ограничивая влияние России. И создавать на данном этапе проблемы в БРИКС в виде "российской фронды" не намерен.

Поэтому государства-партнёры Пекина (даже те, где есть существенное влияние Кремля) резко умерили аппетиты.

3. Финансовая сфера: 1) кредиты и 2) своя валюта

Наиболее хайповая тема.

В реальности стороны анонсировали увеличение взаимного кредитования в национальных валютах. Что и так происходит и является политикой КНР, Индии и ЮАР (в Африке) по усилению своих валют и политического влияния. Де-факто анонсировано что денег будет больше. Что логично, учитывая развитие организации.

"Священная корова" Кремля в виде "новой цифровой валюты" так и осталась мечтами Путина и политическими галлюцинациями сидящих на российских якобы "инсайдах".

> — Ну и «символической купюрой», которую российский президент пытался дарить участникам саммита.

Это не означает, что идея не имеет права на жизнь. Она может быть реализована.

> — Но лишь по завершении политики усиления влияния национальных валют КНР, Индии, ЮАР.

Либо

> — провала таковой настолько, что потребуется новый механизм обеспечения взаимных расчётов. Хотелки Кремля на данном этапе партнёров не интересуют.

То же самое касается и мировой торговли, санкций. Государства БРИКС, естественно, заявили о проблеме, но не стали повышать ставки.

4. Таким образом

(1) БРИКС действительно постепенно трансформируется в международную структуру, аналогичную по своему потенциальному влиянию с G-7. Но при этом страны-участницы не горят желанием создавать "анти западный блок".

(2) Влияние государств БРИКС растёт. Но организация не превращается в "политический блок" как этого хотелось бы Путину, хотя бы потому что она объединяет достаточно разные по своей политической системе государства.

(3) БРИКС действительно постепенно подходит к моменту превращения в мощную систему экономического взаимодействия. Но при этом не горит желанием выступать в роли "политического противника" для стран

условно "западной цивилизации". Тут речь идёт, скорее, о совместном продвижении интересов стран-участниц.

(4) И, наконец, казанский форум БРИКС показал, что страны участницы не горят желанием предоставлять России площадку для своего геополитического усиления. РФ часть организации, и на сегодня это один голос из девяти (ну или 2 на 7 если РФ голосует синхронно с Ираном). Менять баланс и усиливать возможности Кремля ключевые участники БРИКС не спешат. А вот расширять организацию на следующих этапах, когда РФ уже не сможет формировать "пул зависимых" при голосовании, вероятнее всего будут.

А в 2025 году председательство в БРИКС отойдёт, вероятно, Бразилии. И это будет уже совсем другая повестка.

***

№ 169

ZN,UA

Предприниматель из окружения Кипера получил в собственность подсанкционный российский бизнес – "Схемы"

2024-10-23

Российский бизнесмен Игорь *Наумец*, на активы которого в Украине наложены санкции и аресты, сумел сохранить контроль над своим бизнесом более чем на 1 миллиард гривен из-за передачи активов новому частному собственнику, что позволило избежать конфискации государством.

Журналисты программы "Схемы" (Радио Свобода) выяснили, что, несмотря на санкции СНБО и аресты активов, бизнес ***Наумца***, в частности холдинг "***Юнигран***", перешел в собственность броварского предпринимателя Сергея ***Шапрана***, тесно связанного с бывшим прокурором Киева, а ныне руководителем Одесской областной военной администрации Олегом ***Кипером***.

Холдинг "Юнигран" специализируется на добыче полезных ископаемых в Житомирской области и производстве строительных материалов, в частности, тротуарной плитки. Среди его активов – производственные комплексы, специализированная техника, сотни вагонов и гектары земли.

В июле 2022 года правоохранительные органы обратили внимание на деятельность холдинга, после чего был наложен арест на активы, а в марте 2023 против Наумца ввели санкции СНБО. Однако из-за решения судьи Печерского суда Сергея Вовка арест был снят, что позволило новому владельцу Сергею Шапрану завладеть активами. В то же время, прокурор

отказался от апелляции, что окончательно закрыло вопрос конфискации в пользу государства.

> По словам ***Наумца***, ***Шапран*** предложил ему "решить проблемы с бизнесом" в обмен на 50% доли, но позже "рейдернул" весь бизнес.

В то же время ***Шапран*** утверждает, что все соглашения были законными.

Холдинг "***Юнигран***" фигурирует по уголовным делам, связанным с финансированием терроризма и уклонением от уплаты налогов. По данным следствия, компания, которую контролировал ***Наумец***, занималась незаконной добычей полезных ископаемых, а полученная прибыль использовалась для поддержки российской агрессии и оккупационных администраций на востоке Украины и в Крыму.

Журналисты также обнаружили, что до начала полномасштабной войны холдинг вывозил ископаемые в Россию, где ***Наумец*** до сих пор имеет бизнес-интересы. Часть его компаний в России уже ликвидирована, но несколько компаний, в том числе в сфере стройматериалов и управления недвижимостью, продолжают работать, уплачивая налоги в русский бюджет.

В январе 2024 года, через месяц после снятия ареста, часть активов, включая земельные участки и технику, по заниженной стоимости перешла в собственность структур, связанных с ***Шапраном***.

Журналисты также исследовали связки ***Шапрана*** с Олегом ***Кипером***, которые прослеживаются через его бизнес-партнера, эксдепутата Одесского областного совета Владимира ***Осипова***.

> Последний упоминается в деле ***Наумца*** и подписан в некоторых телефонах как "кум Кипера". Его фамилия также есть в декларации чиновника за 2019 год – Кипер указал, что его жена одолжила матери Осипова 25 миллионов гривен.

В ответ журналистам Олег ***Кипер*** заявил, что не знаком ни с ***Наумцем***, ни с ***Шапраном***, а также не располагает информацией о деятельности холдинга "***Юнигран***".

В то же время, он подтвердил свое знакомство с Владимиром ***Осиповым***, но заверил, что никогда не вмешивался в его бизнес-дела.

***

№ 170

Ніде у світі не повинно бути сили в таких слів, як «окупація», «полон», «депортація» – виступ Президента на парламентському саміті Кримської платформи

2024-10-24

Дорога Латвіє!

Всі учасники саміту Кримської платформи!

Дорогі наші справжні друзі!

Радий бачити вас на вже третьому саміті нашої Кримської платформи.

Дякую всім вам за участь у саміті, за ваші добрі слова про Україну й за надану нам підтримку.

Кількість державних прапорів у цій залі зараз точно свідчить про те, що Росія з 14-го року провалилась у головному для неї, а саме:

> **— Путіну не вдалося зробити міжнародний злочин частиною норми для народів.**

Саме із захоплення Криму почався напад Росії на систему міжнародного права.

Але вкрасти землю іншого народу, депортувати тих, хто чинить спротив, і зламати життя цілої нації – тобто все, що робить Росія, – ніколи не буде прийнято міжнародною спільнотою.

Для всіх держав однаково цінно зберігати суверенітет, територіальну цілісність і право визначати своє майбутнє.

На цьому базується Статут ООН.

Не на тому, що хтось може вирішити спалити життя сусіднього народу чи депортувати його, як це неодноразово робила Москва з народами нашого регіону, а на зовсім інших цілях і принципах.

Статут ООН – це про справжній мир, а не про те, як нормалізувати війну.

І зараз, коли деякі лідери держав зібралися на путінському саміті в Казані й коли фактично повз цей їхній саміт можуть переміщувати військових із Північної Кореї ближче до фронту в Україні під акомпанемент слів про нібито «недопущення напруги», ми все одно знаємо: переможе не злочинець, не той, хто руйнує й депортує, а той, хто об'єднує народи на основі фундаментальних людських цінностей і Статуту ООН.

Майже два роки тому на саміті «Групи двадцяти» в Індонезії я запропонував ***Формулу миру***, яка **може відновити повну дієвість цілей та принципів Статуту ООН і реально захистити життя від агресій**.

Йдеться не тільки про Україну.

Якщо будемо успішні ми в тому, щоб завершити цю війну справедливо, то будь-який інший народ, проти якого можуть планувати подібну агресію, зможе бути впевненим, що світові вистачить сил та єдності, щоб захистити міжнародне право.

Тому я прошу всіх вас бути активними та справді непохитними.

Злочинець не повинен виграти від цієї війни.

Ми повинні вистояти в боях, які тривають зараз на землі в Україні. Так само ми повинні вистояти в битвах, які тривають у площині дипломатії.

Росія ухиляється від справжньої дипломатії та не хоче віддавати вкрадене.

Але треба примушувати їх робити це.

Тобто треба посилювати Україну та наші з вами спільні позиції.

Україна представила партнерам ***План перемоги***, **який містить усе необхідне, щоб позбавити Росію будь-яких альтернатив, на які вона зараз розраховує, окрім справедливого миру.**

(1) Перше – Україна вже давно заслуговує на геополітичну визначеність, і це – запрошення в НАТО, що є правом кожної демократичної нації у Європі.

(2) Друге – оборона. Ми всі з вами однаково зацікавлені в тому, щоб Путін не був успішним на фронті.

(3) Третє – стримування. Для всіх важливо, щоб війна закінчилась і не відновилась.

(4) Четверте – економічна співпраця. Ми повинні разом працювати заради економічної сили наших народів.

(5) І п’яте – безпека. Ми маємо гарантувати надійну безпеку.

Все це дає ***План перемоги***.

Прошу вас бути адвокатами цих пунктів у ваших столицях і в розмовах із партнерами.

Коли та якщо План перемоги буде повністю реалізований, ми побачимо Росію на Саміті миру.

Ми побачимо реалізованою ***Формулу миру***.

Побачимо повністю відновлену дієвість цілей і принципів Статуту ООН.

Сьогодні, у Міжнародний день ООН, особливо потрібно про це сказати.

Сказати тоді, коли *мету*, заради якої створена ООН,

— захищають не ***Радбез ООН*** і навіть не функціонери ***ООН***,

— а ось такі формати співпраці, як ***Кримська платформа*** чи як ***Саміт миру***.

І дуже хотілося б нагадати міжнародній бюрократії та політичним лідерам, що сьогодні День ООН в усьому світі, а не десь у Казані.

Дорогі учасники Кримської платформи!

Я дякую вам за те, що сьогодні ми всі – разом.

Дякую, що весь цей час допомагаєте боротися за справедливість для нашої землі та всіх наших людей, і особливо тих, кого потрібно звільнити з російської окупації, із російського полону, із російської депортації.

Знаю, що серед вас є представники кримськотатарського народу і є зараз Наріман Джелял, представник кримськотатарської спільноти, корінного народу Криму. Людина, яка пройшла російську неволю – репресії та ув’язнення. І його свобода є доказом того, що єдність і рішучість можуть зробити реальністю навіть те, що здавалося неможливим.

Ніде у світі не повинно бути сили в таких слів, як «окупація», «полон», «депортація».

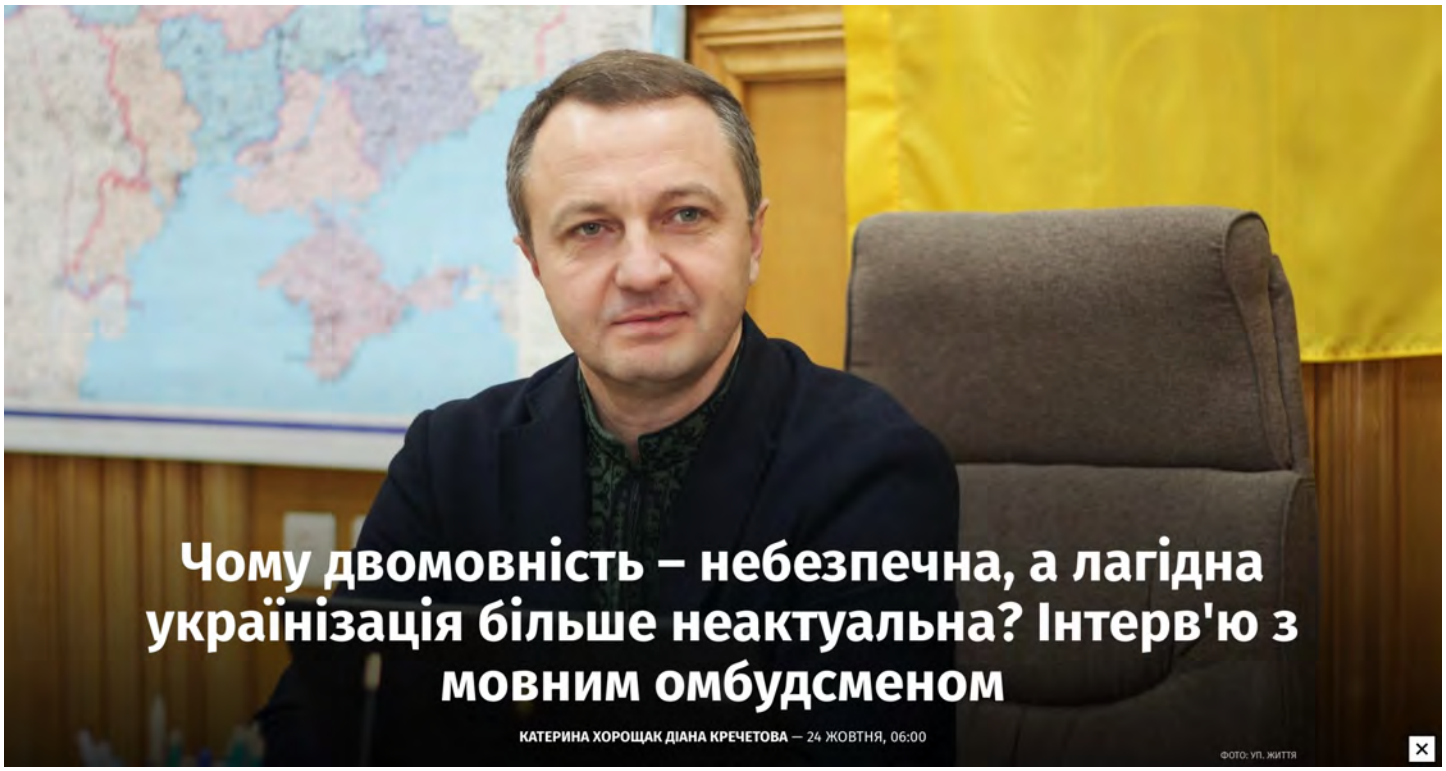
Обов’язково маємо досягти справжнього миру.

Слава Україні!

***

№ 171

Чому двомовність – небезпечна, а лагідна українізація більше неактуальна? Інтерв'ю з мовним омбудсменом

2024-10-24

КАТЕРИНА ХОРОЩАК ДІАНА КРЕЧЕТОВА

Мовне питання в Україні – плацдарм для конфліктів, які інколи завершуються штрафами, звільненнями, рідше – навіть в'язницею. При цьому суттєві зрушення в контексті переходу на українську у суспільстві, безперечно, є.

Одне із останніх опитувань свідчить, що на українську мову у побуті перейшли 65% громадян. Це перевищує показники попередніх років, проте ще є над чим працювати, адже діти навпаки – стали менше спілкуватися державною у побуті. Серед причин, які вони самі називають – звичка і мова сім'ї.

Тож чи є зараз місце "лагідній українізації" суспільства, як україномовним українцям боротися за конституційне право чути звідусіль державну і що мають усвідомити батьки, які досі виховують дітей російською? На ці та

багато інших запитань в інтерв’ю для "УП. Життя" відповів мовний омбудсмен Тарас ***Кремінь***.

1. "На зміну лагідній прийшла наступальна українізація"

— Чи змінилося ваше бачення адвокації української мови з початком повномасштабного вторгнення?

— Питання державної мовної політики в Україні завжди потребувало додаткової, можливо, навіть спеціальної уваги з боку влади.

Подивімося на те, в якому мовному колі перебувала Україна, починаючи з 1991 року. Одночасне співіснування різних законів, які регулювали застосування як української, так і інших мов. Скажімо, закон про Українську РСР 1989 року в межах радянської Конституції діяв навіть тоді, коли в 1996 році 10 стаття визначила українську як єдину державну. Не було чіткості у визначенні пріоритетів і контролю за реалізацією мовного закону.

Пригадайте, як у 1990-х і 2000-х роках прем'єр-міністри, окремі депутати принципово спілкувалися недержавною мовою під час засідань і не несли за це жодного покарання.

Зрештою, за ці роки питання мови завжди було політичне. З одного боку, політичні сили робили все для того, щоб її статус посилити. Але водночас деякі політики намагалися посилити статус інших мов.

Наприклад, законом "Про засади державної мовної політики" пропонувалося затвердити на регіональному рівні російську, а в окремих регіонах, як-от Закарпаття – угорську, на Буковині – румунську. Поруч з українською паралельно було, напевно, не менше десятка інших мов, що для унітарної держави з визначеним конституційним статусом української мови це було справжньою дивиною.

У 2020-му у нас вже був мовний закон, але двомовність і далі була поширеною, а деякі політсили намагалися відтермінувати окремі норми.

Коли у 2020 році мене обрали ***Уповноваженим із захисту державної мови***, ми зайшли в неймовірно складні процеси, які точилися довкола виконання мовного закону і стратегічних напрямків, визначених цим документом.

У результаті закон про мову, який працює вже шостий рік поспіль, сьогодні переважно виконується. Ми не бачимо системних порушень, як було роками раніше. Українська стала по-справжньому мовою освітнього процесу. Майже немає порушників з-поміж депутатів і топчиновників. А поодинокі випадки, які ми фіксуємо, перебувають на повному контролі.

Завдяки громадянам України документ став одним із найголовніших законодавчих актів років української незалежності, тому що громадяни по-справжньому відчули, що є закон, який захищає їхні конституційні права.

— А як щодо зміни вашого персонального бачення? Бо у 2020 році ви немовби говорили про більш м'які міри.

— Закон укладений так, щоб окремі статті набували чинності з певним відтермінуванням. Скажімо, обслуговування українською стало обов'язковим з 16 січня 2021 року – через півтора року з моменту набуття чинності мовного закону. У сфері культури ще пізніше. Так само зміни до КУпАП (Кодекс України про адміністративні правопорушення – ред.), якими передбачено штраф за порушення мовного закону. Тому цей п'ятирічний шлях у нас був розпланований і самим законом і, відповідно, нашою діяльністю.

Тепер нічого іншого, крім наступальної українізації, яка прийшла на зміну лагідній, я не бачу.

— Що ви маєте на увазі під поняттям "*наступальна українізація*"?

— Наступальна українізація передбачає суворий контроль за дотриманням мовного закону в усіх без виключення сферах суспільного життя на території України.

Раніше ми не могли вплинути, скажімо, на окремі медіа, тому що в повному обсязі не працювала стаття, яка передбачає обов'язковість української мови у сфері культури; не могли тиснути на сферу обслуговування – а це багатомільйонна спільнота користувачів і надавачів послуг, – та сьогодні такого вже немає.

Ми маємо інструменти та важелі моніторингу, контролю і покарання кожного із суб'єктів господарювання.

— Це означає, що лагідна українізація не працює, чи це була "попередня підготовка"?

— Це перший етап виконання мовного закону.

— Рівень політичної підтримки в контексті української мови є, чи він недостатній?

— Сьогодні – неймовірно високий. Це результат нашої співпраці з усіма гілками влади.

— Буквально за кілька днів до повномасштабної війни у суспільстві почалися масові акції з переходу на українську мову, і потім перший-другий рік це активно тривало. Але зараз, як свідчать опитування,

частина людей, які говорили українською, знову повертаються до російської. Чому це відбувається, на вашу думку?

— Це доволі поширене твердження, але, на мою думку, воно є хибним. Від початку повномасштабного вторгнення рекордна кількість громадян перейшла на українську мову в окремих сферах. Частково продовжує спілкуватися недержавною у приватному спілкуванні, що не заборонено чинним законом.

Є категорія осіб, які повністю перейшли на українську. Водночас суспільство почало більше звертати увагу на системні порушення мови у різних сферах, тому виникла картинка, якою, звичайно, хоче користуватися російська пропаганда. Що, мовляв, пішов відкат. Нічого подібного не відбулося.

Ми бачимо, що української мови стало більше всюди, зокрема у сфері обслуговування.

— Це ми говоримо про публічний простір. Але нещодавнє дослідження Держслужби якості освіти показало, що стався відкат саме у дітей, і зокрема у звичайному побутовому спілкуванні.

— На побутове спілкування закон не поширюється. Для того, щоб у домашньому спілкуванні української мови стало більше, треба, щоб у визначених законом сферах українська була максимально захищеною.

Коли ми провели спільне з Держслужбою якості освіти дослідження стосовно забезпечення освітнього процесу державною мовою, то побачили, що вчителі між собою інколи можуть спілкуватися недержавною мовою. Це, а також мовна поведінка батьків відбивається на дітях.

Ми змогли максимально приділити увагу питанням регіональної мовної політики. Я особисто зустрівся з усіма очільниками обласних військових адміністрацій, обласних рад, громад, і ми змогли запустити понад пів тисячі безоплатних мовних курсів. Таких курсів і контролю з боку місцевої влади могло би бути значно більше, але ця робота триває.

Для того, щоб української мови стало більше вдома, державна повинна бути по-справжньому скрізь і всюди. І у визначених законом сферах, і в невизначених – зокрема, в релігійних установах і організаціях.

Водночас сьогодні української значно більше, ніж це було колись за всі роки української незалежності.

2. Мова у сфері обслуговування

— Розкажіть, як у вас проходять перевірки? Чи є ті, хто відмовляються говорити українською за будь-яких умов?

— Немає в нас такого, щоб хтось відмовлявся. Є буквально один чи двоє принципових. Але для цього у нас є КУпАП, і найближчим часом будемо повторно, уже втретє за 2024 рік штрафувати людину, яка оплатила 3400 грн, а потім 6800 грн і продовжує порушувати. Ми можемо займатися цим нескінченно.

— Це яка сфера?

— Сфера зовнішньої реклами.

— Тобто це вивіски?

— Миколаївська компанія, яка займається виготовленням зовнішньої реклами і допомагає іншим українізувати написи і таблички, не може поміняти свою.

Ми дякуємо таким порушникам, тому що вони у дуже своєрідний спосіб поповнюють місцеві бюджети.

— Як ви ставитесь до аргументів, коли кажуть, що "якщо військові спілкуються російською, то і я буду"?

— Наказ про наступ віддається однією мовою. **І наказ, коли ми підемо шляхом деокупації областей України, також буде віддаватися українською мовою. Тому у мене немає жодних сумнівів у тому, що українська – це і мова нашої перемоги, і мова нашого наступу, і незламної нації.**

В різних сферах завжди було по-різному. Зокрема, російська мова була панівною у сфері спорту. І мені прикро визнати, що в 2021 році, коли українські спортсмени виступали на олімпіаді у Токіо в Японії, частина продовжувала обніматися з росіянами. Але ми змогли змінити ситуацію.

Я особисто зустрічався з олімпійськими чемпіонами, тодішнім міністром Вадимом Гутцайтом, з президентами різних федерацій, Національного олімпійського комітету і переконував їх у тому, що спортивна дипломатія – це питання мовної стійкості. Спортсмен, який виступає на міжнародних змаганнях, повинен давати брифінги, пресконференції виключно українською мовою.

— А як щодо мови всередині спортивних команд? Чи є на це якийсь вплив?

— У публічній сфері таких команд немає. Як вони спілкуються між собою – це, напевно, їхня особиста справа, але ми працюємо над тим, щоб у питаннях спортивної дипломатії, а отже і мовної дипломатії, була монолітність.

У 2021 році спільно з Мінмолодьспортом ми підготували рекомендації для спортсменів та федерацій, якими чітко визначено, в яких моментах потрібно

спілкуватися українською мовою. Це публічні заходи, брифінги, пресконференції тощо.

— Чи вважаєте ви достатніми заходи реагування на порушників мовного законодавства?

— Закон написаний для всіх громадян України. Якщо відбувається порушення, це не тільки сфера відповідальності уповноваженого із захисту державної мови. Якщо це школа – це сфера відповідальності директора, засновників.

Якщо ми говоримо про порушення у сфері обслуговування – це питання до керівництва конкретного супермаркету, заправки, тренажерного залу.

Я наголошую на важливості всеохопного контролю і забезпечення розвитку української мови, тому що саме місцева влада має можливості упорядкувати ситуацію з порушеннями, які, на превеликий жаль, є.

Якщо у Миколаєві мер ініціював створення робочої групи, яка вийшла і проаналізувала тисячі вивісок, оголошень і рекламних банерів, то така ситуація не стала властива іншим обласним центрам.

Мені би дуже хотілося, щоб аналогічно зробили у Києві та в Одесі. Бо інколи наше багатомісячне листування з місцевою владою доходить до абсурду. Наприклад, два тижні тому було знято російськомовну вивіску над готелем "Пасаж" у центрі Одеси.

Спочатку місцева влада відписувалася, що це об'єкт на території, яка підпадає під охоронний статус ЮНЕСКО, і тому російськомовну вивіску зняти неможливо. Лише тоді, коли ми попросили надати чіткі документи, де вказано, що російськомовна вивіска також є об’єктом ЮНЕСКО, сталося диво – цю вивіску було демонтовано.

Скільки ще таких вивісок по Україні і скільки ще таких відписок буде написано місцевою владою, допоки очільники міських громад та ОВА не візьмуть собі це за пріоритет?

Але з цими маркерами колонізованого минулого ми продовжуємо боротися і дякуємо небайдужим громадянам, які продовжують надсилати нам скарги. В умовах війни ми повинні остаточно позбутися всіх решток радянського колонізованого російського минулого. Це стосується і вивісок, і шкільних програм, і мови освітнього процесу, обслуговування тощо.

— Так звані "мовні інспектори" в Івано-Франківську. Ви виступили проти того, щоб називати так добровольців, які слідкуватимуть за дотриманням мовного закону. Але як загалом ви ставитеся до цієї

ініціативи? Чи не стане це приводом для розпалювання ще більшої кількості реальних конфліктів?

— Треба визнати одне: **проблема не в мові, а в тому, що вся Україна і український народ поперек горла російському окупанту**. Тому як би ми не називали нашу інституцію, все одно російська пропаганда називає нас "переслідувачами російськомовних громадян", "шпрехен фюрерами", "мовними інспекторами", чи "павліками морозовими".

В Україні немає ані "шпрехен фюрерів", ані "мовних інспекторів". Але є небайдужі громадяни, які принципово відмовляються спілкуватися недержавною мовою, тому що це їхнє право в українській державі.

Законом не передбачено жодних мовних інспекторів. Натомість у мене є 4 представники уповноважених із захисту державної мови, які розподілені за регіональним принципом. Охоплено Київ, південь, північ, схід і на наступний, 2025 рік, ми плануємо взяти ще 4 представників, щоб був хоча б один на три області.

— А як у зоні бойових дій можливо щось контролювати?

— За останні декілька місяців за ініціативою очільників ОВА ми змогли отримати додаткові можливості для утвердження української мови як державної. Очільники Луганської, Донецької ОВА розробили і затвердили обласні мовні програми, які передбачають забезпечення розвитку української мови в окремих сферах суспільного життя. У цьому випадку я кажу про сферу освіти, тому що заклади освіти продовжують працювати або у змішаному, або у дистанційному форматі. Це питання підвищення рівня володіння і викладання української мови, діяльності окремих закладів освіти, які можуть бути релокованими, але вони все одно залишаються Донецькими і Луганськими. І, звичайно, це сфера культури.

Йдеться про забезпечення діяльності мовних курсів, розмовних клубів, поповнення бібліотечних фондів тощо. Поява таких регіональних ініціатив на часі, вони дають додаткові поштовхи для розвитку і популяризації української мови як державної.

Наприклад, мені вдалося переконати Віктора Микиту, донедавна очільника Закарпатської ОВА (тепер – заступник керівника ОП – ред.), в тому, щоб у всіх 64 громадах Закарпаття була відповідна мовна програма. Тому мовні курси є не тільки в Ужгороді, Мукачево, Рахові чи Грушеві, вони є в Берегово, у Виноградові. Мовні курси є у Пийтерфолвівській громаді на території Березького району. Такого в нас ніколи не було.

— Які негативні явища в контексті порушень і захисту мови залишаються?

— Єдине негативне явище – це країна-агресор, яка досі не може змиритися з тим, що українці обрали для себе українську мову і так добре нею спілкуються. Велика проблема з цим зберігається в медіа, тому що російська пропаганда присутня в Telegram-каналах, в окремих медіа, які досі не зареєстровані в Україні.

— Що робити українцям, яких відмовляються обслуговувати українською? Закон про функціонування державної мови є, але подекуди він не виконується і часто можна зустріти таке, що підприємці посилаються у своїх аргументах на догоджання російськомовним та українськомовним клієнтам. Чи можуть вони зараз всидіти на двох стільцях?

— Звичайно, треба повідомляти уповноваженого із захисту державної мови, це надійний захисник кожного українця. Можна звертатися до Національної поліції, Держпродспоживслужби, урядові гарячі лінії, гарячі лінії міських голів, адміністрації торгівельних центрів, супермаркетів тощо.

Сьогодні немає такої установи, яка може відмовити українцеві в захисті його мовних прав. Поодинокі приклади, на превеликий жаль, ще трапляються, але вони не роблять ніякої погоди. І тут ми стовідсотково допомагаємо змінити ситуацію і забезпечити дотримання прав громадян.

Пригадайте скандали, які мали місце в Одесі, Києві серед окремих водіїв таксі, які хотіли і намагалися обмежити право пасажирів, виганяли їх із транспорту. Вони вже там не працюють.

А організатори, які проводили недержавною мовою освітні заходи, продавали якісь там бургери із застосуванням недержавної мови – вони зробили висновки: поміняли вивіски, створили додаткову систему лояльності. Побачили, як працюють штрафи.

— А якщо порушують повторно?

— Якщо порушення продовжується навіть після ваших звернень і скарг, ви маєте право повторно надіслати скаргу.

3. Мова в освіті

— Якщо, наприклад, людина бачить порушення на спортивному гуртку стосовно дітей, батьки яких не реагують на порушення. Як діяти тоді?

— Через те, що батьки не реагують на застосування недержавної мови у вихованні своїх дітей, ми бачимо системні порушення у сфері освіти, у спілкуванні дітей між собою на майданчиках, у громадському транспорті тощо.

Має бути громадянська позиція у батьків і високий рівень відповідальності за майбутнє української держави. Від їхньої поведінки, культури, від ролі освіти, авторитету освітян залежить і те, якою мовою спілкуватиметься молодь за 5-10 років.

— Нещодавно МОН підтримало законопроєкт, який фактично забороняє спілкуватися російською на перервах. Як ви вважаєте, чи запрацює він, зважаючи на те, що жодних санкцій не передбачено?

— Головна мета закону – дати чітке визначення українськомовного освітнього процесу, а також інструментарію контролю за виконанням мовного закону, зокрема 21 статті, якою визначено, що мовою освіти є державна мова.

Я знаю, що не тільки міністр, а і профільний комітет підтримує таку ініціативу, і сподіваюся, що у нас знайдуться 226 голосів у Верховній Раді.

Поява цього документа – це, зокрема, і результат проведеного вже третього моніторингового дослідження спільно з Держслужбою якості освіти, які продемонстрували високий рівень застосування української мови в школі, але водночас застосування недержавної мови на перервах, під час проведення виховних заходів. Йдеться про вчителів, дітей і батьків.

Для того, щоб поліпшити ситуацію, я запропонував посилити контроль з одного боку керівників і засновників, а з іншого – розробити додаткові можливості для підвищення рівня викладання української мови і, звичайно, опанування української мови як державної з боку батьків. Тому що від батьків залежить, якою мовою спілкуються діти вдома. Відповідно, ця мова автоматично стає і мовою спілкування на перервах, і в соціальних мережах.

— Йдеться про курси для батьків?

— Звичайно.

— А як вони будуть організовані? Це на базах школи?

— Це завдання місцевої влади – створити найкращі можливості для батьків.

— Тобто якщо низової ініціативи не буде, то воно і не запрацює?

— Звичайно. Місцева влада повинна розуміти це. Якщо не подолати в Україні режим двомовності, ми будемо мати незворотні наслідки. Сучасна двомовність це, зокрема, і результат феномену соціолінгвістичного характеру, який називається диглосія.

Диглосія в нинішньому мовному просторі означає російсько-українську двомовність, де в пріоритет ставиться російська – в домашньому спілкуванні, соціальних мережах і у спробах захистити себе як носія і мовця російської мови в окремих сферах суспільного життя.

Це приблизно те саме, що було в XX столітті, коли українська мова асоціювалася з мовою села, невисокої культури, а російська мова – начебто мова імперії, влади, культури.

Водночас ця **двомовність тягне за собою такий феномен у соціолінгвістиці як *мовна шизофренія*, коли одночасне застосування кількох мов із невизначеним пріоритетом української як державної тягне за собою шизофренію і в поведінці, і у ставленні до *національних інтересів***.

Через це частина громадян продовжує ходити до церкви, яка асоціюється з російською православною церквою. Через це є колаборанти і люди, які здають українські позиції; люди, які вважають, що можна домовитися з Росією, що є хороші росіяни. Але це небезпечно, шкідливо і загрожує національним інтересам.

З двомовністю треба боротися – зокрема, такими законодавчими ініціативами, які запропонували Наталка ***Піна***, тобто посиленням присутності української мови.

Якщо це стосується закладів освіти, то мають бути кадрові перестановки, заміна директорів. Якщо університетів – дострокове розірвання контрактів з ректорами.

Що стосується малого і середнього бізнесу – елементарна відмова. Громадяни повинні зробити висновки ногами і перейти з однієї кав'ярні в іншу.

— Ви згадали про мовні курси для батьків. Це буде рекомендацією чи обов'язком?

— Такі мовні курси вже є, але я вважаю, що вони повинні бути при кожній школі – як можливість і для дітей, і для батьків опанувати українську мову, познайомитися з новими творами української літератури. Це і розмовні клуби, і зустрічі з цікавими людьми. Таке було і таке є. Але про це треба більше говорити.

— Тут також питання ресурсу – чи вистачає вчителів, бо це додатковий робочий час.

— Це питання до директорів і до засновників. Якщо є виклики, на них треба адекватно реагувати. Я як учитель, як викладач університету, прекрасно розумію, що такі можливості були, я ними користувався. І в мене серед студентів, батьківства, серед моїх учнів ніколи таких проблем не було.

— Якби ви могли звернутися до всіх батьків, які досі спілкуються з дітьми російською, власне виховують їх російською, що б ви їм сказали?

— Якщо ми не хочемо, щоб ця війна дісталася нашим дітям, ми повинні розмовляти зі своїми дочками і синами українською мовою.

Моя дочка народилася 29 листопада 2013 року в часи Революції гідності. Вона ніколи не жила в мирі. Я дуже хочу, щоб вона побачила день, коли не буде ракетних обстрілів наших міст, щоб вона не чула повітряної тривоги, не ховалася в бомбосховище і не плакала. Хочу, щоб вона побачила Україну сильною і незламною.

Сила, незламність і наша єдність напряму пов'язані із питаннями наших пріоритетів. Пріоритет – це мова, пріоритет – це освіта, пріоритет – це безпека і, звичайно, наше духовне життя.

— Тобто ви говорите про комплекс цінностей?

— Звичайно.

— Як ви вважаєте, що глобально має статися, аби українці перестали розмовляти російською? Зміна поколінь?

— Я закликаю громадян України бути відповідальними перед загрозами. Це війна за наше життя і майбутнє. Сильнішого контраргументу, яким би можна було переконати громадян України відмовитися від мови країни-агресора в умовах геноциду проти українського народу, я не бачу.

Діана Кречетова, Катерина Хорощак, "Українська правда. Життя"

***

№ 172

Олег Кіпер: Ключова фігура у контролі зернового експорту України

2024-10-20

Олег Олександрович Кіпер – з 30 травня 2023 року обіймає посаду голови Одеської обласної військової адміністрації, заслужений юрист України, кандидат юридичних наук. Він нагороджений нагрудними знаками «За сумлінну службу в органах прокуратури» III та II ступенів.

У період президентства Віктора Януковича Олег Кіпер працював заступником начальника слідчого управління Генеральної прокуратури України. Після Революції Гідності, 23 жовтня 2014 року, його було звільнено з органів прокуратури в рамках люстрації.

У 2015 році Олег Кіпер безуспішно балотувався до Одеської міської ради як самовисуванець. Після звільнення у 2016 році він отримав свідоцтво про право на зайняття адвокатською діяльністю та заснував адвокатське об'єднання «Астрея ОВС».

У листопаді 2019 року Кіпер був зареєстрований у Києві як фізична особа-підприємець у сфері права, але діяльність була припинена. З квітня 2019 року він надавав професійну допомогу Офісу Президента України з питань діяльності правоохоронних органів.

До початку 2020 року отримав пропозицію стати одним із позаштатних радників керівника Офісу Президента Андрія Єрмака на громадських засадах. На цій посаді він також консультував з питань правоохоронної діяльності.

29 серпня 2019 року було поновлено судовий розгляд справи щодо відновлення Олега Кіпера на посаді, який був зупинений у грудні 2014 року.

11 вересня 2019 року Окружний адміністративний суд міста Києва постановив, що люстрація була застосована до прокурора Кіпера безпідставно, оскільки не було доведено його причетність до узурпації влади президентом Януковичем. Суд ухвалив негайно поновити Кіпера на посаді старшого прокурора Головного управління нагляду у кримінальному провадженні Генеральної прокуратури та виплатити йому 805 тисяч гривень заробітної плати за вимушений прогул. Крім того, суд зобов'язав виключити його з реєстру люстрованих осіб Міністерства юстиції.

9 червня 2020 року Олег Кіпер був призначений на посаду заступника прокурора Києва за наказом Генерального прокурора. 27 липня 2020 року Генеральний прокурор Ірина ***Венедіктова*** представила Кіпера колективу столичної прокуратури як нового керівника.

Ще під час роботи прокурора Олег кіпер потрапив скандал коли стало відомо, як тоді ще очільник Київської міської прокуратури провів новорічно-різдвяні свята у відпустці за кордоном, де перебував протягом 10 днів. Він виїхав з України 29 грудня 2022 року через польський кордон і повернувся 8 січня 2023 року. Про це повідомили журналісти "Схем".

Тоді Олег Кіпер підтвердив, що перебував за кордоном у відпустці, пояснивши це «сімейними обставинами», але відмовився розкрити назву країни, де він відпочивав, посилаючись на міркування безпеки. Також з його слів однією з причин було те, що його дружина влітку 2022 року змінила російське громадянство на українське.

"У кінці грудня 2022 року, у зв'язку з виниклими сімейними обставинами та необхідністю виїзду за кордон, я подав заяву щодо надання мені відпустки з можливістю виїзду за кордон. Усі документи, що підтверджують право на виїзд, були подані до компетентних органів, і після їх розгляду було надано відповідний дозвіл", – йдеться у відповіді Кіпера, переданій журналістам його пресслужбою.

Однак, "Схеми" виявили, що російський паспорт Ірини Кіпер станом на початок 2023 не був анульований. Журналісти перевірили чинність документа за допомогою офіційного сервісу МВС Росії і встановили, що цей паспорт залишається дійсним. Також вони знайшли її індивідуальний номер платника податків на офіційному сайті Федеральної податкової служби Росії.

1 Кипер Ирина Владимировна

Источник информации: ФИС ГИБДД

1.1 Основная информация

ФИО :	Кипер Ирина Владимировна
Дата рождения:	02.07.1985

1.2 Документы

1.2.1 Паспорт гражданина Российской Федерации

Серия 1408 № 977902	**10.02.2009**	–	–
	(срок действия)		
ПЕРСОНАЛЬНЫЕ ДАННЫЕ			
ФИО:	Кипер Ирина Владимировна		
Дата рождения:	02.07.1985		

1.2.2 Паспорт гражданина Российской Федерации

Серия 1405 № 567909	**29.07.2005**	–	–
	(срок действия)		
ПЕРСОНАЛЬНЫЕ ДАННЫЕ			
ФИО:	Кипер Ирина Владимировна		
Дата рождения:	02.07.1985		

1.2.3 Водительское удостоверение

Серия 9918 № 102543	**29.07.2020**	**29.07.2030**	–
– (номер и дата записи в реестре)	(срок действия)		
Выдан:	10570 Отделение экзаменационной работы Межрайонного регистрационно-экзаменационного отдела Государственной инспекции безопасности дорожного движения Управления Министерства внутренних дел России по Белгородской области (дата выдачи, подразделение)		
	– (место выдачи)		
Категория ТС:	B,B1,M		
Особые отметки:	2008		
Водительский стаж:	2008		
Медицинские ограничения:	B1(AS)		
ПЕРСОНАЛЬНЫЕ ДАННЫЕ			
ФИО:	Кипер Ирина Владимировна		
Дата рождения:	02.07.1985		

1.2.4 Водительское удостоверение

Серия 31ВА № 113578	**11.09.2010**	**11.09.2020**	–
от 11.09.2010 (номер и дата записи в реестре)	(срок действия)		
Выдан:	370 7 ОТД. МОТОТРЭР УВД ПО БЕЛГОРОДСКОЙ ОБЛ. (дата выдачи, подразделение)		
	– (место выдачи)		
Учебное заведение:	ПУ 6 БЕЛГОРОД Г (6)		

1 Кипер Ирина Владимировна

Источник информации: СПО СК: АС "Российский паспорт"

1.1 Основная информация

ФИО :	Кипер Ирина Владимировна
Пол:	Женский
Дата рождения:	02.07.1985
Место рождения:	ГОР. БЕЛГОРОД

1.2 Документы

1.2.1 Паспорт гражданина Российской Федерации

Серия 1408 № 977902	**10.02.2009** (срок действия)	–	**Действителен**
Выдан:	10.02.2009, 310002 ОТДЕЛЕНИЕМ №1 ОУФМС РОССИИ ПО БЕЛГОРОДСКОЙ ОБЛАСТИ В ГОРОДЕ БЕЛГОРОДЕ (дата выдачи, подразделение)		
	Российская Федерация, БЕЛГОРОДСКАЯ ОБЛ. (место выдачи)		
Причина выдачи:	ИЗМЕНЕНИЕ УСТАНОВОЧНЫХ ДАННЫХ		
ПЕРСОНАЛЬНЫЕ ДАННЫЕ			
ФИО:	Кипер Ирина Владимировна		
Пол:	Женский		
Дата рождения:	02.07.1985		
Место рождения:	БЕЛГОРОДСКАЯ ОБЛ.. Доп.сведения: БЕЛГОРОДСКАЯ ОБЛ., БЕЛГОРОДСКАЯ ОБЛ., БЕЛГОРОДСКАЯ ОБЛ., ГОР. БЕЛГОРОД		

1.2.2 Загранпаспорт гражданина Российской Федерации

Серия 76 № 3296709	**12.08.2020** (срок действия)	–	**Действителен**
Выдан:	12.08.2020, МВД 31001 (дата выдачи, подразделение)		
	Российская Федерация, БЕЛГОРОДСКАЯ ОБЛ. (место выдачи)		

- В 2005 році працювала в РФ в ГО АВТОНОМНАЯ НЕКОММЕРЧЕСКАЯ ОРГАНИЗАЦИЯ «ОБРАЗОВАТЕЛЬНО-ИССЛЕДОВАТЕЛЬСКИЙ И ИЗДАТЕЛЬСКИЙ ЦЕНТР «ВЕСТНИК ЕВРАЗИИ».
- ИНН работодателя : **7710394627**
- ОКАТО : **45286575000**

- За наявними даними, зазначена організація використовувалась спеціальними службами РФ для підбору перспективної молоді та її подальшого залучення до співпраці.

Окрім цього, зафіксовано неодноразове одноденне відвідування Москви по залізничному маршруту Бєлгород-Москва-Бєлгород на протязі 2017 – 2020 років:

- Москва – Бєлгород 31.01.2017 10:26 - 01.02.2017 08:05; з прибуттям в Москву літаком по закордонному паспорту та вибуттям із Бєлгороду в Україну автомобільним транспортом.
- - Бєлгород (відправлення 30.07.2018 09:00) – Москва (прибуття 31.07.2018 06:56) та Москва (відправлення 31.07.2018 10:26) – Бєлгород (прибуття 01.08.2018 08:00).
- - Бєлгород (відправлення 21.06.2019 09:00) – Москва (прибуття 22.06.2019 06:56) та Москва (відправлення 22.06.2019 04:00) – Бєлгород (прибуття 22.06.2019 10:55).
- - Бєлгород (відправлення 13.02.2020 09:05) – Москва (прибуття 14.02.2020 06:56) та Москва (відправлення 14.02.2020 03:47) – Бєлгород (прибуття 14.02.2020 10:53).

Попри те, що журналісти тричі намагалися дізнатися, в якій країні головний прокурор Києва провів свою відпустку, він відмовився відповідати, зазначивши лише, що “відпустка не була святковою чи новорічною”.

На питання журналістів щодо чинності російського паспорта його дружини, Олег Кіпер відповів, що цим питанням займалася міграційна служба України.

Коли журналісти поцікавилися, як Міграційна служба України може допомагати громадянам РФ виходити з російського громадянства, очільник київської прокуратури зазначив, що це питання належить до компетенції міграційної служби, і порадив звернутися до них за роз’ясненнями.

Однак у положенні про Державну міграційну службу України вказано, що відомство займається питаннями прийняття до громадянства України та припинення громадянства України, але не має завдань, пов’язаних з виходом з громадянства інших країн.

Окрім цього видання “Версії” з’ясувало, що дружина київського прокурора у 2005 працювала у російській організації “Видавничий центр “Вісник Євразії”, який спецслужби країни-агресорки використовували для пошуку та залучення до співпраці “перспективної молоді”.

2. Декларації Олега Кіпера

Остання декларація Кіпера, подана до люстрації і доступна в мережі, датована 2011 роком. Тоді Кіпер працював у прокуратурі Івано-Франківської області і декларував лише ВАЗ 2005 року випуску, зарплату у 154,9 тисячі гривень та 15 тисяч гривень доходу дружини. Інших доходів, нерухомості чи автомобілів родина офіційно не мала.

Однак декларація чиновника за 2019 рік свідчить, що в період з 2015 по 2019 роки новопризначений керівник столичної прокуратури разом із дружиною стали власниками майна на суму щонайменше 26,1 мільйона гривень. Згідно з даними реєстру речових прав на нерухомість, все це майно було придбане саме шляхом купівлі.

Зарплата Кіпера за 2019 рік становила 489,5 тисяч гривень, причому більшу частину він отримав від “Укрзалізниці”, а лише 52 тисячі – від власного адвокатського об’єднання. Дружина прокурора, Ірина Кіпер офіційно заробила 4,4 мільйона гривень від підприємницької діяльності. Вона володіє двома підприємствами в Одесі, що займаються ремонтом та обслуговуванням автомобілів.

Ірина Кіпер також позичила майже 6 мільйонів гривень одній із компаній, пов’язаних із чоловіком. 2019 року вона взяла в борг 25 мільйонів гривень.

Крім того, родина отримала 482,8 тисячі гривень від продажу майна та адвокатської фірми. На рахунках і в готівці Кіпери мають майже 2,7 мільйона гривень, а також кілька десятків тисяч євро і доларів.

У 2019 році Олег Кіпер придбав дві квартири загальною вартістю 8,6 мільйона гривень у житловому комплексі бізнес-класу в Печерському районі Києва. У цьому ж будинку його дружина придбала ще одну квартиру за 8 мільйонів гривень. Також Кіпери володіють трьома паркомісцями загальною вартістю 2,6 мільйона гривень.

У 2015 році Ірина Кіпер придбала квартиру за 1,8 мільйона гривень у Дарницькому районі Києва. Крім того, на неї записано низку нерухомості в Яремчі, Івано-Франківської області. У 2016 році вона купила земельну ділянку з будинком за 2,3 мільйона гривень. Пізніше вона придбала ще одну ділянку в Яремчі та отримала від місцевої влади котедж і недобудовані апартаменти.

Ірина Кіпер також вже понад 18 років володіє частиною квартири в Росії та має квартиру в Одесі.

За останні три роки подружжя також придбало автомобілі Range Rover Sport, Toyota RAV4 і Toyota Camry, загальна задекларована вартість яких становить 2,7 мільйона гривень.

Крім того, у декларації зазначено два види криптовалюти загальною вартістю 4,9 та 9,3 мільйона гривень.

І було б цікаво дізнатися чи стало швидше стала збагачуватися сім'я Кіперів після поновлення Олега Кіпера держслужбовцем, але національне агентство з питань запобігання корупції засекретилодекларації Олега Кіпера за 2021, 2022 та 2023 роки у зв'язку з мобілізацією.

Про це повідомила прессекретарка очільника Одеської обласної військової адміністрації Юлія Колтак у коментарі "Центру публічних розслідувань".

"Олег Кіпер подав декларації за 2021, 2022 та 2023 роки як очільник прокуратури міста Києва та як начальник Одеської ОВА. Через те, що пан Кіпер був мобілізований до лав ЗСУ, НАЗК не оприлюднює його декларації в публічному просторі. Це є заходами безпеки під час війни," – пояснила Колтак.

Журналісти звернулися до НАЗК із запитом, але поки що не отримали відповіді.

Зазначимо, що агентство не приховує декларації всіх голів ОВА. Наприклад, декларація голови Миколаївської ОВА Віталія Кіма була оприлюднена.

3. Діяльність Олега Кіпера на поту Одеської ОВА

По справжньому продуктивною держслужба в Олега Кіпера почалась вже після призначення головою Одеської обласної військової адміністрації 30 травня 2023 року.

І вже літом 2023 Олег Кіпер розпочав налаштовувати перспективи збагачення на новій посаді.

За 2023 році українські експортери зерна отримували понад мільярд доларів на місяць. За рік Україна експортувала щонайменше 50 мільйонів тонн сільськогосподарської продукції на суму 12 мільярдів доларів.

Найбільшими експортерами стали компанії «Кернел Трейд», «Нібулон» і «Луї Дрейфус» — гіганти агроринку, що традиційно домінують в Україні. Основними покупцями українського зерна виявилися Румунія, Іспанія та Китай.

Однак дані щодо Румунії можуть бути оманливими, адже багато агрохолдингів продавали зерно власним дочірнім компаніям у цій країні, і подальші продажі залишаються невідомими для української митниці.

Крім того, через одеські порти було вивезено зерна на шість мільярдів гривень сумнівними компаніями, які, ймовірно, є фіктивними. Це зерно було придбане за готівку, що дозволило уникнути сплати податків.

У 2023 році з 16 мільйонів тонн пшениці, що експортувались з України, 13,7 мільйона тонн були відправлені через Одесу, що складає 85%.

Тож керуючи потоками експорту зерна в Одеській області, Олег Кіпер, відіграє ключову роль в контролі майже всього зернового експорту України.

18 серпня 2023 року Олег Кіпер, голова Одеської обласної військової адміністрації, разом з генералом Едуардом Москальовим, командувачем Оперативно-стратегічного угруповання військ «Одеса», видали спільний наказ №19. Він мав на меті забезпечення фінансової дисципліни під час воєнного стану та боротьбу з тіньовими явищами.

Проте суть наказу виявилася менш прозорою. Першим пунктом документа підприємцям рекомендували подавати митні декларації типу РР (періодичні декларації) за 10 днів до фактичного навантаження вантажу. Це означає, що всі митні накладні мають бути зареєстровані до дати навантаження товару.

Декларація типу РР дозволяє подавати інформацію про кілька партій товару впродовж певного періоду. Однак раніше не існувало вимоги подавати таку декларацію за десять днів до вивезення.

З початком повномасштабного вторгнення в Україну обсяг чорного експорту зерна значно зріс. Легальні експортери втрачали до 35% через відсутність ПДВ-відшкодування та валютні коливання. У той час як нелегальні контрагенти купували зерно за готівку і не сплачували податки.

Також після видання наказу №19 на ринку з’явилося 400 нових компаній. Частина з них є частинами відомих агрохолдингів або мають успішний досвід експорту. Однак особливу увагу привернули компанії з підозрілою фіктивною діяльністю, зареєстровані або змінивши власників у 2023 році. Багато з них не мають виробничих потужностей і до цього не займались експортом.

Зокрема, було виявлено близько сорока підозрілих компаній, напрклад, одна з таких компаній одноденок вивезла зерна на $40 мільйонів та має той самий номер телефону, що і ще 139 юридичних осіб. Інша компанія, що експортувала зерно на $20 мільйонів, є власністю психолога з Узбекистану Олександра Райкова.

Деякі з цих чотирьох сотень компаній, за інформацією з Одеської митниці, можуть бути пов’язані з Олегом Кіпером, але і сам факт видання наказу №19 свідчать про особистий контроль Олегом Кіпером над 85% агроекспорту України задля власної вигоди.

Одним із можливих напрямків, куди могли перетекти непрозорі кошти, є курорт ***Буковель***. Бізнес-партнер Олега Кіпера активно реалізує тут кілька престижних і дорогих будівельних проєктів.

***

Проект «Glacier»

передбачає будівництво комплексу апартаментів у п’яти корпусах на площі 2,3 га на сході Молодіжного озера. Загальна площа понад 800 апартаментів складає 65,7 тис. кв. м. Перша черга вже завершена і розпродана.

***

Ще один масштабний проект – «Escape City», розташований на місці автостоянки «Полки» поблизу витягів.

На площі 8 га планується побудувати 8 корпусів, з яких перший вже має 360 квартир. Загальна вартість обох проєктів може перевищити $200 млн, з урахуванням витрат на преміум-житло. Вартість квадратного метра тут стартує від $5 тис.

Бенефіціаром обох проєктів є Василь ***Кавлак*** з Івано-Франківська, чия особа досі залишається непублічною. Йому належать компанії «Глейшер Хілл» та «В.Д. Груп», які виступають замовниками і виконавцями будівельних робіт відповідно. Більш публічною є його дружина, Інесса Кавлак, з якою Олег Кіпер навчався в Одеській юридичній академії.

Інесса Кавлак займала посаду судді до 2018 року, а її декларація свідчить про значний бізнес її чоловіка, включаючи туркомплекс та численні земельні ділянки в селі Поляниця, яке є частиною курорту Буковель. Серед майна – котеджне містечко WEST HILLS та готельно-рекреаційні комплекси REST&SKI, GIRSKI та інші.

До війни Кіпери придбали земельну ділянку та побудували будинок у Поляниці, оформлений на дружину голови Одеської ОВА Ірину. Олег Кіпер також є бізнес-партнером Кавлака у двох сонячних електростанціях на Івано-Франківщині.

Кіпер та Кавлак мають складну мережу зв’язків.

Після люстрації Кіпер заснував юридичну компанію «Астрея ОВС», де одним з партнерів був Віталій ***Ільчишин***, нинішній заступник голови Івано-Франківської ОДА.

У 2022 році ОДА передала фірмі ***Кавлака*** земельну ділянку на 49 років. Віталій ***Ільчишин*** придбав апартаменти у ЖК Glacier за значно нижчою ціною, ніж ринкова.

Ймовірно, Володимир ***Продивус***, колишній депутат і бізнесмен з Вінниці, також причетний до проєктів у Буковелі.

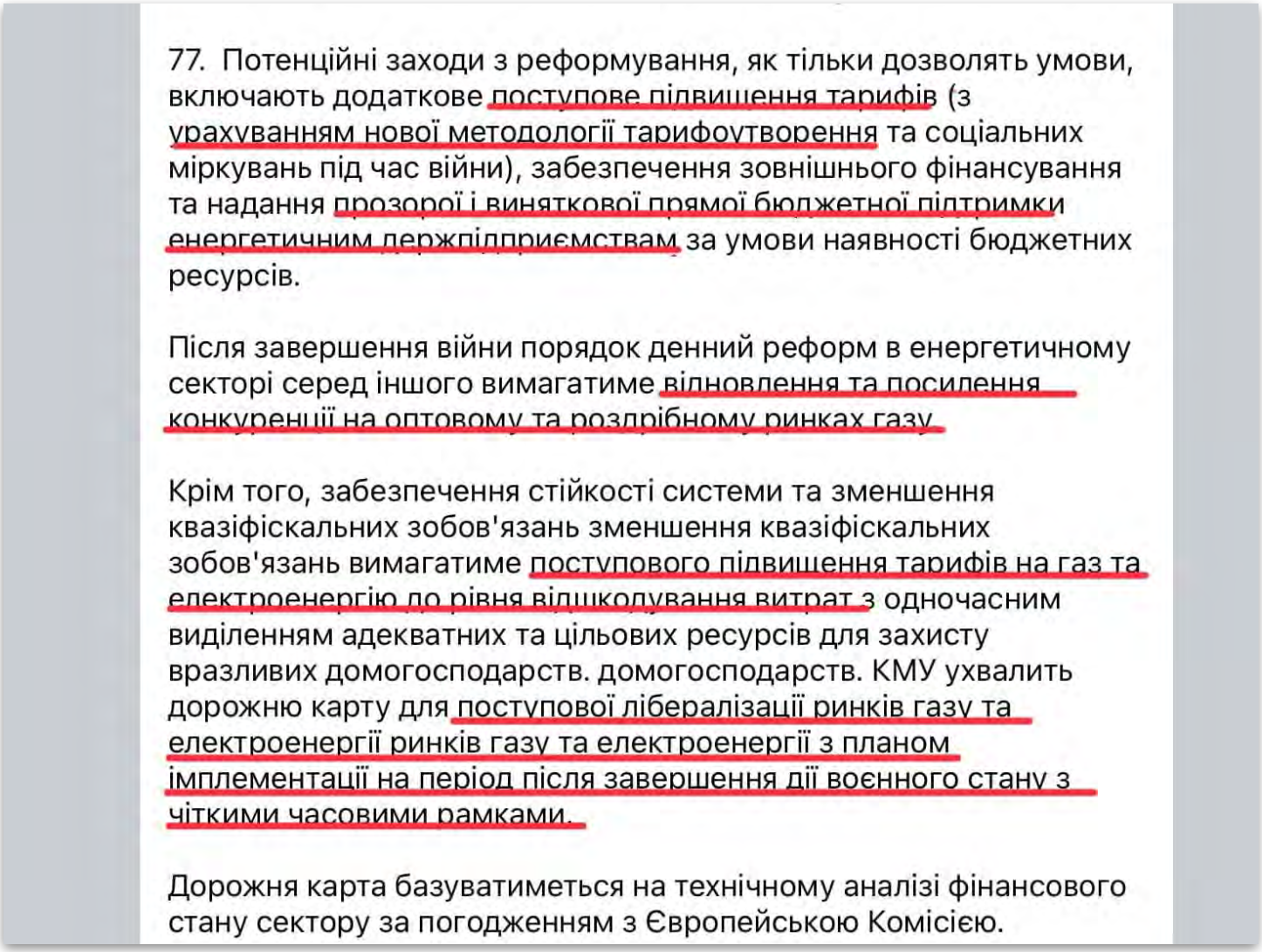
Продивус є близьким другом Володимира ***Ільчишена***, і його бізнеси тісно пов'язані з політичною та бізнесовою елітою. Його вплив на політичні рішення і зв'язки з колишніми партнерами підкріплюють можливу участь у розбудові Буковеля.

Ось так, через складні політичні, бізнесові зв'язки та хлібну посаду, Олег Кіпер та його партнери реалізують великі проєкти на популярному карпатському курорті.

***

№ 173

Нижче текст 77 статті Меморандуму з МВФ, яка саме стосується енергетичних ринків та тарифів

77. Потенційні заходи з реформування, як тільки дозволять умови, включають додаткове поступове підвищення тарифів (з урахуванням нової методології тарифоутворення та соціальних міркувань під час війни), забезпечення зовнішнього фінансування та надання прозорої і виняткової прямої бюджетної підтримки енергетичним держпідприємствам за умови наявності бюджетних ресурсів.

Після завершення війни порядок денний реформ в енергетичному секторі серед іншого вимагатиме відновлення та посилення конкуренції на оптовому та роздрібному ринках газу.

Крім того, забезпечення стійкості системи та зменшення квазіфіскальних зобов'язань зменшення квазіфіскальних зобов'язань вимагатиме поступового підвищення тарифів на газ та електроенергію до рівня відшкодування витрат з одночасним виділенням адекватних та цільових ресурсів для захисту вразливих домогосподарств. домогосподарств. КМУ ухвалить дорожню карту для поступової лібералізації ринків газу та електроенергії ринків газу та електроенергії з планом імплементації на період після завершення дії воєнного стану з чіткими часовими рамками.

Дорожня карта базуватиметься на технічному аналізі фінансового стану сектору за погодженням з Європейською Комісією.

2024-10-24

Кучеренко

Зверніть увагу на ключові фрази:

1. «Нова методика тарифоутворення»

2. «Прозора пряма бюджетна підтримка енергетичним держпідприємствам».

3. «Відновлення (!!!) та посилення конкуренції на оптовому та роздрібному ринках газа».

4. «Поступове підвищення тарифів на газ та електроенергію до рівня відшкодування витрат (!!!)»

Звертаю увагу

1) — ніякого «ринку газу» зараз немає

тому

2)— вимоги керівництва ***Нафтогазу*** про якісь **«ринкові ціни» для населення** дивують своєю наївністю, м’яко кажучи.

А ось що стосується «рівня відшкодування витрат», то саме визначення реальної собівартості енергоресурсів стане ключовим завданням для нас з вами на найближче майбутнє!

***

№ 174

Останнім часом Департамент територіального контролю міста Києва під керівництвом Михайло Буділов взагалі знахабнів

вулиця Джона Маккейна, 28/25

2024-10-24

Могильний

Ви бачили, скільки з'являється прибудов до житлових будинків під усілякі магазинчики, кафе та салони? Всі вони - незаконне будівництво на САМОВІЛЬНО зайнятій комунальній землі. Все це через корупційну схему з Контрольними картками на порушення благоустрою.

Раніше у випадку активності місцевих мешканців, КМДА реагувало і прикривало окремі самобуди.

Тепер - ні.

Навіть в Печерському районі.

Навіть коли мешканці будинку місяцями пишуть звернення і ходять на прийоми. В Департаменті терконтролю з них лише насміхаються.

А потім з них насміхаються в поліції, посилаючись на діючу картку на порушення благоустрою.

Чудовий приклад - вулиця Джона Маккейна, 28/25.

По документах - реконструкція приміщень в межах існуючих фундаментів.

Точніше, так було до травня 20224.

1) — Бо в травні "реконструкцію" офіційно ввели в експлуатацію. МУО і повідомлення про початок будівництва після цього автоматично втратили чинність.

А от видана ***Буділовим*** під ці документи ***Контрольна картка*** - ні.

2) — Далі забудовник через чорного нотаріуса **зареєстрував вже нові приміщення із 22 м.кв. прибудови** (яку по документах не будував).

3) — **І використовуючи дах в КМДА почав ці вигадані квадратні метри будувати в реальності.**

Місцеві мешканці повідомляють, що останні кілька днів у забудовника загострення - заливає фундаментну плиту бетоном, як навіжений. Заливає і сьогодні.

І це саме фундамент під прибудову, враховуючи армування та товщину.

Дмитро Білоцерковець, Геннадій Кривошея, не підкажете, через КМДА чи Громраду при КМДА бодай такі дрібні питання можна вирішити швидко?

Чи міський благоустрій тепер лише гроші збирає за організацію корупційного даху і щось зносить хіба що для переділу ринку?

Якщо проблема у Віталію Кличку і його переконати не вдається, то хоч натякніть, як можна допомогти.

Якщо треба, можу статтю написати про ситуацію. Навіть вступ вже придумав, поки допис писав:

"Поки США непублічно захищає Віталія Кличка від нападок ОП, корупція пожирає Київ. Дуже символічно в цьому аспекті виглядає незаконне будівництво в центральному районі на вулиці імені Джона Маккейна. Саме на його прикладі і продемонструємо, як працює одна із побудованих під керівництвом міського голови корупційних схем."

***

№ 175-1

ВІЙНА НА ЗАХИСТ УКРАЇНИ ПОТРОХИ ПЕРЕЙШЛА У ВІЙНУ НА ЗАХИСТ ВЛАДИ ЗЕЛЕНСЬКОГО

2024-10-25

Ружанский

Вчора від ГУР МОУ поширилася така інформація.

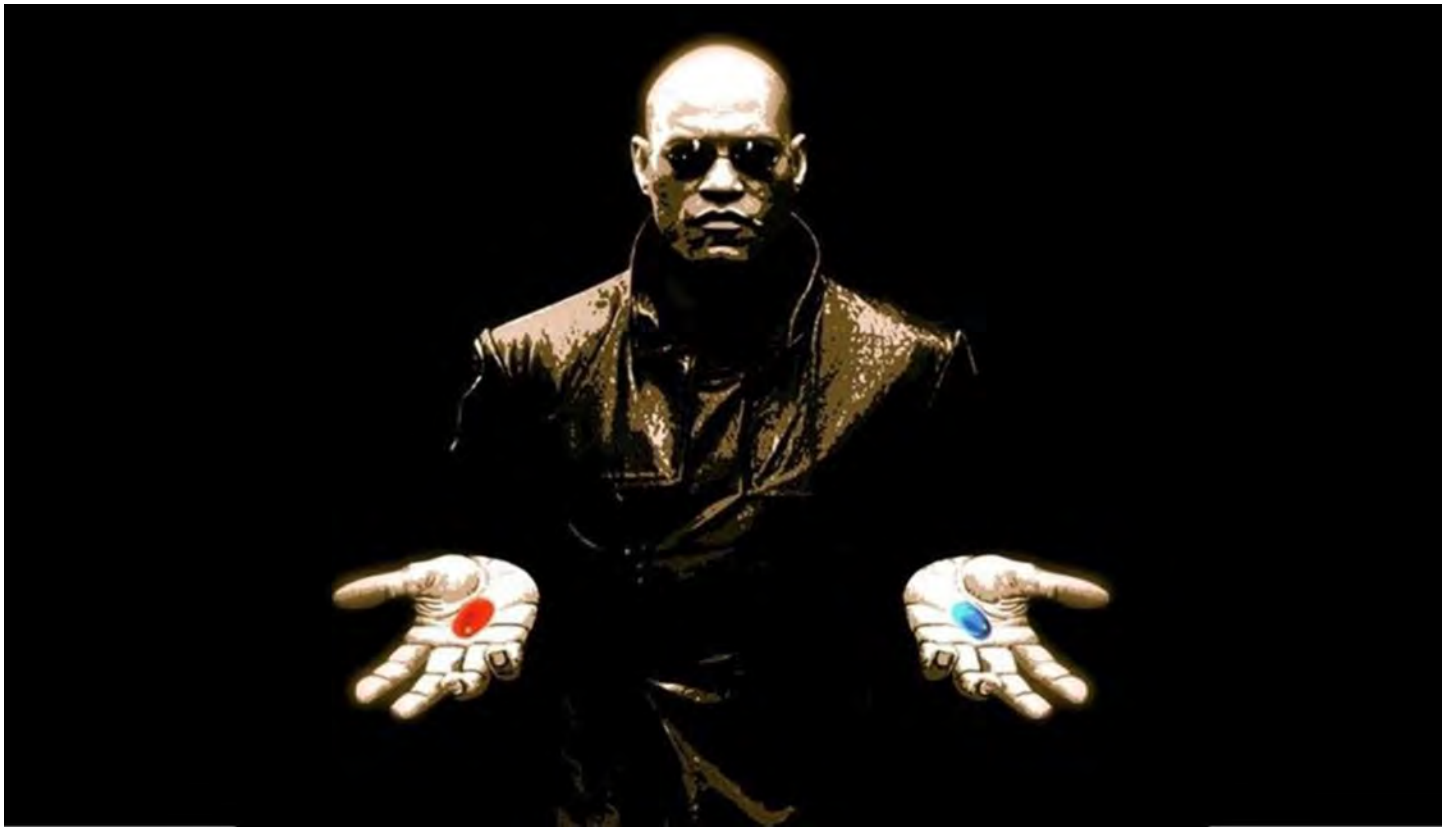
Це вже очевидно, що **будь яка критика зрадницької влади Зеленського-Єрмака і будь-які протести проти неї будуть усіляко обливатися російським брудом**.

Власне, така тенденція йде вже не один день.

— І ***Зермаки*** тут нічого нового не видумали.

— В такі самі обвинувачення своїх опонентів бавився і попередник Зеленського - ***Петро*** Олексійович.

Та й взагалі, **ще з даних давен, різноманітні режими нищили внутрішню опозицію під приводом її *«роботи на зовнішнього ворога»*.**

Але **сьогодні такі звинувачення від режиму, який привів країну на край прірви, виглядають паскудно й мерзенно.**

Власне, замість того, аби

1) — показати світу, що наші демократичні цінності вже мають такий усталений характер, що ми можемо собі дозволити публічну антивладну критику навіть посеред війни,

2) — влада ***Зермака*** кинулася копіювати ***Хуйлостан***, намагаючись закрити незадоволеним рота.

А чому це зараз відбувається?

А тому, що

— зрадницька (або зрадницьки недієздатна) сутність Зеленського, як Президента України, разом з його владним і білявладним оточенням, стала сьогодні абсолютно очевидною.

Ну, для тих, хто хоч трохи здатен в прості силогізми і не пов'язан з зеленою шоблою грошовою пуповиною.

Про те, що **Зеленському разом зі своїми посіпаками, необхідно прибратися з влади**, особисто я, пишу давно.

І саме в контексті його/їх неспроможності керувати країною під час війни з московщиною.

Взагалі керувати і особливо під час війни.

Останнім же часом така необхідність вже голосно озвучується багатьма людьми в медіапросторі.

І навіть до західних аналітиків докотилася ця тенденція прозріння.

Зокрема, до такої думки прийшов відомий австрійський військовий експерт Том ***Купер***.

Втім, багато з тих, хто зробив такий висновок, логічно замислюється над іншим:

> **— а, як прибрати Зеленського у легітимний спосіб, якщо він сам прибиратися не поспішає?**

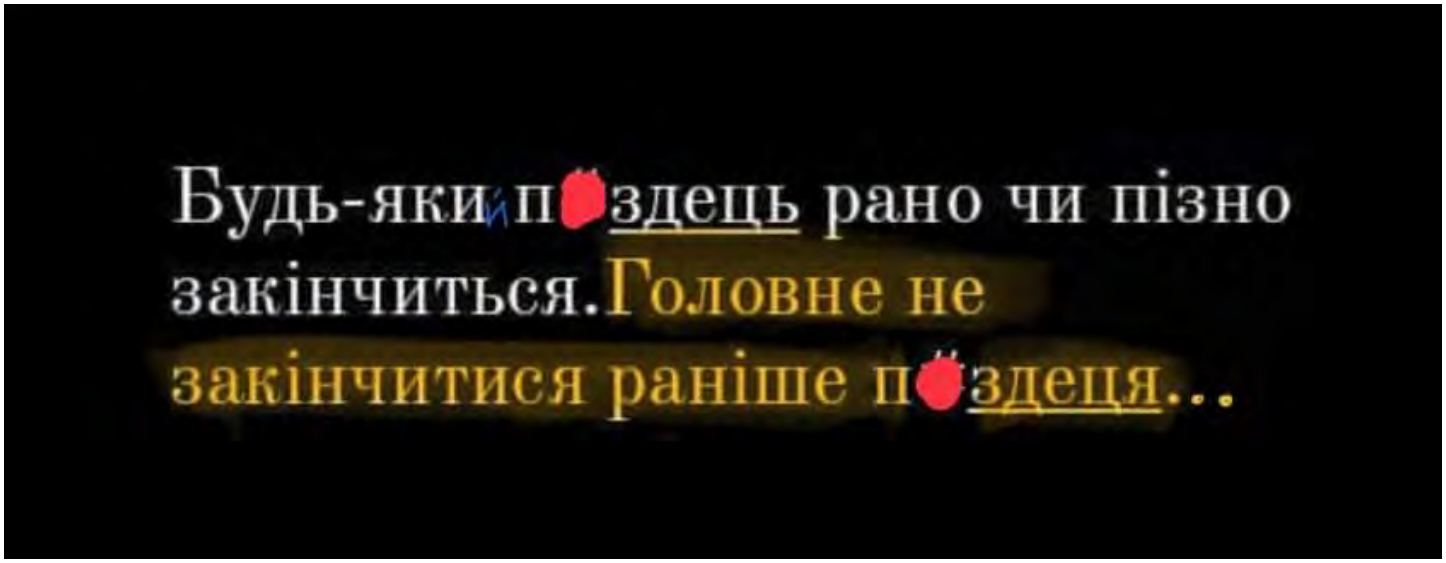
Відповідь проста - ніяк.

А раз ніяк, то нам піздець…

В сенсі, ситуація патова:

> **1) — Зеленський і К° не здатні управляти країною, що веде до поразки у війні з росією і втрати нами великої кількості територій, але**

2) — відсторонити його шоблу від влади законних способів не існує, а ми всі за законність.

Все вірно. Але, є одна річ. Теж логічна.

Коли ми провалимося в прірву остаточно, знайдуться люди, для яких законність буде останнє, на що треба буде звертати увагу для порятунку країни.

Думаю,

1) — ті, хто грає цією недолугою лялькою - Зеленським, від знаходження якого на посаді Президента залежать їхні гаразди, такий варіант теж прораховують.

Тому

2) — **хочуть придушити цю ситуацію у зародку, чим і є вказана на початку допису заява ГУР.**

Трошки дивно, правда, що таку заяву робить саме ГУР, а не СБУ, наприклад, яка безпосередньо займається внутрішньою безпекою, але тут, скоріш за все, банальна конкуренція між силовиками у справі прикриття сраки Зеленського і збереження, разом з цим, своїх зисків.

Власне, якби сам Володимир Олександрович був нормальною людиною, якби він не був стерильно чистим до усього українського, якби він міг критично ставитися до себе і своєї діяльності,

— він вже давно повинен був або сам відійти від влади, або утворити якийсь комітет національного порятунку з відомих людей, яким не байдужа доля України, але які є його політичними опонентами.

Звісно, надавши такому комітету відповідні для критичного стану у країні повноваження.

Не конституційно і незаконно?

Але такий "неконституційний" спосіб порятунку України кращий, ніж можливе збройне протистояння в країні.

Але, це наврядчи.

> **— Зеленський і Єрмак, точніше, Єрмак і Зеленський, скоріше задавляться ніж поділяться повноваженнями навіть на краю прірви для Держави.**

Тому, єдине рішення для них у найближчій, або середньостроковій перспективі, задля збереження себе при владі, це якийсь договір з Хуйлом про ***припинення бойових дій***.

До цього все йде. І до цього, власне, нас і вели весь цей час.

Тобто, це не мирний договір буде, а саме домовленість про ***призупинення бойових дій***.

> — За таким сценарієм, зі здачею великої частини нашої території Хуйлу, **в Україні залишається воєнний стан, а Зермаки залишаються при владі на невизначений час**.

А Хуйлу і окупації тих українських земель, які він вже захопив, буде достатньо для оголошення перемоги.

Це, звісно, мої припущення. Але, думаю, такий план у Зеленського вже проробляється.

Єдине... Як там у московитів кажуть?

- " Гладко било на бумагє, да забилі про оврагі." А в Україні "оврагі" для всіх небожителів завжди були глибокими.

СПЕКТАКЛЬ-РЕКОНСТРУКЦИЯ
Нюрнбергский
ПРИГОВОР
УРОКИ ИСТОРИИ
ДЛЯ НАСТОЯЩЕГО И БУДУЩЕГО
ПРАВДА

***

№ 175-2

Сухопутні війська ЗС України 2024-10-19
1 дн. ·

До уваги громадськості та медіа

З моменту набуття чинності змінами, які стосуються мобілізаційної політики в цілому, відповідно до Закону України "Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо окремих питань проходження військової служби, мобілізації та військового обліку" було внесено ряд суттєвих змін, які стосуються порядку призову громадян на військову службу під час мобілізації, на особливий період, який було уточнено Постановою Кабінету міністрів України від 16 травня 2024 року № 560.

Не дивлячись на широку інформаційно-просвітницьку кампанію, яку проводить держава в частині роз'яснення мобілізаційних заходів, почастішали випадки поширення викривленої та не перевіреної інформації, яка спрямована на підбурювання та розхитування суспільно-політичної обстановки в середині країни, нагнітання соціальних настроїв серед населення та, як наслідок, зриву мобілізації громадян України до лав Сил оборони України.

Нагадаємо, що будь-які викривлення та маніпулятивні тлумачення вимог чинного законодавства України відносно мобілізаційних заходів чи поширення не правдивої (компрометуючої) інформації, спрямованих на підрив безпекових заходів держави в цілому, надання будь-яких оціночних суджень без чіткої їх аргументації і достовірних фактів та їх поширення через різноманітні канали (особливо Інтернет-медіа) з корисливою метою (умислом) слугують лише одній єдиній меті – підривати довіру суспільства до державних інституцій та Сил оборони України в цілому.

Зазначимо, що Законом України від 8 квітня 2014 року № 1183-VII "Про внесення змін до Кримінального кодексу України"
Розділ 1 Особливої частини "Злочини проти основ національної безпеки України" доповнений статтею 114-1 "Перешкоджання законній діяльності Збройних Сил України та інших військових формувань".

Відповідно до нього, компетентні органи можуть порушувати відносно таких осіб кримінальні провадження задля захисту законної діяльності Сил оборони України та безпеки громадян, що є найважливішим завданням всіх складових сектору безпеки і оборони України.

Спекулятивні дії в інформаційному просторі, які полягають у прямих звинуваченнях начебто не законних дій представників територіальних центрів комплектування та соціальної підтримки будуть перевіряти правоохоронні органи в межах їх повноважень та компетенцій.

В той же час, всі наявні порушення з боку самих ТЦК та СП не залишаються без належної оцінки та контролю з боку командування Сухопутних військ. Кожному випадку надається належна правова оцінка з усіма санкціями, які передбачає чинне законодавство України.

Також, зазначимо, що в усіх без виключення обласних центрах України налагоджено дієву взаємодію обласних ТЦК та СП з представниками Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини.

Командування Сухопутних військ Збройних Сил України вкотре закликає громадян України, медіа всіх форм власності та приналежності, інтернет-блогерів – послуговуватись виключно офіційною та перевіреною інформацією. Всі, без виключення, комунікаційні структурні підрозділи Оперативних командувань, частин та підрозділів Сухопутних військ, ТЦК та СП працювали, працюють і будуть працювати в режимі 24/7 заради належної інформаційної підтримки і зворотного зв'язку та до нашої спільної Перемоги.

Тільки спільними зусиллями та усвідомленими діями ми можемо побороти ворога.

Наша сила – в єдності!

***

№ 176

(Вдруге)

Том Купер перейшов до кількаденних звітів і хоч це давніший (сьогоднішній вже перекладаємо), все одно пропонуємо його, бо аналітик критикує тенденції, що мають бути усунуті, якщо хочемо втримати ситуацію: спершу він взагалі люто накидається на українське керівництво за обіцянку розробити свою ядерну бомбу, що видається йому безвідповідальною авантюрою в царині дипломатії (ми опускаємо цю частину через її надмірний обсяг і риторичність). У перекладеній основній частині звіту також висловлено досить зауваг – наприклад, про недоцільність дальшого утримування курського плацдарму чи принаймні хибність рішення відіслати туди підрозділи ТРО. На інших напрямках росіяни, на жаль, потроху просуваються, хоча й зазнають гігантських втрат – наприклад, під Вугледаром 79-та Таврійська ОДШБ знищила 33 російських бронемашини. А ще в звіті є два відео, на яких росіяни на БМП сміливо їдуть на українські танки й гинуть від прямого влучання. Схоже, це вже тенденція.

Оригінал тут:

https://xxtomcooperxx.substack.com/p/ukraine-war-16-19-october-2024?utm_source=post-email-title&publication_id=1535927&post_id=150443537&utm_campaign=email-post-title&isFreemail=true&r=2bgqpz&triedRedirect=true&utm_medium=email

Переклад: Ірина Жигалюк, Ростислав Семків, Катерина Соболева

Редакція: Ростислав Семків

Том Купер

Війна в Україні 17-19 жовтня 2024 р.

Всім привіт!

Зробив собі кілька днів перерви, притомившись після попередніх дописів. На жаль, **справи за цей час не стали кращі – навіть навпаки: кілька «прикрих новин»**. Тому ось я знову.

1. ПОВІТРЯНА / РАКЕТНА ВІЙНА

15 жовтня ПС ЗСУ заявили про збиття 12 із запущених росіянами 17 «шахедів», ще 4 було посаджено за допомогою засобів РЕБ. Дивно, що українська сторона більше нічого не коментувала, бо «вишестоящі органи» в

москві заявили, що в ніч з 14 на 15 жовтня вони завдали ударів «гєранями» (тобто «шахедами») та ракетами «іскандер-М» і Х-59/69 по «військових інфраструктурних об’єктах» у Чернігові, Сумах, Черкасах, Кропивницькому та Миколаєві. Пізніше вони додали, що в Миколаєві поцілили місцевий «воєнний завод», на якому ремонтують західні бойові машини – «Леопарди», «Челенджери» і т. д.: повідомили, що 5 ракет рознесли вщент два цехи і випалили ангар площею в 600 кв. м.

Ох вже це «російські заяви»... ну, добре: а як щодо «ПС ЗСУ та їхніх заяв»? Думаєте, стало краще після того, як Зеленський звільнив Олещука?

Ха-ха...

Суть у тому, що приблизно тиждень назад заяви ПС ЗСУ призвели до чуток, що після 48 днів таких безперервних нальотів, а також після одного з недавніх ударів українських дронів по великому шахедному складу в росії, у росіян закінчуються ударні БПЛА…

Що ж, ці заяви були спростовані в ніч із 15 на 16 жовтня, коли ПС ЗСУ повідомили, що росіяни запустили у повітряний простір України 136 «шахедів». Далі було заявлено, що 51 з них збито, а ще 60 посаджено за допомогою засобів радіоелектронної боротьби, в той час як дії проти інших ще тривали…

Також ПС ЗСУ не особливо згадують, що з 6 жовтня росіяни нещадно б’ють по портовим об’єктам в Одесі (та Миколаєві) за допомогою балістичних ракет «іскандер-М». Здається, я вже писав про два торгові судна, які були вражені 12 вересня (Shui Spirit і Paresa). А 14 жовтня, вони також вдарили по NS Moon (зареєстроване в Белізі) та Optima (Палау) і пошкодили багато портової інфраструктури, крани, термінали для навантаження та пункти контролю транспортних засобів. Відомо, що загинуло троє людей.

При цьому росіяни стверджують, що вразили «базу натівських найманців». Так-так, куди там заявам Києва до «вишестоящих органів» у москві. Наприклад, ці останні заявляють, що вражені судна «доставляли зброю в Україну». Зокрема, шведські катери типу «Combat Boat 90». Вони навіть кажуть, що судно Optima використовувалося для перевезення безпілотних надводних дронів для ударів по об'єктах у Криму. Я сумніваюся, що це правда, проте частина заяви, в якій «вишестоящі органи» стверджують, що ці судна були задіяні у експорті українського зерна, — оце правда. І, принаймні цього разу, під час війни, знищення джерела доходу ворога є цілком легальною справою.

Я тільки дивуюся, чому офіційний Київ мовчить про все це? Де ж тепер ті радісні заяви про «крах російської блокади українських портів на Чорному морі», які лунали кілька тижнів тому…?

Звісно, російські атаки «шахедами» на Україну тривали. 18 жовтня ПС ЗСУ гордо заявили, що збили 80 із 135 виявлених ударних БПЛА… ще 44 були заглушені засобами РЕБ, два залетіли в повітряний простір Білорусі… е-е… отже, 9 все ж таки прорвалися і завдали ударів?

Мабуть, це ще один з тих «оборонних успіхів», про які зараз так охоче говорять, особливо після подій в Ізраїлі 1 жовтня 2024 року…

(… зітхає…) якби тільки ПС ЗСУ та ЗСУ могли дозволити собі витрачати час на всі ці фантазії, ілюзії, мрії та вигадки…

На щастя для всіх нас, вони навіть не думають про таке. Тож, за останні кілька днів українці завдали ударів HIMARSами по кількох місцинах у російських тилах (схоже, «фантастичне тріо» [Байден-Блінкен-Салліван – перекл.] знову милосердно передало Україні деякі модифіковані снаряди). Зокрема, лише на півдні Запорізької області було знищено скупчення військ на двох або трьох полігонах (наприклад, тут: https://t.me/karymat/9325?utm_source=substack&utm_medium=email); потім зруйнували міст через річку Конка біля Олешок тощо.

У ніч з 18 на 19 жовтня Україна завдала ударів по кількох об'єктах у брянську. Здається, було влучання – або ж росіяни все збили, і це були лише уламки, що впали на землю й щось підпалили… Ще важливіше, що для звільнення шляху для майбутніх БПЛА, ЗСУ завдали удару HIMARSами по радарній системі 1К148 «ястреб-АБ» десь у Луганську: https://t.me/ButusovPlus/14393?utm_source=substack&utm_medium=email

[ЗОБРАЖЕННЯ 1]

Удар касетними боєприпасами по одному з полігонів ВСрф на півдні Запорізької області, ймовірно, 16 або 17 жовтня. Судячи з зображеного, удар уразив близько взводу російської піхоти.

2. ВІЙНА НА ЗЕМЛІ

Загалом, так, я можу підтвердити ту частину звіту ***Подоляка*** від 14 жовтня (*Подоляк – радник Зеленського*), згідно з якою ЗСУ покращили ротацію своїх військ. На мій подив, уранці 16 жовтня я зрозумів, що знаю щонайменше про чотири бригади, які були відведені з лінії фронту, а зараз проходять реорганізацію і навіть деяке переформування. Не буду вдаватися в подробиці, які саме підрозділи були відведені й куди. Залишаю це для здогадок «вишестоящих органів» у москві.

Крім того, **я не впевнений, наскільки тиждень-два відпочинку для цих підрозділів можна вважати «створенням резерву»...** але... хо-хо-хо... (мабуть, знову замало курив...)... ви ж хотіли, щоб я сказав щось з оптимізмом. Навіть з ентузіазмом. Так ось радійте...

Курськ...

Проблема з цією операцією проста. Настільки, що Зеленський, Сирський і всі їхні славні генерали мали б зрозуміти певні речі з самого початку... але ж, видається, вони ще більші військові дилетанти, ніж я.

> Чорт забирай, командир 80-тої повітряно-десантної знав це, саме тому він звільнився і подав у відставку, коли йому повідомили про цю операцію...

Про які певні речі йдеться

1.)

Якщо ЗСУ були відправлені в росію з метою розгромити ВСрф (і, можливо, ВДВ) в маневреному бою (див.: «Wildschweinjagd», або полювання на кабанів, тобто знищення живої сили ворога в маневреній війні), змусивши таким чином «вишестоящі органи» вивести свої частини з території України,

то

> **— вони вже перегнули палицю в цій справі.**
>
> Українці вже розгромили близько двох десятків полків, змусили росіян вивести частини з північної Харківщини та південного Запоріжжя. Більше того, вони захопили величезні архіви ФСБ.
>
> **То, якого біса вони досі там роблять?**
>
> Краще було би замінувати все, потім відступити, перегрупуватися і повторити цю операцію в іншій точці, поки росіяни не зрозуміли, що відбувається.

АЛЕ,

2.)

якщо ЗСУ були відправлені в росію з метою захоплення території задля *дипломатичного торгу*, то це був чистий ідіотизм.

> — Абсолютно безглузда спроба.
>
> **З тієї ж причини, з якої ЗСУ не можуть утримувати лінію фронту в Україні: тому що ними командує ілюзіоніст, який командує через свого некомпетентного мікроменеджера, за підтримки цілого Генштабу некомпетентних людей, що призводить до нездатності ЗСУ утримувати територію.**

> А якщо ЗСУ не можуть утримувати територію, то немає сенсу посилати їх в росію, щоб захопити територію, яка може бути використана як предмет торгу.

І ось вам наостанок,

3.)

якщо ЗСУ були відправлені в Росію з метою справити враження на зомбованих ідіотів на Заході, як, мабуть, вирішив Зеленський...

то

> — навіщо витрачати 400+ військових (двохсотими) з найкращих батальйонів ЗСУ, плюс час, плюс багато незамінних боєприпасів, плюс багато дорогоцінних транспортних засобів – коли їх можна було б використати з набагато більшою користю, в Україні?

Якщо АП Зеленського несе відповідальність перед «народом» України, то їм краще пояснити це. І якнайшвидше.

Тому що... ну, той самий знаменитий свербіж у мізинці підказує мені, що таки є вагомі підстави сумніватися в доцільності цих дій «народу» Вугледара, Часового Яру, Піщаного, Кругляківки, Невського, Тернова, Покровська, Торецька, Мирнограду, Гродівки, Красного Яру, Орлівки, Миколаївки, Желаного, Прохорівки, Новоселівки Першої, Уманського, Неталівки, Первомайського, Очеретиного, Бердичів, Авдіївки... та багатьох інших містечок, втрачених за «останні кілька місяців», або тих, що ось-ось будуть втрачені.

Вони перебувають просто в ейфорії від перспективи тікати зі своїх домівок, які росіяни розтерли на порох (а потім розграбували все, що там є чи було),

аби

— **якийсь ідіот у Києві намагався справити враження на кількох офісних клерків у Вашингтоні, Берліні, Лондоні чи Парижі**.

Але ж Генштаб-У вже знайшов рішення! Як щодо розгортання батальйонів тероборони всередині росії?

Просто геніально.

Я навіть не намагаюся з'ясувати, чи дивується хтось із супермозків у Києві, що ці погано навчені і погано оснащені підрозділи стають першочерговими мішенями російських контрударів. Навіщо перейматися «такими деталями», якщо вони навіть не можуть мислити за межами підрахунків, скільки ж батальйонів було розгорнуто і в якому секторі...?

То чи дивно, що росіяни, які там воюють, описували, як полонені українські тероборонівці просто кидають зброю і здаються в полон (якщо їх тільки не стратять без суду головорізи з 155-тої бригади морської піхоти), відкрито кажучи, що вони не хочуть воювати за цих «гр*баних-генералів».

...Так, знаю, неполіткоректно так говорити, навіть якщо це цитата, чи й «абсолютно підтверджує» (читай: геть не підтверджує) мою теорію «полювання на кабана». На покарання решту дня простою в кутку на колінах, читаючи «Отче наш»... але Київ зараз має знайти якийсь спосіб захопити якомога більше росіян, щоби мати змогу обміняти їх на українців, яких в російському полоні опиняється все більше...

Менше з тим... з 15 жовтня, за масованої підтримки FPV-дронів, якими управляють через оптоволоконні кабелі (що робить їх глушіння майже неможливим), ВСрф і «вдв» відновили свій контрнаступ потужними атаками з Калинового в напрямку Кругленького та з Любимівки на Зелений Шлях. ЗСУ тримаються на східній стороні Новоіванівки, у Леонідовому, у Нижньому Клині та в Толстому Лузі. 17 жовтня російська 155-та бригада морської піхоти здійснила наступ на Новоіванівку в напрямку Малої Локні та Кругленого. Цього разу 95-та окрема десантно-штурмова бригада ЗСУ врятувала ситуацію контратакою й розгромила цілу штурмову групу, яка включала як мінімум 3 БТР-82 (більше інформації – тут). Не дивно, що, за чутками, вцілілі підрозділи 155-тої бригади відмовляються йти на новий штурм.

Про те, наскільки запеклими, а отже часто хаотичними, є бої останніх кількох днів, свідчать декілька іронічних ситуацій. Ось, наприклад, росіяни захопили майже неушкоджену бойову машину піхоти ЗСУ Stryker, а в ній знайшли листок зі списком військовослужбовців армії США.

[ЗОБРАЖЕННЯ 2]

[ЗОБРАЖЕННЯ 3]

Значить, цей екіпаж був із США. Логічно же? Ось вони, «солдати армії США». «Натовські найманці».

А коли хтось там, на росії, запитав, де ж їхні тіла, то отримав у відповідь інший логічний висновок: згоріли...

Як же я це люблю...

Або ось таке велике досягнення у районі Курська, привід для російських радощів: «знищено третій Challenger». Мабуть, цього разу привід дійсно є. [Посилання на російський канал не наводимо через можливе блокування – ред.].

Або ще один успіх росіян, який можна спостерігати на цьому відео: БТР-82А їхньої 810-тої бригади морської піхоти без печалі їде повз два Т-64 з 17-тої окремої танкової бригади ЗСУ. Спочатку екіпажі останніх трошки офігіли, а потім хтось натиснув на гашетку й підірвав російську машину.

https://youtu.be/yrZhNGPuKVI

Ось тут – така сама ситуація:

https://t.me/ButusovPlus/14373?utm_source=substack&utm_medium=email

Північна Харківщина...

Українці продовжують наступати від Липців на Лук'янці; росіяни продовжують відступати у центрі Вовчанська.

Куп'янськ-Сватове...

Це правда, що велика російська мотоциклетна десантна група була розгромлена 77-мою окремою аеромобільною Наддніпрянською бригадою і підрозділом БПЛА «Тимур». Проте росіянам вдалося зайти в Кругляківку, а отже вийти до річки Оскіл і розрізати плацдарм ЗСУ надвоє. Найгірше те, що для постачання своїх військ на Куп'янському плацдармі українці тепер мають лише напівзруйнований міст біля траси Чугуїв-Сватове...

Південніше 3-тя окрема штурмова бригада контратакувала у Невському і повернула частину села.

Бахмут...

підтверджено, що росіяни мають два плацдарми на захід від каналу Сіверський Донець-Донбас: один – на захід від Калинівки, інший – у Часовому Ярі.

Торецьк...

схоже, українська контратака на минулих вихідних не справила помітного враження на ВСрф. Вони знову наступають через центр на захід і південний захід.

Покровськ...

після численних невдалих спроб взяти Селидове росіяни повернулися до плану обійти 15-ту бригаду Нацгвардії «Кара-Даг», атакуючи на північ і південь від міста. Також вони розширили чотири з п'яти проривів лінії ЗСУ в районі Цукуриного – на захід («там самі поля») і на південь (Кремінна Балка, Ізмайлівка, Паралель та Желанне Друге).

Курахове…

росіяни захопили Острівське.

Вугледар...

Цього тижня лише один штурм: 79-та окрема десантно-штурмова Таврійська бригада спалила 33 російські бронетранспортери, але росіяни все ж таки увійшли в Катеринівку і завершили зачистку Костянтинівки.

[ЗОБРАЖЕННЯ 4]

Ось така фігня, малята. Висновки робіть самі.

***

№ 177

По поводу отправки северокорейских военных в Россию

2024-10-25

Илья ***Куса***

Наше информпространство колеблется от удивления к возмущению, хотя было наивно думать, что Россия не попытается искать партнёрства и развивать их в противовес США и НАТО.

> 1) — Всю войну у нас активно спекулировали на теме существования некой "глобальной оси зла" в составе РФ, Ирана, КНР и КНДР, которые формируют чуть ли не антизападный военный блок.

Тем не менее,

> 2) — мы удивлены тем, что одна из этих стран решила приблизиться к статусу союзника РФ, и реализовать положения договора, который они подписали с Москвой ранее.

Для Северной Кореи обучение в РФ и даже участие в боевых действиях в любой роли - это опыт, а также инструмент давления на Запад с целью склонить его к переговорам, которые буксуют уже 4 года, тем более в условиях обострения конфликта с Южной Кореей.

В каком-то смысле, они действуют точно также, как страны НАТО, которые имеют подобные договора о взаимной обороне и безопасности. Наивно полагать, что только на Западе будут подписывать соглашения о совместных учениях, обмене боевым опытом и даже взаимной обороне. Незападные страны, бросающие вызов "западному мировому порядку", могут не иметь того уровня интеграции и союзничества, как на Западе, но это не исключает их попыток усилить координацию между собой.

Часто задают вопрос:

> **— а что нам или Западу стоит делать в таком случае?**

Мы вряд ли что-то можем сделать, кроме как углубить сотрудничество с нынешней администрацией Южной Кореи, используя этот повод. Это не дает нам никаких гарантий или супер-крутого преимущества, не надо себя обманывать. Если в Сеуле поменяется власть, то оппозиция будет снова пытаться перезапустить переговоры с Пхеньяном.

Глобально, проблема КНДР решается одним из трёх способов

1. Коллективное применение силы для силовой смены режима.

> Но на это сейчас никто не готов идти, особенно учитывая "ядерный фактор" и нежелание региональных государств, включая КНР.

2. Договорняк.

Предложить сделку, в которой ослабить или снять санкции в обмен на обязательство не сотрудничать с РФ и держать дистанцию от войны в Украине. Я не вижу сейчас желания и воли у Запада идти на такой непопулярный шаг.

3. Ждать и надеяться на внутреннюю революцию.

Никто не знает, когда это произойдет, к чему приведёт, и как отреагируют другие игроки. Вариант непредсказуемый, долгий и сложно просчитываемый, учитывая, что у Запада нет никакой внутренней альтернативы правящим силам в Пхеньяне.

***

№ 178

Тот самый слайд МВФ (приведу его ниже), о котором писал Блумберг и Economist

2024-10-25

Кущ

Можно сказать, точка бифуркации мировой экономики и новый фазовый переход от одного ее состояния к другому.

Или "смена караула".

Такие процессы как расширение БРИКС никогда не происходят для медийной картинки или по прихоти отдельных политических лидеров.

Это всегда объективный исторический процесс перехода количественных изменений в качественные.

Количественные трансформации уже очевидны.

По оценкам МВФ, по такому показателю как ВВП по паритету покупательной способности, Большая семерка стран Запада и вестернизированной Азии, опустится к 2028-му году ниже отметки в 30% от общемирового значения.

А квинтет БРИКС (Индия, Китай, РФ, Бразилия и ЮАР), наоборот, превысит 30% от общемирового значения ВВП по ППС.

В основном, за счет квартета первых четырех стран.

Фаза *количественных* изменений уже понятна.

Теперь наступает время осмыслить *качественные* изменения в рамках нового формата мировой экономики.

Как писал когда-то Толкиен:

> ***— "Мир изменился". Не замечать этого, как минимум глупо.***

***

№ 179

Циничный дерибан остатков Родины во время войны: титан

2024-10-25

Карпец

В Украине уже не так много чего осталось «для продать и/или украсть». Многое уже давно разворовано и развалено до большой войны, многое разрушено войной и/или попало под оккупацию. Но кое-что еще осталось, и среди этого «кое-чего» выделялась отрасль по добыче и переработке руд титана, одна из крупнейших в мире.

Информация о том, что эта отрасль «неожиданно» и скоропостижно была продана за сущие копейки бизнесмену из Азербайджана вызвала широкий резонанс, который быстро сошел на нет в бурном потоке других новостей последнего времени.

Но вопросы остались, и едва ли не главный из этих вопросов: что это было – банальная коррупция и воровство под шумок войны, или это то самое предательство, именуемое в наших краях смачным словцом «зрада»?

Потому что продажу отрасли по производству стратегического в наше время титана трудно считать чем-то иным, кроме как «зрадой», то есть предательством. Тем более, во время войны… Тем более, за копейки, по цене среднего торгового центра в киевском «спальнике»… Тем более, компании из Азербайджана, которая никогда не имела никакого отношения к титану, собственно как и сама страна… Тем более, если есть подозрения, что эта компания и бизнесмен могут иметь связи с врагом, и продукция украинской титановой отрасли в результате может оказаться у агрессора, который может ее использовать в войне против Украины.

1. Что такое титан и каковы его украинские особенности?

Для лучшего понимания того, что именно в данном случае было поддано дерибану, сначала вкратце ознакомимся, так сказать, с «объектом дерибана», то есть с титановой отраслью Украины, информация о которой вкратце изложена на интернет-ресурсе инвестиционной компании InVenture

Титан – легкий, но прочный металл, широко используемый в производстве техники военного назначения, такой как истребители, вертолеты, морские суда, танки, ракеты дальнего радиуса действия и многое другое. Сейчас быстро расширяется сфера применения изделий из титана, который используется в различных модификациях и видах в самой разнообразной продукции.

Если алюминий называли «металлом XX века», то «металлом XXI века» становится титан.

Из титановой руды производят не только металлический титан, хотя это самый дорогой продукт. Для выплавки металла используют лишь около 10% добытого сырья. В основном ильменит и рутил применяются в химической промышленности, чаще всего — для получения двуокиси титана, которая используется как краситель.

Добывающие активы играют в титановой промышленности незначительную роль, почти вся добавленная стоимость формируется на металлургических предприятиях. Максимальную прибыль и в химической, и в металлургической промышленности получают предприятия, выпускающие конечную продукцию. Так, химическое сырье — пигментная двуокись титана — стоит около 2 $/кг, а уже металлический полуфабрикат — титановая губка — около 22 $/кг. Готовый металл, в зависимости от чистоты, намного дороже.

При распаде СССР Украина лишилась существенного звена в технологической цепочке получения металлического титана — производства титановых слитков. И добывающие предприятия (Вольногорский и Иршанский ГОКи, Запорожский титаномагниевый комбинат —ЗТМК) стали в основном поставщиками сырья за рубеж. Комбинат производит до 1 тыс. тонн титановой губки в год и может увеличить производство, но для этого необходимы инвестиции в прокатный стан. Их необходимо будет сделать либо собственнику (государству), либо придется искать инвестора и, опять-таки, создавать привлекательные условия.

Со временем отдельные компании начали развивать собственное титановое производство — вплоть до выпуска конечной продукции. Так, сегодня в Украине изготавливаются титановые лопатки для турбин АЭС, идет серийная 3D-печать элементов ракетных двигателей. Но это все некрупные производства.

Согласно законодательству Украины, информация о запасах титановых руд составляет государственную тайну. В то же время, Государственная геологическая служба США оценивает их в размере 8,4 млн тонн, из которых: ильменит – 5,9 млн т, рутил – 2,5 млн т. Эти объемы составляет 1,12% от мировых запасов титана.

Одновременно, в ОГХК отмечают, что Украина имеет около 20% зафиксированных мировых запасов титановых руд. По данным ОГХК, общий объем балансовых запасов титановых руд по состоянию на 01.01.2022 г. составил 40,2 млн куб. м. Объем условно балансовых и внебалансовых запасов титановых руд составил 81,15 млн куб. м.

Согласно отчету консалтинговой компании EY, в Украине выявлено 78 месторождений титана разного уровня изученности. Однако, по факту, минерально-сырьевая база титана в Украине представлена примерно 40 месторождениями титана, включающими одно уникальное, 13 больших и 10 средних месторождений. Сейчас добыча руд титана в Украине ведется только из россыпных залежей, составляющих около 10% всех разведанных запасов.

«Основные ресурсы титановых руд сосредоточены в коренных месторождениях. Их может хватить на долгий промежуток времени для работы компаний по добыче руд титана. Но есть проблема в дефиците руд со свежим ильменитом, запасы которых в Украине связаны в основном с большим Стремигородским и меньшим по размеру Федоровским коренными месторождениями. Главная проблема разработки указанных месторождений в том, что для их эксплуатации требуется привлечение значительных капитальных инвестиций: для строительства новых рудников и обогатительных фабрик», – отмечается в отчете EY.

Основные производители титана в Украине:

(1) – «Запорожский титано-магниевый комбинат» (ЗТМК) – производитель титановой губки;

(2) – «Сумыхимпром» – производитель диоксида титана;

(3) – «Велта» приостановила строительство завода титановых изделий в г. Новомосковск Днепропетровской области и сконцентрировалась на релокации производственных мощностей в безопасное место.

Основные добывающие компании титановой руды в Украине:

(1) – ЧАО «Объединенная горно-химическая компания» (ОГХК), контролирует Вольногорский горнометаллургический комбинат и Иршанский ГОК;

(2) – ООО «Междуреченский ГОК»;

(3) – ООО «Валки-Ильменит»;

(4) – ООО ПКФ «Велта».

Украинские месторождения титана до недавних пор по большей части контролировали Group DF и АО «ОГХК».

(1) Первая принадлежит украинскому олигарху Дмитрию ***Фирташу***, который уже много лет живет в Австрии, откуда американские власти требуют экстрадировать его в США.

(2) Второй же добытчик с 2019 года находится в управлении Фонда госимущества Украины.

В 2012 году российская компания «ВСМПО-АВИСМА», один из крупнейших производителей и поставщиков титановых приобрела 75% акций группы Limpieza (Кипр), которая владеет лицензией на добычу ильменит-циркониевых песков Волчанского месторождения в Днепропетровской области. В финансовом отчете корпорации за 2020 год говорится, что добыча на месторождении началась в 2016 году. Запасы этого украинского месторождения оцениваются на уровне 5 млн тонн ильменита, рутила, циркония и прочих полезных ископаемых.

Сообщалось, что с началом полномасштабной агрессии российская «ВСМПО-АВИСМА» вышла из капитала компаний, имеющих отношение к украинскому титану.

Война существенно повлияла на работу предприятий титановой отрасли в Украине. Часть предприятий титановой отрасли Украины непосредственно пострадали от боевых действий, однако о характере повреждений не сообщается, предприятия по понятным причинам не делятся информацией о своей активности в период военных действий. Украинские титановые компании не спешат раскрывать свои производственные показатели, но, по рыночным оценкам, они существенно снизились.

За 1 полугодие 2022 года предприятия титанового бизнеса Group DF (в структуру входят ООО «Междуреченский ГОК», ООО «Валки-Ильменит» и Мотроновский ГОК) добыли 1,07 млн куб. м ильменитовой руды (-25% по сравнению с аналогичным периодом 2021 года) и произвели 62 тыс. т ильменитового концентрата (-5,7%).

«Объединенная горно-химическая компания» снизила производство на время военных действий и изменила логистику – компания наладила отгрузку ильменитовой руды через порты в Румынии и Польше.

Компания «Велта» в период войны задействовала лишь 50% своих производственных мощностей из-за ограничений по электроэнергии.

Агрессия Москвы против Украины изменила ситуацию и на мировом титановом рынке. РФ в лице компании «ВСМПО-Ависма» потеряла двух крупнейших потребителей титановых изделий – Airbus и Boeing. Airbus пытался найти альтернативных поставщиков и намеревался отказаться от поставок титана из России. Boeing приостановил закупки титана из РФ еще в начале войны. Ранее американская корпорация закрывала до трети своих потребностей за счет российского титана. При этом Евросоюз в последний момент исключил из седьмого пакета санкций «ВСМПО-Ависма».

Иными словами, российская «ВСМПО-Ависма» утратила крупных потребителей, и эту нишу могли бы занять украинские производители, но нужны не сырье и полуфабрикат, а готовая продукция, например, в виде титанового проката соответствующего качества.

Пока речь идет об экспорте сырья и полуфабрикатов. ОГХК заключила прямое соглашение о поставке ильменитового концентрата американской The Chemours. «Велта» получила лицензию на экспорт ильменитового концентрата в США.

С началом «большой войны» на титановом рынке Украины произошло перераспределение собственности. В мае 2022 года суд подтвердил возврат ЗТМК в государственную собственность.

Украина конфисковала 100% в уставном капитале ООО «ВСМПО Титан Украина» (производит титановые трубы), чьи корпоративные права переданы АРМА. А в феврале 2022 года Высший антикоррупционный суд удовлетворил иск Минюста Украины о передаче в государственную собственность Украины ООО «Демуринский горно-обогатительный комбинат», которое принадлежало российским бизнесменам Михаилу Шелкову и Сергею Чемезову.

Словом, Украина полностью очистила эти активы от российского присутствия.

После этого Украине следовало создать замкнутый цикл в титановой отрасли: от добычи сырья до производства готовой продукции из самого металла. Тем более, что наша страна имеет все потенциальные возможности для этого.

Но государство в лице коррумпированной бюрократии отказались от совершенно логичных и по-настоящему патриотичных шагов по созданию своего вертикально интегрированного замкнутого цикла титанового производства, хотя до «большой войны» это активно обсуждалось.

Как видим, был избран путь продажи добывающе-обогатительной части отрасли в виде ОГХК в весьма сомнительные руки. Запорожский титано-магниевый комбинат, выпускающий хотя бы полуфабрикат с достаточно высокой добавленной стоимостью, остается «не при делах», возможно, сам по себе.

Не говоря уже о том, что продажа такого актива за копейки во время войны является преступлением.

Тем более что имеет место борьба за украинский титан, который мог бы стать одним из элементов фундамента для послевоенного восстановления Украины.

С одной стороны, США и союзные государства прилагают все усилия для выявления, разработки и использования огромных запасов важнейшего металла на территории Украины, имеющего решающее значение для передовых военных технологий Запада, которые станут основой будущего сдерживания России и Китая. И здесь важно было бы предложить партнерам целостную структуру с полным циклом, но вместо этого мы видим дерибан по частям, да еще в сомнительные руки.

С другой стороны, хотя захват титановой отрасли Украины не озвучивался в качестве одной из публичных целей Кремля, но он стал бы благом для Москвы, ведь запасы титановых минералов в России относительно невелики.

Титан жизненно важен для нынешнего нападения России. В ракетах, которые летят на Украину, очень высокое содержание титана. Москва может столкнуться с существенной нехваткой современного высокоточного оружия, если не сможет обеспечить новые поставки титана.

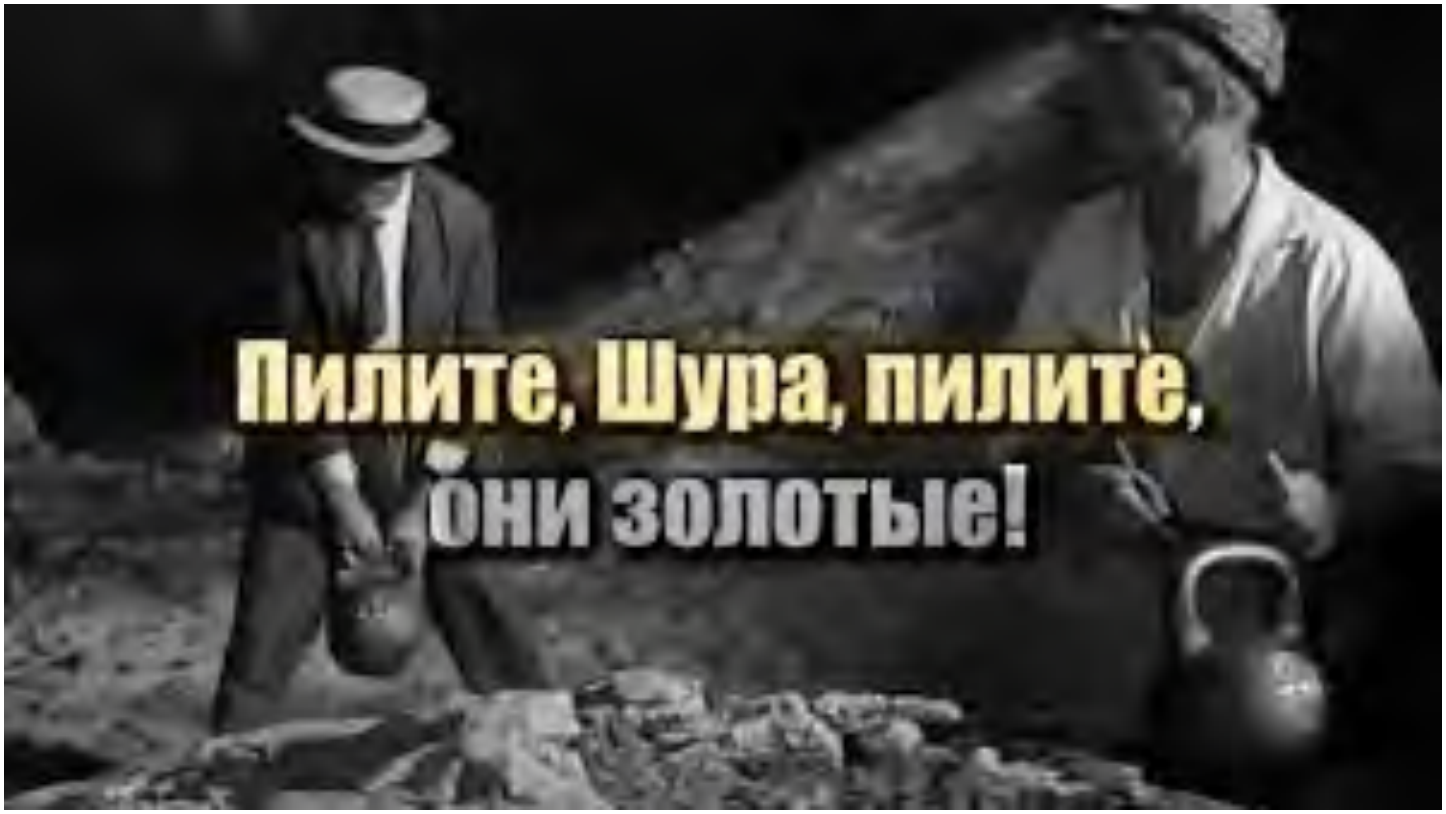
Ситуация усугубляется тем, что боевые действия развернулись на востоке и юге Украины, где сосредоточены минеральные богатства на триллионы долларов. В первые месяцы вторжения российские войска захватили как минимум два участка разработки титановых руд.

Еще до февраля 2022 года Россия рассчитывала получить жизненно важные титановые ресурсы через свою коррумпированную сеть олигархов, чиновников и агентов в Украине.

Украинский олигарх Дмитрий Фирташ, живущий сейчас в изгнании в Австрии, был вынужден в 2021 году продать 49% акций Запорожского титано-магниевого комбината – единственного в Европе завода по производству титановой губки – после того, как его обвинили в продаже титана России для военных нужд. В январе 2022 года Фирташ продал крымский титановый завод российской фирме «Титан».

В этих условиях следовало сконцентрировать в руках государства основные мощности стратегической титановой отрасли, но делается, как видим, все «с точностью до наоборот».

2. Раз-два… продано!

Откровенно говоря, до самого конца не верилось, что в условиях тотальной войны, одним из следствий которой является катастрофическое падение стоимости активов, власть вообще решится на продажу чего-либо серьезного. Тем более, если речь идет о титановой отрасли… Тем более, если титановую отрасль вообще нельзя продавать, особенно с учетом нынешних реалий.

Поэтому крайне возмутило сообщение о том, что Объединенная горно-химическая компания (ОГХК), крупнейшее в Украине предприятие по добыче и обогащению титановых руд, была неожиданно продана с молотка. В состав компании, повторим, входят Вольногорский горнометаллургический комбинат в Днепропетровской области и Иршанский горно-обогатительный комбинат в Житомирской области.

Аукцион выиграла компания «Цемин Украина» азербайджанского бизнесмена Насиба Хасанова, которая предложила за актив 3,94 млрд грн при стартовой цене 3,90 млрд грн.

«Цемин Украина» была единственным участников торгов.

Кабинет министров утвердил решение о продаже государственного пакета акций ОГХК. Как сообщил премьер Шмыгаль, победитель обязался инвестировать не менее 400 млн грн в техническую модернизацию предприятия.

Цифры, откровенно говоря, поражают своей «грандиозностью». За одно из крупнейших предприятий по добыче и переработки стратегически важного титанового сырья так называемый победитель платит аж целых 100 млн долларов, то есть цена нескольких футболистов на трансфере, а в модернизацию «инвестор» намерен вложить аж целых 10 «лимонов баксов».

И все это премьер подает как «большую инвестиционно-приватизационную победу».

Более того, Шмыгаль в «типа запрещенном для чиновников телеграме» (https://t.me/Denys_Smyhal/8650) пишет, что приватизация госпредприятий является важным элементом развития украинской экономики и увеличения инвестиций, а также это прозрачность и уменьшение коррупционных рисков, что является системной политикой.

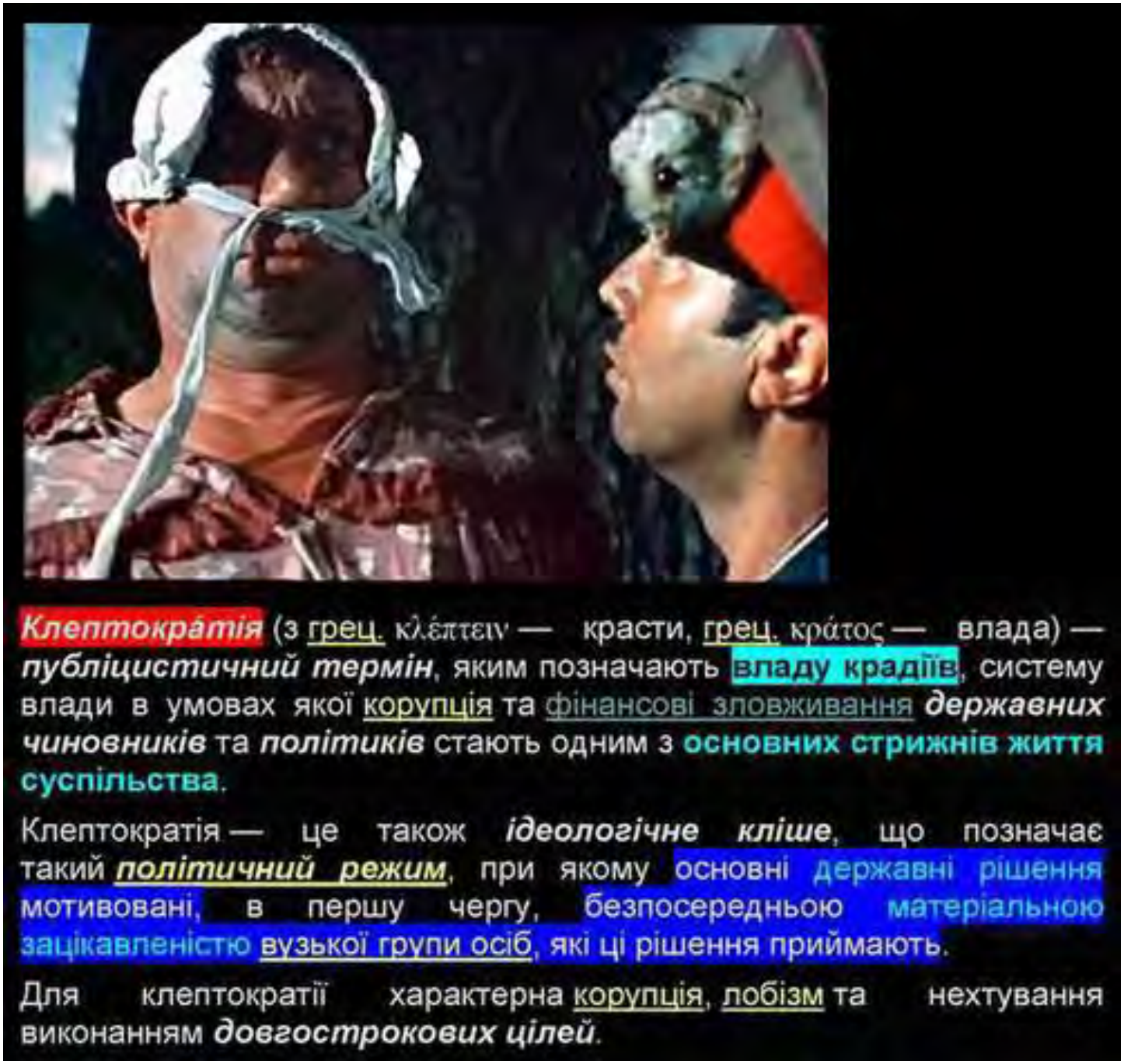
Если вы не знаете, что такое цинизм, то это он в химически чистом виде. Не говоря о том, что такую «приватизацию» трудно рассматривать иначе, как коррупцию, которая, действительно превратилась в Украине в «системную политику».

Насиб Хасанов стал известен в Украине после того, как в 2019 году его компания купила у российской МТС путинского олигарха Евтушенкова украинский мобильный оператор «Водафон».

Кто стоит за Хасановым, существуют разноречивые сведения. Некоторые СМИ связывают его с президентом Азербайджана Ильхамом Алиевым.

По некоторым данным, фирма «Цемин Україна» входит в холдинг NEQSOL, который представляет коммерческие интересы семьи Ильхама Алиева, в том числе связана с транзитом через украинскую ГТС «азербайджанского» газа, который в реальности может быть российским.

Есть таже обоснованные подозрения, что эти азербайджанские структуры тесно связаны со структурами агрессора, и это важно как раз в отношении титана, о чем далее.

3. Комментарии и оценка последствий

Ожидаемо, что комментарии и оценка последствий такого «привлечения инвестиций» оказались крайне критическими.

1) — Вот что, в частности, пишет в соцсетях экономист Алексей Куш

«Прощай, титановый промышленный кластер в Украине, прощай?

Приватизация госимущества на контрцикле кризисного замедления экономики – тот еще извратт.

Никто из политиков или чиновников не будет сейчас продавать свою недвижимость в Украине, разве что при условии выезда за границу на ПМЖ.

Почему? А потому, что дешево. Поэтому они не продают, а покупают, квартиры иногда целыми стояками.

Так почему с госактивами все по-другому?

Зачем во время войны за копейки продавать самое лучшее, что у нас еще есть?

Например, Объединенную горно-химическую компанию (ОГХК), которая является крупнейшим в Украине производителем титановых руд.

Продали за 3,9 млрд грн или эквивалент 100 млн долларов.

С учетом того, что в месяц наш бюджет тратит 3,5 млрд дол, этих денег хватит на... полдня.

ОГХК купила компания «Цемин Украина», которую связывают с азербайджанским бизнесменом Насибом Хасановым.

Торгов как таковых не было: старт цены в 3,9 млрд грн и финиш в 3,94 млрд.

Что неудивительно, учитывая риски инвестирования.

«Цемин Украина» – единственный участник торгов.

Решение о продаже Кабмин утвердил в пятницу перед выходными днями, а торги провели прям молниеносно.

В пакет продажи вошли: Вольногорский горнометаллургический комбинат в Днепропетровской области и Иршанский горно-обогатительный комбинат в Житомирской области.

Судьба Запорожского титаномагниевого комбината теперь более чем печальна, так как лишь формат развития в рамках титанового промышленного кластера мог его спасти.

Хасанов уже покупал активы в Украине: в 2019 году его компания приобрела у российской МТС мобильный оператор Водафон.

Напомню, до этого право на добычу графита в Хмельницкой области передали турецкой дорожной компании Онур (прощай, литиевый электромашиностроительный кластер и Запорожский аккумуляторный завод?).

Какой будет следующий шаг в приватизации? Продажа месторождений урана, и прощай, урановый энергетический кластер?

Кто купит, опять Турция и Азербайджан? Почему такой крен в сторону инвесторов из одних и тех же стран?

Я с уважением отношусь к Турции и Азербайджану и неоднократно писал об их успехах в развитии, в том числе и касательно их экономический моделей роста.

Но я патриот своей страны и мне не безразлична судьба нашего кластерного развития с опорой на оставшиеся в Украине природные ресурсы.

Модель кластерного развития – это та соломинка, за которую мы еще можем ухватиться и вытянуть себя из болота, как Мюнхгаузен вытащил себя за косичку.

Наши природные ресурсы – это все, что у нас осталось для формирования хотя бы минимальной конкурентоспособности на мировом рынке при условии производства сложной продукции, а не вечной сырьевой специализации».

2) — Еще одно мнение того же автора, с которым трудно не согласиться, как и с предыдущим

«Разные у нас были модели приватизации, но так, чтобы с одним участником продать запасы стратегического сырья (титан) по цене торгового центра в Киеве...

Но тут даже не это интересно, а сама подложка схемы.

Я уже писал о покупке азербайджанской компанией ОГХК – объединенной горно-химической компании, которая раньше принадлежала олигарху Фирташу, потом была с помпой национализирована и теперь как-то буднично и без фанфар приватизирована под вечер пятницы за смешную сумму в 100 млн дол.

Низкую цену продажи компании обосновали тем, что война и упали мировые цены на титановое сырье – ильменит.

С другой стороны, зачем продавать, если война, и упали цены на добываемое компанией сырье?

Но самое интересное, что компания из Азербайджана, купившая ОГХК, никогда не была замечена в титановом бизнесе.

Относительно недавно она купила в Украине корпоративные права мобильного оператора Водафон.

Тогда на кой ей титан? Нахиба?

Но ларчик схемой открывался.

У мобильного оператора есть неплохая прибыль, поэтому своим собственникам он может заплатить приличные дивиденды.

Но как их репатриировать из Украины? Пока идет война, это запрещено. Кстати, данный запрет может продлится в той или иной форме и после завершения войны.

Но деньги выводить надо.

А дальше, озвучиваю исключительно свою авторскую версию, гипотетическую.

Если нельзя вывести капитал из страны, то нужно купить в этой стране актив с экспортным потенциалом.

И тогда вывод капитала произойдет через экспорт сырья.

Простая схема: инвестируешь прибыль от владения мобильным оператором в ОГХК. Экспортируешь титан и выводишь капитал с помощью сырьевого экспорта.

При этом, государство тебе еще и возместит НДС на сумму налогового кредита: капвложения, покупка оборудования, электроэнергии, стоимость ремонтов и т.д.

Но ведь экспортную выручку нужно возвращать, спросит наивный читатель.

Нужно, но иногда «не можно».

Какие схемы уже применяют разные компании в Украине по невозврату валютной выручки?

1) — Есть «нарванная схема»:

> продаешь сырье фиктивному покупателю за границей, он не рассчитывается, и вы его банкротите.

Подаете иск в суд и получаете справку о банкротстве за рубежом. В правильной юрисдикции это стоит пару тысяч долларов. Потом с этой справкой идете в банк и снимаете сумму экспорта с валютного контроля.

Так во время войны не вернулось 8 млрд дол экспортной выручки зерновых трейдеров.

2) — Есть схема лоббистская.

> Ну, типа, ваш экспорт очень важный для страны, и вам нужны особые сроки возврата валютной выручки.

Так, по некоторым товарам аграрного экспорта НБУ увеличил сроки возврата экспортной выручки с 90 до 120 дней.

3) — Есть схема «серая».

> Создаете в оффшоре фирму-прокладку на островных бомжей и продаете свой товар себе же, например, за 30 единиц. И уже с оффшора

перепродаете реальному покупателю по рыночной цене, например, за 100 единиц.70 единиц в такой схеме никогда не вернутся в Украину.

Ну и вообще, 90 дней возврата экспортной выручки в Украину по основной линейке товаров – это как дебетный лимит по выводу капитала в размере квартальной выручки.

Тоже неплохо.

В общем,

> **— у нас можно купить стратега с запасами ценного сырья по цене ТРЦ, использовать его для вывода капитала, когда другим нельзя, и еще получить от государства возмещение НДС.**

Поэтому я не понимаю тех людей, которые говорят, что в Украине трудно вести бизнес.

Такого «полного фарша» вам нигде в мире не предложат. Просто нужно уметь договариваться с «ровными пацанами».

Это все, конечно, могут быть мои фантазии, и новый инвестор на самом деле хочет построить завод по производству металлического титана из добытого сырья и запустить печать деталей в 3D принтере из титанового порошка.

Будем посмотреть».

***

Из всего сказанного огромный скепсис вызывает только предположение о том, что инвестор якобы построит завод по производству металлического проката и будет печатать детали на 3D-принтере.

Собственно, это даже не скепсис, а пости абсолютная уверенность в том, что этого никогда не будет.

Напоследок вернемся к вопросу о «зраде».

Внутренний голос упрямо подсказывает, что при указанном раскладе украинское титановое сырье, пройдя через ряд так называемых «прокладок», вполне может оказать у агрессора. Из этого титанового сырья могут быть изготовлены ракеты и прочие смертельные орудия, которые потом полетят на головы наших бойцов и мирного населения.

И тогда возникнет вопрос о том, кто персонально будет отвечать за это предательство? Проще говоря, кто является автором этой сделки?

Чтобы потом долго не искать…

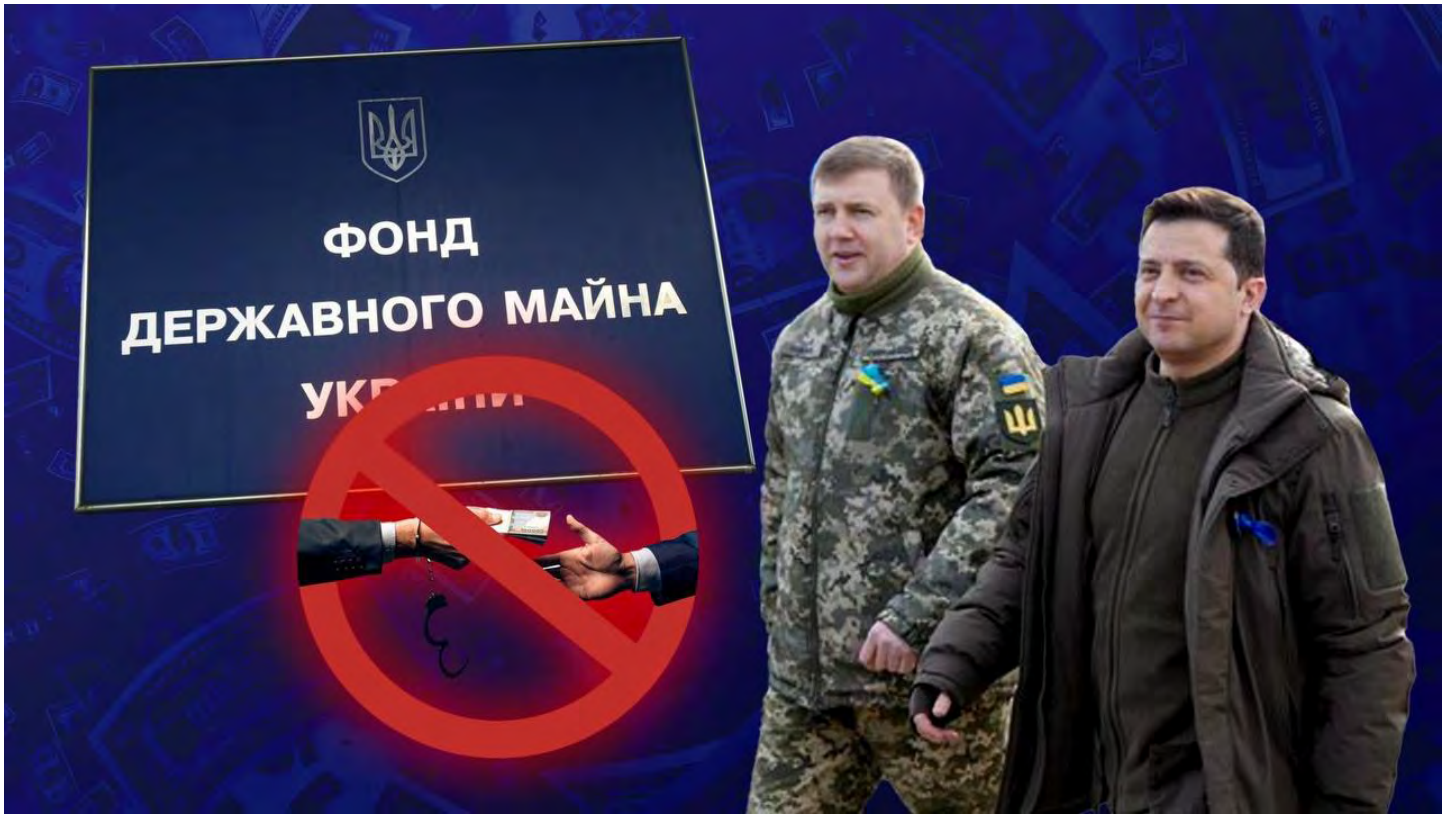
Читать в Интернет-издании «Экономические Новости»,

***

№ 180

Віталій Коваль – професійний банкрот очолив Фонд Державного майна України

2024-10-22

Віталій Коваль - професійний банкрот очолив Фонд Державного майна України

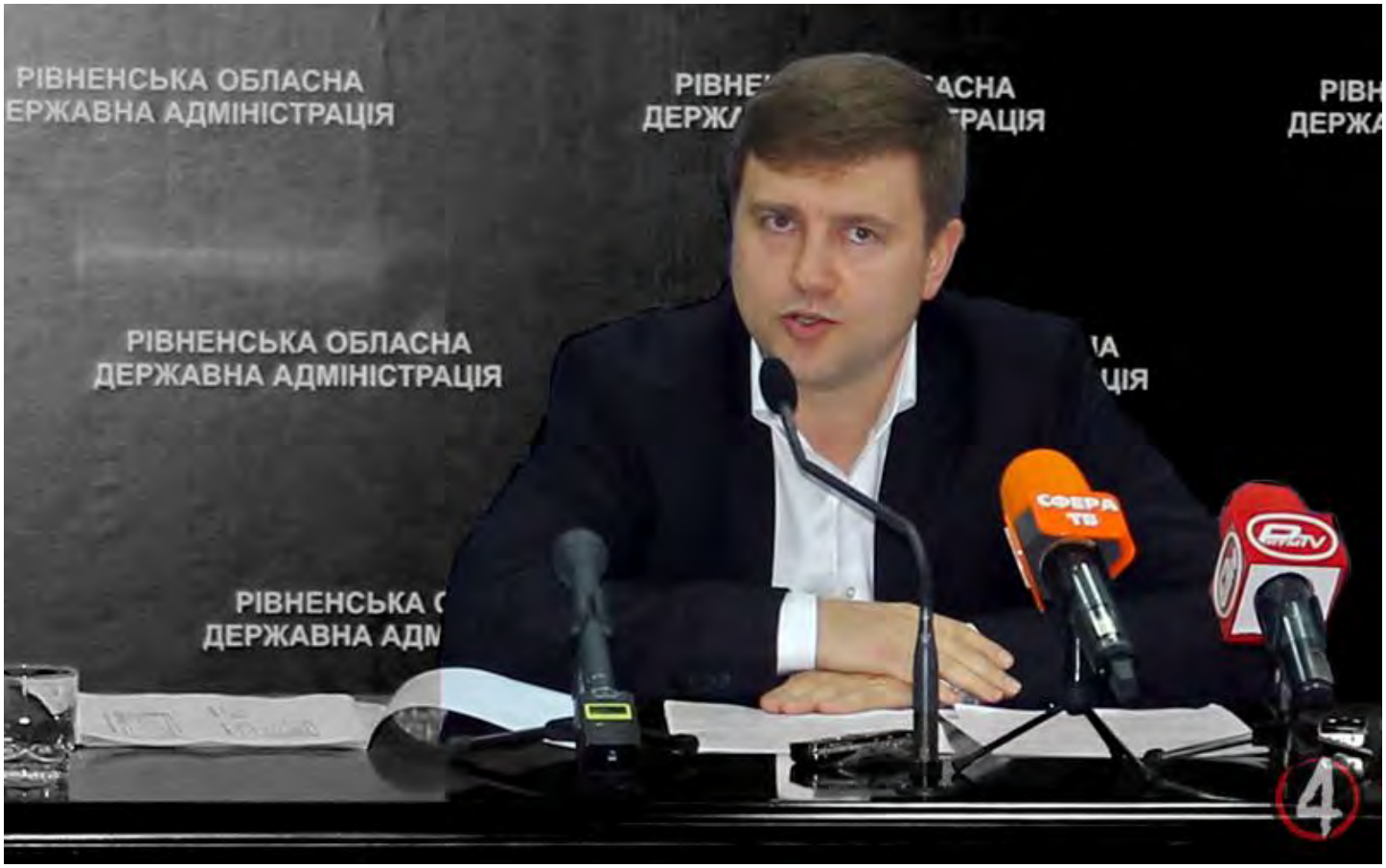
Таке можливе лише в Україні. Колишнього голову ***Рівненської обласної державної адміністрації*** (з вересня 2019 року) Віталія Коваля, замість звільнення за корупцію та недбаліть було підвищено до ***Голови Фонду Держмайна***.

Що не дивно, бо **кожен його голова сьогодні є під слідством**.

Колишній губернатор Рівненської області Віталій Коваль протеже екс-глави облради Олександра Данильчука, який у 90-х був людиною Ігоря Бакая, від нього отримав посади в «Інтергазі» та Міноборони. Із Ковалем Данильчука пов’язує не лише спільний бізнес, а й кревність. Батько Коваля та Данильчук разом розпочинали тренерами з греко-римської боротьби.

1. Біографія банкрута та конвертатора Коваля

Народився Віталій Коваль у 1981 році у місті Березне. 2003 року Віталій Коваль закінчив Тернопільську академію народного господарства за спеціальністю «Банківська справа», 2017 року – Львівську бізнес-школу Українського католицького університету.

Віталій Коваль у мантії та з дипломом Львівської бізнес-школи (фото)

З 2004 до 2006 року працював на різних посадах у Першій Київській філії відкритого акціонерного товариства «Укргазбанк».

Судячи з роду своєї професійної діяльності – Коваль – це підставний директор у фірмах ФПГ.

З 2006 року по 2019 рік Коваль торгував меблями, овочами та фруктами від імені свого ФОП.

При цьому з 2008 до 2009 року Коваль – директор ТОВ “Пробанк Консалт”, м. Вишневе (Київська область).

З 2012 по 2017 рік – гендиректор ТОВ «Інвесттрейдсервіс», київської компанії, яка нібито спеціалізується на оптовій торгівлі зерном, тютюном, насінням та кормами для тварин, а за фактом конвертаційний центр.

У 2017 році слідчі органи Головного управління ДФС Києва розпочали кримінальне провадження за фактами відмивання доходів та ухилення від сплати податків за допомогою фірм-контрагентів, серед яких згадується і ТОВ «Інвесттрейдсервіс» Коваля.

Слідчі того часу встановили, що компанії вказували в накладних деклараціях занижену вартість продукції, тим самим створювали штучну вигоду для фірм-прокладок і ухилялися від сплати реальних податків на митниці.

На вересень 2019 року податковий борг компанії становить майже три мільйони гривень.

Згідно з реєстрами, Віталій Коваль склав повноваження генерального директора компанії у 2017 році. Як він уникнув уваги до його діяльності правоохоронців – питання.

З 2014 року по 2019 рік Віталій Коваль – гендиректор двох фірм – ТОВ «Санако», що спеціалізується на аграрному секторі, продажу нафтопродуктів та техніки та «ВВВ Монтаж», компанії з будівництва доріг.

Засновник компанії «ВВВ Монтаж» – Сергій Миколайович Комаров, мешканець міста Севастополя, який мешкає на окупованій території України.

На своєму сайті «ВВВ Монтаж» вказує, що на Рівненщині є два асфальтнобетонні заводи, одна бітумна база та автотранспортна колона.

Що стосується бітумної бази, то в судових реєстрах від серпня 2018 року є ухвала суду про накладення арешту на рухоме майно, яке перебувало на території фірми. Причиною стали слідчі дії у відкритому кримінальному провадженні за фактом самовільного зайняття земельної ділянки підприємством «ВВВ Монтаж».

Віталій Коваль у Фейсбуці розповідає, що взяв у ОТП Банку кредит, який спільно з Європейським банком реконструкції та розвитку (ЄБРР) фінансував малий та середній бізнес за програмою «Кредитна лінія EU4Business-ЄБРР».

Фінустанова виділила позику на 5,6 мільйона гривень, а ЄБРР дав безповоротний грант – 10% від загальної суми кредиту. Кошти, за словами Коваля, пішли на купівлю самоскидів для щебеню фірми Ford. Ось тільки в реєстрі МВС за компанією такі авто не належать.

А ділянка за адресою асфальтнобетонного заводу в селі Яринівка Березнівського району та майно, що знаходиться там, належить іншому київському підприємству «Гостомель-промтранс», кінцевий власник – Герман Магамедович Адамов.

Незважаючи на те, що «ВВВ Монтаж» зареєстровано у Києві, тендера на будівництво доріг вона виграє саме на Рівненщині.

З початку 2018 року фірма отримала 22 контракти на виконання робіт загальною сумою понад 427 мільйонів гривень бюджетних коштів. Основні замовники – Служба автомобільних доріг Рівненщини – майже 80 мільйонів гривень.

Як «ВВВ Монтаж» справлявся із завданням незрозуміло.

Офіційно у фірми три транспортні засоби: шасі МАЗ 5340С2, 2017 року випуску та два причепи СМЗ 710В та ГКБ 817. Решта обладнання суспільство орендує в інших у тому числі й у власних основних конкурентів.

З 2018 року Коваль – заступник голови ради “Всеукраїнської дорожньої асоціації”.

А у вересні 2019 року Зеленський несподівано призначає його головою Рівненської облдержадміністрації.

2. Борги перед банками

Що цікаво, у своїх деклараціях Віталій Коваль вказує чималі податкові зобов’язання та несплачені виконавчі збори.

Минулого року Віталій Коваль узяв чималі кредити в банках, які вчасно не погасили. Мова про суми: 556 тисяч доларів США у банку «Аваль» за договором з 2007 року; 205 тисяч доларів боргу “УкрСиббанку” (договір 2008 року). Ще 300 тисяч гривень він винен громадянину з 2010-го. Тому банки позивалися до Коваля, а до кредитних коштів додали чималі відсотки за несвоєчасні оплати.

За 2018 рік він вказує 551 тисячу 794 гривень виконавчих зобов’язань перед Головним територіальним управлінням юстиції у Рівненській області. Ще 182 тисячі 640 гривень він заборгував Голосіївському районному відділу державної виконавчої служби у Києві.

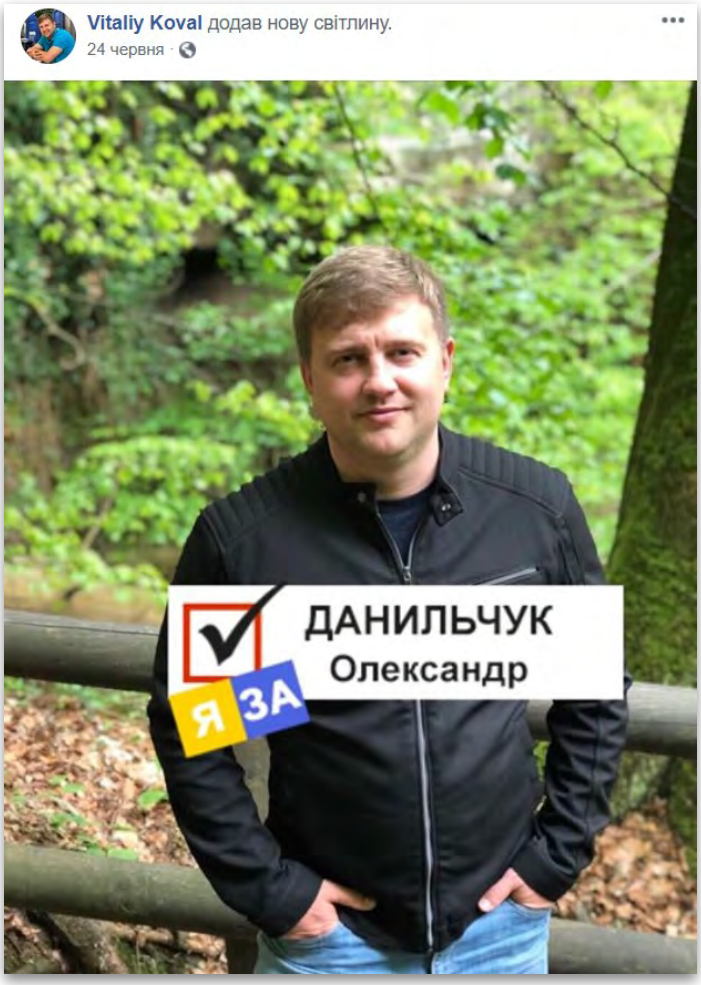
1. Понад 54 тисячі гривень на користь Березнівського відділу виконавчої служби.
2. 15 тисяч 812 гривень податкових зобов’язань.
3. Понад 510 тисяч гривень заборгував Укргазбанку.

Майже за 10 років до обрання на посаду голови області, у 2010 році, маючи кредити та позички, Віталій Коваль просив Рівненський господарський суд визнати його банкрутом та ухвалити нездатність погасити заборгованості, але суддя відхилив його клопотання, зобов’язав сплатити заборгованості та наклав арешт майно.

Що цікаво, у 2018 році Коваль вказує, що зберігає готівкою 47 тисяч 300 доларів США та 11 тисяч гривень на особистому рахунку дружини – Ксенії Коваль у банку. Але за боргами чомусь розраховуватись не поспішає.

3. Політична та громадська діяльність

Близький до президента голова Фонду державного майна України Віталій Коваль, особистість вельми неоднозначна. Велика політична кар’єра Коваля розпочалася у 2019 році, коли Зеленський призначив його головою Рівненської ОДА.

Раніше Віталій Коваль агітував за голову Рівненської облради, кандидата в депутати Олександра ***Данильчука*** з Блоку Петра ***Порошенка***, який йшов на вибори до парламенту 2019 року як самовисуванець. Але у 2019 році Коваль несподівано сам опинився у команді Зеленського.

Голова Фонду Держмайна Віталій Коваль – віце-президент Асоціації зі спортивної боротьби, головою якої донедавна був Ельбрус ***Тадєєв***.

> Тедеєв входив до ОЗУ Бориса ***Савлохова*** (головний тренер з вільної боротьби). В Україні ***Тедєєв*** представляв інтереси Михайла ***Маміашвілі*** – лідера осетинського суспільства та етнічних ОЗУ на території колишньої посурані. ***Маміашвілі*** – президент федерації спортивної боротьби Росії, з 1997, полковник, екс-глава ЦСКА.

Маміашвілі є другом ***Путіна***, кримінальним авторитетом.

3. Скандали

9 серпня НАБУ та САП оприлюднили оперативні матеріали щодо корупції народного депутата з фракції “Слуга народу” Анатолія ***Гунька***.

> Як відомо, нардепа від “Слуги народу” Анатолія ***Гунька*** 8 серпня 2023 року викрили на отриманні хабара. На плівках нардеп-корупціонер докладно розповідає, скільки замовнику коштуватиме використання земель Національної академії аграрних наук біля Рівного. Зокрема, Гунько принаймні двічі згадує “губернатора”, який теж очевидно “у справі”. Рівненську обласну військову адміністрацію з вересня 2019 року очолює Віталій ***Коваль***.

Голова правління “Центренерго” Андрій ***Гота***, за участю “Андрія Угорщина, що “дивиться” за вугільною сферою, за сприяння керівника ФДМУ Віталія ***Коваля*** створили схему завдяки якій вугілля, яке постачається державою, не збагачується, а відвантажується на ТЕЦ “Центренерго”, внаслідок чого 50% вугілля – це рядівка, а вугілля із золою 23% приймається як кондиційне вугілля.

Керівник ФДМУ ***Коваль*** не може не знати цієї схеми, але й не буде проти неї, бо саме за його зговірливість його і призначили на цю посаду.

Проте, таким чином ***Коваль*** уже причетний до втрати сотень мільйонів гривень, про що згодом, напевно, даватиме свідчення в НАБУ.

Коваль є організатором злочинних схем із розкрадання державних коштів, виділених на будівництво автомобільних доріг, у т.ч. у рамках проекту «Велике будівництво», із залученням суб’єктів господарювання, фактичним власником яких є він сам (ПАТ «Рівнеавтошляхбуд», ТОВ «ВВВ Монтаж»).

Крім цього, ***Коваль*** отримував відкати від підрядників виконання робіт на об'єктах «великого будівництва», зокрема від ПВКФ «Фіалка», ТОВ «Архітектурне бюро «Янкор», ТОВ «Хімія-Парк», ТОВ «БК «Будальянс Груп».

Також ***Коваль*** є фактичним власником асфальтобетонного заводу з бітумним господарством за адресою: Рівненська обл., Рівненський р-н, с. Яринівка, вул. Лісова, 3

— ініціював створення контролюючими органами штучних перешкод для фінансово-господарської діяльності інших асфальтних заводів на території Рівненської області.

Призначення Коваля на посаду голови Фонду державного майна України лобіював голова фракції «Слуги народу» Давид ***Арахамія***.

Висуваючи кандидатуру Коваля, ***Арахамія*** запобіг у призначенні на посаду голови ФДМУ кандидатів, яких лобіював заступник керівника Офісу Президента України Ростислав ***Шурма***.

У голови Фонду державного майна Віталія ***Коваля*** спостерігається тривалий конфлікт із директором Департаменту економічної безпеки та ризик-менеджменту Фонду ***Лапікою*** Антоном.

***

№ 181

Трохи інсайду. Чому насправді виник конфлікт навколо Хмельницького МСЕК та прокурорів

2024-10-25

Лямец

1. Нагадаю по кроках, як усе було

Крок 1. МСЕК

4 жовтня місцеве ДБР провело обшуки в керівниці Хмельницького МСЕК Тетяни Крупи. Вдома у чиновниці знайшли майже $5 млн, 300 тис євро, понад 5 млн грн, а також коштовності. Її чоловіка сфотографували на дивані поруч із пачками доларів. У робочому кабінеті знайшли $100 тис, а також списки "ухилянтів" із прізвищами та фіктивними діагнозами. На додаток до цього - 30 об’єктів нерухомості в Хмельницькому, Львові та Києві, а також об'єкти у Австрії, Іспанії та Туреччині. На валютних закордонних рахунках родина накопичила майже $2,3 млн.

Почалися обговорення у соцмережах. Хоча родина Круп мала бізнес, який міг пояснити статки, суспільство вирішило, що абсолютно всі гроші були зароблені на фейкових довідках про інвалідність. Власне, ніхто захищати Крупу не став. У різних куточках України люди знають що влада продає індульгенції від мобілізації, тепер це сплило у конкретних цифрах. Звісно, що

першим діло люди припустили, що кожен з клієнтів Крупи приносив від $5000 до $10'000, тож масштаби дійсно промислові. Реакція суспільства зрозуміла.

7 жовтня Тетяну Крупу відправили до СІЗО. 10 жовтня її син Олександр Крупа, начальник Пенсійного фонду у Хмельницькій області, звільнився з посади за власним бажанням.

https://www.bbc.com/ukrainian/articles/cdxrjwyd7qeo

Крок 2. Прокурори з інвалідністю

16 жовтня стало відомо, що 49 прокурорів Хмельниччини "на чолі з обласним прокурором Олексієм Олійником оформили інвалідність. У цьому їм допомогли структури, які контролювала родина Круп. Виявилося, що більшість з них отримали інвалідність ще до вторгнення рф. Метою був не захист від мобілізації, бо усі прокурори автоматично заброньовані, а додаткова заробітна плата та підвищена пенсія у майбутньому.

https://lb.ua/society/2024/10/20/640825_61_prokuror_hmelnitskiy_oblasti.html

Звісно, що здійнялася нова хвиля обговорень у соцмережах. Вже вкотре виявилося, що нова влада є наскрізь корумпованою, як і їхні попередники. Новий скандал призвів до передбачуваних результатів. Розслідування показало, що інвалідність прокурорів - системне явище не лише на Хмельниччині, а загалом в Україні. Тож керівника Хмельницької обласної прокуратури було звільнено.

Крок 3. Відставка Генпрокурора

22 жовтня у відставку подав генпрокурор Андрій Костін. Виношу цю подію окремим пунктом, потім поясню, чому.

https://www.slovoidilo.ua/2024/10/22/novyna/polityka/kostin-podaye-vidstavku-posady-heneralnoho-prokurora

Крок 4. "Реформа" МСЕК

Ще до відставки Костіна, Володимир Зеленський відреагував на хвилі обурення у соцмережах. Він зібрав РНБО, заслухав різних міністрів та наказав "повернути справедливість".

https://www.slovoidilo.ua/2024/10/22/novyna/polityka/zelenskyj-zbyrav-rnbo-shhodo-sytuacziyi-msek-uxvalyly-rishennya-yaki-povernut-spravedlyvist

Як результат, МСЕК по всій Україні ліквідовані, а замість них здоров'я мобілізованих перевірятиме певна віртуальна медицина.

https://forbes.ua/money/klasichnikh-rishen-nedostatno-zadachi-demografichnoi-strategii-mashini-zamist-msek-ta-nakopichuvalni-pensii-z-2026-roku-intervyu-ministerki-sotspolitiki-oksani-zholnovich-24102024-24358

На цьому усі вводні.

Тривають перевірки, великій частині інвалідів скасують статус, і вони проходитимуть медичну комісію знову. Перевіряють також прокурорів.

Усе це - надводна частина айсбергу. У цій частині, випадково виник скандал, влада показала себе гарно, усі винні покарані. Несіть премії.

2. Тепер підводна частина айсбергу

Давайте поставимо головне питання - чому?

На думку можуть приходити різні відповіді.

1) — Благородні - що влада викорінює корупцію, щоб повернути довіру суспільства.

2) — Скептичні - відбувається переділ потоків корупційних грошей від "ухилянтів", бо саме зараз активізувалася "бусифікація", тож 100% будуть люди, які захочуть заплатити за ту саму інвалідність. Тим більше, що саме зараз інвалідності позбавлять тисячі людей, і вони нестимуть гроші вдруге.

Можуть бути також інші версії.

Яка з них є дійсною?

Дійсність у інформаційну епоху має цікаву властивість. Уся інформація для розуміння є у відкритому доступі.

Але увесь секрет у тому, щоб мати ключі, за допомогою яких з усіх доступних фактів зібрати саме дійсність.

Ключ 1. У якій області відбувся скандал?

У Хмельницькій.

Ключ 2. Хто призначав голову МСЕК до "реформи"?

До вторгнення, голову МСЕК призначала обласна рада. Але після вторгнення керівника обласного МСЕК призначав голова обласної ради особисто.

У Хмельницькій області голова обласної ради - це пані Віолета ***Лабазюк***. Вона очолює облраду з 7 грудня 2020 року.

> https://km-oblrada.gov.ua/management-regional-council/golova-xmelnickoi-oblasnoi/

Ключ 3. Чому пані Віолета, яка не є членом партії "Слуга народу" (партія має більшість у облраді) очолює облраду?

Не будемо применшувати особисті якості голови облради. Але у політиці самого таланту замало.

У пошуку відповіді дивимось, що чоловіком пані Віолети є народний депутат від "За Майбах" Сергій ***Лабазюк***.

Партія "За майбутнє" відома як "партія мільярдерів", і давно допомагає "Слугам народу" голосами.

Вона є стратегічним партнером влади, без якої зараз неможливо зібрати голоси на проведення потрібних законів.

Так, монопартія не завжди дає голоси за владні законопроекти.

Гадаю, що саме в обмін на сприяння у голосуванні Сергій ***Лабазюк*** свого часу отримав посаду для власної дружини. І ця співпраця продовжується.

Але це не все.

Сергій ***Лабазюк*** відомий як «хазяїн Хмельниччини».

Різні українські області мають таких хазяїв.

> — Колись Донеччину вважали регіоном Ріната ***Ахметова***,
>
> — Волинь залишається місцем сили Ігоря ***Палиці***,
>
> — Закарпаття - родини ***Балог***,
>
> — Вінниччина - родини ***Порошенків***, тощо.

А ось у Хмельниччині це пан Лабазюк. Він має неймовірний вплив на усю владу в регіоні, і навряд чи її позбудеться найближчим часом.

Ключ 4. Які події сталися останнім часом у житті Сергія Лабазюка?

У листопаді 2023 НАБУ оголосило підозру народому депутату.

Його звинуватили у спробі дати хабар за контракт з відновлення мосту на 50 млн грн. Викривачем стали екс-віце-прем'єр з відновлення Олександр ***Кубраков*** та тодішній голова Держагентства з відновлення та розвитку інфраструктури Мустафа ***Найєм***. Якщо підозра дійде до суду, то Сергію ***Лабазюку*** може загрожувати до 10 років ув'язнення.

https://zaxid.net/nardepa_sergiya_labazyuka_zatrimali_na_habari_v_150_tis_n1574887

Ключ 5. До чого тут генпрокурор?

Підозру народним депутатам виписує особисто генеральний прокурор.

Він же може відкликати цю підозру чи зробити певні дії для закриття провадження. Як ми знаємо, Андрій ***Костін*** не був святим. Але, за чутками, закривати справу Лабазюка він не став. А тим часом справа рухалася далі.

Отже, є певного рода мотивація

- збити голову Офісу генпрокурора, аби призначили нового. Можливо, з ним вдасться владнати справу.

За моїми даними, новим очільником Офісу генпрокурора може стати поточний очільник Київської обласної державної адміністрації Руслан ***Кравченко***.

Ззовні, він має усі необхідні риси, аби очолити Генпрокуратуру.

Фаховий прокурор, пише, що був учасником АТО. З 2021 до 2023 очолював Бучанську окружну прокуратуру Київської області. Щодо фаховості, чесності та інших параметрів нічого сказати не можу.

— Але його тесть Ігор ***Шкробанець*** - відомий лікар.

— З початку 2016 року очолює лікувально-організаційне управління Національної академії медичних наук. У Чернівецькій області був заступником Михайла ***Папієва***, дружить із головою НБУ Андрієм ***Пишним***.

Пишний - кум голови Офісу президента Андрія ***Єрмака***.

https://kyivvlada.com.ua/bd/dose-kravchenko-ruslan-andrijovich/

Як може відбутися домовленість?

Зняти підозру може лише генпрокурор, в.о. тут недостатньо. Отже, призначення нового генпрокурора потрібно провести через парламент.

Саме тут починає грати фактор "За Майбах". В обмін на голоси, він може спробувати домовитися щодо власної справи.

Ключ 6. До чого тут Хмельницька МСЕК та родина Круп?

Мої джерела кажуть, що між ***Лабазюками*** та ***Крупами*** був давній конфлікт.

1) — Пані Крупа намагалася знайти прикриття серед місцевих "слуг народу", та працювати у певній автономії.

2) — Вона відмовилася звільняти місце для людини Лабазюків.

Але мова тут не про гроші, як може здатися.

— Родина ***Лабазюків*** є дуже заможною та дуже впливовою. Гроші, які ДБР знайшло в ***Круп***, для них навряд чи є привабливими.

Мова про інше.

Інформацію про інвалідів області, в тому числі серед прокурорів, контролюють ***МСЕК*** та ***Пенсійний*** фонд області.

— Нагадаю, що ПФ Хмельниччини очолював син Тетяни ***Крупи***.

— Гадаю, що цією інформацією вони не схотіли ділитися з ***Лабазюками***.

Тому

— через медіа **прибрали спочатку їх, а потім - голову обласної прокуратури.**

До речі,

— обшуки провела територіальне управління ДБР, що базується у Хмельницькому.

Ще за часів Порошенка, ***Лабазюки*** виграли певну боротьбу за те, у якому місті розташовуватиметься ця регіональна дирекція, і вибороли цю честь для Хмельницького.

— Це управління поширює свою діяльність на Вінницьку, Житомирську, Рівненську, Хмельницьку, Чернівецьку області.

https://dbr.gov.ua/ter

Ключ 7. Відставка Костіна

Окремим пунктом. В результаті оприлюднення даних про МСЕК та прокурорів з інвалідністю, було досягнено головну мету - у відставку пішов генпрокурор Андрій ***Костін***.

Власне, це я вважаю головною метою усіх жовтневих срачів.

Вчергове, це жодним чином не свідчить про те, що Крупи та хмельницькі прокурори є святими, безневинними жертвами. Гадаю, що вони були у багнюці по самі вуха.

Але вони стали розмінними фігурами у грі більшого масштабу.

Ключ 8. Що тепер буде з МСЕКами?

На мою думку, Лабазюки навряд чи претендують на грошові потоки від МСЕК.

Навіщо тоді ліквідували МСЕК?

> https://espreso.tv/suspilstvo-torgovtsi-invalidnistyu-yak-koruptsiyni-skandali-u-msek-prizveli-do-sklikannya-rnbo-i-likvidatsii-strukturi

Знову ж таки, версія патріотична та тверeза.

> **1) — Патріотична версія повторює офіційні твердження про те, що тепер "роль МСЕК виконуватиме машина". Цифровізація, чесність, прозорість, бла-бла.**
>
> https://forbes.ua/money/klasichnikh-rishen-nedostatno-zadachi-demografichnoi-strategii-mashini-zamist-msek-ta-nakopichuvalni-pensii-z-2026-roku-intervyu-ministerki-sotspolitiki-oksani-zholnovich-24102024-24358
>
> 2) — Друга версія - тверeза.

Чи ви вірите, що чиновники припинять збирати гроші від тих, хто хоче вирішити питання? Я не вірю, бо є попит - і він породжує пропозицію. Просто тепер корупція телепортується з МСЕК до "віртуальних" лікарень. Клієнтуру шукати не треба - це будуть усі ті, кого СБУ вважатиме фіктивними отримувачами інвалідності.

Альтернативою цьому процесу могло б бути ***економічне бронювання***.

Але воно збирало б гроші до державного бюджету, а не до кишень чиновників. Але 30 об’єктів нерухомості в Хмельницькому, Львові та Києві, а

також об'єкти у Австрії, Іспанії та Туреччині на ці гроші не купиш, вони усі підуть на ЗСУ. До того ж, далеко не всі українці вважають економічне бронювання справедливим.

Замість підсумку

Чи вирішить Сергій ***Лабазюк*** своє питання? Впевнений, що так.

Усім українцям подяка за щирі відчуття огиди та обурення, які ви висловили, читаючи розповіді про МСЕК та 50 прокурорів з інвалідністю. Ви все одно праві.

***

№ 182

Огляд... сьогодні - Сіверський та Краматорський напрямки, адже, протягом кількох крайніх тижнів, там відбулись певні зміни

2024-10-26

Машовець

Отже...

На даних напрямках діє північне частина угрупування військ (УВ) противника "Юг", основу якого складають війська (сили) 3-ї загальновійськової армії (ЗВА). Так, це колишній 2-ї армійський корпус (АК), так званої "народної міліції ли-ни-ри"... переформований, так само, як й 1-й АК "народної міліції ди-ни-ри" у "звичну" загальновійськову армію...

Окрім військ (сил) 3-ї ЗВА, на цих же напрямках, оперує угрупування повітряно-десантних військ (пдв) зи-си ри-фи. А саме - частини та підрозділи двох повітряно-десантних дивізій (пдд) - 98-ї та 106-ї пдд, а також війська 3-го армійського корпусу (АК), включно з його 6-ю мотострілецькою дивізією (мсд), 200-а омсбр зі складу УВ "Север" й значна частина, так званого, "добровольческого штурмового корпуса" (ДШК), який по суті є конгломератом кількох підрозділів, укомплектованих найманцями, обсягом "батальйон-полк" кожний, під контролем приватної військової компанії "редут", створеної, в свою чергу, мо ри-фи...

У смузі дії цієї частини УВ "Юг", що протягнулась від Сіверського Донця до Торецького напрямку, знаходяться 2 важливих операційних района - Сіверський плацдарм (виступ), який утримують ЗСУ, а також їх вузол оборони у м.Часів Яр.

Обидва, по суті, прикривають зі сходу та південного сходу ближні підступи до Краматорська та Слов'янська, останньої великої промислово-адміністративної агломерації Донбасу, яку продовжує контролювати Україна...

Саме це й визначає основний сенс та характер бойових дій, які ведуть ворогуючи сторони на цих двох напрямках, на даний момент...

1. Тож, спочатку, розглянемо склад та структуру сил противника, які розгорнуті тут та спробуємо розібратися із їх кількісними та якісними параметрами...

- 3-а загальновійськова армія (ЗВА), має у своєму складі незвично багато мотострілецьких бригад (омсбр) - 4-а, 6-а, 7-а, 85-а, 88-а, 123-а омсбр + ціла артилерійська бригада (абр) - 2-а абр.

Пояснюється це просто - у складі 2-го АК, вже в ході широкомасштабного вторгнення, були сформовані ДОДАТКОВО дві бригади - 85-а та 88-а омсбр, переважно з мобілізованого на території Луганської області України особового складу, як своєрідний "мобілізаційний резерв" 2-го АК, задля інтенсивного використання у атакуючих та штурмових діях.

В подальшому, їх почали комплектувати "на загальних підставах", в тому числі, особовим складом з числа російських громадян, а самі бригади - залишили у складі спочатку корпусу, а потім й сформованої на його базі 3-ї ЗВА...

- 3-й армійський корпус (АК) - діє у цій зоні у складі 6-ї мотострілецької дивізії (мсд) та 72-ї окремої мотострілецької бригади (омсбр), так... тієї самої, що "конфліктувала" із пригожинськими "вагнерами", під час боїв за Бахмут й командира якої останні, навіть, "брали в плен".

- Угрупування повітряно-десантних військ (пдв), діє переважно на напрямку "головного удару" (дирекція Бахмут - Костянтинівка, включаючи район м.Часів Яр) силами частин й підрозділів двох повітряно-десантних дивізії (пдд) - 98-ї пдд та 106-ї пдд.

- 200-а омсбр, зі складу 14-го армійського корпусу (АК), що зазвичай дислокується на Кольскому п-ві й входить до складу УВ "Север" (в миру - "Ленинградский военній округ"), однак продовжує, на даний момент основними силами діяти на Краматорському напрямку, хоча й відправила ряд підрозділів у Курську обл. ри-фи, просто тому, що російське командування не може її витягнути з цієї ділянки без рівнозначної заміни чи суттєвого перегрупування сил й засобів у всій смузі УВ "Юг"...

- Ну й ДШК, приблизно до половини його формувань зараз оперують в районі м.Часів Яр, південніше та північніше міста.

Щодо кількісних показників...

На Сіверському напрямку, де сконцентрована основна частина 3-ї ЗВА противника, частина сил 106-ї пдд та кілька формувань ДШК, за різними оцінками та джерелами нараховується...

(1) - особового складу (о\с) - приблизно до 26- 26.5 тисяч "тушок"

(2) - танків - 110 - 120 одиниць

(3) - бойових броньованих машин (ББМ) - десь до 340-345 одиниць

(4) - артилерійських систем (АС) ствольної артилерії, починаючи з калібру 100-мм й включно із 120-мм мінометами - 228-230 одиниць

(5) - реактивних систем залпового вогню (РСЗВ) - до 60-и одиниць

На Краматорському напрямку, включно із напрямком головного удару (нгу) Бахмут - Костянтинівка, діє частина сил 3-ї ЗВА, більша частина угрупування пдв, увесь 3-й АК, а також - 200-а омсбр й більша частина формувань ДШК.

(1) - особового складу - очевидно, коливається в межах 50-51 тисячі "тушок"...

(2) - танків - більше 240-а одиниць

(3) - ББМ - може нараховуватись більше 810-и одиниць

(4) - арт.систем - трохи менше 530-и одиниць (десь, 526 - 528 "стволів")

(5) - РСЗВ - 128-130 пускових установок (ПУ)

Після останнього перегрупупування сил й засобів у смузі дії УВ "Юг" противника на цих двох напрямках, певним чином змінився й склад оперативного (в сенсі, так званої "першої черги") резерву. В основному, за рахунок формування кількох "резервних" та "окремих стрілецьких" батальйонів, а також збільшення їх чисельності...

Більше того, загальне зростання чисельності російського резерву "першої черги" на обох напрямках не видається значним у обсягах. У загальному вимірі, сили й засоби російських військ на цих напрямках збільшились приблизно на 4-5 батальйонів, причому, половина з них - неповного складу, "виведена з першої лінії".

Явно, основна маса російського "маршевого поповнення" поїхала - або "на Курщину", або по напрямках на Покровск, Курахове та Торецьк. Тому, в плані кардинально-масштабного "нарощування зусиль", командуванню північної частини УВ "Юг", у разі "раптової потреби", доведеться обходитись переважно "внутрішніми ресурсами"...

Тож, в резерві (у цих самих "внутрішніх ресурсах") у противника "числиться"...

а) На Сіверському напрямку...

(1) - 2 полки, один з яких - можливо вважається "десантно-штурмовим" (підпорядковується командуванню пдв), інший - мотострілецьким (ймовірно - сформований на базі "Южного военного округа"). Однак, обидва, скоріш за все, відносяся до так званого "мобілізаційного резерву"

(2) - 2 "резервних" батальйони. Один функционує в якості резерву 3-ї ЗВА (щось маловато, як для загальновійськової армії), другий - вважається приданим одній з її бригад, зокрема - 6-ї омсбр

Загалом, російське командування може задіяти ДОДАТКОВО на Сіверському напрямку, в разі виникнення "гострої потреби", приблизно - до 3-х тисяч о\с. Причому, очевидно, лище частину з них в достатній мірі, швидко (переважно зі складу батальйонів 3-ї ЗВА та дшп, які ВЖЕ розгорнуті та оперують на цих напрямках). Крім того, у перші 24-и години з моменту прийняття відповідного рішення, можуть бути задіяні лише дЮсантники з того самого "резервного" дшп, а також - батальйон 6-ї омсбр. Решті - доведеться ще туди добиратися...

Танків цей резерв не має. Є десь приблизно 3 десятка різного роду та стану зношеності ББМ-ок, не більше 2-х десятків одиниць ствольної арти та кілька протитанкових "Рапир" (100-мм пто МТ-12) й пари 120-мм мінометів. Й на цьому - все...

б) На Краматорському напрямку

(1) - десь до 3-х полків, один з яких - парашутно-десантний (без одного пдб) зі складу 98-ї пдд (ймовірно, 217-й пдп, або 331-й пдп), два інших - мотострілецькі, очевидно, сформовані та розміщені на території Ростовської обл. ри-фи

(2) - ну й до 3-х "резервних" батальйонів полків й бригад 3-го АК, які "числятся" мотострілецькими, але насправді є скоріше просто - стрілецькими...

Загалом, в резерві противника на Краматорському напрямку "офіційно зареєстровано" приблизно 7.5-8 тисяч о\с. З них реально, у першу добу, з моменту "старта", командування противника може задіяти хіба що - 2 батальона (якщо не один...) зі складу пдп 98-ї пдд, ну й десь до 2-х стрілецких батальйонів 3-го АК. Решті також, доведеться здійснювати марш у район бойового призначення... а значить - витратити час на зосередження та розгортання.

На озброєнні резервного компонента противника, призначеного для дій на Краматорському напрямку, "числиться" десь танкова рота неповного складу (6-8 справних танків), ББМ - не більше 85-88 одиниць. Є ще приблизно до 45-46 "стволів" артилерійських систем (АС), резервних РСЗВ (так само, як й на Сіверському напрямку, немає...).

Отже, виходячи з вищезазначеного можемо констатувати декілька речей...

(1) - Противник, очевидно, концентрує свої основні зусилля на Краматорському напрямку (там, у порівнянні із Сіверським напрямком - більше, й діюче угрупування, й обсяг резерву).

(2) - Резерв противика, причому, на обох напрямках, скажімо так, виглядає "проблематично". Як по кількості, так й по боздатності...

(3) - Загальна чисельність північної частини УВ "Юг", що діє на цих двох напрямках, не перевищує 77.5 тисяч о\с, що значно менше, наприклад, ніж на Покровсько - Курахівському напрямку (під 120 тисяч) , або разом на Куп'янському та Харківському напрямках (під 90 тисяч).

(4) - Очевидно, противник добивається на напрямку головного удару (нгу) - Краматорський напрямок, переваги за рахунок концентрації особового складу та ОВТ саме у цій смузі, в ході майже постійного и безперервного перегрупупування (по суті - "тасування") своїх сил та засобів.

2. Тепер, щодо поточної ситуації...

Командування 3-ї ЗВА та угрупування пдв противника, які, очевидно, здійснюють загальне керівництво організацією та веденням бойових дій силами цієї частини УВ "Юг", на даний момент, вирішує два основних оперативно-тактичних завдання в цій зоні:

(1) - Намагається витіснити наші війська із Сіверського виступу максимально західніше, аби створити умови для просування у бік м.Сіверськ, головним чином зі сходу та південного сходу.

(2) - Й друге, головне - прагне прорватися в район м.Костянтинівка, діючи з боку м.Бахмут, у загальній дирекції - вздовж дороги Бахмут - Покровськ.

При цьому, очевидно, дії противника на ділянці між Оріхово-Василівкою та Роздолівкою, у сенсі цих двох завдань, носят "забезпечуючий", я би сказав, допоміжний характер.

В рамках, виконання цих двох завдань, протягом 3-х крайніх тижнів противник проводив наступні атакуючі\штурмові дії...

(1) - Силами передових підрозділів 6-ї, 7-ї та 123-ї омсбр, за підтримки "резервного" 1102-го мотострілецького полку (мсп) 3-ї ЗВА намагався просунутись по напрямкам Шипилівка - Білогорівка (верхн.), Золотарівка - Верхньокам'янське, Спірне - Івано-Дар'ївка, Берестове - Виїмка. Однак, з початку поточного місяця, практично нічого не добився... прорвати оборону ЗСУ, навіть в тактичній зоні, противнику не вдалося. Та й загалом, характер та інтенсивність спорадичних атак противника на Сіверському напрямку, я би назвав "спорадично-затухаючими".

(2) - Трохи "жвавіше" (але, не на багато) діють передові підрозділи 85-ї та 88-ї омсбр тієї ж 3-ї ЗВА, по напрямкам Роздолівка - Переїзне, з півдня на північ, вздовж залізниці та з рубежу Сако і Ванцетті - Миколаївка у бік Федорівки, вздовж р.Бахмутка. Очевидно, мета цих дій полягає у закріпленні в Переїзному (принаймні на його південній околиці) и вихід до Федорівки. Однак, тут також , з початку місяця, нічого майже не змінилося... прорватися противнику не вдається.

(3) - На Краматорському напрямку, на напрямку головного удару (нгу), противник протягом 3-х тижнів жовтня силами передових підрозділів 200-ї омсбр, посилених окремими підрозділми зі складу 98-ї пдд, очевидно, намагався прорватися по напрямку Богданівка - Григорівка й захопити останню. Однак, зумів лише просунутись трохи вздовж каналу "Сіверський Донець - Донбас" південніше села... По напрямкам на Оріхово - Василівку та Привілля, противник вів в основному сковуючі дії.

(4) - Зате, в районі м.Часів Яр, очевидно, противнику вдалося у тактичній зоні добитися більш-менш суттєвих результатів. Зокрема, у смузі дії 98-ї пдд противника, яка оперує по цьому напрямку та, ймовірно, діє за суттєвої підтримки основної (більшої) частини ДШК (в основному 2-ї одшрбр "вЫтиранЫ", яка по суті є формуванням пвк "редут") його передові підрозділи зуміли розширити свій плацдарм в районі Калинівки (північніше "часіка") по напрямку на Рідкодуб'є та зайняли частину квартала "Жовтневий", вже ЗА каналом (північніше вул.Недогібченко).

Але "головний" успіх у противника на цьому напрямку трапився південніше, приблизно 12-14-го жовтня, коли його передові підрозділи зуміли прорватися у ключовій для оборони міста "точці" - на перетині каналу "Сіверський Донець - Донбас" та дороги Бахмут - Покровськ, у бік с.Ступочки (очевидно діяли передові підрозділи "вЫтиранов" при активному сприянні 217-го чи 299-го пдп 98-ї пдд).

Більше того, протягом наступного тижня, противнику вдалося розширити цей прорив на глибину до 2.5 км у бік с.Ступочки, обійшовши лісовий масив "ур.Довге" з півдня, фактично охопивши квартали "Новий", "Жовтневий" та центральну частину міста.

По суті, противник почав загальне охоплення району оборони ЗСУ у м.Часів Яр з півдня, причому маючи успіх (хоча й не такий значний) північніше міста.

> - Однак, головна "проблема" для російських військ, які діють по напрямку на м.Часів Яр з південного сходу та сходу, у цьому сенсі, залишається поки незмінною - існування плацдарму ЗСУ СХІДНІШЕ каналу... в районі Кліщіївки та Андріївки, що, звісно, до певної міри сковує дії противника південніше міста, безпосередньо вздовж дороги...

Саме тому, протягом кількох крайніх тижнів, противник силами передових підрозділів 3-го армійського корпусу (АК), зокрема його 6-ї мотострілецької дивізії (мсд) неодноразово намагався атакувати\штурмувати позиції ЗСУ південно-західніше с.Іванівське та вздовж каналу з боку Курдюмовки... але - поки, без особливих успіхів.

3. Тож, трохи підсумуємо...

Якщо розглядати дії УВ "Юг" (3-а ЗВА, 3-й АК та угрупування пдв) противника, самі по собі, на Краматорському напрямку, виключно на обмеженому тактичному рівні, то вони, очевидно видаються, у сенсі своїх персепектив, скажімо так... достатньо складними, для нього. Адже, "по дорозі" до Костянтинівки противнику необхідно буде вирішити цілу купу "похідних" тактичних завдань, причому у достатньо обмеженому, щодо сил й засобів, складі - від прогризання вузлу оборони ЗСУ, безпосередньо, в районі м.Часів Яр (який обійти "по-справжньому" - буде вкрай важко), до ліквідації нашого "кліщіївського" плацдарму на каналі...

Й судячи з розподілу сил й засобів противника, динаміці надходження його поповнення та змісту перегрупування в цій смузі, російське командування все це прекрасно усвідомлює... змістивши пріоритети на ряд інших, більш перспективних напряків.

Однак, якщо подивитись "більш широко", у контексті дій противника на Торецькому та Лиманському напрямках, то стає очевидно, що в такому разі, Краматорський напрямок - вкрай важливий... Адже, саме "по ньому", для противника пролягає найбільш коротки шлях у район м.Костянтинівка, що для оборони м.Торецьк має вирішальне значення.

Якщо противник зможе просунутись до рубежу Червоне - Ступочки на Краматорському напрямку (навіть тимчасово відмовившись від штурму самої Костянтинівки) й одночасно почне інтенсивні атакуючі дії у північний бік, на стику своїх 41-ї та 51-ї ЗВА (наприклад, з рубежу Новоолександрівка - Архангельске) й зуміє просунутись до рубежу Яблунівка - Олександро-Калинове на Торецькому напрямку, то ЗСУ будуть вимушені залишити не

тільки саме м.Торецьк, а й прилеглі до нього північніше території, просто відходячи на Костянтинівку...

Дуже схоже, трапилось в районі Вугледару... де противник прорвався на флангах й обійшов сам район оборони ЗСУ у Вугледарі...зробивши,таким чином, його оборону, скажімо так... ну дуже проблемною справою для них.

А у ще більшому масштабі, стає очевидном й той факт, що стосовно Краматорського напрямку може бути зразу З "сценарія" подальших дій російського командування, в залежності від його результатів на двох інших, сусідніх напрямках - Торецькому та Лиманському...

У випадку, білш-менш значних успіхів противника на Лиманському та Куп'янському напрямках (наприклад, його прориву до р.Оскіл в районі с.Борова) й формування північного фасу Сіверського виступу ЗА річкою, північніше неї, значення смуги дії 3-ї ЗВА противника, особливо її лівого флангу, південніше м.Сіверськ, РІЗКО підскочить... Причому, як по відношенню до цього міста, так й до Краматорсько - Слов'янської агломерації.

Так само, але трохи в меншому масштабі, відбудеться, якщо противнику вдасться прорватися на північ, з вже згадоного мною вище рубежу південніше Торецька...

Ну й в третьому варіанті, коли противнику ВЖЕ залишається до східної околиці м.Костянтинівка 7.5 - 8 км, цілком можливо вважати, що російське командування (знаючи його схильність, обирати напрямки своїх подальших дій, поза межами дотримання елементарних норм, щодо збереження життя та здоров'я свого підлеглого особового складу), таки наважиться... провести ще один "флаго-втык" десь на околиці Костянтинівки. Так би мовити, "не взирая ни на что...", шляхом організації та проведення численних лобових штурмів та атак, прямо по "самому короткому пути", відкинувши усі принципи з розділу военного мистецтва, під назвою "вождения войск"...

Тому, як на мене, усі більш-менш значні зміни та перегрупупвання сил та засобів противника у смузі дії північної частини його УВ "Юг", варті дуже уважного та ретельного відслідковування...

***

№ 183

Виведення російських військ і припинення бойових дій: у продовження першого Саміту миру відбулася восьма тематична конференція

2024-10-25

Керівник Офісу Президента України Андрій ***Єрмак*** узяв участь у тематичній конференції, присвяченій шостому пункту Формули миру ***«Виведення російських військ і припинення бойових дій».***

Захід організували Україна та Литва як співголова робочої групи з реалізації цього пункту. На конференції були присутні представники **56 країн та організацій**. Зокрема, із Києва в режимі онлайн участь узяла голова підкомітету з питань безпеки та оборони Комітету Європарламенту в закордонних справах Марі-Агнес Штрак-Ціммерман, яку сьогодні Президент України відзначив орденом «За заслуги» ІІІ ступеня за підтримку нашої країни на посаді голови Комітету Бундестагу з питань оборони.

Українську сторону також представили міністр оборони Рустем ***Умєров***, Генеральний прокурор Андрій ***Костін***, заступник керівника Офісу Президента Роман ***Машовець***, радники керівника Офісу Глави держави Дарія ***Зарівна*** та Олександр ***Бевз***.

Андрій ***Єрмак*** зазначив, що

> — **повне виведення російських військ із суверенної території України – це необхідна передумова для відновлення справедливого й тривалого миру**.

«Не варто сподіватися, що ця війна закінчиться, коли ворогуючі сторони почнуть говорити між собою. Не обманюйтеся. Бо ця війна закінчиться, коли останній солдат армії загарбників повернеться додому», – сказав він.

Керівник Офісу Президента також наголосив, що спільний міжнародний тиск на Росію може й має стати прецедентом.

«Це доведе всьому світові: **прагнення до територіальних загарбань у XXI столітті є аморальним і безглуздим**. Вилучене доведеться повернути законним власникам. Бо хоч би якою сильною була військова міць агресора, міжнародна спільнота завжди буде сильнішою», – зазначив Андрій ***Єрмак***.

Міністр оборони Литви Лаурінас ***Кащюнас*** зауважив, що реалізація цього пункту **Формули має кілька основних принципів**.

Зокрема,

> — **РФ повинна негайно, повністю та беззастережно вивести всі свої військові сили з території України в межах її міжнародно визнаних кордонів, включно з окупованим 2014 року Кримом та частиною Донбасу.**
>
> Територіальна цілісність України має бути офіційно підкреслена резолюціями міжнародних організацій та окремих держав.

«Угода про вихід має стосуватися лише технічних аспектів виходу. Жодних підстав для легітимізації окупаційних військ. Відкликання здійснюється швидко та відповідно до погоджених часових меж. Це питання місяців, а не років. Уся інфраструктура та фінансові активи, тимчасово захоплені російськими військами, мають бути беззастережно передані Україні», – зазначив Лаурінас ***Кащюнас***.

Крім того, контроль за виведенням окупаційних військ має бути покладено на міжнародні організації.

> — Жодні санкції проти РФ не будуть скасовані до виконання угоди про виведення військ.

Також

> — Росія має відповідати за воєнні злочини під час окупації.

Міністр оборони Рустем ***Умєров*** наголосив, що будь-які дипломатичні зусилля будуть успішними, якщо позиція України на переговорах буде сильною та підкріпленою рішеннями, які змінять ситуацію на полі бою.

Він додав, що

— другий пункт ***Плану перемоги***, ініційованого Володимиром ***Зеленським***, **містить чіткий перелік необхідної українським воїнам зброї**. Це буде найкращим аргументом для російських окупантів, щоб вивести війська із суверенної території України.

Генеральний прокурор Андрій ***Костін*** зазначив, що

— після звільнення окупованих територій важливими кроками, які Україна робитиме за підтримки міжнародних партнерів, будуть забезпечення правового порядку та імплементація елементів перехідного правосуддя.

Голова підкомітету з питань безпеки та оборони Європарламенту Марі-Агнес ***Штрак-Ціммерман*** зазначила, що Європейський парламент і далі наполягає на тому, щоб держави – члени ЄС надали Україні всю необхідну військову допомогу для ефективного захисту від агресора та відновлення повного контролю над усією міжнародно визнаною територією.

Зокрема,

— ідеться про зняття обмежень на використання західної зброї проти військових цілей на території РФ.

Заступник керівника Офісу Президента Роман ***Машовець*** наголосив, що

— саме примушування агресора залишити території України – необхідна умова для припинення війни.

Він також зазначив, що

— важливо створити міжнародний механізм моніторингу для прозорості процесу звільнення території України.

Ця конференція стала восьмою з тих, які проводять у продовження першого Саміту миру.

Результатом кожного такого заходу є ***Спільне комюніке***.

Після конференцій на основі всіх десяти пунктів *Формули миру* будуть сформовані пропозиції до *другого Саміту миру*.

Текст Спільного комюніке, яке схвалили учасники цієї конференції, наведений нижче за посиланням.

***

СПІЛЬНЕ КОМЮНІКЕ

Виведення російських військ і припинення бойових дій

Київ

25 жовтня 2024 року

За підсумками Саміту про мир в Україні, що відбувся 15–16 червня 2024 року у Швейцарії, а також продуктивного та конструктивного діалогу на зустрічі, присвяченій шостому пункту Формули миру, що відбулася 25 жовтня 2024 року;

підтверджуючи принципи Статуту Організації Об'єднаних Націй та Гельсінського заключного акта, включно з незалежністю, суверенітетом і територіальною цілісністю держав, а також непорушністю кордонів, які мають ключове значення для європейської та світової безпеки;

підкреслюючи, що всі члени Організації Об'єднаних Націй повинні утримуватися у своїх міжнародних відносинах від погрози силою або застосування сили проти територіальної цілісності чи політичної незалежності будь-якої держави або будь-яким іншим чином, несумісним із цілями Організації Об'єднаних Націй, як це зазначено в параграфі 4 Статті 2 Статуту Організації Об'єднаних Націй;

рішуче засуджуючи кричуще порушення Російською Федерацією принципів Статуту ООН проти суверенітету, територіальної цілісності та політичної незалежності України, розпочате 19 лютого 2014 року та продовжене неспровокованим і невиправданим повномасштабним військовим вторгненням в Україну 24 лютого 2022 року;

підтверджуючи невід'ємне право України на самооборону відповідно до міжнародного права, включно зі статтею 51 Статуту ООН;

будучи глибоко стурбованими величезними людськими стражданнями та широкомасштабними руйнуваннями, які спричинила агресивна війна Росії, що триває проти України;

будучи рішуче відданими досягненню всеохопного, справедливого й сталого миру для України, який є неможливим без повного відновлення територіальної цілісності України в межах її міжнародно визнаних кордонів;

будучи також об'єднаними непохитною рішучістю прокласти шлях до миру, відповідальності та відновлення справедливості для України;

підтверджуючи, що жодне територіальне придбання внаслідок погрози силою або її застосування не може бути визнане законним,

ми підкреслюємо, що агресивна війна Росії та спроба анексії силою становлять серйозну загрозу глобальній безпеці та міжнародному порядку, заснованому на міжнародному праві.

Ми закликаємо до відновлення територіальної цілісності суверенних держав для того, щоб забезпечити дотримання й повагу до цілей і принципів Статуту ООН.

Ми закликаємо до міжнародної підтримки всеосяжного, справедливого та сталого миру для України та відновлення її територіальної цілісності відповідно до

Статуту Організації Об'єднаних Націй та Гельсінського заключного акта.

Разом ми поділяємо спільне бачення щодо такого.

1. Виведення російських військ із території України

Суверенітет, незалежність і територіальна цілісність держав – членів Організації Об’єднаних Націй можуть бути ефективно захищені лише тоді, коли на їхніх територіях не розміщені незаконно іноземні війська.

Територіальна цілісність України може бути відновлена, коли російські війська невідкладно, повністю та без попередніх умов будуть виведені з території України в межах її міжнародно визнаних кордонів. Ми прагнемо та підтримуємо ті політичні, дипломатичні та інші заходи, які необхідні для забезпечення виведення російських військ із території України.

Повторно відзначаємо, що ця вимога передбачена резолюціями Генеральної Асамблеї ООН, включно з ES-11/6.

Виведення російських військ має бути здійснене у спосіб, який відповідає міжнародному праву. Ми розглядаємо можливості створення механізмів верифікації за міжнародної підтримки для підтвердження остаточного виведення російських військ із території України із залученням незалежних моніторингових місій і третіх країн у відповідних випадках.

2. Відновлення суверенного контролю України над своєю територією в міжнародно визнаних кордонах

Відновлення повного контролю України над своїми міжнародно визнаними кордонами має фундаментальне значення для повного відновлення її територіальної цілісності.

Принципу територіальної цілісності буде дотримано, коли українська влада та відповідні служби відновлять ефективний контроль у міжнародно визнаних кордонах України та відновлять виконання своїх обов’язків.

Таким чином, Російська Федерація зобов’язана припинити всі дії, які загрожують територіальній цілісності України, для сприяння відновленню контролю України над її міжнародно визнаними кордонами.

Ми наголошуємо на необхідності відновлення повного контролю України над тимчасово окупованими територіями в межах її міжнародно визнаних кордонів та спроможності законних українських органів державної влади функціонувати в цих регіонах, що є передумовами для всеосяжного, справедливого та сталого миру.

Вкрай важливо забезпечити належну реінтеграцію раніше окупованих територій та відновлення повного контролю України над ними відповідно до міжнародного права та у співпраці з міжнародними інституціями, частиною яких є Україна.

3. Припинення бойових дій

Ми глибоко переконані, що виведення російських військ із суверенної території України є необхідною передумовою для припинення бойових дій та завершення агресії Росії проти України в усіх її формах.

Повне припинення бойових дій Росії як під час, так і після виведення її військ із території України є своєю чергою необхідною передумовою для всеосяжного, справедливого та сталого миру.

Ми впевнені, що відновлення територіальної цілісності України матиме вирішальне значення для глобальної безпеки на майбутні десятиліття.

***

№ 184-1

Ukraine War, 20-24 October 2024: Car-crash in Slow-Motion

SARCASTOSAURUS

OCT 24, 2024

Hello everybody!

Late last night, have received some very bad news from a specific sector of the frontline in Ukraine. Had a sleepless night over that. Indeed, when I grew fed up of myself and decided to get up, had only one thought on my mind: monitoring this war, and especially the performance of the 'Buddies' (the General Staff of the Ukrainian Armed Forces) is meanwhile like watching a slow-motion-video of a car crash. The outcome is unavoidable, because it's pre-determined. After all, it's a video of a car crash, not some cat-video on the Facebook.

The question is only in what direction and how much are what parts of the car in question going to get squashed.

'But', hey: of course, not all the things are that bad in Ukraine. You see, the latest explanation *en vogue* within the government in Kyiv, much of the Ukrainian social media, and between the local war commentators, is that things are either already 'under control' or at least 'about to get significantly better'.

Because, between others, Russia is about to run out of tanks and artillery pieces.

Sometimes in 2026.

My calendar says that there is still the rest of the Year 2024, and then some 365 days and 12 months of the Year 2025 *before*'sometimes in 2026'. And that one might want to check if the Russian Armed Forces (VSRF) haven't been completely reformed in the meantime, so that they're far less reliant on tanks and artillery than they used to be.

However, that with calendars is not valid in Ukraine any more. Perhaps, right after developing that fantastic peace-plan, the Zelensky Administration also outlawed the calendars for the rest of this, and the next year… or deleted the Year 2025…?

…how? You want to know more about the reform of the VSRF? Essentially: from tanks and self-propelled artillery to armoured personnel carriers to desert crosses to motorcycles to civilian cars…supported by cable-guided FPVs.

But, don’t worry. That simply doesn’t matter – because the Buddies can’t reform themselves and thus not the ZSU. And if the Buddies can’t: why should then one pay attention about reforms run by ‘stupid Russians’ like the Keystone Cops in Moscow…?

Hard on heels of such fantastic news, there are even better news about the development of indigenous Ukrainian tactical ballistic missiles and artillery rockets. This is coming forward at such an amazing pace, can’t say. The Hrim ballistic missile is, finally, where it was back in 2014 (see ‘undergoing testing’), while Vilkha rockets are troubled by the lack of parts not manufactured in Ukraine.

One of prototype-launchers for Hrim-2 tactical ballistic missilees. AFAIK, this is a photo from ‘before the war’…

…which reminds me of wondering by a friend and colleague, from yesterday evening, about how comes even the funding for research, development, and series production of such systems (plus for Neptune) was never secured by official Kyiv?

A perfect comparison coming to my mind: on 22 September 1980, Iraq invaded the freshly-declared ‘Islamic Republic of’ Iran. At the time, the latter was in a state of utmost chaos. A multi-party, murderous civil war was raging in much of the country, the economy was at still-stand (all oil exports were stopped already since February 1979), and the…ahem… ‘government’ not only ignored all the warnings of its intelligence services about the coming Iraqi invasion, but *belittled these*. Corruption was reaching such proportions that even the authorities in modern-day

Ukraine would be deeply ashamed (and mind: thanks to their oil/gas-wealth, the Iranians also had the necessary *baksheesh*)…

….and still: in a matter of days after the Iraqi invasion began, the exports of oil were re-launched, and dozens of front companies were established in London, all running large-scale, clandestine acquisition of arms and ammunition from abroad, and that despite an UN-imposed world-wide arms embargo. A month or so into the war, the FASHA – electronic warfare branch of the air force, equipped with US-made high technology back then considered 'from another planet' because it was that advanced – was rebuilt and returned to action; another month later, the air force was integrating US-made AIM-7 and AIM-9 air-to-air missiles to its F-14 Tomcats; yet another month later, both army and navy began adapting their doctrine and tactics; less than six months later the local factories were back to manufacturing artillery shells, mortar bombs and developing artillery rockets in three shifts a day (so also predecessors of the Fath, which – according to the brilliant Ukrainian military intelligence – 'Iran is [nowadays] selling to Russia'), naval aviation began adapting US-made AGM-65 Maverick electro-optically guided missiles to its SH-3D Sea King helicopters, and the air force began adapting navy's RIM-66A Standard surface-to-air missiles to its F-4E Phantom II fighter-bombers, or for deployment against Iraq's MiG-25 three-sonic reconnaissance jets… while two years into that war, the completely rebuilt and reformed Iranian army was defeating multiple divisions of the well-organised Iraqi war machinery and liberating Khorramshahr…

Of course, such examples do not matter. Regardless if in Ukraine or in 'the West'. They simply do not count – because related to 'Iran', and that's a rogue nation, and what should noble Westerners learn from such thugs? And, very likely, half of super-competent and ah-so-progressive Ukraine would (just like most of 'the West') promptly ridicule Iranians as 'dusty camel drivers' – although proving unable of launching the series production of artillery shells or even one of their own advanced weapons systems even 10,5 years after the initial Russian invasion…

Nah. It's much more opportune to continue wasting time with fantasies like Zelensky's peace plan – to which there was not one (in digits, and more precisely: 0) positive reaction from 'the West' – and blame that darn incompetent 'the West', its zombie idiots, and different of its media representatives for everything that's going wrong in Ukraine.

Things would've been so much better if the country was accepted to NATO and EU already back in… 1877, or whenever…

Nevermind: now it's South Korea that's going to help Ukraine out of troubles. The country's got to change a few of its laws about arms exports, and has already proved so fantastically helpful when announcing different projects for joint weapons production, two years ago… none of which was ever realised.

But, South Korean help is already underway, that's 1000% guaranteed…

I'm really sorry, but the only conclusion coming to my mind is that the sole explanation for this fracas possible is a 'perfect' mix of ultimate incompetence and corruption at the highest points of governance in Ukraine. Within the media, too. Combined with a national penchant for avoiding unpleasant facts that is easily outmatching that of the Iraqis. So much so, in comparison, even the endemically corrupt Islamic Republic of Iran at the times of worst chaos of 1980-1983 was a 'perfectly organised and well-functioning' nation.

That much about that…

1. AIR/MISSILE WAR

What a surprise: because there were no Ukrainian UAV-strikes on Russian air bases in something like two weeks (sole exception was Lipetsk AB, hit during the night from 19 to 20 October), the VKS is back to releasing up to 170 UMPK glide bombs a day. But, hey: up to 40% of these are dropped upon ZSU positions inside the Kursk Oblast in the Russian Federation. Entire Ukraine – read: Kyiv and the areas west of it – can breathe much better now, and I'm sure the ZSU troops in the Kursk Oblast are delighted, too. This, even more so because Ukrainians are wasting their long-range, attack UAVs for targeting thermal powerplants in Bryansk and Tula instead..

As concluded in Ukraine already weeks ago, the Russians are also about to run out of stocks of Shahed attack-UAVs. Correspondingly, during the night from 19 to 20 October, the Russians streamed an unknown number of Shaheds (probably some 110) over Ukraine – in addition to firing an unknown number of Iskander-Ms, Kn-23s, Kh-35s, Kh-31s. As usually, the PSU was extremely successful: 59 Shaheds were claimed shot down and another 45 jammed by electronic warfare. Results of the Russian missile strikes were not mentioned with a single word. Similarly, during the night from 22 to 23 October, another 60+ Shaheds followed. Doesn't matter: 40 were shot down, another 10 jammed, and if one is not reporting what have the remaining 10+ - or all the Russian missiles fired at the same time - hit, then they've hit nothing.

This is such a perfect solution that it's better to distract by cheering the assassination of the Chief of Staff 52nd Guards Heavy Bomber Regiment, VKS, instead: that's going to teach the Russians a lesson and certainly curb operations of their Tupolev Tu-22M-3 bombers. Doesn't matter if these haven't flown a single strike on Ukraine in something like three weeks: since around the times they were bombing Vuhledar by free-fall bombs…

2. GROUND WARFARE

Kursk…

since the 95th Airborne smashed at least a battalion of the Russian 155th Naval Infantry Brigade, back on 17-18-19 October, it's – relatively – quiet. Arguably, a battalion of the 47thMech (equipped with M1 tanks and M2/M3 Bradleys) run some additional counterattacks and smashed quite a lots of additional Russians in Novoivanvovka, too, but: it failed to completely recover the village. The Russians are wasting no time, though: they continue bringing reinforcements to this sector, including the 137th VDV Regiment (106th VDV Division). Indeed, it seems they are intending to finish the ZSU in Kursk by a concentric attack of their *desantniki* (airborne assault troops).

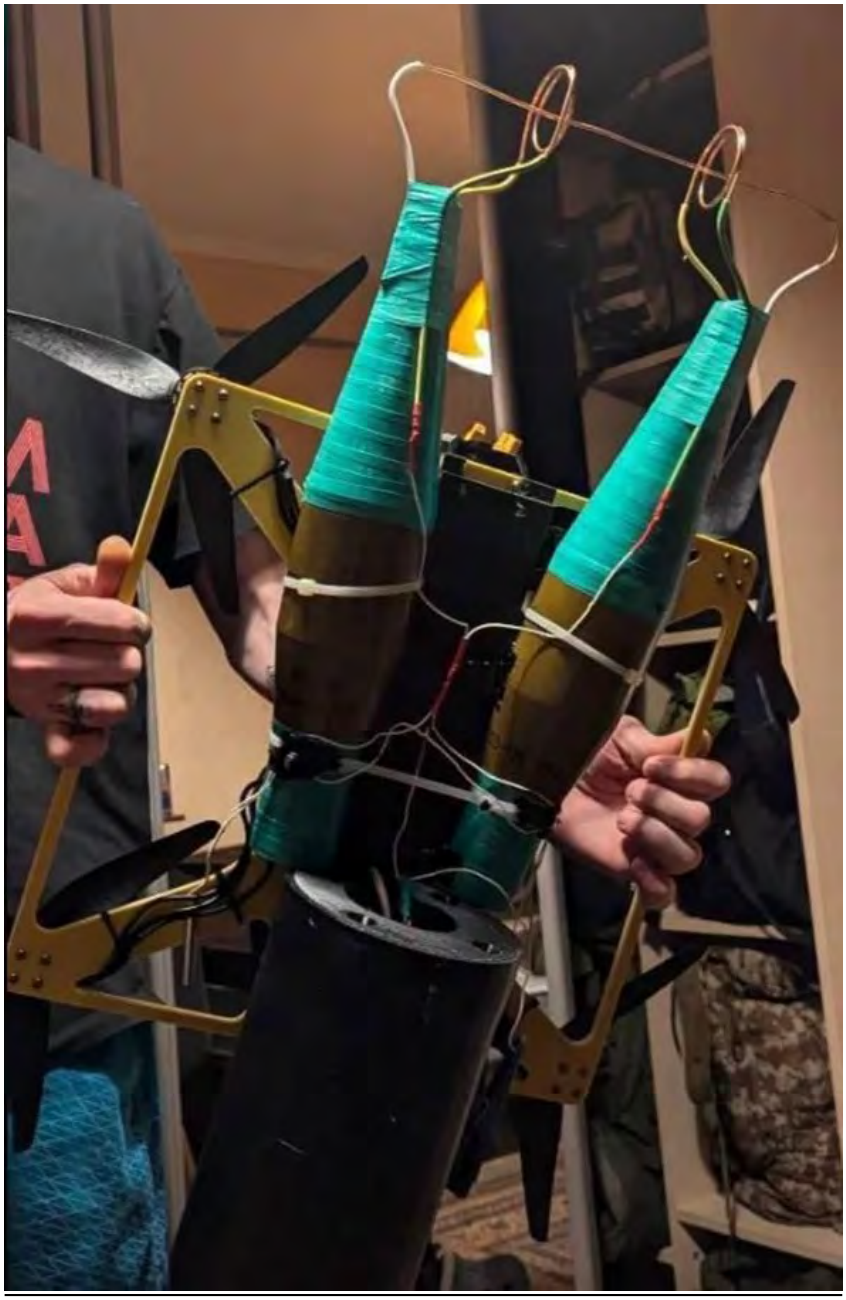
Probably something like this:

(1) 56th and 137th VDV Regiments from direction of Korenevo;

(2) 810th NIB from the west;

(3) 11th VDV and 24th Spetsnaz from southeast.

That said, the actual worst news from Kursk of the last week or so is the large-scale deployment of wire-guided UAVs by the Russians. These cannot be jammed at all. The only 'good' thing about them is their relatively short range: 5,000 to 7,000 metres. Because of the cable used for their guidance, and which they're 'towing' after them.

An interesting piece of ghanima from the Kursk sector: a captured Russian cable-guided FPV-drone.

3. BATTLE OF DONBASS

Kupyansk-Svatove…

this is the area the news from which kept me sleepless, the last night. Arguably, haven't got a really detailed description, but… well, when certain people in Ukraine tell me about 'break-through', then I know it's time to get very worried.

Essentially, the news is that the Russians have managed to break into Kruhlyakivka, and to reach the Oskil River there. The 115thMech fell back to Hlushkivka in the north; the 154th Mech to Zahryzove in the south (and Senkove on the western side of the Oskil). The Russians also collapsed the frontline of one of Ukrainian units (not sure there was a single full 'brigade' deployed there) somewhere on the northern side of the Pishchane bulge, and advanced in direction of Kupyansk. The

Buddies rushed much of the 3rd Assault and the 92nd Assault Brigades to the scene, but… sigh… well, essentially, as of the last night, the two were trying to re-establish a coherent frontline over a stretch of some *25 kilometres*.

…try doing that with ‘two brigades’, by night and in mud…

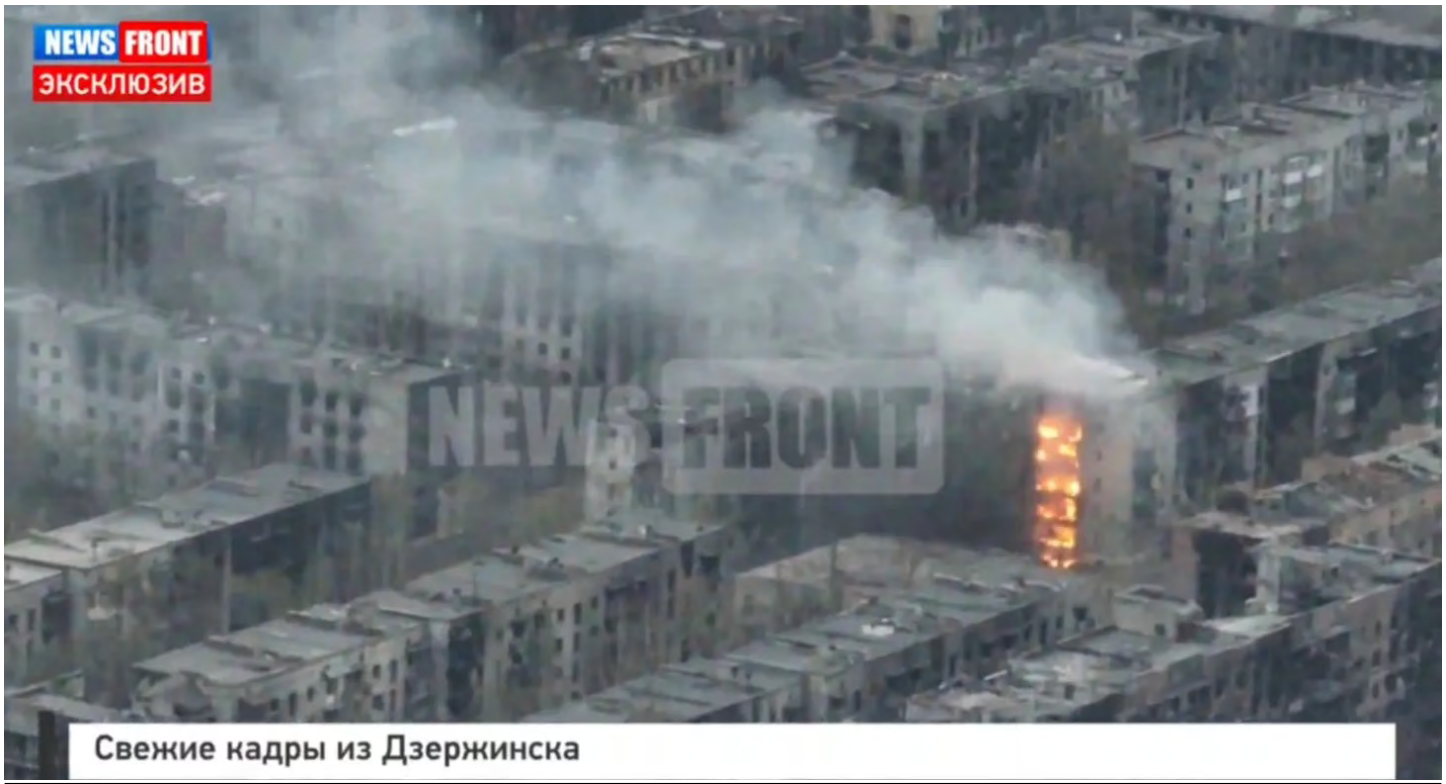
BTW, interestingly, that would be something like ‘divisional’-sector, but… well, in the ZSU, there are still no formations officially designated ‘divisions’: the Buddies are going to continue giving this idea a serious consideration, of course - unless they find they have more important things to do, and postpone this affair - to 2026 or so…?

Unsurprisingly, the ZSU troops there are already reporting that the ‘Second Battle of Kupyansk’ is now in full swing.

As for who is attacking there on the Russian side: it’s the (re-re-re-built) 1st Guards Tanks Army, including the 47th Tank Division.

Toretsk…

the Ukrainian… ahem… ‘counteroffensive’ initiated sometimes in early October, has regained quite some of the quarter with high-rise buildings in the centre of the town. Say: about 500 by 200 metres. Exactly how much: nobody can say, because both sides are zip-lip. Certain is only that no significant Russian advances have been reported in days. The VSRF is meanwhile known to be deploying ‘significant reinforcements’ to this sector. Thus ‘to be continued’…

Pokrovsk…

since around Monday (21 October) the Russian offensive on Pokrovsk is back to ‘all-out level’. Primary target is Selydove. The 15th NG Kara-Dag is defending the place in really a fantastic fashion, and smashing the Russians in huge numbers. Nevertheless, the Group Tsentr has managed to grind its assault groups into the north-eastern corner of the town. Foremost, the Russians kept the ZSU in Selydove so busy, the Ukrainians lacked the troops that could stop their advances south of the town – probably with intention of reaching Vyshneve and Novodmytrivka, so to start isolating Selydove.

Moreover, since Monday, the Russians are foremost pushing in southern direction: they’ve captured Izmailivka, west of Hirnyk (thus began to isolate this strong ZSU position), and Kurahivka, further south.

Uspenivka sector…

yes, sure, on 19 October, the 79th Airborne has repelled yet another ‘big’ Russian mechanised attack: 19 tanks and infantry fighting vehicles were involved (is it me, or are the numbers ‘growing’ ever smaller and smaller?): 6 were destroyed, 4 damaged… but, in grand total the Russians continued to grind themselves towards Antonivka, Yelyzavetka, and Bohoyavlenka, and the ZSU has not the ammunition necessary to stop them cold.

***

Amid all of this, something like actual good news is that it’s video confirmed that the Russians are losing 1,000+ troops killed – *a day*. For 54+ days already. Again: that’s video confirmed.

Is a rate of losses that would've been highly promising back in 2023. Nowadays… not so sure any more. We've got to wait and see.

Apparently more promising is the fact that yesterday – probably by accident, rather than design – the Buddies have appointed ex-CO 28th Mech Brigade, Colonel Halaburda, the new commander of the UAV-Force, ZSU.

***

№ 184-2

Ukraine War, 20-24 October 2024: Car-crash in Slow-Motion

Hello everybody!

Пізно вчора ввечері отримали дуже погані новини з певного сектору лінії фронту в Україні. У мене була безсонна ніч через це. Дійсно, коли я втомився від себе і вирішив встати, у мене була лише одна думка:

> — моніторинг цієї війни, і особливо виступ "Buddies" (Генерального штабу Збройних сил України) тим часом **схожий на перегляд уповільненого відео про автомобільну аварію. Результат неминучий, тому що він заздалегідь визначений.** Зрештою, це відео автомобільної аварії, а не якесь котяче відео на Facebook.

Питання лише в тому, в якому напрямку і наскільки які частини автомобіля, про який йде мова, будуть розчавлювані.

"Але", агов: **звичайно, не все в Україні так погано.**

Розумієте, останнє пояснення в моді в уряді в Києві, більшій частині українських соціальних мереж і між місцевими військовими коментаторами, полягає в тому, що

> — все або вже "під контролем", або, принаймні, "ось-ось значно покращиться".
>
> — Тому що, серед інших, «у Росії ось-ось закінчаться танки та артилерійські частини».

Іноді в 2026 році.

У моєму календарі сказано, що все ще є решта 2024 року, а потім близько 365 днів і 12 місяців 2025 року до "іноді в 2026 році". І це, можливо, захоче перевірити, чи не були російські збройні сили (VSRF) тим часом повністю реформовані, щоб вони набагато менше покладалися на танки та артилерію, ніж раніше.

Однак це з календарями більше не діє в Україні.

Можливо, відразу після розробки цього ***фантастичного мирного плану*** адміністрація Зеленського також заборонила календарі на решту цього та наступного року... або видалила 2025 рік...?

...Як? Хочете дізнатися більше про реформу VSRF?

По суті: від танків і самохідної артилерії до бронетранспортерів до пустельних хрестів, мотоциклів до цивільних автомобілів... за підтримки кабельних FPV.

Але не хвилюйся. Це просто не має значення - тому що Buddies не можуть реформувати себе і, отже, не ZSU. І якщо Buddies не можуть: чому тоді слід звертати увагу на реформи, якими керують "дурні росіяни", як Keystone Cops у Москві...?

Після таких фантастичних новин є ще кращі **новини про розробку корінних українських тактичних балістичних ракет та артилерійських ракет**.

> — Це відбувається в такому дивовижному темпі, не можу сказати.
>
> **Балістична ракета *Hrim*, нарешті, там, де вона була ще в 2014 році (див. «проходять випробування»), тоді як ракети *Vilkha* стурбовані відсутністю деталей, які не виробляються в Україні.**

...Що нагадує мені, як друг і колега з вчорашнього вечора цікавився, **чому навіть фінансування досліджень, розробок та серійного виробництва таких систем (плюс для Нептуна) ніколи не було забезпечено офіційним Києвом?**

Ідеальне порівняння, яке спадає мені на думку:

> *— 22 вересня 1980 року Ірак вторгся до щойно оголошеної "Ісламської Республіки" Іран. У той час останній був у стані максимального хаосу. Багатопартійна, вбивча громадянська війна вирувала в більшій частині країни, економіка була на місці (весь експорт нафти був припинений вже з лютого 1979 року), і... гем... "уряд" не тільки проігнорував всі попередження своїх розвідувальних служб про прийдешнє іракське вторгнення, але й примедив їх. Корупція досягала таких масштабів, що навіть владі в сучасній Україні було б глибоко соромно (і розум: завдяки своєму нафтовому/газовому багатому, іранці також мали необхідний бакшиш)...*

....І все ж: через кілька днів після початку іракського вторгнення експорт нафти був відновлений, і десятки фронтових компаній були створені в Лондоні, всі вони здійснюють великомасштабне, таємне придбання зброї та боєприпасів з-за кордону, незважаючи на введене ООН всесвітнє ембарго на постачання зброї. Через місяць або близько того після війни FASHA - гілка

радіоелектронної боротьби ВПС, оснащена високими технологіями американського виробництва, які тоді вважалися "з іншої планети", тому що вона була настільки передовою - була перебудована і повернута до дії; ще через місяць військово-повітряні сили інтегрували ракети повітря-повітря AIM-7 та AIM-9 американського виробництва у свої F-14 Tomcats; ще через місяць і армія, і військово-морський флот почали адаптувати свою доктрину та тактику; менш ніж через шість місяців місцеві заводи повернулися до виробництва артилерійських снарядів, мінометних бомб та розробки артилерійських ракет у три зміни на день (так само як і попередники Фатху, який - за словами блискучої української військової розвідки - "Іран [сьодні] продає Росії"), військово-морська авіація почала адаптувати американські електрооптичні керовані ракети AGM-65 Maverick до своїх вертольотів SH-3D Sea King, а військово-повітряні сили почали адаптувати ракети класу "земля-повітря" RIM-66A Standard до своїх винищувачів-бомбардувальників F-4E Phantom II, або для розгортання проти іракських тризвукових розвідувальних літаків МіГ-25... у той час як через два роки після початку війни повністю перебудована та реформована іранська іранська армія перемогла кілька дивізій добре організованої іракської військової техніки та звільняла Хоррамшахр...

Звичайно, такі приклади не мають значення…

Незалежно від того, в Україні чи на "Заході".

Вони просто не враховуються - тому що пов'язані з "Іраном", і це нація-ізгой, і чого повинні навчитися благородні західні люди у таких бандитів? І, дуже ймовірно, половина суперкомпетентної і настільки прогресивної України (так само, як і більшість "Заходу") негайно висміювати іранців як "пилових верблюжих водіїв"

> — хоча доведено, що **не в змозі запустити серійне виробництво артилерійських снарядів або навіть одну з власних передових систем озброєння навіть через 10,5 років після першого російського вторгнення...**

Ні.

Набагато доцільніше продовжувати витрачати час на такі фантазії, як ***мирний план Зеленського***

> - на який не було однієї (в цифрах, а точніше: 0) позитивної реакції з боку "Заходу" - і звинувачувати цього чортового некомпетентного "Заходу", його ідіотів-зомбі та різних представників його ЗМІ у всьому, що йде не так в Україні.

«Все було б набагато краще, якби країна була прийнята до НАТО та ЄС ще в... 1877 році, або коли завгодно...»

Неважливо:

> — «тепер саме Південна Корея допоможе Україні вийти з неприємностей. Країна повинна змінити кілька своїх законів про експорт зброї»,

і

> — вже виявилася настільки фантастично корисною, коли оголошувала різні проекти спільного виробництва зброї два роки тому... жоден з яких ніколи не був реалізований.

Але

> — «південнокорейська допомога вже триває, це гарантовано на 1000%...»

Мені дуже шкода, але єдиний висновок, який спадає мені на думку, полягає в тому, що

— єдиним можливим поясненням цієї боротьби є "ідеальне" поєднання крайньої некомпетентності та корупції у найвищих точках управління в Україні. У ЗМІ теж.

— У поєднанні з національною схильністю уникати неприємних фактів, які легко перевершують іракців.

Для порівняння,

> **— навіть ендемічно корумпована Ісламська Республіка Іран під час найгіршого хаосу 1980-1983 років була "ідеально організованою та добре функціонуючою" нацією.**

Так багато про це...

1. AIR/MISSILE WAR

Який сюрприз:

— оскільки **українських БПЛА-ударів по російських авіабазах приблизно за два тижні не було** (єдиним винятком була Липецька АБ, яка потрапила в ніч з 19 на 20 жовтня), ВКС знову випускає до 170 планерних бомб УМПК на день.

> Але, агов: до 40% з них скинуто на позиції ЗСУ всередині Курської області в Російській Федерації.

Вся Україна – читайте: Київ та райони на захід від нього – тепер можуть дихати набагато краще, і я впевнений, що «війська ЗСУ в Курській області теж в захваті»…

> Це, тим більше, що українці витрачають свої далекобійні, атакують БПЛА замість цього на теплові електростанції в Брянську та Тулі.

Як було зроблено висновок в Україні вже кілька тижнів тому, у росіян також скоро закінчаться запаси БПЛА Шахед.

Відповідно, в ніч з 19 на 20 жовтня росіяни обстріляли невідому кількість шахедів (ймовірно, близько 110) над Україною - на додаток до обстрілу невідомої кількості Іскандер-Мс, Кн-23, Х-35, Х-31. Як завжди, PSU був надзвичайно успішним: 59 шахедів були збиті, а ще 45 застрягли під час радіоелектронної війни. Результати російських ракетних ударів не були згадані жодним словом. Аналогічно, протягом ночі з 22 на 23 жовтня пішли ще 60+ шахедів. Не має значення: 40 були збиті, ще 10 застрягли, і якщо хтось не повідомляє, що залишили решту 10+ - або всі російські ракети, випущені одночасно - влучили, то вони нічого не влучили.

Це таке ідеальне рішення, що замість цього краще відволіктися, підбадьорюючи вбивство начальника штабу 52-го гвардійського важкого бомбардувального полку ВКС: це дасть росіянам урок і, безумовно, обмежить операції їхніх бомбардувальників Ту-22М-3. Не має значення, якщо вони не завдали жодного удару по Україні приблизно за три тижні: приблизно в той час вони бомбили Вухледар бомбами вільного падіння...

2. GROUND WARFARE

Курськ...

з тих пір, як 95-й повітряно-десантний розгромив принаймні батальйон російської 155-ї військово-морської піхотної бригади, ще 17-18-19 жовтня, він - відносно - тихий. Можливо, батальйон 47-го Меха (оснащений танками M1 і M2/M3 Бредлі) здійс деякі додаткові контратаки і також розбив досить багато додаткових росіян у Новоіванівці, але: йому не вдалося повністю відновити село.

Однак росіяни не витрачають часу: вони продовжують привозити підкріплення до цього сектору, включаючи 137-й полк ВДВ (106-а дивізія ВДВ).

Дійсно, схоже, що вони мають намір закінчити ЗСУ в Курську концентричною атакою своїх десантників (повітряно-десантних штурмових військ).

Ймовірно, щось на зразок цього:

(1) 56th and 137th VDV Regiments from direction of Korenevo;

(2) 810th NIB from the west;

(3) 11th VDV and 24th Spetsnaz from southeast.

Тим не менш, найгіршою новиною з Курська минулого тижня або близько того є широкомасштабне розгортання росіянами дротових БПЛА. Їх взагалі не можна заклинити. Єдина "хороша" річ про них - це їх відносно короткий діапазон: від 5000 до 7000 метрів. Через кабель, який використовується для їх керівництва, і який вони "буксирують" після них..

3. BATTLE OF DONBASS

Kupyansk-Svatove…

Це область, новини з якої не заснули минулої ночі. Можливо, у мене немає дійсно детального опису, але... ну, коли певні люди в Україні розповідають мені про "прорив", то я знаю, що настав час дуже хвилюватися.

По суті, новина полягає в тому, що росіянам вдалося увірватися в ***Кругляківку*** і дістатися до річки ***Оскіл*** там.

115-й Мех повернувся до Глушківки на півночі; 154-й Мех до Загризове на півдні (і Сенкове на західній стороні Оскіля). Росіяни також зруйнували лінію фронту одного з українських підрозділів (не впевнений, що там була розгорнута одна повна "бригада") десь на північній стороні Піщанського опуклості, і просунулися в напрямку Куп'янська. Бадді кинулися на місце події 3-ї штурмової та 92-ї штурмової бригади, але... зітхання... ну, по суті, станом на минулу ніч вони намагалися відновити узгоджену лінію фронту на ділянці близько 25 кілометрів.

...Спробуйте зробити це з "двома бригадами", вночі і в бруді...

До речі, цікаво, що це було б щось на зразок "дивізійного" сектора, але... ну, в ZSU досі немає формацій, офіційно призначених "дивізіями": Buddies збираються продовжувати серйозно розглядати цю ідею, звичайно - якщо вони не виявлять, що у них є важливіші справи, і відкладають цю справу - до 2026 року або близько того...?

Не дивно, що війська ЗСУ там вже повідомляють, що "Друга битва під Куп'янськом" зараз в самому розпалі.

Що стосується того, хто атакує там з російської сторони: це (перебудована) 1-а гвардійська танкова армія, включаючи 47-у танкову дивізію.

Toretsk…

Український... гм... "контрнаступ", ініційований іноді на початку жовтня, повернув значну частину кварталу з багатоповерховими будівлями в центрі міста.

Скажіть: близько 500 на 200 метрів.

Скільки саме: ніхто не може сказати, тому що обидві сторони застібки-блискавки. Впевнений лише в тому, що за кілька днів не повідомлялося про значні досягнення Росії. Тим часом VSRF, як відомо, розгортає "значні підкріплення" у цьому секторі. Таким чином, "продовжити"...

Pokrovsk…

Приблизно з понеділка (21 жовтня) російський наступ на ***Покровськ*** повернувся до "тотального рівня".

Основною метою є ***Селідов***. 15-й НГ Кара-Даг захищає це місце по-справжньому фантастично і розбиває росіян у величезній кількості. Тим не менш, групі Tsentr вдалося розточити свої штурмові групи в північно-східному кутку міста. Перш за все, росіяни тримали ЗСУ в Селідові настільки зайнятим, що українцям не вистачало військ, які могли б зупинити їх просування на південь від міста - ймовірно, з наміром дістатися до Вишневої та Новодмитрівки, щоб почати ізолювати Селидову.

Більше того, з понеділка росіяни в першу чергу просуваються в південному напрямку: вони захопили ***Ізмаїлівку***, на захід від Гірника (таким чином, почали ізолювати цю сильну позицію ЗСУ), і ***Курагівку***, далі на південь.

Uspenivka sector…

Так, звичайно, 19 жовтня 79-й повітряно-десантний десант відбив ще одну "велику" російську механізовану атаку: було задіяно 19 танків та бойових машин піхоти (це я, чи їх кількість "зростає" все менше і менше?): 6 були знищені, 4 пошкоджено... але в цілому росіяни продовжували розтирати себе в напрямку до Антонівки, Єлизаветки та Бохоявленки, а ЗСУ не має боєприпасів, необхідних для того, щоб зупинити їх холодними.

***

На тлі всього цього щось на зразок реальної хорошої новини полягає в тому, що це відео підтвердило, що **росіяни втрачають понад 1.000 вбитих військовослужбовців - на день. Вже протягом 54+ днів.** Знову ж таки: це відео підтверджено.

Це рівень втрат, який був би дуже перспективним ще в 2023 році.

Сьогодні... більше не впевнений.

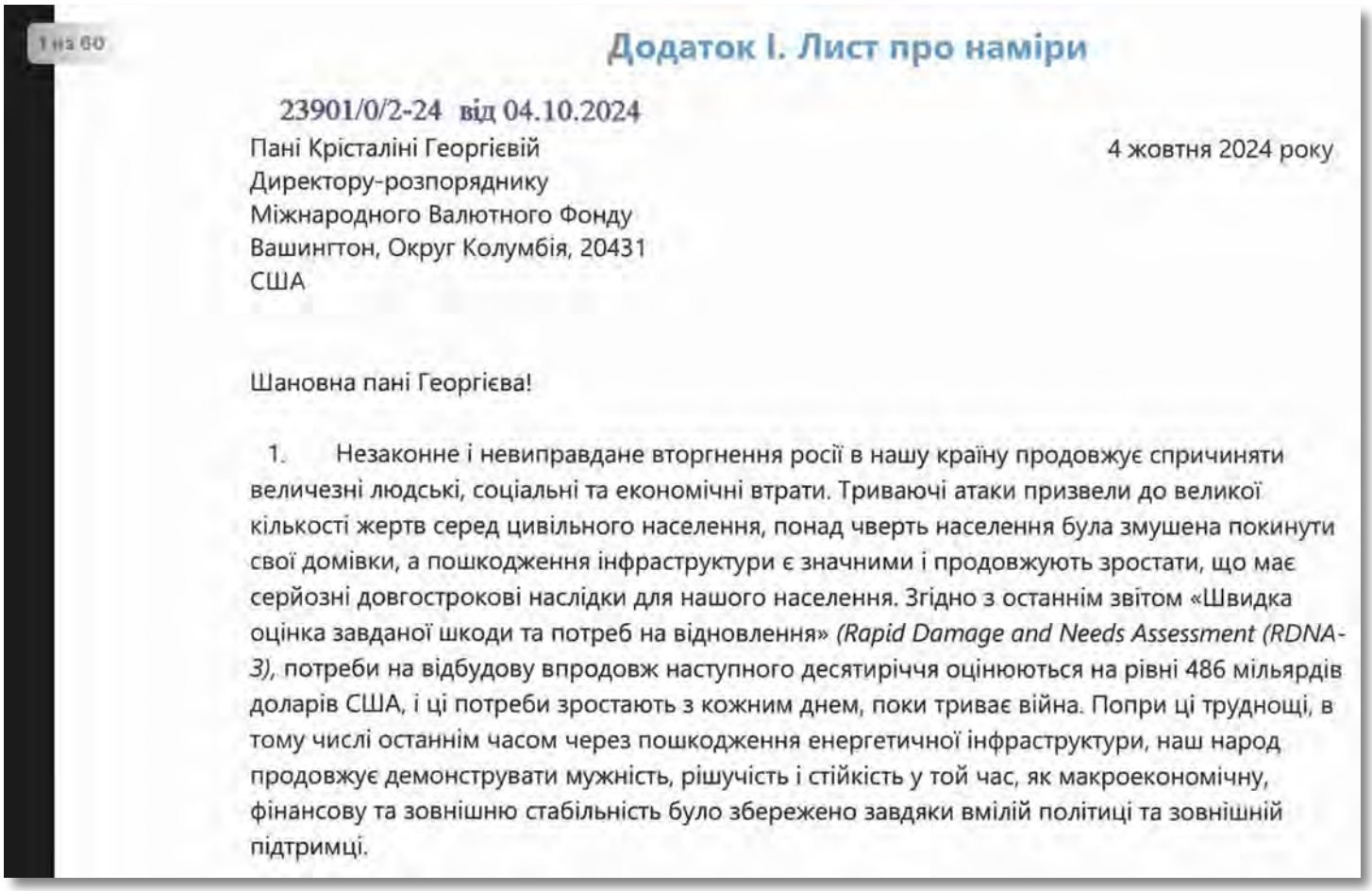
Ми повинні почекати і подивитися.

Очевидно, більш перспективним є той факт, що вчора - ймовірно, випадково, а не за проектом - Buddies призначили колишнього СО 28-ї бригади Мех, полковника Халабурду, новим командиром БПЛА-С, ЗСУ.

***

№ 185

Що пропонує бізнесу оновлений Меморандум з МВФ

1 из 60

Додаток І. Лист про наміри

23901/0/2-24 від 04.10.2024

Пані Кріcталіні Георгієвій
Директору-розпоряднику
Міжнародного Валютного Фонду
Вашингтон, Округ Колумбія, 20431
США

4 жовтня 2024 року

Шановна пані Георгієва!

1. Незаконне і невиправдане вторгнення росії в нашу країну продовжує спричиняти величезні людські, соціальні та економічні втрати. Триваючі атаки призвели до великої кількості жертв серед цивільного населення, понад чверть населення була змушена покинути свої домівки, а пошкодження інфраструктури є значними і продовжують зростати, що має серйозні довгострокові наслідки для нашого населення. Згідно з останнім звітом «Швидка оцінка завданої шкоди та потреб на відновлення» *(Rapid Damage and Needs Assessment (RDNA-3)*, потреби на відбудову впродовж наступного десятиріччя оцінюються на рівні 486 мільярдів доларів США, і ці потреби зростають з кожним днем, поки триває війна. Попри ці труднощі, в тому числі останнім часом через пошкодження енергетичної інфраструктури, наш народ продовжує демонструвати мужність, рішучість і стійкість у той час, як макроекономічну, фінансову та зовнішню стабільність було збережено завдяки вмілій політиці та зовнішній підтримці.

2024-10-26

Черкашин

(1) сплата податків бізнесом у 2024 році випередила всі очікування Уряду (+120 млрд грн за перше півріччя), проте цього все одне недостатньо

(2) на всі нові потреби бюджету у 2025 році реакція Уряду буде стандартною - зростання податків!

(3) найбільш імовірне джерело поповнення бюджету - це збільшення основної ставки ПДВ

(4) стратегічні цілі податкової політики:

закриття можливостей для ухилення від сплати податків, підвищення рівня комплаєнсу (дотримання) та боротьба з тіньовою економікою - вочевидь все добре з бізнес-кліматом, корупцією та податковим тиском

(5) головним інструментом податкової політики є ***Нацстратегія доходів***, саме там прописаний **шлях до економіки надагресивного адміністрування та збору податків**

(6) тактичні реформи податкової політики:

вже зараз

(1) розробка податкової звітності для операторів цифрових платформ (Директива ЄС DAC 7)

- початок хрестового походу на посилочну контрабанду, також податківці почнуть активніше переслідувати економічно активних українців з джерелами доходів від дистанційної торгівлі що діють без реєстрації або зловживаючи спрощеною системою оподаткування;

(2) імплементація європейських правил боротьби з практиками ухилення від сплати податків (Директива ATAD) інших найкращих міжнародних практик з запобігання ухиленню від сплати податків

— нові обтяжливі регуляції під час війни на кшталт GAAR/SAAR, ділової мети, зловживання угодами etc, зростання витрат платників податків на дотримання вимог законодавства та судові суперечки

(3) зростання акцизів триватиме, як і запровадження оподаткування медичного канабісу

— будь-яке задоволення в країні чекатиме податків

(4) пільги з податків

— почнуть надавати «більш цілеспрямовано та раціонально» (не впевнений, що саме така назва потрібна тотальному скороченню податкових пільг)

2025-2026

- податок на викиди вуглецю

чекаємо значного (у рази) підняття екологічного податку, найбільший тягар припаде на промисловий сектор

- оцінка оподаткування видобувних галузей

знову ж такі зростання податкового навантаження (ставки рентних платежів)

- податок на віртуальні активи за правилами ЄС та поширення міжнародного обміну інформацією щодо операцій з ними

о у майбутньому (два-три роки):

- запровадження прогресивного податку на доходи фізичних осіб

- комплексна реформа спрощеної системи оподаткування (середній та великий бізнес не зможе зловживати ССО, уникати оподаткування та приховувати обсяги реалізації товарів/послуг, зробити економічно недоцільним використання ССО для переведення трудових відносин у цивільно-правову площину)

надзвичайний ризик агресивного стискання ССО та вибухового зростання податкового та регуляторного навантаження на малий бізнес!

• комплексна реформа фіскальних органів

Реформа БЕБ:

новий керівник БЕБ на основі конкурсу з’явиться у лютому 2025(!), а початок атестації керівників підрозділив і теруправлінь та їх заступників - не пізніше 3-х місяців після призначення директора БЕБ, тож перші результати перезавантаження БЕБ суспільство зможе побачити не раніше ніж через півроку (влада не поспішає)

Реформа податкової служби:

система маркування та відстеження підакцизних товарів (до 01.01.2026); План цифрового розвитку ДПС (до кінця 2024), консолідація інформаційних ресурсів та їх адміністрування незалежним адміністратором; перехід на використання податковими органами деперсоніфікованих даних про платників до моменту виявлення ризику невиконання податкових зобов'язань (до кінця 2026 року); розробка бази для електронного аудиту податкових декларацій (до кінця 2025) та IT-рішення для SAF-T UA - електронний формат подання даних великими платниками податків при перевірці (березень 2025); нова організаційна структура ДПС (до кінця 2024) - багато корисного, проте ДПС нічім не ліпше митниці та БЕБ, їй також вкрай потрібне повне перезавантаження

Реформа митниці:

Закон № 3977 від 17.09.24 створить правову основу для перевірки митників на доброчесність в рамках переатестації, впровадить набір персоналу митниці на контрактній основі, дасть старт процесу відбору

керівника відомства - конкурсна комісія надасть список переможців конкурсу, а міністр фінансів обере остаточного кандидата та запропонує її Прем'єр-міністру (червень 2025); законопроєкт щодо модернізації системи адміністративної відповідальності за порушення митних правил – більше штрафів (до кінця 2024); визначення критеріїв оцінки Антикорупційної програми ДМС та проведення кожні 2 роки опитувань учасників ЗЕД щодо рівня доброчесності на митниці - знову ж такі дуже повільно йдуть зміни

• відновлюють обов'язок подання фінансової звітності та звітів про аудит (для фінансових установ за 2023 рік, для інших - за 2024 рік

• з'явиться (у грудні 2024) Закон про створення Вищого суду з розгляду публічних спорів, якому будуть підсудні справи щодо оскарження актів центральних органів держвлади.

Підсумовуємо

Нас чекатиме надто фіскальний підхід влади до податкової політики (троє китів - боротьба з ухиленням, суворість дотримання та детінізація).

(1) Акцент на зростання тиску та втручання в економіку, якої не дають оговтатися інфраструктурний терор та чиновники.

(2) Підняття податків, зокрема раптове, буде продовжено.

(3) Триватиме подальше розширення дискреційних повноважень контролюючих органів, зокрема поява нових обтяжливих регуляцій для бізнесу.

(4) Екзистенціальна загроза до якої треба готуватися малому бізнесу - спроба жорсткого переформатування спрощеної системи оподаткування (перша хвиля вже відбулася - Закон 4015).

(5) Реформи БЕБ, ДПС та митниці будуть нешвидкими, а ризики збереження отруйної ідеології роботи з бізнесом за формального перезавантаження персоналій - надвисокими.

Чи зможемо, дотримуючись цього рецепту здійснити хоча б дрібний економічний ривок.

Швидше за все, ні…

***

№ 186-1

Andrij Yermak: «La conferenza di pace? Prima ci invitino nella Nato. Di fatto ora siamo in guerra con la Corea del Nord»

27 ottobre 2024 (modifica il 27 ottobre 2024 | 12:00)

di Lorenzo ***Cremonesi***

Il capo dell'ufficio presidenziale, consigliere-confidente di Zelensky sin dai tempi della sua carriera di attore: «Il colloquio con Trump è andato bene, non abbiamo paura in caso di una sua vittoria alle elezioni»

KIEV - «Secondo le nostre informazioni i soldati nordcoreani saranno dispiegati in questi giorni sul fronte di Kursk e inizieranno a combattere contro le nostre truppe. Una mossa che dimostra che de facto la Corea del Nord partecipa a questa guerra. La riprova per cui adesso l'Ucraina non combatte solo l'aggressore russo, ma anche contro i suoi alleati nordcoreani e l'Iran che fornisce i droni Shahed. Occorre dunque che i nostri alleati occidentali esaminino seriamente questa nuova realtà e la Nato assuma decisioni concrete. Da molto tempo orami noi ucraini diciamo che abbiamo bisogno di più armi e che vengano abolite le restrizioni per colpire all'interno del territorio russo, come è ribadito anche nel piano per la vittoria presentato dal presidente Zelensky», ci dice nell'intervista durata quasi un'ora e mezza colui che tra i diplomatici a Kiev è chiamato «il Richelieu ucraino». Andrij

Yermak è il capo dell’ufficio presidenziale, il consigliere-confidente di Zelensky sin dai tempi della sua carriera di attore.

Di quanti uomini stiamo parlando e le unità nordcoreane possono davvero cambiare l’andamento della guerra?
«Aspetto di conoscere più dettagli della loro consistenza militare prima di fornire numeri concreti. Sappiamo che si trovano già sul territorio russo e sono pronte a partecipare ai combattimenti, lo confermano i nostri alleati e lo dicono da Mosca. Ma certamente mutano completamente lo scenario politico e il senso della guerra provocata dall’aggressione russa. A coloro che temono un’escalation, dico che si deve reagire uniti e va ribadito che non basta terminare i combattimenti, occorre impedire una prossima aggressione. Altrimenti il rischio arriva anche nei Paesi Baltici e minaccia i Paesi amici nel Balcani, che a loro volta dicono di essere molto preoccupati. Se l’Ucraina non bloccherà l’invasione i prossimi saranno loro».

L’Ucraina è oggi tecnicamente in guerra con la Corea del Nord?
«De facto possiamo dire che la Corea del Nord sta partecipando a questo conflitto. De iure non c’è stata alcuna dichiarazione ufficiale di guerra da parte di Pyongyang, però de facto si sono uniti all’aggressione militare contro il nostro Paese, un conflitto che dura già da un decennio».

Valutate di chiedere l’invio di truppe dalla Nato?
«Voglio dire all’Italia e agli altri alleati che noi siamo un Paese responsabile, affidabile. È la propaganda russa che ci accusa di trascinare il mondo nella guerra. In realtà, non abbiamo mai chiesto alla Nato di partecipare in questo conflitto. Noi ci battiamo da soli, certo aiutati dai nostri partner, ma da soli. Vero, chiediamo armi e supporto finanziario. In quasi tre anni abbiamo dimostrato che gli aiuti sono stati assolutamente efficienti. Grazie al sacrificio degli eroici soldati ucraini anche l’Europa e l’ordine internazionale sono stati difesi. E per voi è giunto il tempo di non esitare più, di darci velocemente armi e munizioni in quantità adeguata. Questo lo spirito dei cinque punti del piano di pace presentato da Zelensky: la necessità dell’equilibrio delle forze sul campo, soltanto un’Ucraina forte e militarmente garantita sarà pronta a negoziati seri con la Russia».

Cosa dice all’Italia, che firma gli accordi di amicizia con voi, invia aiuti militari e però vieta l’uso delle sue armi nel territorio russo?
«Approfitto per dire che noi amiamo l’Italia, io personalmente ne sono innamorato dal sud al nord. In passato ho lavorato con voi, conosco la vostra storia, la musica, le canzoni, la lirica, i film. Siete grandi! E noi sentiamo tutto il vostro sostegno. Zelensky ha una forte relazione con la premier Meloni, che è uno dei grandi leader dell’Europa odierna. Sappiamo bene che tra i vostri partiti esistono posizioni diverse. Ma credo anche che la questione nordcoreana possa dare nuovi argomenti a Giorgia Meloni perché anche nel suo governo si superino le riluttanze nei nostri confronti. Per Zelensky è stato molto importante venire a Roma a presentare il suo piano della vittoria personalmente alla premier. Dobbiamo lavorare assieme da

amici e siamo felici che l’estate prossima l’Italia ospiti la conferenza per la ricostruzione dell’Ucraina».

Ha paura della vittoria elettorale di Donald Trump, l’amico di Putin?
«Non abbiamo paura, dopo quasi tre anni di guerra come possiamo averne? Ovviamente per noi la politica degli Stati Uniti è di grande rilevanza, sono il nostro alleato principale. E sappiamo bene che la società americana sta con noi. Zelensky ha appena incontrato i leader Usa. Il colloquio con Biden e Kamala Harris è stato caloroso, ma è andato molto bene anche quello con Trump. Ero presente, non fornisco dettagli è stato a porte chiuse, però posso dire che siamo tornati dagli Stati Uniti certi che nessuno dei due candidati è disposto a lasciare che Putin vinca questa guerra e che il sostegno militare continuerà. Anche Trump parla della necessità di una pace giusta. Il partito Repubblicano, pur diverso da quello Democratico, sa bene che noi siamo stati aggrediti e non possiamo essere sconfitti».

Dunque, non teme che Trump possa abbandonarvi?
«Penso che nessun leader americano intenda facilitare la vittoria di un’autocrazia quale è la Russia».

L’inverno scorso per sei mesi Trump ha lavorato per congelare gli aiuti militari…
«Vero, per noi è stata una tragedia, ne abbiamo parlato a Washington. E continuiamo a farlo».

Tra gli alleati cresce l’idea per cui se verrà garantito all’Ucraina una protezione militare ferma allora sarà possibile un compromesso territoriale per firmare la pace con Putin. Che ne pensa?
«Zelensky non ha mai parlato di compromesso territoriale».

Ma nel 2022 Zelensky era pronto a riferirsi ai confini del 23 febbraio congelando lo status della Crimea e delle altre zone nel Donbass occupate dai russi nel 2014…
«Zelensky non ha mai parlato di compromesso territoriale, bensì della necessità di accettare i confini riconosciuti internazionalmente. Però è vero che era pronto a negoziare a partire dalla situazione alla vigila dell’invasione russa. Per noi Crimea e Donbass restano ucraini, non sono negoziabili. Siamo contrari a congelare la guerra, vogliamo invece terminarla. Siamo rassicurati dal fatto che anche i Paesi del sud globale condannino l’invasione russa e l’acquisizione di territori con la forza. Per iniziare il negoziato occorre comunque tornare alla situazione precedente il primo colpo di cannone russo alle quattro di mattina due anni fa. Poi parleremo di come riportare la nostra sovranità ai confini del 1991».

Putin ha appena detto che dovete accettare la nuova situazione sul terreno. Come potete sperare di tenere la conferenza di pace con i russi entro la fine dell’anno, dato il permanere di posizioni tanto distanti?
«Nel primo summit internazionale in Svizzera a metà giugno 96 Paesi hanno rilanciato assieme a noi il principio di riconoscere i confini internazionali contro l’acquisizione della terra con la forza. A inizio novembre avremo finalizzato la

nostra formula per la pace e Zelensky ha detto che allora sarà pronto ad ascoltare altre iniziative come quelle di Cina, Brasile, Sud Africa eccetera per integrarle nella nostra. A quel punto, la nostra proposta avrà un sostegno importante».

Però Putin…
«Non mi importa cosa dice questo aggressore! Non possiamo costruire la proposta di pace facendoci condizionare da chi ha voluto questa guerra. Saremo pronti a fare la conferenza internazionale quando ci sentiremo forti e sostenuti anche dal sud globale per negoziare con la Russia».

Quindi la conferenza slitta all'anno prossimo?
«Non sappiamo, la faremo quando ci saranno le condizioni, speriamo il prima possibile».

Ma lei ha già visto che nessun alleato è pronto ad accettarvi come membri a pieno titolo nella Nato…
«Non è vero. Abbiamo già firmato alcune dozzine di accordi di sicurezza bilaterali dove il singolo Paese sostiene la nostra entrata nella Nato nei prossimi anni».

Dunque, il compromesso potrebbe essere che si negozi coi russi senza che voi siate membri Nato, però con la promessa che lo diventerete nel futuro?
«Nel nostro piano è scritto che noi prima di iniziare i negoziati chiediamo ci sia l'invito per essere membri della Nato. Potremo farne parte alla fine della guerra».

E se dopo il voto Usa gli alleati vi dicessero: ora è tempo di trovare un compromesso e noi vi garantiamo?
«Lo abbiamo già fatto con gli accordi di Budapest nel 1994, quando le nostre atomiche sono andate a Mosca e ci garantivate tutti, dagli stessi russi, agli europei, sino a cinesi e americani. Quelle garanzie non sono servite a nulla. Abbiamo imparato la lezione dalla storia: Zelensky lo dice chiaro, l'unica garanzia concreta è l'appartenenza alla Nato».

Sulle linee del fronte c'è tanta stanchezza tra i vostri soldati. Nel Donbass i russi avanzano, a Kursk perdete terreno. Come potete continuare a combattere?
«Si dopo tre anni è difficile continuare a combattere. Lo so bene. Per questo lavoriamo per il negoziato. Però a Kursk abbiamo dimostrato la debolezza dei russi».

Crede ancora che Kursk sia stata una buona idea, sebbene i russi non abbiano sguarnito il Donbass per difenderla?
«Assolutamente sì. I nostri vertici militari hanno deciso tenendo conto della situazione e credo che avessero ragione. Kursk ha distrutto la narrativa russa e messo in dubbio la forza di Putin. Non abbiamo alternative, la guerra prosegue».

I russi non si fermano, che fate?
«Attaccano da tre anni. Continuiamo a combattere. Nessuno è pronto ad arrendersi per nulla. Come spiegarlo altrimenti alle famiglie dei nostri morti? Dobbiamo

arrenderci ai russi perché gli europei sono stanchi? Questo è il nostro Paese, la nostra terra. Continuiamo, un giorno perdiamo e un altro avanziamo».

E cosa risponde alle continue accuse di corruzione, di spreco?
«Viviamo in democrazia. C'è una guerra dell'informazione, Mosca lavora per infangare l'immagine del nostro governo. Si tenga conto che il fronte tiene, nonostante la corruzione. Direi che quest'ultima è una costante nei Paesi che hanno fatto parte della vecchia Unione Sovietica. Ma, se davvero fossimo così corrotti, come potremmo resistere?».

Quando le elezioni?
«Subito dopo la fine della guerra. Zelensky è molto chiaro, vorrà che tutti i soldati siano in grado di votare e così i profughi all'estero. Ma ad oggi le risorse devono andare per la guerra».

E le accuse a Zelensky di avere accentrato troppo il potere nelle sue mani? Le critiche per il licenziamento dell'ex capo delle forze armate Valerij Zaluzhnyi o il ministro degli Esteri, Dmytro Kuleba?
«Ci sono considerazioni molto interne, che pochi conoscono. Siamo un piccolo gruppo di persone che i primi giorni sono rimaste a Kiev sotto la minaccia russa. C'è bisogno di colleghi che restino a disposizione totale del loro lavoro, è uno sforzo fisico e morale totale. Noi chiediamo ai nostri soldati di combattere e rischiare la vita e lo stesso pretendiamo da chi ha responsabilità di governo con la capacità di lavorare per anni 24 ore al giorno sotto pressione».

***

№ 186-2

Андрій Єрмак: "Мирна конференція? Спочатку вони запрошують нас до НАТО. Насправді, ми зараз воюємо з Північною Кореєю»

Керівник офісу президента, довірений радник Зеленського з часів його акторської кар'єри: "Інтерв'ю з Трампом пройшло добре, ми не боїмося в разі його перемоги на виборах"

***

КИЇВ - "Згідно з нашою інформацією, північнокорейські солдати будуть розгорнуті в ці дні на Курському фронті і почнуть воювати проти наших військ. Крок, який показує, що де-факто Північна Корея бере участь у цій війні. Доказ того, що зараз Україна бореться не лише з російським агресором, але й проти своїх північнокорейських союзників та Ірану, який постачає безпілотники Шахед. Тому наші західні союзники повинні серйозно вивчити цю нову реальність, а НАТО має прийняти конкретні

рішення. Ми, українці, вже давно говоримо, що нам потрібно більше зброї і що обмеження на удари на російській території скасовані, що також повторюється в плані перемоги, представленому президентом Зеленським", - розповідає нам в інтерв'ю, який серед дипломатів у Києві називають "*українцем Рішельє*". Андрій Єрмак є керівником президентської канцелярії, довіреним радником Зеленського з часів його акторської кар'єри.

***

— Про скільки чоловіків ми говоримо, і чи можуть північнокорейські підрозділи дійсно змінити хід війни?

— «Я чекаю, щоб дізнатися більше деталей їхньої військової узгодженості, перш ніж надавати конкретні цифри. Ми знаємо, що вони вже на території Росії і готові взяти участь у бойових діях, наші союзники це підтверджують і говорять з Москви. Але вони, безумовно, повністю змінюють політичний сценарій і сенс війни, спричиненої російською агресією. Тим, хто боїться ескалації, я кажу, що ми повинні реагувати разом, і слід повторити, що недостатньо припинити бойові дії, ми повинні запобігти майбутній агресії. В іншому випадку ризик також приходить до країн Балтії і загрожує дружнім країнам на Балканах, які, у свою чергу, кажуть, що дуже стурбовані. Якщо Україна не зупинить вторгнення, вони будуть наступними.

— Чи технічно Україна сьогодні воює з Північною Кореєю?

— "Де-факто ми можемо сказати, що Північна Корея бере участь у цьому конфлікті. De iure не було офіційного оголошення війни Пхеньяном, але де-факто вони приєдналися до військової агресії проти нашої країни, конфлікту, який триває вже десятиліття».

— Чи розглядаєте ви прохання про відправку військ з НАТО?

— «Я хочу сказати Італії та іншим союзникам, що ми відповідальна, надійна країна. Саме російська пропаганда звинувачує нас у втягненні світу у війну. Насправді, ми ніколи не просили НАТО брати участь у цьому конфлікті. Ми боремося поодинці, звичайно, за допомогою наших партнерів, але поодинці. Правда, ми просимо про зброю та фінансову підтримку. За майже три роки ми показали, що допомога була абсолютно ефективною. Завдяки жертві героїчних українських солдатів, Європа та міжнародний порядок також були захищені. **І настав час для вас більше не вагатися, швидко дати нам зброю та боєприпаси в достатній кількості.** Це дух п'яти пунктів мирного плану, представленого Зеленським: необхідність балансу сил на місцях, тільки сильна і військово гарантована Україна буде готова до серйозних переговорів з Росією».

— Що це говорить Італії, яка підписує з вами угоди про дружбу, надсилає військову допомогу і все ж забороняє використання своєї зброї на території Росії?

— «Я користуюся цією можливістю, щоб сказати, що ми любимо Італію, я особисто закоханий у неї з півдня на північ. У минулому я працював з вами, я знаю вашу історію, музику, пісні, тексти пісень, фільми. Ти чудовий! І ми відчуваємо всю вашу підтримку. Зеленський має міцні стосунки з прем'єр-міністром Мелоні, який є одним з великих лідерів сучасної Європи. Ми добре усвідомлюємо, що між вашими сторонами існують різні позиції. Але я також вважаю, що питання Північної Кореї може дати нові аргументи Джорджії Мелоні, щоб навіть у її уряді небажання до нас було подолано. Для Зеленського було дуже важливо приїхати до Риму, щоб особисто представити свій план перемоги прем'єр-міністру. Ми повинні працювати разом як друзі, і ми раді, що наступного літа в Італії відбудеться конференція з реконструкції України».

— Ви боїтеся перемоги на виборах Дональда Трампа, друга Путіна?

— «Ми не боїмося, після майже трьох років війни, як ми можемо мати будь-яку? Очевидно, що для нас політика Сполучених Штатів має велике значення, вони є нашим головним союзником. І ми добре знаємо, що американське суспільство з нами. Зеленський щойно зустрівся з лідерами США. Розмова з Байденом і Камалою Гарріс була теплою, але розмова з Трампом теж пройшла дуже добре. Я був присутній, я не надаю подробиць, це було за зачиненими дверима, але я можу сказати, що ми повернулися зі Сполучених Штатів, впевнені, що жоден з двох кандидатів не готовий дозволити Путіну виграти цю війну і що військова підтримка продовжиться. Трамп також говорить про необхідність справедливого миру. Республіканська партія, хоча і відрізняється від Демократичної, добре знає, що на нас напали, і нас не можна перемогти».

— Отже, ви не боїтеся, що Трамп може вас кинути?

— «Я думаю, що жоден американський лідер не має наміру сприяти перемозі такої самодержавства, як Росія».

— Минулої зими протягом шести місяців Трамп працював над заморожуванням військової допомоги...

— «Правда, для нас це була трагедія, ми говорили про це у Вашингтоні. І ми продовжуємо це робити».

— Серед союзників зростає ідея, що якщо Україні буде гарантований міцний військовий захист, то територіальний компроміс можна буде підписати мир з Путіним. Що ти думаєш?

— "Зеленський ніколи не говорив про територіальний компроміс".

— Але в 2022 році Зеленський був готовий звернутися до кордонів 23 лютого, заморозивши статус Криму та інших районів на Донбасі, окупованих росіянами в 2014 році...

— «Зеленський ніколи не говорив про територіальний компроміс, але про необхідність прийняти міжнародно визнані кордони. Але це правда, що він був готовий вести переговори, починаючи від ситуації до спостереження російського вторгнення. Для нас Крим і Донбас залишаються українськими, вони не підлягають обговоренню. Ми проти заморожування війни, але замість цього хочемо її закінчити. Нас заспокоює той факт, що навіть країни глобального півдня засуджують російське вторгнення та захоплення територій силою. Однак, щоб розпочати переговори, необхідно повернутися до ситуації до того, як перша російська гармата вистрілила о четвертій ранку два роки тому. Тоді ми поговоримо про те, як повернути наш суверенітет до кордонів 1991 року".

— Путін щойно сказав, що ви повинні прийняти нову ситуацію на місцях. Як можна сподіватися провести мирну конференцію з росіянами до кінця року, враховуючи стійкість таких віддалених позицій?

— «На першому міжнародному саміті в Швейцарії в середині червня 96 країн відновили з нами принцип визнання міжнародних кордонів проти набуття землі силою. На початку листопада ми доопрацьовуємо нашу формулу миру, і Зеленський сказав, що тоді він буде готовий вислухати інші ініціативи, такі як ініціативи Китаю, Бразилії, Південної Африки тощо, щоб інтегрувати їх у наші. У цей момент наша пропозиція матиме важливу підтримку".

— Але Путін...

— «Мені байдуже, що говорить цей агресор! Ми не можемо побудувати мирну пропозицію, зробивши себе обумовленими тими, хто хотів цієї війни. Ми будемо готові провести міжнародну конференцію, коли відчуємо себе сильними і підтриманими також глобальним півднем для переговорів з Росією».

— Отже, конференція перенесена на наступний 2025 рік?

— «Ми не знаємо, ми зробимо це, коли будуть умови, сподіваюся, якомога швидше».

— Але ви вже бачили, що жоден союзник не готовий прийняти вас як повноправних членів НАТО...

— "Це неправда. Ми вже підписали кілька десятків двосторонніх угод про безпеку, де окрема країна підтримує наш вступ до НАТО в найближчі роки».

— Отже, чи може компроміс полягати в тому, що ми будемо вести переговори з росіянами, не будучи членами НАТО, але з обіцянкою, що ви станете таким у майбутньому?

— «У нашому плані написано, що перед початком переговорів ми просимо запрошення стати членами НАТО. Ми зможемо бути частиною цього наприкінці війни».

— Що, якби після голосування в США союзники сказали вам: тепер настав час знайти компроміс, і ми вам гарантуємо?

— «Ми вже робили це з Будапештськими угодами в 1994 році, коли наші атоми вирушили до Москви, і ви гарантували нам усім, від самих росіян, до європейців, до китайців та американців. Ці гарантії були марними. Ми засвоїли урок з історії: Зеленський говорить це чітко, єдиною конкретною гарантією є членство в НАТО».

— На передовій так багато втоми серед ваших солдатів. На Донбасі росіяни просуваються, на Курську ви втрачаєте позиції. Як ти можеш продовжувати боротися?

— «Так, через три роки важко продовжувати боротьбу. Я це добре знаю. Ось чому **ми працюємо над переговорами**. Але **в Курську ми показали слабкість росіян**".

— Ви все ще думаєте, що Курськ був гарною ідеєю, навіть незважаючи на те, що росіяни не охороняли Донбас, щоб захистити його?

— «Абсолютно так. Наші військові лідери вирішили, враховуючи ситуацію, і я думаю, що вони мали рацію. **Курськ знищив російську вигадку і поставив під сумнів силу Путіна**. У нас немає альтернативи, війна триває".

— Росіяни не зупиняються, що ти робиш?

— «Вони атакують вже три роки. Ми продовжуємо боротися. Ніхто не готовий відмовитися від чого-небудь. Як ще пояснити це сім'ям наших померлих? Чи повинні ми здатися росіянам, тому що європейці втомилися? Це наша країна, наша земля. Ми продовжуємо, одного дня ми програємо, а іншого ми просуваємося».

— І що відповідає на постійні звинувачення в корупції, марнотратстві?

— "Ми живемо в демократії. Відбувається інформаційна війна, Москва працює над тим, щоб затьмарити імідж нашого уряду. Майте на увазі, що **фронт тримається, незважаючи на корупцію**. Я б сказав, що останнє *(корупція — Ю.Т.)* є постійним у країнах, які були частиною старого Радянського Союзу. Але, якби ми дійсно були такими корумпованими, як ми могли б чинити опір?».

— Коли вибори?

— "Відрізно **після закінчення війни**. 1) — Зеленський дуже ясний, він хоче, щоб усі солдати могли голосувати, як і біженці за кордоном. Але 2) — сьогодні ресурси повинні піти на війну».

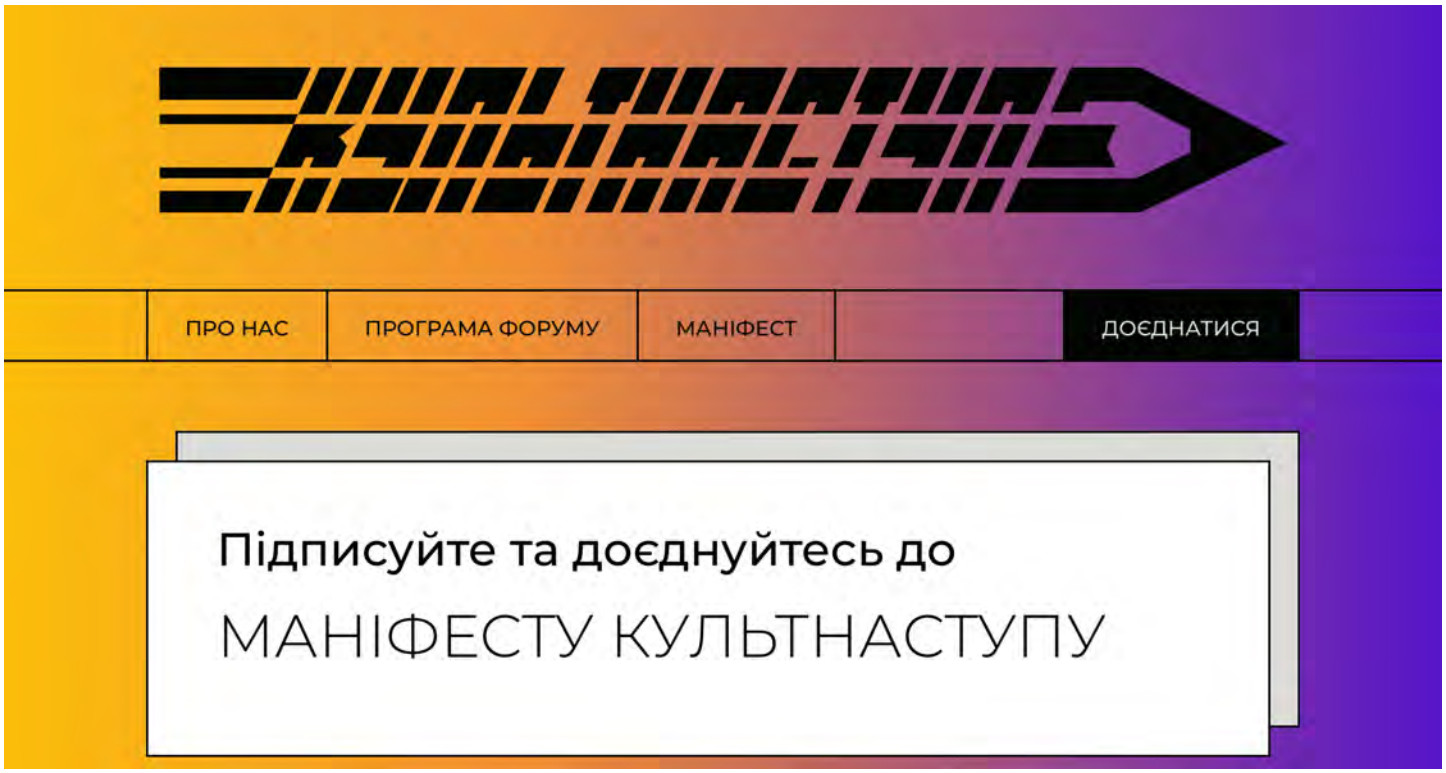
— А звинувачення на адресу Зеленського в тому, що він занадто централізував владу в його руках? Критика звільнення колишнього глави Збройних сил Валерія *Залужного* чи міністра закордонних справ Дмитра *Кулеби*?

— «Є дуже внутрішні міркування, які мало хто знає. Ми невелика група людей, які перші дні перебували в Києві під загрозою Росії. Є потреба в колегах, які залишаються повністю доступними для своєї роботи, це тотальні фізичні та моральні зусилля. Ми просимо наших солдатів боротися і ризикувати своїм життям, і ми вимагаємо того ж від тих, хто має державні обов'язки з можливістю працювати протягом багатьох років 24 години на добу під тиском».

***

№ 187-1

Поясню, як працює маніпуляція Валерія Пекара

2024-10-28

Дацюк

От є такий собі *"Культнаступ"*

https://www.kultnastup.org/

Там у них все дуже шито-крито:

— наступ є, а розколу нема.

Серед підписантів і ***Жадан***.

А є ще Тарас ***Кремінь*** з цим же ***Культнаступом***:

— у нього теж «мовна шизофренія» є, а розколу тема.

Тобто **культнаступальники саме слово "розкол" не вживають, тобто вони не поширюють кремлівський наратив, вони тихо розколюють Україну**.

Але от я, хто викриває їх розкол, слово "розкол" вживаю, щоб викривати їх дії, а не наративи. Тобто виходить, що вони солідарники, білі і пухнасті. А я поширюю ворожий наратив. Треба перестати маніпулювати. Вживати слово "розкол" - не обовязково поширювати ворожий наратив.

Можна просто розколювати, ховаючи розкольницький наратив.

***

№ 187-2

Хочу нарешті розповісти вам про найважливішу подію минулого тижня, вже кілька днів збираюся.

2024-10-28

Пекар

Існує переконання, що в українському суспільстві чимало глибоких розколів. Це переконання формує наше уявлення про власну націю й є підґрунтям наших щоденних вчинків.

Громадянська мережа ОПОРА ініціювала, а KSE та KMIC провели важливе й якісне дослідження. Вони поставили собі завдання зрозуміти, що реально розколює українське суспільство. Де проходять ті розколи? Між фронтом і тилом? Між тими, хто виїхав, і тими, хто залишився? Між вірянами ПЦУ та УГКЦ, з одного боку, та УПЦ МП, з іншого? А може, між україномовними та російськомовними?

Минулого тижня дослідження було представлене для експертної спільноти. Після оголошення результатів промовиця попросила підняти руки тих, для кого результати дослідження були очікуваними, та тих, для кого вони неочікувані.

Я був серед небагатьох, кого результати зовсім не здивували.

Отже, де проходять розколи в українському суспільстві, відповідно до результатів дослідження?

Відповідь: ніде вони не проходять. Українське суспільство насправді досить сильно консолідоване. Оцінюючи людей "по той бік" потенційного розколу, українці та українки (в межах похибки) не відчувають до "інших" ворожості, зловтіхи, неприязні, соціальної дистанції (є одне невелике виключення, але й воно не дуже виразне). Зрозуміло, що йдеться про репрезентативну вибірку в цілому, -- окремі люди можуть мати різко виражене негативне ставлення, але їх досить мало, і вони "не роблять погоди".

Водночас українське суспільство щиро вірить, що воно глибоко розколоте по всіх напрямках.

Давайте ще раз, повільно, слово за словом:

В українському суспільстві об'єктивно немає розколів там, де вони могли би бути. Водночас українці та українки абсолютно впевнені, що ці розколи там є, і вони глибокі.

Висновок зробити нескладно.

Це успішно нав'язаний міф, в який ми не лише самі віримо, а й спонукаємо вірити одне одного.

Росія щодня по всіх каналах розповідає нам, що ми роз'єднані та протиставлені. Ми не роз'єднані й не протиставлені, але віримо, що це так. Адже нам так кажуть анонімні Телеграм-канали, а вони брехати не будуть.

Російський міф в наших устах перетворюється на самоздійснювальне пророцтво.

Яке поступово буде ставати правдою, якщо ми не припинимо його поширювати.

Навіть зараз в коментарі понабігають сотні людей, які підтвердять: суспільство страшно розколоте по всіх напрямках. Ми вже знаємо з дослідження, що це неправда, але нас будуть переконувати (ми самі себе будемо переконувати), що глибокі розколи є. Ми знаємо, що суспільство в цілому набагато менш істеричне, ніж спільнота коментаторів соціальних мереж (щедро розбавлена ботами всіх мастей), але робимо свої висновки щодо суспільства саме по соціальних мережах.

Ми самі відкриваємо ворота ворогові.

Припиняймо це, будь ласка. Бо буде як сто з гаком років тому, коли Українська держава була втрачена через чвари, яких можна було уникнути.

Тиждень тому я писав, що росіяни зараз б'ють по найвразливішій нашій точці -- по нашому відчуттю єдності.

Настав час втілити захист від цієї атаки, вмикнути наше ментальне ППО. Просто припинити вірити в московський міф і поширювати його. Навіть якщо дуже сильно хочеться -- затулити собі рота, вдарити по пальцях лінійкою. Не допомагати росіянам. Будь ласка. Заради нас самих.

Поставити ментальний щит на шляху самоздійснювального прокляття, яке кинули в нас вороги.

І ще одне.

Єдність суспільства крихка й може бути розколота не лише ззовні, а й зсередини. Старт політичної кампанії моментально загострить до максимуму всі суперечності та протистояння, адже політики будуть використовувати їх для активізації свого електорату. Після війни це не страшно, адже це частина демократичного процесу. В час війни загострення всіх полярностей, поглиблення всіх розколів та нацьковування різних соціальних груп одна на одну, помножене на нерівний доступ до виборчого права тих, хто на фронті, та тих, хто виїхав, порівняно з тими, хто в тилу, -- просто розірве країну. Власне, це і є мета наших ворогів. І вони систематично працюють задля її досягнення, озброєні радянським досвідом та сучасними технологіями.

В коментарях є детальний опис методології та всяка інша корисна інформація.

Виключення, про яке я писав,

> -- **це поєднання активного ухилянтства зі споживанням російського контенту**. **Людина, що поєднує ці дві характеристики, викликає до себе гірше ставлення**.

Варто обговорити інтерпретацію результатів дослідження, знайти відповідь на запитання, чому суспільство поки що не хоче розколюватися, попри ворожі зусилля. Але це виходить за рамки цього посту.

Думаю, фахівці також обговорюватимуть методологічні питання. Це також не тут і не зараз, і це фахова дискусія.

Підсумую.

1. Розколів в суспільстві немає.
2. Але ми віримо, що вони там є.
3. Бо нас в цьому переконали.

4. І тепер ми переконуємо одне одного.

5. Це російський міф, який в наших устах перетворюється на самоздійснювальне пророцтво.

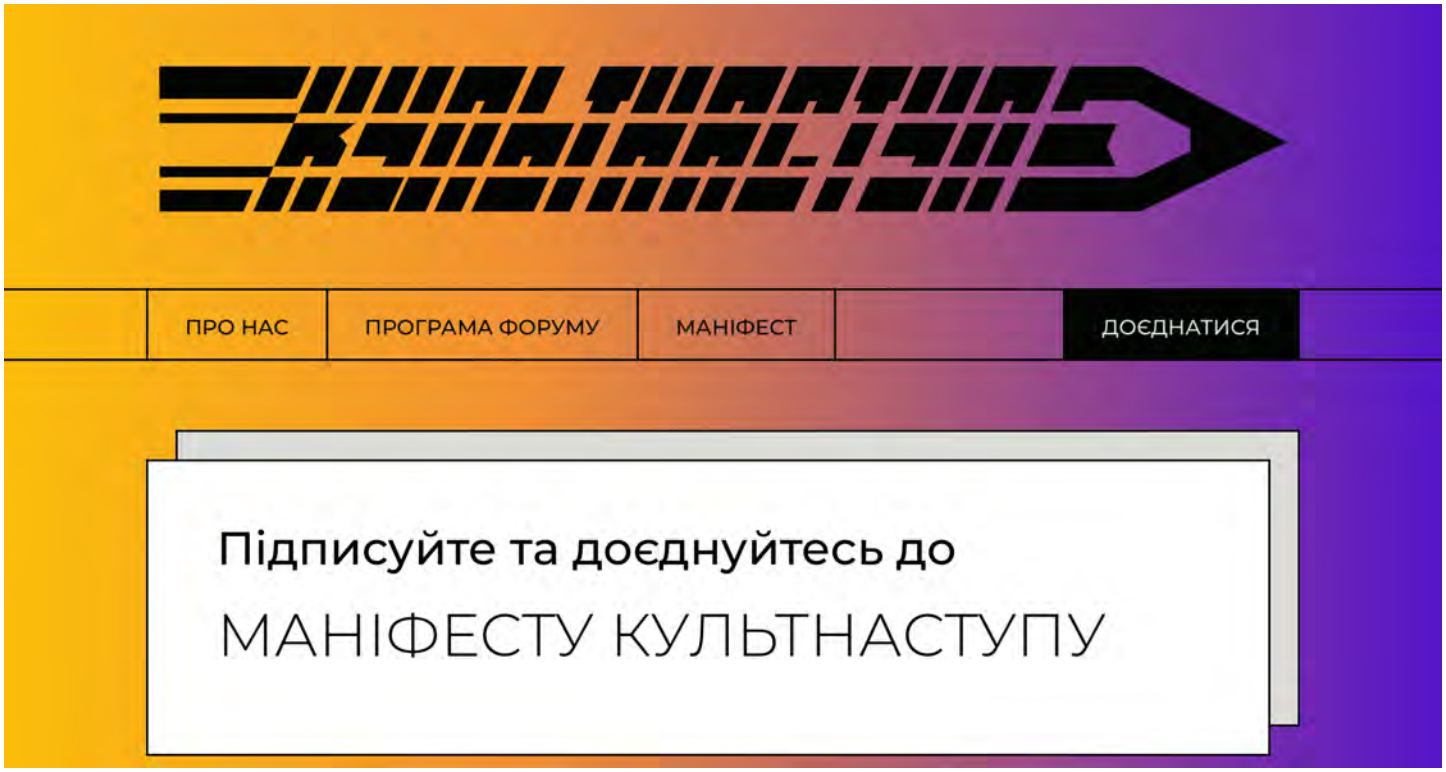
6. Нам треба припинити його поширення.

7. Кожен і кожна з нас має це зробити.

***

№ 187-3

МАНІФЕСТ КУЛЬТНАСТУПУ

Нинішня війна насамперед є війною за ідентичність, де культура – не лише будівельний матеріал нації, а й могутня зброя.

Українська ідентичність є стрижнем національної безпеки й економічного розвитку країни.

Національний ***культурний продукт*** має зміцнювати нашу спільну ідентичність, підвищувати культурний і освітній рівень українців, формувати відповідальне суспільство зі сталими дієвими інституціями.

Усвідомлення національними елітами ролі культури і здатність реалізувати дієву культурну політику в час війни це без перебільшення питання самого виживання держави.

Культурно-інформаційний простір є надважливим полем бою, а наступальна культурна політика – необхідною передумовою нашої перемоги.

Уявлення, що «культура може почекати» в умовах війни за ідентичність є безглуздям, а штучне протиставлення підтримки української культури підтримці армії – явною диверсією ворога.

При цьому сама держава-агресор вкладає колосальні ресурси у власну культурно-інформаційну політику. Російські наративи, російська мова, література, музика, кіно не лише мобілізують самих росіян, але й мають величезний руйнівний вплив на весь світ і в першу чергу – на Україну.

Замість ефективної протидії цьому ворожому впливу і здійснення власної наступальної культурної політики Україна вдається до бездумної «економії» на культурі. Втрати від цього, в тому числі й у грошовому вимірі, незрівнянно більші за «зекономлені» вкладення.

Така ситуація небезпечна і неприйнятна. **Щоб її зміни, потрібні спільні активні дії держави, представників українських культурних індустрій, творців культурного продукту і відповідальних громадян.**

Наша мета

– **започаткувати** системну послідовну ***державну політику***, що забезпечить стабільний розвиток національних культурних ***індустрій***, вироблення і споживання якісного українського культурного ***продукту*** в належних обсягах, безповоротне витіснення російського культурного ***продукту*** з України.

Наріжним каменем цієї політики мають стати прозорі і сталі механізми, які стимулюватимуть створення і поширення культурного ***продукту*** і при цьому забезпечуватимуть рівні можливості для учасників ***ринку***. Корупційні практики ручного розподілу коштів у галузі культури мають назавжди піти в минуле.

Держава має всіма доступними інструментами стимулювати авторів і бізнеси, які виробляють і поширюють книги, фільми популярну музику українською мовою.

Єдиний спосіб не дати Росії знову окупувати наш культурно-інформаційний простір у повоєнний час – чимшвидше заповнити весь цей простір різноформатним україномовним продуктом, створивши нову реальність для споживача і перетворивши її на норму.

(6) Культнаступ – це докорінна зміна самих підходів до культурної політики. Це активні й усвідомлені спільні дії, спрямовані на результат.

(7) Культнаступ – це створення державою таких умов, щоб бізнесу було вигідно вкладати кошти у виробництво й поширення якісного українського культурного продукту.

(8) Культнаступ – це повна імплементація законів про підтримку українського книговидання і книгорозповсюдження і захист книжкового ринку від російського впливу.

(9) Культнаступ – це перехід до використання дієвих інструментів стимулювання розвитку популярної української музики та її донесення до споживачів, особливо дітей та молоді.

(10) Культнаступ – це розвиток українського кіно навіть під час війни і особливо під час війни, бо якісний кінематограф є могутнім інструментом формування й об'єднання нації, популяризації України у світі. Це заохочення виробництва і потужної реклами фільмів, максимальний розвиток засобів донесення кінопродукції до споживачів.

(11) Культнаступ – це особливий акцент на просування всіх видів україномовної продукції, що споживається в інтернеті чи завантажується на гаджети. Україномовна національна й локалізована західна продукція має цілковито витіснити російськомовну.

(12) Культнаступ – це комунікація на високому державному рівні з ключовими світовими інтернет-платформами й соцмережами задля очищення українського культурно-інформаційного простору від російського вмісту і максимально сприятливих алгоритмів поширення українського.

(13) Культнаступ – це належне фінансування та якісне управління культурною дипломатією, активне сприяння з боку держави просуванню українського продукту на зарубіжні ринки, українська присутність у європейському і світовому культурному просторі, представленість на міжнародних фестивалях, виставках та ярмарках, цілеспрямоване формування позитивного образу України. Від цього напряму залежить сприйняття нас у світі, а отже і рівень політичної, економічної та військової підтримки.

(14) Ми об'єднуємо зусилля для створення міцних правових, політичних, економічних, культурних підвалин необхідних змін.

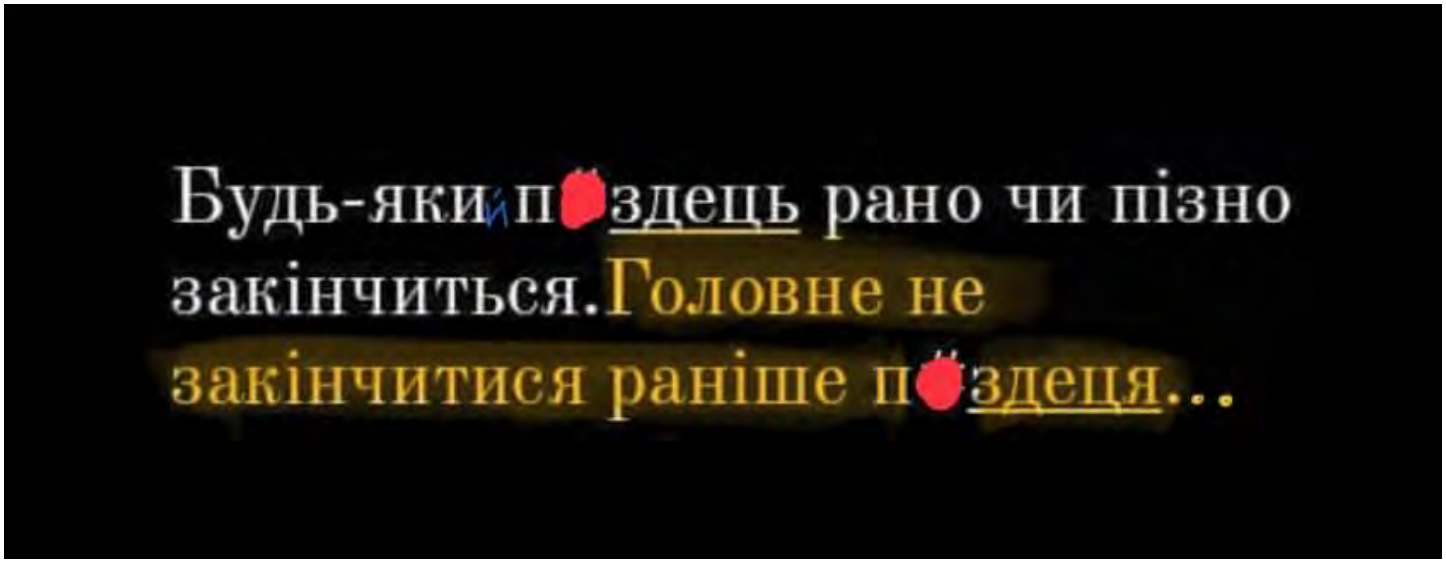
Важливість наступальної культурної політики має стати аксіомою.

Для успіху такої політики Україна має всі можливості, варто лише їх усвідомити і перейти до рішучих та послідовних дій.

***

№ 188

Сьогодні "поза планом" Одна думка вголос...

2024-10-29

Машовець

Останнім часом...

мене чимало людей запитують, чому ворог успішно просувается (наступає), а ЗСУ не можут його зупинити, хоча раніше в них це виходило? Більше того, жодного "проблеску" на якісь активні, наступальні дії ЗСУ, сьогодні, навіть, не проглядається...

Хоча, ці питання потрібно задавати не мені, але спробую відповісти, як на свій вузколобий погляд...

Якщо коротко, й не вдаватися у різні "багатолітерні" тексти та пояснення... то ця причина криється у короткій фразі

"... зміна усієї стратегічної парадігми війни...".

Якщо ще простіше...

Наш противник, чітко визначив те, в чому він ЗНАЧНО сильнішій за нас в цій війні, й на основі цієї оцінки, напрацював відповідні зміни у своїй стратегії, у порівнянні із початковим її етапом. В тому числі, безпосередньо, у сфері планування, організації та ведення бойових дій.

(1) - Значно більший ніж у нас мобілізаційний потенціал (відповідно, здатність розгорнути діюче проти України угрупування із ПЕРЕВАЖАЮЧИМИ, в першу чергу, чисельно, параметрами, у порівнянні із СОУ, як стосовно особового складу, так й стосовно основних засобів ведення війни, в першу чергу - основних типів та зразків ОВТ)

(2) - Більший фінансово-економічний та промислово-оборонний потенціал, що дає можливість - якійсь час УТРИМУВАТИ й забезпечувати

ПОВНОЦІННЕ функціювання такого угрупування. В тому числі, у режимі Стратегічного Наступу...

(3) - Зовнішньополітичний чинник (або, скажімо так, "геополітична вага"), який забезпечується не тільки фактом наявності у нашого противника ядерної зброї, а й активною успішною діяльність його спеціальних служб у світі.

Разом, це дає можливість нашому противнику забезпечувати "мінімізацію" допомоги з боку світового товариства Україні й в той же час, забезпечувати майже союзницкі дії, по відношенню до себе, з боку цілого ряду "не останніх у світі" держав...

У сукупності, все це й призвело до зміни підходів (стратегії) до ведення війни з боку кремля, що й знайшло своє відображення й безпосередньо, як-то кажуть... на полі бою.

Тобто, на оперативному\тактичному рівнях

Від планування та проведення "глубоких, рассекающих ударов", із просуванням у глиб нашої території, вздовж основних комунікацій, які на початковому етапі війни, закінчувались, для противника, зазвичай, перерізанням та "терором" його тилів, "обвалом" флангів й в кінцевому рахунку - розгромом та відходом його "ударних" угрупувань" на значні відстані (класичний приклад, у цьому відношенні - "Киевская наступательная операция", або епічний драп його 1-ї танкової армії...), до сталих позиційних форм організації та ведення бойових дій на протязі багатокілометрового фронту, із постійним та повільним наступальним тиском на українські позиції за рахунок переваги у живій силі та ОВТ, майже на всіх операційних напрямках...

Іншими словами,

— противник НЕ боїться обмінювати своїх людей на території, більше того... він цього прагне...

Одночасно з цим,

Україна, у особі її вищого військово-політичного керівництва (в більшій мірі, звісно, військового), навпаки, чомусь вирішила позбутися вдалих й достатньо ефективних ДЕ-ЦЕНТРАЛІЗОВАНИХ методів ведення війни,

— як це було у 2022-му та частково 2023-му роках (ну або, як це називають у західному військовому мистецтві - оперативної\тактичної доктрини ведення бойових дій) й **повернулася до банальних постулатів війни "від рубежу до рубежу", згідно канонів старої, доброї радянської "военной школы"...**

Й навіть,

— **спланувала, організувала та провела, причому, "майже у прямому ефірі" (за якім бісом - до сих пір незрозуміло), у цій канві невдалий наступ у 2023-му році, на одному з операційних напрямків.**

Й тепер, намагається, на відміну від вдалого, початкового етапу війни "обороняти кожний клаптик", саме у тій стратегічній парадігмі, яку нав'язав нам противник...

Результати цих змін, ми й спостерігаємо зараз...

Я все розумію,

— втрата територій погано відбивається на політичному іміджі влади та у соціально-психологічному сенсі, на стані самого населення. Особливо тоді, коли мова їде про більш-менш значні населіні пункти чи території...

Але, як виявилось,

1) — **відмова від асиметричних, де-централізованих форм й методів організації та ведення бойових дій, де, по-суті, сам процес управління скоріше нагадує забезпечення взаємодії між активно маневруючими мобільними юнітами різного виду та масштабу, в межах единого задуму та мети**, ніж

2) — **управління бойовими діями шляхом віддачі бойових наказів в стилі "піди туди й захопи те й те...", або "стояти до кінця" з достатньо "мутними" тактичними чи оперативними цілями, призвела до більш глибших змін у структурі війська ніж просто "погіршення його методології дії"**.

По-суті,

3) — **ЗСУ знову перетворились на "міні-СА", із "жорстким контролем та субординацією" у бойовому управлінні, особливо у ланці "батальйон-бригада", із "планомірним" та "канонічно-радянським" методом організації та ведення бойових дій**, ну хіба що... "з дронами".

Ну й звісно, повернулося, оце, всепроникливе - "бо, виї...буть".

Як на мене, це - помилка...

Приклад...?

— **Авдіївка, Вугледар, Селідово й далі "по-списку"...**

Класіка жанру

— **1) — вперта оборона населеного пункту, 2) — обход по флангах, 3) — наказ - "стояти до останнього", майже 4) — незвортне перерізання противником тилових комунікацій, 5) — прорив з напівоточення...**

До всього цього, додаються, скажімо так... "не зовсім вдалі рішення",

— **щодо існуючої структури війська, причому, як у функціональній сфері, так й просто... у організаційно-штатному відношенні.**

— Лише одна історія із ***Територіальною обороною***, у цьому відношенні, чого варта. Й цей список, можна продовжувати...

Єдина спроба, вийти з цього "тупіка" на оперативному рівні, здійсненна нашим військово-політичним керівництвом протягом останнього часу... організація та проведення "нелінійної" Курської операції, із вторгненням на канонічну болотяну територію - трохи покращила ситуацію (бо, насправді, вона цим літом - осінню могла бути куди як гіршою, ніж прорив противника к Осколу, падіння Вугледару та Селідова).

Однак, **у загальному (стратегічному) сенсі, це не змінило ситуацію.**

— Російське командування зуміло знайти сили та ресурси - "й туди, й сюди". Поки що...

Потрібна та сама - зміна стратегічної парадігми на нашу користь, в першу чергу - за рахунок системних змін в управлінні ЗСУ, як фундаменту всіх СОУ.

— Хоча, звісно, й інші шляхи, наприклад збільшення обсягів військово-технічної допомоги з боку союзників - нам не завадять... м'яко кажучи.

Мене дивує, що думка про те, що, так звані "війни нового типу" НЕ ВЕДУТЬСЯ за канонами та шаблонами "операции Багратион" 1944-го року, ще комусь є незрозумілою...

Нас, ПОКИ ЩО, "рятує" той факт, що кремлівський режим, багато в чому, виявився сімулякром й не таким вже "ресурсно не осяжним", в певних сферах, як йому самому здавалося...

— Тому цей безперервний тиск, в стилі "дайош Берлін", насправді, дається йому важкувато. Й чим далі - тим ступень важкуватості для нього зростає...

Але у сенсі, подальшого ведення війни, я би на місці нашого військово-політичного керівництва не полагався би виключно на принцип "вони здохнуть раніше, ніж здохнимо ми...",

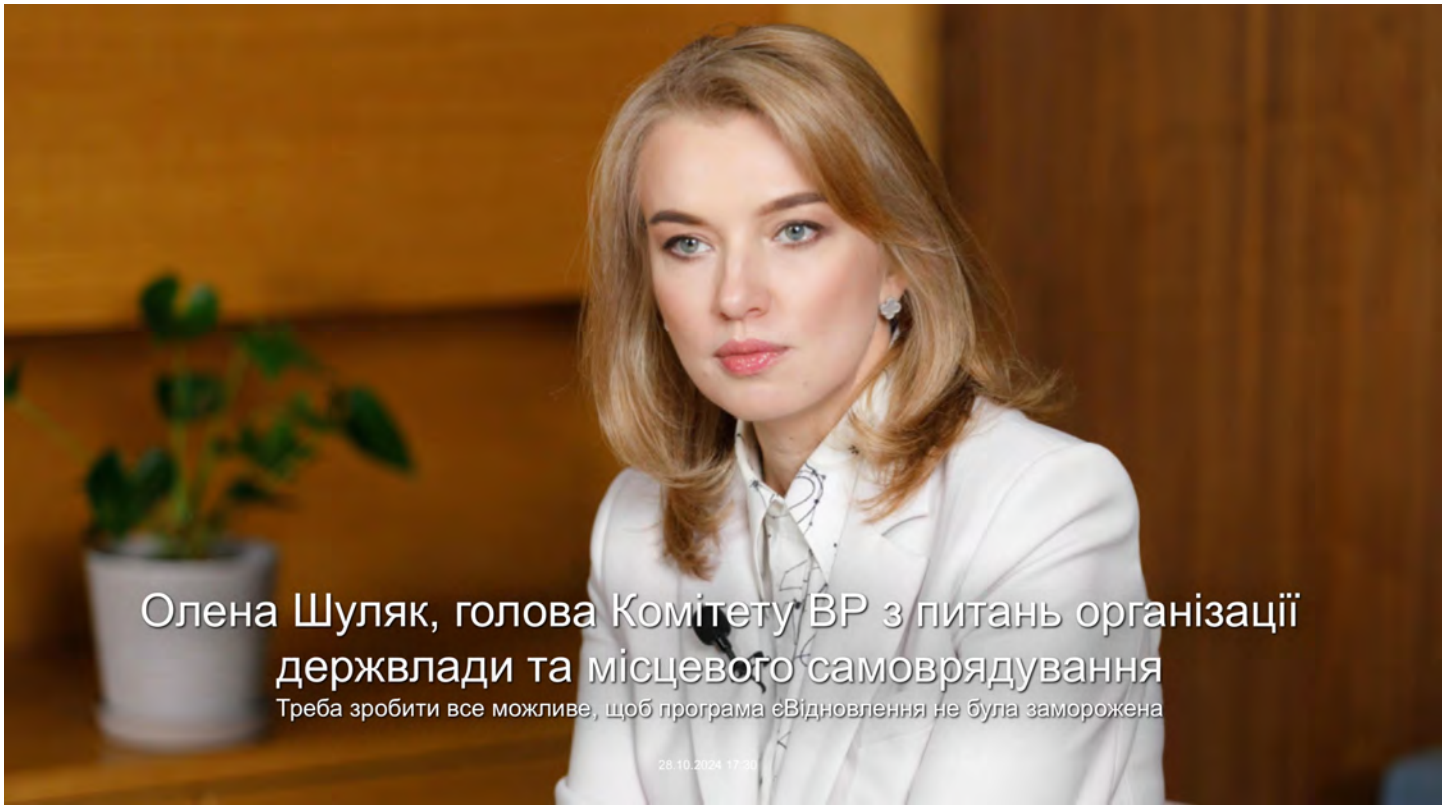
бо

— цей метод є ЗАЛЕЖНИМ ВИКЛЮЧНО від зовнішнього чинника, на який ми, власними силами, можемо впливати лише ОБМЕЖЕНИМ чином.

***

№ 189

Олена Шуляк, голова Комітету ВР з питань організації держвлади та місцевого самоврядування — Треба зробити все можливе, щоб програма єВідновлення не була заморожена

Олена Шуляк, голова Комітету ВР з питань організації держвлади та місцевого самоврядування

2024-10-28

Марина ***Шикаренко***, Київ

Російська Федерація за час повномасштабного вторгнення знищила або суттєво пошкодила близько 60 мільйонів квадратних метрів житла українців, і кожного дня ця цифра продовжує зростати внаслідок нових обстрілів агресора. Майже три роки питання житла та відбудови держави є одними з найпріоритетніших. Уряд іпарламент продовжують удоконалювати державні програми «єОселя» та «єВідновлення», розробляти стратегії відбудови та

відновлення України, ухвалювати необхідні для цього закони. Про це зазначила народна депутатка, голова Комітету з питань організації державної влади, місцевого самоврядування, регіонального розвитку та містобудування, очільниця політичної партії «Слуга народу» Олена Шуляк в інтерв'ю Укрінформу.

1. ПОНАД 13 ТИСЯЧ РОДИН ПРИДБАЛИ ЖИТЛО ЗА ПРОГРАМОЮ «єОСЕЛЯ»

- Повномасштабне вторгнення Російської Федерації на територію України принесло немало лиха, зокрема руйнування цивільної інфраструктури та житлового фонду. Які наслідки повномасштабного вторгнення Росії наразі у сфері житла в Україні? Яку роль державні програми відіграють у вирішенні цієї проблеми?

- Я завжди наголошую на трьох великих бажаннях українців.

1) — По-перше, це наша якнайшвидша перемога. 2) — По-друге, бажання мати роботу з гідною оплатою праці або умови для розвитку власного бізнесу. І 3) — по-третє, це мати своє житло, свою домівку. Зокрема ці три чинники допоможуть нам повернути наших людей із-за кордону.

На жаль, Росія за час повномасштабного вторгнення **знищила або суттєво пошкодила близько 60 мільйонів квадратних метрів житла**.

Якщо врахувати, що до війни в Україні щорічно вводилося в експлуатацію приблизно 10 мільйонів квадратних метрів, то за три неповних роки великої війни ми втратили те, що будували більше ніж п'ять років. Це величезні цифри, які підтверджуються різними дослідженнями.

Світовий банк у співпраці з Міністерством відновлення у грудні 2023 року провів оцінку пошкоджень і втрат, у результаті чого житловий сектор виявився одним із найбільш пошкоджених. Інші інституції також ведуть підрахунки, які свідчать про десятки мільйонів квадратних метрів зруйнованих і пошкоджених житлових приміщень.

Для наших людей, які залишилися без домівок і роботи, важливо надавати допомогу. Вони змушені шукати кращого життя за кордоном чи в нових громадах, намагаються інтегруватися на нових місцях. Тому для держави важливо підтримувати українців у вирішенні житлового питання – це одна з ключових задач, яку потрібно тримати в фокусі уваги.

Сьогодні в Україні реалізуються дві масштабні програми, що допомагають вирішити проблему житла для українців: 1) — «єВідновлення» та 2) — «єОселя».

- Давайте поговоримо про них детальніше. Програма єОселя була запущена ще до повномасштабного вторгнення. Яка кількість іпотечних кредитів укладена станом на зараз?

- Так, програма єОселя народжувалася ще до повномасштабного вторгнення. Планувалося, що це буде пільгова програма для українців з низькими відсотковими ставками, щоб кожен громадянин, який хоче поліпшити свої житлові умови, зміг нею скористатися. Сьогодні ж ця програма набагато ширша, адже вирішує потреби тих, хто, на жаль, залишився без своїх домівок.

Станом на сьогодні було видано 13.520 кредитів.

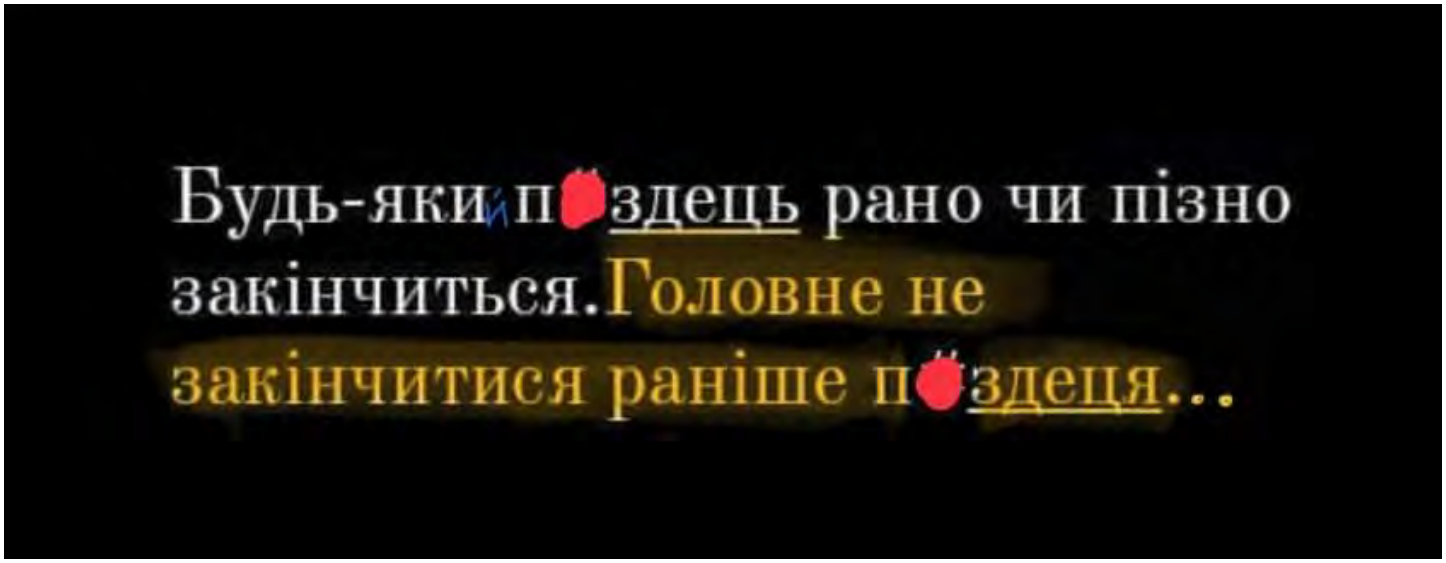
> Якщо говорити в грошах, це 21 млрд 759 млн. З одного боку це начебто і невеликі цифри, а з іншого боку це 13 520 щасливих українських родин, які нарешті змогли вирішити своє житлове питання.

Перш за все, єОселя працює для військовослужбовців, для представників правоохоронних та силових відомств. Станом на сьогодні більше ніж 50% з отриманих кредитів – це сім'ї військовослужбовців та силових відомств. Програмою також змогли скористатися наші педагоги – 1.158 сімей, медики – 1.118, науковці. Звичайно, до програми є низка питань, і над цим ми невпинно працюємо.

2. НЕОБХІДНО ВДОСКОНАЛИТИ ЄОСЕЛЮ ДЛЯ ВПО ТА ВЕТЕРАНІВ

- Хоч і програма є популярною серед більшості українців, проте будемо відверті, умови *«єОселі»* для ВПО були непідйомними, про що свідчать дані щодо отримання іпотечних кредитів. Які зміни зроблені, аби покращити ситуацію з житлом для ВПО та спростити умови програми для даної категорії громадян?

- Ми довгий час наголошували на відповідних проблемах Кабінету міністрів України та Міністерству економіки, яке відповідає за програму.

За два роки ми зібрали статистику, яка показує низьку доступність програми для *«єОселі»*

> **1) — внутрішньо переміщених осіб – нею скористалася лише 291 сім'я з таким статусом.**
>
> **2) — Ветерани також неактивно використовують цю програму – лише 270 сімей.**

Розбираючись у причинах, ми виявили, що одним із бар'єрів для ВПО була вимога Кабінету міністрів, що житло, яке береться в іпотеку, має бути не старішим, аніж три роки.

Однак ВПО проживають не лише у великих містах, де можна знайти нове житло, а й у малих містечках та селах, де роками не будували нові будинки. Знайти домівку, яка відповідала б цій вимозі, стало для них величезним викликом.

З метою вирішення цієї проблеми ми звернулися до прем'єр-міністра та Міністерства економіки. У вересні цього року були внесені зміни, які дозволили ВПО купувати житло, не старіше 10 років. Це суттєво розширює можливості для переселенців, які потребують вирішення житлового питання.

Також ми проводили на базі нашого комітету публічні консультації з внутрішньо переміщеними особами. Вони звертали увагу на **ще один бар'єр – непідйомний для більшості ВПО перший внесок**.

> — Ми прекрасно розуміємо наших людей і ситуацію, в якій вони опинилися, проте наразі **в бюджеті немає коштів, аби і зменшувати розмір першого внеску, і надавати пільгову ставку**. На жаль.

Самі представники внутрішньо переміщених осіб надали пропозицію, щоб знизити розмір першого внеску для тих родин, які мають дітей, або для переселенців, які мають інвалідність.

У разі внесення таких змін більше родин ВПО зможуть скористатись програмою і придбати таке омріяне нове житло.

- На вашу думку, чому так мало ветеранів скористалися програмою?

- Я вважаю, що ситуація з ветеранами є несправедливістю, яку потрібно терміново виправити.

Поясню свою думку.

> Наразі для ветеранів діє відсоткова ставка 7%, тоді як для чинних військовослужбовців – лише 3%. Ветеранська спільнота має всі підстави вимагати рівних умов із військовослужбовцями, зокрема, мати пільгову ставку по іпотечному кредитуванню 3%.

Нещодавно ми мали розмову з пані Іриною ***Верещук***, і вона була щиро здивована цією ситуацією.

Вважаю дане питання важливим. Ми підіймали його ще тоді, коли Міністерство у справах ветеранів очолювала Юлія Лапутіна.

Сподіваюсь, нова міністерка приділить цьому увагу, а уряд почує наші аргументи і внесе відповідні корективи та зміни у «єОселю».

- Які нові положення були додані до програми «єОселя» останнім часом?

- Дуже важливими є ініційовані Президентом Володимиром ***Зеленським*** зміни щодо умов програми для молоді.

> Відтепер перший внесок за квартиру для молоді становить лише 10%, а кредити надаються на термін до 20 років за пільговою ставкою. Це чудова можливість для молодих людей, які хочуть жити, працювати та розвиватися в Україні. Це відкриває для них нові можливості.

Водночас програма постійно розвивається й адаптується.

> 1) — Наприклад, нещодавно ми об’єднали дві державні програми – єОселя та єВідновлення.
>
> 2) — Тепер особа, яка має житловий сертифікат за програмою єВідновлення, може використовувати його в якості первинного внеску за програмою єОселя.

Держава надає більше можливостей, щоб громадяни могли обирати найкращі інструменти, що підходять їм у ситуації, що склалась.

- Яку суму в держбюджеті України передбачено на 2025 рік на програму єОселя?

- **На 2025 рік передбачено 9,4 млрд грн на програму**, згідно з першою редакцією проєкту бюджету. Після другого читання побачимо, які пропозиції будуть винесені, але вже зараз **очевидно, що попит на цю програму перевищує можливості держави**.

Це відкриває додаткові можливості для Міністерства економіки, яке має активно працювати над залученням додаткових коштів, зокрема від міжнародних фінансових інституцій, щоб програма могла розвиватися в більших масштабах, аніж це відбувається сьогодні.

3. НЕОБХІДНО НАПРАЦЮВАТИ НОВЕ ЗАКОНОДАВСТВО, ЯКЕ ЗМІНИТЬ ЗАСТАРІЛИЙ ЖИТЛОВИЙ КОДЕКС

- Діючий наразі житловий кодекс, розроблений ще 40 років тому, за вашими словами, зовсім не відповідає сучасним викликам. Ви неодноразово зазначали, що його потрібно реформувати. Які зміни необхідно внести?

- У 2023 році Міністерство відновлення створило неформальну житлову коаліцію, залучивши представників міжнародних організацій, Ради Європи, а також українське експертне середовище. Мета – напрацювати нове законодавство, яке змінить застарілий житловий кодекс.

Існуюче законодавство не вирішує житлові проблеми, а лише створює ілюзію їхнього вирішення.

Міністерство, створивши житлову коаліцію, розробило законопроєкт, який має замінити застарілий кодекс. Цей документ, що носить назву ***“Про засади житлової політики"***, вводить нові принципи, адаптовані з досвіду Європейського Союзу.

> Він передбачає можливість соціального та муніципального житла, а також участь приватних операторів у сфері доступного житла – тобто ті ініціативи, які раніше в Україні не реалізовувалися.

Після проведення публічних консультацій ми зібрали всі пропозиції та направили їх до ***Міністерства відновлення***. Міністерство вже отримало висновки від інших міністерств, опрацьовує їх. Наразі міністерство готує проєкт до затвердження його на урядовому засіданні.

Своєю чергою наш профільний комітет з нетерпінням очікує відповідний документ у парламенті.

Сподіваюсь, що зможемо проголосувати за нього одностайно, адже важливо змінити застарілу житлову політику в Україні.

Ухвалення цього закону стане своєрідною революцією в житловій сфері, оскільки змінюватиметься те, що залишалося незмінним протягом не одного десятку років.

Сьогоднішні виклики, зокрема ті, що виникли через повномасштабне вторгнення, а також можливості, які приносить євроінтеграція України, створюють найкращі умови для оновлення житлового законодавства до сучасних та європейських стандартів.

4. ЗРОБИМО ВСЕ МОЖЛИВЕ, ЩОБ ПРОГРАМА “єВІДНОВЛЕННЯ” НЕ БУЛА ЗАМОРОЖЕНА

- Після початку повномасштабної збройної агресії РФ проти України була запущена державна програма допомоги для власників пошкодженого або зруйнованого через бойові дії житла *«єВідновлення»*. Як ви можете оцінити ефективність даної програми на цей час?

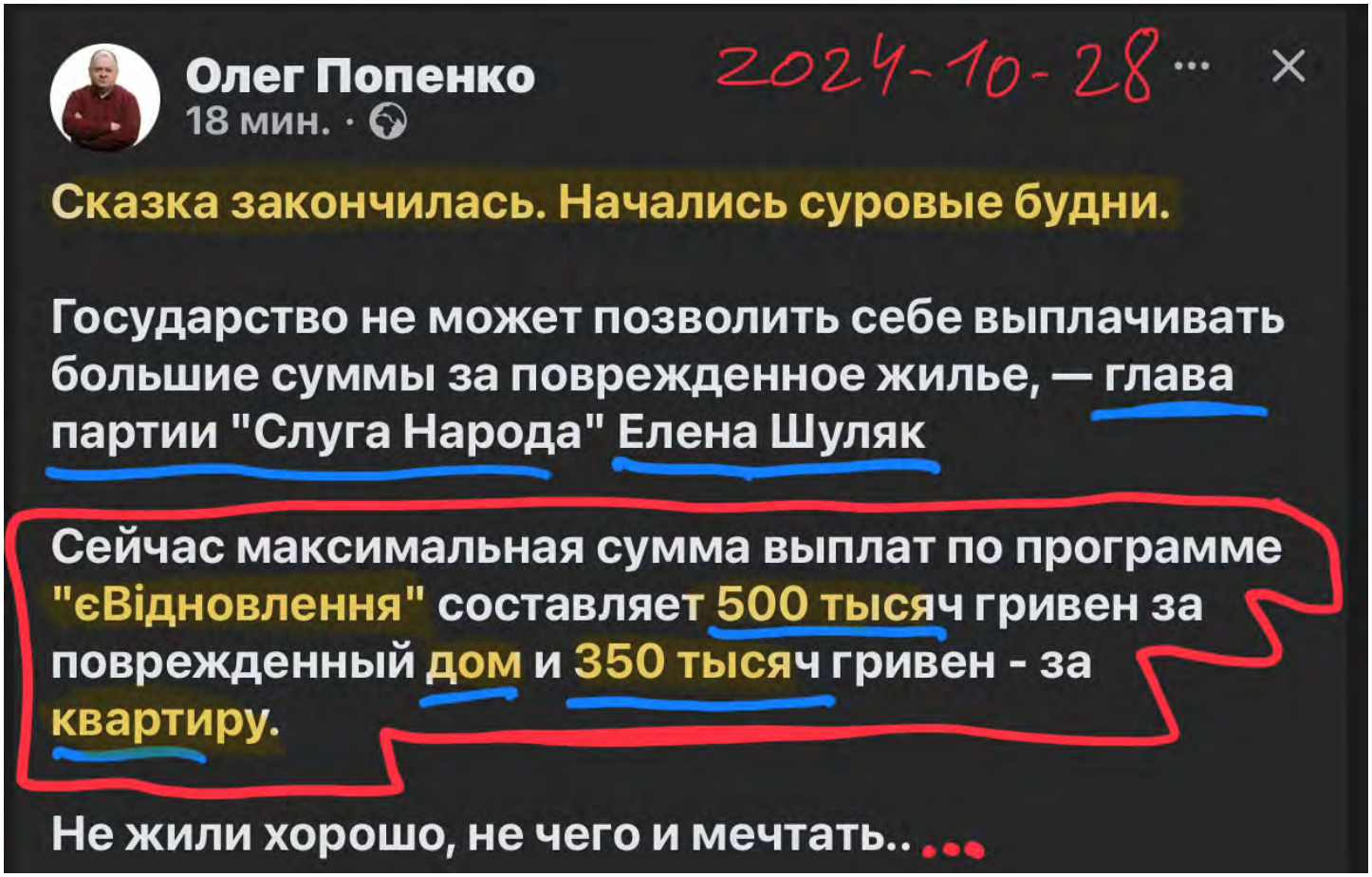
- Програма єВідновлення – це наймасштабніша державна програма, яка допомагає українцям, у кого пошкоджене і зруйноване житло.

Над програмою ми почали працювати в березні 2022 року, а 1 квітня ми вже в парламенті голосували перше читання законопроєкту, який запроваджував ці механізми. Разом із міністерством відновлення та міністерством цифрової трансформації, з нашими командами, які мали досвід узагалі у створенні цифрових інструментів, ми створили таку законодавчу рамку, яка, з одного боку, дала можливість в Україні створити державний реєстр пошкодженого і зруйнованого майна, що зараз є основою, з якою працює міжнародний реєстр збитків, а з іншого боку, на базі цього реєстру ми запустили унікальний компенсаційний механізм, який дозволяє одночасно допомагати тисячам людей, без черг, без бюрократичної тяганини, без паперів і без корупції. Я вважаю, що ми змогли створити ефективний механізм допомоги нашим громадянам. Можливо суми компенсацій не такі, як хотілося б більшості, проте держава зробила все можливе, аби розробити механізм підтримки та знайти кошти на його успішну реалізацію.

- Яку суму держава надала на ремонти пошкодженого житла?

- Станом на сьогодні погоджено заявки на майже 8 млрд грн для виплат за пошкоджене житло.

Компенсації погодили більше ніж 73 тисячам українських сімей, які отримали чи отримають ці кошти для проведення ремонту.

Нагадаю, що

> **— максимальна сума виплат становить 500 тис. грн за будинок і 350 тис. грн за квартиру.** На жаль, держава наразі не може дозволити собі виплачувати більше за пошкоджене житло.

- Скільки вже було видано *житлових сертифікатів* за знищене або зруйноване житло? Яка їх загальна сума?

- Щодо житлових сертифікатів, вже **видано понад 11 тисяч таких сертифікатів на загальну суму 17,2 млрд грн**.

Середня сума житлового сертифікату становить 1,6 млн грн *(около 40 тис долл)* – це сума, за яку людина може придбати гідну домівку для своєї родини, облаштувати своє життя й очікувати інших відшкодувань, зокрема репарацій від Російської Федерації.

- Поданих заяв значно більше, ніж держава може виплатити. Людям надають сертифікати, але багато кому відмовляють. Чи відомо вам, які найпоширеніші причини відмови у виплатах?

- Передусім слід розділяти інформаційні повідомлення, коли людина лише повідомляє про зруйноване чи пошкоджене житло, та заяви на отримання компенсації. Таких інфоповідомлень більше 780 тисяч, а на отримання компенсації подано близько 150 тисяч заяв.

- Чому така велика різниця у цифрах?

- Саме тому, що багато людей не можуть подати заяви через відсутність правовстановлюючих документів, які могли згоріти, залишитися на тимчасово окупованих територіях або бути втраченими під час втечі від війни. Компенсація надається лише власникам приміщень, а без документів і записів у реєстрах отримати її неможливо.

- Що робити людям у таких випадках?

- Людям потрібно звертатися до суду. Є вже позитивні рішення у подібних справах. Коли ми працювали над законом, обговорювали, чи слід надати це право тільки судам, або ж й органам місцевого самоврядування. Вирішили, що саме суд має підтверджувати право власності. Хоча я побоювалася, що судові процеси можуть затягнутися на роки, зараз статистика свідчить про терміни 3-4 місяці. Судді швидко розглядають справи, розуміючи важливість цього питання для людей.

Якщо повернутись до попереднього питання, то не усі українці бажають звертатися за компенсацією від держави, очікуючи репарацій. Це їхнє право, особливо якщо вони за кордоном і отримують дотації на проживання.

Також однією з основних причин відмови від виплат компенсацій є випадки, коли не власники житла подають заяви на компенсацію, а наприклад, орендарі, які хочуть зробити ремонт і продовжувати життя в оселі. Є також випадки, коли є кілька співвласників нерухомості, яким необхідно домовитися про генерацію та реалізацію житлового сертифікату. Ми також фіксуємо випадки зловживань, коли люди з використанням Photoshop намагалися підробити фотодокази про пошкодження. Хоча таких випадків небагато.

У Харківській області були випадки, коли комісія органів місцевого самоврядування була залучена до злочинного зговіру, видаючи житлові сертифікати на будинки, які були зруйновані ще до повномасштабного вторгнення. Наразі правоохоронці працюють над розслідуванням цих ситуацій. На щастя, система є прозорою, і зловживання швидко викриваються.

Важливо зазначити, що 30% представників у цих комісіях мають бути представниками громадських організацій, які також слугують своєрідним запобіжником від зловживань. Хоча не у всіх комісіях є представники громадськості, ми закликаємо всіх, хто бажає бути корисним, приєднуватися до роботи.

- Чи планується розширення послуг, які будуть надаватись в рамках програми?

- Цього року в нас був запланований запуск третього етапу програми, який є дуже важливим і очікуваним нашими представниками тимчасово окупованих територій. Це, мабуть, один із найбільших викликів для програми єВідновлення – задовольнити потреби людей, у яких зруйноване житло на

ТОТ. Вирішення цієї проблеми виявилося дуже складним. По-перше, потрібно було визначити, як зафіксувати руйнування на тимчасово окупованих територіях, як підтвердити, що ці руйнування були наслідком збройної агресії Російської Федерації, яким чином занести цю інформацію до відповідних реєстрів.

У 2023 році Мінвідновлення розпочало експериментальний проєкт на базі міста Мелітополь, який пройшов успішно. Сучасні технічні засоби, такі як супутникові знімки та інші технології, дозволяють зафіксувати руйнування, а також визначити, коли вони сталися, і внести цю інформацію до звітних реєстрів. На основі досвіду Мелітополя ми можемо стверджувати, що такі методи можна застосувати і до інших міст, таких як Маріуполь, Бахмут, Соледар та десятки інших пошкоджених населених пунктів, які нині перебувають під тимчасовою окупацією. На жаль, цього року я не бачу активізації третього етапу програми, але сподіваюся, що в наступному році ситуація зміниться.

Особисто мене дуже хвилює, що окупаційна влада на тимчасово окупованих територіях вже активно займається питанням компенсацій. Якщо навесні вони пропонували компенсації у 30 тисяч рублів за квадратний метр зруйнованого житла, то зараз ця сума зросла до 45 тисяч. Пропагандистська машина активно закликає українців приїжджати на ТОТ, обіцяючи фінансову допомогу для вирішення житлових питань. У цьому контексті важливо, щоб ми реагували та діяли, незважаючи на повномасштабне вторгнення. Нам потрібно діяти швидко, адже українці, які не змогли облаштувати своє життя, знайти житло або роботу, повертаються додому, на окуповані території або в зону ведення бойових дій. Тому ми повинні діяти оперативно та робити все можливе, аби переселенці могли отримати компенсації та влаштувати своє життя на нових місцях.

- Яка сума закладена в держбюджеті-2025 на продовження роботи програми?

- Міністерство фінансів внесло до Верховної Ради бюджет на 2025 рік. Я подала правку до проєкту бюджету на 10 млрд грн для програми єВідновлення, а Міністерство відновлення попросило ще більше – понад 40 млрд грн, що свідчить про розуміння необхідності продовження програми. Бюджет наразі готується до другого читання, і хоча сума може бути меншою за заплановану, ми зробимо все можливе, щоб програма не була заморожена.

- Багато українців не подають заявок на компенсацію за пошкоджене або зруйноване житло, вважаючи, що їхні проблеми нікому не потрібні, а держава не допоможе. Що ви порадили б таким людям?

- На початку роботи програми дійсно були побоювання, що люди похилого віку не зможуть скористатися електронними сервісами. Але одним із перших,

хто отримав компенсацію, стала 70-річна пенсіонерка з Донецької області. Їй допоміг онук, але це доводить, що програма доступна для всіх, хто має проблеми з житлом. Документи можна заповнити через портал "Дія" або звернувшись до ЦНАПу, де також нададуть допомогу, чи до нотаріуса.

Я б порадила українцям не боятися подаватися, адже держава наразі надає можливість отримати кошти на ремонт пошкодженого житла, або сертифікати на отримання нового.

Як відомо, в Україні з 2013 року діє Державний реєстр речових прав. Багато ще людей не внесли свої права власності до реєстру, а програма єВідновлення працює тільки за наявності цих даних у реєстрі. Тому я щиро рекомендую усім власникам житла, незалежно від місця проживання, не зволікати: звертайтеся до нотаріуса чи державного реєстратора, щоб внести інформацію до реєстру. У наш час це надзвичайно важливо.

5. ПІСЛЯ ВІЙНИ БУДЕМО ВІДБУДОВУВАТИ КРАЇНУ ЗА 14 КЛЮЧОВИМИ ПРИНЦИПАМИ

- Наразі важливим питанням для розвитку громад є грантове фінансування. Чому грантове фінансування є таким важливим для громад? Що громадам потрібно для отримання таких грантів?

- Сьогодні українські громади активно працюють за принципом "рівний рівному". Багато з них знаходять партнерів у різних країнах, обмінюються знаннями та проєктами. Співпраця може відбуватися як на рівні регіонів, так і на рівні окремих громад. Однак для ефективної роботи з іноземними громадами необхідно чітко розуміти, як спланувати розвиток власної громади, адже якісне планування є ключем до успіху такої співпраці.

Для українських громад важливо правильно підійти до планування територій, як під час, так і після відновлення. Громада з чітким планом може легше комунікувати з міжнародними партнерами, отримувати не лише гранти, а й пільгові кредити. Це робить громаду більш привабливою для бізнесу. Наразі кожна громада, якщо хоче отримати грантове фінансування, повинна розробити ***програми комплексного відновлення***.

Сьогодні вже близько 200 громад в Україні працюють над такими документами. Вони аналізують економічні, демографічні та екологічні чинники, оцінюють спроможність мережі надання послуг у сфері охорони здоров'я, освіти та інших. Громади також вивчають свої інвестиційні можливості і визначають, де можуть бути корисними для бізнесу, наприклад, шляхом створення логістичних вузлів.

Документ, який буде підготовлено на цьому етапі, стане основою для розроблення містобудівної документації та стратегії розвитку, а також для

ефективної комунікації з міжнародними партнерами. Євроінтеграційний курс України відкриває нові можливості в різних напрямках.

Ми працюємо над ***Ukraine Facility Plan***, який передбачає отримання Україною 50 млрд євро від міжнародних партнерів до 2027 року.

Найбільше коштів буде спрямовано для фінансування бюджету, інші як інвестиційний компонент для підтримки малого та середнього бізнесу. Водночас 100 млн євро буде виділено для навчання фахівців у громадах, щоб вони знали, як ефективно працювати з новими фінансовими можливостями.

Тобто, ми можемо сказати, чим більш спроможними стануть громади, тим заможнішими вони будуть у майбутньому. Важливо навчатися і використовувати можливості, які вже пропонує Європейський Союз.

- Як ви зазначали раніше, відбудовувати та відновлювати країну після наслідків великої війни планують за 14 ключовими принципами. Про які саме принципи йдеться? Чи вносить парламент зміни, аби закріпити дані положення на законодавчому рівні?

- Під час нещодавніх публічних консультацій, в яких взяли участь біля тисячі осіб, ми обговорили, яким чином має виглядати закон ***“Про основні засади відновлення”***.

Ми виокремили 14 основних принципів.

Для мешканців громад найважливішим принципом стала людиноцентричність та інклюзивність. Для бізнесу ключовими були прозорість, зрозумілі правила та відсутність бюрократії. Міжнародна спільнота акцентувала на необхідності залучення всіх зацікавлених сторін і відсутності дискримінації. Експертне середовище наголошувало на важливості залучення фахівців і представників бізнесу, та усіх, хто хоче жити і працювати в Україні.

Усі учасники зійшлися на думці, що відновлення має відбуватися за новими підходами та стандартами, які вже діють у Європейському Союзі. Це включає принципи енергоефективності, енергонезалежності, зеленого відновлення та концепцію "будувати краще, ніж було". Надзвичайно важливо, щоб під час відновлення ми не відмовлялися від зелених практик. Навіть якщо отримаємо фінансування, необхідно уникати швидкого відновлення за старими стандартами. Краще відновити менше, але відповідно до сучасних європейських норм і практик.

- Коли можна очікувати на ухвалення в парламенті "конституції відбудови"?

- Це завдання з зірочкою для українського уряду. Ми, як парламент, вже провели публічні консультації та подали пропозиції до Міністерства розвитку

громад та територій. Міністерство повинно взяти на себе лідерство, погодити законопроєкт з усіма іншими міністерствами та внести його до парламенту. Своєю чергою Парламент готовий швидко розглянути цей документ, адже вже третій рік триває повномасштабне вторгнення, а законодавча база відновлення досі відсутня. Сподіваюся, що у 2025 році важливі документи, зокрема закон про житлову політику, а також закон про засади відновлення, пройдуть через сесійну залу та будуть ухвалені парламентом.

- Які основні виклики щодо відновлення постають перед Українською державою зараз і які можуть постати після закінчення війни?

- В Україні існує безліч викликів, пов'язаних з відновленням зруйнованих міст і сіл. Мешканці громади хвилюються про те, як будуть прийматися рішення щодо відновлення їхніх населених пунктів. Ми пропонували різні варіанти, в тому числі взаємодії, адже важливо, щоб держава враховувала думку мешканців зруйнованих населених пунктів.

Під час довгих консультацій та дискусій представниками міст був запропонований наступний варіант:

> наприклад, якщо 30% людей висловлять бажання повернутися, то влада повинна знайти усі можливості та засоби для відновлення цього міста, села.

Відновлення також ускладнюється ***безпековими проблемами,*** замінуванням територій, що потребуватиме багато часу та зусиль.

Водночас ***прозорість у процесах*** відновлення є критично важливою.

> Мешканці та міжнародні партнери повинні чітко розуміти, як використовуються кошти та які проєкти реалізуються. У цьому нам допоможуть цифрові інструменти, перш за все цифрова система ***Dream***, яка, на мою думку, повинна бути закріплена в законі на рівні обов'язкового використання для прозорості усіх процесів.

Фінансування є ще одним викликом.

> За оцінками Світового банку, прямі збитки інфраструктурі за 2022-2023 роки становлять 152 мільярди доларів, і ця сума постійно продовжує зростати через нові щоденні обстріли агресора. Необхідно визначити джерела фінансування та пріоритети витрат, адже без міжнародної допомоги Україні буде важко впоратися з такими викликами.

Ми бачимо, що на деяких територіях відновлення може тривати роки, десятиліття. Щоб відновити населені пункти відповідно до усіх стандартів безпеки, знадобиться значний час.

Це становить великий виклик для держави.

- А як щодо бізнесу? Чи буде держава залучати бізнес у процеси відбудови?

- Обговорюючи засади відновлення, важливо залучати бізнес у ці процеси. Водночас потрібно зосередитися на підтримці бізнесу, особливо в регіонах, які постраждали від війни або знаходяться поблизу кордону. Наприклад, у Харкові місцева влада скасувала податки для місцевого бізнесу. Це приклад того, що нам потрібно буде думати більш глобально, більш комплексно щодо пропозицій та умов для бізнесу, який буде працювати на складних територіях. Нам слід розробити програми, які стимулюватимуть бізнес залишатися, розвиватися та працювати в цих складних умовах.

- На початку нашої розмови ви зазначили, що головними факторами повернення українців з-за кордону є 1) безпека, 2) робота та 3) житло. Які конкретні кроки необхідно вжити для успішної реалізації даної стратегії?

- По-перше, це перемога, і наш Президент працює над цим разом із командою, щоб досягти результату якомога швидше.

По-друге, для розвитку бізнесу в Україні потрібно створити сприятливі умови, які приваблюватимуть як українських, так і іноземних інвесторів.

> Це можливо лише за наявності прозорих і зрозумілих правил інвестування.

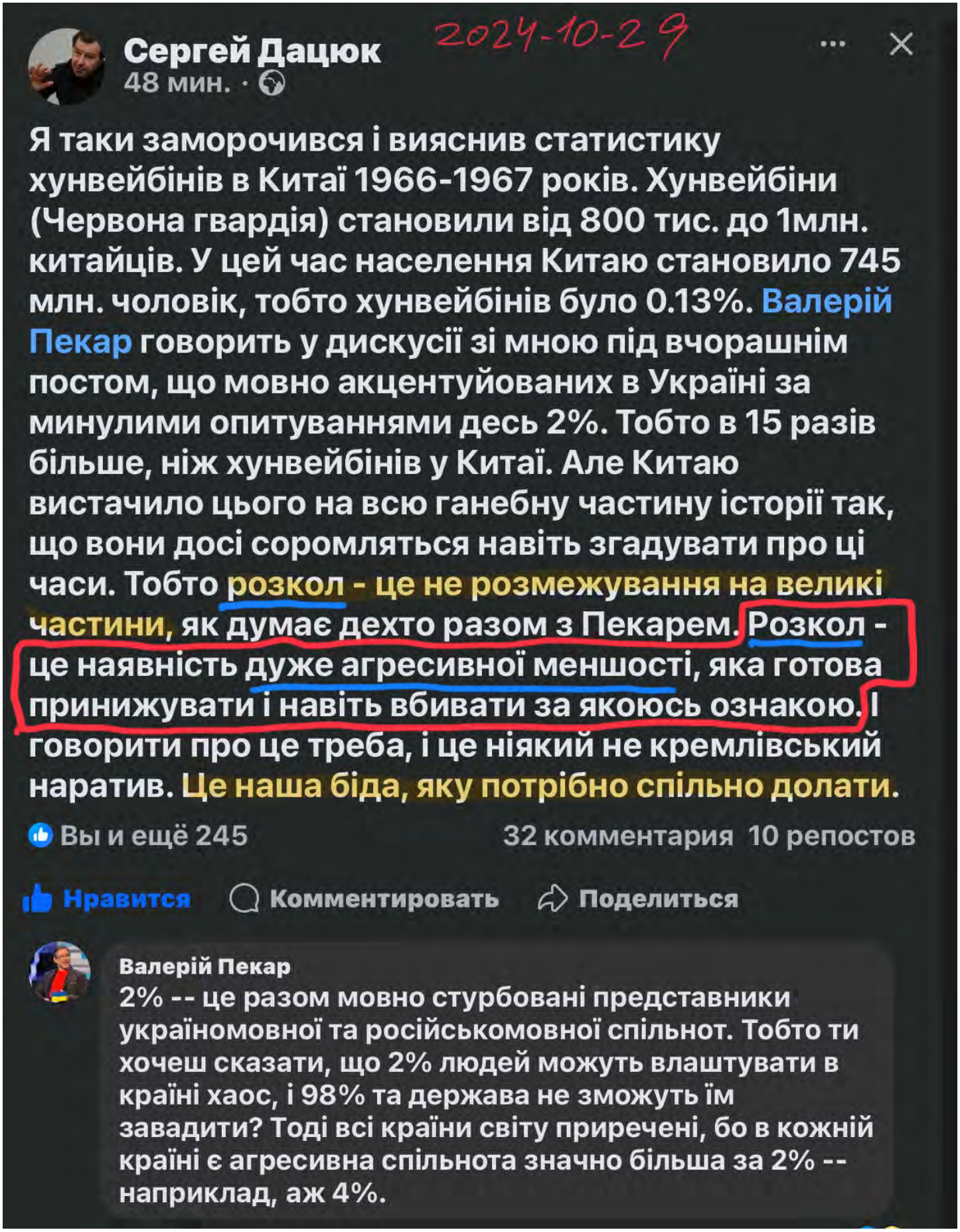
Коли ми створимо комфортні умови для ведення бізнесу, то збільшиться кількість робочих місць.

Щодо житла, важливо підтримувати існуючі програми.

> Якщо бізнес буде функціонувати, створюватимуться нові робочі місця, сплачуватимуться податки, а громади розвиватимуться, з’явиться більше можливостей для реалізації державних програм для вирішення житлових програм.

***

№ 190

Сергей Дацюк
2024-10-29
48 мин. ·
Я таки заморочився і вияснив статистику хунвейбінів в Китаї 1966-1967 років. Хунвейбіни (Червона гвардія) становили від 800 тис. до 1млн. китайців. У цей час населення Китаю становило 745 млн. чоловік, тобто хунвейбінів було 0.13%. Валерій Пекар говорить у дискусії зі мною під вчорашнім постом, що мовно акцентуйованих в Україні за минулими опитуваннями десь 2%. Тобто в 15 разів більше, ніж хунвейбінів у Китаї. Але Китаю вистачило цього на всю ганебну частину історії так, що вони досі соромляться навіть згадувати про ці часи. Тобто розкол - це не розмежування на великі частини, як думає дехто разом з Пекарем. Розкол - це наявність дуже агресивної меншості, яка готова принижувати і навіть вбивати за якоюсь ознакою. І говорити про це треба, і це ніякий не кремлівський наратив. Це наша біда, яку потрібно спільно долати.
Вы и ещё 245
32 комментария 10 репостов
Нравится
Комментировать
Поделиться
Валерій Пекар
2% -- це разом мовно стурбовані представники україномовної та російськомовної спільнот. Тобто ти хочеш сказати, що 2% людей можуть влаштувати в країні хаос, і 98% та держава не зможуть їм завадити? Тоді всі країни світу приречені, бо в кожній країні є агресивна спільнота значно більша за 2% -- наприклад, аж 4%.

***

№ 191

Еще в 2022 году писал о том, что война может лишить нас примерно 30% сырьевой аграрной продукции

2024-10-30

Кущ

Сейчас этот прогноз можно расширить до 40% по сравнению с довоенным уровнем.

В 2025 году Украину может ожидать именно такой обвал. И не говорите потом, что не предупреждал.

Можно ли избежать кризиса в агросекторе? Нет.

Можно ли уменьшить масштабы этого кризиса? Несомненно.

К сожалению,

> **1) — этот кризис не лечится льготными кредитами в сырьевое агро. Так он только усугубляется.**

Но

> **2) — именно это и делает правительство, концентрируя на сырьевом агро кредитную программу 5-7-9.**

А что нужно делать?

В первую очередь решать проблему сбыта.

1) — Внутреннее потребление сырья можно нарастить лишь с помощью развития внутренней переработки в рамках биотехнологического кластера: биотопливо, растительный белок, биодобавки, комбикорма с выходом добавочной стоимости на животноводство и птицеводство и т.д.

2) — Во-вторых создать прозрачную систему логистики и траспортных коридоров.

Не должно быть глубоко порочной и коррупционной модели, когда доступ к портам монополизирован узкой группой трейдеров, которые покупают зерно по низким внутренним ценам и продают на внешних рынках по международным. Зарабатывая на высокомаржинальной торговле сырьем в ущерб фермерам.

Но именно это сейчас и происходит:

> **— железная дорога, порты - недоступны для участников рынка и монополизированы узкой группой рентовиков.**

Квоты по доступу к портовой инфраструктуре и железной дороге, должны распределятся на открытых аукционах, как, например, продажа частот для операторов мобильной связи.

Иначе,

— **мы все больше и больше будем погружатся в сырьевой формат.**

Например,

— депутат французского парламента Джордан Гиттон обратился к министру сельского хозяйства Франции Анни Женевару с требованием защитить французских производителей сахарной свеклы от дешевого импорта из Украины.

Оказывается,

— Украина "завалила" Францию, но не сахаром, как продуктом переработки, где есть добавочная стоимость, а сахарной свеклой!

Импорт свеклы из Украины во Францию за период с 2022 по 2023 год резко увеличился: в 2023-м году по сравнению с довоенным уровнем в 20 тыс. т - до 400 тыс. т, а в 2023-м и вовсе до 700 тыс. т.

При этом

— в украинской свекле по информации депутата может быть до 29 опасных активных веществ (фунгициды, инсектициды, гербициды), которые запрещены в ЕС.

Насколько это правда, а не борьба с конкурентом, сказать сложно. Но вспомните, что я писал о ***глифосате***, который применяется в Украине и запрещен в ЕС и который несет огромную опасность для населения.

При этом, Европарламент ограничил на период 2024-2025 импорт сахарной свеклы из Украины на уровне 260 тыс. тонн ежегодно.

Но во Франции хотят ввести дополнительные ограничения.

Как Украина, страна с мощной сахарной промышленностью, докатилась до такого состояния, когда приходится экспортировать не сахар, а свеклу?

Ответ прост:

— в условиях войны Украина стала, можно сказать, центром тотальной либерализации импорта, в том числе - по испорту сахара.

Кабмин упростил процедуру выдачи Министерством экономики лицензий на импорт в Украину сахара-сырца из тростника в пределах тарифной квоты.

Это решение было принято "в рамках дерегуляции экономики" 14 марта 2023 года.

«Стратегией экономической безопасности Украины снижение регуляторной нагрузки на бизнес признано одной из ключевых задач.

Для создания максимально благоприятных условий для развития бизнеса и, соответственно, экономики мы должны пересмотреть действующие инструменты госрегулирования и устаревшие инструменты.

И эта работа ведется планомерно и целенаправленно.

Сегодня принято решение об отмене одного из таких инструментов, который не отвечает интересам ни государства, ни бизнеса, ни общества»,

— написала по этому поводу первый вице-премьер-министр — министр экономики Украины Юлия ***Свириденко***.

И это классический пример, когда решения принимаются по "квазилиберальной методичке".

В результате,

> — **все эти упрощения и дерегуляции по импорту приводят лишь к сворачиванию внутреннего производства и сокращению экспорта товаров с более высоким уровнем добавочной стоимости.**
>
> **И росту экспорта сырья, когда даже полуфабрикат для нас - это уже космос.**

В такой модели, Украина будет экспортировать свеклу и импортировать сахар.

"Ну и правильно", - скажет эрзацлиберал. Только так, в "честной, конкурентой борьбе, рынок и расставляет всех на свои места", "каждому свое".

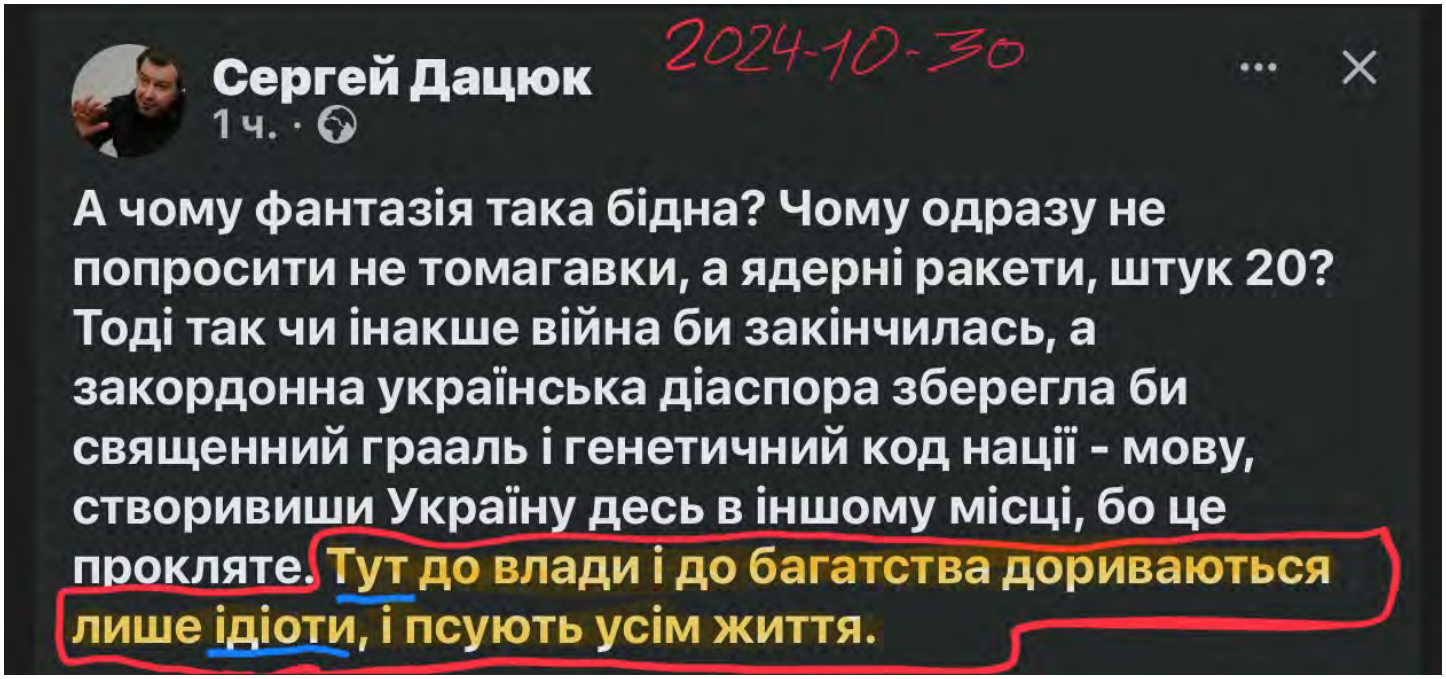
Но в такой модели, Украина всегда будет экспортировать сырье и импортировать более сложную продукцию, даже полуфабрикат, потому что и простейшее производство здесь не выживет, не говоря уже о сложном.

Ну и экспорт металлолома - его у нас много, деды постарались....

Хотя, как видим, и наше сырье уже не всегда ждут: все хотят максимально цельно формировать технологические цепочки добавочной стоимости исключительно в своих экономиках.

***

№ 192

***

№ 193

Російські погрози ескалацією не мають послаблювати нашу рішучість – виступ Президента на саміті Україна – Північна Європа

2024-10-28

По-перше, я хочу подякувати Прем'єр-міністру Ісландії за організацію цього саміту – дуже дякую за запрошення – четвертої зустрічі Україна – Північна Європа в такому форматі. На мою думку, це успішний формат, і я радий, що він розвивається.

Шановні друзі!

Дякую вам за вашу рішучу підтримку України та дотримання найвищих стандартів принципової допомоги з боку ваших країн.

Принципи – перше, на що нападають диктатори.

Різні «путіни» по всьому світу підривають принципи у своїх суспільствах за допомогою пропаганди й репресій, щоб люди не могли відстоювати те, у що вірять.

А потім, коли диктатура набирає сили й отримує достатньо ресурсів, вона намагається експортувати свій брак принципів, створюючи поруч із собою «сіру зону», позбавлену цінностей.

Європі доводилося стикатись із цим багато разів. Зараз ми переживаємо ще один визначальний момент.

Росія намагається переконати народи, що поступатися принципами легко – що вони можуть ігнорувати міжнародне право й заплющувати очі на несправедливість, якщо це нібито принесе стабільність. Це головний меседж Москви – Путін пропонує всім забути про свої принципи, не проявляти рішучості, віддати українську землю й народ, і тоді, мовляв, припиняться російські бомбардування. Але впродовж усієї історії щоразу, коли такі угоди укладалися, загроза поверталася ще сильнішою.

Сьогодні ми маємо шанс перемогти у Східній Європі, щоб потім не воювати на північному чи інших східних фронтах – у країнах Балтії та Польщі, або на півдні – на Балканах, де легко розпалити конфлікт, або в африканських країнах, чиї проблеми набагато ближчі європейським суспільствам, ніж це може здаватися.

Ми маємо відстоювати міжнародне право та цінності, на яких побудовані наші суспільства. Ми маємо бути рішучими. Люди мають значення. Закон має значення. Кордони держав і право кожної нації визначати власне майбутнє мають значення. І хоч ми знаємо, що Путін погрожує лідерам і країнам, які можуть допомогти нам силою примусити Росію до миру, ми не повинні поступатися. Російські погрози ескалацією не мають послаблювати нашу рішучість. Лише рішучість – справді далекобійна – покладе край війні. Не розмови або чиїсь таємні канали, а рішучість.

1. Перше

Я дякую вам за кожен **пакет оборонної допомоги Україні**.

Кожна одиниця зброї, яку ви надаєте, допомагає захищати нормальне життя – таке, яким ви живете у ваших країнах, тут, в Ісландії, чи в будь-якому іншому вашому суспільстві, життя, якого більше немає в Росії, де забрано основні права людини.

Ми зараз переживаємо складний період, на третьому році повномасштабної війни, і нашим солдатам на передовій потрібні свіжі сили. Саме тому ми працюємо над оснащенням наших бригад. Це справді дуже важливо, це справді нагальна потреба. Ми вже співпрацюємо з іншими країнами – Франція допомогла оснастити одну бригаду, і я сподіваюся, що сьогодні ми обговоримо, як допомогти з іншими бригадами. Ми розраховуємо на вашу спільну підтримку в цій справі.

2. Друге

Я вдячний Данії та іншим партнерам, які **інвестують у виробництво зброї, у наше внутрішнє виробництво в Україні**. Артилерія, снаряди, безпілотники – усе, що дає Україні змогу захищатися попри будь-які логістичні затримки з боку партнерів чи мінливі політичні настрої у світових столицях.

Ми бачимо, що Путін нарощує виробництво зброї, а режими-ізгої, як-от Пхеньян, допомагають йому із цим. Наступного року, наскільки ми розуміємо, Путін має намір зрівнятися з ЄС у виробництві боєприпасів. Ми можемо запобігти цьому лише зараз.

Саме тому я закликаю вас збільшити інвестиції у виробництво зброї в Україні, зокрема ракет великої дальності, безпілотників та систем РЕБ – ключових інструментів для послаблення російського потенціалу. Я також закликаю вас інвестувати в закупівлю артилерійських боєприпасів у третіх країнах для наших солдатів. Це дуже допоможе на передовій. Наша команда надасть вам усю необхідну інформацію про країни, які можуть постачати ці боєприпаси.

І просимо вас продовжувати розвиток власної промисловості, виробляти все необхідне для оборони, зокрема такі чутливі компоненти, як мікросхеми. Європі потрібна промислова сила й незалежність від інших частин світу.

І, безумовно, **нам потрібно зупинити інвестиції Путіна у війну.**

Тіньовий флот дає змогу Росії обходити санкції, заробляючи мільярди доларів, і становить серйозну й невідворотну загрозу навколишньому середовищу, а також міжнародному порядку, заснованому на правилах. Без доступу до ваших територіальних вод значна частина путінських танкерів нічого не варта. Тому слід ужити заходів, і я особливо звертаюся до Данії. Ми повинні розробити сильну стратегію, що ґрунтується на загальних принципах міжнародного морського права, правових межах, що регулюють Данські протоки, і зобов'язаннях щодо захисту навколишнього середовища.

3. Третє. Запрошення в НАТО

Ми вже обговорили це з Прем'єр-міністром Ісландії. І сьогодні в нас буде час обговорити дуже важливі речі в деталях. Принципи завжди означають ясність – розуміння, у що ви вірите, дотримання обіцянок і впевненість у тому, що вашим словам можна довіряти. Україні вже давно кажуть, що ми маємо такі самі права, як і будь-яка інша демократична держава у Європі. Але чи справді це так? Ми не говоримо про членство України в НАТО зараз, під час війни. Ми говоримо лише про ***запрошення*** приєднатися до НАТО – політичне рішення, яке забезпечило б геополітичну ясність для України та всієї Європи і, звісно, посилило б наші дипломатичні позиції щодо Росії, коли настане час і відбудеться другий Саміт миру.

Цілком очевидно, чому запрошення в НАТО – це не те саме, що повноправне членство в Альянсі. Однак деякі лідери говорять про це так, ніби це одне й те саме. Їх запитують про запрошення, а вони відповідають про членство. Це несправедливо. Це просто спосіб сказати «ні».

Україна заслуговує на чесну відповідь, і я прошу вас підтримати цю прозорість. Будь ласка, попрацюйте з партнерами по всій Європі – особливо в Берліні, – щоб ми могли спільно досягти цієї геополітичної ясності.

Коли Україна отримає запрошення в НАТО, це стане нездоланною захисною стіною від імперських амбіцій Росії. Росія має припинити свою агресивну поведінку, і це починається з відмови від своїх амбіцій щодо України.

Шановні друзі!

Усе, що я щойно вам розповів, є частиною ***Плану перемоги*** – разом з іншими ключовими заходами, необхідними для нашої оборони:

— стримування Росії, посилення економічної співпраці, запровадження подальших санкцій проти російської агресії та багато іншого.

Усі ви маєте цей документ.

Я закликаю вас підтримати його, втілити його пункти й допомогти в нашій роботі з тими партнерами, які поки що налаштовані скептично.

Чому вони скептично налаштовані?

Насправді їхні сумніви пов'язані не стільки з Україною, скільки з їхніми власними принципами – чи справді їхні цінності сильніші за амбіції Путіна.

Послабимо Путіна разом. Це буде наша спільна перемога.

Дякую за увагу!

Прем'єр-міністре Ісландії, Прем'єр-міністре Швеції, Прем'єр-міністре Данії, Прем'єр-міністре Фінляндії, Прем'єр-міністре Норвегії, дуже вам дякую, дякую за вашу підтримку й дякую вашим народам!

Слава Україні!

***

№ 194

Несколько замечаний к выплате так называемой е-тысячи или как правильно использовать Дию

2024-10-30

Кущ

1)

Первое замечание. Деньги нужно давать исключительно нуждающимся, а не всем подряд.

То есть помогать пенсионерам с пенсией на уровне средней и ниже, инвалидам, многодетным семьям, ВПЛ (беженцам).

2)

Второе. Такая программа должна быть постоянной:

> — раз в квартал или раз в полгода для создания накопительного эффекта в экономике. Будет и инфляционный эффект, поэтому здесь важно соблюдать меру.

3)

Третье. У многих пенсионеров нет смартфонов и, соответственно, Дии.

Поэтому, к Дие нужно привязывать не получателей "тысячи", а украинских продавцов товаров и услуг, у которых и смартфоны, и Дия есть.

То есть, украинский производитель, который хочет, чтобы его товары или услуги покупали в рамках данной программы, регистрируется в Дие.

А **социально незащищенным группам населения, государство раздает специальные платежные карточки**, на которые периодически зачисляется "тысяча" и прочие суммы в рамках программы социальных стимулов.

А банк пропускает платеж с такой карты лишь в пользу зарегистрированных в Дие продавцов.

Может звучит и сложно, но это очень просто слелать.

Зато помощь получат именно те, кто в ней нуждается. Даже если у них нет Дии и смартфона.

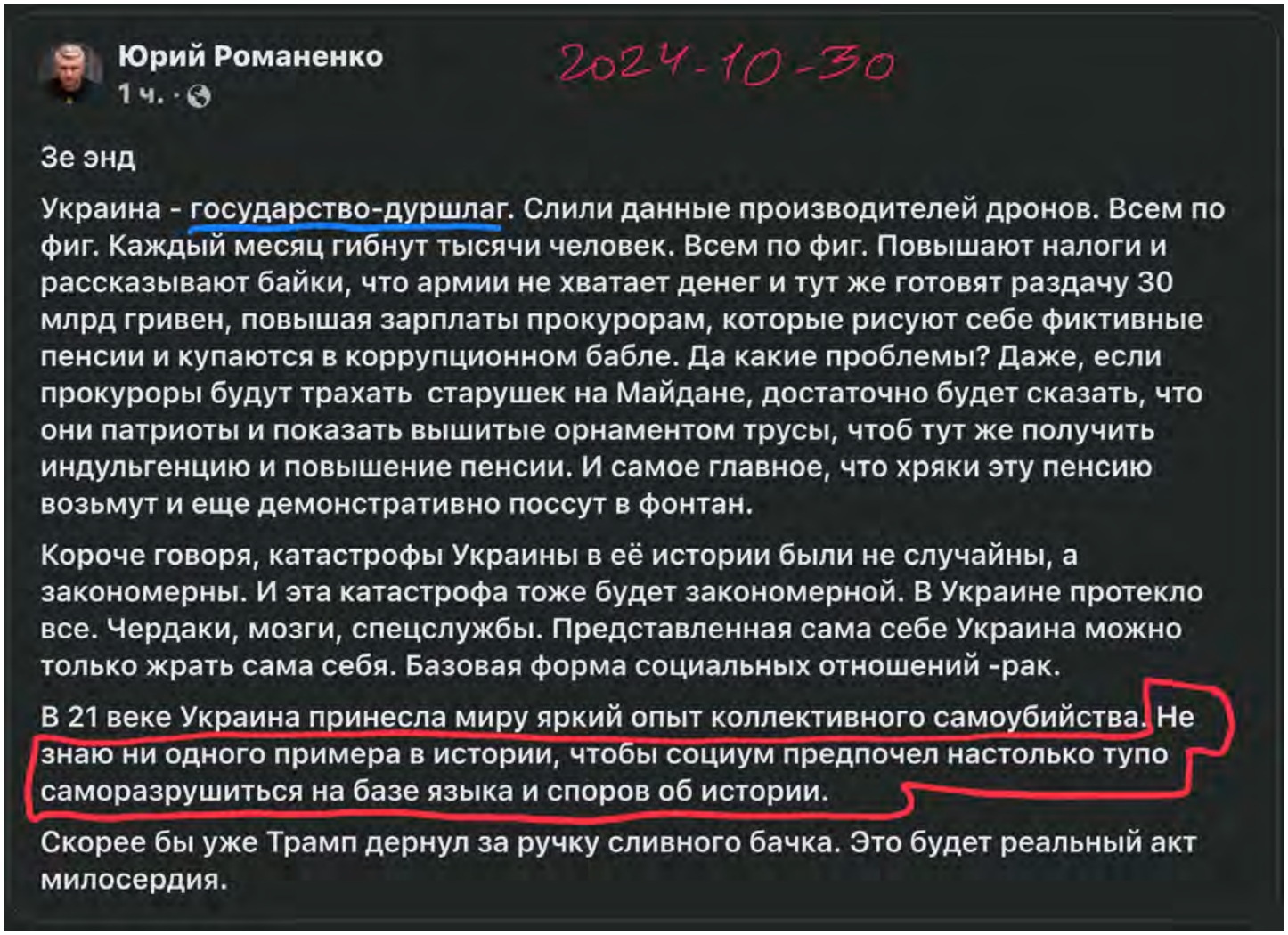
***

№ 195

Victoria Maximenko
21 мин. ·
2024-10-30
Друзі, вирізала вам декілька фрагментів із інтервью бойового генерала Марченка.
Фронт посипався.
«В Селідово вже зайшли орки і вони вже там закріплюються. Я думаю що в найближчий час вони обійдут його кільцем і захоплять повністю»
«Я не знаю хто прийняв таке стратегічне рішення – кинути на найважливіший участок на гостріші бойові дії без підготовки, без бойового злагодження – ось вам і ітог – просто Вугледара немає»
Про Курську операцію.
«Я не знаю кінцевої стратегічної цілі цієї операції. На Курщині у нас зараз самі підготовлені бригади, самі сильні, самі крутіші. Я не розумію що це відбувається. Якби путін не розумів, що на Курщині відбудеться так, як йому потрібно, то він би кинув туди всі резерви. Але ви бачите як воно відбувається – тихенько, спокійно»
Про підготовку до війни.
«На момент 25 лютого коли я прибув до Миколаїва ніхто не готов був приймати якійсь рішення по обороні, всі були на низькому старті... Ніхто нічого не готував. Будували дороги і готувались до шашликів»
Про план перемоги Зеленського.
«В цьому плані жодного пункту про Україну, про нас, тобто що робимо ми. Нам повинні дати зброю, нам повинні, нам повинні... Наша корупція не дає нам швидко адаптуватися»
Про проблеми з нагородженням героїв.
«Зараз кожна державна нагорода – перший гарант України розглядає – кому її давати, а кому не давати. Вони дуже бояться дати не дай Бог комусь нагороду тому, хто знаходиться в статусі "не наш". Вони дуже ретельно перевіряють "А вдруг цей командир проти нас щось казав", щоб не розслаблялися»
Про "не наших", "чужих". Тобто про опозицію.
Про російськи паспорти.
«Ви досі дивуєтесь про російськи паспорти? У нас назначають зам. сил безпілотних летальних апаратів людину, у якої жінка живе в росії і дитина навчається в росії...»

***

№ 196

***

№ 197

Огляд… сьогодні буде коротко, лише зміни та їх значення...

2024-10-30

Машовець

1. На Покровському напрямку, російське командування, очевидно, після захоплення *м. Селідове*, провело перегрупування сил й засобів, яке, власне, достатньо наявно ілюструє його подальші плани...

(1) - На даний момент, головні сили УВ "Центр", у вигляді основних сил 2-ї та майже всієї 41-ї загальновійськових армій (ЗВА) противника сконцентрувались у достатньо вузькій смузі - від Лозуватське до Новогродівки.

(2) - Окрім того, 2-а ЗВА противника частиною своїх сил (визначений комплекст сил її 27-ї мотострілецької дивізії\мсд), разом із 90-ю танковою дивізією продовжують наступальні дії в районі м.Селідово, зокрема по напрямкам Вишневе - Григорівка та Новогродівка - Лисівка.

Таким чином,

> **— обидва цих факта, очевидно, свідчать про підготовку командуванням противника відновлення інтенсивного наступу, безпосередньо, у бік Покровська та Мирнограду...**

Особливо,

> — якщо розглядати їх не окремо, а як частини (елементи) єдиного задуму (плану) противника.

Адже різке нарощування тактичної та оперативної щільності його військ у достатньо вузький смузі саме на ***Покровському*** напрямку з ОДНОЧАСНИМ посиленням рівня інтенсивності атак противника з явним бажанням прорватися у район Новотроїцке - Шевченко - Даченське - Жовте з боку Селідово, ПІВДЕННІШЕ Покровська, навряд чи варто вважати "збігом обставин"...

Думаю, послідовність тут буде наступна...

(1) - спочатку 90-а тд та частина сил 27-ї мсд 2-ї ЗВА прорвуться у район південніше Покровська

(2) - а потім головні сили 2-ї та 41-ї ЗВА розпочнуть інтнсивні атаки з боку Миколаївки у бік Мирнограду (через Промінь), як варіант - з боку Гродівки у бік Новоекономічного, а також спробують прорватися вздовж залізниці прямо на Покровськ, з боку Новогродівки...

Спроба зробити це ОДНОЧАСНО, навряд чи буде мати місце, адже в такому разі 2-й ЗВА противника доведеться ДОДАТКОВО виділяти сили й засоби зі свого складу для підсилення своєї 27-ї мсд, а також блокування чи захоплення району с.Лисівка та с.Сухий Яр. Це, очевидно, послабить противника на "напрямку головного удару" (нгу)...

2. Наскільки я розумію, "флангові проблеми" УВ "Центр", його командування, у порядку спадковості, віддало "на відкуп" своїй новонародженій 51-й ЗВА, включаючи північний берег Курахівського водосховища та "возню в Торецьку"...

На даний момент, її сили розподілені на двох окремих тактичних напрямках - Торецькому та Курахівському...які знаходяться, відповідно, на північному та південному флангах всього УВ "Центр"...

Це, скажімо так, достатньо "своєрідне" рішення російського командування.

Адже, по кожному з них окремо 51-а ЗВА противника не може сконцентрувати максимум своїх зусиль, й їй доводиться діяти на цих напрямках лише визначеним комплектом сил й засобів, зокрема:

(1) - В Торецьку "забивають баки" пушилину про "охорону Зеленського" підрозділи 9-ї та 132-ї омсбр та частини сил 1-ї омсбр

(2) - Решта у вигляді 5-ї, 110-ї, 114-ї омсбр у взаємодії з підрозділами 90-ї тд та частиною сил 150-ї мсд зі складу 8-ї ЗВА УВ "Юг" займаються "головним питанням" - намагаються або притиснути до Курахівського водосховища та оточити наші війська в районі с.Курахівка, або просто витиснити їх звідти до рубежу Зоря - Старі Терни...

Ну й 1-а омсбр, частиною сил оперує на Торецькому напрямку, а частина "чалится в резерве" на Курахівському напрямку.

Як на мене, загалом, для всієї 51-ї ЗВА це нерівнозначні завдання...

На даний момент, очевидно, основні її зусилля концентруються саме на Курахівському напрямку, де її військам доручена відповідальна справа - забезпечити прорив російських військ у Курахове з півночі та сходу... ну, ось вони й забезпечують.

Думаю, найближчим часом ЗСУ відійдуть повністю з північного берегу Курахівського водосховища... й ще дуже "велике питання" - чи вони будуть обороняти саме Курахове?

Принаймні, ключовий вузол оборони, який дозволяв ще більш-менш утримувати територію північніше водосховща (м.Гірник), ЗСУ здали менше ніж за тиждень, з того моменту, як противник взяв Українськ та прорвався у Цукурине...

3. Ну й на завершення... Деяка "неперевірена" інформація...

У смузі 2-ї ЗВА противника на Покровському напрямку нібито (підкреслюю... НІБИТО, а не вже доведено) фіксуються підрозділи 61-ї окремої бригади морської піхоти (обр МП)...

Хто забув, то нагадаю.

Це з'єднання ще донедавно "числилось" за угрупуванням військ (УВ) противника "Днепр" (оперувало в районі м.Олешки), на Придніпровському напрямку...

А загалом, вона входить до складу "Северного флота" ри-фи (колишне ОСК "Север"), яке з лютого нинішнього року увійшло до складу "Ленинградского военного округа" (ЛенВО).

Так, це та сама "Киркенесская", яка відома за її неформальним "призвиськом" - "белые медведи" (через зображення цього хижака на їхньому шевроні).

Ну, типове з'єднання російської МП

(1) - 3 батальона МП (2 з яких у мирний час утримувались у кадрованому стані)

(2) - 1 дшб (десантно-штурмовий батальйон)

(3) - 1 рдб (розвідувально-десантний батальйон)

(4) - 2 садн (самоходних артилерійських дивізіону)

(5) - 1 зрадн (зенітний ракетнщ-артилерійський дивізіон)

(6) - 1 імб (інженерний морський батальйон)

(7) - 1 батальйон МТЗ (матеріально-технічного забезпечення)

(8) - ну й бригадний лазарет з гордою назвою "военно-морской"

За логікою, саме ця бригада повинна була замість 810-ї обр МП (чорноморський флот) та 155-ї обр МП (тихоокеанський флот) зараз бігати по Курських лісах, які входять у зону відповідальності УВ "Север" (воно ж, " в миру" - ЛенВО).

Однак, ніт... її привезли (якщо, дійсно, привезли...) під Донецьк.

Як на мене,

— **якщо ця інфа відповідає дійсності, це достатньо показово.**

Адже,

— якби УВ "Центр" не відчувала будь-яких складнощів із резервами... то особливої потреби перетаскувати з Дніпра на Донбас цілої бригади морської піхоти не було би.

Більше того,

— навіть якщо допустити, що на Дніпрі вона стала "зайвою", то її, ймовірно, повезли би прямо під Курськ, де, очевидно, командування "штатного" округу цієї бригади, на даний момент, явно відчуває нестачу боєздатної піхоти, а не в тили 2-ї ЗВА на Покровському напрямку...

Очевидно,

— потреба УВ "Центр", й зокрема 2-ї ЗВА, у цьому сенсі, скажімо так... "дещо гостріша" ніж під Курськом.

Причому, настільки, що цю обр МП "не довезли" до Курських лісів, а вивантажили прямо під Донецьком.

***

№ 198-1

Ukraine War, 27 October 2024: I.W.S.F.

SARCASTOSAURUS

OCT 27, 2024

Hello everybody!

Can’t but start this one with ‘stealing’ nicks created by a contact in Ukraine.

Correspondingly, there’s a General of Good News (Syrsky) and President of Wonderful News (Zelensky) in charge of Ukraine. And the two have continued doing their best, the last 24 hours: one has managed to further increase the chaos within ranks of the ZSU he’s diligently creating since February this year; the other has left his second best general of all the times continue wreaking havoc with the ZSU, because he’s got so many wonderful news to babble about in the social media and on yet another press conference…

…where I do not understand why is that with Zelensky's press conferences reminding me of the former Austrian Chancellor Sebastian Kurz (forced to quit amid a major corruption scandal and meanwhile working for Google). Perhaps because he woke up in the morning and… promptly organised a press conference about waking up in the morning! Going for his morning loo? Press conference about his pile of good morning b.m.! Having a breakfast? Isn't that worth another press conference…?

But, OK. Because lower-ranking ZSU commanders and the mass of troops continue fighting as well as they do, no matter how much are their (quote from another contact) 'faggot generals' screwing up, there are good news to start with.

For example in the Kursk Oblast of the Russian Federation, where, because the greatest strategist of all the times - your bellowed Pudding - declared that 2,000+ Ukrainian troops in the Kursk Oblast are all encircled and about to be destroyed, the VDV launched additional assaults from the north (from Sheptukhovka) and from north-west (Korenevo).

Alas, a rogue, mis-behaving battalion of pesky Ukrainian militants from the 95th Assault came in between, repelled both and then launched a counterattack that overrun… sigh… battered remnants of the 155th NIB.

Yes, again… but, really: it's neither the fault of the 95th, nor mine if whenever the VDV runs away, the FSB general in command of the Russian forces in Kursk puts the 155th NIB in the harms's way. So often, that so little is left of that Russian brigade that while recapturing hills along the northern and eastern side of the road from Sudza towards Korenevo, and then pushing west into the fields north of Liubimirovka and north towards Kremyanoe, the 95th Assault overran the second and the third Russian line, too. And, well, after 2,5 years of this fracas, one should know what is expecting the Ukrainians when they punch through to the second, or even the third line of the Russian positions. That's where the Akhmat Super-Special Forces are! And, so the 95th Run into some Akhmats and trounced them as well.

Few clicks south, battalions from the 41st and 47th Mech, 33rd Assault Battalion and the 501st Naval Infantry Battalion didn't manage to recover Novoivanovka, but did manage to repel four fierce Russian attacks on Tolstyi Lug and Pokrovski.

***

That, however, is where good news are going to end for this update - principally because over the last 36-48 hours, Russian advances in multiple sectors have, once again, exposed all the….ahem… brilliance of the General of Good News.

….which reminds me that I owe you an explanation for that 'I.W.S.F./IWSF' in the title of this update.

That's an abbreviation for, 'it wasn't Syrsky's fault'.

In the Kupyansk-Svatove area…it cannot be denied that Syrsky has found a cool match in form of the command of the VSRF Group Zapad and the 1st Guards Tanks Army and…. well, who has said the top Russian commanders must be any better than the top Ukrainian commander?

And so, after failing to get through the former 2nd line of defence of the 'wasn't there' 77th Airborne Brigade, the Russians turned around and assaulted positions of the 115th Mech from the south (i.e. from Kruhlyakvika) and from the east (i.e. from somewhere east of Tabaivka area in direction of Hlushkivka). Bottom line: yes, now the General of Good News has really got enough time to patch up this sector of the frontline with yet additional battalions…

…all provided he can find any, because some 20km further south, the VSRF has also pushed the 67th Mech out of Nevske and Novosadove so hard, the ZSU had to react with a (rare) counterattack of the 4th Tank Brigade…

Simply beautiful. If Syrsky goes on like this for few weeks longer, the Russians are certainly going to recover all the terrain they've lost during the famous Ukrainian counteroffensive in eastern Kharkiv of September-October 2022…

One of several Russian air strikes on Kupyansk of the last few days…

***

Meanwhile at least it became clear what happened to the 15th NG in Selydove: essentially, and exactly as 'announced' about two weeks ago, the Russians have

punched through south of the town, and entered Vyshneve. To the luck of the 15th NG, they weren't as successful north of Selydove: nevertheless, they have managed to advance along the E50 highway far enough to the west to have a fire-control over the road connecting Selydove with Pokrovsk. With this, no supplies can reach the 15th NG and the brigade was left without a choice but to start withdrawing from the town.

Arguably, it might take some 2-3 days (or longer) for corresponding videos to get released by the Russians, and for the Ukrainian rear guards to extricate themselves back to Hryhorivka, but: essentially, with the Russian 71st Spetsnaz Battalion, and the 110th and 114th Motor-Rifle Brigades securing the Korotchenka Mine (plus Oleksandropil and Hirnyk, further south) yesterday, the battle for Selydove is over.

Once again the same, usual lesson, which is never going to be learned by the Buddies: it doesn't matter how well are the Ukrainian troops inside one or another place of the Russian interest fighting - if their top commanders can't arrange proper defences of their flanks. Whenever the supply links to the garrison are then cut off, the garrison is running out of ammo and food, and - just like in Bakhmut, or in Avdiivka, or in Vuhledar - the troops inside (what's left of) the town then have no other solutions but to withdraw. Of course, they're always left to do so on orders from their own commanders, never on Syrsky's orders, though: he would never issue an order for a unit to withdraw because that would be bad news…

…and the commanders who issue such orders are then punished, and either dismissed or ordered into pointless counterattacks to 'recover former positions'…

Troops of the 433rd MRR, VSRF, raising their flag atop of one of high-raise apartment buildings in central Selydove, back on 22 or 23 October.

***

…which is the essence of the reason for the ZSU losing Hirnyk, too.

In that place, decisive was the story of the 210th TD Battalion, which used to defend Hirnyk. Now, and as one can read here, as long as the 210th was doing so in cooperation with the 59th Motorised Brigade, everything was fine. But, then the 59th was rotated out and replaced by the 110th Mech. And the HQ of the 110th Mech couldn't care less about the 210th.

Unsurprisingly, the unit was encircled and had to extricate itself on its own, resulting in 11 KIA and 70 WIA…

Pay attention: the 210th was still in the process of breaking out of encirclement and withdrawing when the command of the 110th began accusing it of 'defection' and, eventually, ordered its troops to counterattack and recover their positions.

….what a surprise they refused…

***

Syrsky's biggest success, though, remains the defence of south-eastern Zaporizhzhya and south-western Donets. Say, the stretch of the frontline from Velyka Novosilka, via Novoukrainka, Bogoyavlenka, to Yelzavetivka. There, he's so masterfully patched up the sector between Velkya Novosilka and Novoukrainka with elements of battalions from some three or four different brigades that when the

131st Motor-Rifle Regiment of the VSRF attacked from the south, it nearly drove all the way to Shakhtarske.

What a shame, Syrsky's masteful plan was then spoiled by a battalion of the 128th Mountain Assault Brigade. This - once proud unit, meanwhile cut to pieces so the Buddies can create several new brigades - has held out for long enough for the 72nd Mech - which was in the process of re-building in the Kostiantynopolske area (with help of, between others, a generator, two re-chargers, and two heaters financed by your donations) - to rush to the frontline, counterattack, and push the Russians few kilometres back… Therefore, the VSRF turned around and launched a new assault, this time on Novoukrainka.

AFAIK, this is defended by half a battalion from the 123rd TD Brigade… and that battle is still going on…

But hey: actually, and as summarised by IWSF, it's more than obvious that it's entirely unfair to blame Syrsky. Really. Firstly, the General of Good News is continuously micromanaging everything that's going on, no matter where along the frontline. Therefore, if something goes wrong, it's not him to blame. And, secondly, the last 36-48 hours he was simply too busy to care about Russian assaults. Yes, too busy - with dismissing the 7th commander of the same brigade in succession. How clever from him: this is not just another confirmation for all the brilliance of 6 of his earlier decisions (in that, *one* case), but just imagine the chaos within the chain of command of a brigade that had 7 of its commanders fired in something like 4-5 months…

Have no doubts: that's all a part of Syrsky's newest strategy, of course: yes, the one throwing all of the ZSU into a complete chaos, thus confusing the Keystone Cops in Moscow, too… Actually, everything's nice and fine, and couldn't get any better, and if not, that's going to be investigated. 'After the war'…

***

№ 198-2

Ukraine War, 27 October 2024: I.W.S.F.

Привіт усім!

Не можна не почати це з "крадіжки" ніків, створених контактом в Україні.

Відповідно, за Україну відповідає генерал Доброї Новини (Сирський) та Президент Чудової Новини (Зеленський). І двоє продовжували робити все можливе, останні 24 години:

> 1) — одному вдалося ще більше посилити хаос у рядах ZSU, які він старанно створює з лютого цього 2024 року;
>
> 2) — інший залишив свого другого найкращого генерала всіх часів, який продовжує сіяти хаос у ZSU, тому що у нього так багато чудових новин, про які можна лепетувати в соціальних мережах і на ще одну прес-конференції...

Рис

...Де я не розумію, чому це з прес-конференціями ***Зеленського***, які нагадують мені колишнього канцлера Австрії Себастьяна ***Курца*** (змушений піти у відставку на тлі великого корупційного скандалу і тим часом працювати в ***Google***).

Можливо, тому, що він прокинувся вранці і... негайно організував прес-конференцію про пробудження вранці! Йдеш до його ранкового лоо? Прес-конференція про його купу доброго ранку b.m.! Снідати? Хіба це не варте ще однієї прес-конференції...?

Але, добре. Оскільки командири ЗСУ нижчого рангу та маса військ продовжують воювати так само добре, як і вони, незалежно від того, наскільки їх (цитата з іншого контакту) "генерали-педики" облажаються, є хороші новини для початку.

Наприклад, у Курській області Російської Федерації, де, оскільки найбільший стратег усіх часів - ваш ревний пудинг - заявив, що 2000+ українських військ у Курській області оточені і ось-ось будуть знищені, ВДВ розпочав додаткові напади з півночі (з Шептухівки) та з північного заходу (Коренево).

На жаль, негідний, погано поводився батальйон настирливих українських бойовиків з 95-го штурму, відбив обох, а потім розпочав контратаку, яка охопила... зітхання... побили залишки 155-го НББ.

Так, знову ж таки... але, насправді: це не вина ні 95-го, ні моя, якщо щоразу, коли VDV тікає, генерал ФСБ, командувач російськими військами в Курську, ставить 155-й НБ на шляху шкоди. Так часто, що так мало залишається від цієї російської бригади, що під час відвоювання пагорбів уздовж північної та східної сторони дороги від Судзи до Коренево, а потім просування на захід у поля на північ від Любимирівки та на північ до Крем'яного, 95-й штурм також охопив другу та третю російську лінії. І, ну, після 2,5 років цієї свари, треба знати, чого чекають українці, коли вони пробиваються до другої, або навіть третьої лінії російських позицій. Ось де знаходиться Надспецназ Ахмат! І тому 95-й натрапив на деяких Ахматів і також перемог їх.

Кілька кліків на південь, батальйонам з 41-го та 47-го Мех, 33-го штурмового батальйону та 501-го військово-морського піхотного батальйону не вдалося відновити Нововановку, але зуміли відбити чотири запеклі російські атаки на Толстий Луг та Покровський.

***

Однак на цьому хороші новини закінчаться для цього оновлення - головним чином тому, що за останні 36-48 годин російські досягнення в багатьох секторах знову викрили весь... гм... блиск генерала добрих новин.

....Що нагадує мені, що я винен вам пояснення цього "I.W.S.F./IWSF" у назві цього оновлення.

Це абревіатура від "це була не вина Сирського".

У Куп'янсько-Сватовському районі...

не можна заперечувати, що Сирський знайшов крутий матч у формі командування групи ВСРФ Захід та 1-ї гвардійської танкової армії і... ну, хто сказав, що топ-російські командири повинні бути кращими за вищого українського командувача?

І так, не зумівши пройти через колишню 2-у лінію оборони "не було там" 77-ї повітряно-десантної бригади, росіяни розвернулися і атакували позиції 115-го Меха з півдня (тобто з Кругляквіки) і зі сходу (тобто десь на схід від Табаївської області в напрямку Глушківки). Підсумок: так, тепер генерал Добрих Новин дійсно має достатньо часу, щоб виправити цей сектор лінії фронту ще додатковими батальйонами...

...Все за умови, що він зможе знайти будь-який, тому що приблизно за 20 км далі на південь, VSRF також так сильно виштовхнув 67-й Мех з Невського та Новосадового, що ЗСУ довелося відреагувати (рідкісною) контратакою 4-ї танкової бригади...

Просто красива.

Якщо Сирський буде так ще кілька тижнів, росіяни, безумовно, відновлять всю місцевість, яку вони втратили під час знаменитого українського контрнаступу на сході Харкова у вересні-жовтні 2022 року...

Рис

Один з кількох російських авіаударів по Куп'янську за останні кілька днів...

***

Тим часом, принаймні, стало зрозуміло, що сталося з 15-м НГ у Селидові: по суті, і саме так, як "оголошено" близько двох тижнів тому, росіяни пробили на південь від міста і увійшли до Вишневе. На щастя 15-го НГ, вони не були такими успішними на північ від Селидова: тим не менш, їм вдалося просунутися по шосе Е50 досить далеко на захід, щоб мати вогневий контроль над дорогою, що з'єднує Селидове з Покровськом. При цьому жодні поставки не можуть дістатися до 15-го НГ, і бригада залишилася без іншого вибору, окрім як почати відступати з міста.

Можливо, може знадобитися близько 2-3 днів (або більше), щоб відповідні відео були випущені росіянами, і щоб українська аргвардія вийшла назад до Григорівки, але: по суті, з російським 71-м батальйоном Спецназ та 110-ю та 114-ю мотогвинтівковими бригадами, які забезпечили шахту Коротченка (плюс Олександропіль та Гірник, далі на південь) вчора, битва за Селидове закінчилася.

Знову той самий, звичайний урок, який ніколи не засвоїть Бадді: не має значення, наскільки добре українські війська знаходяться в тому чи іншому місці, що представляє російські інтереси, воює - якщо їхні головні командири не можуть організувати належну оборону своїх флангів. Щоразу, коли зв'язки постачання до гарнізону відрізаються, у гарнізону закінчуються боєприпаси та їжа, і - так само, як у Бахмуті, або в Авдіївці, або в Вухледарі - війська всередині (що залишилося) міста не мають інших рішень, крім як відступити.

Звичайно, їм завжди залишається робити це за наказом власних командирів, хоча ніколи за наказом Сирського: він ніколи б не видав наказ про виведення підрозділу, тому що це була б погана новина...

...І командири, які віддають такі накази, потім караються, і або звільняються, або наказують безглузді контратаки, щоб "відновити колишні позиції"...

Рис

Війська 433-го MRR, VSRF, піднімають свій прапор на вершині одного з багатоквартирних будинків у центрі Селідова, ще 22 або 23 жовтня.

***

...Що є суттю причини того, що ЗСУ також втратив Гірника.

На цьому місці вирішальною була історія 210-го батальйону ТД, який захищав Гірник. Тепер, і як можна тут прочитати, поки 210-а робила це у співпраці з 59-ю моторизованою бригадою, все було добре. Але потім 59-й був вивернутий і замінений 110-м Мехом. І штаб-квартира 110-го Меха не могла менше піклуватися про 210-го.

Не дивно, що блок був оточений і повинен був вирватися самостійно, що призвело до 11 KIA та 70 WIA...

Зверніть увагу: 210-й все ще був у процесі виходу з оточення і відступу, коли командування 110-го почало звинувачувати його в "дефертації" і, врешті-решт, наказав своїм військам контратакувати і відновити свої позиції.

....Яке здивування вони відмовилися...

***

Однак найбільшим успіхом Сирського залишається оборона південно-східного Запоріжжя та південно-західного Донця. Скажімо, ділянка лінії фронту від Великої Новосилки, через Новоукраїнку, Богоявленку, до Єльзаветівки. Там він так майстерно залатав сектор між Великою Новосилкою та Новоукраїнкою елементами батальйонів з приблизно трьох-чотирьох різних бригад, що коли 131-й моторілецький полк ВСРФ атакував з півдня, він майже проїхав аж до Шахтарського.

Рис

Яка ганьба, поважний план Сирського був потім зіпсований батальйоном 128-ї гірсько-штурмової бригади. Цей - колись гордий підрозділ, тим часом розрізаний на шматки, щоб Buddies могли створити кілька нових бригад - протримався досить довго для 72-го Меха - який був у процесі відновлення в Костянтинопольському районі (за допомогою, серед інших, генератора, двох

перезарядних пристроїв і двох обігрівачів, що фінансуються вашими пожертвами) - щоб кинутися на передову, контратакувати і відштовхнути росіян на кілька кілометрів назад... Тому ВСРФ розвернувся і розпочав новий штурм, цього разу на Новоукраїнці.

AFAIK, це захищає половина батальйону з 123-ї бригади TD... і ця битва все ще триває...

Але агов: насправді, і як підсумовує IWSF, більш ніж очевидно, що абсолютно несправедливо звинувачувати Сирського. Дійсно.

> 1) — По-перше, генерал Хороших новин постійно мікрокерує всім, що відбувається, незалежно від того, де вздовж лінії фронту. Тому, якщо щось піде не так, він не винен.
>
> 2) — І, по-друге, останні 36-48 годин він був просто занадто зайнятий, щоб піклуватися про російські напади. Так, занадто зайнятий - з звільненням 7-го командира тієї ж бригади послідовно. Як розумно з його боку: це не просто ще одне підтвердження всього блиску 6 його попередніх рішень (у цьому випадку), але просто уявіть собі хаос у ланцюжку командування бригади, яка мала 7 своїх командирів, які були звільнені приблизно за 4-5 місяців...

Не сумнівайтеся: це все частина новітньої стратегії *Сирського*, звичайно:

> — так, та, яка кидає весь ZSU в повний хаос, тим самим заплутуючи поліцейських Keystone в Москві теж...

Насправді, «все добре і добре, і не могло бути краще, а якщо ні, то це буде розслідувано. "Після війни"...

***

№ 199

2024-10-30

Ніколов

Ось та сама скандальна стаття «Нью-Йорк Таймс», на яку обідився Володимир Зеленський. Тут журналістам хтось злив інфу про те, що Україна в секретних додатках до свого Плану миру просила у США ракети «томагавк» з дальнобійністю 2000 км, ~~щоб можна було вдарити по Кремлю~~ . Звісно, американці навіть в страшному сні не можуть піти на таку ескалацію. Тому «хтось» злив це в паблік аби похоронити ідею в зародку.

Я не буду тут шуткувать про нашу балістичну «паляницю», чи що там Верховний головнокомандуючий анонсував ще на День незалежності. Не буду

нити і щодо наших західних партнерів, які за три роки так і не наважились на надання нам зброї перемоги, залишаючи на скудних поставках зброї стримування. Бо ситуація справді хєрова для всіх нас.

Да, ми в цій дупі в тому числі через рішення, дії та бездіяльність Зеленського і Єрмака, США і прочих калік з НАТО.

Але то вже не продуктивно заламувати руки і палати гнівом в каментах. Час бездарно пройобаний.

Тепер треба думати що насправді робити далі.

Особисто я отримаю зарплату і піду куплю ще один зарядний пристрій. Бо мені нарешті провели інет з оптоволокном, який потребує своєї зарядки на час відключень світла. І боюсь, що однієї мені не вистачить на всі хатні потреби.

Ну і да, я продовжую розповідати всім іноземцям, до яких дотягуюсь, про розмір нашої дупи.

Так би мовити, морально готую їх до прийому ще мільйонів біженців «якщо і коли».

Автопереклад https://www.nytimes.com/2024/10/29/world/europe/ukraine-zelensky-russia-war.html

Зеленський, маючи обмежені можливості, шукає шлях вперед для України

Приглушена реакція на «план перемоги» України та серйозні виклики на полі бою змушують Київ шукати план Б.

Протягом декількох тижнів президент України Володимир Зеленський підштовхував західних лідерів до підтримки його так званого «***плану перемоги***», який, як він стверджує, завершить війну країни з Росією в наступному 2025 році.

Але пан Зеленський отримав лише теплу риторичну підтримку.

> 1) — Жодна країна не погодилася дозволити Україні запускати західні ракети великої дальності по військових цілях у глибині Росії.
>
> 2) — Також жодна велика держава публічно не підтримала запрошення України до НАТО, поки триває війна.

За цими показниками лобістське турне пана Зеленського Сполученими Штатами і Європою за останні шість тижнів можна вважати провальним.

Але справжня аудиторія для цього плану може бути вдома, кажуть деякі військові аналітики і дипломати.

> — Пан Зеленський може використати свою жорстку позицію - включно з нещодавнім зверненням до парламенту - щоб показати українцям, що він зробив усе можливе, підготувати їх до того, що Україні, можливо, доведеться укладати угоду, і дати українцям зручного цапа-відбувайла - Захід.

З огляду на зменшення підтримки Заходу, втрати на східному фронті та в Курській області Росії, а також наближення виборів у США, які можуть означати кардинально іншу політику щодо України, у пана Зеленського може бути небагато інших варіантів.

«Йому доведеться йти з головою в руки, щоб проштовхнути план, зайняти певну позицію, а потім сказати вдома, що тепер це те, що ми повинні зробити», - сказав Майкл Джон Вільямс, професор міжнародних відносин у Сиракузькому університеті та колишній радник Організації Північноатлантичного договору.

Він додав: «Принаймні, він може сказати, що намагався. Він вичерпав усі можливості».

Пан Зеленський робить усе можливе, щоб змусити Сполучені Штати та інших союзників взяти на себе зобов'язання щодо того, що, на його думку, потрібно Україні, щоб він міг вести переговори з позиції сили.

Український президент використовує прибуття північнокорейських військ для участі в боях на боці росіян у Курську, що було підтверджено главою НАТО в понеділок, щоб спробувати створити певний імпульс для свого плану.

В інтерв'ю журналістам минулого тижня пан Зеленський сказав, що **не існує очевидного плану Б, якщо Захід не підтримає його план**.

> «Я не наполягаю на тому, щоб вони робили саме так, - сказав пан Зеленський. «Я сказав, що це спрацює. Якщо у вас є альтернатива, то, будь ласка, вперед».

Він повторив, що як і раніше виступає проти передачі територій. Але він також говорив про дипломатичні кроки для вирішення таких питань, як захист енергетичної інфраструктури та створення безпечного судноплавного коридору з України на Чорному морі.

І він натякнув на один підхід, який може дозволити Україні зберегти обличчя, якщо вона не поверне всі захоплені Росією землі. «Ніхто юридично не визнає окуповані території як такі, що належать іншим державам», - сказав він.

Американські чиновники в приватних розмовах висловили певне роздратування планом перемоги пана Зеленського, назвавши його нереалістичним і таким, що майже повністю залежить від західної допомоги. Вони говорили на умовах анонімності, щоб обговорити чутливу військову інформацію.

Один з прикладів:

> — в одній частині, яка не була оприлюднена, пан Зеленський запропонував «неядерний пакет стримування», в рамках якого Україна отримає ракети «***Томагавк***», що є абсолютно нездійсненною вимогою, сказав високопоставлений американський чиновник. **Дальність дії «Томагавка» становить 1500 миль, що більш ніж у сім разів перевищує дальність дії ракетних комплексів великої дальності під назвою ATACMS, які Україна отримала цього 2024 року.** І Сполучені Штати відправили лише обмежену кількість таких систем, заявили високопоставлені американські чиновники.

За словами американських чиновників,

> 1) — Україна також не надала Вашингтону переконливого обґрунтування того, як вона використовуватиме цю зброю дальньої дії.

Вони додали, що

> 2) — список цілей всередині Росії значно перевищує кількість ракет, які Сполучені Штати або будь-який інший союзник можуть поставити, не ставлячи під загрозу ракети, призначені для вирішення потенційних проблем на Близькому Сході і в Азії.

Чотири американські посадовці нещодавно розповіли The New York Times, що пан

> — Зеленський був приголомшений тим, що президент Байден не надав йому дозволу на використання американських ракет дальнього радіусу дії для нанесення ударів у глибині Росії, коли вони зустрічалися у Вашингтоні у вересні 2024.

У минулому Байден зазвичай поступався після того, як спочатку відмовляв Україні у наданні зброї, зокрема танків «Абрамс», винищувачів F-16 і зенітно-ракетних комплексів ATACMS.

Офіс пана Зеленського підтвердив, що він був приголомшений.

> — Дмитро ***Литвин***, радник пана Зеленського, сказав, що Україна неодноразово пояснювала, чому їй потрібні ракети великої дальності. «Всі деталі, перелік цілей і аргументація - за американцями, - сказав він. «На жаль, досі немає політичного рішення, щоб продовжити».

Поки пан Зеленський продовжує просувати свій план, війна завдає величезних втрат обом сторонам.

Росія просувається вперед на сході.

1) — Українські солдати, багато з яких були призвані після вторгнення росіян у лютому 2022 року, виснажені.

2) — Недостатньо нових солдатів реєструється.

3) — Ті, що приходять, часто старші і погано підготовлені.

Але Росія зазнає значних втрат у своєму похмурому просуванні вперед; за словами американських офіційних осіб, у вересні вона втратила більше солдатів загиблими і пораненими, ніж за будь-який інший місяць війни; американські і британські військові аналітики оцінюють втрати в понад 1200 осіб на день.

Існує широка думка, що жодна зі сторін не готова до офіційних переговорів.

Президент Росії Володимир Путін неодноразово заявляв, що він готовий до переговорів, зокрема минулого тижня, коли він сказав: «М'яч на їхньому полі», маючи на увазі Україну. Але двоє колишніх російських чиновників, які залишаються близькими до Кремля, заявили, що не вірять, що Путін піде на переговори, доки українські війська перебувають у Курську.

Після того, як Росія прийняла Туреччину та близько 30 інших країн у Казані, пан Путін заявив державному телебаченню, що президент Туреччини Реджеп Таїп Ердоган зробив нову пропозицію, спрямовану на початок переговорів з Україною щодо судноплавства в Чорному морі «та деяких інших питань».

Пан Путін заявив, що Україна раніше робила пропозиції щодо переговорів через Туреччину, але потім відмовилася від них; він сказав, що «будувати плани на цій основі неможливо». Українські та західні офіційні особи розглядають пропозиції Росії щодо обговорення миру як вимогу капітуляції.

Насправді пан **Зеленський звернувся до Організації Об'єднаних Націй з проханням підтримати Україну і не дати Росії заморозити війну.**

Оскільки опитування показують, що більшість українців все ще не підтримують відмову від землі, пан Зеленський намагається збалансувати політичний тиск всередині країни та мінливий ландшафт за кордоном.

— Загроза широкомасштабного конфлікту на Близькому Сході відвернула увагу від України.

> — Втома Заходу від війни в Україні реальна, «і вона зростає», - заявив нещодавно в інтерв'ю Financial Times міністр закордонних справ Фінляндії.

Минулого місяця президент Чеської Республіки заявив, що Україна повинна визнати реальність того, що їй доведеться тимчасово поступитися територією Росії. Багато дипломатів і аналітиків вважають, що найбільш вірогідним результатом війни в найближчому майбутньому буде угода, яка тимчасово заморозить обидві сторони на ще не визначеній лінії. Але Путіна доведеться переконати, що він не зможе отримати більше території, якщо будь-яке припинення вогню триватиме.

«У Вашингтоні та Європі ми все частіше чуємо, що Києву не варто сподіватися на повернення 100% своєї території, і українці починають це розуміти», - сказала Камілла Гранд, колишній помічник генерального секретаря НАТО і експерт з питань оборони Європейської ради з міжнародних відносин, яка нещодавно відвідала Україну.

«Існує світ, де на деякий час визнають російську окупацію, - сказав він. Але необхідно провести демілітаризацію лінії фронту, і «тоді українці захочуть супер-гарантій безпеки, щоб уникнути відновлення війни з боку Росії через п'ять років».

Вибори в США, які відбудуться за кілька днів, матимуть велике значення для визначення майбутнього війни, кажуть аналітики.

> Колишній президент Дональд Трамп, кандидат від Республіканської партії, та його візаві Джей-Ді Венс чітко висловили свій скептицизм щодо продовження американської підтримки України.

Віце-президент Камала Гарріс, кандидат від Демократичної партії, заявила, що продовжить підтримку України з боку пана Байдена, але багато експертів вважають, що вона може переглянути обсяги допомоги, яку Сполучені Штати готові надавати Україні.

А ще є головна мета пана Зеленського - отримати запрошення до НАТО під час війни.

Хоча деякі члени НАТО, такі як країни Балтії та Польща, відкриті до цієї ідеї, і НАТО неодноразово обіцяло, що Україна врешті-решт приєднається до альянсу, Сполучені Штати і Німеччина виступають проти запрошення України під час війни через побоювання, що НАТО може бути втягнуте в конфлікт з ядерною Росією.

Українці, можливо, сподіваються, що пан Байден зробить щось після виборів, щоб відполірувати свою спадщину щодо України - можливо, схвалить

використання ракет дальнього радіусу дії, наприклад, або пришвидшить вступ до НАТО.

Серед українців звинувачення Заходу - рідкісне явище в перший рік війни - набирає обертів після затримок з військовою допомогою і відчуття, що союзники України надають достатньо зброї лише для того, щоб Україна не програла.

За даними німецького Інституту світової економіки в Кілі, **Європа і Сполучені Штати витратили близько 220 мільярдів доларів на допомогу і військове обладнання для України**.

На фронті відчутне розчарування Сполученими Штатами та їхніми союзниками.

> *— Пілот безпілотника 57-ї бригади в Україні, який має позивний «Фрегат», сказав в інтерв'ю, що він хотів би, щоб нинішня лінія фронту була заморожена, тому що українці не можуть перемогти росіян лише за допомогою лопат і кулеметів. Він звинуватив європейців і Америку в тому, що вони не надають більше високоточної зброї.*

Волонтер, який допомагає евакуювати людей поблизу Покровська, східного міста, до якого наближаються російські війська, сказав, що ***Захід просто хотів послабити Росію, а не допомогти Україні перемогти.***

«Незабаром може не залишитися нікого, хто міг би використовувати навіть ту зброю, яку вони нам дають, - сказав волонтер Євген Тузов, - тому що все, чого хочуть наші західні партнери, - це щоб ми воювали до останнього українця».

***

№ 200

Рис1

План перемоги, ситуація на фронті та заморожені російські активи: Андрій Єрмак зустрівся з Ентоні Блінкеном

30 жовтня 2024 року - 09:30

У продовження діалогу між президентами України та США керівник Офісу Глави держави Андрій Єрмак зустрівся у Вашингтоні з державним секретарем Сполучених Штатів Америки Ентоні Блінкеном.

Андрій Єрмак подякував США за незмінну підтримку України та допомогу.

Під час зустрічі детально обговорили План перемоги, ситуацію на фронті та заморожені російські активи.

Серед інших актуальних питань – подальше зміцнення потенціалу України для захисту від російської агресії, посилення санаційного режиму та залучення дипломатичних зусиль Сполучених Штатів до реалізації Формули миру заради відновлення справедливого миру для нашої країни.

Окрему увагу під час зустрічі приділили руху України до членства в Північноатлантичному альянсі та відповідним крокам для цього.

Також Андрій Єрмак та Ентоні Блінкен обговорили підтримку з боку США енергетичної системи України під час осінньо-зимового періоду, зокрема захист об'єктів критичної інфраструктури.

Рис2

***